

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများ

Moe Moe

ကျွန်မသာလျှင်မယားအစစ်ဖြစ်ပါကြောင်း

" ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင် "

" ဪ ဪ ထုံးစံအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အာလာပ သဏ္ဌာပ သတင်းချင်းဖလှယ်ရအောင် အာလူးပေးရအောင်ပေါ့ကွာ။ ထွက်လိုက်ဦးမယ်လေ "

" သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘယ်မှာချိန်းထားလို့လဲ "

" အုန်းမောင်တို့ အိမ်မှာလေကွာ "

" မိလဲ လိုက်မယ်လေ "

" အင် မိက ဘာလို့လိုက်မှာလဲ "

" အို မောင်က ရုံးအားရက်ကလေး တစ်ရက်တစ်လေ အိမ်မှာမနေတော့ မိလဲလိုက်ချင်တာပေါ့။ မောင်ရုံးသွားလဲ အိမ်မှာ မိတစ်ယောက်တည်း၊ မောင်ရုံးပိတ်တော့လဲ အိမ်မှာ မိတစ်ယောက်တည်း၊ ကြာတော့ အိမ်မှာနေရတာ ငြီးငွေ့တာပေါ့လို့ "

" ကဲကဲ လိုက်ချင်လဲ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ မသိပါဘူး၊ ခါတိုင်းတော့ မိက ဘယ်ခေါ်ခေါ် မရတော့ ဒီကနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာဖြစ်တာလဲလို့ "

" အို နောက်ဆို မောင်ဘယ်သွားသွား လိုက်ခဲ့မယ်မောင်ရဲ့၊ ခေါ်သာခေါ် "

အဝတ်အစားအပြေးအလွှားသွားလဲနေတဲ့ ကျွန်မကို မောင်က နားမလည်စွာ ပြန်ကြည့်နေပါသည်။ မောင်နှင့်ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည့် လေးနှစ်တာကာလပတ်လုံး ကျွန်မသည် မောင်နှင့်အတူ အပြင်ထွက်ခဲ့လှပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်နှင့် လဟာပြင်ဈေးလောက်တွင်သာ အတူသွားလေ့ရှိပါသည်။ မောင်မှာမူ ခြေထောက်တွင် ဗွေပါသလားဆိုရအောင် ခဏလေးမှ အနားမနေ၊ အပြင်သွားနေရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကလဲ အပြင်ထွက်ရမှာ ကရိုကထများလွန်းလို့ မောင်ခေါ်တိုင်း ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဘယ်တော့မှမလိုက်။ အိမ်အလုပ်တွေ ရှိသေးသည်။ ဘတ်စ်ကားစီးရမှာ စိတ်ပျက်သည်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း မရှိပဲ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ငြင်းပယ်တတ်သည်။

ယခုတော့ ကျွန်မအကြောင်းနှင့်ကျွန်မမို့ လိုက်မှ လိုက်မှ။

" ကဲ မိရွှေမိ အဲ့ဒါကိုအုန်းမောင်တို့အမေပဲ။ စကားပြောနေချေ။ ပျင်းရင်လဲ စာအုပ်တွေကြည့်။ မောင်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားလိုက်ဦးမယ် "

အပေါင်းအသင်းနှင့်တွေ့လျှင် မယားပါမေ့တတ်သော မောင်က အပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်တို့အမေကလဲ ကျွန်မကို ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

" ဒီက သမီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး "

" ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မက ကိုမြင့်နိုင်မိန်းမပါ ဒေါ်လေး ဟင်းဟင်း "

အပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော မောင်က ကျွန်မကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်သည်။ သူနှင့်အတူလိုက်လာမှတော့ သူ့မိန်းမမှန်း ပြောပြနေစရာမလိုပဲ ကျွန်မက မောင့်မိန်းမပါဟု ပြောနေသည်ကို အံ့သြသွားပုံရသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကျွန်မ။

" တနင်္ဂနွေလေး တစ်နေ့တစ်လေများ အိမ်မှာနေပါဦးလားမောင်ရယ်။ ခု ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ "

" ကိုစံဝင်းတို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ကွ။ ထမင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မုန့်ဟင်းခါး အပျော်ချက်စားကြမှာပါ "

" အိမ်မှာချက်တဲ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုတော့ စားလို့ကောင်းမှာပဲ။ သူတို့ကလဲပဲ မောင်တစ်ယောက်တည်း ဖိတ်ရသလားလို့ "

" နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖိတ်ပါတယ်ကွာ။ မောင်က မိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ထဲပဲ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ "

" အိုမောင်ကလဲ မိကိုပါဖိတ်ရင် မိလိုက်မှာပေါ့လို့။ သူတို့အိမ်လဲ မရောက်တာကြာပြီ။ သူ မိန်းမရပြီးမှ တစ်ခါမှ မရောက်လို့ သူ့မိန်းမတောင် မိကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကပဲ ခဏမြင်လိုက်ရတာ "

" မိက မိကိုယ်မိ မောင့်မိန်းမမှန်း သိပ်သိစေချင်တယ်ပေါ့ "

" အမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို မိမမြင်သေးဖူးတာကို ပြောတာပါ "

" ကဲ လိုက်ချင်ရင်လဲ မြန်မြန်လုပ်ချေကွာ "

" ခဏလေးပါ မောင်ရဲ့၊ ခဏလေး "

သည်တစ်ခါတော့ တနင်္ဂနွေနေ့မောင်အပြင်ထွက်လျှင် အသင့်လိုက်နိုင်ရန် ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားသော အဝတ်အစားများကို အမြန်ဆုံးဝတ်ပြီး ထွက်လာနိုင်သည်။ သားနှင့်သမီးတို့မှာ အဘွားဖြစ်သူနှင့် ဆော့ကစားနေကြသည်။ သမီးငယ်ကို စောစောကပင် ကွယ်ရာသို့ခေါ်ထားရန် အမေ့ကို မှာထားရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သည်ကလေးတွေသံယောဇဉ်ကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်မှမသွားဖြစ်၊ ခုတော့ သားရေးသမီးရေးထက် အရေးကြီးတာကြောင့် ကျွန်မ မောင့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါပြီ။

ဘတ်စ်ကားကို မညည်းမညူ မောင်နှင့်ရင်ဘောင်တန်းပြီး တိုးဝှေ့တက်သည်။ နေပူသော ကုန်းကြောင်းလမ်းတွင် ခါတိုင်းလို မောင့်ကိုရန်မထောင်ပဲ အားတင်းပြီး လျှောက်သည်။

" မောင့်မိန်းမကတော့ တော်တော်တိုးတက်လာပြီ။ ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီပဲ။ အလျင်ကလို မညည်းညူတော့ပါလား " ဟုမောင်က ကျွန်မကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။

" တိုးတက်ရမယ် မောင်ရဲ့။ တိုးတက်ရမယ်၊ တိုးမတက်ရင် ကျန်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား "

မောင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

" ခုတလော မိအမူအရာတွေ သိပ်ထူးခြားတာပဲ " ဟုလည်း ဆိုသည်။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မစိတ်ကူးနှင့် ကျွန်မ။

" မောင် ရေမချိုးသေးဘူးလား "

အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာမသစ်သေးပဲ သတင်းစာဖတ်နေသော မောင်ကို ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။ မောင်က ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

" ဘယ်နှယ့် မိက အိမ်နေရင်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ၊ ကြော့လို့၊ မိ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား အခုတလော "

" ကြည့် .. ပြောရော့မယ်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေလေ "

" အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ယောက်ျားအိမ်ပြင်မထွက်ရအောင် ပြုပြင်ပြင်နေရမယ်လို့ မိရဲ့စာအုပ်ကြီးကများ ဆိုထားသလား "

မောင်က ကျွန်မဖတ်နေသော " သင့်ယောက်ျားကို အိမ်ခင်အောင် ထားနည်း " ဟူသောစာအုပ်ကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

" မောင်ကိုတော့ အိမ်ပြင်မထွက်အောင် ဘယ်ဒေဝစွရကမှ တားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ထွက်တဲ့ဆီ မိလိုက်နိုင်အောင်သာ အသင့်လုပ်ထားတာ၊ သိလား "

" ရော် ခက်ပဲခက်လှချည့်။ နေပါဦး။ မောင်က ဘယ်ကိုသွားမှာမို့ မိက ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ "

" ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မောင်က သွားမှာအမှန်ပဲမဟုတ်လား။ အဲ့တော့ မောင်သွားတဲ့နေရာကို မိလိုက်မှာပေါ့လို့။ ဘာလဲ မလိုက်စေချင်ဘူးလား "

ကျွန်မက စိတ်ဆိုးစပြုလာပြီမို့ ရန်တွေ့လိုက်ပါသည်။

" ဒီမှာ မရွှေမိ ခုသွားတဲ့နေရာက မင်းလိုက်လို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး။ သိရဲ့လား "

" မိလိုက်လို့မဖြစ်ရအောင် မောင်က ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲ။ မိန်းမကို ခေါ်လို့မဖြစ်တဲ့နေရာ မောင်မှာ ရှိနေပြီလား "

ပြောရင်းမှ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလာပါသည်။

မောင်က သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း ပြောပြောဆိုဆို ထသွားပါတော့သည်။

" ရှိတယ်ဟေ့၊ ရှိတယ်။ တို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဘီယာသွားသောက်ကြမလို့ကွ၊ မင်းလိုက်ချင်ရင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးပါ ဆွဲခဲ့ပေတော့ ... ကဲ "

တစ်ကယ်တော့ ကျွန်မအမူအရာများက မောင့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်စရာပါ။ အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် မောင့်အပေါင်းအသင်းများ အဝင်အထွက်များလှသည်။ မောင်မသွားလျှင် သူတို့လာသည်။ သူတို့မလာလျှင် မောင်က သွားသည်။ ရုံးဆင်းချိန်လည်း မနေရ၊ ညဦးပိုင်းလည်း မအားရ။ မောင်သည် အပေါင်းအသင်းအလွန်ခင်သည်။ မောင့်အပေါင်းအသင်းအားလုံးလိုလို ကျွန်မသိသည်။ သူတို့မိန်းမများကိုတော့ သိပ်မမြင်ဖူးပေ။ ကျွန်မလိုပဲ အိမ်တွင်းပုန်းများဖြစ်ဟန် တူသည်။ ကျွန်မကလည်း အထူးမရှိလျှင် မည်သည့်အိမ်မှ လိုက်သွားပြီး မိတ်မဖွဲ့တတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မထံလာလည်လျှင်မူ ကျွန်မအလွန်ပျော်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင့်သူငယ်ချင်း ကိုချမ်းမြတ်စံယောက် လာလည်သည်။ သူမိန်းမပါခေါ်လာသဖြင့် ကျွန်မက ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုမိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူတို့ယောက်ျားနှင့် စကားပြောနေလျှင် ကျွေးစရာရှိက ချကျွေးပြီး ကျွန်မလုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်တတ်နေပါသည်။ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောခြင်းမရှိပါ။ သည်တစ်ခါတော့ အမျိုးသမီးပါ ပါလာသဖြင့် ကျွန်မပါ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မက ဖော်ရွေသောအပြုံးနှင့် အမျိုးသမီးကို စတင်ပြောပါသည်။ သို့သော် သူမပြုံးပုံက မဝံ့မရဲ။

" ဪ ကလေးတွေ အိမ်မှာ ထားခဲ့ရတာပေါ့နော်။ ဟင်းဟင်း "

ကျွန်မက စကားမရှိစကားရှာ ပြောရသည်။

" ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ "

ဝင်ပြောသူက ကိုချမ်းမြ။ အမျိုးသမီးက မတုန်မလှုပ်။ ဘယ်နှယ့်အမျိုးသမီးပါလိမ့်။ သူလည်း ငါ့လိုပဲ စကားနည်းလို့ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ အထက်တန်းလွှာကနဲ့ တူပါရဲ့။ ရုပ်ကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်အမေသာဆိုတယ်။ မကျသေးဘူး။ လှတုံး။ မာနတော့ ကြီးပုံပဲ။ ဒါကြောင့်သာ စကားမပြောတာပေါ့။

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမချင်း တွေ့လျှင် စကားမရှိစကားရှာ ပြောမကုန်အောင်ရှိရတတ်သည်။ ကျွန်ဈေးနှုန်းကြီးကြောင်း၊ ကလေးတွေ ဆိုးကြောင်း၊ လင်တော်မောင်တွေအကြောင်း၊ ယောက္ခမ မကောင်းကြောင်း၊ သောင်းပြောင်းတွေလာ စုံလှသည်။ သို့သော် သည်အမျိုးသမီးကတော့ ဒါတွေကို အောက်တန်းစားအလုပ်တွေလို့ ထင်နေသလားမသိ။ လဲ့လဲ့သာပြုံးပြီး ပုံပုံလေးသာ ထိုင်နေသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် သူတို့စုံတွဲ ရောက်လာပြန်သည်။ အချိန်က ညနေစောင်းနေပြီ။ သူတို့မှာလဲ အထုပ်အပိုးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

" နှက်ဖြန် တောင်ကြီးသွားမလို့ဗျာ။ မနက်စောစော ဘူတာဆင်းရမှာမို့ လာအိပ်တာပဲဗျို့။ ဘူတာမှာလဲ အိပ်လို့မရဘူးလေ "

ကိုချမ်းမြက အားတောင့်အားနာဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်က ဘူတာနှင့်နီးသည်မို့ ကျွန်မ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံလိုက်ရသည်။

" အို အားမနာပါနဲ့။ ဒီမှာအိပ်လို့ဖြစ်ပါတယ် "

ပြောသာပြောရသည်။ သူစိမ်းအတွက် အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်အပိုမရှိသောကျွန်မတို့မှာ အတော် အကျပ်ရိုက်သွားခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ကတင်ပေါ်မှာ သူတို့အိပ်၊ ကလေးတွေကို သူ့အဘွားခြင်ထောင်ထဲ သွင်းပြီး ခေါင်းအုန်းတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်သလို အိပ်လိုက်ရသည်။

ကိုချမ်းမြတို့ လင်မယားကဖြင့် သားခါစ ဇနီးမောင်နှံအလား

စကားတတွတ်တွတ်နှင့် ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ တို့လည်း ကလေးတွေထားခဲ့ပြီး တစ်ခါလောက် ခရီးထွက်ရရင် ကောင်းမှာပဲဟု သူတို့ကို အားကျကာ တွေးမိသေးသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုချမ်းမြနီးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားပြောဖော်ရလာသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ဆီချက် ထွက်ဝယ်ကာ ကျွန်မတို့တစ်အိမ်သားလုံးကို ကျွေးသည်။ နံနက်စောစော အလင်းရောင်မထွက်မီ သူတို့ထသွားကြရာ သူတို့အိပ်ရာကို ကျွန်မကပင် သိမ်းလိုက်ရသည်။

" သူတို့က တောင်ကြီးကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲမောင် "

" ကိုချမ်းမြက မှောင်ခိုကူးနေတယ် "

" ဪ ဪ ခုနက ဒီလူနယ်၊ မှောင်ခိုကုန်ကူးတာများ မယားငယ်ငယ်ချောချောလေးကို ခေါ်သွားရက်တယ်နော် "

မောင်ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် ခပ်မဆိတ်သာနေပါလေသည်။

" သမီးရေ ဒီမှာ ဧည့်သည်လာနေတယ် "

အမေအသံကြားသဖြင့် အိမ်ရှေ့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသမီးဖြစ်နေလို့ အပြေးထွက်သွားမိသည်။ မောင်ရုံးသွားနေခိုက်ဖြစ်လို့ အိမ်တွင် မရှိပေ။

" ဒီအိမ်က ကိုမြင့်နိုင်တို့အိမ် ဟုတ်ပါလားရှင် "

" ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ထိုင်ပါဦးရှင် "

အမျိုးသမီးပုံက နှမ်းလျလှသည်။ ညှိုးငယ်ပြီး ငိုတော့မလိုဖြစ်နေသည်။ အရွယ်ကလည်း ကျွန်မထက်ကြီးပုံရသည်။ သူမက ကျွန်မဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အသာအယာခေါင်းယမ်းပြသည်။

" နေပါစေရှင် မထိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုမြင့်နိုင်သူငယ်ချင်း ကိုချမ်းမြတစ်ယောက် ဒီကို လာသလားလို့ပါ "

" ကိုချမ်းမြဲ ဟုတ်လား။ ဟိုတလောကတော့ လာတယ်ရှင့်။ နောက်ထပ်မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ "

" ဪ သူ အိမ်ပြန်မလာတာ လေး ငါး ဆယ်ရက်ရှိနေပြီမို့ပါ "

" ရှင်.... ဒီက ကိုချမ်းမြဲနဲ့ ဘာတော်ပါသလဲ "

" ကျွန်မက သူမိန်းမပါ "

မြတ်စွာဘုရား။ ကျွန်မခေါင်းသည် ချာလပတ်လည်သွားပါသည်။ တံခါးကိုလဲ လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိသည်။

" ဪ အင်း ... အင်း ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ "

" သူ တောင်ကြီးသွားတာ ကြာလို့ လာမေးကြည့်တာပါ။ ခါတိုင်း ဒီလောက်မကြာဘူး။ ပြန်ပါဦးမယ် "

" ကောင်းပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ။ သူလာရင် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ အိမ်က စိတ်ပူနေတယ်လို့ "

အင်း .. ကိုချမ်းမြဲ၊ ကိုချမ်းမြဲ၊ လူကတော့ မချမ်းမြဲပါကလား။ လက်စသတ်တော့ ဟိုအမျိုးသမီးက သူမိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ အလိုက်တဲ့ငါနဲ့။ ဒီလောက်ပဲ လူကခတ်ညှိရသလား။ ကလေးအမေနဲ့ အပျိုကိုမှ ခွဲခြားလို့မသိဘူးလား။ အ ဦးဟဲ့၊ ထိုဦးဟဲ့၊ အမှအရာကိုကြည့်တာနဲ့မှ အဖြစ်မှန်ကို မရိပ်မိဘူးလား၊ မသိဘူးလား။ နင် ဒီလို အ ပုံမျိုးနဲ့ နင့်ယောက်ျားတော့ နင့်ကို ပစ်သွားတော့မှာပဲ။ အပြင်လောက ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။ အိမ်တွင်းပုန်းနေတဲ့မိန်းမ။ သည်တစ်ခါ ခံရပေါ့။ ဟင်း ကိုချမ်းမြဲတော့လား လာပေစေဦး။

" မောင် ဒီနေ့ ကိုတင်မောင်ဦးတို့အိမ်က ဘုရားကိုးဆူဖိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား "

" အေး ဟုတ်သားပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ "

" မိက အဝတ်အစားတောင် ရွေးထားပြီးပြီ "

" ဘာလဲ မိပါလိုက်ဦးမလို့လား "

" ဒါပေါ့။ ဘာလဲ မိကို မခေါ်ချင်ပြန်ဘူးလား "

" ခေါ်ချင်ပါသဗျာ၊ မိသဘောပါ။ မိလိုက်မယ်ဆိုရင် သုံးဘီးငှားရဦးမှာပေါ့၊ ဒီအဝတ်စားတွေနဲ့ "

" ငှားချင်လဲငှား၊ မငှားချင် ဒီအတိုင်းသွား မောင်၊ မိကတော့ လိုက်မှာပဲ "

" ဪ လိုက်ပါ ပြောနေမှပဲ၊ လိုက်လိုက်၊ တကတဲ သူ့မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး၊ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့တာပဲ "

" လိုက်ရမယ် မောင်ရေ၊ လိုက်ရမယ်၊ မောင်တို့ယောက်ျားတွေက လိုက်နိုင်မှ တန်ကာကျတာ၊ အိမ်တွင်းမှုအလုပ် သိမ်းထုပ်သေချာနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ မောင်တို့ရဲ့ အလိမ်အညာအလှည့်အပတ် မခံရအောင်၊ နို့စပ်အောင် သိထားမှ၊ နားလည်ထားမှ "

ကျွန်မက အဝတ်အစားလဲရင်း ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်။

" ကဲ မရွှေမိ၊ စကားမရှည်နဲ့၊ ပြီးရင် သွားမယ် "

ကျွန်မပြင်ဆင်လို့မှ စိတ်တိုင်းမကျသေးခင် မောင်က ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှဆင်းသွားနှင့်သဖြင့် မနေ့ကမှရွေးထားသော ဒေါက်ဖီနပ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အသစ်စက်စက်လေးကို ကိုင်တွဲကာ အပြေးအလွှား ဆင်းလိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

ကိုင်း ... ဒီတစ်ခါ ကျွန်မသာလျှင် မယားအစစ်ဖြစ်ပါကြောင်း ပြည်ပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာထုတ်နိုင်ဖို့ နောက်တော်ပါးမှ တစ်ဖဝါးမခွာ လိုက်ပါတော်မူရော့မယ်၊ ဗိန်းဗောင်းနဲ့ပို့စမ်းပါ ရွာစားရေ့.....

မိုးမိုး - အင်းလျား

<https://t.me/mmebooks>

စိတ်ထားတတ်လျှင်

နဲ့မူအနေဖြင့် သည်တစ်ပွဲမှာ ခင်လေးအပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင်ရတော့မည်ကို သိလိုက်ပါသည်။ ဪ... ခင်လေး ... ခင်လေး သူ့အပေါ် အမြဲ အနိုင်ယူတတ်သည့် ခင်လေး၊ သူတစ်ပါးအပေါ် နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်အမူအရာဖြင့် ဖြစ်စေ စီးပိုးအနိုင်ယူ လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သည့် ခင်လေး၊ စကားတစ်ခန်းကို ဘယ်လိုပြောလျှင် ဘယ်လိုသဘော သက်ရောက်သည်ကို သိနားလည်ပါလျက် လက်လွှတ်စပယ် ပြောတတ်ဆိုတတ်သည့် ခင်လေး။

ခင်လေးက သူ၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုထက် တစ်ဖက်သား မည်သို့ ခံစားရမည်ကို အမှုထားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကြည့်၊ ချစ်ချစ်က သူ့အိမ်က ပို့လိုက်သော ချဉ်ပေါင်ကြော် ပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ ထမင်းစားခန်းက သယ်ထားသော ထမင်း တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ညစာတစ်ထပ် စားကြဖို့ ဝိုင်းဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချဉ်ပေါင်ကြော်က ခါးပေမယ် ချဉ်ပေါင်ကို ခြောက်အောင်လှမ်းပြီး ပုစွန်ခြောက်များများ ဆီများများနှင့် ကြော်ထားသည်မှာ စားချင်စဖွယ်။

"မေမေတို့ကလေ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်ဆို ဗိုက်နာမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ မပို့ဘူး။ အရင်တစ်ပတ်က ဝက်သားကို အမျှင်ဖုံးပြီး ကြော်ပေးလိုက်တာ ကုန်သွားတာ နာတယ်ကွာ ..."

ခင်လေး စကားကြောင့် ချစ်ချစ် မျက်နှာ ညိုသွားသည်။ ခင်လေးက ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောသနည်း။ ချစ်ချစ်က နှမ်းပါးတာ၊ ကျောင်းကို ဦးလေး စားရိတ်နှင့် တက်ရတာ၊ လုံချည် ငါးထည်လောက်ကို အလျှင်မီအောင် လျှော်ဖွပ်ရတာ၊ အားလုံးအသိ။ သို့သော် မည်သူမျှ တစ်စွန်းတစ်စ သိဟန် မပြကြ။

"တို့တော့ စားမယ်ဟေ့၊ ချဉ်ပေါင်ကြော် ကြိုက်တယ်"

နဲ့မူက ပြောပြီး ချဉ်ပေါင်ကြော် ပုလင်းကို ဦးစွာနှိုက်သည်။ သူတို့တော့မှာ မိဘတွေက ပို့ပေးလိုက်သော စားစရာတွေ မှန်သမျှကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ ဖလှယ်၍ စားကြစမြဲ။ ခင်လေးဆီ ရောက်လာသော စားစရာ မှန်သမျှသည် ဝိုင်းထဲ ရောက်မလာတတ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဗီရိယ ထည့်ဝှက်ကာ ကြိတ်စားတတ်တာ အားလုံးအသိ။ ဒါနှင့်များ စကားစီးပိုးကာ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှိုက်စားကြတော့ တခဏချင်းမှာပင် ချဉ်ပေါင်ကြော် ပုလင်းက တစ်ဝက်ကျိုး လေသည်။ ချစ်ချစ် မျက်နှာကလည်း လန်းရွှင်၍ နေသည်။ ခင်လေးသည် ဗိုက်နာမှာ စိုးတယ် ဆိုကာ နေရာမှ ထသွားပြီး ကော်ဖီ သွားဖျော်သောက်သည်။

"ခင်လေး ဆာရင် ဘီစကစ်မုန့် ယူစား" ဟု သဘောထားကြီးသော မမလွင်က သူ့ဘီစကစ် မုန့်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

"ခင်လေးက ဘီစကစ်ဆို သံဘူးနဲ့မှ ကြိုက်တယ်"

မမလွင်က ကုန်ပဒသာဆိုင်က ဝယ်လာသော အကျိုးအကျေ များသည့် ဘီစကစ်

မှန်ထုပ်ကို မျက်နှာမပျက် ပြန်သိမ်းလိုက် နိုင်သော်လည်း နွဲ့မှုတို့ လူသိုက်မှာ အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်ကြရလေသည်။ ကျောင်းသူလေးယောက် စုနေရသော အခန်းထဲမှာ စရိုက် အမျိုးမျိုးတော့ ရှိသည်ပင်။ တစ်ခါတရံ ကလေးများလို ရန်ဖြစ်ကြ ငြူစူကြသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသည့်အခါ နေသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ မိသားစုနှင့် ဝေးရာမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်တွယ်တာစွာ နေတတ်ကြမြဲ။

ခင်လေးသည် သူတစ်ဖက်သားအပေါ် စကားကြီး စကားကျယ်ဖြင့် စီးပိုးအနိုင်ယူ တတ်သည်က လွဲလျှင်တော့ ခင်မင်စရာ ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။ ခင်လေးက စာတော်သည်။ သူတော်သည့်အတိုင်း သူတစ်ပါးကိုလည်း တော်စေချင်သည်။ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်သင်ပြပေး တတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းလျှင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပေးတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာရောက်စုဝေး နေထိုင်ရသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကောင်းအဆိုး ဟူသမျှကို သည်းခံကာ ပေါင်းသင်း နေကြရသည်ပင်။

"ခင်လေးမှာ သူသာ ပြည့်စုံတယ်၊ သူသာ အကောင်းသုံးတယ်၊ သူ့မိသားစုဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်လို့ ဂုဏ်ယူကြားဝါ တတ်တာ ခက်တယ်ကွာ၊ ဒီအကျင့်ကို ပြင်လိုက်ရင် ပေါင်းလိုသင်းလို့ ကောင်းမယ်"

သူငယ်ချင်းများက ကွယ်ရာမှာ ဝေဖန်ကြသည်။ ခင်လေးကတော့ သူ့အမှားကိုလည်း သူ့မြင်ဟန် မတူ။ မှားသည်ဟုလည်း ယူဆပုံ မရ။ အပြောက အမြဲတမ်း ပိုစမြဲ။ တစ်ပါးသူကို နာသာခံခက်စေမြဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ် ထားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဒေါသ ဖြစ်ကြရသည်။

တစ်ခါက အတန်းထဲတွင် သူငယ်ချင်း ဝင်းဝင်းဆီသို့ သူ့အမေ လာလည်သည်။ အညာရပ်မှ လာသူများမို့ အဆင်အပြင်၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်က အညာဆန်သည်။ ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းသည်။ ပွင့်လင်း ရိုးသားမှု၊ မသိ နားမလည်မှုကလည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သူတွေ ကြားမှာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ အိမ်မှ လာလည်သည် ဆိုလျှင်ပင် ကျန်လူများကလည်း ကိုယ့်မိဘဆွေမျိုး လာသလိုပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ဝိုင်းအုံကြမြဲ။ ခင်လေးကတော့ ဘေးဖဲ့၍ ထွက်နေသည်။

ဝင်းဝင်းက သူ့အမေကို အခန်းဖော် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ခင်လေးသည် သူ့အလှည့် မရောက်ခင် နေရာမှ ထသွားလေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ခန်းမှာ အတင်း သွားပြောသည်တဲ့။

"ဘယ်လို ပုံတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ တောပုံတွေ၊ ကြည့်လို့ကို မရဘူး"

ဝင်းဝင်းက ပြန်ကြားတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

"အားလုံး နယ်ကလာတဲ့ သူတွေချည်းပဲ၊ သူကတော့ ဘာမို့လို့လဲ။ ဒီလောက်တောင် ကြီးကျယ်ဖို့ မလိုပါဘူး"

ဝင်းဝင်းသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ခင်လေးကို စကားမပြောတော့။ မိဘနှင့် ပတ်သက်၍ အစော်ကားခံရတော့ ဝင်းဝင်း နာကျည်း၍ မဆုံး။ အသက်အကြီးဆုံး မမလွင်ကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်သည်းခံဖို့ အမြဲပဲ

ဆုံးမလေသည်။

"သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆုံးမမှပဲ ရမယ် မမလွင်၊ သူငယ်ချင်းလို စိတ်ထားလိုကို မရဘူး။ မနေ့က နွဲ့မှုမှာ ကော်ဖီမှုန့် ကုန်နေလို့ ကော်ဖီတစ်ခွန်းလောက် ချေးပါ။ မနက် ပြန်ဝယ်ပြီး ပြန်ပေးမယ် ပြောတော့ အချေးအငှါး ဝါသနာ မပါလို့ ယူလိုက်ပါတဲ့။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းချင်းပဲကွာ၊ ချေးမနေနဲ့၊ ယူသောက်ပါလို့ ပြောရင် ဘယ်လောက် နားဝင်ချို့မလဲ"

"အပြောမတတ်တာပါ နွဲ့မှုရယ်"

"လွန်တယ် မမလွင်၊ နွဲ့မှုရဲ့ နီလာကျောက်ကိုလဲ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ရိုင်းလိုက်တာတဲ့။ သူတို့ကတော့ လက်ဝတ်တန်ဆာ ဆိုရင် စိန်နဲ့ ရွှေပဲ ဝတ်တတ်တယ်တဲ့။ သူ့မှာဖြင့် စိန်နားကပ် သေးသေးလေး တစ်ရံတည်း ရှိတာများ ..."

မမလွင်က ပြုံးနေသည်။ မမလွင်သည် နွဲ့မှုတို့ထက် အလွန်ဆုံး ကြီးလှမှ သုံးနှစ်လောက်သာ ရှိမည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် လွန်းသည်။ ဘာမဆို သည်းခံသည်။

"ခင်လေးဟာ တစ်ချိန်ကတော့ ချမ်းသာတဲ့ မိဘက ပေါက်ဖွားခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ် နွဲ့မှုရယ်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့မိဘတွေလဲ စီးပွားပျက်နေပုံပါ။ အထည်ကြီးပျက် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သူ့လိုလူမျိုးက အမှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမှာ ဝန်အလေးတတ်ဆုံးပဲ။ အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အဲဒီလို ဖြစ်လာတာ"

နွဲ့မှုကတော့ မမလွင်စကားကို နားမလည်လှပေ။ မမလွင်က မက်ထရစ်ကို အခါခါကျပြီးမှ တက္ကသိုလ် ရောက်လာရသဖြစ်သဖြင့် အသက်ကြီး နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ မမလွင်သည် သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်သည်။ တစ်ခန်းလုံးကို ညီညွတ်မျှတအောင် ထိန်းသိမ်းပေးသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ နွဲ့မှုတို့တစ်တွေ တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှာ တစ်နှစ်တာ ခရီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ စာမေးပွဲတွေလည်း ဖြေရတော့မည်။ ကျောင်းပိတ်တော့မည်။ နွဲ့မှုတို့လည်း စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စာတစ်စောင်ကို နွဲ့မှု ရရှိခဲ့သည်။ နွဲ့မှုအမေထံမှ ဖြစ်၏။ နွဲ့မှုတို့က ဖြူးမှာ နေသည်။ ခင်လေးတို့က ဇေယျဝတီမှာ နေသည်။ တစ်ရပ်တည်းက လာသူများဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သမီးနွဲ့မှု

သမီးသိအောင် ရေးလိုက်ရတာ။ ယခင်လက သမီးသူငယ်ချင်း ခင်လေးရဲ့အမေ ဇေယျဝတီက လူကြိုနဲ့ စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်။ အင်မတန် အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေလို့ လူကြိုနဲ့ ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ငွေတစ်ရာ ချေးလိုက်ပါတဲ့။ သမီးသူငယ်ချင်း ခင်လေးရဲ့အမေ ပါတဲ့။ အမေကလဲ လူချင်း မမြင်ဖူးပေမယ့် သမီးတို့ချင်း သူငယ်ချင်းဆိုလို့ အခင်မင် မပျက်အောင် ချေးလိုက်တယ်။ ယခုလ တစ်ခါလာတယ်။ အလွန်အခက်ခဲ တွေ့နေလို့ပါတဲ့။ တစ်ရာ ထပ်ချေးပါဦးတဲ့။ ယခင်တစ်ရာတော့ ဆုံးချင်ဆုံးပစေ ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာ ယခုတစ်ခေါက်တော့ မပေးလိုက်ဘူး။ သမီးတို့ လူငယ် အချင်းချင်း အပေါင်းအသင်း ပျက်သွားမလား မေမေ စိုးရိမ်တယ်။ သမီးသိအောင် ပြောထားတာပါ။

အမေ့စာက တခြားအကြောင်းတွေကို ဆက်ရေးသည်။ နွဲ့မူကတော့ သည်စာပိုဒ်ကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်နေမိသည်။ ဪ ... ခင်လေး ...၊ သူတပါးအပေါ် စီးပိုးအနိုင်ယူ တတ်သည့် ခင်လေး၊ ခင်လေးကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ပေးချင်သည်။ သည်စာကို ခင်လေးကို ပြလိုက်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ထောင်လွှားသမျှ မာနတရားတွေ ဦးကျိုးသွားလေမည်လား။

"လာ နွဲ့မူ၊ မမလွင် စောင့်နေတာ၊ မြန်မြန်လာ၊ နောက်ကျနေမယ်"

မမလွင် အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် နွဲ့မူသည် ဘုရားတရားကို ဝတ်မပျက် ကြည့်ညှိတတ်လာသည်။ မမလွင်က

"တို့များ အဆောင်မှာ အတူနေကြတာ ခရစ်ယာန်တွေက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ချာချို မှန်မှန်သွားတယ်။ မွတ်ဆလင်တွေလည်း ဝါတွင်း ဥပုသ်စောင့်ကြတယ်။ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးတွေကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ရက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဘုရားဝတ်တက် မပျက်စေနဲ့" ဟု သတိပေးသည်။

စနေနေ့တိုင်း အဆောင်မှာ ဓမ္မစကြာ ရွတ်ရသည်။ မမလွင်ကတော့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံသို့ သွားသည်။ နွဲ့မူက မမလွင် အဖော်ရအောင် လိုက်ပါ သွားရသည်။ နံနက်စောစောမို့ နှင်းတွေက တဖွဲဖွဲကျဆဲ။ အမိပတိလမ်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။ ကံကော်ရိပ်သည် အေးချမ်းသာယာလှသည်။

ကျောင်းသူအချို့ ဓမ္မာရုံသို့ ရှေးရှု လာနေကြသည်။ သည်လိုတော့လည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်း တစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။

ဓမ္မာရုံကို ဝင်မိတော့ ရင်မှာ ပိုပြီး အေးချမ်းသွားသည်။ ကျောင်းရိပ်ကန်ရိပ်သည် လူလောက၏ သောက၊ မောဟ၊ အပူမီးကို တဒင်္ဂ ငြိမ်းအေးစေသည်မှာ အမှန်။ ဘုရား ဝတ်တက်သံ၊ ဓမ္မာစကြာ ရွတ်သံသည် အာရုံဦးမှာ လွင့်ပျံ့နေသည်။ နေရောင်ခြည်ပျို့စမှာ နွဲ့မူတို့ လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

"နွဲ့မူ ..."

နှင်းရည်စွတ်သော သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ် ဖွနင်းရင်း မမလွင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။

"ဘာလဲ မမလွင်၊ ဘာပြောမလို့လဲ .."

"မနေ့က နွဲ့မူအိမ်က ရေးလိုက်တဲ့စာကို ခင်လေးကို မပြလိုက်ပါနဲ့ကွယ် ..."

နွဲ့မူ ဝိုင်းသွားသည်။ မနေ့က စာဖတ်ပြီးပြီးချင်း ထိုစာကို မမလွင်ကို ပြခဲ့သည်။ သည်မနက် တခြား သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ပြမည်။ ပြီး ... အလွန် အပြောကြီးပြီး သူတပါးကိုလည်း နှိမ်ချတတ်သော ခင်လေးကို ပြလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ စောင့်ကြည့်ချင်သည်။

"မပြနဲ့နော်၊ မမလွင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါတယ်။ ပျော့ညံ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နူးညံ့ခြင်းနဲ့ အခက်ခဲဆုံးသော ခိုင်မာမှုကို ရယူနိုင်စွမ်း ရှိတာ ...။ နွဲ့မူ စဉ်းစားကြည့်၊ ခင်လေးဟာ မရင့်ကျက်သေးဘူး ...။ သူ့မိသားစုရဲ့ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ရင်း ဟန်ဆောင်နေတာ၊ သူ့ကိုပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူဖို့ ဆိုတာ မခဲယဉ်းပါဘူး ..."

နွဲ့မူ စဉ်းစားနေသည်။ မမလွင်သည် သည်စကားကိုပြောချင်လို့ သည်အချိန်ထိ စောင့်ခဲ့လေသလား၊ တရားဓမ္မ၏ အရိပ်မှာ အေးမြခိုက် အချိန်ကို တမင် ရွေးခဲ့လေသလား။

"သူ့ကို ပြန်ပြီး လက်စားချေဖို့၊ သူ နာသာခံခက်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ နွဲ့မူအတွက် လွယ်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ဖို့သာ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ ခက်ခဲတာကို လုပ်နိုင်တာ သတ္တိပါ။ ပြီးတော့ အကျိုးမရှိတာကို မလုပ်တာဟာလည်း မွန်မြတ်ပါတယ်။ ခုတလော ခင်လေး ငြိမ်နေတာ သတိထားမိလား ..."

မမလွင်ပြောမှ နွဲ့မူ စဉ်းစားမိသည်။ ယခုတလော ခင်လေး သိပ်စကားမပြောပေ။ စာပဲ ကြိုးစား ကြည့်နေသည်။ နွဲ့မူတို့က စိတ်ချဉ်ပေါက်၍ မပြောဘဲ နေခြင်းကြောင့် သူမပြောခြင်းဟု မှတ်ထင်ခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ် ...။ သူ စိတ်ညစ်နေတယ်။ အိမ်က ငွေမလာလို့ ကျောင်းလခလည်း မသွင်းရသေးဘူး ...။ ဒီစာကို မြင်ရရင် သူ ပိုစိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ ...။ စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်ဘဲ နေမယ်။ သူတပါး အကျိုးယုတ်မယ့် အလုပ်ကို ဘာလို့လုပ်မလဲညီမရယ် ..."

နွဲ့မူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

"နွဲ့မူ သဘောပေါက်ပါတယ်။ နွဲ့မူ သူ့ကိုလဲ မပြဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြတော့ပါဘူး။"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ နွဲ့မူရယ် ...၊ ခင်လေးလဲ အရင်ကလောက် မဆိုးတော့ပါဘူး။ မမလွင်ကို အခြေနေမှန်တွေ ပြောပြတယ်လေ၊ မမလွင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း လူတွေအပေါ် သူ ပြုမူဆက်ဆံပုံ ပြောင်းလဲလာအောင် မသိမသာ လမ်းကြောင်း ပေးနေတာပါ။ တို့တတွေ ကျောင်းမှာ ဆုံရတာ တဒဂံပါကွယ်၊ လူ့ဘဝသက်တမ်းနဲ့ စာရင် ခဏလေးပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့၊ နွဲ့မူ နားလည်ပါပြီ"

နွဲ့မူ၏ စိတ်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပါးရှင်းလင်း သွားသည်။ ညကတော့ သည်စာကို ပြလိုက်လျှင် ခင်လေးမျက်နှာ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားမလဲ ဆိုတာ သိချင်စိတ်တွေ လျှံတက်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ထိုစိတ်သည် မလိုလားအပ်သော စိတ်ပါတကား။ အလွန်ယုတ်ညံ့လှပါတကား။

ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ။ နွဲ့မူ သားကြီးကို ကျောင်းအပ်ဖို့ ကိစ္စနှင့် ဆရာမကို ဝင်တွေ့တော့ ခင်လေး ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။ နွဲ့မူကို လှိုက်လှပျူငှါစွာ ဆီးကြိုပြီး လိုအပ်တာ မှန်သမျှ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးသည်။ အပြောကလည်း ချိုပါတာ။

"အခုမှပဲ ရင်ထဲ ပေါသွားတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ်ဖြင့် အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့၊ သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ..."

"မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်လည်း မင်းကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ဘယ်မှာနေမှန်း မသိလို့၊ အခုလို ကူညီခွင့်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒီထက်မက ကိုယ် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ မင်းကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်မှာ ရှိပါတယ်"

ရုတ်တရက်တော့ နွဲ့မူ ငိုသွားသည်။ ခင်လေး မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့

မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုကို ရည်ညွှန်းနေ သယောင်ပင်။ ခင်လေးက သူ့အိမ်ထောင်အကြောင်း အကျဉ်းရှုံး၍ ပြောပြသည်။ ခင်လေးမှာ အလုပ်တာဝန်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခိုက်မို့ စကားကြာကြာ မပြောဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။ နို့မူမှာလည်း အလွန်ခက်ခဲမည် ထင်သော အလုပ်တစ်ခု အောင်မြင်ခဲ့၍ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ခင်လေးကို မြင်ယောင်သည်။ သူပြောသော စကားကိုလည်း ကြားယောင်သည်။

"မင်း ကိုယ့်အပေါ် ညာခဲ့တာတွေ ကိုယ် သိပါတယ်" တဲ့။

နို့မူ၏ စိတ်ကို တဒင်္ဂမျှ ထိန်းချုပ်ထားရှိခဲ့ရသော စေတနာသည် လူတစ်ယောက်အပေါ် သည်မျှ အကျိုးသက်ရောက် စေခဲ့ပါကလားဟု ယခုမှပင် သိရလေတော့သည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

<https://t.me/mmebooks>

ကဲရီးအွန် ရင်ရင်

မောင်နှမအားလုံးက သူ့ကို ဂြိုဟ်ကောင်ဟု သတ်မှတ်သည်။ သူမို့လို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ပြဿနာက အစဉ် ပါလာတတ်သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို သိုးမည်းတစ်ကောင်သာ ဖြစ်ချေသည်ဟု မကြာခဏ ဆိုလေသည်။

" ရင်ရင် .. ငါ့ကို ငွေငါးဆယ် ခဏချေးဦးဟာ .. "

" ဟင် .. ငါ့ကို အရင်လက တစ်ဆယ်ကျန်တာလည်း ပြန်မပေးသေးဘူး .. "

" ပေးမှာပေါ့ဟာ .. အားလုံး လကုန်ရင် ပြန်ပေးမယ်။ ငါ .. အရေးကြီးလို့ .. "

" နင့်ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ တို့လည်း လောက်တော့ မဟုတ်ဘူး .. "

" နင် လောက်ပါတယ်ဟာ။ နင့်မှာ ဘာ ကုန်စရာရှိလို့လဲ "

" အမယ် ပြောမှ ပြောရက်တယ်ဟယ်။ နင်တောင် ငါ့ထက် လခများပြီး မလောက်တဲ့ သူကများ .. "

" ကဲပါဟာ .. ပေးစမ်းပါ။ ငါ ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါ့မယ် "

နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေးလိုက်ရသည်သာဖြစ်၏။ ရင်ရင်က အစိတ်တန် အသစ်နှစ်ရွက်ကို မပေးရက်ရက်နှင့် ပေးလိုက်ရသည်။ ယခင်က သီတင်းကျွတ်ရက်နှင့် ကြုံသဖြင့် ဖေဖေ မေမေတို့ကို ငွေတစ်ရာ ကန်တော့သည်။ ဖေဖေတို့နှင့် အတူနေသော ဦးကြီးကိုလည်း မုန့်လေးပဲလေး ဝယ်ကန်တော့ ရသည်။ ပြီးတော့ ရင်ရင်တို့ကို ငယ်စဉ်က ထိန်းကျောင်းခဲ့သော အထိန်းတော်ကြီးဒေါ်ငွေကိုလည်း အင်္ကျီစတစ်ထည် ဝယ်ကန်တော့ လိုက်ရသည်။ အလျဉ်းသင့်သလို လစဉ် ထောက်ပံ့မြဲလည်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က အားလုံးကို အနှံ့အတာခံကာ ပြုစုယူယူ ခဲ့သောဒေါ်ငွေမှာ ရင်ရင်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဒေါ်ငွေသည်လည်း ဧရာထောင်းကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍နေပြီ။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကလည်း မထောက်ပံ့ နိုင်တော့။ ဖိုးသူတော်လံတော့ တောင်ဝှေး မထူနိုင်ပြီ။

" နင့်ပိုက်ဆံ ပြန်ရမှာပါဟာ။ ဒီလောက်လည်း ငိုငိုမနေပါနဲ့။ ဘာဟင်း ချက်လဲ။ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ .. "

" ြော် ငါ့ကို သူများတွေက လခလေးရာကို တစ်ယောက်တည်း သုံးရတာဆိုပြီး အထင်ကြီးကြတာကို တွေးမိလို့ပါ "

ရင်ရင်က ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းအိုးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း အားလုံး ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်ခွက်လေးဖြင့် ချက်စားကြသည်။ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရသူများ ပီပီ အရာရာကို လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်နေရင်း ကြုံရသည်။ အလုပ်မှ ပြန်လာလျှင် အနားမယူနိုင်သေး။ မောမောပန်းပန်းဖြင့်ပင် ဈေးသို့ ဝင်ကာ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ရသည်။ တကြုတ်ကြုတ်မြည်အောင် ဆာသည့်ကြားက ညစာကို အပြေးအလွှားချက်ကာ စားကြရသည်။ နံနက်မိုးသောက်လျှင် စက်ရုံမှ တစ်ပုံစံတည်း ထုတ်လုပ်လိုက်သော အရပ်များလို အသီးသီး လှုပ်ရှား ကြလေတော့၏။ သည်ကြားထဲက ပြည့်စုံမှုကို ရှာမတွေ့။

" ပုစွန်လေး ကြော်ထားတာရှိတယ်။ အရည်တော့ မပါဘူး။ နင် စားနိုင်ပါ့မလား "

" ငါးပိကြော်လေး ဘာလေး မရှိတော့ဘူးလားဟာ .. "

ရင်ရင်က ငါးခူငါးပိကောင်ကြော် ပုလင်းကပ်လေးနှင့် သရက်သီး သနပ်ထုပ်အသစ်ကို ချပေးသည်။ ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုတော့ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ပုံပေးလိုက်၏။ မနက်စာ ညစာ တစ်ခါတည်း ချက်ထားသော ထမင်း ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ် မာနေသည်။ မတ်ခွက် တစ်ခွက်တွင် လက်ဘက်ခြောက် နည်းနည်း ဖြူးကာ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးကို လောင်းထည့်ပေး လိုက်၏။ ကျော်ကျော်သည် လက်မဆေးပဲ ဇွန်းဖြင့် ကော်ကာ စားလေ၏။

" နေဦး ... ငါ ခင်မြင့်ဝင်းဆီမှာ ဆီနည်းနည်း သွားတောင်း လိုက်ဦးမယ်။ ရုံးက ဆီပေးတော့မှာမို့ ဝယ်မထားဘူး "

ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ထိပ်မှ ဖောက်ကာ သရက်သီးသနပ်ကို ဖြစ်သလို ကော်စားနေသော မောင်ဖြစ်သူကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ခင်မြင့်ဝင်းဆီမှ ဆီနည်းနည်း သွားပြေးယူရသည်။ ပုလင်းလွတ် တစ်လုံးထဲသို့ သရက်သီးသနပ်များ ဖောက်ထည့်ကာ အပေါ်မှ ဆီလောင်းပြီး ဇွန်းတစ်ချောင်း တပ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့အတွက် သည်မျှဆိုလျှင်ပင် အလွန် ပြည့်စုံသော ထမင်းပွဲ ဖြစ်တော့သည်။

" နင့်ဆီကို အောင်အောင် လာသေးလား "

" အခုတလော မရောက်ပြန်ဘူး။ ဒီကောင်လေး ဘယ် လျှောက်လိမ့်နေတယ်မသိ။ နင်နဲ့ကော တွေ့သေးလား "

" တစ်ခါ တွေ့တယ်လေ။ စုတ်ပြတ် နေတာပဲ။ သူနဲ့ပေါင်းတဲ့ ကောင်လေးတွေလည်း ငါ ကြည့်မရဘူး။ ဖေဖေတို့နဲ့ သွားနေပါ ဆိုတာလည်း ပြောလို့ မရဘူး "

" ဖေဖေတို့နဲ့ နေရင်လည်း ဖေဖေတို့ စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ။ သူက အသုံး မကျပေမယ့် မာနတော့ ရှိတယ်ဟဲ့။ သူများအိမ် ကပ်နေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ဆီ ခေါ်ထား လိုက်ပါလား "

" မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီကောင်လားနေရင် ဖွတ်တက်သလို နေမှာ၊ ငါ့ဟာ ငါတောင် မလောက်ငရဲတဲ့အထဲ "

ရင်ရင်က သက်ပြင်းကို အသာ ချမိသည်။ မောင်နှမတွေ အပေါ် ရင်ရင့်လောက် မည်သူမျှ သည်းညည်း မခံကြပေ။ တစ်နည်း အားဖြင့် မည်သူကမျှ အကျင့်လုပ်ပြီး ပူတောင့်ပန်းပင် မပြုကြ။

" စားကောင်းတယ်ဟာ။ တော်ပြီ။ နင့်ဖို့ မကျန်မှာစိုးလို့ "

" အမယ် စားပြီးမှတော့ မထူးပါဘူး။ ငါ့မှာ ပေါင်မုန့် ရှိပါသေးတယ် "

" တော်ပြီ။ ပြန်ဦးမယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ "

ရင်ရင်က ထမင်းပန်းကန်များကို သိမ်းလိုက်၏။ ကျော်ကျော်သည် လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် ပါးစပ်သုတ်ကာ ပြန်ဖို့ပြင်လေသည်။

" နင် လကုန်ရင် ခြောက်ဆယ်လုံး ပြန်ပေးနော်။ ရှေ့လထဲ မီးမီးမွေးနေ့ ရှိတယ်။ ဘာမှ မပေးရင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

မီးမီးဆိုသည်မှာ အစ်မကြီး၏ သမီးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။

" သူဌေးတွေကို ကြေးပုံ မနေပါနဲ့ဟာ။ သူတို့တွေကို ပေးမယ့်လူတွေ ပုံလို့ "

" ဒါပေမယ့် ကောင်မက သိပ် စကားတတ်တာဟဲ့။ မပေးရင် ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမကြီး ကလည်း သူ့ကလေးတွေကို ပေးမှ ကြိုက်တယ် "

" အေးပါ။ ငါ သွားတော့မယ် "

" ကြ ကြ "

ကျော်ကျော် ပြန်သွား၏။ ရင်ရင်သည် ထမင်းစားပွဲလေး ဘေးတွင် ထိုင်ကာ တကွတပြားစီ ဖြစ်နေကြသော သူတို့မောင်နှမတွေ အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

" သမီး ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လူကြုံ ရှိတယ်။ သမီးအစ်ကိုကြီးဆီ စားစရာလေး ဘာလေး ဝယ်ပေးလိုက်ဦး "

" ဟုတ်ကဲ့ မေမေ "

သည်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီးတို့ သွားသည်မှာ နှစ်အတန်ကြာကြာ နေကြမည်ဖြစ်သည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးအငယ် တစ်ယောက်ပါ ပါသွား၏။ နိုင်ငံခြားသို့ လူကြုံ ရှိတိုင်း အစ်ကိုကြီး ကြိုက်တတ်သော မြန်မာ အစားအစာများနှင့် ယောက်မ အတွက် ကောင်းနိုးရာရာများကို ပို့ပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အနွေးထည်လေးအစ ပိုက်ဆံအိတ်လေး အစ အပြန်အလှန် ရတတ်ပါသည်။ သို့သော် လကုန်ရက်နှင့် ကြုံတိုင်း လူကြုံကလည်း ဆွံ့တတ်သည်။ မေမေကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မတတ်နိုင်တော့ သားသမီးများ ကိုပင် တိုက်တွန်းရ၏။ ရင့်ရင့်မှာတော့ ညာတကာနဲ့သင်္ဂဟော ကိစ္စတွေက များလှသည်။ မေမေကလည်း ကျန်သားသမီးများကို အပူကပ်၍ မဖြစ်တိုင်း ရင့်ရင့်ကိုသာ အားကိုးတတ်၏။

" မမကြီးကကော ဘာပေး လိုက်ဦးမတဲ့လဲ "

ယဉ်ယဉ်က သိလို၍ မေးဖြစ်အောင် မေးကြည့်လိုက်သေးသည်။

" ပုန်းရည်ကြီးလေး သုံးထုပ်ဆိုလား။ သမီး အစ်ကိုကြီးက သရက်သီးသနပ် သိပ်ကြိုက်တာ။ သရက်သီးဆီစိမ် တစ်ပုလင်းလောက် ပေးလိုက်ပါဦးလေ "

သရက်သီးသနပ် ဟောလစ် ပုလင်းကြီးနှင့် တစ်လုံးဆိုလျှင် တန်ဖိုးက မနည်း။ ကောင်းကောင်း ဝယ်လျှင် တစ်ဆယ်သားကို ငါးကျပ်။ ငါးဆယ်သား ဝယ်ထည့်လို့မှ ပုလင်းပြည့်ပါ့မလား မသိ။ သည်လ ရုံးမှ အရေးပေါ် ချေးငွေ တစ်ရာကို ယူမှ ဖြစ်တော့မည်။

" အစ်ကိုကြီး ပို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကော ရပြီလား မေမေ "

" အေး .. သမီးအစ်မကြီး သွားရွေးတယ်။ ဂျူတီ တစ်ရာဖိုးလောက် ဆောင်လိုက်ရတယ်တဲ့ "

အစ်ကိုကြီးပိုပေးသော ပစ္စည်းများကို အစ်မကြီးက ဒိုင်ခံ ရွေးပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူက ငွေစိုက်ရွေးပေးရသည်ဆိုကာ ကောင်းပေဆိုသည်များကို ရွေးယူသည်။ ဆွေဆွေ ကလည်း အငယ်မို့ဆိုကာ သူ့ကြိုက်တာကို ဗိုလ်ကျပြီး ယူသွားတတ်သည်။ ရင်ရင်တို့ အလှည့်ကျတော့ ဒိုင်ယာရီလေး၊ ဘောပင်လေးပင် အနိုင်နိုင်။

" ထမင်း စားသွားဦးမလား မေမေ။ ဝက်သားပြုတ်ကြော် လုပ်ထားတာ ရှိတယ် "

" နေပါစေတော့ ... ဒါထက် သမီးမှာ ငွေပိုရင် နောက်လ အတွက် မေမေ့ကို ကြိုပေးထားစမ်းပါ။ သမီး ဖေဖေအတွက် ဆေး ဝယ်စရာရှိလို့ "

ရင်ရင်သည် ဆွေဆွေ ဆေးကျောင်း တက်နေစဉ်က တစ်လ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ထောက်ပံ့၏။ ယခု ဆွေဆွေ ကျောင်းဆင်း သွားပြီမို့ ဖေဖေ မေမေတို့ကို တစ်လ ငါးဆယ် ကန်တော့၏။

" လကုန်ကာနီးမှ ရုံးက ချေးငွေ ရမယ် မေမေ။ အဲဒီကျမှ ယူပေါ့ "

" ကောင်းပြီ သမီး။ မေမေ သွားတော့မယ်။ သမီးဖေဖေက ကောင်းကောင်းနေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

မေမေ ပြန်သွား၏။ ရင်ရင်သည် အသက်ကြီးမှ သားသမီးတွေအပေါ် မမှီခိုနိုင်ပဲ အမျိုးတွေဆီ ပြန်နေရသည့် မိဘတွေ အကြောင်းကို တွေးကာ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိပြန်လေ၏။

" အောင်အောင် "

သူ့ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ပြဿနာ တစ်ခုခု ပါလာလေပြီဟု အတတ်သိ၏။ လူက စုတ်တိ စုတ်ဖွား၊ အဝတ်အစားက မသေသပ်။ စိတ်ဓာတ်က အလွန်အမင်း ကျဆင်းနေသည့်ပုံ။ ရောက်ကတည်းက အိမ်ရှေ့ စားပွဲမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

" ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး အောင်အောင်ရယ် "

ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင် အောင်အောင်သည် ရင်ရင့်ဆီသို့သာ ဦးစွာပြေးလာစမြဲ။ ဖေဖေ မေမေတို့ဆီကို စိတ်ဆင်းရဲမှာ ဆိုပြီး မသွား။ ကျန်မောင်နှမများ ကတော့ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ဆူပူကြမှာ သေချာသည်မို့ သူ မသွားရဲပေ။ ရင်ရင့်က ဆူသင့်သလောက်ဆူသော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးစမြဲဖြစ်၏။

" ငါ အလုပ်က ဆပ်စပင်းရှင်း ခြောက်လ ထိတယ် "

အောင်အောင်သည် ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွရင်း ပြောသည်။

" အင်း ... ငါ ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ နင်က အလုပ်သာ ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်တာ။ လူကြီးတွေနဲ့ ကျတော့လည်း အဆင်ပြေအောင် မဆက်ဆံဘူး။ ထိတာတောင် နည်းသေး "

ပြောနေရင်းမှ ခြောက်လလုံးလုံး ဝင်ငွေမဲ့ကာ ကလေးကချေ ဖြစ်တော့မည့် အရေးကို တွေးပြီး ရင်လေးသွားသည်။ သည်အပူသည် သူ့ဆီသို့သာ ရောက်လာမည်မှာ မလွဲ။

" လောလောဆယ် ငါတော့ ထမင်း ငတ်တော့မှာပဲ။ မေမေတို့ကို သွား မပြောပါနဲ့ဟာ။ နောက် ပြီးသွားမှ ပြောချင် ပြော "

အောင်အောင်သည် ရင်ရင့်လိုပင် ယောက်ျားလေး ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုတွင် နေသည်။ ဖေဖေ ပင်စင်ယူပြီး ရန်ကုန် ပြောင်းလာ ကတည်းက မိသားစု စီးပွားရေးက ယိမ်းယိုင်ခဲ့သည်။ မေမေ မျှော်လင့်သလို သားသမီးတွေ

တစ်ပြုကြီးနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေဖို့ အစီအစဉ်သည်လည်း စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာသည်လည်း သားသမီးတွေ၏ ပညာရေး တွင်သာ မြုပ်နှံ စတေး ရခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံး သွားလေသည်။ အမှုထမ်း လောကမှ ကုန်သည်လောကသို့ ကူးပြောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ သော်လည်း ကျွမ်းကျင်မှု မရှိတော့ မလွယ်။

" နှင် မေမေတို့ကို မပြောပေမယ့် မကြီးတို့ ဆွေဆွေတို့ကိုတော့ ပြောပြလိုက်ဦး။ ခြောက်လလုံးလုံး နှင် ဘာနဲ့ သွားသုံးမလဲ။ ထမင်းတော့ ငါ့ဆီ လာစား "

ရင်ရင်သည် သူ့နှုတ်မှ အလွယ်တကူပင် ထမင်းကျွေးဖို့ ကတိပေးလိုက်မိသည်ကို အံ့ဩနေမိသည်။ တကယ်တော့ သူသည် မောင်နှမအားလုံးထဲမှာ အနိမ့်ဆုံး၊ လစာဝင်ငွေ အနည်းဆုံးဖြင့် ဖြစ်သလို ရုန်းကန်နေရသူ။ သို့သော် သူကလွဲလျှင် မည်သူကမျှ အောင်အောင်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံမည် မဟုတ်သည်ကို သိသောကြောင့် ပြောလိုက်မိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

" နှင် မနက် ရုံးကို အစောကြီး သွားရမှာ .. ဖြစ်ပါ့မလား .. "

အောင်အောင်က အစ်မဖြစ်သူကို အားနာဟန်ဖြင့် ပြောသေး၏။ သို့သော် လုံးလုံးလျားလျား ငြင်းဆန်သည်မဟုတ်။ သူ လာကတည်းကိုက သည် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပင် မဟုတ်လား။

" ဖြစ်ပါတယ်ဟာ။ မနက် ငါ ရုံးထည့်ဖို့ချက်ရင်း ပိုချက်လိုက်မယ်။ ထမင်းဘူးနဲ့ ထည့်ထားမယ်။ ညနေကျတော့ ငါနဲ့အတူ လာစား "

သို့ဖြင့် ရင်ရင်သည် ထိုနေ့မှစကာ ထမင်းကို နှစ်ယောက်စာ အပြေးအလွှား ချက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်ပန်းလွန်း၍ ဈေးမဝင်ပဲ နေချင်သော်လည်း မနေရ။ သူငယ်ချင်းများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ချင် ပတ်ချင်သော်လည်း မလည်နိုင်။ အဆောင်သို့ အချိန်မပြန်ကာ မောင်လေး အလိမ္မာတုံး အတွက် ထမင်းကို ချက်ဖြစ်အောင် ပြန်ချက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်လွန်သောမောင်ကို စောင့်ကာ ကျွေးရ၏။ ရင်ရင်တို့ နေသည့် အဆောင်တွင် ရင်ရင်သည် လုပ်သက်နှင့်ပေါင်းကာ လခ လေးရာခန့် ရသဖြင့် ဝင်ငွေ အကောင်းဆုံး အထောဆုံး ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူမျှ ရင်ရင်လောက် ကိစ္စမများကြ။ ရင်ရင်ကို ကြည့်လိုက်ရလျှင် အမြဲတမ်း အပြေးအလွှား အမောတကော။ သူ့ထံတွင် တာဝန်ဝတ္တရား ဟူသမျှသည် လာရောက် စုစည်းနေကြသည်သို့သာ ရှိတော့သည်။

" ဆွေဆွေက လက်ထပ်တော့မယ် တဲ့လေ။ နှင် သိပြီးပြီလား။ သူ့မှာ ဆေးခန်းက စုထားတဲ့ငွေကလည်း နည်းနေလို့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ဝယ်ဖို့တောင် မလောက်ဘူးတဲ့။ သူ့ကောင်လေးလည်း လခက နည်းပါတယ်။ ငါကတော့ တစ်ရာပဲ တတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နင့်ဆီကော ရောက်ပြီလား "

" မရောက်သေးဘူး .. "

အစ်မကြီးသည် ရုံးအားရက်မို့ မိသားစု စားရန် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ရင်း ရင်ရင့်ဘက် လှည့်ကာ စကားပြောနေသည်။ တကူးတက ခေါ်ထား၍သာ လာရသော်လည်း ကြာကြာ မနေချင်။ ကလေးတွေကို ချစ်သော်လည်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေသော သူ့အိမ်ကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်မော့၏။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေက များလှပြီး အိမ်ဖောက်လည်း မမြဲတော့ အကွက် မစေ့နိုင်ပေ။ ပစ္စည်းဟောင်းတွေသည် ဖုန်တသောသောဖြစ်နေကြ၏။ သူများကိုလည်း မပေးရက်။ သူ့အိမ်မှာလည်း ထားစရာ နေရာက မရှိ။

" နှင်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ပေးလိုက်ဦးပေါ့ဟာ။ သူ့ကောင်လေးက အလုပ်ဝင်စမို့ လခ နည်းပေမယ့် မိဘတွေက ခပ်ကြီးကြီးထဲကပဲ "

" အင်း....အင်း "

ရင်ရင်သည် အောင်အောင့် ကိစ္စကို မေးချင်သော်လည်း မမေးတော့ပေ။ အစ်မကြီးက အငယ်များထဲတွင် ဆွေဆွေ့ကိုသာ အလေးထား သည်မှာ ထင်ရှား၏။

" ငါ့မှာလည်း တစ်လတစ်လ မလောက်ပါဘူးအေ။ ကလေးတွေ စားရိတ်ကတင် နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ကားအသစ် လဲတာကလည်း အဟောင်း မထွက်ခင် အသစ် ဝယ်လိုက်တော့ ငွေအိပ်သွားတာပေါ့။ အဟောင်း ကလည်း ဈေးမရဘူး ဖြစ်နေတယ် "

" အရင်ကားက ကောင်းသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. "

ရင်ရင်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောနေရ၏။

" ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကလေးတွေက များလာတော့ ကျပ်တာပေါ့။

ဒတ်ဆန်းက အားလုံး ဆန့်တယ်။ နောက် အားရင်လည်း တက္ကစီ ဆွဲခိုင်းလို့ ရတယ်။

"ငွေတွေ ထားစရာ ရှိပါဦးမလား မမကြီးရယ် "

" မထင်နဲ့ဟဲ့။ ငွေစုလက်မှတ် မဝယ်နိုင်တာတောင် နှစ်လလောက်ရှိပြီ။ အရင်လကလည်း ကိုကို အမေကြီး ဆေးရုံ တက်ရလို့ ဓာတ်စာ ဝယ်ပို့ရ၊ ဆေးဝယ်ပေးရနဲ့ တော်တော် ထိသွားတယ် "

" ြေသြာ် ... အင်း အင်း "

" ဒီကြားထဲ အောင်အောင်ကလည်း တစ်မှောင့်။ သူများတကာမှာ အလုပ်ကလေး တစ်ခုကို မနည်း ရအောင်ရှာပြီး ကြိုးကြိုးစားစား ကုန်းလုပ်နေကြရတာ။ သူကတော့ ရတဲ့ အလုပ်ကလေးကို လေးလေးစားစား မလုပ်ဘူး။ သူ အလုပ်ပြုတ်တာက အရေး မကြီးဘူး။ အားလုံးကို ဒုက္ခ ပေးတာက ခက်တယ် "

" မမကြီးဆီ လာသွားသေးလား .. "

" လာတာပေါ့။ ငွေတစ်ရာလောက် လိုချင်လို့တဲ့။ မပေးနိုင်ပါဘူး။ အစိတ်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်ခါတည်းနဲ့လည်း ပြီးမှာမှ မဟုတ်တာ ... "

ရင်ရင် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်တော့၏။

" ဟုတ်တယ်လေ။ သူ ဒီလို လုပ်နေတိုင်း ဖြစ်မလား။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကလည်း ရှိသေးတာ .. "

အစ်မကြီးသည် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို တစ်လ မည်ရွှေ့မည်မျှ သတ်မှတ်ကာ ပေးသည် မဟုတ်။ အလျဉ်းသင့်သလို ကန်တော့၏။ ရင်ရင့်လို လူလွတ် နုဟုတ်သောကြောင့်ဟု ဆို၏။

" ဆွေဆွေဆီလည်း လာသွားသတဲ့။ ဆွေဆွေကလည်း ဘယ်ပေး နိုင်မလဲ။ သူတောင် ငွေလိုနေတာကို ... "

ကလေးများနှင့်အတူ စားသောက် နေရသော်လည်း ရင်ရင့်စိတ်က မဖြောင့်။ နာရီ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေ၏။

" ရင်ရင် ပြန်တော့မယ် .. မမကြီး "

" ဟဲ့ .. ကလေးတွေနဲ့ တစ်ညတော့ အိပ်သွားပါဦး "

" ဟုတ်သားပဲ အန်တီရင်ရင်ကလဲ ... သမီးတို့က မုန့်ဝယ် မကျွေးခိုင်းပါဘူး "

" နင်တို့ အန်တီက ရသမျှလခ တစ်ယောက်တည်း သုံးနေတာ။ သူပဲ ကောင်းတယ်။ ဘာ အပူအပင်မှ မရှိဘူး "

ရင်ရင် ဘာမှပြန်မပြော။ နာရီကို ကြည့်ကာ ပြန်ဖို့ ကမန်းကတန်း ပြင်ဆင်သည်။

" ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လောနေ တာလဲ။ အဆက်နဲ့ ချိန်းထားလို့လား "

" ဈေးဝင်ရဦးမှာမို့ .. "

" တစ်ယောက်တည်းများဟယ်။ ဒီမှာပဲ စားသွား "

" တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး မမကြီး။ အောင့်အောင့်အတွက်ပါ ချက်ကျွေးနေရတာ "

" ဟေ ... အောင်အောင်က နင့်ဆီ လာစားနေတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ "

" လခ မရတဲ့ လက စလို့ "

" အမလေး .. လေး .. "

" သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ တစ်လ နှစ်လပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ မကျွေးလို့ကော သူ ဘယ်မှာ စားမလဲ။ သိရက်နဲ့ လက်ပိုက် ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား ... "

ရင်ရင့် စကားက နည်းနည်းတော့ အဖျားခတ်သွားသည်။ ကြာလျှင် အစ်မကြီးနှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်နေရမည်စိုး၍ မြန်မြန် ပြန်ခဲ့ရ၏။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မမကြီးတို့ခြံဝန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ယာယီနံပါတ်ပြား တပ်ကာ အမိုး မထည့်ရသေးသည့် ဒတ်ဆန်းကားသစ် နီနီလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အောင်အောင်တစ်ယောက် ထမင်းဆာနေရော့မည်။

<https://t.me/mmebooks>

ပိန်မှဖြစ်မယ်

နောက်တစ်နေ့ မနက် လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေ အတွက် စိတ်စောပြီး ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ထို အိပ်မပျော်ခြင်းကပင် ယနေ့မနက် အလုပ်တွေကို ဖင့်နိုးစေသည်။ အိပ်ရေး မဝသဖြင့် ခေါင်းထဲက မကြည်လင်။ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီ။ ဆက်အိပ်နေလို့လည်း မဖြစ်တော့။ အိပ်ရာကို တစ်လက်စတည်း သိမ်း။ မျက်နှာမသစ်မီ ရှေ့နှိုးအိုး အရင် တည်ထားသည်။ ညက ဆေးကြောထားသော လျှပ်စစ် ထမင်းအိုးထဲ ဆန်ထည့်ဆေး။ ရေတစ်ဆွဲ ခြင်ထည့်။ ခလုတ်ဖွင့်။ လျှပ်စစ်စွမ်းအားသည် အလုပ်ကို တွင်ကျယ်စေ၏။ တီထွင်သူများကို ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ရေချိုး သန့်စင်ပြီး သနပ်ခါး လိမ်းရင်း စဉ်းစားသည်။ သည်လအတွက် ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ် ရပြီး တစ်ပုဒ် လိုသေးသည်။ ရေရှည်မှာ ဝတ္ထုရှည် နှစ်ပုဒ် အမြဲရဖို့ လွယ်ပါ့မလား။

အတို လေးပုဒ်မှာ အချစ်ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ် ပါစေချင်သည်။ ဘဝ နှစ်ပုဒ်၊ ချိန်ခွင်လျှာ ညီစေချင်သည်။ ကိုယ်ကြိုက်တာတွေချည်း မလုပ်နဲ့ ဟူသော သတိပေး စကား အချို့ကို ကြားယောင်လာသည်။ ဘယ်တော့မှ အယ်ဒီတာ မလုပ်ဘူး ဆိုသော ဝေဖန်သံလား၊ အပြစ်တင်သံလား ကြားယောင်သည်။ စေတနာ စကားပဲ ထားပါတော့။ နားထောင်ရင်း ရယ်နေရသည်။ ထွက်သမျှ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဒိုင်ခံဖတ်ရင်း စိတ်လိုလက်ရသည့် အခါ စာထရေးရင်း ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်ရင်း ကမ္ဘာကျဉ်းလေး ထဲမှာ မွေ့လျော်ခဲ့ရာက ပြင်ပကို ခေါင်းပြုထွက်ခြင်း။

မမဦးက ပုစွန်ချည် ကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့ သောကြာနေ့။ မမဌေးက အသက်သတ်လွတ်။ ပုန်းရည်ကြီး သုပ်မယ်။ တက်စာတွေစားပြီး စာမူတွေ မဖတ်နိုင်ရင် ဒုက္ခနော်။ ဓာတ်ပုံဆောင်းပါး နှစ်ပုဒ် ဒီနေ့ ဒီဇိုင်း အပ်ရမယ်။ လူတွေကို ဖမ်းစားတာ အရုပ်လား၊ စာလား။ အရုပ်ကြည့် ပြီးမှ စာဖတ်သလား၊ စာဖတ်ပြီးမှ အရုပ်ကြည့်သလား။ အင်တာဗျူး ဆောင်းပါး မထည့်ဘူးလားဟု ခဏခဏ မေးကြသည်။ မေးခွန်းတွေ မေးတတ်တာလည်း နည်းတဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်မှာ။

ပလတ်စတစ်ခြင်း အသစ်။ ထမင်းဘူး အသစ်။ ခေါက်ထီး သေးလေးကလည်း အသစ်။ ကျောင်းကထွက်စ ဆရာမ လုပ်ခဲ့ရတာ သတိရသည်။ ဘဝမှာ အားလုံး အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းတော့ ရနိုင်သည် ဘဝထောင့်ချိုးတွေက သည်မှာတင် ပြီးဆုံးမည် မထင်။ မမဦးတို့ မမဌေးတို့ သံယောဇဉ်တွေက အင်အားတွေ ဖြစ်စေခဲ့၏။

ဂျပန်က ပို့လိုက်သော အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းလေးကို ကြည့်ပြီး အားကျမိသည်။

အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ ကဏ္ဍာစုံ။

ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကိုးနာရီ ထိုးပြီ။ “တာမွေ တာမွေ” ဆိုသည့် အသံကြား၍ ပြေးသွားရသည်။ ခဏစောင့်ဦး ဆရာ၊ လာ လာ မြန်မြန်တက် ဟူသော အသံ အဆုံးမှာ ကားပေါ် ရောက်နေလေပြီ။ အလေ့အကျင့်သည် လူကို ကျွမ်းကျင်စေ၏။ အသင့် ထုတ်ထားသော ကျပတ်အန္တမ်းကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ပလီထိပ် ဆင်းမှာဟု ကြိုပြောထားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခြင်းထဲဝင်အောင် ထည့်။ အပေါ်က လက်နှင့် ထပ်ဖိထားရ၏။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ ပိုက်ဆံအိတ်မှာ ချုပ်ရာတွေ ထပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး “

ကင်းခြေများတွေနဲ့ ပါလား” ဟု နောက်ပြောင်ခဲ့မိတာ သတိရ လေသည်။ “နင်မှ ဘတ်စ်ကား မစီးဖူးဘဲ” ဟု သူငယ်ချင်းတိုင်းက ပြန်ပြောသည်။ “ခါးပိုက်နှိုက် ခံရ အလို့ မထင်နဲ့တဲ့၊ သူတို့ကိုက ကျွမ်းကျင်တာ” ဟု ခါးပိုက်နှိုက်ကို ချီးမွမ်းလေသည်။

“

ပလီထိပ် ပါတယ်လေ ပလီထိပ် ပါတယ်”

သတိရ၍ ထအော်ချိန်မှာ ကားက တာမွေဈေးရှေ့ ရောက်နေပြီ။

“

မေ့သွားလို့ အစ်မရေ၊ ဒီကပဲ ဆင်းလျှောက်လိုက်ပါ”

စပယ်ယာ ချာတိတ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလေသည်။

“

နင်တို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ လျှောက်ရတဲ့သူက မသက်သာဘူး”

ရန်တွေ့မယ့်သာ တွေ့ရသည်။ တစ်ခါ ပြောထားရုံနှင့် မရတတ်တာ အသိသားပင်။ နေရာမရွေး စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်သော မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရမှာ ဖြစ်လေသည်။

တာမွေဈေးရှေ့မှာ ကားပြောင်းစီးရမှာ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ကြောင်းကို

ပြန်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ကိုကျော်သောင်းဆီ ဝင်ရေမည်လေ။ ပန်းချီ အပ်ထားတာ သည်နေ့ မနက် ရမည်။ သေချာအောင် နှစ်ခါသုံးခါ ထပ်ပြောခဲ့တာ ဆိုတော့ ရမှာပါပဲ။ ၁၅၅ လမ်းထဲ ဝင်။ ရွှေဟင်္သာလမ်းထဲကို ချိုး။ ဒီလ မဂ္ဂဇင်း စောစော တင်နိုင်မှ။ အရင်လက လကုန်ရက်နား ကပ်နေတော့ အတော် ဒုက္ခရောက်တာ။ အခုမှ အရှိန် ပြန်ယူရတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထွက်ရက် နောက်ကျတယ်ဆို တစ်ပန်းရုံးတာပဲလေ။ ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းတော့ ဘယ်တော့မှ မလျှောက်ဘူး၊ သိပ် စိတ်မောတယ်။ အဲ အပြောမကြီးနဲ့တော့လေ။ လူဆိုတာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က မကြာမကြာ ပြောင်းလဲတတ်တာ။

“

အစ်မ ဒီမှာလေ၊ ဒီလာတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ် သွားမလို့လဲ”

ပန်းချီဆရာ အိမ်ဝက အမျိုးသမီး လှလှကလေးက လှမ်းခေါ်မှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရယ်ရသည်။

“

ဟဲ ဟဲ စိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်လာတာလေ”

လွန်သွားသော ခြေလှမ်းများကို ပြန်ရုပ်ပြီးအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့ ရလေသည်။

“

ထိုင်ဦးနော် အစ်မ၊ ခဏလေး၊ ဆွဲလို့ မပြီးသေးဘူး ထင်တယ်”

“

အင်း အင်း၊ ရတယ် ရတယ်၊ စောင့်ယူသွားမယ်”

“

ခဏလေးနော် ဆရာမ၊ မနက်က ဆွမ်းကျွေးသွားနေလို့၊ ဒီလောက် စောစော လာမယ် မထင်လို့”

“

ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ စောင့်ယူပါမယ်၊ နောက်နေ့ စနေ တနင်္ဂနွေ ဆိုတော့ ရက်ကြာသွားမှာ စိုးလို့”

အနုပညာအလုပ် ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရမှာပဲလေ။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို

မြန်မြန်ဆွဲပေးပါလို့ လောလို့ ကောင်းတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။ စာအုပ် အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်ထားသော ပန်းချီဆရာ အိမ်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ရုပ်ပြစာအုပ် ထိုင်ဖတ်တာ သုံးအုပ် ကုန်သွားသည်။

ပန်းချီကားလေးကို ခပ်ဖွဖွလိပ်၊ ခြင်းတောင်း အပေါ်ယံက အသာလေး တင်ပြီး ကားဂိတ်ဆီ လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် မိုးက ရွာလာလေသည်။ ခြင်းကို တစ်ဖက်က ကိုင်၊ တစ်ဖက်က ဆောင်း၊ အံ့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပန်းချီကားလေး ရေစိုသွားမယ်။ ခြင်းကို လက်မောင်းမှာ ချိတ်၊ ပန်းချီကား ကိုင်၊ သည်ဘက် လက်က ထီးဆောင်း၊ ဒါလည်း ဟန်မကျသေးဘူး။ လက်တစ်ဖက်က ပန်းချီကားကိုင်၊ ကျန်တဲ့ဘက်က ခြင်းကို ချိတ်ပြီး ထီးဆောင်း၊ သည်လိုနှင့်ပဲ ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်လာသည်။ လေးဆယ့်နှစ် စီး၊ မြေနီကုန်းမှာ ဆင်း၊ ငါးဆယ်စီးရင် မပိုလမ်းထိ ရောက်တယ်။ သို့သော် အမှတ်ငါးဆယ် ဟီးနိုး ကားငယ်လေးတွေက လူတွေ အပြည့်အသိပ်၊ ဘယ်လိုမှ တက်လို့ မရ၊ လေးဆယ့်နှစ် ဘတ်စ်ကားကြီး လာနေသည်။ ချောင်တယ် တက်မှ။

“

အို အမလေး”

ကားပေါ်က ပြုံးဆင်းလာသော လူတွေကို ရှောင်နေဆဲ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို အရိုက်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်လေသည်။ ဟောတော် ပန်းချီကားလေး မြေပေါ် လွင့်ကျသွားပြီ။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ကျွန်မ ကောက်ယူခိုက် ရင်ထဲမှာလည်း တလုပ်လုပ် ခုန်လာသည်။ ပန်းချီကားလေး ရေစိုပျက်စီး သွားပြီလား။ လက်ဖြင့် သဲမှုန်များကို ခါချရင်း ထိုလူကို ဒေါသ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိသည်။

ငွေနှစ်ရာ ရေထဲ ကျသွားလို့က ကိစ္စ မရှိဘူးရှင်။ ဒီပန်းချီပုံ ပျက်စီးသွားရင် ကျွန်မ ပန်းချီဆရာ အိမ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားရမယ်၊ အသစ် ပြန်ဆွဲခိုင်းရမယ်၊ ပန်းချီဆရာက နောက်တစ်ရက် ချိန်းမယ်။ သွားယူတဲ့ နေ့ကျ အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ပါ ဆရာမရယ်။ နောက်နေ့ လာပါ။ ဆက်ဆက်ပြီးအောင် ဆွဲထားပါမယ်လို့ ပြောမယ်။ နောက်နေ့သွားတော့ အဆင်သင့် ပြီးချင်မှ ပြီးနေမယ်။ ပြီးလို့ လက်ထဲ ရောက်မှ စိတ်ချရမယ်။ သရုပ်ဖော်ခ နှစ်ဆ ကုန်မယ်။ ဖလင်အပ်ဖို့ တစ်ပတ် နောက်ကျသွားမယ်။ ပုံနှိပ်ဖို့ တစ်ပတ် နောက်ကျမယ်။ ရုံးတင်ဖို့ တစ်ပတ် နောက်ကျမယ်။ မဂ္ဂဇင်းထွက်ဖို့ တစ်ပတ် နောက်ကျမယ်။ အဲဒီအတွက် အောင်မြင်မှုက အများကြီး နောက်ကျမယ်။

“

စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ မတော်လို့ပါ၊ အစ်မကြီးက ပန်းချီ ဆရာမလား”

သူကပါ ပန်းချီကားချပ်ကို စိတ်ပူစွာ ရောယောင်ကြည့်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပန်းချီကား ကိုင်လာတာနဲ့ ပန်းချီဆရာမ ဖြစ်ရမယ်လို့ ရှင်ကို ဘယ်သူက ပြောလဲ။ စိတ်ထဲက ရန်တွေ့ရင်း ယဉ်ကျေးပုံရသော ထိုသူကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ထဲမှာ ထမင်းဘူးလေးနှင့်။ ကျွန်မက သူ့ထမင်းဘူးကို ကြည့်မှန်းသိတော့ သူကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။ သူ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ထမင်းဘူးကို ထုပ်ထားသော လက်သုတ်ပဝါတွင် ဟင်းရည်တွေ စွန်းပေကုန်လေပြီ။ ဪ သူ့မျှာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ထမင်းဘူးလေး ဆောင်လာရပါလျက် အိမ်ရှင်မက ဟင်းရည်ကျပဲ ထည့်ပေးလိုက်နိုင်ဟန် တူရဲ့။

“

ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကျွန်မ မျက်နှာထားရော လေသံပါ ပျော့ပျောင်း သွားသည်။ သူ ဘာမှ မပြောတော့။ လွယ်အိတ်တစ်ဖက်၊ ထီးတစ်ဖက်၊ ထမင်းဘူးကို လက်ကကိုင်ကာ သူ့လမ်းသူ သွားပြီ။ မိုးက သည်းလာ ပြန်သည်။ အနားဖျား ရေစိုသွားသော ပန်းချီကားလေးကို ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားပြီး နောက်ထပ် ကားအလာ စောင့်ရသည်။ ဒီနေ့တော့ နောက်ကျပြီ။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ တိတိကျကျ ရောက်ရမည့် နေရာမှ မဟုတ်တာ။ မမဦး ကတော့ ပြောတယ်။ ထိထိုးထားတယ်၊ သုံးသိန်းထိ ပေါက်ရင် ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်နော်။ သူများတကာတွေ မဂ္ဂဇင်းထုတ်တာ စာမူ လာတောင်းတာတောင် အက်စ်အီး ကားကြီးနဲ့တော့။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိမှ မမဦး ထုတ်ချင်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေလဲ ထုတ်ကြမယ်။ ပန်းချီဆရာတွေလဲ မောဒန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲချင်တာ ဆွဲကြ ပလေစေ။ ပိုက်ဆံရှိမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှာဆို၊ လောလောဆယ်တော့ ခြံထဲက အိမ်လေးကို အမိုး ပြင်မိုးဦး၊ တော်ကြာ ဆရာကြီး မဟာဆွေရဲ့ စာအုပ်တွေ ရေစိုကုန်ပါ့မယ်။

တွေးချင်ရာ တွေးနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလ၊ လေးဆယ့်နှစ် အသေးလေး လာနေပြီ၊ တက်မှ၊ ဟင် ဟိုဘက်ခြမ်းက လေးယောက်၊ ဒီဘက် ခြမ်းကလည်း လေးယောက်၊ ဘယ်ဘက်က ထိုင်ရပါ့မလဲ။ ဒီဘက်မှာ ဝတဲ့သူ နှစ်ယောက်၊ ဟိုဘက်မှာ ဝတဲ့သူ တစ်ယောက်၊ ဟိုဘက်ခြမ်း ထိုင်မှ။ နေရာတကျ ထိုင်ပြီး ကျပ်တန် နှစ်ရွက်ကို ထုတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်သိမ်း၊ ပန်းချီကားကို လက်က ဖွဖွကိုင်။

“

အစ်မကြီး ဟိုဘက် နည်းနည်း တိုးပါဦး”

စပယ်ယာ အပြောကြောင့် ဟိုဘက် တိုးသော်လည်း ဒီဘက် ထပ်တိုး၍ မရတော့။
အစ်မကြီး တစ်ယောက် တက်လာပြီး တိုးဝှေ့ထိုင်တော့ ပန်းချီကားလေးကိုပဲ
မထိခိုက်မိအောင် ကာကွယ် နေရသည်။

“

ကဲ ဆွဲတော့ ဆရာရေ၊ နောက်ထပ် ပိန်ပိန် တစ်ယောက် ရမယ်”

စပယ်ယာက အော်သည်။

အင်း နောက်ဆို တောင်တွေ မြောက်တွေနဲ့ ညဉ့်နက်အောင် နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊
မနက် စောစောထ လမ်းလျှောက်မှ၊ အေရီးဗစ်တွေ ဘာတွေ တက်မှ၊ ရုံးကိစ္စတွေကို
တက်လိုက်ဆင်းလိုက် များများ လုပ်ပေးမှ၊ ဒီအလုပ် လုပ်ပြီး ဒီလမ်းတွေ
သွားနေသရွေ့ ငါ ပိန်မှ ဖြစ်မယ်။

<https://t.me/mmebooks>

ခင်စိုး ကင်ပွန်းစခန်းမှာနေသည်

သူတို့ လူစုထဲတွင်တော့ ခင်စိုးသည် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကလည်း သေးကွေးလှသည်။ သူ့ အစ်မဝမ်းကွဲ အေးမြက ခင်စိုးထက် အသက် နှစ်နှစ်ခန့်သာ ကြီးသော်လည်း အရပ်မြင့်ပြီး ထွားကျိုင်းသည်။ သို့သော် ခင်စိုးသည် သူတို့ အားလုံးထဲတွင် အသွက်လက်ဆုံး၊ အလျင်မြန် ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“အားလုံး သုံးဆယ့်နှစ်ပိဿာ ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် ကိုအောင်မြင့်က ကတ္တား ခလုတ်ကို ဆွဲချရင်း မေးလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်”

“ရမလားကွ၊ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့”

“ရပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်”

ခင်စိုးက သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော အေးမြကို လှည့်ကြည့်သည်။

“အေးလှ ခေါ်လိုက်စမ်းဟာ”

အေးမြက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ကြည့်နေသော အေးလှကို လက်ယပ် ခေါ်လိုက်လေသည်။ အေးမြ၏ ညီမ အေးလှ ရောက်လာသည်။ ကိုအောင်မြင့်သည် အေးလှကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းပစ် လိုက်လေသည်။ အေးလှ၏ ပုံက အထမ်းထမ်းဖို့ မသင့်။ အေးလှသည် အသားမည်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ကပ်နေ၏။ သူတို့အရွယ် လူမမယ်လေး တွေကို အလေးချိန် များများ သယ်ခိုင်းရန် ခွင့်မပြု။ သို့သော် သူတို့ကလည်း ဝေစုနည်းမည် စိုးသဖြင့် လူနည်းနည်းနှင့် အလေးချိန်များများ သယ်ချင်ကြသည်။ မတတ်နိုင်။ ယခု သုံးယောက်မျှ သယ်မည် ဆိုတော့ တော်သေးသည်။

ခင်စိုးသည် ကတ္တားပေါ်မှ သားရေအိတ်များ အထုပ်များကို သွက်လက်စွာ ဆွဲချ၏။ ပိုင်ရှင်က သူ့ ပစ္စည်းများ ရေတွက်သည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။ သူကလည်း စိတ်ထဲမှ လိုက်ပြီး ရေတွက်သည်။ သားရေအိတ်ကြီး လေးအိတ်၊ အိပ်ရာလိပ် တစ်ခု၊

ခြင်းတစ်ခြင်း။

“အစ်ကိုတို့ ချက်ချင်း တက်မှာလား”

ခင်စိုးက ပိုင်ရှင် ခရီးသည်ကို မေးသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှ တက်မှာ”

“ကျွန်တော်တို့ တက်နိုင်မယ်၊ ရေမြောင်ကြီးမှာ နားမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေမယ်၊ အစ်ကိုတို့ ဘယ်ထမင်းဆိုင်မှာ တည်းမှာလဲ”

“ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ နေရာ သွားပါကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာလွင်က စောင့်နေမယ်၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ခဲ့နော်”

“တို့က မင်းတို့ကို လမ်းမှာ မိချင် မိမှာပေါ့၊ မင်းတို့က ပစ္စည်းတွေ ထမ်းပြီး တက်ရမှာပဲ”

ခင်စိုးက မထီတရီ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကြည့်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

ထိုလူက ခင်စိုး၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ ရယ်လေသည်။

“အေးကွာ၊ မင်းတို့ ရောက်နှင့်ရင်လဲ စောင့်နေပေါ့၊ တို့ကတော့ နားနားနေနေပဲ၊ လူကြီးတွေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေလဲ ပါတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ ကြုံရင်လဲ စောင့်ပေါ့ကွာ၊ အဖော်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအချိန်ကတော့ လူမပြတ်ပါဘူး”

ခင်စိုးက သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောပြီး သူ့ အဖွဲ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အေးမြနှင့် အေးလှက ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ထမ်းမည့် ခြင်းတွေထဲ အသင့် ထည့်ပြီးလေပြီ။ ခင်စိုးသည် ခြင်းသုံးလုံးကို အညီအမျှ ဖြစ်အောင် ဆကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြင်းတစ်ခြင်းကို စွေခနဲ မပြီး ခြင်းမှာ တပ်ထားသော လက်ကိုင်ကွင်း နှစ်ခုကို ပခုံးပေါ် အလိုက်သင့် ကျအောင် စွပ်ချလိုက် လေသည်။

“အေးမြနဲ့ အေးလှ၊ နင်တို့ ရှေ့ကသွားနှင့်”

အေးမြသည် ထာဘီကို တိုတိုနှင့်ခိုင်ခိုင် ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ကျစ်လျစ်သန်မာ သဖြင့် အချိန် တစ်ဆယ်ခန့် ပါသော ခြင်းကို ပခုံးပေါ်သို့ စွေခန့် တင်လိုက်နိုင်သည်။ အေးလှကတော့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပင်။ ရာဘာဖိနပ် အမြီးပြတ်ကို စီးထားသော သူ့ ခြေဖဝါးများသည် မည်းညစ်ပြီး အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည်။ ခြေသလုံးရိုး ကလည်း မည်းပြီး ငေါထွက် နေသယောင် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း ချည့်နဲ့သည် ဆိုပြီး အထင်သေး၍ မရ။ အများနည်းတူပင် ကြိမ်ခြင်းကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကျောပေါ်ပစ်တင် လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိုင်သွားသယောင် ရှိသော်လည်း တောင်ပေါ်တက်ပြီ ဆိုတော့ သူ ရှေးဆုံးက။ သူ အမြဲဝတ်လေ့ ရှိသော ရှန်သားအပွင့် လက်ပြတ် အင်္ကျီသည် ချွေးစိုသည်ကို မတွေ့ရတတ်ပေ။

အေးမြတို့ ညီအစ်မ ရှေ့က ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့် ကြာမှ ခင်စိုး လိုက်သွားသည်။ တပို့တွဲလ ဖြစ်သဖြင့် နေမပြင်းလှသေး သော်လည်း မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်၍ နေရောင် လဲ့လဲ့သည် လမ်းပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ ထမင်းဆိုင်များ၊ ဝါးပစ္စည်းတွေ ရောင်းသော ဆိုင်တန်းများကို လွန်လာခဲ့သော် နေရောင်သည် ရိပ်တစ်ခါ သာတစ်လှည့်ဖြင့် ဘုရားဖူး ခရီးသည်တို့၏ အတက်လမ်းမှာ သာတောင့်သာယာ ရှိနေလေသည်။

အခေါက်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သော ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်၏ တောင်ပေါ်လမ်းသို့ ခင်စိုးသည် ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် လှမ်းတက်ခဲ့လေ၏။

* * *

“အလွန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရား၊ သုံးခေါက် ရောက်ရင် ချမ်းသာသတဲ့၊ ကျွန်မတို့တော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ မှန်မှန်လာတယ်”

အသက်ရှူသံ မမှန်သည့် ကြားက ပြောလိုက်သော ဘုရားဖူး အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်၏ အသံကို နားထောင်ရင်း ခင်စိုးသည် မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးမိ၏။ အခြားသူတွေ ချမ်းသာလား၊ မချမ်းသာလားတော့ မသိ။ ခင်စိုးတို့ မိသားစုမှာတော့ ကျိုက်ထီးရိုး၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ထမင်း နပ်မှန်အောင် စားနေရသည်မှာ ဒိဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ ခင်စိုး၏ မိဘများသည် ခင်စိုးကို မမွေးဖွားမီကပင် ကင်ပွန်းစခန်း ရွာကလေးတွင် အခြေတကျ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ တောသူတောင်သား တို့၏ သဘာဝ တောင်ယာ အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ ကြသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဘုရားဖူး ခရီးသည်တွေ တစ်စတစ်စ များပြားလာသည့် အချိန်တွင်တော့ ကျိုက်ထိုနှင့် ကင်ပွန်းစခန်းမှ လူများမှာလည်း အလိုအလျောက် စီးပွားရေးလမ်း ပွင့်ခဲ့ကြ လေသည်။

ငွေ အရင်းအနှီးကလေး ရှိသူတွေက ထမင်းဆိုင်တွေ၊ ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွေ ဖွင့်ကာ ငွေရှာ လာကြသလို ခန္ဓာကိုယ် အင်အားဖြင့် ရင်းနှီးနိုင်သူ တွေက သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘက်မှာ ကျင်လည်တတ် လာလေသည်။ ခင်စိုး၏ အဖေ ကိုယ်တိုင်က သူ၏ သန်မာ ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ အင်အားကို ရင်းကာ ပိုက်ဆံ ရှာခဲ့သူ ဆိုတော့ ခင်စိုးတို့ ညီအစ်ကို တစ်တွေလည်း သည်လမ်းစဉ် လိုက်ခဲ့ရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပါချေ။

အဖေသည် အထမ်းသမား ဘဝဖြင့် သူတို့ကို လုပ်ကျွေးခဲ့သည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော ကာလများမှာ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ နေခဲ့ရသည်ဟု မဆိုသာ။ ခင်စိုး၏ အစ်ကိုကို ခုနစ်တန်း အထိ ကျိုက်ထိုကျောင်းမှာ ထားပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလုပ် လုပ်ချင်သည် ဆို၍ ဘကြီးရှိရာ စစ်တောင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ ခင်စိုးက မနှစ်ကအထိ လေးတန်းမှာ ပညာ သင်ရဆဲ။ သို့သော် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ အဖေ အသည်းရောင် ရောဂါ ဖြစ်ကာ ဆေးရုံ တက်ရလေသည်။ အဖေသည် ခင်စိုးကို ကျောင်းမထွက်စေ ချင်ပေ။ စစ်တောင်းမှ သားကြီး ဖြစ်သူကို ပြန်မှာ၏။ အစ်ကိုက ပြန်တော့ လာရှာပါ၏။ သို့သော် သူကလည်း သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်တော့ချေ။ မဆီမဆိုင် မုတ်ဂမော့ တိုက်ပွဲမှာ ကြားထဲက သေနတ်မှန် ခံရ၍ ဆေးရုံတက် ထားရသဖြင့် ခြေထောက်တစ်ဘက် ဆာနေလေပြီ။

ခင်စိုးသည် အပင်ပန်း မခံနိုင်တော့သော အဖေကို နားစေကာ အဖေနေရာ လူစားဝင် ရလေသည်။ အဖေကတော့ သူ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာလျှင် သားဖြစ်သူကို အထမ်း မထမ်းခိုင်းဘဲ ကျောင်းဆက် ထားမည်ဟု တဖွဖွ ပြောဆဲဖြစ်၏။ ခင်စိုးကလည်း မလွဲမသွေ ကျရောက်လာသည့် သူ့တာဝန်ကို သူ ထမ်းဆောင်ရန် ဝန်မလေးပေ။ ကင်ပွန်းစခန်းမှာ သက်တူရွယ်တူ လူငယ်ပေါင်း များစွာသည် တောင်ပေါ်နှင့် တောင်ခြေကို ပျော်ရွှင် တက်ကြွစွာ ကူးသန်း နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့၏ ကျောပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး များသည် အသပြာငွေစ အဖြစ် ပြောင်းလဲကာ သူတို့ ဘဝခရီးကို ဆက်ပေး နေကြလေပြီ။

“ဘုရားတန်ခိုး ကြောင့်သာ စိတ်ဆောင်ပြီး တက်ရ၊ အံမယ်လေး မောလိုက်တာ”

မိန်းမကြီး တစ်ဦးက ညည်းညူလိုက်၏။

ရေမြှောင်ကြီး စခန်းသို့ နီးလာလေလေ၊ အတက်လမ်းက ကြမ်းတမ်း လေလေ။ ဘုရားဖူး ခရီးသည် တို့သည် ဇွဲနှင့် မာန်နှင့် အားခဲ၍ တက်ကြ၏။ ခင်စိုးသည် ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် လှမ်းတက်ရင်း သူ့ဘေးမှ ပါလာသော ဘုရားဖူး တစ်သိုက်နှင့် အပျင်းပြေ ကပ်လိုက် လာခဲ့၏။

ခင်စိုးတို့ အတွက် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာကြသော လူများနှင့် တွေ့ကြုံ ရသည်မှာ တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလေသည်။

“နားကြဦးစို့ရဲ့”

မိန်းမကြီးနှင့် သားသမီးများ ဖြစ်ဟန်တူသူ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး နှစ်ယောက်သည် အပန်းဖြေ တစ်ခန်းလေး အတွင်းသို့ ဝင်ကာ အနားယူကြ လေသည်။ ခင်စိုးကလည်း သူတို့နှင့် ရောကာ နားလိုက်သည်။ သားရေအိတ်ကြီးနှင့် ခြင်းတစ်လုံး ပါသော သူ့ အထမ်းကို ဝါးခုံတန်းပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ ရေငတ်သော်လည်း မသောက်ဖြစ်ပေ။ ဝါးရုံပင်များ ကြားမှ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ် လာသော လေပြည်၏ အရသာကို ခံရင်း ဝါးတန်းလျားပေါ် ခြေတွဲလောင်း ချကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုရားဖူး မိသားစုသည် ရေတစ်ခွက် ဆယ်ပြားဟု ရေးထားသော သောက်ရေအိုးစင်သို့ သွားကာ ရေကို အလှအယက် ခပ်သောက်ကြ လေသည်။ အေးလှတို့ အရွယ်လောက်ပင် ရှိမည် ထင်ရသော ကောင်မလေးသည် ချွေးစက်များ စီးကျနေသော လည်တိုင်ကို

7

မော့ကာ ရေစက်များ၊ နှုတ်ခမ်းမှ စီးကျလာသည် အထိ အငမ်းမရ မော့သောက် နေလေသည်။

“ဟဲ့ သမီး ဖြည်းဖြည်းသောက်၊ ရေနင် နေဦးမယ်”

မိခင် ဖြစ်သူက လှမ်း၍ သတိပေး၏။ ကောင်မလေးသည် ရေကို တစ်ခွက်နှင့် တစ်ဝက် သောက်ပြီးမှ ရေခွက်ကို သူ၏ ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းလေးများ အတွင်းမှ လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူ့အစ်ကိုက ငွေအကြွေများကို ဂျင်းဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ကာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့သည် ဝါးခုံတန်းဆီသို့ ပြန်လာကာ ခင်စိုး၏ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်း၊ မောလိုက်တာ၊ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်နော်၊ ဒုက္ခပဲ”

ကောင်မလေးက ပလတ်စတစ် ဆွဲအိတ်ကလေးကို ဘေးသို့ ပစ်ချရင်း ညည်းညူလိုက်၏။ သူ၏ လက်သည်း ချွန်ချွန်လေးများ ပါသော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဆံပင်တိုတိုများ ကြားသို့ ထိုးသွင်းကာ ခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်သေးသည်။

“ခုမှ အစ ရှိသေးတယ်၊ ညည်းမနေနဲ့”

သူ့ အစ်ကိုက ပြော၏။

“ညည်းတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မောလို့ မောတယ် ပြောတာပဲ၊ နင်ကောကာ မမောဘူးလား”

“မမောပါဘူး၊ ဒါလောက်လေးများ”

“အံ့မယ် အာလူး၊ မမောရင် မနားတမ်း တက်သွားပါလား”

“တက်နိုင်ပါတယ်နော်၊ နင်တို့ကို စောင့်နေရလို့”

“မစောင့်ပါနဲ့ ရပါတယ်”

“နင့်တော့ မစောင့်ပါဘူး၊ မေမေ့ကို စောင့်တာ”

“အပိုတွေ”

ခင်စိုးသည် သူတို့ မောင်နှမ ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ ရန်ဖြစ် နေသည်ကို ကြည့်ကာ အလိုလို ကြည့်နူးမိ လေသည်။ အိမ်တွင် ခင်စိုး၏ အောက် အသက် လေးနှစ်သာ ရှိသေးသော အငယ်မလေး ဂျစ်တူး ရှိသည်။ ဂျစ်တူးသည် အသားဖြူဖြူ ဝဝကစ်ကစ်နှင့် ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်ရာ “ကြီးလာရင် ဒီကောင်မလေးလိုပဲ လှမှာပဲ” ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလေ၏။ ဂျစ်တူး မွေးပြီးသည့် နှစ်မှာပင်အမေက ချူချာလှသဖြင့် အိပ်ရာထဲ တခွေခွေ ဖြစ်နေခဲ့ လေသည်။ ယခင်ကတော့ အမေသည်လည်း ခူးရင်းတို့ တညင်းတို့ လွယ်ကာ ကုန်ကူးခဲ့လေ၏။ ယခုတော့ အမေသည် ထမင်းဟင်း ချက်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

“ကဲ ရန်ဖြစ် မနေကြနဲ့၊ တက်ကြမယ်”

မိခင်ဖြစ်သူက လောဆော်လိုက်၍ စကားနိုင် လုနေကြသော မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် မိန်းမကြီးကို အလယ်မှာ ထား၍ လက်ဆွဲကာ ခရီးဆက်ကြ လေသည်။ ခင်စိုးသည် သူ့အထမ်းကို မ ကာ ကျောပေါ်တွင် နေရာချ လိုက်၏။

“နင် တကယ် တက်နိုင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီ ကောင်လေးလို အထမ်း ထမ်းပြီး တက်ပါလားဟင်”

ကောင်မလေးက ခင်စိုးဘက်သို့ မေးငြေ့ပြကာ သူ့အစ်ကိုကို လိုက်စပြန် လေသည်။

သူ့အစ်ကိုက ပခုံးပေါ်မှ သားရေအိတ် အသေးစားလေးကို ပြောင်းလွယ်ရင်း ခင်စိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခင်စိုးက အတက်လမ်းမို့ ခါးတစ်ဝက် ရောက်အောင် ကုန်းထားသော သူ့ကျောကို အနည်းငယ် မတ်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ် ထမ်းနိုင်တာပေါ့၊ ထမ်းပြရမလား၊ ညီလေး အဲဒါ အချိန်ဘယ်လောက် ရှိသလဲဟင်”

“တစ်ဆယ်လောက်ပါ”

ကောင်လေးက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ ကင်းပတ်ဖိနပ် စီးထားသော ကောင်လေး၏ ခြေထောက်များသည် နောက်ပြန်ဆွဲ နေသဖြင့် တဘုတ်ဘုတ် မြည်နေသည်။

“ဟဲ ဟဲ၊ ဖျားသွားပြီ မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက လှောင်ရယ်၏။ သူတို့ အမေကပါ ခင်စိုးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးဟဲ့၊ ငါတို့များ အဲဒီ အထမ်းနဲ့ တက်ရရင် သေလုရော နေမှာ”

ကောင်မလေးသည် ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့် ထိုးသပ်ရင်း ခင်စိုးကို ပြုံးပြ၏။

“နင် မမောဘူးလား ဟင်”

“မောတာပေါ့ဟဲ့၊ မေးပလေ”

သူ့ အစ်ကိုက ကြားဝင် ဖြေသည်။ ခင်စိုးကတော့ ပြုံး၍သာ နေ၏။ သူ့ ပခုံးပေါ်မှ ခြင်းလက်ကိုင် နှစ်ခုကို နေရာပြင်၍ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ လောလောဆယ် အားဖြင့် သူ ထမင်းဆာ နေသည်။ မနက်ကလည်း အလုပ်သမား ရုံးကို စောစောရောက်အောင် လာခဲ့ရသဖြင့် ထမင်းဝအောင် မစားခဲ့ရ။ ခင်စိုးတို့လို ရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားသော အလုပ်သမား များမှာ အလှည့်ကျ လိုက်ရသည် မှန်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပျက်ကွက်သူများ ရှိလျှင် လူစားလိုက်နိုင်သည်။ ခင်စိုးသည် ထိုသို့သော အခွင့်အရေးကို အမြဲစောင့်ဆိုင်း နေရသူ ဖြစ်လေသည်။ အခေါက်များများ လိုက်နိုင်လေ ပိုက်ဆံများများ ရလေ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

မိန်းမကြီးက မေးသည်။

“ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ ခင်ဗျာ”

ခင်စိုးက ရိုရိုသေသေ ဖြေသည်။

မိန်းမကြီးက သွက်လက် ချက်ချာသော ခင်စိုးကို နှစ်လိုဖွယ် ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ သားထက် လေးနှစ်တောင် ငယ်တယ်၊ သမီးထက် နှစ်နှစ် ငယ်တယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အလုပ် လုပ်နေတာ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ ကောင်းလဲ၊ သားတို့ဆိုရင် အိမ်မှာ ရေတစ်ပုံးတောင် မဆွဲဖူးဘူး”

မိန်းမကြီးက သူ သားနှင့် သမီးကို ကြည့်ပြီး ပြော၏။ ခင်စိုးသည် သူ့အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ ရမည်လား၊ ဝမ်းနည်းအားငယ် ရမည်လား၊ ဘာကိုမျှ မတွေးမိပေ။ သူတို့ သားအမိတစ်တွေ ပျော်ရွှင်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆို ကြသည်ကိုသာ ကြည်နူးမှုဖြင့် နားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မေမေ၊ အစ်ကိုဇော်က အိမ်မှာဆို ဘာမှလဲ အကူအညီ မရဘူး၊ အားအားရှိ လျှောက်လည် နေတာပဲ”

ကောင်မလေးက သူ့အစ်ကိုကို စလိုက်ပြန်သည်။

“အံ့မယ် နှင်ကကော၊ အလကားနေ ရပ်ပြစာအုပ်ပဲ ဖတ်နေပြီးတော့၊ ထမင်းတောင် ချက်တတ်လို့လား”

သူ့အစ်ကို ကလည်း ပြန်ပြော၏။

“ချက်တတ် ပါတယ်နော်၊ မီးဖိုထဲဝင်ရင် ဒေါ်ကြီးက အော်အော် ထုတ်လို့ပါ”

“အော်ထုတ်မှာပေါ့၊ နင်က အသုံးမှ မကျဘဲ၊ ထမင်းချက်ရင် ထမနဲဖြစ်တဲ့ သူကများ”

“ကြည့် မေမေ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြော နေပြန်ပြီ”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် ငါ့ကိုမိရင် လိုက်စမ်း”

အစ်ကို ဖြစ်သူသည် အနည်းငယ် မတ်စောက်သော အတက်လမ်း ပေါ်သို့ ပြေးတက် သွားလေသည်။ ကောင်မလေးက ပြေး၍ လိုက်၏။ သူ့ အမေက “ဟဲ့ ဟဲ့” ဟု အော်နေသည့် ကြားကပင် ကောင်မလေးသည် လျှောခနဲ ပြန်ကျလာကာ လဲသွားလေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီကလေးတွေဟာ အိမ်လဲ အိမ်မှာမို့လို့၊ လမ်းလဲ လမ်းမှာမို့လို့ အလကားနေ ရန်ဖြစ် နေကြတာပဲ၊ မှန်းစမ်း၊ သမီး ဘယ်နာသွား သေးလဲ”

“မနာပါဘူး၊ မေမေ၊ အစ်ကိုဇော်တော့ သိမယ်”

သူ့ အစ်ကိုသည် ညီမဖြစ်သူ လဲကျ သွားသဖြင့် ပြန်လှည့်လာ၏။ ကောင်မလေး လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ် ဆွဲအိတ်ကလေးကို လှမ်းယူသည်။ ကောင်မလေးကို လက်တစ်ဘက် ဆွဲကာ မ ထွဲ၏။ ကောင်မလေးက သူ့အစ်ကို ကျောပြင်ကို လှမ်းထုသည်။ မိန်းမကြီးက သူတို့ကို အော်၏။

“ကဲ၊ ကောင်းကောင်း တက်ကြစမ်း၊ မနက် အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ဖို့ ကိတ်မုန့်တွေတော့ ပြားကုန်ပါပြီဟယ်၊ တော်တော်ဆိုတဲ့ ကလေးတွေ”

* * *

ရေမြှောင်ကြီး စခန်းသို့ ဝင်သည်နှင့် သဘာဝ တောတောင် လျှိုမြှောင်၏ အငွေ့အသက်ဖြင့် အေးချမ်း လန်းဆန်း၍ လာလေသည်။

အေးမြတို့ ညီအစ်မသည် ထမင်းဆိုင်တွင် ခင်စိုးကို စောင့်နေကြသည်။ ဘုရားဖူး ခရီးသည်က အထူးတလည် မမှာလိုက်လျှင် ခင်စိုးတို့သည် သူတို့နှင့် အဆင်ပြေရာ ထမင်းဆိုင်ကိုပင် တန်းတန်းမတ်မတ် လာရောက်ကြ၏။ ဤသို့ ဖောက်သည်ကို ခေါ်လာ ပေးခြင်းဖြင့် ခင်စိုးတို့ အတွက်လည်း အကျိုးရှိသည်။ ဘုရားဖူး ခရီးသည်များက ခင်စိုးတို့ကို ထမင်း မကျွေးလျှင် ထိုထမင်းဆိုင်က အလကား ကျွေးသည်။ ခင်စိုးတို့ကို အလိုက်တသိ စေတနာ ထားကာ ကျွေးတတ်သူ ကလည်း ရှားသားကလား။ များသော အားဖြင့်တော့ ကိုယ့်ထမင်းထုပ် ကိုယ်ဖြေ စားသည့်အခါ စားပြီး ထမင်းထုပ် မပါလျှင်လည်း ပိုက်ဆံငါးကျပ် အကုန်ခံကာ ဝယ်စား ကြရသည်။ ခင်စိုးတို့ကို ထမင်းဆိုင်တိုင်းက အဝစား ငါးကျပ်နှင့်တော့ စေတနာ ရှေ့ထား၍ ကျွေးမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ခင်စိုးသည် ပထမဆုံး သောက်ရေအိုး ရှိရာသို့ သွားကာ ရေကို အဝသောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ လမ်းမှာ ရေသောက်လျှင် ဗိုက်လေးပြီး ခရီးမတွင်မည် စိုးသဖြင့် မသောက်ဘဲ နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ အေးမြနှင့် အေးလှသည် ထမင်းဆိုင်ထမှ ဝါးကြမ်းခင်း ပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်း ထိုင်ကာ အမောဖြေ နေကြသည်။

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက် ပါသလဲဟေ့”

ထမင်းဆိုင်ရှင် ဒေါ်ရီက မေး၏။

“ဆယ့်နှစ်ယောက် အဖွဲ့ပဲ အဒေါ်ရေ၊ လူလဲ သန့်တယ်၊ အဒေါ် ရောင်းရမှာပါ”

ဒေါ်ရီက လူသန့်ရဲ့လားဟု မေးတတ်သဖြင့် ခင်စိုးက ဦးအောင်ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ ပေါပေါနှင့် လာတတ်သော ဘုရားဖူး ဆိုလျှင် ပို၍ ရောင်းရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအဖွဲ့မျိုးကို ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ကလည်း တကောက်ကောက် လိုက်တတ်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့ ကင်ပွန်းစခန်းမှာ ထမင်းစားခဲ့ ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ ခဏနားပြီး ဆက်တက်မယ် ပြောတယ်”

အေးမြက ပြော၏။

“အပြန်ကျရင် ဒီမှာ အိပ်မှာတဲ့”

ခင်စိုးက ပြန်ပြော၏။ ထိုစဉ်ပင် ခင်စိုးတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ လူတချို့ ရောက်လာကြသည်။ ခင်စိုးသည် သူ့ကလက်စွာပင် ကြိုဆိုပြီး နေရာချပေး ထားလေသည်။ မကြာမီ လူစုံလာ၍ မုန့်နှင့် အအေးများ၊ ဆတ်သားကြော်များကို မှာစားကြ လေသည်။ အေးမြနှင့် အေးလှက အမျိုးသမီးများ၏ သားရေအိတ်များကို ဆွဲကာ ရေချိုးဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ရသည်။ ခင်စိုးကတော့ အမျိုးသားတွေ ဝိုင်းမှာ စားပွဲထိုး လုပ်ပေးရင်း အကင်းပါးစွာ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ မကြာမီပင် ခင်စိုးကို အားလုံးက သတိထားမိ လာကြသည်။

“ဟေ့ ချာတိတ် လာပါဦးကွ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“ခင်စိုးပါ ခင်ဗျ”

“ကောင်းတယ်ကွာ နာမည်ကတော့၊ မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကင်ပွန်းစခန်းမှာပဲ နေပါတယ်”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ့်သုံးနှစ်”

ကြည့်စမ်း၊ မင်းကို ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တာ၊ ကျောင်း မနေဘူးလား”

“ကျွန်တော် မနှစ်ကအထိ နေပါတယ်။ လေးတန်း စာမေးပွဲ မဖြေခင် ထွက်လိုက်ရတယ်”

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော့် အဖေက နေမကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် အထမ်းသမား ဝင်လုပ်ရတယ် ခင်ဗျ”

ခင်စိုး၏ သွက်လက် ချက်ချာမှုနှင့် ချစ်စရာ ရုပ်ရည်ကြောင့် အခြား ကလေးများထက် မျက်နှာ ပွင့်လန်းမြဲ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းဖြင့် ခင်စိုးသည် ပိုက်ဆံ မကုန်ဘဲ စားသောက်ရသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ အေးမြနှင့် အေးလှကတော့ မိန်းကလေးများပီပီ ရှက်လည်း ရှက်တတ်၍ တစ်နေရာ ရောက်လျှင် ချောင်တစ်ချောင်တွင် ကုပ်ပြီး ထိုင်နေကြသည်က များလေသည်။ သို့သော် ခင်စိုးက ကိုယ်လွတ် မရုန်းတတ်။ စားစရာ ရှိလျှင် အားလုံးကို ခေါ်ကာ ဝေမျှစားသည်။ အေးမြနှင့် အေးလှတို့ ညီအစ်မသည် စကားပြောရမည် ကိုသာ ရှက်တတ် ကြောက်တတ် သော်လည်း အစားအသောက် ဆိုလျှင်တော့ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားပစ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယခုလည်း ခင်စိုး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဆတ်သားခြောက် အချို့နှင့် မုန့် အနည်းငယ်စီ စားကြရသည်။

ခေတ္တ အနားယူပြီး ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ကြလေသည်။ ခင်စိုးသည် ထမင်းဆာ သော်လည်း အဆာပြေ စားရန်နှင့် ကျေနပ်ကာ သူ့ ခြင်းကို ကျောပေါ်လွယ်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ စောစောက သူနှင့်အတူ တက်ခဲ့သော သားအမိ သုံးယောက် အဖွဲ့လည်း တက်သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်၍ မတွေ့တော့။ အေးချမ်း သာယာလှသော လျှိုမြောင်ကြီးထဲမှ ခရီးဆက်၍ တက်ခဲ့သည်။ တောင်ကျစမ်းရေ တို့သည် ဝါးခြမ်း ရေတံလျှောက်များမှ တစ်ဆင့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။ သစ်ရွက်ချင်း ပွတ်တိုက်သံ၊ လေတိုးသံကို ကြားနေရသည်။ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူ အချို့သည် နတ်ရေကန်ဟု ရေးထားသော သဘာဝ စမ်းရေတွင်းဝယ် အမောပြေ ရေသောက် နေကြလေ၏။ ပြီးလျှင် စမ်းရေတွင်းထဲသို့ ငွေအကြွေများကို ပစ်ထည့်ကာ ခရီးဆက်၍ ထွက်ခွာ သွားကြ၏။

နတ်ရေကန်ထဲမှာ ငွေအကြွေတွေ မည်မျှ စုမိနေပြီကို ခင်စိုးက စိတ်တွက်ဖြင့် ရေတွက်ရင်း တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ လေသည်။

“ခရီးလမ်းပန်း ကလဲ သာမှ၊ လူ ကလဲ ကျန်းမာမှ၊ ငွေ ကလဲ ရှိမှ၊ အကြောင်းသုံးပါး တိုက်ဆိုင်မှ လာနိုင်တာနော်၊ လာရခဲတယ်၊ ကြုံကြုံကဲတယ်။ သွားတုန်း လာခိုက် လမ်းခရီး ဖြောင့်ဖြူးအောင် အမှိုက်သရိုက် ကျောက်ခဲ မတင်ရအောင် လှည်းကျင်း သန့်စင် ထားပါတယ်၊ စေတနာ ရှိသလောက် ကုသိုလ်ဒါန ပြုခဲ့ကြပါ”

ဖြောင့်ဖြူး သာယာသော အတက်လမ်း ပေါ်တွင် တံမြက်စ တစ်ချောင်းဖြင့် လှည်းကျင်း သုတ်သင်ရင်း ငွေအကြွေ ထည့်ရန် ခွက်လေးများကို ထားကာ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ အလုပ်ကို လုပ်သူတွေ ကလည်း မရှား။ မည်သို့ဆိုစေ ဤသို့ဖြင့် တောင်ပေါ်လမ်းသည် တစ်စထက် တစ်စ ပြေပြစ်ချောမွေ့ လာသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

မိုးတွင်းအခါ ဘုရားပွဲ ပိတ်ရက်များတွင် တောင်ပေါ်လမ်းသည် မိုးရေ အရှိန်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းပြီး အန္တရာယ် များလှသည်။ ခင်စိုးတို့ညအဖို့တော့ ဘုရားဖူးများ မရှိသည့် အခိုက်တွင်လည်း အနား မနေနိုင်ပေ။ တစ်နှစ်တာပတ်လုံး အလုပ်လုပ်မှ မိသားစု စားဝတ်နေရေးက ပြေလည်သည်။ မနှစ်က မိုးတွင်းမှာ အဖေကလည်း ကျန်းမာဆံ့ ရှိသေး၏။ သားအဖ နှစ်ယောက် တောင်ပေါ်တက်ကာ ကွမ်း လွယ်သည်။ တညင်း ဝယ်သည်။ မိုးထဲ လေထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလှသော်လည်း စွန့်စွန့်စားစား သွားရသည်မို့ ခင်စိုးက ပျော်၏။ တောင်ပေါ်မှာလည်း နေထိုင် လုပ်ကိုင် စားသောက် နေသူတွေ အချိန်မရွေး ရှိသည်ပင်။ ခင်စိုး အတွက်တော့ လူတွေသည် မိမိ မွေးဖွားရာ ဒေသတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက် ရသည်မှာ ဓမ္မတာဟုသာ နားလည်ရတော့၏။

မတ်စောက်လှသော လေကားထစ်များကို ရောက်လာ၏။ ကျောပေါ်မှ ခြင်းကို ပြင်လွယ်ပြီး ကိုယ်ကိုမတ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်ခဲ့သည်။ လေကားထိပ်တွင် ဘုရားဖူး တစ်သိုက် နားနေကြ၏။ လူရွယ် လူလတ် ဆယ်ယောက်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စုစုဝေးဝေး ပျော်ပျော်ပါးပါး။ ခင်စိုးသည် အပျင်းပြေ အဖော်ကောင်းတော့ တွေ့ပြီဟု အောက်မေ့မိ လေသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်လေးက အထမ်းနဲ့ တက်လာတာနော်၊ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ပဲ၊ မင်းတို့ သူကိုတော့ မိအောင်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

သူတို့ အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က ခင်စိုးကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောသည်။

“ရပါတယ်၊ စိန်လိုက်”

သူတို့ အဖွဲ့သည် ခင်စိုးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လိုက်လာကြ လေသည်။ သူတို့ ပြောစကား အရ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတစ်စု ဖြစ်ကြောင်း ခင်စိုး သိလိုက်ရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အားတက်ဘယျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသည့် သူတို့ဘဝပါပဲ။ ခင်စိုးကတော့ သူ့ ကျောပေါ်မှ ဝန်ကို သတိမထားမိတော့ သော်လည်း အနှောင့်အဖွဲ့ မကင်းသော သူ့ဘဝ အကြောင်းကိုတော့ သူ တွေးမိသည်။

ခင်စိုးသည် အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေရသည် ဟူ၍ သိပ်မရှိလှပေ။ ဘုရားဖူးများ စည်ကားချိန်ဝယ် တောင်ပေါ် ဆင်းလိုက် တက်လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်ရ တတ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့် ညများတွင် ထမင်းကို အဝစားပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်ရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။ အထမ်းခ ရသမျှ ပိုက်ဆံကို အမေ့လက်ထဲ အပ်ပြီးသည့်နှင့် ခင်စိုးသည် ပေါ့ပါး လွတ်လပ်သွားကာ ကလေးဘဝကို ပြန်ရောက်သွား တတ်လေသည်။ ခင်စိုးတွင် ကစားဖော်တော့ သိပ်မရှိလှပေ။ သူ့လို သက်တူ ရွယ်တူတွေ ကလည်း အထမ်းသမားတွေ ဖြစ်နေသည်က များသည်။ မိန်းကလေးတွေက ဆိုလျှင်လည်း အထမ်းသမားများ မဟုတ်သော်မှ တောင်ပေါ်ကို တက်ပြီး ဟင်းချက်စရာ ရောင်းကြသည်။

“မင်းတို့ စံချိန်ကျသွားပြီ၊ လူတစ်ကိုယ် လွယ်အိတ် တစ်လုံးနဲ့ တက်တာ၊ စထွက်တဲ့ အချိန်က ဆိုရင် လေးနာရီနီးပါး ရှိနေပြီ၊ မြန်မြန်တက်ကြ”

သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသူ လူရွယ် တစ်ယောက်က ပြော၏။ မိန်းကလေး သုံးယောက်ခန့် ပါရာ မျက်နှာလေးများ မဲ့သွားကြသည်။ သူတို့က ဘုရားဖူးရင်း လေ့လာရေး ခရီးထွက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ခင်စိုးက အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှိ၍ တွေးမိ၏။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အများအပြား ရောက်လာတတ် ကြသည်။ ရုံးသူ ရုံးသားတွေလည်း စုဝေး၍ လာရောက်လေ့ ရှိကြ၏။ အချို့က ကျိုက်ထီးရိုးမှ ဆင်းပြီး မော်လမြိုင်ဘက် ခရီးဆက် ကြသည်။ မိုးကျချိန်နီးမှ လူတွေ တစ်စတစ်စ ပါးလျားကုန် လေသည်။ ထိုအခါမှ ခင်စိုးတို့လည်း နားရ၏။ နားရသည် ဆိုသည်မှာလည်း ပစ္စည်း အထမ်းသမား ဘဝမှ နားရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တည်းသီး၊ ဒူးရင်းသီး စသည်တို့ကို ကျိုက်ထိုတွင် သွားရောင်းရသည့် အလုပ်ကိုတော့ ပြောင်းလုပ်ရသေးသည်။

“ကဲ အကြာကြီး နားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်တက်ကြမယ်၊ မိန်းကလေးတွေ ရှေ့ကသွားနှင့်”

မိန်းကလေး သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန် မိန်းကလေးသည် သူ့ခြေသလုံးကို သူ နှိပ်နယ် နေလေသည်။

“ငါတော့ နေတောင် နေခဲ့ချင်တော့တာပဲ မေသူရယ်”

“အားတင်းစမ်းပါ လဲလဲ့ရယ်၊ ဒီအထိ ရောက်လာမှတော့ ပြန်ဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှက်စရာ၊ ငါလဲ မောတာပါပဲ၊ ဖြည်းဖြည်းနားပြီး တက်ကြတာပေါ့”

ကျောင်းသူ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တဲ့ပြီး ဆက်တက်ကြ၏။ တစ်ယောက်မှာတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကာ ယိုင်နဲ့ နေလေပြီ။

ထိုစဉ် အေးမြတို့ ညီအစ်မက သူတို့ကို မီလာသည်။ အေးမြသည် ကျောပေါ်မှ ခြင်းကို ရှေ့ငိုက် ကျလာသည် အထိ ခါးကိုကုန်း၍ လှေကားထစ် များကို တစ်လှမ်းချင်း တက်လာလေသည်။ အေးလှကတော့ ပိန်လိုသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ဣန္ဒြေရတက်လာသည်။ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ ပေါ့ပါးသော လွယ်အိတ် တစ်လုံးကို ကျောပိုး လာသည့်နှယ် ဖြစ်၏။

စောစောက ကျောင်းသူ ကောင်မလေး သုံးလေးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ ပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဘာမျှမပြောမီ တောင်ပေါ်ကို ဆက်တက်ကြ လေသည်။ မကြာမီပင် အေးမြတို့ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကို ကျော်တက် သွားလေသည်။

ခင်စိုးသည် နောက်မှ ကျောင်းသား တစ်သိုက်နှင့် ရောကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တက်ခဲ့၏။ ကျောင်းသားများသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ အကြောင်းကိုလည်း အဆန်းတကျယ် ပြောဆိုဆွေးနွေး လာကြလေသည်။ မိမိ မရောက်ဖူးသော နေရာ မှန်သမျှသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခင်စိုးတို့ အဖွဲ့ သဘာဝ တောတောင် ရေမြေသည် အဆန်း မဟုတ်တော့။ သို့သော် မြို့ကြီး ပြကြီးတို့၏ အလှအပ ကတော့ ခင်စိုးတို့ကို ထူးဆန်း အံ့ဩစေသည်။

မြို့ ဆိုလျှင် ကျိုက်ထို အထိသာ ရောက်ဖူးသော ခင်စိုးသည် မနှစ်က ရန်ကုန်တစ်ခေါက် အလည်လိုက် သွားခဲ့လေသည်။ ဟီးနီး မောင်းသည့် ဦးလှဖေနှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကာ ဦးလှဖေက ခေါ်၍ လိုက်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဦးလှဖေ နေရာ မြောက်ဥက္ကလာပမှာ သွားတည်းရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကားပြန်ထွက်တော့ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ရန်ကုန်ဆိုတာ ဘာမှန်းပင် မသိလိုက်ရ။ မြို့တွင်းမှာ တိုက်ကြီးတွေ မြင့်မားလှပုံနှင့် နေရာတကာ လူတွေ ပြည့်နေကာ ဘုရားပွဲတစ်မျှ စည်ကား နေသည်ကိုပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကားပေါ်မှ ဖူးလိုက်ရ၏။ “နောက်တစ်ခေါက်မှ အေးအေးဆေးဆေး၊ လိုက်ပို့မယ်ကွာ” ဟု ဦးလှဖေက နှစ်သိမ့်လေသည်။

“ခင်စိုး၊ မင်း ခုမှ ဒီရောက်သေးလား၊ ဒီတစ်ခါ နှေးလှချည်လား”

စောင်ပုခက် ထမ်းသော ဦးညိုနှင့် ကိုဘမြိုင်တို့ အတွဲ ခင်စိုးနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် ခင်စိုးက လမ်းဘေးသို့ ဖယ်ချပေးလိုက်သည်။ ညွတ်ပက် ညွတ်ပက် ဖြစ်နေသော စောင်ပုခက်တွင်းမှ လူကိုမှ မမြင်ရ။ ရှေ့နောက် လှံအောင် ပိတ်ထားသည်။ ဘုရား ဖူးချင်ရှာလွန်း သော်လည်း အပေါ်ရောက်အောင် မတက်နိုင်သူတွေမှာ ပုခက် အထမ်းသမားကို အားကိုးရ ရှာ၏။ အထမ်းသမားတွေ ကလည်း သူတို့ ဝမ်းစာအတွက် ထိုသို့သော လူမျိုးတွေကို အားကိုးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အတော်ရယ်ဖွယ် ကောင်းသော အဖြစ်မျိုးကို ကြုံရ၏။

ဘုရားဖူး အုပ်စု တစ်ခုတွင် သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက် ပါလာပြီ ဆိုလျှင် အထမ်းသမားတွေ ဝိုင်းလာကြပြီး သူ့ဟာသူ တက်နိုင်ပါသည် ဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး မတက်ရ၊ ဘေးမှ ကပ်လိုက် သွားကြသည်။ ဆက်မလိုက် နိုင်တော့သည့် အခါတွင် ငှားရမှာပဲ ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူတို့ ထင်သလိုပင် ဆက်မတက် နိုင်တော့၍ လမ်းတစ်ဝက်မှာ အထမ်းငှားရ၏။ တချို့ ဇွဲကောင်းသော အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေက အထမ်းသမားကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဇွဲဖြင့်ရောက်အောင် တက်၏။ ထိုအခါ အထမ်းသမားတွေမှာ တောင်ပေါ်ကို အသားလွတ် တစ်ခေါက် တက်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာရ လေတော့သည်။

ခင်စိုးသည် ကျောင်းသား အုပ်စုနှင့်အတူ ခေတ္တနား၏။ မနက်က အိပ်ရာမှ စေစာစောထပြီး ထမင်းကလည်း ဝအောင် မစားခဲ့ရသဖြင့် အား သိပ်မရှိ။ နားခိုရာ စခန်းရှိ အကြော်တဲမှ အကြော်တွေကို ကျောင်းသားတွေ ဝယ်စားတာ မြင်ရတော့ ခင်စိုး သွားရည် ကျချင်သည်။ ခင်စိုးတွင် ပိုက်ဆံ ပါမလာပေ။ အပေါ်ရောက်မှ အထမ်းခ ရှင်းပြီး ပိုက်ဆံကို သုံးယောက်ဝေယူ ရသည်။ အချိန် တစ်ဆယ်ကို ၂၅ ကျပ် ဆိုတော့ ငွေ ၈၀ လောက် ရမည်။ သုံးယောက် ခွဲယူလျှင် ငွေ အစိတ်လောက်ပဲ ပြန်ရပေမည်။ တောင်ပေါ်ရောက် လျှင် ထမင်းဝယ်စား ရဦးမည်။

ကျောင်းသားတွေက အေးအေးဆေးဆေး နားရင်း အကြော် စားနေသဖြင့် ခင်စိုး တစ်ယောက်တည်း ဆက်တက်ဖို့ ပြင်ရသည်။ ကျောင်းသူ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မူးနေသဖြင့် နာနပ် ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ တော်တော်နှင့် ခရီးဆက် နိုင်ဦးမည် မဟုတ်။

ခင်စိုးသည် ခြင်းကို ကျောပေါ်လွယ်ကာ ခြေကန်၍ တက်ခဲ့၏။ လမ်းက ပြေပြစ်သော်လည်း ကျောက်ခဲလေးများ ရှိနေ၍ ချော်ကျချင်သည်။ ရာဘာဖိနပ်က ပါးသဖြင့် ခြေကုတ်ရသည်မှာ မလွယ်။ ထိုစဉ် ကလေး တစ်ယောက်ကို ခြင်းထဲထည့်၍ ထမ်းလာသော ချစ်ဆွေက သူ့ကို မီလာသည်။ ချစ်ဆွေသည် သူထမ်းလာသည့် ကလေး ပျော်ရွှင်စေရန်သီချင်းတွေ ဟစ်ဟစ်ပြီး ဆိုလာသည်။

ခြင်းထဲက ကလေးကလည်း သဘောကျ၍ တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

“ဟေ့ ကလေး၊ မင်း၊ ဒီခြင်းထဲက လိုက်ရတာ မကြောက်ဘူးလားကွ၊ မလိုက်ချင်ဘူး၊ အောက်ချ ပေးရမယ် ဆိုပြီး အော်ငိုပါလား၊ ငိုချင်ရင် ငိုသာ ငိုပစ်၊ သိလား”

ခင်စိုးက စ၏။

ကလေးတွေကို ထမ်းပြီး တက်ရသည်မှာ မလွယ်။ လမ်းမှာ တဂျီဂျီ ငိုလျှင် ခဏခဏ အောက်ချပြီး ချော့ရတော့သည်။ ခင်စိုးက စသဖြင့် ကလေးက မျက်နှာ မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွားရာ ချစ်ဆွေက ခင်စိုးကို ခြေဖြင့်လှမ်း၍ ကန့်လေသည်။

“ဟေ့ ကလေး၊ ငိုလေကွာ၊ မငိုချင် သေးပေါက်ချ”

ခင်စိုးက ထပ်ပြော၏။

“ဟေ့ကောင် မလုပ်ပါနဲ့ ခင်စိုးရာ၊ ငါ ခုနတင်ပဲ မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီး ချော့ထား ရတာကွ”

ခင်စိုးက သနားသဖြင့် မစတော့ဘဲ ရယ်နေလိုက်ရသည်။

နေလည်း အတော်စောင်း လာပြီ။

ခင်စိုးသည် ခြေကို သွက်သွက်လှမ်း၍ တက်ခဲ့၏။ နောက်က ပစ္စည်းရှင် ဘုရားဖူးတွေ ရောက်မလာမီ တောင်ပေါ်ရောက်အောင် တက်ရမည်။

နဂါးပတ်တောင်ကို စတက်ရ ပေတော့မည်။

* * *

စားကောင်းလိုက်သည့် ထမင်း။ သူများကျွေးသည့် ဆိုသော်လည်း အားမနာနိုင်။ ခင်စိုးတို့ သုံးယောက်၏ ဘေးမှာ လိုက်ပွဲ ပန်းကန်ငါးချပ် တစ်ခဏချင်း ကုန်သွားသည်။ သူတို့ကို ငှားသည့် ခရီးသည်က သူတို့အတွက် ပိုက်ဆံ

ပေးသည့်တိုင် ဆိုင်ရှင်ကလည်း သက်ညာသည့် အနေဖြင့် တစ်ယောက် ငါးကျပ်ပဲ ယူသည်။ လိုက်ပွဲတွေ အတွက် ပိုမယူ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အားနာစရာ ကောင်းလှပေသည်။

အေးလှသည် ပိန်သာ ပိန်သော်လည်း သူ့ အစားနိုင်ဆုံး။ ငါးဖယ် ငါးဆုပ် မာကျစ်ကျစ် သုံးတုံးခန့်ကို ဟင်းရည် ထပ်လောင်းပြီး ငါးပိရည် တို့စရာနှင့် ထမင်း သုံးပန်းကန် ကုန်အောင် စားပစ်သည်။ ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် ထမင်းဆိုင်၏ ထောင့်ကျကျ နေရာလေး တစ်ခုမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် ကလေး သွားထိုင် နေကြလေသည်။ ခင်စိုးကတော့ အလိုက်သိစွာပင် သူ့ ဧည့်သည်တွေ လိုအပ်သည်များကို ကူညီဖြည့်ဆည်း ပေးနေ၏။ မကြာမီပင် “ခင်စိုးရေ ခဏ” ဟူသော အသံတွေဖြင့် ခင်စိုးသည် ရေပန်းစား လာသည်။

ဘုရား ရင်ပြင်တော် ပေါ်ဝယ် မြူငွေနှင့် လေပြည်တို့ နောက် အေးစိမ့်လာ၏။ ဆည်းလည်းသံ တချင်ချင်သည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံမှာ သာယာစွာ ပေါ်ထွက် နေသည်။ ဘုရားဖူးများလည်း မောမောနှင့် အိပ်မောကျ ကုန်လေပြီ။ အေးမြနှင့် အေးလှလည်း ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ခွေကာ စောင်တစ်ထည် နှစ်ယောက်ခြုံပြီး ကွေးနေလေပြီ။ ခင်စိုးသည် မနက်က အရေးတကြီး ထွက်လာသဖြင့် စောင် ပါမလာပေ။ အနွေးထည်လည်း မရှိ။ ယခုညမှ ပိုအေးသည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲက ထင်မိသည်။ စောင်တစ်ထည် နှစ်ကျပ်နှင့် ငှားခြုံရမှာ နှမြောသည်။ ပုဆိုးကို ခေါင်းထိအောင် ဆွဲခြုံကာ ကွေးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ခင်စိုး၊ မင်းမှာ အနွေးထည် မပါဘူးလား”

ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သော ဘုရားဖူး တစ်ယောက်က မေး၏။

“မပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ရော့ကွာ၊ ငါ့ ဂျာကင် ဝတ်ထား”

ခင်စိုးသည် အလွန် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ယူ၍ ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အင်္ကျီတွင်းမှာ မြုပ်သွားကာ ကြီးမားသော စည်းစိမ်ကို ရလျက် တစ်ခဏချင်း အိပ်ပျော်သွား လေတော့သည်။

“အစ်မရေ၊ ပန်းဝယ်ပါဦးနော်၊ အိုးပါ ပေးလိုက်မယ် အစ်မရေ၊ ဘုရားပေါ်မှာ မရှိဘူး၊ ယူသွားပါ အစ်မရယ်၊ ဒီဘက်ကလဲ မျှဝယ်ပါ အစ်မရယ်၊ လာပါ အစ်မ၊ ယူသွားပါဦး၊ အစ်မ”

ပန်းရောင်းသည့် ကောင်မလေးတွေ၏ အသံမှာ စိစိညံ့ နေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်တန်းက အလှအယက် အော်ဟစ် ခေါ်နေသဖြင့် ဝယ်မည့်သူပင် ယောင်ချာချ ဖြစ်ရသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ဝယ် အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်သူတွေဖြင့် စည်ကား၍ လာ၏။ ကျောက်ပြား တလင်းပေါ်တွင် ခြေချတိုင်း အေးစက်သော အထိအတွေ့ကို ခံစားရသည်။ နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသေး။ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်သည် တောင်စောင်းတွင် ကျလုတတ် အသွင်ဖြင့် သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိနေ၏။

ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်၊ ရွှေဆိုင်၊ ကပ်လှူသူတွေ၏ အလှူဒါန၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး ဆုတောင်းသံတွေ၊ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သံတွေဖြင့် ညံ့ဝေ၍ နေ၏။ ငြိမ်းဆင်ထားသော စေတီယံထက်မှ သူတော်စင် တစ်ဦးက ပန်းရထားဖြင့် ပို့ဆောင် ပေးလိုက်သော ရွှေဆိုင်၊ ဆည်းလည်း၊ ခေါင်းလောင်း စသည်တို့ကို ကမ်းလင့် ဆီးကြို၍ ယူနေလေ၏။ ရင်ပြင်တော် ပေါ်ဝယ် အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံသင်းပြီး မုန့်၊ ချိုချဉ်၊ သစ်သီး စသော ဆွမ်းဘောဇဉ်များသည် ပြည့်လျှမ်း၍ နေလေသည်။

ရောက်တောင့် ရောက်ခဲလှသော တန်ခိုးကြီး ဘုရားကို ဖူး၍ မဝသော စိတ်ဇောဖြင့် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှိခိုးဦးချ နေသူတွေကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်နူး အားရစရာပင်။

ခင်စိုးသည် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ထိုင်၍ သူ့ ဧည့်သည် လူစုကို စောင့်ဆိုင်း နေလေသည်။ သူတို့ ဘုရားဝတ်ပြု ပြီးလျှင် ဟိုနား သည်နား လှည့်လည်ပြ ကဦးမည်။ နေထွက်လာလျှင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက် ကြမည်။

ထိုအခါ ခင်စိုးသည် သူနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုထားသော ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုဉာဏ်မြင့်ထံ ပို့ပေးရန် စိတ်ကူးထား လေသည်။

ဘုရားဖူး အချို့သည် ဘုရားဝတ်ပြု ပြီးပြီဖြစ်၍ ဆွမ်းတော် ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်း စွန့်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ဘုရားတန်ဆောင်း အတွင်းမှ ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်း အတွက် အမျှဝေသံသည် ပြန့်လွင့်လာ၏။ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်သံက ဆက်တိုက်ပါလာ လေသည်။

“ဝယ်သွားဦးနော်၊ ရွှေနန်းကျင် သနပ်ခါးတုံးတွေ၊ ဝါလဲဝါ၊ အသားလဲ ညက်တယ်၊ တင်းတိပ် ဝက်ခြံ ပျောက်တယ်၊ မိဖုရား ရွှေနန်းကျင်ရဲ့ လက်စွဲ သနပ်ခါး စစ်စစ်လေးတွေ”

သနပ်ခါးတုံး၊ ဆေးမြစ်စုံ၊ တောင်ဆိတ်ဆီ စသည်ဖြင့် ကျိုက်ထီးရိုးထွက် ဆေးဝါးပစ္စည်း များကို အော်ဟစ် ရောင်းချနေသူတွေ ကလည်း ဘုရားဖူးတွေ ရှားပါးခိုက်မို့ ကုန်း၍သာ အော်ဟစ်နေကြ လေသည်။

ခင်စိုးသည် ဧည့်သည်တွေကို ကျီးကန်းပါးစပ် ရှိရာ လိုက်ပို့၏။ ကျောက်တုံးနှစ်ခု ကြားသို့ ငွေအကြွေတွေ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ပစ်ထည့် နေသည်ကို ငေးကြည့်ပြီး နှမြောသည့် စိတ်ကို ငရဲကြီးမည် စိုး၍ ကြိုးစား ဖြေဖျောက် နေရ၏။ ဧည့်သည်တွေကို သူကပင် ဦးဆောင်ကာ မုဆိုးတောင် စေတီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျောက်ပြားတစ်ချပ် သုံးကျပ်နှုန်းဖြင့် ဒါနပြု ကြသည်။ အလှူခံသူက ကျောက်ပြားတစ်ချပ် ပေးလိုက်ရာ လှူဒါန်းသူက ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် ဘုရားခြေရင်းမှာ သွားထောင်ထား လိုက်သည်။

တောင်အောက်မှ ထွက်ပြုလာသော နေရောင်ခြည်သည် တစ်စ တစ်စ မြင့်တက်လာသည်။ မြူခိုးတွေ ပါးလျားကုန်သည်။ ဘုရားဖူးများသည် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်၏ ရွှေရောင်ဝင်းပကို နေရောင်ခြည် အောက်တွင် သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရ ပြန်သည်။ ခင်စိုးသည် ဝတ္ထုရားမပျက် စေတီတော်ကို ဦးချ၏။ ခင်စိုးသည် လေးရက်တစ်ကြိမ် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်တိုင်း ဘုရားကို မှန်မှန် ဝတ်ပြုလေသည်။ ဤဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် သူတို့၏ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝသည် ဖူလုံပြည့်ဝ နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရသေ့တောင်ကို ဖူးချင်သလား၊ ခမောက်တောင်ကို လှမ်းကြည့်မလား၊ တစ်ခါဖူးမှ တစ်မတ်ရယ်၊ ဘုရားစုံဖူးချင် ငါးမူး”

မှန်ပြောင်း တစ်လက်ဖြင့် ပိုက်ဆံ ရှာသူက အော်၍ ခေါ်လေသည်။ ဘုရားဖူးများက မှန်ပြောင်းကို အလှူအယက် ငှားကာ ဝေးလံသော တောင်စွယ် တောင်ဖျားများမှ ဘုရားများကို လှမ်း၍ ဖူးမြော်ကြသည်။

ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှ ထမင်းဆိုင်တန်းများ ဆီသို့ ပြန်ဆင်း လာချိန်ဝယ် ခင်စိုး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာလည်း ဆာလောင်စ ပြုလာပေပြီ။ ခင်စိုးသည် သူ့အတွက် ရထားသော ငွေအစိတ်ကို တစ်ပြားမျှ မပွန်းစေရန် ဘာမျှ ဝယ်မစားပေ။ မနက်က မျက်နှာပင် စင်အောင် မသစ်လိုက်ရ။ ရေတစ်ခွက် ၂၅ ပြားကို နှမြောလှ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူများ သစ်ပြီးသား ရေကျန်ဖြင့်သာ သစ်လိုက်၏။

ဘုရားဖူးများက ထမင်းစားသော အခါ ခင်စိုးသည် ထုံးစံအတိုင်း လိုအပ်သည့် ဟင်းလျာများကို ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ဘေးမှ စောင့်ဆိုင်းနေ လေသည်။

“မင်းတို့ကော စားပါလား”

“မဆာသေးပါဘူး၊ ခင်ဗျာ”

ခင်စိုးက တံတွေးကို ကျိတ်၍မျိုရင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ရထားပြီ ဆိုတော့ တစ်ဘက်သားက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကျွေးပါတော့ မလားဟု သူ ပူနေသည်။ ချက်ချင်း ထမင်းမှာစား ရမည်ကို စိတ်က မရဲ။ အေးမြတို့ ညီအစ်မ ကလည်း ဗိုက်လေးတွေ ရုပ်ကာ ငြိမ်နေကြသည်။ အားလုံး စားသောက် ပြီးသောအခါ ဟင်းတွေ အတော်များများ ကျန်နေသေး သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့ အေးမြတို့၊ လာကြ”

ခင်စိုး၏ ခေါ်သံ မဆုံးသေးခင် အေးမြတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် စွေခနဲ ရောက်လာသည်။ ထမင်းဆိုင်ရှင် ကျေနပ်စေရန် ပန်းကန်တွေကို သွက်လက်စွာ ကူသိမ်းပေး၏။ ပြီးတော့ ထမင်းလိုက်ပွဲ မှာကာ သုံးယောက်သား အားပါးတရ ထိုင်စားကြ လေသည်။

“ဒီကလေးတွေအတွက်ပါ ယူလိုက်ပါ”

ထမင်းဖိုး ရှင်းသူက ခင်စိုးတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုသူသည် တစ်မနက်လုံး ပြုသမျှ ကုသိုလ်တို့၌ သူတို့ကို ထမင်းကျွေးသော ကုသိုလ်သည် အထူးမြတ်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ခင်စိုးက လိုရာဆွ၍ တွေးလိုက်လေသည်။

* * *

“နင်တို့မှာ ပစ္စည်းတွေ အများသားပဲ၊ တို့လည်း မျှပေးပါဟယ်”

ခင်စိုးတို့ တောင်အောက် ပြန်ဆင်းရန် ပြင်ဆင် နေချိန်ဝယ် ငွေမောင်းတို့ မောင်နှမ ရောက်လာသည်။ ခင်စိုးတို့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးသည်တွေက အတက်တွင်သာ အထမ်းငှားပြီး အဆင်းတွင် ငှားလေ့ မရှိကြပေ။

“ဘာလဲ၊ နင်တို့ အဆင်းအတွက် ပစ္စည်း မရတော့ဘူးလား၊ မရလဲ လက်ချည်း ဆင်းပေါ့ဟာ၊ တို့တောင် ကံကောင်းလို့ ရတာ”

ခင်စိုးက သားရေအိတ်များကို ခြင်းထဲထည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့ အတက်မှာ ကတည်းက ပါမလာတာကွ၊ တို့အလှည့်မှ မကျ သေးဘဲ၊ ဘုရားဖူးတွေက ပစ္စည်းတွေ သူတို့ဘာသာ သယ်တာ၊ အဆင်း ကျရင်တော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလို့ သယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငှားမယ် ဆိုတာနဲ့ လိုက်လာတာကွ”

“ခုတော့ကော”

“ဘယ်အချိန်က ပြန်ဆင်း သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ တို့က တန်ဆောင်းထဲမှာ အိပ်တာ”

ခင်စိုးသည် မရယ်ချင်သော်လည်း ရယ်မိလေ၏။ ဇယားစေ့သည့် ခရီးသည်တွေကြောင့် ငွေမောင်းတို့ မောင်နှမမှာ တောင်ပေါ်ကို တစ်ခေါက် အသားလွတ် တက်လိုက်ရ လေသည်။

“မင်းတို့ ထမင်းပါ ငတ်တာပေါ့”

“မနေ့ကတော့ ထမင်းထုပ် ပါလာတယ်”

“ဒီလိုဆိုလဲ တစ်ခြင်း မျှယူကွာ”

ခင်စိုးသည် ဘဝတူချင်း ထောက်ထား ညှာတာသော အားဖြင့် ခွဲဝေ ပေးလိုက်လေသည်။

တစ်နည်း အားဖြင့်တော့လည်း ကောင်းသည်။ တကယ်တော့ မနေ့က သယ်လာသည့် အလေးချိန်မှာ သူတို့အတွက် ပေါ့သေးသေး မဟုတ်။ ယခု အဆင်းတွင် သူတို့သုံးယောက် ခြင်းနှစ်ခြင်းကို တစ်လှည့်စီ ထမ်းခြင်းဖြင့် သက်သာစေမည်။

အေးမြနှင့် အေးလှက ခြင်းနှစ်ခြင်းကို ကျောပေါ် တင်၏။ ခင်စိုးက အေးလှ ခြင်းထဲမှ သားရေအိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကို နုတ်ယူထား လိုက်ကာ သူ့ပခုံး နှစ်ဘက်မှာ သိုင်းပြီး ထမ်းလိုက်သည်။ ငွေမောင်းတို့ မောင်နှမ ကလည်း ခြင်းကို ငွေမောင်းက ထမ်းပြီး သားရေအိတ် တစ်လုံးကို သူ့ ညီမက လွယ်သည်။

“မင်းတို့ ရေမြောင်ကြီးမှာ စောင့်နေနော်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေလဲ ဂရုစိုက်ဦး၊ သားရေအိတ်တွေက သော့မပါဘူး”

“စိတ်ချပါကွ”

ခင်စိုးတို့လို အလုပ်သမားရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားသော အထမ်းသမားတွေ အဖို့ ပစ္စည်း အပျောက်အရှု မရှိစေရန် အာမခံရသည်။ ပျောက်လျှင် လျော်ရပေမည်။ ခင်စိုးတို့ကလည်း အပျောက်အရှု လုံးဝမရှိအောင် ဂရုစိုက်သည်။ အကယ်၍ လျော်ရမည် ဆိုလျှင်လည်း ငါးဆယ်တန် ပစ္စည်းကို တစ်ရာ တန်သည်ဟု ပြောပါက မခက်ပါလား။

“ကျွန်ထီးရိုးပြန် လက်ဆောင်လေးတွေ၊ လက်ဆောင်လေးတွေ”

အတက်ခရီးတွင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုဖြင့် မလှုပ်ရှား နိုင်ခဲ့သော ဘုရားဖူးတို့သည် အဆင်းလမ်းတွင် ရွှင်လန်း အားရသော အသွင်များဖြင့် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာ ဝယ်နိုင် ခြိမ်းနိုင်ကြပြီ။ အဖိုး မထိုက်တန်လှသော ဝါးပစ္စည်းကလေးတွေ ကိုပင် အိမ်အပြန် လက်ဆောင်အဖြစ် အားပါးတရ ဝယ်ယူကြ လေသည်။

တောင်ပေါ်မှ နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်ကို စီးကြည့်လိုက်သော အခါ မိမိ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ခရီး၏ တွင်ကျယ်မှုသည် အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ခင်စိုးတို့သည် သူတို့နှင့် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သော ပစ္စည်းရှင် လူသိုက်နှင့် ရောနှော၍ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် ခင်စိုးနှင့် ရွယ်တူ လူငယ်လေး တစ်ယောက် ပါသည်။ ခင်စိုးနှင့်တော့ ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း မတူလှပေ။ ထိုလူငယ်လေးက သန်မာ ထွားကျိုင်းပြီး ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်၍ ချစ်စဖွယ် ကောင်းသည်။ ညစ်နွမ်းနေသော ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီတို့ ကြားမှပင် သားနားသော သူ့ရုပ်သွင်က ပေါ်လွင်နေသည်။ ဝါးခမောက်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းပြီး သူ့ဘွားေးအေ ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးကို လက်တွဲ၍ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသွားလေသည်။

“ဟို မြေးအဘွား သတိထား ဆင်းနေနော်၊ အဆင်းက အတက်ထက် ပိုသတိထား ရတယ်၊ ခြေမခိုင်ရင် တစ်ခါတည်း လိမ့်ကျသွားမှာ”

နောက်မှ သားကြီး သမီးကြီးများက သတိပေး၏။

“စိတ်ချပါအေ၊ ငါ့မြေးက အားကိုးရပါတယ်၊ အတက်မှာလဲ သူပဲ တွဲတင်ခဲ့တာ၊ ငါ့မြေးတော့ ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ဦးမယ်”

အဘွားကြီးက လှမ်းပြော၏။ ပြီးတော့သတ္တဝါများ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ စသည်ဖြင့် နှုတ်မှ တဖွဖွနှုတ်ရင်း ဆင်းသွားလေသည်။ ခင်စိုးသည် အဘွားကြီးတို့ မြေးအဘွားကို ကြည့်ပြီး သူ့ အမေကို သတိရလေသည်။ သူ့အမေသည် အသက်မကြီးသေး သော်လည်း အဘွားကြီးအို တစ်ယောက်လိုပင် အရွယ် ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ အမေသည် ကင်ပွန်းစခန်းမှာသာ နေသော်လည်း ခင်စိုးတို့ကို မွေးပြီးမှ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်သို့ တက်ရောက် ဖူးမြော်သည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ရ။ ငယ်ငယ်က ရောက်ဖူးသည် ဟုသာ ပြောသံ ကြားရသည်။ အမေတို့ ငယ်ငယ်က ခရီးလမ်းပန်း ကလည်း မသာသေး။ လူတွေကလည်း မစည်ကားသေး။ ဈေးဆိုင် ကနားတွေကလည်း ယခုလောက် မရှိသေး။ တစ်ခါတစ်ရံ တောကောင်များ ကိုပင် တွေ့ရတတ်သည်ဟု ဆို၏။ ခင်စိုးသည် တောင်ပေါ်ကို မကြာခဏ ရောက်ဖူးသော်လည်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်တလေကိုသော် လည်းကောင်း တစ်ခါမျှ ရင်ဆိုင် မတွေ့ဖူးပေ။ ပွဲတော် ပိတ်ရက်များတွင် အဖေနှင့် ကွမ်းဝယ်ရန် တက်ဖူးသော်လည်း ဓားပြနှင့် ရင်ဆိုင် မတိုးဖူးပေ။ ခင်စိုးသည် မတွေ့မကြုံဘူးသည် ကိုလည်း တွေးတော ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိ။ သူသည် သတ္တိအရာမှာတော့ အဖေကို မီသည်။ အဖေသည် ကျန်းမာစဉ်က ဆိုလျှင် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားဖူး ခရီးသည်များက ရွှေနန်းကျင် ကျောက်ရပ်ရှေ့တွင် ရပ်နားကြ၏။ သနားစရာ မိန်းမငယ် တစ်ဦး၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုကြ၏။ ခင်စိုး ငယ်ငယ်ကလည်း ရွှေနန်းကျင် အကြောင်းကို အထပ်ထပ် ကြားဖူးပြီ။ သို့သော် အမေတို့ ပြောသော ဓာတ်ပြားထဲက ရွှေနန်းကျင် ဇာတ်နှင့် ယနေ့ စာအုပ်တွေထဲတွင် တွေ့ရသော ရွှေနန်းကျင်ဇာတ် ကတော့ မတူလှချေ။

ဘုရင်ကြီးက မြတ်နိုး၍ ကောက်ယူတော်မူသော ရွှေနန်းကျင်သည် ဟုမ်းနတ်ကြီးကို မပူဇော်မိသဖြင့် ကျားနှင့်တိုက်သတ် ခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ ခင်စိုးကတော့ ခေတ်ပညာတတ် မဟုတ်သော်လည်း လူငယ်ပီပီ တောခေါင်လှသော သည်အရပ်မှာ ကျားရှိသည်မှာ မဆန်းဟု တွေး၏။ သို့သော် ခင်စိုးသည် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ တည်ထားပုံ ကိုတော့ အမှန်ပင် အံ့ဩလေသည်။

“ဒီဘုရားကို ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ မြင်ရင် သိပ်အံ့ဩမယ်၊ ခရီးလမ်းပန်း လွယ်ကူအောင် လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြော၏။

“ခု အင်ဂျင်နီယာတွေက တိုင်းတာ တွက်ချက်ပြီး ရေမြှောင်ကြီး အထိ ကားလမ်းဖောက်ဖို့၊ လမ်းတစ်လျှောက် လျှပ်စစ်မီးတွေ ဆင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ ဆိုပဲ”

တခြား တစ်ယောက်က ပြော၏။

ခင်စိုးသည် သူတို့စကားကို နားထောင်ရင်း ခေတ်မီသော သူတို့ အယူအဆတွေကို နောက်ပြန် ဆွဲချင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်ထီးရိုး လမ်းကြီးက သိပ်ပြီး ခေတ်မီ တိုးတက်သွားရင် ငါတို့တွေ လုပ်စားစရာ ရှိပါတော့မလား”

အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် သွားမိလေ၏။

* * *

“မကြည်ရေ၊ ညည်း မှာလိုက်တဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ပါတယ်၊ ရှေ့”

တောင်ခြေမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်ကာ ဟင်းချက်စရာ ရောင်းသော မရင်ရွှေ ဆိုသူ မိန်းမကြီးက လမ်းမှ တစ်ခန်းလေး တစ်ခုတွင် ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။ တဲထဲမှ မိန်းမက ကလေး နို့တိုက်ရင်း ဟင်းချက်စရာ များကို လှမ်းယူသည်။ အခြား ဟင်းရွက်များ ကိုလည်း ဝယ်၏။

ခင်စိုးတို့ အဖွဲ့သည် တစ်ခန်းလေးတွင် ခေတ္တနားရင်း အပန်းဖြေ ကြသည်။ အဆင်းလမ်းမို့ ခရီးက တွင်သည်။ သိပ်မနားလိုက်ရပေ။ ဘုရားဖူး အဖွဲ့က ရေမြောင်ကြီးမှာ ညအိပ်မည်ဟု ပြောနေကြသည်။ ခင်စိုးတို့ အဖို့တော့ တောက်လျှောက် ဆင်းသွားလျှင်လည်း ဖြစ်သည်သာ။ နောက်တစ်ခေါက် ကိုယ့်အလှည့် မကျမချင်း တောင်အောက်မှာ နေရဦးမည် ဆိုတော့ ဘာမျှ မထူး။ တစ်ခေါက် တက်ထားလျှင် သုံးလေးရက်တော့ စားနိုင်သေးသည်။ ပြတ်ပြီဟေ့ ဆိုလျှင်တော့ ရုံးခန်းကို သွားပြီး လူစားလိုက်ဖို့ ကြိုးစားရမည်။

ခင်စိုးသည် စဉ်းစား တွေးတောရင်းမှာပင် အေးမြနှင့် အေးလှတို့ ညီအစ်မ ပါမလာသေးသည့် အဖြစ်ကို သတိရ၏။ ငွေမောင်းတို့ ကတော့ ဆင်းသွားနှင့် ပေပြီ။

ဘုရားဖူးတွေက ဆက်ဆင်း သွားကြသောအခါ ခင်စိုးသည် နောက်ချန် နေရစ်ပြီး အေးမြတို့ကို စောင့်ရလေသည်။ အေးမြတို့ကား တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။ ခင်စိုး စိတ်ပူသွား၏။ အေးမြတို့ခြေ ဒီလောက် မနေ့။ အဆင်းလမ်းမို့ သူတို့က ပို၍ပင် မြန်တတ်သေးသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကိုပင် ခင်စိုးသည် ဆယ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု အောက်မေ့သွားပေသည်။ အပေါ်ပြန်တက်ရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ အေးမြရောက်လာသည်။

“နင်တို့ ဘာဖြစ် နေကြတာလဲ၊ အေးလှရော”

“ဖိနပ်ပြတ် သွားလို့တဲ့၊ ခြေထောက်ကလဲ နာနေတယ်”

“ဖြစ်ရမယ်၊ နင်တို့ကလဲ ဖိနပ်လေး တစ်ရံနဲ့တော့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဝယ်ပြီး စီးမှပေါ့၊ ဒီလိုဆို နင် စောင့်နေဦး၊ နင့်ခြင်းကို ငါပေး၊ ငါဆင်းနှင့်မယ်၊ တော်ကြာ သူများတွေ ရေချိုးတော့ အဝတ် လဲစရာမရှိ ဖြစ်နေမယ်”

ခင်စိုးသည် အေးမြဆီမှ ခြင်းကို လှမ်းယူပြီး သူ ကျောပေါ် ပြောင်းထမ်း၏။

“အေးလှဆီက ခြင်းကို နင်ယူပြီး မြန်မြန် ဆင်းလိုက်ခဲ့၊ ကြားလား”

“အေးပါ၊ အေးပါ”

ခင်စိုးသည် အထမ်းကို ပြင်ထမ်းရင်း အဆင်းလမ်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး အသော့နှင့်ခဲ့ လေသည်။ မြန်မြန်ပြေးဆင်း နေရင်းကပင် “ရေမြှောင်ကြီးထိ ကားလမ်းဖောက်ရင် ငါတို့လဲ ရေမြှောင်ကြီးကနေ အပေါ်အထိ သယ်ရမှာ ဆိုတော့ သက်သာမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အထမ်းခဲတော့ အရနည်းသွားမှာ” ဟု တွေးနေမိ လေသည်။

* * *

စိမ့်အေးလှသော နံနက်ခင်းမှာပင် ခင်စိုး၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေးစို့ နေလေသည်။ အေးလှ၊ ခြေထောက် နာနေသဖြင့် သူနှင့် အေးမြက တစ်ယောက်တစ်ခြင်း ထမ်းကာ ဆင်းလာကြသည်။ ငွေမောင်းတို့ကို တစ်ခြင်း မျှလိုက်မိတာ တော်သေးရဲ့ဟု ခင်စိုးက တွေးမိ၏။

ခရီးသည် အားလုံးသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြင့် တောင်ပေါ်မှ တပျော်တပါး ဆင်းလာကြသည်။ ယခုမှ တောင်ပေါ် တက်သူများကို နှစ်သိမ့် အားပေး၍ အောင်နိုင်သူတို့၏ အပြုံးကို ပြုံးပြကြ၏။

ခင်စိုး အတွက်တော့ တောင်ခြေနှင့် နီးလာလေလေ ခရီးတစ်ခု၏ အောင်နိုင်ခြင်း အရသာကို မေ့လျော့ကာ ဘဝမှန်ထဲ ပြန်ဝင်ရမှာ ဝန်လေးလာလေလေ ဖြစ်၏။

အဖေ့ရောဂါ သက်သာရဲ့လား၊ အဖေသည် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း မျက်လုံးတွေ ဝါကာ အားအင်ချည့်နဲ့ နေသလို မောဟိုက်နေတတ် လေသည်။ ယခင် တစ်ပတ်က အထမ်းခ ရထားသည်မှာ ငါးရက်ခန့် ကြာသွားပြီ ဖြစ်၍ အိမ်မှာ ဟင်းချက်စရာမှ ရှိပါရဲ့လား။

“ဖြည်းဖြည်း ဆင်းတာပေါ့၊ ငါ့မြေးရယ်၊ ရောက်တော့မှာပဲ၊ ငါ့မြေးကြောင့် အဘွားက အတက်ရော အဆင်းပါ အထမ်းမငှားဘဲ တက်နိုင် ဆင်းနိုင်တာ အလွန်တရာ ဖူးရဲတဲ့ ဖူးချင်လှတဲ့ ဘုရားဖူးရလို့ သေပျော်ပါပြီ၊ ငါ့မြေးလဲ အဘွားကို ဘုရားပေါ် ရောက်အောင် ပို့ရတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ပညာတွေ အများကြီး တတ်ပြီး ကြီးမြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါစေကွယ်၊ အင်း သာဓု သာဓု”

မြေးအဘွား နှစ်ယောက်နား ကပ်မိသည်နှင့် ဘွားအေ ဖြစ်သူ၏ တဖွဖွ ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခင်စိုးသည် သူနှင့် ရွယ်တူ ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ အားကျသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း၊ သူက သူ့ အဘွားကို ဘုရားပေါ် တစ်ခေါက် ပို့ရတာနဲ့ သူ့ အဘွားက ပေးလိုက်တဲ့ ဆုတွေ တစ်သိကြီး၊ အမေတို့များ ငါ့ကို တစ်ခါမှ ဒီလိုဆုမျိုး မပေးဖူးဘူး၊ အေးလေ၊ ငါက အမေ့ကို ဘုရားပေါ် တစ်ခေါက်မှ မပို့ဖူးဘဲ၊ အရင် အဖေ သွားနေတုန်းကလဲ အမေ့ကို မခေါ်ဘူး၊ ရှုပ်လို့တဲ့၊ နောက်တစ်ခါ ငါလဲ အမေ့ကို ဘုရားပေါ် ပို့ဦးမှ၊ ကုသိုလ်ရအောင်၊ ခင်စိုးက အတွေးထဲမှာ ပြောနေမိ၏။

ဆိုင်တန်းတွေကို မြင်လာရပြီ။ ကင်ပွန်းစခန်းကို ပြန်ရောက်လေပြီ။ ခင်စိုးသည် ရုံးရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွား၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အေးမြနှင့် အေးလှ ရောက်လာ၏။ ပစ္စည်းတွေကို ကတ္တားပေါ် တင်ကာ ချိန်ရပြန်သည်။ ပစ္စည်း အချို့ကို ပိုင်ရှင်တွေက နုတ်ထားပြီ ဖြစ်၍ အချိန်လျော့ သွားသည်။ ငွေရှင်းတော့ ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရ၏။ ငါးယောက် ဝေယူတော့ တစ်ယောက် ဆယ့်နှစ်ကျပ်။

ခင်စိုးသည် ငွေ သုံးဆယ့် ခုနစ်ကျပ်ကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာရ လေသည်။ အဖေသည် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ ခြေတွဲလောင်းချ ထိုင်ရင်း ဝါးပလိုင်းလေး တစ်ခုကို အချောသပ် နေ၏။ အမေက နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုး ငှဲနေသည်။ ညီမလေးက အမေ့အနားမှာ ထိုင်ကစားနေ၏။

ခင်စိုး ပြန်ရောက် လာပြီလားဟု မည်သူကမျှ ခရီးဦးကြို ပြုမနေပေ။

“အမေ ဘာဟင်းရှိလဲ၊ ဆာလိုက်တာ”

သူ့အမေက ငါးပိအိုးကို မေးငေါ့ပြ၏။

“နေဦးလေ၊ ထမင်းက အပူကြီး ရှိသေးတာ”

ခင်စိုးသည် ဝါးကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ စုပ်ကျယ် အင်္ကျီနှင့် ရင်ဘတ်ကြားမှ ပိုက်ဆံ သုံးဆယ့် ခုနစ်ကျပ်ကို ထုတ်ကာ သူ့အမေကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့အမေက ဟိုအတွားကြီးလို သူ့ကို ဆုတွေ ပေးဦးမှာလားဟု မတွေးစဖူး အတွေးရောက်မိ၏။

သူ့အမေက ပိုက်ဆံကို ကောက်ကာ ဘော်လီအင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီး ရေကပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ထမင်းအိုးသည် အငွေ့ တခြောင်းခြောင်း၊ ထနေ၏။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ငွေတာရီ၊ ဇွန်၊ ၁၉၈၀

<https://t.me/mmebooks>

ရီရီမာ ဆယ့်နှစ်လုံးတန်းမှာ နေသည်

“ဖုန်းလေး တစ်ချက် ကောက်ဆက်လိုက်ရင် ဖြစ်တဲ့ ဥစ္စာကို ဖေဖေတို့များ မခဲယဉ်း ရမယ့်ဟာ ခဲယဉ်း နေလိုက်တာ”

သမီး ရီရီမာက မကျေမနပ်နှင့် ပြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ယခုတလော ရီရီမာသည် သည်စကား ကိုပဲ ထပ်ကာ တလဲလဲ ပြောနေသည်။ သည်တော့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းကြည်လည်း မနေ့နိုင်တော့။ ယောက်ျား ဖြစ်သူကို ကြောက်ရွံ့ လေးစား ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လေသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် ဝင်ပြော မိသေး၏။

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုကြီး ရယ်၊ သမီးက အလုပ် လုပ်ချင်လွန်းလို့ ပြောနေ ရှာတာပါ။ ပြီးတော့လဲ ဒါ သမီး ပြောသလို ဘာခဲယဉ်းတာ လိုက်လို့”

မည်သို့ပင် သတိထား ပြောပြော၊ မိန်းမသည် မိန်းမသာ ပဲမို့ ဒေါ်သင်းကြည် စကား ထဲမှာ အပြစ်တင် ဝေဖန်သည့် လေသံလေး ကတော့ ပါသေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဦးသောင်းငွေ ကလည်း ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ဖခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သမီး အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင် သော်လည်း မိန်းမ ကိုတော့ နားမလည်ဘဲ ဝင်ဝင် ပြောရ ကောင်းလားဟု ကရုဏာ ဒေါသဖြင့် မာန်မဲ ပစ်လိုက်ချင် လေသည်။ ယခုတလော ဦးသောင်းငွေ တစ်ယောက် စိတ်တိုင်း မကျတိုင်း မိန်းမကိုသာ ဖိပြီး ဟောက်နေ တတ်၏။

“မင်းတို့က လွယ်လွယ် ပြောဖို့ပဲ တတ်တယ်။ လုပ်ရတာ မခဲယဉ်း တာတော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် အခွင့်အရေး ယူရာ ကျမှာပေါ့၊ ကိုယ် လုပ်ချင်တဲ့ နေရာ အများ နည်းတူ ဝင်လျှောက်၊ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေ၊ အရေး ခံရရင် လုပ်၊ ဒီလို ထုံးစံ အတိုင်း လုပ်နေကြတဲ့ အများထဲမှာမှ ငါက ငါ့သမီး အတွက် ငါ့နာမည် တစ်လုံး အသုံးချပြီး အလုပ်တောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အခွင့်အရေး ယူတတ်လို့ ငါ ဒီလို နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုင်းပြည် အတွက် လူမျိုး အတွက် အနစ်နာခံ ကိုယ်ကျိုးစွန့် ခဲ့လို့ နာမည် တစ်လုံး အဖတ်တင် ခဲ့တာ”

သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာထားကို မသိမသာ ရှုံ့မဲ့လိုက် ကြသည်။ ဒေါ်သင်းကြည်က မမြင်သာအောင် ရှုံ့မဲ့ လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ရီရီမာက အဖေကို နဲ့ဆိုး ဆိုးသည့် အသွင်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒီလို တစ်သက်လုံး နေလာ ခဲ့တာမို့ သမီး အတွက် ဒီတစ်ခါလေးပဲ ပြောပေးပါလို့ ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့၊ ကိုယ်က သူများ တကာလို အခွင့်အရေးတွေ ခဏ ခဏ တောင်းဆို နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သမီး ရီရီမာ ခပ်ခွဲခွဲ ပြောသည်။

အခွင့်အရေး တဲ့။ ဦးသောင်းငွေ တိုးတိုး ရေရွတ် လိုက်မိသည်။

သမီး တို့က သည်အရွယ်နှင့် အခွင့်အရေး ဆိုသည့် စကားကို သုံးတတ်နေပါကလား။ သူတို့တုန်း ကလည်း လှိုင်လှိုင် သုံးခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူတို့က စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်၊ မုန်းတီးဖွယ် အဖြစ် ဝေဖန် ရှုတ်ချ သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေး သမားတွေကို သူတို့၏ ယုံကြည်ချက် တည်းဟူသော လက်နက်ဖြင့် လှလှပပ ချေမှုန်းနိုင် ခဲ့သည်။ ယခုမူ သမီးက အခွင့်အရေး ယူသည်ကို စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ဟူ၍ ခါးခါးသီးသီး မမြင်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟူသော အကြောင်းပြချက် ကလေးဖြင့် ချို့ချို့သာသာလေး သုံးနေသည်။

အေးလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုတာကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာပဲ။ သို့သော် သူပြောခဲ့ သလိုပင် တစ်ခါတစ်ရံလေး ဆိုတာလည်း မရှိရင် အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။ သူ တစ်သက်လုံး မြတ်နိုး တွယ်တာစွာ ထားရှိခဲ့သော သိက္ခာကို တစ်ခါတစ်ရံ ဟူသော ဖြေသိမ့်မှု ကလေးဖြင့် ချေဖျက် ပစ်၍ကော ဖြစ်ပါ မည်လား။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သမီး ရယ်၊ အချိန်တန် တော့လဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အပျော့ပျောင်းဆုံး လေသံဖြင့် သမီးကို ပြောလိုက်ရ လေသည်။ အသက်က ကြီးလာတော့ ဘာမဆို ဖြစ်ချိန်တန်မှ ဖြစ်ပြီး ပျက်ချိန်တန် လျှင်လည်း ပျက်ရတတ်သည် ဆိုသည့် သဘောကို သိ၍ လာ၏။ သို့သော် သမီးတို့ လိုပင် သူတို့ ငယ်စဉ်ကလည်း အရာရာကို စိတ်အား ထက်သန်မှုဖြင့် ဖြစ်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့တာ၊ ဆန္ဒစော ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့သည်ပင်။ ရီရီမာ့ အသက်သည် ငယ်သေး၏။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆိုတာ အများကြီး ငယ်သေးတာပဲ။ သို့သော် အလုပ် လုပ်ချင်သည်၊ အလုပ် လုပ်ချင်သည်ဟု တဖွဖ ပူဆာ နေလေပြီ။ ဤသို့ ပူဆာ တတ်ခြင်း သည်ပင် သမီး၏ တက်ကြွ နိုးကြားသော စိတ်ဓာတ်ပင် မဟုတ် ပါလား။ သူတို့တုန်း ကလည်း သည်လိုပင် ရုန်းကန် ခဲ့ရ၏။ ချို့တဲ့ မွဲတေ နေသော ဘဝမှာပင် လူးလွန့် လှုပ်ရှားကာ ကိုယ့်ဘဝကို ထူထောင် ခဲ့ရ၏။ ထိုနောက် နိုင်ငံ အတွက် ထူထောင် ခဲ့ရ၏။

“နှစ်စ ဆိုတော့ စာလဲ နည်းသေးတယ် ဖေဖေ၊ အလုပ်ဆိုတာ ဝင်ဝင်ချင်းလဲ ခွင့်ယူလို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးရင် ခွင့်တွေ ဘာတွေ ယူရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအသုတ်ထဲမှာ ပါအောင် ပြောပေးပါ ဖေဖေရယ်၊ ရေးဖြေ အောင်ပြီးသားမို့ လက်လွှတ်ရမှာ နှမြောလို့ပါ၊ ရေးဖြေမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အမှတ် ကောင်းကောင်း၊ အင်တာဗျူးမှာ ရချင်မှ ရမယ်လို့ သူငယ်ချင်း တွေက

ပြောနေကြတာ၊ အရင် တစ်ခါလဲ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့ပြီးပြီ”

သမီးငယ်ရဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောင်းလဲ ပစ်ရ ပါမလဲ။ မိမိကပဲ ခေတ် နောက်ကျလွန်း နေပြီလားတော့ မသိ။ မိမိတို့၏ တစ်သက်လုံးက အရိုးစွဲခဲ့သော လုပ်နည်း လုပ်ဟန် များသည် တစ်ခါတစ်ရံ အသုံး မဝင်ချင်တော့တာ အမှန်ပင်။ သို့သော် အသုံးမဝင် တိုင်းလည်း မိမိ အယူအဆကို စွန့်ပစ်၍ မဖြစ်။ အယူအဆသည် အယူအဆပဲ ဖြစ်၏။ ရေကို အခြား အရာဝတ္ထုများနှင့် ရောနှော သောက်သုံး၍ ရသော်လည်း မူလ အရင်းခံ ကတော့ ရေပဲ ဖြစ်ရမည်။

“လိုက်နိုင်မှ၊ ပြောနိုင်မှ ရမယ် ဆိုတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ သမီး ရာ၊ အလုပ်ထဲ ကျတော့လဲ အကော် အကပ်နဲ့ ရလာတယ် ဆိုပြီး သူများ တကာက အတင်း ပြောတာ ခံရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီး ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

သမီး၏ နုနယ်လှ သေးသော အတွေ့အကြုံ ထဲမှာ မည်သည့်နေရာ မဆို ပင်ကို အရည်အချင်းက အဓိက ဆိုသည်ကို မေ့ပျောက် ထားခဲ့မှာ စိုးမိသည်။ ဘာ အရည်အချင်းမှ ရှိဖို့ မလိုဘူးဟု ထင်မှတ် သွားလျှင် ကိုယ်ကျိုး မနည်းပါလား။

“အို ဖေဖေ ကလဲ အရည်အချင်း တူတဲ့ သူတွေက များနေတော့ကော ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ဖေဖေလိုပဲ အရည်အချင်း ရှိတဲ့သူတွေ အများကြီး၊ သူများတကာ တွေက နေရာ ကောင်းကောင်း ရပြီး၊ ဖေဖေက ဒီလောက်ပဲ ရှိနေတာ ဖေဖေ အရည်အချင် မရှိလို့လား ကဲ ပြောပါဦး၊ ဖေဖေကတော့ ရှောင်ရဲနိုင် မှာပေါ့၊ လူကြီးကိုးလို့၊ သမီးက အလုပ်မှ မလုပ်ဖူး သေးတာ၊ လုပ်ချင်တာပေါ့လို့”

သမီး ပြောပုံကိုတော့ သဘောတော့ အကျမိသား။ သို့သော် အသက်ကြီး၍ ရောင့်ရဲနိုင်သည် ဆိုသည့် စကားကိုတော့ သိပ် ဘဝင်မကျမိပေ။ ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက သည်ထက်မက ရောင့်ရဲခဲ့၊ အနစ်နာခံ ခဲ့ကြ ရသည်ကို အလျဉ်းသင့်လျှင် ပြောချင်သေးသည်။ ပြောဖူးပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ။ ပြောဖန် များတော့လည်း နား မဝင် တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ “ဖေဖေတို့တုန်းက ...” ဟု စကားစ လိုက်သည်နှင့် သားအမိ တစ်တွေ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲ သွားတတ် သည်ကို မသိ မဟုတ်၊ သိသည်ပင်။ မရိုးနိုင်သော ဓာတ်ပြား ဟောင်းကြီးကို ဖွင့်နေရသည့် အတွက် ကွယ်ရာမှာ ဟားစရာ ဖြစ်နေ ပေမည်။ သို့သော် ထိုဓာတ်ပြား ဟောင်းကြီးတွေ ထဲမှာပင် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုး အတွက် လှုပ်ရှား ရုန်းကန် ခဲ့ရသော သမိုင်းဝင် ဖြစ်ရပ်တွေ ပါဝင် နေသည်ကို မည်သူ ငြင်းနိုင်မည်လဲ။

“ကိုယ် တစ်ချိန်က ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သိတဲ့ သူတွေက သိနေ ကြပြီပဲ၊ ဒီအလုပ် ကိုတောင် ပေးတဲ့သူက ခေါ်ပေးလို့ ဖေဖေ ယူခဲ့တာ၊ ဒါ ကိုယ့် သိက္ခာပဲ သမီး ရဲ့၊ လူသာ သေရင် သေရမယ်၊ မူ မသေရဘူးတဲ့”

သည် တစ်ခါတော့ ဒေါသင်းကြည် သိသိသာသာ မျက်နှာ မွဲသွား၏။ ဘာမျှ
ဝင်မပြောရဲ၍ ဝင်မပြော သော်လည်း အတော်ကို စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည့်
ပုံကတော့ ပေါ်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီး အတွက် ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

တစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်မိသည်။

“အေးလေ၊ ငါ့သမီးက ခုမှ အစ ရှိသေးတာ၊ သမီး အတွက် လိုအပ်တယ် ထင်ရင်
လုပ်ပေး ရမှာပေါ့”

ရီရီမာ ရွှင်လန်း သွားသည်။ ဖေဖေဆီက သည်မျှလောက်သော လိုက်လျောမှုကို
ရပြီဆိုလျှင် တော်လောက်ပါပြီ။ သည်ကိစ္စမှာ ဖေဖေ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ကူမှ
ဖြစ်တော့မည်ကို ရီရီမာ သိနေလေသည်။

* * *

မိန်းမမို့ အမြင် သေးနပ်သည်ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ အရာရာမှာ သူလိုတော့ သမားရိုးကျကြီး
လုပ်မနေ နိုင်တာ အမှန်ပင်။ ဒေါသင်းကြည်လည်း နိုင်ငံရေးသမား တစ်ယောက်၏
မိန်းမ ဝိသစွာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည် ခဲ့ဖူးပါ၏။ သူတကာလို မဝတ်ရ မစားရသည်
ထားဦးတော့။ အေးချမ်း ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိ။ နေ့မြင် ညပျောက် စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြခြင်း များစွာဖြင့် နေခဲ့ရသည့် ကာလတွေကို ကျော်ဖြတ် ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ မိဘ
ပေးစားသည့် သူကို မယူဘဲ သူ့ကို အထင်ကြီး ကိုးစားကာ ယူခဲ့ရစဉ် ကတည်းက
ငွေလေး နှစ်ဆယ်နှင့် မိန်းမ ခိုးပြေးသော သူ့ကို အပြစ် မတင်နိုင်ခဲ့။ မိန်းမ
တစ်ယောက် အနေဖြင့် ရင့်ကျက် နိုင်သမျှ အတိုင်းအတာ ထိတော့
ရင့်ကျက်နိုင်သေး သည်ပင်။

သူ အခွင့်အရေး မယူတတ်သည့် အတွက် ခေတ် အဆက်ဆက် ရှာထူးကြီးကြီး
မရခဲ့တာ။ သို့သော် အများ တကာက ခင်မင် လေးစားတာ၊ သူတို့ အချင်းချင်း
ပိုင်းဖွဲ့သည့် ပွဲတွေမှာ သူ အပေါ် အရိုအသေ ပေးကြတာ တွေကို သိမြင် နားလည်ခဲ့
သော်လည်း ယခု အချိန်မှာ ရေရှည် ရပ်တည်ရသည့် ကိစ္စက ထင်သလောက်
မလွယ်တာ ကိုတော့ မိန်းမကသာ သိနိုင်သည် ဟုတ်ပါလား။

သူက အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်ကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ

ပြောနေဆဲ မိန်းမက လက်ဖက်သုပ်ဖို့ ဆီလေး တစ်ဆယ်သားကို အပြေးအလွှား ဝယ်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်က လျှိုဝင် ရတာတွေကို သူမှ မသိဘဲ။ ရေနွေးကြမ်းမှာ လက်ဖက်ခြောက် အရောင် ဖျော့တော့ လာတတ်တာ ကိုလည်း သူ သတိထားမိချင်မှ သတိထားမိမည်။

ပြောမိ ပြန်လျှင်လည်း မိန်းမမို့ အမြင် သေးနပ်သည် ဆိုကာ လူရှေ့ သူရှေ့မှာ ပေမင့် မညှာမတာ ဝေဖန်ချင် ဝေဖန် တတ်၏။ ယခုတလော ပို၍ပင် စိတ်တိုတတ် သေးသည်။ သွေးတိုးက မထင်မှတ်ဘဲ တက်တက်လာ တတ်သည်မို့ သူ ဝေဒနာနှင့် သူ့ကို မလောင်မြိုက် စေချင်၍ အလျော့ပေး လိုက်ရမြဲ ဖြစ်၏။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လင်နှင့်မယား တကျက်ကျက် ဖြစ်တတ်လာပြီ ဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ သူ သိပေမည်။

အခွင့်အရေး မယူတတ်တာကို ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ အဖြစ် သူ အမွှမ်းတင်၍ ကောင်းဆဲ။ သူနှင့်အတူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေ အသီးသီး အသက သူ့နေရာနှင့်သူ ဖြစ်သွားကြ ကုန်၏။ သူက ချောင် တစ်ချောင်မှာ ခပ်ဝပ်ဝပ် နေခဲ့စဉ် အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်က သိမြင်သဖြင့် “ဟိုကောင်ကြီး တစ်ယောက်တော့ ကလေး သုံးယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက် နေရတယ်” ဟု ပြောပေး သောကြောင့် ယခု ဌာနမှာ အလုပ် တစ်နေရာ ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ ပြောသလို တစ်ချိန်က ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သိ၍ ခေါ်ခြင်း မှန်သော်လည်း သိခြင်းကိုပင် မှတ်မိအောင် ထုတ်ဖော်ပေးဖို့ လိုသည် မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်အကိုင်လေးနှင့် နေစရာလေးနှင့် ဖြစ်လာသည် ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရ ပေမည်။ သို့သော် ဝင်ငွေ တိုးလာသည်နှင့် အမျှ ကုန်ကျစရိတ် ကပါ တိုးလာတော့ သူ့ အစွမ်းအစ ဆိုသည် ကလည်း လိုက်မမီတော့။ နောက်ထပ်လည်း မည်သူကမျှ ပြောမပေးတော့။ လက်ရှိ အခြေအနေက လျှော့ကျ မသွားသည် ကိုပင် ဝမ်းသာရသည်။ မလောက်ငသည် ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြည့်စွမ်းဖို့ပင် ကြိုးပမ်း ရ၏။ သူ၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒတွေ ကလည်း လွမ်းမိုးခဲ့ လေတော့ အချို့သော မိန်းမတွေလို ကုန်သည် ပွဲစားလည်း မလုပ်တတ်။ ကုန်ဝယ်စာအုပ် အပေါင်ခံသည့် အလုပ်မျိုး၊ ငွေတိုးချေး စားသည့် အလုပ်မျိုး ကိုလည်း မလုပ်ဝံ့။ ဒေါ်သင်းကြည် လုပ်တတ်တာ၊ တတ်နိုင်တာက မြိုးခြံ ချွေတာဖို့သာ ဖြစ်တော့သည်။ ချွေတာဖန် များတော့လည် သားသမီး တွေက စိတ်ညစ်သည်။

ထမင်းဘူး တွေထဲမှာ ဟင်းကို ဆီပြန် ခြောက်ခြောက်လေး ထည့်ပေးချင် သော်လည်း အသား နည်းနည်းနှင့် ဟင်းရွက် ရောသော အကြော်လေး ကိုသာ ကြည့်ကောင်းအောင် များများစားစား ထည့်ပေးလိုက် နိုင်၏။ စိုးပိုင်က ယောက်ျားလေး ဆိုတော့ ဟင်းစား ကြီးသည်။ သားငါးလည်း ကြိုက်သည်။ စိုးပိုင် ထမင်းဘူးထဲမှာ အသားဖတ် ပိုထည့် ပေးသည်ကို ရီရိမာက ဘာမျှ မပြောသော်လည်း အလတ်မ နီနီမာက နှုတ်ခမ်း စူချင်သည်။ ဒေါ်သင်းကြည်က ယောက်ျားသားကို ဦးစားပေးသည့် အကျင့်က ပါနေမြဲမို့ “သူက ယောက်ျားလေးပဲ” ဟု အကြောင်း ပြ၏။

သမီး ရီရီမာက အမြဲတမ်း အနစ်နာ ခံသည်။

ရီရီမာ အလုပ် လုပ်ချင်လှ ချည်ရဲ့ဟု ပူဆာ နေရခြင်းမှာ သူ့ အဖေ တွေးထင်သလို တက်ကြွ နိုးကြားသော လူငယ်စိတ်ကြောင့် ချည်းသာ မဟုတ် ဆိုသည်ကို အမေ လုပ်သူက သိနေလေသည်။ သမီးက သူ့အဖေ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရလေအောင် သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောနေလေသည်။ ဒေါ်သင်းကြည် ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပစ် လိုက်ချင် တော့သည်။

အကြီးဆုံး သမီး ရီရီမာ အောက်မှာ နီနီမာရယ်၊ စိုးပိုင်ရယ် ရှိသည်။ သုံးယောက် ကျောင်းစရိတ် ဆိုတာ လွယ်သမှတ်လို့။ သူ့ လခ၊ ငါးရာခန့်နှင့် ဣန္ဒြေ မပျက်အောင် နေနေရ သည့်တိုင် တစ်စတစ်စ ပျက်ယွင်းလာသော အခြေအနေကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်လေသည်။

သမီး ရီရီမာ ဘာကြောင့် အောက်တန်း စာရေး အလုပ်ကလေးကို အငမ်းမရ လုပ်ချင်နေသလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်လျှင် သိနိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း မသိချင်ယောင်များ ဆောင်နေသလား ဟုပင် သံသယ ဝင်မိ လေသည်။ သည်လိုတော့လည်း မဖြစ်နိုင်။ ယုတ်စွာအဆုံး မိမိ နေနေရသည့် အိမ်လေးကို ပြန်လည် သုံးသပ် ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် သိနိုင်၏။ သို့သော် မကြည့်ဘူး ဆိုသည့်တိုင် နေ့စဉ် မတွေ့မြင်ချင်၍ မရ။ တွေ့နေ မြင်နေ ရသည်ပင်။ ကံအားလျော်စွာ ရရှိထားသော တိုက်ခန်းကျဉ်းလေး ထဲမှာ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ များလည်း ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်၍ နေပြီ။

သူ ကြိုက်တတ်သော အမဲသားနှင့် ဆိတ်ကလီစာကို တစ်ပတ် တစ်ခါပင် အလှည့် မပေးတော့ သူက ဟန်ဆောင်၍ “အသက် ကြီးလာတော့ အသား တွေလဲ တယ် မစားချင်တော့ ပါဘူး၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် များများ စားမှ အစာ ကြေတယ်” ဟု ပြောသော်လည်း နေမြင့်ချိန်မှာ ဈေးသွား၍ ပေါပေါလောလော ရလာသော အသားတွေကို အဆီ အကြောတွေ သန့်စင်ကာ ချက်ပေးလျှင် သူကောင်းကောင်း ခံတွင်းတွေ တတ်သည်ပင်။

ထိုကြောင့်လည်း သမီး ဘာကြောင့် အလုပ် လုပ်ချင်သည် ဆိုသည် သူ မသိဘဲ နေမည် မဟုတ်ဟု ဒေါ်သင်းကြည် တွေးနေမိ လေသည်။

အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့၊ ရီရီမာတို့လို မိန်းမငယ်လေး များသည်

လတ်လျား လတ်လျားနှင့် ထောင့်မကျိုး သူများဟု ထင်စရာ ရှိလေသည်။ ရီရီမာတို့ ကလည်း ရဲရဲတင်းတင်း သွားလာတတ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှား တတ်သည်။ ဤသည်မှာ ဖေဖေတို့ စွပ်စွဲသလို ခေတ်ကာလကြောင့် ချည်းသာ မဟုတ်။ သူတို့ ကျင်လည်ရာ ဝန်းကျင်ဘဝကို ကလည်း လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားတတ်မှ နေရာ ရတတ်သည်။

ရီရီမာ မနှစ်က ပွဲကျ၏။

ကျသည် ကိုလည် အဆိုး မဆိုသာ။ ရီရီမာ စာကြိုးစား ပါသည်။ သူ့ကို သူလည်း အောင်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲ ဖြေကားနီးမှာမှ အကြောင်းက ပေါ်လာသည်။ ရုံးတစ်ရုံးက စာရေးအလုပ် ခေါ်သည်နှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့် စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေ၏။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးသည်နှင့် အလုပ်တန်း ရလျှင် စာပေးစာယူကို အဆင်သင့် တက်နိုင်ဖို့ပင်။

သို့သော် ရီရီမာ မျှော်လင့်သလို တစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာခဲ့။ အလုပ် ရချင် ဇောကြောင့် ဟိုသွား သည်သွားနှင့် ကျောင်းစာဘက်တွင် ပေါ့လျော့သွားကာ စာမေးပွဲလည်း မအောင်ခဲ့။ အလုပ်ကလည်း သေချာ သလိုလိုနှင့် တကယ်တမ်း ကျတော့ မရ။ ရီရီမာမှာ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျခဲ့ရှာ၏။ ယခု နောက်အလုပ် တစ်ခုကို ဝင်ဖြေထား ပြန်သည်။ ဆယ်တန်း ကိုတော့ ကျူရှင်ယူပြီး ပြန်ဖြေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရီရီမာ အလုပ် ရရေးသည် သေရေး ရှင်ရေး ဖြစ်နေရ လေသည်။

ခက်သည်က ဖေဖေ။

ဖေဖေကို ခေတ် နောက်ကျသည့် အဘိုးကြီးဟု မဆိုရန် သော်လည်း အချို့သော နေရာတွေမှာ ဖေဖေတို့တုန်းကနှင့် မတူတာ ကိုတော့ ရီရီမာ ပြောချင်သည်။ ဖေဖေတို့ ငယ်စဉ်က အခွင့်အရေး မယူတတ် ခြင်းသည် ဂုဏ်အင်္ဂါ တစ်ရပ် ဖြစ်၏။ သမီး ကလည်း ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် များကို နားထောင်ရင်း ဖေဖေတို့၏ အယူအဆ များကို အရိုးစွဲ ခဲ့သည်မို့ နားလည် သင့်သလောက် နားလည် ပြီးသားပင်။ သို့သော် သမီးတို့ အတွက် အခွင့်အရေး ယူခြင်းမှာ ကြီးပွား ချမ်းသာဖို့ချည်း မဟုတ်တော့။ အလုပ်လုပ်ရန်၊ အဖေတို့ ပြောသလို တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ် လုပ်ရန်၊ ပထမဆုံး မိမိ၏ စားဝတ်နေရေး အတွက် အလုပ် လုပ်ရန် နေရာလေး တစ်နေရာ ရဖို့ အတွက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သည်မျှလောက် ကိုတော့ ဖေဖေ သဘောပေါက် စေချင်သည်။

ဘာမျှ မလုပ်၊ ဘာမျှ မပြောလျှင် ဘာမျှ မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေ။

ဖေဖေတို့ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများ၊ ယနေ့ထက်ထိ အယူအဆချင်း

ကိုက်ညီသေးသည် ဆိုသည့် သူများမှာ တစ်နေရာတည်း စုစည်း၍ စကားစမြည် ပြောနေလျှင် နားထောင်၍ ကောင်းလှသော်လည်း လူအများ ကြားမှာ တစ်ယောက်ချင်း ပြောနေပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဘေးထိုင် ဘုပြော နေသည့် လူတန်းစားတွင် ပါသွား တတ်သည်ကို ဖေဖေတို့ မသိပေ။ အများ တကာက မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့ နေလည်း ဖေဖေက မြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အနည်းဆုံး မေမေက တောင်မှ ကွယ်ရာမှာ မေးထိုးပြီး မှဲတတ် နေပြီလေ။

ဖေဖေ အကူအညီလေး နည်းနည်း ရပြီ ဆိုလျှင်ပင် ရီရီမာ ကျေနပ်၏။

ဖေဖေက ဘာမျှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောစရာ မလို။ တယ်လီဖုန်း လေးနှင့် သမီး အကြောင်း တစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ရုံသာပင်။ သည်ထက် ပို၍ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေလျှင်လည်း ဖေဖေက သူ့ အယူအဆနှင့် ချိန်ထိုးကာ တစ်ဘက်သားကို အခွင့်အရေး တောင်းရမှာ ဝန်လေး နေပေမည်။ လူ ဆိုသည်မှာ တစ်ချိန်က မည်သည့် အဆင့်မှာပဲ ရှိခဲ့ ရှိခဲ့၊ ရာထူး ရာခံနှင့် ဖြစ်နေချိန်ဝယ် တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်လိုချင်ရာကို လေးလေးစားစား လာတောင်းမှသာ ကြိုက်ကြပေမည်။ လောလောဆယ် သူ့ကို ရိုသေလေးစား ရသည့် သူတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေ ကတော့ သူ ယုံကြည်ချက်နှင့် ယှဉ်ကာ လေးစားလောက်သူ မဟုတ်ဟု ယူဆလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အောက်ကျ နောက်ကျ ခံတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေကို နေရာတကာလည်း မလွှတ်ရဲပေ။ ဖေဖေက ပြောကတည်း ကိုက် “ဒီကောင်လား၊ ငါ သိပါတယ်၊ အရင်တုန်းက အလိုတော်ရိပဲ၊ လုပ်တာက နည်းပြီး များများရအောင် လုပ်တတ်တဲ့သူ” ဟု ပြောတတ်သေးသည်။

ရီရီမာသည် အတွေ့အကြုံ တွေကို အကြောင်းမဲ့ ရရှိ နားလည် ခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်။ အလုပ်တစ်ခု အတွက် ရုံးတကာကို ဝင်ထွက် သွားလာပြီး လူပေါင်း များစွာနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ယခု ဖေဖေက ပထမဆုံး အကြိမ် ပျော့ပျောင်း လာသဖြင့် အဆင်ပြေ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

* * *

ရုံးတကာ၏ အဝင်ပေါက်များကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်ရောက် တတ်သည့် အကျင့်က ရခဲ့ပြီမို့ ယခုလည်း သူ သွားချင်သည့် နေရာ၊ တွေ့ချင်သည်သူ ထံသို့ ရီရီမာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဝင်ခဲ့သည်။ သည်အလုပ် အတွက် မည်သူသည် အဓိက ဆိုသည်ကိုလည်း ရီရီမာ စုံစမ်း သိရှိခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ အကူအညီ ကိုလည်း ရခဲ့ပြီ။

“ဖေဖေ တခြား ဘာမှ မပြောနဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်သမီး အဲဒီရုံးမှာ အလုပ်လျှောက်

ထားတယ်လို့ပဲ ပြော”

သမီးက အဖေကို ပြန်သင်ပေး ခဲ့ရသေးသည်။

အလုပ်များသူ လူကြီးတစ်ဦး ဆိုတော့ အခန်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်၍ မရ။ အပြင်က ခံတန်းလျားမှာ ထိုင်စောင့် နေရ၏။ ရီရီမာ ရှေ့မှာ သုံးယောက်လောက် စောင့်နေ ကြသေးသည်။ ဖေဖေသာ သိလျှင်တော့ “အမယ်၊ ခုမှ ဒီကောင်က ကြီးကျယ် နေလိုက်တာ” ဟု အချိန်အခါနှင့် မလျော်သော စကားကို ပြောပေ လိမ့်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ ဖေဖေ မသိအောင်ပင် အိမ်က ထွက်ခဲ့ရ၏။ မေမေကလည်း ဖေဖေ မသိစေချင်ပေ။

အခန်းထဲမှ လူကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ လူပုံက သားသားနားနား မွန်မွန်ရည်ရည်ပင်။ မျက်နှာထား ချိုပြီး ထွက်လာပုံကို ထောက်၍ လိုချင်တာကို ရယူ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ သိနိုင်လောက်သည်။

ရုံးအကူ စာရေးက နောက်တစ်ယောက်ကို အခန်းတွင်း ဝင်ရန် အချက်ပြ လိုက်သည်။ မိန်းမ ဝဝကြီး တစ်ယောက် အိပ် အိပ်ဖြင့် ဝင်သွားသည်။ သားရေ အိတ်ကြီးက ခါးပေါ်မှာ မေးတင်နေသည်။ တော်တော် ကြာဦးမည့် ပုံပဲ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်ခံ တွေ့ဆုံ နေရရှာသည့် အခန်းထဲမှ လူကြီးကိုလည်း သနားမိလေသည်။ ဖေဖေလိုသာဖြင့် ဒီလိုသာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာအပူကပ် နေလျှင် အော်ထုတ်မည်မှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ ဒီနေရာမျိုးမှာ ရှိမနေတာပေပဲ။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားသည်။ ဘာတွေများ ပြောနေသည် မသိ။ မိန်းမကြီးသည် အရေးပါပုံတော့ ရသည်။ ရုံးစာရေးလေး ထွက်လာကာ လက်ဖက်ရည်များ ယူသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး စကားပြောသည် ဆိုတော့ ကြာပေမေ့။ ထိုစဉ် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရီရီမာတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ သို့သော် ဝတ်စားဆင်ယင် ထားပုံကတော့ အပျံစား။ မျက်နှာမှာလည်း အလိမ်းအခြယ် တွေနှင့်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ရီရီမာ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“အန်ကယ် ရှိရဲ့လား မသိဘူး”

မိန်းကလေးက ရီရီမာကို နှုတ်ခွန်းဆက် အလွှာပ သလွှာပ ပြောသည့် အနေဖြင့် လှည့်၍ မေးသည်။

“ရှိပါတယ်”

ရီရီမာက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက် ရသည်။

“အန်ကယ်က သိပ်အလုပ် များတာပဲ၊ အရင်တစ်ခါ လာတာလဲ မတွေ့ရဘူး”

မိန်းကလေးက ဆက်လက် ညည်းညူ၏။ ညည်းညူသည် ဆိုသော်လည်း အခန်းထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူနှင့် ရင်းနှီးကြောင်းကို ပေါ်လွင် စေခြင်းဖြင့် ကျေနပ်လျက် ရှိသည်။

“မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဝင်သွားတာပဲ၊ တော်တော် ကြာပြီ”

မိန်းကလေး လူရွယ်ချင်းမို့ ရီရီမာ စကားပြောဖော် ရလာသည်။ သည်နေရာမှာ လာရောက် တွေ့ဆုံသည် ဆိုတော့ သူလိုပဲ ဘဝတူများ ဖြစ်နေလေ မလား။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေး ကတော့ ရီရီမာထက် အတွေ့အကြုံရော၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးပါ များစွာ သာလွန် နေသည်ကို ရီရီမာ ကောင်းစွာ ရိပ်မိလေသည်။

“အန်ကယ်တို့ အပူကပ်တဲ့ သူတွေကလည်း များသားကလား၊ ခုလဲ သူပဲ အပူကပ်ဖို့ လာရတာ”

မိန်းကလေးက ဂုဏ်ယူစွာ ပြော၏။ ဟုတ်ပါပြီ။ သူလည်း ရီရီမာ လိုပင် အလုပ်လျှောက် ထားသူများ ထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ရီရီမာ ယုံကြည်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှ အားလျော့ သလိုလို ဖြစ်မိလေသည်။ “ငါက ဒီလူကြီးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ သိတာလောက်ပဲ ရှိတာ၊ သူ့လောက်တော့ မရင်းနှီးဘူး” ဟု တွေးကာ အားငယ်မိ၏။

“အလုပ် လျှောက်ထား တာလားဟင်”

ရီရီမာ အရဲစွန့်၍ မေးမိသည်။

မိန်းကလေးက အေးအေး ဆေးဆေးပင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“လျှောက်ထား တာတော့ အများကြီးပဲ၊ တစ်ခုမှလဲ အဆင် မပြေပါဘူး၊ ဘွဲ့ရပြီး

အလကား နေရမယ့် အတူတူ အလုပ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ချင်သေး တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ရတာပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒါ အန်ကယ့်ကို ပြောရမှာ။ အစကတော့ အန်ကယ်က သူ့ဌာနမှာ မလုပ်ပါနဲ့၊ တခြားဌာန သွင်းပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ”

မိန်းကလေးက ခပ်ကြွေးကြွေးပင် ပြောသည်။ ဘွဲ့ရပြီးသား ဆိုပါလားဟု ရီရီမာ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိပြန် လေသည်။ ရီရီမာက ဆယ်တန်းပင် မအောင်သေး။ နေရာမှ ထပြေးချင် စိတ်ပင် ပေါက်မိ၏။ မိန်းကလေးက သူ့ဘက် လှည့်မေးသည်။

“သူကော အလုပ်လျှောက် ထားလို့လား”

ရီရီမာ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက် ရသည်။

“ဒါပေမယ့် မာကတော့ ရမယ် မထင်ပါဘူး”

စိတ်ပျက် လက်လျှော့စွာ ပြောမိလေသည်။ မိန်းကလေးသည် ကြွေးဝါခြင်း ကိုသာ ဝါသနာ ထုံဟန် တူသော်လည်း တစ်ဘက်သား ကိုတော့ သနားတတ်ဟန် ရှိ၏။

“ဘယ်ပြောနိုင် မလဲ၊ ရချင် ရမှာပေါ့ အန်ကယ်က သဘောကောင်း ပါတယ်”

အချင်းချင်း အားပေး သဖြင့် ရီရီမာ အားတက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေ ရှိသေးသည်လေ။ ကံကောင်း ထောက်မရှု ဖေဖေကို ဖေဖေ ပြောသလို အမှန်တကယ် လေးစားခဲ့သူ ဖြစ်ပါက သည်ကိစ္စ အောင်မြင်နိုင်သည်။

မိန်းမကြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ အပေါက်ဝနားထိ စကားက မပြတ်။ ဆင်နာ၊ ရွက် တံခါးကို ဖွင့်ပြီးခါမှ အထဲဝင်ပြီး ဆက်ပြော နေသေးသည်။

“နောက်မှ မခင်မြင့်နဲ့လဲ တွေ့ရအောင် အိမ်ကို လာခဲ့ဦးမယ်”

မိန်းမကြီး၏ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကား။ ထိုမိန်းမကြီး လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ထွက်သွားမှ ရီရီမာက ရုံးစာရေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရသည်။ လိုအပ်သည် ထင်၍လည်း ပြုံးပြလိုက်ရ သေးသည်။

“ဝင်နိုင်ပြီ”

စာရေးလေးက ခွင့်ပြုလိုက် သဖြင့် ရီရီမာသည် ဘေးက မိန်းကလေးကို ပြုံးပြန့်တံဆက် လိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့ရ၏။ ခြေထောက်များသည် မသိမသာ တုန်နေလေသည်။ ရည်မှန် ခန့်ညားသော လူကြီး တစ်ယောက် စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အရာရှိကြီးများ ရှိသင့် ရှိအပ်သော စာရေး ကိရိယာ တန်ဆာပလာ များနှင့် တယ်လီဖုန်း နှစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ရီရီမာ စားပွဲရှေ့မှာ ခပ်ရိုးရိုး ရပ်လိုက်၏။

“ဆို၊ ဘာကိစ္စ”

လူကြီး မေးမြန်းပုံက ခက်ထန်ခြင်း မရှိလှ သော်လည်း ဩဇာအပြည့် ရှိသည်။ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို ပြောဖို့သည် အရေးကြီးလှကြောင်း ကိုလည်း သိသာစေသည်။

စာရေးလေး ဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် နှစ်ခွက်ကို လာသိမ်းသွား၏။

“ကျွန်မ ဒီရုံးမှာ အလုပ်တစ်ခု လျှောက်ထား ပါတယ် ဦး၊ အဲ အန်ကယ်၊ ကျွန်မ ဦးသောင်းငွေ သမီးပါ”

ဖေဖေ နာမည်ကို အရဲစွန့် ပြောလိုက်ရသည်။

“ဪ အေး၊ ထိုင်”

ယခုမှ သတိရ၍ ထိုင်ခိုင်းခြင်း လော၊ ဖေဖေနာမည် ပြောလိုက်ရ၍ ထိုင်ခွင့် ပြုလိုက်ခြင်း လောတော့ ရီရီမာ မသိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ အနည်းငယ် နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ကုလားထိုင် သုံးလုံးခန့် တန်းစီထားသည့် အနက် အစွန်ဆုံး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ အန်ကယ်”

ဖေဖေကို အရေးတယူ ရိုသားပဲဟု အောက်မေ့ လိုက်ရသည်။ ဖေဖေက ငါမပြောလားဟု ပြန်ပြောမည် ကိုလည်း ကြားယောင် နေရသည်။

“ရေးဖြေ အောင်ပြီးပြီ ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အင်တာဗျူး ဖြေဖို့ ဘယ်အသုတ်ထဲ ပါသလဲ”

ရီရီမာ ရှင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း မြည်လာသည်။ အလားအလာတွေ ကောင်းနေပြီ။ သည်တစ်ခါ ငါ အလုပ် ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ဒုတိယ အသုတ်ထဲမှာပါ အန်ကယ်”

“အေး စာတွေလဲ ကောင်းကောင်း ကြည့်ထားပေါ့၊ ဘာတွေ ကြည့်ရမယ် ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား၊ လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်၊ ဖေဖေက အလုပ် လုပ်စေချင်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သမီးက အဲ ကျွန်မက လုပ်ချင်လွန်းလို့”

“အေး အေး ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီအလုပ် မရတော့လဲ တခြား အလုပ်ပေါ့”

မည်သည့်အရာ မဆို ပြတ်ပြတ်သားသား အာမခံချက် မပေးတတ်သည့် လူကြီးတွေ၏ သဘောကိုတော့ ရီရီမာ နားလည်သည်။ သည်မျှ အလားအလာ ကောင်းသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်၏။

ရီရီမာသည် သူ့ ခုံနံပါတ်နှင့် နာမည်လေးကို စာရွက်လေး တစ်ရွက် ပေါ်မှာ ရေးကာ တရိုတသေ ပေးပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောခဲ့၏။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာစဉ် သူ့ နာမည် စာရွက်လေးကို အရေးတယူမှ သိမ်းပါလေစဟု စိတ်မချစွာ ပြန်လှည့် ကြည့်မိလေသည်။ စာရွက်လေးကား စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ။ ဘုရား သိကြားမလို့ ပန်ကာ လေအဝှေ့မှာ လွင့်ကျမသွား ပါစေနဲ့။

* * *

“ဒီ မြဖေဆိုတဲ့ အကောင် အလကား ကောင်ပါ”

ဖေဖေ ဒေါသကြီး နေသည်။ ဖေဖေသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ဒေါသ ကြီးလာ တတ်မြဲမို့အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော် သည်တစ်ခါ ရီရီမာ့ အတွက်

အရေးကြီးသည်။ ထိုဦးမြဖေ ဆိုသည့် လူကြီးကို ဖေဖေ ဒေါသ ဖြစ်နေခြင်းဖြင့် ရီရီမာ အလုပ်ရရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်။

“ဖေဖေ မပြောချင်လဲ မပြောပါနဲ့၊ ဖေဖေရာ၊ သမီးလဲ မရရင် တခြားအလုပ် ရှာပါ့မယ်”

ရီရီမာ တောင်းပန် လိုက်ရသည်။ တော်ကြာ၊ ဖေဖေက တယ်လီဖုန်း ထဲကနေပြီး မြဖေဆိုတာ သောက် အလကားကောင်ဟု အခြောက်တိုက် သွားကော နေပါက ခက်ချေမည်။ ဖေဖေကို အားမကိုးရလည်း ကိုယ်နည်း ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ကြိုးပမ်းရုံသာ။ အင်တာဗျူး ဖြေရမည့် ရက်ကလည်း နီး၍ လာလေပြီ။ သည်အလုပ်သာ ရလျှင် သူ့ မျှော်မှန်းထားသလို အစစ အရာရာ အဆင်ပြေ ပေမည်။ အနည်းဆုံး ကျူရှင်ခန့် အဝတ်အစားဖိုးကို မေမေ့ကို အပူကပ်စရာ မလိုတော့။ ဆယ်တန်းကို အောင်အောင် ဖြေမည်။ စာပေးစာယူ သင်တန်း တက်ကာ ဘွဲ့ ယူမည်။ ဘွဲ့ ရသည့်အခါ ရာထူးလည်း တက်မည်။ အလုပ်လည်း ပူတောင့်ပန်းပင် ရှာစရာ မလိုတော့။ မိမိ တစ်ကိုယ်စာ အတွက်တော့ တာဝန်ယူ နိုင်မည်မှာ သေချာလေသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ တစ်ယောက်စာ တာဝန်ပေါ်ရင်ကော နည်းလား။

“သူ့ဆီကိုတော့ ငါ့သမီး အောက်ကျ နောက်ကျ ခံပြီး သွားပြော နေစရာ မလိုဘူးနော်၊ ဖေဖေက သူ့လို လူမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီး ခဲ့ဘူး၊ လုပ်တာချင်း အတူတူ သူ့အတွက် သူ နေရာရအောင် ယူတတ်တဲ့ လူစား”

ဖေဖေက တစ်ခါတစ်ရံ သည်လိုပဲ သူတစ်ပါးကို ဝေဖန် တတ်သည်။

ဖေဖေသည် သူ့ ယုံကြည်ချက်နှင့် မကိုက်ညီလျှင် ထိုလူမျိုးကို ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ အထင်မကြီး တတ်ပေ။ ဖေဖေ၏ ပေတံသည် ရာထူး အဆင့်အတန်း မဟုတ်၊ ခံယူချက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတချို့က ဖေဖေကို လန့်ကြသည်။ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ဖေဖေသည် လူကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်ကာ တချို့ နေရာတွင် အစွန်းသို့ ရောက်နေသလို ဖြစ်ရလေသည်။ ဤသည်ကို ဖေဖေက မသိ။ ရီရီမာ ကသာ မြင်သည်။

“မပြောပါဘူး၊ ဖေဖေရယ်၊ သမီးက ဖေဖေ သိသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ရီရီမာက ပါးနပ်စွာ လှိုးလှဲ ပြောလိုက်ရသည်။ တော်ကြာ အလုပ် ရလာလျှင် ဖေဖေက သူ့ မကြိုက်သူကို သွားပြောလို ရသည်ဟု ထင်ကာ ဒေါသ ဖြစ်နေမှာ စိုးရသေးသည်။ ဪ ဖေဖေ။ အင်မတန် ရိုးစင်းလွန်း လှတဲ့ ဖေဖေ။

မေမေကတော့ ဖေဖေ ကွယ်ရာမှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် မှာသည်။

“ညည်း အဖေကို သိပ်လဲ ပြောပြ မနေနဲ့၊ ကိုယ် လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်၊ အဲဒီ ဌာနက တက်လမ်းလဲ မြန်သတဲ့၊ ငါ မေးမြန်းကြည့် ပြီးပြီ၊ ဘွဲ့ ရတာနဲ့ သုံးရာကျော် ရမှာ၊ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်သမှတ်လို့၊ ဒါတွေ ညည်း အဖေက နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီး သိပါတယ် မေမေ၊ မေမေကသာ ဘာမှ သွား မပြောနဲ့၊ တော်ကြာ မေမေ လုပ်တာနဲ့ သိသွားဦးမယ်”

သည်သို့ဖြင့် သားအမိ နှစ်ယောက် ကျိတ်ကြံ ကြရသည်။

အလုပ်ခန့်စာ ရလာတော့ ဖေဖေကို ချက်ချင်း မပြောရဲသေး။ မိုးလေဝသ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ဖေဖေ စိတ်ကြည်လင် နေသည့် အချိန်မှာ ပြောလိုက်၏။ တော်သေးရဲ့။ ဖေဖေက ဘာမျှ အပြစ်မပြော။

ရီရီမာတို့ သားအမိ ကတော့ အလုပ် မဝင်ခင်ကပင် လခထုတ်ရက်ကို တွက်ချက်၍ မျှော်နေမိ ကြလေသည်။

* * *

ရီရီမာ ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ စောစီးစွာ ဘဝကို ရုန်းကန်ရချည့်ဟု မိမိ ကိုယ်ကို ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်မနေပေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့ အသက်အရွယ်နှင့် အလုပ် လုပ်နေသူ မိန်းကလေးတွေ ဒုနှင့်ဒေး။ ရန်ကုန်မြို့၏ ရုံးတကာမှာ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတွေ သွားလာ လှုပ်ရှား နေကြသည်မှာ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့။ တချို့က ရီရီမာတို့ ထက်ပင် ချို့တဲ့သည်။ တချို့ကတော့ အခြေအနေ ကောင်းသည်ပေါ့။

အလုပ်ဝင်သည် ဆိုလျှင်ပင် ရုံးဝတ်စုံ နှစ်စုံ ချုပ်လိုက်ရ၍ ငွေတစ်ရာကျော် ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ရုံးဝတ်စုံ ဝတ်ရခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ သေး၏။ အဝတ်အစားသာ အပြိုင်အဆိုင် ဝတ်ရမည် ဆိုလျှင်တော့ လခနှင့် ကာမိမည် မထင်။ တချို့ စာရေးမလေး များတော့ ဝတ်နိုင်စားနိုင် သည်လည်း ရီရီမာ ဉာဏ်မမီ သေးပေ။

သမီး အလုပ်ရပြီ ဆိုတော့ မေမေသည် နံနက်စာကို ဖေဖေအတွက် ကြော်ပေးနေကျ ထမင်းကြော်တွင် အစာပိုထည့်ကာ တစ်အိမ်လုံး စားဖို့ လုံလုံလောက်လောက် ကြော်သည်။ ထမင်းဘူး ကတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး မထူးခြား နိုင်သေး။ အရွက်နှင့် ရောရာတွင် မောင်လေး အတွက် သာမက ရီရီမာ အတွက်ပါ ဖတ်လေး ပိုပိုသာသာ

ထည့်ပေးရ သဖြင့် မေမေပဲ လျှော့စားရ လေသည်။

ကြိမ်ခြင်း အသစ်လည်း မဝယ်နိုင်သေး လေတော့ တချို့သော မိန်းကလေး လိုပင် သားရေအိတ်ကို ပခုံးမှာလွယ်၊ ထမင်းဘူးကို လက်မှာပိုက်ပြီး ရုံးကို လာရ၏။ လမ်းလျှောက်ပြီး လာလို့ ရသည့် ခရီးဆုံလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်လဲ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လျှောက်ရ လျှောက်ရ။ ရီရီမာ ဘတ်စ်ကား မစီးချင်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ရန်ကင်းမှနေ ဆူးလေအထိ ဖယ်ရီကား ကလည်း အဆင်မပြေ သေး၍ ဘတ်စ်ကားကိုပင် အားကိုးရ၏။ ဖေဖေ ရုံးနှင့် တစ်လမ်းစီ ဖြစ်နေ၍ တော်ပါသေးရဲ့။ ဖေဖေကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးမှ ကား လာကြိုသည်။ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့်လည်း လမ်းကြို နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘတ်စ်ကား စောင့်ရသည့် အချိန်နှင့် စီးရသည့် အချိန်ကို တွက်ဆကာ အိမ်မှ တစ်နာရီခန့် စောထွက်ရသည်။ ရုံးကို ရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲ။ အလုပ်ဝင်စ ဆိုတော့ အချိန်လည်း တိကျရ၏။ အန်ကယ်ကြီး ရုံးမှာ တစ်ခါ တွေ့ဖူးသူ သွဲ့သွဲ့အေးသည် ရီရီမာနှင့် ဌာနခွဲ တစ်ခုတည်း လာကျ လေသည်။

သူက ဦးဝိစာရက နေပြီး မာဒေါကား တစ်စီးဖြင့် ရုံးတက်သည်။ အလုပ် လိုချင်တာချင်း တူသော်လည်း အခြေခံချင်း မတူကြ။ အရာရှိ သားသမီးချင်း တူသော်လည်း အဆင့်ချင်း မတူကြ။ သို့သော် ရီရီမာ၏ အေးဆေးမှုကြောင့် အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဆယ်တန်း မအောင်သေးဘဲ အလုပ်ရသည် ကိုတော့ မည်သူကမျှ မေးငေါ့ တိုက်ခိုက် မနေတော့။

ရုံးကို ရောက်လျှင် လက်မှတ်ထိုး၊ နေရာကိုသွား၊ ဖုန်ကလေး ဘာလေး ခါ၊ ကုလားထိုင်မှာ ခေတ္တထိုင်ပြီး၊ အမောဖြေ ရသည်။ ပြီးတော့ ဘေးဘီက အပေါင်းအသင်း တွေကို နှုတ်ဆက်ရ၏။

“မိရွှေမာ၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်း ပါလဲ”

ဘေးစားပွဲမှာ ထိုင်သော လက်နှိပ်စက် စာရေးမလေး မအေးက လှမ်းမေးသည်။ မေးစရာ ဒါပဲ ရှိသေး၏။ ခဏကြာလျှင် သား အကြောင်း၊ သမီး အကြောင်း ပြောတတ်သော မမတွေတို့၊ ဖိနပ်တွေ လပေး ယူရောင်းသော ဒေါ်သန်းကြည်တို့ ရောက်လာကြ ပေမည်။ ရုံးခန်း ထဲမှာလည်း ဆူဆူညံညံ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာမည်။ စကားကို ရယ်စရာ လိုလိုနှင့် အနှောင့်အသွား မလွတ်စွာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပြောတတ်သော စာရေးကြီး ကိုသန်းတင် ရောက်လာကာ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ တွန်းကြ ထိုးကြ ပေလိမ့်မည်။

“ဖလံတောင်ဝှေးနဲ့ ပုစွန်ကြောော်လေ၊ မမအေး၊ စားချင် ယူစား”

ရီရီမာက မအေးထက် ဟင်းကောင်းသည်။ မအေးသည် ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ကင်ပွန်းရွက်ကြော် စသည်တို့ကို ပုစွန်ခြောက် မပါဘဲ ငါးပိနိုင်နိုင်နှင့် ကြော်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဟင်းများသည် အချဉ်အစပ် ကဲကာ စားကောင်း တတ်သဖြင့် ကျန်လူများက ဟင်းချင်း ဖလှယ်စားရန် ဝန်မလေး ကြပေ။

“အေး ကောင်းတယ်၊ ဖလှယ်တောင်ဝှေးကို ပေါ်ဦး ပေါ်ဖျား စားနိုင်တာ သူဌေးပဲ”

မအေး အပြောကို ရီရီမာ စိတ်ထဲက ပြုံးလိုက်မိသည်။ မေမေသည် သည်လို ကိစ္စများတွင် ကျင်လည်၏။ တညင်းသီး ပေါ်စ ဆိုလျှင်လည်း မေမေ ရအောင် ဝယ်သည်။ မေမေ ဈေးသွားချိန်သည် သူများ တကာလို နံနက်စောစော မဟုတ်။ နေမွန်းတည့်လုလု ၁၁ နာရီကျော်၊ ဈေးကွဲစ ပြုပြီ။ စောစောစီးစီး အိပ်ရာမှ ထလာရသော ဈေးသည်များလည်း ငိုက်မျဉ်းစ ပြုပြီ။ နံနက်စာ စားပြီး တရေးတမော အိပ်ရန် ပြင်ဆင် နေကြပြီ။

သည်အချိန်မှာ မေမေက ဈေးသို့ ဝင်၏။ အိမ်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေသော လမ်းဘေး ဈေးသည်များက ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို ဆစ်သည့် ဈေးနှင့် ပေးလိုက်ကြ လေသည်။ သားငါးရုံမှာလည်း တောင်းများ၊ ဇလုံများကို ဆေးကြောနေခိုက် အကြွင်းအကျန် သားတုံး ငါးတုံးများကို ချိန်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ပေးလိုက်ကြ လေသည်။ တချို့က ချိန်ပင် မချိန်တော့။ လက်ဖြင့် မှန်းဆ၍ ပေးလိုက်ကြ လေ၏။

သည်အဖြစ် တွေ့ကို မည်သူ သိနိုင်တာ မှတ်လို့။ ဖေဖေပင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိချင်မှ သိမည်။ ဖေဖေက သူ့လခကို အကွက်စေ့စေ့ သုံးတတ်သူ အဖြစ် မေမေ့ကို တစ်ခါတစ်ရံ ချီးကျူးတတ် သော်လည်း မည်သည့် နည်းဖြင့် အကွက်စေ့အောင် လုပ်နေရသည် ကိုတော့ သိမည် မထင်ပေ။

ယခုဆိုလျှင် ရီရီမာ အလုပ်ရသည့် အတွက် မေမေ့မှာ ကြွေးတင် နေသည်။

ရီရီမာ့ အတွက် အဝတ်အစား ချုပ်ဖို့၊ ဖိနပ် ဝယ်ဖို့က အစ ငွေက လိုလာသည် ဆိုတော့ သူ အပူကပ် နေကျ သူ့အစ်မဆီက သွားချေး ရသည်။ မေမေ့ အစ်မက မေမေ့လို အရာရှိ ကတော်လည်း မဟုတ်။ သူ့ ယောက်ျား ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှ ပြောစမှတ် ရှိသည့်လူ မဟုတ်။ သာမန်ဈေးသည် ဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျားက ကီလီမှာ သစ်သီး ရောင်းသည်။ အတော်လေး ချောင်လည်၏။ ဟိတ်ဟန် မရှိ။ နှစ်ယောက်လုံး ရိုးသားသည်။ မေမေက အစ်မဆီမှာ ပိုက်ဆံချေး နေရသည့်တိုင် အစ်မက မေမေ့ကို လေးစားပြီး အစ်မယောက်ျား ကလည်း ဖေဖေ့ကို တရိုတသေ ဆက်ဆံလေသည်။

ရုံးပေါ်မှာ တစ်စ တစ်စ လူစုံလာသည်။

သွဲ့သွဲ့အေးသည် အစကောင်းဖြင့် ပုံဆန်းဆန်း ချုပ်ထား ရုံးဝတ်စုံ အဖြူရောင် အင်္ကျီနှင့် လုံချည် အသစ်ကို ဝတ်ကာ ဒေါက်ဖီနပ် ဖြူဖြူလေးနှင့် ခပ်ကြွကြွလေး လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ သွဲ့သွဲ့အေးသည် အမြဲတမ်း ကြွကြွရွရွလေး နေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေလကလည်း ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိကြီး တစ်ဦးပင်။ သို့သော် သွဲ့သွဲ့အေးက သူ့အဖေ၏ ဌာနမှာ မလုပ်။ သည်ဌာနမှာ လာလုပ်သည်။ အစက သည်သဘောကို ရီရီမာ နားမလည်။ အလုပ်ခွင် ဝင်ပြီး မကြာခင်ကမှ သဘောပေါက် လာရ၏။ အပေးအယူ အလဲအလှယ် သဘောတွေ များစွာ သက်ဝင် နေသည်။ သည်အကြောင်း တွေကို ဖေဖေကို မပြောရဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ ရီရီမာ လုပ်ရသည့် ဌာနသည် ဦးမြဖေ၏ လက်အောက်မှာ ရှိသည် ဆိုသည်ကို လုံးဝ မပြောရသေးပေ။ တစ်နေနေ မှာတော့ ဖေဖေ သိသွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မည်သို့ ရင်ဆိုင် ရမည်ကို ရီရီမာ မတွေးရဲပေ။

သွဲ့သွဲ့အေးသည် သားရေအိတ် လူလူလေးကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင် လိုက်၏။ လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲနေသော ဆံပင်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သပ်လိုက်ရင်း လက်မှတ်ထိုး ရမည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စာရေးကြီး ဦးစိန်ချစ်က ဘောလံပင်ကို အသင့် လှမ်းပေးသည်။ အထက်ဖား အောက်ဖိ ဆိုသည့် လူမျိုး ရီရီမာ ကြားရုံသာ ကြားဖူးခဲ့သည်။ မမြင်ခဲ့စဖူးပေ။ ယခု ဦးစိန်ချစ်နှင့် တွေ့ရမှ သည်လိုလူမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။ လက်နှိပ်စက် စာရေးမလေးတွေ၊ အောက်တန်း စာရေးမ စုတ်ချာချာလေးတွေ ငါးမိနစ် နောက်ကျလျှင် မင်နီဝိုင်းဖို့ တက်ကဲ ဖြစ်နေသော ဦးစိန်ချစ်။ သွဲ့သွဲ့အေး တို့လို မိန်းကလေးမျိုးက “အိမ်ကကား ပျက်နေလို့ ဦးစိန်ချစ်ရယ်” ဆိုလျှင် သွားကြီး တဖြဖြနှင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေတတ်သည်။

အောက်တန်း စာရေးချင်း တူသော်လည်း၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ အလုပ်ခွင် ဝင်တာချင်း တူသော်လည်း ရီရီမာနှင့် သွဲ့သွဲ့အေးမှာ အခွင့်အရေးချင်း မတူပေ။ သွဲ့သွဲ့အေးက မကြာခင်မှာ ပြုလုပ်ဦးမည် ဖြစ်သည့် ဌာနတွင်း စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေရမည်။ ထိုအခါ အောင်မြင်လျှင် ရာထူး တိုးမည်။ အောင်မည် မှာလည်း သေချာသလောက် ဖြစ်သည်။ ရီရီမာ အဖို့တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသေး။ သည်နှစ် ဆယ်တန်းကို အောင်ပါမှ မျက်နှာပန်း လှပေမည်။

သွဲ့သွဲ့အေးသည် သူ့ခုံ ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး ခပ်ရွရွလေး ထိုင်လေသည်။ ပြီးတော့ ရီရီမာ ရှိရာ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကာ လှမ်း နှုတ်ဆက်သည်။ သွဲ့သွဲ့အေးသည် အလုပ်သင် အရာရှိ ဒေါ်ကြင်စိတို့၊ လက်ထောက် အရာရှိ ဒေါ်ရင်မြတို့ ဘေးမှာ ထိုင်ရလေသည်။ ရီရီမာ ကတော့ မအေးတို့၊ မငယ်တို့ ဘေးမှာ ထိုင်ရသည်။ သို့သော် သွဲ့သွဲ့အေးက ရီရီမာ ကိုသာမက တစ်ခန်းလုံးနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်း တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါး တွေက ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ သွဲ့သွဲ့အေး အကြောင်း အတင်း ပြောပြော၊ ရှေ့တင်မှာတော့ ချိုချို ချိုချို ဖြစ်နေကြသည်။

ရီရီမာ ကတော့ ဖေဖေဆီက အမွေလေး နည်းနည်းပါးပါး ပါလာလို့ပဲလား မသိ။
စိတ်ထဲက မပါလျှင် နှုတ်က မသွက်တော့ပေ။ မျက်နှာကိုလည်း အချိန်တိုင်းမှာ
ပြုံးမထားတတ် တာက ခက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ရီရီမာမှာ သွဲ့သွဲ့အေးလောက်
လူချစ်လူခင် မများပေ။ ပြီးတော့ ရီရီမာ့ အဖေ မည်သူမည်ဝါ ဆိုတာ မည်သူကမျှ
မသိ။ သွဲ့သွဲ့အေးတို့ ဖေဖေက ဌာနမှူးနှင့် တစ်ချိန်တုန်းက နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်
ကိုင်ဘက်တွေ ဆိုတာ တစ်ရုံးလုံးက သိပြီးပြီ။ သည်တော့လည်း ဒေါ်ကြင်ရီတို့၊
ဒေါ်ရင်မြတို့က သွဲ့သွဲ့ သွဲ့သွဲ့နှင့် တစ်သွဲ့တည်း သွဲ့ နေကြ လေတော့သည်။

“မာရေ၊ နေ့လယ်ကျရင် သွဲ့နဲ့ အဖော်လိုက် ခဲ့ပါဦးကွယ်”

သွဲ့သွဲ့အေးက ရီရီမာ့ စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဘက် လာထောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သွဲ့သွဲ့အေးသည် ရုံးချိန်အတွင်း အပြင်သွား ချင်လျှင် ရီရီမာ ကိုသာ အဖော်ခေါ်၏။
ရီရီမာ ကလည်း ငြင်းရမှာ အားနာသည်နှင့် လိုက်လိုက် သွားရတတ်သည်။ အလုပ်
ဝင်သည်မှာ မကြာသေး။ အပြင် ခဏခဏ ထွက်သည်ဟု သူများ အပြောခံ
ရမှာလည်း စိုး၏။ သူများ တကာက ဘာမျှ မပြောသည် ထားဦး ။ ရီရီမာ့ ပင်ကိုစိတ်
ကလည်း အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီ ဆိုမှတော့ တာဝန်ကျအောင် လုပ်ချင်သည်။
ညာဝါး ဖြီးဖြန်းပြီး နေရမည့် အလုပ်မျိုးကို ရီရီမာ ရွံရှာ၏။ ဒါလည်း ဖေဖေ အမွေ
ထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေ ကတော့ ရုံးမှာ တိကျ ပြတ်သားလွန်း၍ လူတကာ မေးငေါစရာ
လူခွစာကြီး ဖြစ်နေရသည်။ ဖေဖေရုံးမှာ ရီရီမာ အလုပ် မလျှောက်ခြင်း ကတော့
ဖေဖေနှင့် တစ်ရုံးတည်း မနေလို သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဖေဖေကလည်း သူ့ရုံးမှာ
လုပ်ဖို့ တစ်ခါမျှ စကားဦး မသန်းဖူးပေ။

“သွဲ့ ဘယ်သွားချင် လို့လဲ”

သည် တစ်ခါတော့ ငြင်းလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။

“ဒီနားတင်လေ၊ ဆေးခန်းကိုပါ၊ ခေါင်းကိုက် ပျောက်ဆေးလေး သွားတောင်း ချင်လို့”

သွဲ့သွဲ့အေးက ဘေးလူများ မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ် ပြရင်း ပြောသည်။ ရီရီမာ
သိလိုက်ပါပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလား၊ လဟာပြင်လား၊ တစ်ခုခု ပါပဲ။ ဖိနပ် ဝယ်ဖို့
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အင်္ကျီ ရွေးဖို့ ဒါမှမဟုတ် အင်္ကျီစ ဝယ်ဖို့ တစ်ခုခု ပါပဲ။

“မမမြများ အားမလားပဲ”

ရီရီမာက မယုတ်မလွန် ပြောသည်။

“ဟွန်း၊ ဒီအဘွားကြီး တွေနဲ့ မသွားချင် ပါဘူး ခဏလေးပါ မာရဲ့”

“လိုက်သွား လိုက်ပါ မာရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မမအေး လိုက်ခဲ့ရမလား”

ဘေးမှ မအေးက မနေသာ၍ ဝင်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဒီက သူ့ကို ခင်လို့ ခေါ်တာကို၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ နောက် မခေါ်တော့ဘူး”

သွဲ့သွဲ့အေးက ခပ်နဲ့နဲ့ ကလေး ပြောပြန်သဖြင့် ရီရီမာ မနေသာတော့။ သည်တစ်ခါတော့ လိုက်သွားဦးမည်။ နောက်ဆိုလျှင် အပြတ်ငြင်း မည်ဟု စဉ်းစားပြီး နေရာမှ ထရသည်။ ပြင်ပြီးသား စာရွက်များကို မအေး လက်နှိပ်စက် ရိုက်ရန် ပေးခဲ့၏။ ရီရီမာက ရုံးစာများကို ဖတ်ရှု ပြင်ဆင်ရ၏။ လက်နှိပ်စက်စာရေး သာသာပါ။ သွဲ့သွဲ့အေး ကတော့ စာရင်းဇယား ကိုင်သည်။ သို့သော် သူ့အလုပ်တွေကို မိန်းကလေးများနှင့် အရောတဝင် နေချင်လေ့ ရှိသော ရုံးအုပ် စာရေးကြီး ကိုသန်းတင်က ခိုင်ခံ့ ကူလုပ်ပေးသည်။ လူသစ်မို့ ကူညီတာပါ ပြောသော်လည်း သူ့သဘောကို သိကြသော အခန်းသားတွေက လှောင်ရယ် ကြသည်။

ရီရီမာသည် သွဲ့သွဲ့အေး နောက်က လိုက်သာ လာရသည် စိတ်က မပါလှပေ။ အထူးသဖြင့် အပြင်ထွက်မည် ဆိုလျှင် ထွက်ခွင့် စာရွက်ကို ဦးမြဖေ အခန်းထဲ ဝင်ကာ လက်မှတ် ထိုးခိုင်း ရမည်။ ရီရီမာသည် ဦးမြဖေနှင့် တွေ့ရမှာ အလွန် စိတ်ညစ် လေသည်။ လက်မှတ် မထိုးပေးမီ စကား ပြောနေတာက ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာဦးမည်။ သွဲ့သွဲ့ အေး ကလည်၊ စကားစ ရှည်ပါတိ။

ဦးမြဖေကို တွေ့စက ဖေဖေ ပြောသလောက်လည်း သဘော မဆိုးပါဘူးဟု အောက်မေ့မိ၏။ ရီရီမာတို့ သားအမိကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် လက်ခံ တွေ့ဆိုကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ မေးသည်။ ဇာတိမြို့မှာ နိုင်ငံရေး လုပ်ခဲ့စဉ်က အကြောင်း တွေကို ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်နေသေးသည်။

“ဒီလောက်တော့ ကူညီရမှာ ပေ့ါဗျာ၊ တစ်ချိန်တုန်းက မမတို့ အိမ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ စားအိမ် သောက်အိမ် ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ” ဟု ပွင့်လင်းစွာ ပြောသေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးရော၊ ဘယ်ဌာန ရောက်နေသလဲ” ဟု မေးသည်။

မေမေက ဖေဖေ ဌာနနှင့် အလုပ်အကိုင်ကို ပြောပြသည်။ ဦးမြဖေ အံ့ဩသွားဟန် တူသည်။

“အစ်ကိုကြီးက အရင်ကလိုပဲ ခွတီး ခွကျကြီး ထင်ပါရဲ့”

ဦးမြဖေက မှတ်ချက် ချခဲ့၏။

“အေးကွယ်၊ ထုံးစံ အတိုင်းပဲ”

ဦးမြဖေက တဟားဟား ရယ်သည်။

“သမီးကတော့ မမနဲ့ တူတယ်”

ဦးမြဖေ၏ မှတ်ချက်ကို သဘော မကျလှ သော်လည်း ရီရီမာ ပြုံးနေလိုက် ရသည်။ တကယ်တော့ ရီရီမာဟာ ဖေဖေ သမီးလေ၊ ဖေဖေ စိတ်ဓာတ်ဘက်ကို တစ်ဝက်ကျော် ပါနေသည် ဆိုတာ ပြောပြချင်၏။ ဦးမြဖေ၏ ရယ်ချင်ပြုံးသော မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဟို အနံ့ကယ်ကြီးလောက် ဖြောင့်မတ်ပုံ မရဘူး ဟု တွေးမိလေသည်။

ရီရီမာ သည်ဌာနကို ရောက်လာသည် မှာတော့ အဆန်း မဟုတ် တော့ချေ။ ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်ရာ နေရာကိုပဲ ရောက်ရမည်ပေါ့။ သို့ဖြင့် ရီရီမာသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တပည့်လက်သား အဖြစ် ကျရောက်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ များမကြာမီမှာ နားလည် ရရှိ လေသည်။ အလုပ်ခွင် ဝင်မှ တကယ် လူ့ဘဝထဲ ရောက်လာတာပဲဟု ရီရီမာ တွေးခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဒါတွေကို ရီရီမာ ကျော်လွှား ရမှာပဲ။ ရီရီမာ ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ်တစ်ယောက်စာ စရိတ်စကကို မေမေ့ကို ဒုက္ခ မပေးရဘဲ ရှေ့တက်လမ်းကို လှမ်းနိုင်ဖို့ပင်။

“ဟော၊ ဒီကလေး နှစ်ယောက် ဘယ်သွားဦး မလို့လဲ”

အခန်းထဲ ဝင်မိလျှင်ပင် ဦးမြဖေက ရင်းနှီးစွာ လှမ်းပြော လိုက်သည်။ သွဲ့သွဲ့သည်

သွက်လက်စွာပင် စားပွဲနားသို့ လှမ်းသွားသည်။

“မေမေ ရယ်လေ၊ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ လဟာပြင်မှာ ဆေးဝယ် ခိုင်းတယ်၊ ဖေဖေ ရုံးက ကောင်လေးတွေ ခိုင်းရင် ဖြစ်လျက်သားနဲ့ သမီး ကိုပဲ အပူကပ် ချင်တာ”

သွဲ့သွဲ့အေး၏ အကြောင်းပြချက် များက တစ်နေ့လျှင် တစ်မျိုး မရိုးနိုင်ပေ။

“ဟောဒီ ကောင်မလေး ကကော”

ရီရီမာဘက် လှည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး မေးသည်။ ရီရီမာ သည်လူကြီး၏ အပြုံးကို အစ ကတည်းက မနှစ်သက်။ ယခု ပို၍ပင် မကြိုက်တော့။ သူ့သတင်း အချို့ကို ပါးစပ်ပေါင်း တစ်ထောင် ရှိသော ရုံးသူ ရုံးသားများ ဆီမှ ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း အဖော်ပေါ့ ဆရာရယ်၊ အဖေ ကလေ တစ်ယောက်တည်း အပြင် မထွက်ရဘူး မှာထားလို့”

ဦးမြဖေသည် စာရွက်ကို ဆွဲကာ လက်မှတ် မထိုးသေးဘဲ တစ်နေရာသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေ လိုက်သေးသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေတ္တ ထိုင်စောင့်ရန် လက်ကာ ပြသည်။ သွဲ့သွဲ့အေးက အေးအေး ဆေးဆေး ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ နယူးဝိမ် စာအုပ်ကို လှန်လှော နေသည်။ ရီရီမာ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေရသည်။ ဖေဖေ ရုံးကို တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးစဉ် ဖေဖေသည် တယ်လီဖုန်း လာလျှင် တိုတိုတုတ်တုတ် အကြောင်း ပြန်တတ်တာ သတိရသည်။

ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ အင်း၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေါ့ ဒါပေါ့နှင့် တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ကြာကြာလေး ပြောနေသေးသည်။ နောက်ဆုံး “ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ တွေ့ကြသေး တာပေါ့” ဟု အဆုံးသတ်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ညင်သာစွာ ချလိုက်သည်။

ရီရီမာ သက်ပြင်းလေး တိတ်တခိုး ချမိသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မမ တစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ”

စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပေးရင်း ရီရီမာဘက် လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ရီရီမာက အလိုက်သင့် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။ ရုံးကို ရောက်မှ ရီရီမာသည် ပြုံးတတ်သော အကျင့်ကိုလည်း ရခဲ့သည်။ မည်သို့သော အပြုံးမှန်းတော့ သူ့ကိုယ်သူ

သရုပ် မခွဲတတ်ပေ။ ပုံစံ မမှန်မှန်းတော့ သိသည်။

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်း ပြေမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဘယ် ကျူရှင် တက်မှာလဲ”

“မသိသေးပါဘူး”

“အင်း ကျူရှင်ခန့်၊ ကားခန့်၊ လခမှ ကျန်ပါတော့ မလား”

ရီရီမာ ပြုံးနေ ပြန်သည်။

“မကျန်လဲ ဘယ်တတ်နိုင် မှာလဲ ဆရာရဲ့၊ ဆရာတို့လို လခ ကောင်းတဲ့ အရာရှိ သားသမီးမှ မဟုတ်တာ”

သွဲ့သွဲ့အေး မေးလေး ငေါ့၍ ဝင်ပြော၏။

“ညည်း အဖေလောက် လခ မကောင်းပါဘူး အေ၊ ရီရီမာတို့ အဖေ ကလဲ မလုပ်ချင်လို့ပါ။ သူ့ အရည်အချင်းနဲ့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နေရာ ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ရီရီမာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပြုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကတော့ ဘယ်တော့မှလဲ လခကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေသာ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ ရောက်နေရင်လဲ ရုံးကိစ္စ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို တယ်လီဖုန်းထဲမှာ အကြာကြီး ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရုံးက ကောင်မလေးတွေ ကိုလည်း အကြာကြီး စကားလက်ခံ ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူးဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သွဲ့သွဲ့အေးက ခပ်ထွေထွေလေး စကား ဆက်နေ ပြန်သည်။ ဦးမြဖေက တဟ်ဟ် ရယ်နေ၏ ရီရီမာက သတိပေးသည့် သဘော သက်ရောက်အောင် လက်မှတ် ထိုးပြီးသား စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ကုလားထိုင်မှ ထမည့်ဟန် ပြုသည်။ သည်တော့မှ သွဲ့သွဲ့အေးက နေရာမှ ထသည်။ အခန်းထဲက ထွက်လာကြ သည်ကို အခန်းပြင်ဘက်က စာရေးမလေး တွေက ကြည့်နေသည်။ သူတို့ဘာသာ ဘာကြောင့်ပဲ ကြည့်ကြည့် ရီရီမာ ရှက်ရွံ့သလို ဖြစ်မိပြန် လေသည်။

ထုံ၊စံအတိုင်း သွဲ့သွဲ့အေးက အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ ရက်ချိန်း မမှန်သော စက်ဆိုင်ကို သွဲ့သွဲ့အေး နည်းတူ ရီရီမာ စိတ်ဆိုးမိ လေသည်။ သည်လိုသာ အခေါက်ခေါက် အခါခါ လာနေရလျှင် မခက်ပါလား၊ သို့သော် သူတို့နည်းတူ ရုံးဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးပေါင်း များစွာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ထဲမှာ လူးလာခတ် နေသည်ကို မြင်ရတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလိုလို ရှိသည်။

သွဲ့သွဲ့အေးသည် အင်္ကျီ ရွေးပြီးနောက် ဈေးကို တစ်ပတ်ပတ် နေလိုက် သေးသည်။ အထည် အဆင်ဆန်းများကို ကြည့်ရှင်း သွဲ့သွဲ့အေးက လခထုတ်လျှင် ဝယ်ပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးနေ သော်လည်း ရီရီမာ ကတော့ သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်သလို ခံစားရသည်။ ရီရီမာလည်း မိန်းကလေး ငယ်ရွယ်သူမို့ ဝတ်ချင် စားချင်စိတ် ရှိသည်ပင်။ သို့သော် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ချက်ပြုတ် စီမံနေသော မေမေ့ကို မြင်ယောင်ပြီး သည်စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ရ၏။ လခထုတ်လျှင် မေမေ့ကို ရုံသားစလေး တစ်စ ဝယ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူး၏။

ဈေးက ပြန်ရောက်တော့ ရုံးပေါ်မှာ ထမင်းစား ကြသည်။ ထမင်းစားပြီး အမျိုးသမီး အချို့ စကားဝိုင်း ဖွဲ့ကြ၏။ သွဲ့သွဲ့အေး၏ အသံလေးက ညံ့စွဲနေသည်။ အရာရှိသမီး ဘွဲ့ရပြီး ရုပ်ရည် ချောမောသူ သွဲ့သွဲ့အေး၏ အပါးမှာ မျက်နှာလို အားရ ဝိုင်းဖွဲ့ နေသူကလည်း မရှား။ ရီရီမာတို့ ဌာနမှာ ခွင့်ကိစ္စ၊ လစာ ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ပေးရသဖြင့် အလုပ် သိပ်မများလှ။ ရီရီမာ ကတော့ ပင်ကိုစိတ်ကိုက မနေတတ်၍ သူနှင့် ပတ်သက်ရာကို စောစော ပြီးထားစေရန် ကုန်းလုပ်သည်။ သည်လို လုပ်တော့လည်း အချို့က ချီးကျူးပေမင့် တချို့က မသိမသာ မဲ့ချင်သည်။ အလုပ် ဝင်စဉ်ပါ။ ပညာ အရည်အချင်းက နည်းတော့ ပြုတ်သွားမှာ စိုးမှာပေါ့တဲ့။ လူကြီးကို မျက်နှာလုပ်ချင် လို့တဲ့။

ရီရီမာ အလုပ်ခွင် ဝင်ရခြင်းသည် အမိရင်ခွင်ထဲမှ ငှက်ကလေး တစ်ကောင် ကျယ်ပြန့်သော လောကကြီးထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် သွားသည်နှင့် တူလှတော့သည်။

* * *

ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်မှာ ဘတ်စ်ကား ကျပ်သည့် အကြောင်းကို ပြောလျှင် ပင်လယ် ထဲမှာ ရေရှိသည်ဟု ပြောသည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပေမည်။ အထူးအဆန်း ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်တော့။ မေမေက လမ်းစရိတ် သာသာ ထည့်ပေး လိုက်သော ပိုက်ဆံမျှသာ ပါသည် ဆိုသော်လည်း သားရေအိတ် ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ဖိကပ် ထားမိ၏။ အနည်းဆုံး သားရေအိတ် အခွဲခံရလျှင် သားရေအိတ် အသစ် ဝယ်နေရမည်။ ရုံးက မိန်းကလေး တချို့ သားရေအိတ် အခွဲခံရပေါင်း များသဖြင့် အသစ် မဝယ်ဘဲ ဖာထေ၊ ၍ သုံးကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချုပ်ရာတွေ များလာတော့ “ကင်းခြေများ ဒီဇိုင်း” ဟု နာမည်ပေး ကြသည်။

ကားမှတ်တိုင်က နေပြီး အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်ရ၏။ ရီရီမာ အတွက် အချိန်ပို သိပ်မရှိလှ။ လေးထပ်တိုက်ကို အပြေးအလွှား တက်ပြီး အိမ်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း၊ ထမင်းဘူးနှင့် သားရေအိတ်ကို ပစ်ချ လိုက်သည်။ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ကာ တစ်ဝကြီး သောက်သည်။

“စာရေးမကြီး ပြန်လာပြီ”

မောင်ငယ်က လှမ်း စသည်။ ညီမလေးက ညနေကျောင်း ဆိုတော့ အိမ်ပြန် မရောက်သေး။

“မေမေရေ ဘာဟင်း ချက်လဲ”

ရီရီမာက မီးဖိုထဲကို လှမ်းအော်ကာ မေးသည်။ မေမေ ကတော့ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဘာမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မချက်ဘဲနှင့်ကို မီးဖိုထဲက ထွက်ရသည် မရှိ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ မေမေက ပြောသည်။

“ဟဲ့ အသား ဆီပြန်ဟင်း တစ်ခွက် ချက်ရတာ မြန်တယ်ဟဲ့၊ ကရိုကထ မများဘူး၊ ဟင်းရွက်သင်ရ၊ ငါးပိချက်ရ၊ ပဲပုပ် ထောင်းရနဲ့ အဲဒါတွေက ကြာတာ”

အိမ်မှာ ပုံးရည်ကြီးတို့၊ ပဲပုပ်တို့၊ ငါးပိချက်တို့ကို အားထား စားရ တတ်သည်။ ထို ဟင်းလျာများက အသား မပါသော်လည်း ထမင်းမြိန် စေ၏။ ဖေဖေက သွေးတိုး တတ်တော့ ဒန့်သလွန်ရွက် ကိုလည်း ဟင်းချို ချက်ပေးရ တတ်ရာ ဆားပေါသော ဟင်းရည် ချိုချိုကို အားလုံးဝိုင်း သောက်ကြ လေသည်။

“ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုပ် နှပ်တယ် သမီး၊ သရက်သီး ဆားရည်စိမ်လေးနဲ့ စားသွားမလား”

ရီရီမာ မေမေ မမြင်သာအောင် နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်မိသည်။ ပဲကြီးကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကသာ အညာမှာ ကြီးပြင်း၍ ကြိုက်နှစ်သက် သော်လည်း ရီရီမာ ကတော့ ခံတွင်း မတွေ့ပေ။ အညာမှာ လိုလည်း ဆီနိုင်နိုင်နှင့် ချက်နိုင်သည် မဟုတ်။ တစ်ယောက်တည်း စားသွား ရမှာထက် စာလျှင် ကျူရှင်က ပြန်လာမှ မောင်နှမတွေနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ စားလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွက်လိုက်သည်။

“ပြန်လာမှ စားမယ်၊ မေမေ၊ မေမေ့သမီး ပြန်လာရင် သမီး ပြန်လာမှ စားလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ရီရီမာသည် ရုံးဝတ်စုံကို လဲလှယ်ပြီး လွယ်အိတ် လွယ်ကာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ တက်ထရန် လုံခြုံည်ပြောင်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီ အကွက်သေးသေး ဝတ်လိုက်တော့ ရီရီမာသည် ကလေး တစ်ယောက် အသွင် ပြောင်းကာ ပေါ့ပါး သွားသည်။ အကြီးဆုံးမို့သာ ဦးဆောင်ရ သော်လည်း ရီရီမာ နုနယ် ငယ်ရွယ် သေးတာကို တွေးမိပြီ ဒေါသင်းကြည် မကြာခဏ ကရုဏာ သက်စွာ ငေးကြည့်မိ တတ်သည်။ ယခုတော့ လှမ်း၍ မကြည့်အား တော့ပေ။ သားသမီးတွေ ထမင်း မြန်စေရန် ငါးပိကို အဖျော် ကောင်းကောင်းလေး စီမံနေရ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရီရီမာသည် လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက် ကလေး ပြေးဆင်းခဲ့၏။ လမ်းထိပ်က ကွမ်ယာဆိုင်မှာ ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးကို ပြားသုံးဆယ် ပေးကာ ဝယ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း အခွံနွာ စားသွားသည်။ ကျူးရှင်ကို ရောက်မှ ရေတစ်ခွက်ကို ဦးစွာ သောက်၏။

နာမည်ကြီး ကျူရှင် မဟုတ်သော်လည်း ဆရာကတော့ စေတနာ ကောင်းပါသည်။ ရာထူး အသင့်အတင့် ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ သား။ ဘွဲ့ရပြီး ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ် လုပ်သည်။ ဝင်ငွေ အပိုရှာသည့် အနေထက် ဝါသနာ ပါရှိဟု အကြောင်းပြကာ လူ လေး ငါး ဆယ်ယောက်နှင့် ကျူရှင်လေး ဖွင့်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အသောအထွေ ပြက်လုံးတွေ နားမထောင်ရ သော်လည်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြသဖြင့် ရီရီမာတို့ လူငယ် တစ်သိုက် ကတော့ သဘောကျသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရေတွေချည်း ဖိသောက်နေ”

နောင်နောင်သည် ရီရီမာကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်၏။ ရီရီမာတို့ တိုက်နှင့် တစ်တိုက်ကျော်က ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့လျှင် အေးဆေး၍ ခင်မင်စရာ ကောင်း သော်လည်း အပေါင်းအသင်းနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ နေသော အခါတွင်တော့ နောက်ရာ ပြောင်ရာမှာ ရဲတင်းလှသူ ဖြစ်သည်။

“ရေငတ် နေတာကိုး ဟ”

ရီရီမာသည် ရှေ့ဆုံး ခုံမှာ သွားထိုင်၏။ တိုက်ခန်း၏ မျက်နှာစာ လေးကို ကွယ်၍ အခန်းဖွဲ့ ထားသော စာသင်ခန်း ကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသည် မဟုတ်ပေ။ နောင်နောင်သည် ရီရီမာ နောက်မှာ လာထိုင်၏။

“ရီရီမာ၊ နင် အခု အလုပ်လုပ် နေပြီဆို”

လူမစုံသေးပေ။ ရီရီမာသည် ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ကာ ယပ်ခတ် နေလိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ငါ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဪ၊ အေး”

“နင် ဘာလို့ အလုပ် လုပ်ရတာလဲ၊ အလုပ် မရှိဘဲနဲ့တောင် မအောင်ဘဲနဲ့ဟာ”

နောင်နောင်သည် သူ့စိတ်နှင့် နှိုင်းပြောခြင်း ဖြစ်၏။ နောင်နောင် အဖေသည် လခနည်းလှသူ မဟုတ်ပေ။ နောင်နောင်က တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်၍ ပူစရာ မရှိလှ။ သို့သော် နောင်နောင် ဆယ်တန်း ဖြေနေသည်မှာ သုံးနှစ် ရှိပြီ။ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သို့မဟုတ် တိုက် လှေကားရင်းမှာ နောင်နောင်တို့ လူသိုက်ကို ဂစ်တာနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ အသားလွတ်ကြီးသော် လည်းကောင်း ထာဝစဉ် ဝိုင်းဖွဲ့ နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

ရီရီမာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက် လေသည်။ တခြား မိန်းကလေးများ ရောက်လာကြ၏။

“မအောင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ငါက နင် အလုပ် လုပ်တာ မကြည့်ရက်လို့ ပြောတာပါဟယ်”

နောင်နောင် နောက်နားက ကပ်၍ ပြောသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူ နေလာသည်မို့ နောင်နောင်ကို ခင်မင်ခဲ့ သော်လည်း ယခုတလော နောင်နောင် အပြုအမူတွေ ရဲတင်းနေ၍ ရီရီမာ စိတ်တိုရ လေသည်။

“နောင်နောင်၊ နင် ငါ့နောက်က ထိုင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နော်၊ စကား သိပ်မပြောနဲ့၊ ဆရာ ပြောတာ ဘာမှ မကြားရဘူး”

အခန်းကျဉ်းလေး ထဲမှာ လူစုံ လာ၏။ ရုံးက ပြန်ရောက်ပြီး ခေတ္တ နားနေပုံ ရသော ဆရာလည်း အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဆရာသည် ဆယ်တန်းကို သုံး လေးနှစ် အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား တပည့်များ အတွက် အရေးကြီးမည် ထင်ရသော ပုစ္ဆာများကို ရှင်းလင်း တွက်ပြလေသည်။ ရီရီမာ ရုံးမှာလည်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မနေခဲ့ရ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ပတ်ခဲ့ရသဖြင့် မောနေသည်။ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေသည်။ ဆရာ့ အသံကလည်း

တိုးသည်။ နောက်က နောင်နောင် ကလည်း တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေသည်။ ဘာတွေမှန်း မသိ။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ် လာသည်။ အိပ်ငိုက်ချင် လာသည်။

သို့သော် သည်နှစ် ဆယ်တန်း အောင်မှ ဖြစ်မည် ဟူသော စိတ်ဇောဖြင့် မျက်လုံးကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ပြီး နားကိုလည်း အစွမ်းကုန် စွင့်ထားလိုက် လေသည်။

* * *

“မမအေးက ခင်လို့ သတိပေးတာနော်၊ တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့။”

“မထင်ပါဘူး။ မမအေး ရယ်၊ မထင်ပါဘူး။”

ရီရီမာ သက်ပြင်းလေးကို ခိုး၍ ရှိုက်မိသည်။ ခက်သည်က သွဲ့သွဲ့အေး သွားစရာ ရှိလျှင် မည်သည့် အခါမျှ တစ်ယောက်တည်း မသွားတတ်။ သူ့မှာ သွားစရာ လာစရာ ကိစ္စတွေ ကလည်း များပါတိ။ အပြင် သွားတာက ထားဦး၊ ဟိုအခန်းထဲကို အကြောင်းမဲ့ သွားသွားနေတာ ခက်သည်။ သူ သွားတိုင်းလည်း ရီရီမာကို လက်တို့ ခေါ်သည်။ အထဲ ရောက်တော့လည်း ဘာမျှမဟုတ်။ အလုပ်အကြောင်း မေးသလိုလိုနှင့် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း ရောက်သည်။ ဦးမြဖေက ဖြူဖြူ ချောချော။ မိန်းကလေးများ သဘောကျ လောက်သည့် ရုပ်မျိုးပဲ။ အသက်ကြီးပေမင့် အရွယ်တင်သည်။ သူ့မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေကြောင်း ရုံးမှာ သတင်းဖြစ် နေသည်။

“အဲဒါ တမင် ကြေညာနေတာ”

မမအေးက တိုးတိုး ပြောသည်။

“ခက်တယ် မမအေး၊ မာ့ကိုလဲ ခဏခဏ ခေါ်ပြီး စာတွေ ပြင်ခိုင်းတယ်၊ သူ မခေါ်လဲ သွဲ့က ခေါ်လို့ ပါသွား ပြန်ရော၊ မာတို့ နှစ်ယောက်က လူသစ် ဆိုတော့ သူများ ပြောချင်စရာ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“သွဲ့ကိုတော့ သူ့အရှိန်အဝါနဲ့ လူတွေက မပြောရဲကြဘူး”

မမအေးက မရဲတရဲ ပြောပြန်သည်။ မမအေး ပြောသည့် အဓိပ္ပါယ် ရီရီမာ နားလည်သည်။ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက် တတ်ကြသည်ပဲ။ ရီရီမာ ကလည်း မိဘ အရှိန်အဝါကို ထုတ်ဖော် သုံးစွဲတတ်သူ မဟုတ်။ ဖေဖေက လက်ရှိရာထူး အဆင့်အတန်း အားဖြင့် ဩဇာအာဏာ ကြီးမားလှသည် မဟုတ်သော်လည်း နာမည်ကို ပြောလိုက်လျှင်တော့ လေးစား လောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်မှန်း

သိနိုင်သည်သာ။

“မာကတော့ အလုပ်ဝင်ရင် အလုပ် အကြောင်းပဲ သိရမယ်၊ ကိုယ့် အတွက်လဲ ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေလေး ရမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ တွက်ထားခဲ့တာ၊ အလုပ်ထဲ ရောက်တော့ သိစရာ အကြောင်း တွေက မျာယလိုက်တာ လွန်ရော၊ ဒါပေမယ့်လဲလေ အိမ်ရောက်တော့လဲ ဒီအကြောင်းတွေ မတွေးအားတော့ ပါဘူး၊ ကျူရှင် တက်ရ။ စာကျက်ရနဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ စာအုပ်ကိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ချည်းပဲ”

မမအေးက ကြင်နာစွာ ပြုံးသည်။

“မမအေးလဲ သတိထားမိ ပါတယ်ကွယ်၊ အခု အသစ် ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ထဲမှာ မာက အသက်ငယ် ပေမယ့် လူကြီးလေး လိုပဲ၊ စဉ်းစား တတ်တယ်၊ တချို့က အပေါ်ယံလေးတင် ကြည့်ပြီး အထင်သေးချင် ကြတာ”

“ကျေးဇူးပဲ မမအေး ရယ်၊ မာလဲ လူတွေ အပြော လွတ်အောင်ထက် ကိုယ့်ဘာသာ အနေမှန်ဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့မယ်”

ပြောသာ ပြောရသည်။ သက်ပြင်း ကိုတော့ တိတ်တိတ်လေး ရှိုက်မိသည်။

ဘဝကို စတင် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက် ရခြင်းသည် စောလွန်း နေသလား။

* * *

“သမီးလဲ အလုပ် လုပ်ချင်တယ်၊ မေမေ”

နီနီမာကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့် ကြသည်။ နီနီမာသည် ခပ်တည်တည်နှင့် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ နေသည်။ မေမေက ထမင်းလုတ်ကို လက်ဖြင့် သိမ်းပြီးမှာ ပါးစပ်ထဲ မထည့်သေးဘဲ နီနီမာကို အံ့ဩစွာ ငေးကြည့် နေသည်။

နီနီမာ ကလေးဆန်မှန်း၊ ဆိုးတတ်မှန်းတော့ တစ်အိမ်လုံးက သိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်လျှင် ပထမ စကားမပြော ဆောင့်အောင့် နေမည်။ သို့မဟုတ် ငြိမ်သက်မည်။ ထို့နောက် မည်သူမျှ အရေး မယူလျှင် သူ မကျေနပ်တာကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထုတ်ဖော် ပြသတော့သည်။

ယခု နီနီမာ စကားစ လိုက်ခြင်း သည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆိုမည်မှာ သိသာသည်။ နီနီမာသည် သည်နှစ်မှ ရှစ်တန်း ဖြေရမည် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်လို့ ရမလဲ။

“နင်က ဘာလုပ် မလို့လဲ၊ ဖေဖေတို့ ရုံးမှာတော့ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတွေ လိုတယ်လို့ ကြားတယ်”

စိုးပိုင်က နောက်တတ် ပြောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ နီနီမာ မပြုံး မရယ်ဘဲ မောင်ငယ်ကို မျက်စောင်းဖြင့် ပစ်ထိုး လိုက်လေသည်။

“လုပ်မယ် လုပ်မယ်၊ တံမြက်စည်း လှည်းတဲ့ အလုပ်ပဲရရ လုပ်မယ်၊ အိမ်မှာ အလုပ် မရှိတော့ မျက်နှာငယ်တယ်၊ ဖေဖေကလဲ အလုပ် လုပ်တဲ့ သူမှ ချီးကျူးတယ်၊ မေမေကလဲ အလုပ် လုပ်တဲ့ သူမှ ဦးစား ပေးတယ်”

မေမေ မျက်နှာပျက် သွားသည်။ ရီရီမာသည် အလိုက် မသိတတ်သည့် ညီမကို မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောရ ပါမည်လားဟု မာန်မပစ်ချင် သော်လည်း နီနီမာသည် ပြောပြီးလျှင် ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတတ် သည်ကို သတိရကာ နဲ့ဆိုး ဆိုးသော ညီမကို ခွင့်လွှတ် လိုက်တော့သည်။

“ငါက ဘာတွေများ အခွင့်အရေးတွေ ပိုရ နေလို့လဲ အေ၊ ဘာလဲ ညည်း ထမင်းဘူး ထဲမှာ ဟင်းနည်း ပြန်ပြီလား”

“ဒါလောက်ကတော့ ရိုးနေပါပြီ”

မေမေက ရီရီမာကို လက်ကုတ်ပြီး အသာနေရန် ပြောလိုက်သည်။ နီနီမာသည် ထမင်းဝိုင်းမှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မကျေနပ် ကြောင်းကို ပြသ လိုက်ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

“အမေ့သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရီရီမာက တိုးတိုး မေးသည်။

“ကျောင်းဖွင့်စ ဆိုတော့ လွယ်အိတ် အသစ် လိုချင်သတဲ့ အေ၊ လွယ်အိတ်က အကောင်းကြီး ရှိသေး၊ တစ်နှစ် တစ်လုံး ဘယ်ဝယ်နိုင် မလဲလို့ ပြောမိလို့”

ရီရီမာ သိလိုက်၏။ မေမေက ရီရီမာ လခထဲက ရီရီမာ့ အတွက် ပလတ်စတစ်ခြင်း လှလှလေး တစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်။ ထမင်းဘူးကြီး လက်က ကိုင်ပြီး ဘတ်စ်ကား တိုးစီး ရသည်ကို အခက်အခဲ တွေ့ရမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါ မေမေရယ်၊ အဟောင်းကို စိုးပိုင် အတွက် ထားလိုက်၊ သူက အစား စားရရင် ကျေနပ်တဲ့ ကောင်”

“ရတယ် ရတယ်၊ သူ့ လွယ်အိတ် တစ်လုံး ဝယ်မယ့်အစား ဝက်သား တစ်ပိသာလောက် ဝယ်ပြီး ကောင်းကောင်း ချက်စား လိုက်မယ်”

အိမ်မှာ မောင်နှမ တစ်တွေနှင့် သည်လို ပြောဆို နေထိုင် ရသည့် ဘဝကို တန်ဖိုးရှိမှန်း ယခုမှ ပိုသိလာရ လေသည်။ မိသားစု ကြားမှာ ကလေးလို အပူအပင် မရှိ နေရခြင်းသည် ပြင်ပ အလုပ်ခွင်တွင် ကျင်လည်ရ သည်ထက် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်း၏။ သို့သော် မိသားစု ပြဿနာကို တစ်ဘက် တစ်လမ်းမှ ကူညီ ဖြေရှင်းဖို့ အလုပ်ခွင်ကို ဝင်ခဲ့ရသည်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ရုံးကိစ္စ ရုံးမှာ ထားကာ အိမ်ကိစ္စ အိမ်မှာ ဖြေရှင်းတမ်း ဟူသော စိတ်ကို မသင်ကြား ရဘဲ မွေးမြူတတ် လာသည်။

“ဖေဖေကော ပြန်မလာ သေးဘူးလား မေမေ”

“ရုံးဆင်းရင် သူ့ အပေါင်းအသင်း တွေဆီ ဝင်ဦးမယ် ပြောတာပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း အာလူး ပေးဦးမှာပေါ့”

“ပေးပါစေ မေမေရယ်၊ အစကတော့ ဖေဖေ ပြောတာတွေဟာ အပိုတွေချည်းပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုမှ တချို့ ဟာတွေဟာ အတော်ကို ဟုတ်ပါလားလို့ သိလာ ရတယ်”

အငယ် နှစ်ယောက် အနားမှာ မရှိတော့၍ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း မီးဖိုခန်းလေး ထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။ မေမေသည် ရီရီမာ့ကို အကြီးဆုံး သမီး ဖြစ်သည်နှင့် အညီ အစစ အရာရာ တိုင်ပင်ရ လေသည်။

“ဘာတွေများ ဟုတ်ရ ပြန်တာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

မေမေက ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောရင်း လှမ်းမေးသည်။

ရီရီမာက မေမေ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်များကို စင်ပေါ် တင်ပေးရင်း သူ့ ခံစားချက်ကို မေမေ နားလည်အောင် မည်သို့ ပြောရပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား နေလေသည်။ မေမေသည် ဖေဖေကို အမြဲ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ရှုတ်ချတတ် သော်လည်း တကယ်တမ်း အထင်သေး နှိမ့်ချလိုခြင်း မဟုတ်ဟု နားလည် လာသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဖေဖေကို ကြည့်ညှုလို့သာ အားလုံးကို ဆန့်ကျင်၍ ယူခဲ့သည်

မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေ ပြောပြော နေကျလေ၊ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ လူစား ဆိုတာ”

“ဟေ”

မေမေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သော ရီရီမာ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေရဲ့၊ အရင်တုန်း ကတော့ ဖေဖေဟာ သူများကို တမင်တကာ ခွကန်လန့် တိုက်ပြီး ရှုတ်ချ နေတာလို့ ထင်မိတယ်၊ နောက်တော့မှ ဖေဖေ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက် လာတယ်”

မေမေသည် နားဝေးလှ သူတော့ မဟုတ်ပေ။ ရီရီမာ့ စကားကို နားလည် သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် သမီး အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် သွားသည့် လက္ခဏာလည်း မြင်ရသည်။

“ဘယ်နေရာ မဆို အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေပေါ့ သမီး ရယ်၊ ကိုယ် ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှ မရွေးဘူးလို့လဲ တစ်ဘက်သတ် မတွေးနဲ့ သမီး၊ တစ်ခါတလေ တော့လဲ သူများ အပြော လွတ်အောင်ကို နေပြ ရတာလဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး မည်သည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောနေမှန်း သိနားလည် ကြသည်။

“သမီး အလုပ် လုပ်ရတာ ငယ်လွန်း ပါတယ်ကွယ်၊ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးရင် ထွက်လိုက်တော့၊ ကျောင်းကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး တက်”

မေမေ အစိုးရိမ် လွန်သွားလေပြီ။

“မထွက်ဘူး မေမေ၊ အခု မလုပ်လဲ နောက် လုပ်ရမှာပဲ၊ စောစော လုပ်တော့ စောစော အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့၊ သမီးအတွက် စိတ်မပူနဲ့”

မေမေသည် ခေတ္တ ဝိုင်သွား၏။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ညည်း အဖေ ရှေ့တော့ ရုံးက အကြောင်းတွေ သိပ်မပြောနဲ့ အေ”

* * *

“သွဲ့ ကတော့ သူ့ကို ခင်လိုပါ တဲ့၊ သွဲ့ကို ခုလို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်တာ နားမလည်ဘူး တဲ့၊ သွဲ့က အကျင့် စာရိတ္တ ပျက်နေတဲ့ မိန်းကလေးမို့လား တဲ့”

သွဲ့သွဲ့အေး၏ စိတ်နာ စကားများကို တစ်ဆင့် ပြန်ကြား ရသည်။ ရီရီမာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင် ရခြင်းသည် သွဲ့သွဲ့အေးနှင့် မိတ်ဆွေ ပျက်ပြားစရာ ဖြစ်လာရသည်။ သည်အတွက် ရီရီမာ စိတ်မကောင်း။ သွဲ့သွဲ့အေးသည် ခင်မင်စရာတော့ ကောင်းသားပင်။ အထင်အမြင် လွဲမှားမှု အတွက် ရီရီမာက ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာသည်။ မတွေ့။

ရုံးတွင်းက သတင်း စကားတွေ ကလည်း ပျံ့နှံ့နေသည်။ ချဲ့ကားသည့် စကားတွေက မကြားဝံ့စရာ။ ရီရီမာ တောင်မှ အရှောင် ကောင်းလို့ လွတ်တာတဲ့။ ရှက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းသည်။ မေမေ ပြောသလိုပင် ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်း ဘယ်မှမရွေ့ ဆိုသော်လည်း နုနယ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် ကြမ်းတမ်း လွန်းလှသည်။

သွဲ့သွဲ့အေး ကတော့ ဘာကိုမျှ မမှု။ ရီရီမာ ကိုတောင် အရွံ့တိုက် လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။ ဝင်ချင်သည့် နေရာ ဝင်သည်။ ထွက်ချင်သည့် နေရာ ထွက်သည်။ ရီရီမာ ကတော့ ဖားကိုလည်း မတုဝံ့ပေ။ တုလို စိတ်လည်း မရှိ။ အိမ်မှာ မေမေ ဟင်းချက်စရာဖိုး ပြေလည်ဖို့၊ ညီမလေးကို လွယ်အိတ် အသစ် ဝယ်ပေးဖို့၊ မောင်လေးကို အသားဟင်း များများ၊ ကျွေးနိုင်ဖို့လောက် စိတ်မလှုပ်ရှားပေ။

ရုံးရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ ကျူရှင်ရယ်၊ သည် သုံးနေရာကို အကွက်စေ့အောင် ကူးသန်းရင်း သူ့ဘာသာ လုံးချာလိုက်သည်။

ရီရီမာ စာမေးပွဲ ဖြေကာနီး ခွင့်ယူရ၏။ ကျူရှင် လောက်နှင့် စိတ်မချနိုင်ဘဲ အထူး သင်တန်းတွေ၊ မှတ်စုတွေ တက်ရ ကျက်ရနှင့် ပင်ပန်းလှ၏။ သည်ကြား ထဲမှာ ဖေဖေက သွေးတိုး ပိုလာသဖြင့် မေမေက အနားယူ သင့်သည်ဟု ယူဆကြောင်း ပြောသည်။ ဖေဖေ စကားကို ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် သိပ်မပြော နိုင်တော့။ “ငါ အနားယူရင် မင်းတို့ ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ” စိုးရိမ် ကြောင့်ကြသော စကားကို ပထမဆုံး အကြိမ် ဖွင့်ဆို လေသည်။

မေမေက မရဲတရဲ ပြောသေး၏။

“မဝင်း ကတော့ ခေါ်သား၊ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရပါဘူး၊ သူ့ဘေးက ကူရုံပါပဲ တဲ့”

မဝင်း ဆိုသည်မှာ မေမေ့အစ်မ ဖြစ်၏။ ဈေးရောင်းဖို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဖေဖေသည် ခါတိုင်းလို မေမေ့ကို ဒေါသတကြီး မအော်တော့။ ညာတာ လာပုံ ရသည်။

“ငါ မသေခင် မင်း သားသမီးတွေ ဘက်လွတ်ရင်တော့ ဘာပူစရာ လိုသလဲကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါ သားသမီး တွေကို ဘဝမှာ နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် သင်ပေး နေရတာကွ၊ အထူးသဖြင့် ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ် မြင့်မြင့် ထားရတယ်၊ အလုပ် လုပ်ရမယ်၊ ငါတို့ခေတ်ထက် ပိုလုပ်ရမယ်၊ ခေတ်က ပြောင်းလဲ လာတာနဲ့ အမျှ လူဦးရေက တိုးပွား လာတယ်။ စရိတ်က ကြီး လာတယ်။ နေစရာ ကျပ်တည်း လာတယ်၊ ဒီတော့ အစစ အရာရာ ခက်ခဲ ကျပ်တည်း မှာပဲ၊ အဲဒါကို ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မိသားစုလေး ပြေလည်ရင် ပြီးရော ဆိုပြီး ရသမျှ အခွင့်အရေး သိမ်းကျုံး ယူတဲ့ သူဟာ အလကား လုပ်၊ ဒီလို လူမျိုးဟာ ဘယ်လိုပဲ စည်းစိမ် အာဏာနဲ့ နေရ နေရ အဓိပ္ပါယ် မရှိပါဘူး”

မေမေ မျက်နှာလွဲစ ပြုသည်။ မေမေသည် ဖေဖေနှင့် ကာလများစွာ အတူ နေခဲ့ရ၍ ဖေဖေ့ စကားများသည် သူ့အတွက် ရိုးနေပေမည်။

ဖေဖေ မောနေသည်။ သို့သော် ဖေဖေသည် သူ ပြောချင်ရာ ပြောရမည် ဆိုလျှင် ပြီးဆုံးအောင် ပြောရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ ရီရီမာက ဖေဖေ့ စကားကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြသရသည်။

“ဖေဖေဟာ ရာထူး ဂုဏ်ရှိန်နဲ့ ငွေကြေး အရတော့ အလကား ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ် ဝတ္တရား ကျေပွန်တဲ့၊ အခွင့်အရေး မယူတဲ့ နိုင်ငံသား တစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ နိုင်ငံအတွက် တန်ဖိုးရှိအောင် နေခဲ့တယ် ဆိုတာ သားသမီးတွေ သဘောပေါက် စေချင်တယ်၊ ဖေဖေ့ သားသမီးတွေ ကိုလဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

ဖေဖေ့ အသံသည် တိုးသွားသည်။

ရီရီမာ ကတော့ ဖေဖေ့ကို လေးစားစွာပင် ကြည့်နေ ပါသည်။ ဖေဖေ့ကို

အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင် လူ့စွစာကြီးဟု ထင်ကြ သော်လည်း ရီရီမာ မထင်ရက်တော့။ ဖေဖေသည် သူ့ရသမျှ ရာထူးလေး အတွက်ပင် အပြည့်အဝ စေတနာ ထားကာ ထမ်းဆောင်ပေး ခဲ့သည်။ တချို့ တချို့သော လူတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဖေဖေကို ပိုလေးစား လာရလေ၏။

* * *

ရီရီမာ စာမေးပွဲကို အထူး ကြိုးစားပြီး ဖြေသည်။

သားသမီး သုံးယောက် စာမေးပွဲ ဖြေရေး အတွက် မေမေလည်း ပင်ပန်းလှသည်။ ဈေးကို ပိုပြီး နောက်ကျမှ သွားသည်။ မီးဖိုထဲ ဝင်ချိန်က ပိုကြာ လာသည်။ ထမင်းစားပွဲ ကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် မေမေသည် ဖေဖေ အလစ်မှာ ဈေးက အစ်မဆီ သွားသွား နေတာကို ရီရီမာက သိနေသည်။

စာမေးပွဲ ဖြေနေသည့် အခိုက်မှာ ရီရီမာ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်၏။ သည်စာမေးပွဲသည် ရီရီမာ အတွက် ဘဝ စာမေးပွဲလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

စာမေးပွဲ ပြီး၍ ရုံး ပြန်တက်သည့် နေ့မှာ သတင်းထူး များကို ကြားရ လေသည်။

ဦးမြဖေ တစ်ယောက် တခြားဌာနကို ပြောင်းသွားသည် တဲ့။ သူကတော့ သူ့အကျိုး အတွက် သူ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပြီး အချိန်တန်တော့ လိုရာ ရောက်အောင် တက်လှမ်း တတ်သည့် သူပဲ။

သွဲ့သွဲ့အေးက အလုပ်သင် အရာရှိ စာမေးပွဲ ဖြေဆို အောင်မြင်သည် တဲ့။ နောက်ဆုံး သတင်း ကတော့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ ရီရီမာက ဌာနတွင်း မွမ်းမံသင်တန်း တစ်ခုကို တက်ရမည့် သူတွေထဲတွင် ပါသည်။ ပြီးလျှင် အလုပ် အားဖြင့်လည်း တစ်ဆင့် တက်နိုင်သည်။ နေရာ အားဖြင့်လည်း တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ရီရီမာ အားမလျှော့ပါ။

စာမေးပွဲ ကိုလည်း အောင်မြင် လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ အနာဂတ်သည် လင်းနေသည်။ မွမ်းမံသင်တန်း တက်ရလျှင်လည်း ပျော်စရာ ကောင်းတာပါပဲ။ တိုးတက် လာခြင်းပဲပေါ့။

သို့သော် တခြားနေရာ ပြောင်းရွှေ့ ရလျှင် ဘယ်နေရာမျိုး ကိုများ ရောက်လေမည်လဲ။ မေမေ့ကို ပြောပြလျှင်တော့ စိတ်ပူရှာ ပေလိမ့်မည်။ နယ်တွေ ဘာတွေများ ရောက်သွားလျှင် ဒုက္ခ။

ရီရီမာ သူ့ အတွက် မပူသော်လည်း မေမေ့ အတွက် စိတ်ပူ၏။ ရီရီမာသည် မေမေ့ အတွက် တအား ဖြစ်၏။ လ၏ အလင်းရောင် ရှိသော်လည်း ကြယ်လေးပါ လင်းလက်နေက ပိုကောင်းမည် မဟုတ်ပါလား။

ဆယ့်နှစ်လုံးတန်းက တိုက်ခန်းလေး ထဲမှာ ဖေဖေ ဦးဆောင်မှုရယ်၊ မေမေ့ ထိန်းသိမ်းမှုရယ်၊ ရီရီမာရဲ့ ကြိုးစားချက် ကလေးရယ် ပေါင်းစည်း ကျားကန် ထားမှ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ အတွက်လည်း ပိုမို အင်အား ပြည့်နိုင်မည်။ ဒါမှလည်း ဖေဖေ အစဉ်အလာကို ရီရီမာတို့ မောင်နှမ အားလုံး၊ ထိန်းသိမ်း နိုင်မည်။ ရီရီမာတို့ အတွက် အမွန်အမြတ် ပြုထားရမည့် အစဉ် အလာကို ချမှတ်ပေး ခဲ့သည့် ဖေဖေ ကိုလည်း ရီရီမာ ရင်ထဲက လှိုက်လှဲစွာ ကြည်ညို လေးစား မိသည်။

မည်သို့သော အကြောင်း ဖြင့်မှ ရီရီမာတို့ကို အရှက် မရစေ ခဲ့သော ဖေဖေ၊ သားသမီးတွေ အတွက်လည်း ဖေဖေ အရှက် မရစေရဟု ရီရီမာ သန္နိဋ္ဌာန် ချမိလေသည်။

ဖေဖေ ပြောသလို ရီရီမာတို့ မောင်နှမ တစ်တွေ အားလုံး လက်လွတ်သည် အထိ ဖေဖေလည်း အသက်ရှင် နေပါစေဦး။ ပြီးတော့ ဖေဖေ ပြောနေကျ စကားများထဲမှ “လူတွေဟာ နိုင်ငံ အတွက် အလုပ်လုပ် ကြရမယ်၊ နိုင်ငံ ကလဲ လူတွေ အတွက် တာဝန်ယူ ရမယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့” စသည် စသည် တို့ကို ကြားယောင်ပြီး ရီရီမာ အားတင်း လိုက်သည်။

ရုံးမှ သတင်းထူးကို ယူဆောင်၍ ဘတ်စ်ကားကို တိုးဝှေ့ စီးရင်း ရီရီမာသည် သူတို့ မိသားစု၏ ဘုံဗိမာန်လေး ဆီသို့ပြန်လာခဲ့ လေသည်။

မညိုပြာ ကောလိယချောင်း နံဘေးမှာ နေသည်

ကျွန်တော် ရွာကို မရောက်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ပြီး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခဲ့သည်မှ စ၍ ရွာကို တစ်ခါတည်း စွန့်ခွာပြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ ရွာမှ ပညာတတ် လူငယ်များ ပေါ်ထွက်ရေး၊ ပြီးလျှင် ကိုယ်ရပ် ကိုယ်ရွာသို့ ပြန်၍ ကျေးဇူးပြုရေး ဟူသော စကားကြီး စကားကျယ်များကို ပြောသည့် တိုးတက်သော လူငယ်ဆိုသော လူတန်းစားတွင် ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ် ရောက်စကတော့ အမှန်တကယ်ပင် ရွာကို လွမ်းခဲ့ပါသည်။ ရွာမှာ အမေ ရှိ၏။ အဖေ ရှိ၏။ ပြီးတော့ အသီးအနှံတွေ စုံလင်လှသည့် ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားပိုင် ခြေကလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကူးခတ် ဆော့ကစားခဲ့သည့် ရွာဘေးမှ ချောင်းကလေး၊ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ချစ်သော မညိုမြ။

အမေကို ရှေ့ဆုံးမှာ ထား၍ ကျွန်တော် လွမ်းသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အမေသည် ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်၏။ အစ်မနှင့် ညီမလေးသည် မိန်းကလေးများ ဖြစ်သော်လည်း လယ်ထဲ ချောင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းရသူများ ပီပီ အသားညို ကြ၏။ ကျွန်တော်က သွင်ပြင်ထူးခြားစွာ အသားဖြူသည်။ ပြီးတော့ အစ်မနှင့် ညီမလေးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ချူချာပြီး သေးကွေး ပိန်လိုလှသည်။ ကျွန်တော်ကား အရပ်လက်သည် ဒေါ်ဆယ် ကိုယ်တိုင် ချွေးဒီးဒီး ကျအောင် ခဲရာခဲဆစ် မွေးထုတ် ပေးရသည် အထိ မွေးကတည်းက ထွားကျိုင်း သန်မာသည်။

အမေ ပြောနေကျ စကား ရှိသေးသည်။

“ဒီပြင် ကလေးတွေ ကိုယ်ဝန် ရှိတုန်းက ဘာမှ ချင်ခြင်း မတတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးကျမှ စားချင်လိုက်တဲ့ သားငါး၊ ငှက်ပျောသီး ဆိုလဲ အဖီးလိုက် ဆွဲထားရမှ၊ အိပ်မက်တွေလဲ ကောင်း၊ ဒီကတည်းက ထူးခြားတယ် လို့တော့ ထင်သား”

ကြွေးစရာ မရှိ ကြံဖန် ကြွားတတ်သော အမေ။

မိန်းကလေးတွေကို သေစာရှင်စာ တတ်ရုံသာ ကျောင်းထားခဲ့ သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုတော့ ငါးတန်း ရောက်သည်နှင့် ရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့် ဝေးသော မြို့ပေါ်သို့ ဟင်းရွက် သွားရောင်းရင်း ကျောင်းပို့တော့သည်။ ဤသည်ကား ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော့်အမေ အကြောင်း။

အဖေက အမေလို စကားများများ မပြောတတ်။ တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သည်။ အဖေ့နှုတ်က ဖွင့်မပြော သော်လည်း အဖေလည် အမေ့လိုပင် ကျွန်တော်ကို အားထား သည်မှာတော့ သိသာ၏။

“ပညာကို ထူးချွန်အောင်သာ သင်ကွ၊ ဒါမှ လယ်ထဲယာထဲ အပင်ပန်းခံ မဆင်းရဲမှာ၊ ပညာတတ်တော့ လူရာဝင်တာပေါ့”

အဖေသည်လည်း ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သော အခြား တောသူ တောင်သားတို့ ကဲ့သို့ပင် ပညာတတ်လျှင် လယ်ထဲ ဆင်းစရာ မလိုဟု အယူ သည်းနေသူ ဖြစ်၏။

“ပညာတတ်ပြီး လယ်ထဲဆင်းမှ လယ်သမားတွေ ပိုတိုးတက် လ မှာပေါ့ အဖေရ”

ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ခါစက ထိုသို့ပင် ခပ်ကြွားကြွား ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ ထိုစကားကို တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကျွန်တော် သတိရတော့၏။ အဖေသည်ကား ထိုစကားကို ယနေ့အထိ မေ့ပုံမရ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုကား စကားနာ မထိုးဖူးပေ။ ဤသည်မှာ အဖေ အကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့ ခြံလေးသည် အသီးအနှံ စုံလှ၏။ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်လို အပင်ကြီးများမှ အစ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် အထိ ရှိသည်။ ရာသီအလိုက် သီးသော မရန်းသီး၊ ဘူးသီးလည်း ရှိသည်။ အမေသည် ခြံထွက် သီးနှံများကို ရောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားရသည်။ ရာသီပေါ် အသီးအနှံများကို ရောင်းပြီး သမီးများကို အဝတ်အစား ဆင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခြံကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ စီးပွားရေးကို အထောက်အကူ ပြုသည်နှင့်အမျှ အေချမ်း ဆိတ်ငြိမ်၍ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၏။

ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်ကြွေ ဘောလယ် ရွာကလေးသည် ကောလိယချောင်း နံဘေးမှာ ရှိသည်။ မိုးအခါတွင် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် စီးဆင်းလျက် ရှိသော ထိုချောင်းကလေးသည် ရွာ၏ စိုက်ပျိုးရေးကို ကောင်းစွာ အထောက်အကူ ပြုလျက်ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာသူ ရွာသားတွေ၏ ဘဝတစ်သက်တာ မှီခို အားထားရာမှာ ထိုချောင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းများသည် ထိုချောင်းထဲတွင်ပင် ကူးခတ် ဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။

မညိုမြသည် ကျွန်တော် အချစ်ဆုံး မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လိုပင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းသော မညိုမြသည် သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေနှင့် အပေါင်းအသင်း သိပ်မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေး တစ်သိုက်နှင့် လာပေါင်းသည်။ မာလကာပင်၊ မန်ကျည်းပင်များ ပေါ်သို့ တက်ရာတွင် မညိုမြကို လိုက်မီသူ မရှိ။ ငါးဖမ်းရာ၊ ဇန်ထောင်ရာ မှာလည်း သူ အလျင်ဆုံး။ နောက်ဆုံး လှည်းမောင်းရာ မှာပင် သူသည် ထိပ်ဆုံးက ပြေး၏။ မိန်းကလေးနှင့် မတူသော မညိုမြသည် စကားပြောရာမှာ ပွင့်လင်းသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်သည်။ အသားညို၍ ခြေသလုံးများ တုတ်ခိုင်လှ သော်လည်း မျက်လုံးများက ကြည်လင် တောက်ပပြီး စွဲမက်ဖွယ် ကောင်း၏။

ရွာရှိ ကာလသား တော်တော်များများက မညိုမြကို ပိုးကြသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မစရ။ အရှိန်အဝါနှင့်မျှပင် မညိုမြကို လန့်ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မညိုမြကား ငယ်စဉ် ကတည်းက ကစားဘက်။ ချောင်းထဲမှာလည်း ရေအတူတူ ကူးကြသည်။ နောက်ဆုံး မညိုမြ တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အဝတ်လျှော် ရေချိုးရင်း လုံချည် ရင်ရှာလေး မခိုင်တခိုင် ပြုတ်ပြုတ်ကျမှပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ လမ်းခွဲကြတော့သည်။

မညိုမြသည် ရွာမှ အခြား မိန်းကလေးများ ကဲ့သို့ပင် လေးတန်း မအောင်ခင် ကျောင်းမှ ထွက်သည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသား ကျွန်တော်သည် ရွာရှိ မိန်းကလေးများ အလယ်တွင် မျက်နှာပွင့်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် ငယ်သူငယ်ချင်း မညိုမြ ထံတွင်သာ ရှိ၏။ မညိုမြကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ခင်တွယ်သည်။ မညိုမြသည် အခြား မိန်းကလေးများ ကဲ့သို့ ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်လွှာချ၍ စကားမပြောတတ်ပေ။

“ညိုမြ၊ ငါ ပညာစုံလို့ ရွာမှာ အလုပ် ပြန်လုပ်ရင် နင့်ကိုပဲ ယူမှာ သိလား၊ နှင် ယောက်ျား မယူနဲ့၊ ငါ့ကို စောင့်နေ”

“ကောင်းပါလေ့တော်၊ နောက်တော့မှ ဒေါ်လေးချစ်က သဘော မတူလို့ ဆိုပြီး ရှောင်မသွားနဲ့”

မညိုမြသည် ကျွန်တော့်အမေ အဖြစ်သည်းပုံကို သိသဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်သည် ရွာမှ ထူးချွန်သော ရှားရှားပါးပါး လူငယ်များတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ကာ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်ချစ်သော

အရာအားလုံးကို ခေတ္တ ခွဲခွါခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ခေတ္တခဏဟု ထင်ခဲ့သော အရာများကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နောက်မှ ရိပ်မိသည်။ ယခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် အရာရာသည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်း ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ လေပြီ။

ယခု ကျွန်တော် ရွာကို မလွဲမရှောင်သာ ပြန်ရောက် လာတော့မှ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် မြတ်နိုး စွဲလမ်းခဲ့သော အရာများကို လွမ်းမောဖွယ် ပြန်လည်တမ်းတ ခံစားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ရှားစေနိုင်ဆုံးသော အရာကား မညိုမြလည်း မဟုတ်တော့။ ကျန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ဆုံးသွားခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် အမေလည်း မဟုတ်သေး။ ဘောလယ်ရွာနှင့် ကောလိယ ချောင်းကလေးလည်း မဟုတ်။

ယခုအခါ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ်လာသော အရာသည်ကား ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကောလိယချောင်း နံဘေးမှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြသော ကလေးသူငယ်များပင် ဖြစ်၏။ သူတို့အထဲမှာမှ ကျွန်တော် စိတ်အဝင်စားဆုံးသော သူက မညိုပြာ။

ကျွန်တော်ချစ်သော မညိုမြ၏ သမီးကလေး မညိုပြာ။

* * *

တက္ကသိုလ် ရောက်စကတော့ ကျွန်တော် ရွာကို စာမှန်မှန် ရေးသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရွာသို့ ပြန်သည်။ ကျွန်တော် သူများတကာလို အဆောင်မှာ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ အဖေ၏ အစီအစဉ်ကွဲ တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဦးကြီး ဦးတင်လှက ကမာရွတ် စွပ်ကျယ်စက်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ သာမန် အလုပ်သမား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုစွပ်ကျယ်စက် လမ်းထဲမှာပင် ဦးကြီးနှင့်အတူ နေရသည်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အဆင်ပြေလှ၏။ ကျွန်တော် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသည်။

ကျောင်းစာတွေ များလာသည်ကို အကြောင်းပြကာ နောက်ပိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ ကျွန်တော် အိမ်ကို မှန်မှန် မပြန်နိုင်တော့။ ပြန်သည့် အခါတွင်လည် ခေတ္တခဏသာ နေနိုင်သည်။ ရွာကို ခင်တွယ်သော ကျွန်တော်သည် တစ်စထက် တစ်စ မြို့မှာ အနေပျော် လာသည်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းလာသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော့်တွင် ရွာက မညိုမြထက် ပို၍ ချစ်စရာ ကောင်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဝါဝါသည် ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်တွင် နေကာ ပင်မ တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်နေသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတိုင်း ဝါဝါနှင့် အမြဲ တွေ့ရသည်။ ဝါဝါဆိုသည့် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အသားက ဝါညက်သည်။ အဆင်အပြင်က ရန်ကုန်သူတွေနှင့်လည်း မတူ။ မညိုမြတ်လို ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီးလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ စွဲမက်စရာ ဖြစ်၍ နေသည်။ ဝါဝါသည် ပုသိမ်သူ။ လမ်းထိပ်က တစ်ထပ်တိုက် ကလေးမှာ ကျောင်းသူတွေ စကား ဘော်ဒါဆောင် သဖွယ် ငှါးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဝါဝါနှင့် ကျွန်တော်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရွာကို မေ့နိုင်ခဲ့သည်မှာ ထိုအချက်သည် အဓိက ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်သင် ဆရာဝန် အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် အပြီးတွင် ရွာကို ပြန်ရောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာသူရွာသားများ သည်လည်း အတန်အသင့် တိုးတက်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်လိုပင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ ထွက်လာသူတွေ ရှိနေပြီ။ အချို့က ရွာမှာပင် နေလျက် အလှမ်းမဝေးလှသော မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်ဆင်းသည်။ စာရေးစာချီ လုပ်သူက လုပ်သည်။ အရာရှိ ဖြစ်သူက ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာ လုပ်သူက လုပ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ချိန်က ပြောသလို ပညာတတ်ပြီးမှ လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းသူတော့ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော်လည်း မဆင်းနိုင်တော့။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်။

“မင်း ဘယ်မြို့နယ်ကို လျှောက်သလဲ”

စကားနည်းသော အဖေက ထိုမျှသာ မေးသည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်တော်သည် အစိုးရဝန်ထမ်း အဖြစ် စာမေးပွဲဖြေရန် လျှောက်ထားခြင်း မရှိသေး။ ကျွန်တော် တွေဝေနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဝါဝါက ကျွန်တော်ထက် စော၍ ကျောင်းမှ ထွက်ရသည်မို့ ရန်ကုန်မှာပင် အလုပ်လုပ်၍ နေပြီ။ ဝါဝါ ရန်ကုန်မှာ အလုပ် လုပ်ခြင်းကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ခွဲသွားရမှာ စိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ မိန်းကလေး ဖြစ်သော ဝါဝါက ကျွန်တော်ကို ငှက်က သူမိဘတွေဆီ မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်မှာပင် ကုတ်ကပ်နေသည် ဆိုတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ထားခဲ့ကာ ကျွန်တော့် အရပ်ကို ပြန်ခဲ့၍ တရား ပါမည်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဝါဝါကို မခွင့်နိုင်၊ ဝါဝါကို လက်ထပ်ယူရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ပြီးနေပြီ။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ မလျှောက်ရသေးဘူး အဖေ၊ လျှောက်တော့လဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့မြို့ ရချင်မှ ရတာ၊ တချို့ဆို နယ်စွန့်နယ်ဖျား အထိ ရောက်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းမှာ ထိုင်ပေးဖို့ ပြောထားတယ်၊ အဲဒါ လုပ်ရ ကောင်းမလားလို့”

ကျွန်တော်က မရေမရာ ဖြေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သော အမေက မနေ။

“အို တော်၊ ဝေးဝေးလံလံ လျှောက်သွား ရမှာဖြင့် မလျှောက်ပါစေနဲ့။ သား တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမယ်၊ ကျုပ်တို့ကလဲ အိမ်ရာပစ်ပြီး လိုက် စောင့်ရှောက်နိုင်တာ မဟုတ်၊ ရန်ကုန်မှာ လုပ်ရလဲ ကောင်းသားပဲ၊ အချိန်မရွေး ကူးသန်းလို့ ရတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မြို့သည် ပဲခူးမြို့နယ် အတွင်းမှာပင် ရှိ၍ ရန်ကုန်နှင့် အလှမ်း မဝေးပေ။ အမေက ကျွန်တော်သည် ယခုထက်တိုင် မိဘနှင့် ဝေးဝေး မနေနိုင်ရှာဟု ရိုးသားစွာပင် တွေး၏။ ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်အရွယ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါစေ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆကာ မိဘတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သူနှင့် ဝေးရာကိုလည်း မသွားစေချင်ပေ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလအတွင်း ကလည်း ကျွန်တော်ကသာ အိမ်ကို ခဏ ခဏ မပြန်နိုင်သော်လည်း အမေသည် သူစိတ်ကူး ရလျှင် ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက် လာတတ်၏။ ဘူတာကြီးမှ နေ၍ ကမာရွတ်သို့ လာရသည် ခရီးစဉ်ကို အသေမှတ်ကာ ဦးကြီးတို့အတွက် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်များ သယ်ဆောင်ပြီး အမေ ရောက်ရောက် လာတတ်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် အမေ၏ အစောင့်အရှောက်မှ ကင်းလွတ်ကာ ချစ်သူ၏ အယုအယမှာ ပျော်မွေ့ နေပြီကို အမေ မသိသေး။

ထိုရက်များက ကျွန်တော်သည် မညိုမြနှင့် မကြာမကြာ တွေ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ချောင်းတည်း နေ၊ တစ်ရေတည်း သောက်သူများ ဖြစ်၍ မတွေ့ဘဲလည်း နေ၍ မရပေ။

မညိုမြသည် ယခင်ကလောက် ကျွန်တော့်ကို အရောတဝင် မပြုတော့။ ခင်မင် ရင်းနှီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မြဲ ဖြစ်သော်လည်း အသွင်အပြင် ခြားနားနေသော ကျွန်တော့်ကို ဝေခွဲမရသော စိတ်ဖြင့် အဝေးက ငေးနေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သမှု ပြုလျှင်တော့ ဝမ်းသာအားရ တုံ့ပြန်တတ်သည်။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်နှင့် မညိုမြသည် တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြတော့၏။ ချောင်းထဲမှာ မညိုမြ တစ်ယောက်တည်း အဝတ်လျှော် နေသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်အတွက် သောက်ရေ သွားခပ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းရေကိုပင် သောက်သုံးရ၏။ ရေကျ၍ ချောင်းထဲမှာ သောင်ထွန်းသည့် အချိန် စမ်းတွင်းကလေးတွေ တူးထားကြသည်။ သဲပြင်ကို နက်နက်တူး၍ သရေစည်ပြတ် တစ်လုံးကို စိုက်ချထားခြင်းဖြင့် သန့်ရှင်းသော စမ်းရေတွင်း ကလေးကို ရသည်။ အခြား ရေနောက်များနှင့် မရောဘဲ သဲထဲမှ တစ်မို့စီမှ ထွက်နေသော စမ်ရေတို့နှင့်သာ ပြည့်နေတတ်သဖြင့် အလွန် အေးမြ သန့်ရှင်းသော သောက်ရေပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ရေပုံး နှစ်ပုံးကို ကိုင်ကာ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားချိန် မညိုမြသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောက်ပြားတစ်ခု ပေါ်မှာ အကျအန ထိုင်ကာ အဝတ်တွေကို တဗုန်းဗုန်း ရိုက်လျှောနေ၏။

လုံချည် ရင်လျားထားသော မညိုမြ ကတော့ ငယ်စဉ်ကလိုပင် ပြည့်ဖြိုး တတ်နိုင်လျက်ပင်။ ညိုသော အသားပြင် ပေါ်တွင် အတွင်းခံအင်္ကျီ၏ လက်ကြိုး နှစ်ချောင်းရာသည် အဖြူစင်း အစင်းနှစ်ခု အဖြစ် ထင်နေ၏။ မညိုမြ၏ လုံချည် အထက်ဆင့်သည် ပြေလျောလျော။ ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဪ၊ ဆရာဝန်ကြီးက ရေတွေ ဘာတွေ ခပ်လို့ပါလား၊ နွေခေါင်ခေါင် မိုးတွေ ဘာတွေ ရွာနေ ပါ့မယ်တော်”

မညိုမြက လုံချည်ကို ခိုင်အောင် ပြန်ဝတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ရိုလိုက်ခြင်းပင်။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ချောင်ထဲမှ ရေကို တပျော်တပါး သယ်ခဲ့ ခပ်ခဲ့ကြသည်။ မိုးတွင်းအခါ မိုးနည်းပါးလျှင်လည်း သည်ချောင်းရေ ကိုပင် သွယ်ယူကာ လယ်ထဲသို့ သွင်းရ၏။

“ဆရာဝန်လဲ ရေခပ်ရတာ ဆန်းသလာ မညိုမြရဲ့”

ကျွန်တော်က မသိဟန် ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သိပါဘူးတော်၊ ဒေါ်လေးချစ်က သူ့သားက မကြာခင် ရန်ကုန်မှာ ဆေးတိုက်ကြီး ဖွင့်ပြီး လူနာတွေကို ဆေးကုတော့မှာတဲ့၊ ငယ်ငယ် ကတည်းက ထူးခြားတဲ့ သားမို့လို့ တောနဲ့ မတန်တာလဲ ခဏခဏ ပြောရဲ့၊ တကတဲ သူ့သားကို ဘယ်သူကများ တောထဲ အတင်း ဆွဲသွင်းထားမှာ ကျနေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့လဲ မြို့ပေါ် ပြေးလိုက်ရင် ဆရာဝန်တွေ တစ်ပုံကြီး ပါတော့”

မညိုမြက ကျွန်တော့်ကို အခွင့်သာခိုက် အလစ်မပေးဘဲ တွယ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်၏။ သို့သော် သူ၏ စကားမှာ ထိုးမှုများသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို မလှုပ်ရှားစေတော့။ ကျွန်တော် တဟ်ဟဲသာ ရယ်၍နေ၏။

“အမေက သူ့သားအကြောင်း ကြွားနေကျ မဟုတ်လား မညိုမြရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ”

“သူသားကလဲ ခုတော့ ကြားလောက်စရာ ဖြစ်ပြီကိုး”

မညိုမြ၏ ပစ်မှတ်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့သာ ရှေးရှု၏။

“ငါက ရွာကိုလဲ မမေ့၊ ရွာက သူငယ်ချင်းတွေ ကိုလဲ မမေ့ပါဘူးဟာ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာ ခဏပါ၊ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာ နေရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က မရေရာသော ဆင်ခြေ ဆင်လက်ကို ပေးလိုက်သည်။ ရေပုံး နှစ်ပုံကို ခေတ္တချ၍ သူ့အနားမှာ ထိုင်မိ၏။

“ရွာက သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတဲ့ အထဲမှာ ကျုပ်ကော ပါသလားဟင်”

မညိုမြက တဲ့တိုးကြီး မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာများ ထူပူ သွားသည်။ မညိုမြသည် တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့သော စကားများကို ခပ်လွယ်လွယ် မေ့ပစ်ဟန် မတူပေ။ တောက မိန်းကလေးများသည် အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလေ့ ရှိကြသော်လည်း မညိုမြ ယောက်ျား မယူသေး။ မညိုမြကို လိုချင်သူတွေ ရွာမှာ များစွာရှိကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိသည်။

“ပါတာပေါ့ဟာ”

ကျွန်တော်က မညိုမြ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်ကာ မရဲတရဲ ဖြေရသည်။

“ပါတယ်ဆို တော်သေးတာပေါ့တော်၊ ကျုပ်ကတော့ စကားတစ်ခွန်း ပြောထားရင် တစ်သက်လုံး မေ့တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေက ကျုပ်ကို ကိုအေးမောင်နဲ့ ပေးစားချင်နေတာ ကြာပြီ၊ သူတို့က ရွာထဲမှာ ဩဇာလဲ ရှိသမဟုတ်လား၊ ဒေါ်လေးချစ်ကလဲ အောင်သွယ် ကောင်းလေ၊ သူသား အတွက်လဲ စိတ်ချရအောင် ထင်ပါရဲ့”

မညိုမြ၏ ပွင့်လင်းသော စကားများကို ကျွန်တော် လွှဲရှောင်၍ မရတော့ပါ။

“အေမောင်က သဘောလဲ ကောင်း၊ အလုပ်လဲ လုပ်တယ်၊ မဆိုးပါဘူးဟာ”

အေးမောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ခုနစ်တန်း အထိ နေဖူးသည်။ သူ့အဖေက ရပ်ကွက်လူကြီး ဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်ခိုင်၊ ရှင်ကကော သဘောတူသလား ဟင်”

မညိုမြ၏ အသံတုန်တုန် ကလေးကို ကျွန်တော် မကြားရက်ပါ။ သူ့မျက်လုံးများက အရောင်တောက်ကာ စိုလက်နေမည် ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြည့်ဝံ့။ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့၊ အိမ်မှာ သောက်ရေတွေ အများကြီးပါ၊ အဲဒီ တစ်ခေါက်ရရင် တော်ပြီ”

ချောင်းကမ်းပါးမှ နေ၍ အမေ လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မညိုမြကို နှုတ်ဆက်ကာ အဆောတလျင် ထလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် ရေပုံးထဲတွင် ရေတစ်ဝက်ပင် အနိုင်နိုင် ပါလာတော့၏။

မညိုမြ၏ အဝတ်တွေကို တဗုန်းဗုန်း မြည်အောင် တမင် ရိုက်လျှော်သံသည် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လျှံတက် သွားလေ၏။

* * *

“နယ်ကို တစ်နှစ် နှစ်နှစ်တော့ သွားမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ကိုရေ၊ နောက်မှ ရန်ကုန် ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးမယ် ပြောတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ပြောသလိုပဲ နှစ်နှစ်လောက်တော့ သည်းခံပြီး သွားလိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား”

ကျွန်တော်နှင့် ဝါဝါ လက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ် မှာပင် ကုတ်ကပ် နေခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော် ဆေးခန်းထိုင်၍ ရသည့် ငွေ၊ ဝါဝါ ရုံးမှာလုပ်၍ ရသည့် လခတို့ဖြင့် မျှမျှတတ သုံးစွဲကာ နေထိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မိဘများက ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝစွာဖြင့် ထူထောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်သူများ မဟုတ်ကြ၍ ကိုယ့်ဘာသာ ရုန်းကန်ကြရသည်။ မြို့၏ လူနေမှုစရိတ်ကို လိုက်မီအောင် မနည်းကြိုးစား ရှာဖွေကြရသည်။ သာမန် ဆရာဝန် ပေါက်စလေး တစ်ယောက် အနေဖြင့်လည်း အထူးကု သမားတော်ကြီးတွေ ပေါများသော မြို့ပေါ်မှာ တိုးဝင်ရပ်တည် ရသည်မှာ မလွယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြံရပြန်၏။

လခစား အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဘက်မှ ဆေးခန်းထိုင်ကာ ဝင်ငွေနှစ်မျိုး ရအောင် ရှာကြဖို့ အကြံ ဖြစ်ကြရသည်။ နယ်ကို နှစ်နှစ်ခန့် ဆင်းပြီး ရန်ကုန်သို့

ပြန်လာရအောင် ဝါဝါက သူ့အစွမ်းဖြင့် ကြိုးစားမည်ဟု ဆိုသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ် တောမှာ ပြန်နေချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ။ အမေလဲ ဒီနှစ် ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တို့မြို့ကိုပဲ ဦးစားပေး လျှောက်မယ်နော်”

“အို၊ ကိုယ်တို့မြို့က သိပ်တောကျလွန်း ပါတယ်၊ ဝါဝါတို့မြို့ကို လျှောက်ပါ ကိုရယ်၊ ဟိုမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ဖေဖေတို့က အားလုံး စီစဉ်ထားမှာ”

ကျွန်တော်၏ ချစ်သော ဇနီးချော ဝါဝါ၏ စကားကို အမြဲနားထောင် နေခဲ့သည် ချည်းပင်။ ကျွန်တော်က အနည်းငယ် တွေဝေနေတော့ ဝါဝါက စကားနာ ထိုးသည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုက ရွာက အဆက်ဟောင်း ကလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ချင် လို့လား”

“သူလဲ လင်နဲ့သားနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ ဝါဝါရယ်”

ဝါဝါနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီး မကြာမီပင် မညိုမြ တစ်ယောက် ကိုအေးမောင်နှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။

“ပုသိမ်ကို ပြောင်းပြီး နှစ်နှစ် သုံးနှစ် နေလို့မှ ရန်ကုန် ပြန်မရရင် ကိုယ်တို့မြို့ကို ပြောင်းပေါ့”

ဝါဝါက သူတို့မြို့ကို ပြောင်းလျှင် စားစရိတ်၊ နေစရိတ်က အစ ဆေးခန်းဖွင့်ရေး ကိုပါ သူ့မိဘများက စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်၍ ရသမျှ ပိုက်ဆံကို အသားတင် စုဆောင်းနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလည်း မိဘရပ်ထံ ပြန်ရင်း မကြာ မကြာ တွေ့နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း နားဝင်အောင် ပြောသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမကို ဦးစားပေးရမည့် ဝတ္တရား ကလည်း ရှိလာသည်မို့ မယားစကားကို လိုက်နာရ ပြန်သည်။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ သူ့လယ်ယာက လွဲလျှင် ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင် မရှိသည်မို့ ကျွန်တော် ဆေးခန်းဖွင့်ရေး ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးမည် မဟုတ်ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကုန်နေပြီ။

ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီး မရသေး။ ဝါဝါက မလိုချင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် နယ်ဆင်းနေစဉ် ဝါဝါက အမျိုးတစ်ယောက်အိမ် ခေတ္တ ပြောင်းနေမည်။ နှစ်ယောက်လုံး ပိုက်ဆံစုမည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သည့် အခါ စုဆောင်းထားသော ငွေဖြင့် အတန်အသင့် ကောင်းမွန်သော အိမ်ကလေးကို

ဖန်တီးကာ နေကြမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်အမေ ကိုလည်း ရန်ကုန်မှာ ခေါ်ထားချင်လျှင်လည်း ရသေးသည်။ တောနှင့်မြို့ ကူးလိုက်သန်းလိုက် နေချင်လျှင်လည်း ရသေးသည်။ ယခုတော့ အိမ်က ကျဉ်းလွန်း၍ အမေ့ကို ဆေးကလေး ဝါးကလေး ကုပေးချင်၍မှ ခေါ်ထားလို့ မရ။

ဤသည်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့၏ စီမံကိန်းများသာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်တော် ပုသိမ်သို့ ရောက်နေစဉ် ကာလမှာပင် အမေ ဆုံးသွားလေသည်။ မိဘသေမှု နောင်တကြီးစွာ ရတတ်သော သားဆိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည်လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိရ ပါတော့သည်။

“မြို့ပေါ်မှာက ရန်ကုန်က ဆင်းပြီး ဆေးတိုက်ဖွင့်တဲ့ ဆရာတွေတော့ ပေါ့ပါရဲ့၊ ဆေးရုံကြီး မှာက ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ တစ်ခါတလေ ဆရာဝန်ကြီး နယ်တွေ လှည့်ဆင်း နေရရင် တစ်ယောက်မှတောင် မရှိဘူး”

ဆေးရုံကို ကြောက်သော အမေသည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မှ ဆေးရုံ အပို့ခံသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက မရှိ။ ရုတ်တရက် ခွဲစိတ်ဖို့ လိုအပ်သဖြင့် မြို့နှင့်ဝေးသော အခြားမြို့ တစ်မြို့သို့ ပို့ရသည်။ လမ်းမှာ အမေ ဆုံးသည်။

တစ်ရွာလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသော မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ အေစက်သော မျက်လုံးပိုင်ရှင် အဖေ။ တောက်ပသော်လည်း စိမ်းကားသော မျက်လုံးများနှင့် မညိုမြဲ။

“ကိုယ်တို့မြို့ကို ကို အလုပ်ပြောင်း ရလိမ့်မယ် ဝါဝါ၊ မင်းတို့မြို့က မြို့ကြီးတယ်၊ ဆရာဝန် ပေါ့တယ်၊ တို့မြို့မှာ ဆေးရုံတစ်ရုံပဲ ရှိတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတယ်၊ လက်ထောက် ဆရာဝန် တောင်းထားတာ ကြာပြီတဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မတားပါနဲ့တော့”

ယခုမှပင် ကျွန်တော်သည် ပြတ်သားသော စကားကို ဆိုမိ၏။

ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ကြံဖန် ကြွားဝါသော အမေသည်ကား မရှိတော့ပြီ။

ဆေးရုံဝင်းထဲရှိ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းသော အိမ်ကလေးမှာ ကျွန်တော် နေရသည်။ အဖေသည် သူ့ခြံနှင့်ယာကို စွန့်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ လာနေဖို့ စိတ်ပင်မကူး။ ကျွန်တော်ကသာ တစ်ခေါက်တလေ သွားရောက် လည်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာလည်း အားလပ်လှသည် ဟူ၍ မရှိလှ။ မြို့ကို ဗဟိုပြု၍ ရောက်လာကြသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လူနာများနှင့် ကျွန်တော် လုံးပန်း နေရသည်။ အရေးကြီးသော လူနာများကို လိုအပ်လျှင် ပစ္စည်း ကိရိယာ ပိုစုံသော အခြားမြို့များသို့ ပို့ပေးရသည်။ သမိုင်းကြွေကို ကျွန်တော် ယခုမှပင် ဆပ်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နယ်သည် တောင်သူ လယ်သမားများ ပေါများသောနယ် ဖြစ်သဖြင့် ကြီးကြီးငယ်ငယ် လယ်ယာ လုပ်သူသာ များသည်။ ကျွန်တော်တို့လို တက္ကသိုလ် ပညာသင်သော လူငယ်များမှာ ယခင်ကထက် စာလျှင် များလာသော်လည်း လူဦးရေနှင့် နှိုင်းစာလျှင်ကား အလွန်ပင် နည်းပါး ပါသေးသည်။ ထိုအတွက်လည်း ယခင်က ကျွန်တော်တို့ အသံကောင်း ဟစ်ခဲ့သော ကြွေးကြော်သံများကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိသည်။

တိတ်ဆိတ် မှောင်မည်းသော ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကျွန်တော် ငေးမော တွေးတော နေမိစဉ်မှာပင် ဆေးရုံဝင်း အဝင်လမ်းဆီမှ မီးရောင် လက်လက်ကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါ ဆယ်နာရီ ထိုးပြီး နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခု တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း လျှပ်စစ်မီး ပျက်လျက် ရှိသဖြင့် တစ်မြို့လုံး မှောင်လျက် ရှိသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာလည်း မှောင်နေ၏။

လမ်းဘက်သို့ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့် လိုက်သောအခါ ဆိုက်ကားနှစ်စီး ဝင်လာ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရေးတကြီး လူနာ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်သည် အနွေးထည် တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်ကာ ဆေးရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ အိမ်ဘက်မှလည်း တံခါး ပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆိုက်ကားများသည် ဆေးရုံရှေ့မှာ ရပ်၏။ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ လူနာကို ဆိုက်ကားပေါ်မှ ပွေ့ချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားသော အခါ လူနာသည် စမ်းသပ် ခုတင်ပေါ် ရောက်နေပေပြီ။ ဘေးမှလူများကို ရှုစေကာ ကျွန်တော် ရှေ့တိုးသွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဝိုးထိလို့”

ဆေးရုံညစောင့် လက်မှ လက်ဆွဲ မှန်အိမ်ကို ဆွဲကာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ အေးမောင် ပါလား။ မညိုမြ ယောက်ျား အေးမောင်။ ကျွန်တော် နံဘေးကို ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပေါင်းလျက် တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသော မညိုမြကို တွေ့ရတော့သည်။

“သူ သေပြီလားတော့ ကိုအောင်ခိုင်”

တောက်ပသော မညိုမြဲ၏ မျက်လုံးများသည် ပူပန်မှုကြောင့် ညှိုးရော် နေကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဝင်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘေးဖယ် ပေးလိုက်သည်။ လိုအပ်သမျှကို ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ပိုင်းဝန်း ပြုလုပ်ကြသည်။ ယခုလို မိုးကျစ လယ်ကွင်း ဆင်းချိန်မှာ ပိုးမွှား အန္တရာယ်ကို ကြုံရုံမဲ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မှာ တတ်နိုင်သမျှ ဆေးဝါးကို အသင့်ဆောင်ထား ကြရသည်။

“သူ ကံကောင်းတယ် မညိုမြဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လန့်သွားလို့ သတိလစ် နေတာပါ။ အကောင်ကိုကော မိသလား”

ဗဟုသုတ ရှိသော ရွာသား တစ်ယောက်က ရိုက်သတ်ပြီး ယူလာသော မြွေကို ထုတ်ပြသည်။ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဓားနှင့်ခွဲပြီး စည်းနှောင် လာသဖြင့် တော်သေးသည်။

နံနက် လင်းအားကြီးမှပင် မညိုမြဲနှင့် သူ့အဖော် ရွာသားများ ပြန်ဆင်း သွားကြသည်။ လူနာအတွက် စိတ်ချရပေပြီ။ လူနာသည် ခုတင်ပေါ်မှာ မှိန်းနေ၏။ မညိုမြဲသည် ပြန်လည် ကြည့်လင်လာသော သူ့မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ရွန်းရွန်းစားစာ မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ သူတို့နားမှာ စောင့်နေခဲ့သည်။

“သိပ် ကျေးဇူးတင်တာပဲ ကိုအောင်ခိုင်ရယ်၊ တကယ့်ကို ပြောတာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဆေးရုံကို ခေါ်သာ လာရတယ် အား မရှိပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီး ကလဲ အသင့် ရှိချင်မှ ရှိမှာဆိုတော့ ပစ်လိုက်ရတော့မယ် ထင်တာတော်”

ကျန် ရွာသားများ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မသိတော့ သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာ၏ အဆက်အနွယ်များပင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတစ်ယောက် ဒီမှာ ဆရာဝန် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောကြသား၊ ခုမှပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဟဲ့၊ အဲဒါ ဒေါ်လေးချစ်ရဲ့ သားလေ၊ အမလေး ဒေါ်လေးချစ်ကြီး သတိရ လိုက်တာတော်၊ ကိုအောင်ခိုင်သာ ရှိရင် ဒေါ်လေးချစ်လဲ သေမှာ မဟုတ်ဘူး”

မညိုမြသည် သူ့ကို ချွေးမ မတော်ချင်သော အမေ့ကို တမ်းတကာ မျက်ရည်ဝဲ၏။
ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာတော့ စူးရှနာကျင် သွားပါသည်။

မညိုမြနှင့် ရွာသားများ ပြန်သွားကြ၏။ လူနာကို ဆေးရုံမှာပင် ထားခဲ့ရန်
ပြောရသည်။ သူတို့ ပြန်သွားမှပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးဆီသို့
ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။

အိမ်ရှင်မ မရှိသော ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးသည် ပရမ်းပတာ ဖြစ်ကာ ရှုပ်ပွနေ၏။
ကော်ဖီပူပူ တစ်ခွက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ စီမံရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ဝါဝါဆီ
စာရေးရမည်။ လခ သုံးရာကျော်၊ သူ့ ပါတိတ်လုံချည် တစ်ထည်ဖိုးသား
ရှိသောငှေ့ကို စွန့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် လာနေဖို့ အကြောင်း။

ကျွန်တော် သည်နေရာမှ စွန့်ခွါ၍ မသွားလိုပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ ပေးဆပ်စရာ အကြွေးတွေ ကျန်ရှိ နေသေးသည်။

* * *

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ထမင်းတွေ ဘာတွေတောင် စားနေပြီလား”

ကျွန်တော့် အသံကို ကြားရတော့ အေမောင်သည် ဝမ်းသာအားရ မော်ကြည့်သည်။

“အေးကွ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အောင်ခိုင်ရာ၊ မနက်ကမှ ညိုမြ ပြောပြလို့ မင်းကိုလဲ
ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဒီညနေတော့ ငါ ဆင်းနိုင်ပြီပေါ့”

“အေးအေးဆေးဆေး မှပဲ ဆင်းပါကွာ၊ မင် အနာက နည်းနည်း နက်တော့”

ကျွန်တော့် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခြေကျင်းဝတ်တွင် ထိသော သူ့ဒဏ်ရာက
အရိုးကို ထိသည်။ ချက်ချင်းတော့ ခြေထောက် ကောင်းကောင်း ထောက်နိုင်ဦးမည်
မဟုတ်သေး။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးမလေး တစ်ယောက် ရေပုလင်းကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်။

“တော်ပလား အဖေ၊ ထပ်ထည့်စားဦးလေ”

ကျွန်တော်က ကြက်တောင်စည်းနှင့် ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ မညိုမြ။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက် မိသည်။ မညိုမြနှင့် တူလိုက်လေ။ တောက်ပသော မျက်လုံးများ၊ ညို၍ ညက်သော အသား၊ ပြည့်ဖြိုး လုံးကျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေး၊ အသက်ကတော့ ဆယ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိဦးမည်။ သွက်လက် ချက်ချာပုံမှာလည်း မညိုမြ ငယ်စဉ်ကနှင့် တူလှ၏။

“ဒါ မင်း သမီးလား”

“အေးလေကွာ၊ ငါ မရှိတော့ ညိုမြက ကိုင်းထဲ ဆင်းရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ဟဲ့ သမီး၊ ဒါ အဖေတို့ ရွာသားပေါ့။ ခု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ”

ကလေးမ ကလေးသည် ရေပုလင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်သည်။ မျက်နှာထား ချုံ့ပုံကတော့ သူ့အမေနှင့် မတူပေ။

“သိပါတယ် အဖေရဲ့၊ အမေက ပြောတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက အမေနဲ့ ငယ်ငယ်က သိပ်ခင်တာတဲ့၊ ဆရာဝန်ကြီးက သဘောလဲ ကောင်းတယ်တဲ့”

သူ့အပြောကြောင့် အေးမောင် မျက်နှာပျက်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း လူ့ခြေဆည်ညလိုက်သည်။

“ငါ့သမီးကတော့ အသွက်ပဲဟေ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကော သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက် ရပြီလဲ”

အေးမောင်က တောသား လူရိုးပီပီ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်လင်း ရင်းနှီးစွာပင် ဆက်ဆံသည်ကို သမီး ဖြစ်သူက အားနာဟန်ဖြင့် သူ့အဖေကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်၍နေသည်။ ကလေးမလေးက အကင်းပါး ပုံလည်း ရသည်။

“တစ်ယောက်မှ မရှိသေး ပါဘူးကွာ၊ ကဲ သားအဖတွေ နေရစ်ကြဦး၊ ဟိုဘက်က လူနာတွေ သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ကောင်မလေးက သွက်လက်စွာ ဖြေသည်။

ကျွန်တော် နေရာမှ ထွက်ခွါ လာခဲ့၏။ မညိုမြ၏ သမီးကလေး မျက်နှာ ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာ စွဲထင်နေသည်။ ချစ်စရာလေးပဲ။

နောက်နေ့တွေမှာ အေးမောင်တို့ သားအဖတွေနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့ရ။ အခြားရွာများသို့ ကူးစက်ရောဂါ ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်တွင် ကျွန်တော် ပါသွားသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လာသည့် နေ့တွင် အေးမောင် ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ညနေဘက်တွင် မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်နေခိုက် အိမ်ရှေ့မှ အသံ အချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ပြန်ရောက်ပြီ ဆိုလို့ လာကန်တော့တာ ပါရှင့်”

“အေး ထားခဲ့လေ၊ နိုးတော့ ပြောပြလိုက်မယ်”

“ကျွန်မ အမေက ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သေသေချာချာ တွေ့ပြီးမှ ပေးခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်ရှင့်”

ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် တပည့်ဖြစ်သူတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေသည့် စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့် အတိုင်းပင် မညိုမြ၏ သမီးကလေး ဖြစ်နေသည်။

“လာဟော့ သမီး၊ ဝင်လာခဲ့”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ သမီးဟု ခေါ်လိုက်မိသည့် အတွက် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်တွင်လည်း သားတွေ သမီးတွေ ရှိနေသင့်ပေပြီ။

ကောင်မကလေးက ကျွန်တော့် တပည့်ကို ကွေ့ရှောင်ကာ ရဲဝံ့စွာပင် ဝင်လာ၏။
သူ့လက်ထဲမှာ ခြင်းတစ်လုံးနှင့် စားစရာ အသီးအရွက်တွေ ပါလာသည်။

“အဖေက အိမ်ပြန်ရောက် သွားပြီလေ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့၊ မနက်က အမေလဲ
ပါလာပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး မရှိလို့ ဒီညနေ ပြန်လာမယ် ဆိုလို့ အမေက ဒါတွေ
ပို့ခိုင်း လိုက်တာ၊ ရွာကိုလဲ ဆက်ဆက် လာပါဦးလို့ အဖေကရော အမေကပါ
မှာလိုက်တယ်ရှင့်”

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ထိုင်၍ ကန်တော့ ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆု မပေးတတ်။

“သမီးအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ကိုးနှစ်ပါ”

“နာမည်ကကော ဘယ်လို ခေါ်သလဲကွယ့်”

“မညိုပြာတဲ့”

“ဟင် ဘယ်လို”

“မညိုပြာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မညိုမြကို “ညိုပြာညက်” ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်။
မညိုမြက ထိုနာမည်ကို တော်တော် နှစ်သက်ပုံ ရသည်။

“မင်းအမေက တော်တော် နာမည် အပေးကောင်းသားပဲ၊ ဒါထက် သမီး ကျောင်း
နေသလား”

“နေတယ်ရှင့်”

“ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”

“သုံးတန်းပါ”

“တော်တာပေါ့၊ မင်းအမေကို ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့အထိ ကျောင်းထားခိုင်းနော်၊ ဦးဦး ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်လို့ ပြော၊ သိလား”

ပညာတတ် ဉာဉ်ကလေး ခိုအောင်းဆဲ ရှိသော ကျွန်တော်က သွန်သင် လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကတော့ နေချင်တယ် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရွာမှာက လေးတန်း အထိပဲ ရှိတော့ အမေက ဆက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို၊ ဘာဝေးတာ လိုက်လို့၊ ဦးဦး ပြောပေးမယ်၊ မင်း လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“လာနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မနက်တိုင်း လာနေကျပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်းရွက် လာရောင်းတာလေ”

ကျွန်တော်သည် မနက်တိုင်း ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များ လာရောင်းတတ်သော အမေ့ကို ရုတ်ခြည်း သတိရ လိုက်မိသည်။ မနက် နှင်းမကွဲ တကွဲမှာ ရွာမှနေ၍ ကားလမ်းမကြီး အတိုင်း ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကာ လာကြရ၏။ ထိုနည်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

“အေးလေ၊ ငါ မင်းအမေကို ပြောဦးမယ်။ ဒီနှစ်မှ သုံးတန်း ဆိုတော့ လိုပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ဆက် ပြောပေးနော် ဦးဦး ဆရာဝန်ကြီး၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ ရွာက လူကြုံနဲ့ ပြန်လိုက်ရမှာ”

“အေ အေး ပြန်တော့၊ ဟင်းရွက်တွေကလဲ များလိုက်တာကွယ်။ ဒီမှာ ချက်မယ် ပြုတ်မယ့်သူတောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

မညီပြာက အိမ်ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးဦး ဆရာဝန်ကြီး မိန်းမကကော”

“သူက ရန်ကုန်မှာကွယ်”

“ဪ၊ အမေက ဆရာဝန်ကြီး ကတော် ရှိမှာပဲ ဆိုပြီး လိုက်မလာတာ”

သည်တစ်ခါ မျက်နှာပျက် သွားရသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်၏။ ကောင်မလေးက သူစကား မှာသွားသည်ကို သိဟန်ဖြင့် လျှာကလေး တစ်လစ် ထုတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကလေး ငုံ့လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ ပြန်တော့၊ မိုးချုပ်နေမယ်”

ကောင်မလေး ပြန်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မညီမြ၏ သမီးကလေး မညီပြာ၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုး ချမိ၏။ မိန်းကလေးက သွက်လက် ချက်ချာပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သူ့အမေ မညီမြလည်း ထက်မြက်သူသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မညီမြသည် အထက်တန်း ပညာကို သင်ခွင့် မရခဲ့။ ယခုလည်း သူ့သမီး မညီပြာသည် လေးတန်း မအောင်ခင် ကျောင်းထွက်ကာ လယ်ထဲ ဆင်းရဦးမည်လား မသိ။ အကယ်၍ သူကလေးသည် မြို့ကြီး ပြူကြီးမှ ခေတ်မီ ပြည့်စုံသော မိဘမှာသာ ပေါက်ဖွားခဲ့လျှင် ပညာတွေ အများကြီး တတ်ကာ အထက်တန်းလွှာမှာ ဝင်ဆုံးနေမှာ မလွဲပေ။

ရွာမှာ မညီပြာလို ကလေးတွေ များစွာရှိသည်။ ထို့အတူ မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်မှာ ရှိသည်။ အလှမ်းဝေးသော နေရာများ အတွက်တော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အင်အားဖြင့် မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံးကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေးမ ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်တော် စိတ်အားထက်သန် လာမိသည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ကလေးတချို့ ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြ၏။

အိမ်သားတစ်ယောက် နေမကောင်းသည့် အတွက် လာရောက် ပြုစုသူများ နောက်မှ မလွဲမရှောင်သာ ပါလာကြရသော ကလေးငယ်များ ဖြစ်သည်။

* * *

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ကိုရယ်၊ အရင် တစ်ပတ်တည်းက ပြန်မလာလို့ စိတ်ပူနေတာ”

ကျွန်တော် ဇနီးသည်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ညည်းတွားရင်း မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က အရေးတကြီး စာရေး ခေါ်သဖြင့်သာ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း ရုံးပိတ်ရက် သို့မဟုတ် အားသည့်ရက်များတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ သွားကာ ဝါဝါနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဝါဝါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါဦး၊ ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

ဝါဝါက တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးဖြင့် ဝေဖန်ကာ အကဲခတ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုး ချ၏။ အိမ်ရှင်မသာ ရှိမည် ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရသော အိမ်ကလေးသည် နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်မှာ မလွဲ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရလိမ့်မယ် ဝါဝါ။ ကိုတို့ ခုလို တစ်ယောက်တစ်ကွ နေရတာလဲ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဝါဝါရဲ့ မဟာစီမံကိန်းကြီး အတွက် ဒီလို လုပ်နေရတာလဲ ဘာမှ အကြောင်း မထူးဘူး၊ ကိုတို့မှာ ငွေကို မစုနိုင်တဲ့ အပြင် တစ်ယောက်တစ်ကွ နေရလို့ ပိုတောင် အကုန်အကျ များနေတယ် မဟုတ်လား”

“အို၊ ဒါတော့ ကိုက ငွေကို စုမှ မစုဘဲ၊ ပြီတော့ ဆေးခန်းဖွင့်ပါ ဆိုလဲ မဖွင့်ဘူး၊ ပုသိမ်မှာတုန်းက စုမိသားပဲ”

“ဒါလဲ ဟိုပြောင်း သည်ရွေ့နဲ့ ကုန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ဝါဝါရယ်။ ကိုကသာ ကြိတ်မှိတ် စုပေးခဲ့ပေမယ့် ဝါဝါ ရန်ကုန်မှာ နေရတဲ့ အတွက် မစုမိတဲ့ အပြင် အိမ်ကတောင် ပိုပိုပေး နေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဝါဝါ၊ ဆရာဝန်ကြီးရော ကိုရော ဆေးရုံမှာတင် မအားမလပ်အောင် လုပ်နေကြရတယ်၊ ရန်ကုန်က ဆရာဝန် တချို့ကသာ လာဖွင့်နိုင်တာ၊ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာတော့လဲ ဆေးရုံကိုပဲ အားကိုးပြီး ပြေးလာကြရတာ”

“ကိုပဲ ဒီကို ပြောင်းချင်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပြောင်းလာတာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအတွက်လဲ ကို ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ခုကော ကိုက ဘာတွေ ဖြစ်စေချင်သေး လို့လဲ”

“ဝါဝါ အလုပ်ထွက်ပြီး ဒီကို ပြောင်းလာဖို့ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဒီမှာရှိတဲ့ အလုပ် တစ်ခုခုကို ပြောင်းလုပ်”

“အို ဟင့်အင်း၊ ကိုယ်ရပ်ကိုယ့်ရွာ မဟုတ်ဘဲ ဝါဝါ မနေချင်ဘူး”

“ဝါဝါ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက လူမှ မဟုတ်ဘဲ ဝါဝါရယ်”

ကျွန်တော်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ အင်အားတွေ ရှိလာသလို အရိုးမပေးလိုသော စိတ်ဆန္ဒတွေလည်း အားကြီးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဇနီးသည်ကတော့ အကြောက်အကန့် ငြင်းဆန်ဆဲပင်။

သို့သော် များမကြာမီ ကျွန်တော့်ဘက်က အောင်မြင်မှု ရလာသည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် မပြန်ဘဲ နေပါများလာသော အခါ မိန်းမသာ ငြိဖြစ်သော ဝါဝါသည် လိုက်လိုက် လာရ၏။ ကြာတော့ ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အိမ်ကလေး ဖြစ်လာသည်။ ဝါဝါသည် သူ၏ မွမ်းမံပြင်ဆင်မှု အောက်မှာ သပ်ရပ် လှပလာသော အိမ်လေးကို တစ်စထက် တစ်စ ခင်တွယ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရုံးမှ ခွင့်ရက်ရှည် ယူကာ လာနေ၏။ ကျွန်တော်က ဝါဝါကို အပြီးအပိုင် နေဖြစ်ရန် သိမ်သွင်း ရသည်။

ကျွန်တော့် အထက်မှ ဆရာဝန်ကြီး ပြောင်းရွှေ့ သွားသဖြင့် ဒေသခံ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီး၏ နေရာမှာ ဝင်ရ၏။ ဝါဝါသည်လည်း “ဆရာဝန်ကြီး ကတော်၊ ဆရာဝန်ကြီး ကတော်” ဟူ၍ ရိုသေကျိုးနွံစွာ ဆက်ဆံတတ်သော နယ်သူ နယ်သားတွေနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် လာသည်။ မကြာခင် ကျွန်တော့် စီမံကိန်းလည်း အောင်မြင်လာ၏။ ဝါဝါသည် ကျွန်တော့် အပါးမှာ အမြဲနေရန် ဆုံးဖြတ်သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ပေပြီ။ တစ်ကြောင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် လိုအပ်နေသော အရာတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းရန် အတွက် ဝါဝါတွင် ရင်သွေး တစ်ယောက်ကို လွယ်ထားရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် ရွာကို မကြာ မကြာ ရောက်၏။ ကျွန်တော် မသွားလျှင်လည်း အဖေက ပဲရောင်း၊ စပါးရောင်းရင်း ရောက်ရောက် လာတတ်သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အမူအရာဖြင့် ခွင့်လွှတ်စ ပြု၏။

ကျွန်တော် ရွာကိုရောက်တိုင်း မညိုမြတို့ အိမ်ကို ဝင်သည်။

အေးမောင်သည် လည်းကောင်း၊ မညိုမြသည် လည်းကောင်း၊ သူတို့ သမီးကလေး မညိုပြာသည် လည်းကောင်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ကြိုဆိုကြ၏။ စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်းသည်မှာ အေးမောင်သည် ပိုးထိသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဘက် မသန်တော့ခြင်းပင်။ မညိုမြက ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုကာ လုပ်တတ် ကိုင်တတ်၍ တော်သေး၏။ မညိုမြတို့တွင် မညိုပြာသာမက နောက်ထပ် ကလေးအငယ် နှစ်ယောက် ရှိသေးကြောင်း ကိုပါ သိရသည်။

ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား နေသည်ကတော့ မညိုပြာပင်။ သည်နှစ် မညိုပြာ လေးတန်း အောင်ပေပြီ။ မညိုပြာကို ကျောင်းဆက်ထားရေး အတွက် ကျွန်တော် ပြောရတော့သည်။

အစ ပထမတော့ မညိုမြက အင်တင်တင်။

“သူက အကြီးဆုံး ဖြစ်နေတာ ကိုအောင်ခိုင်ရဲ့ ၊ ဈေးလဲ ရောင်းတတ် နေပြီ၊ ထမင်းချက် ကလေးထိန်းလဲ သူပဲ မျက်နှာလွှဲ နေရတာ”

“ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် သက်သာတာလေးကို မကြည့်နဲ့လေ မညိုမြ၊ သူတို့ဘဝ တစ်သက်လုံး ကောင်းစားရေး အတွက် လုပ်ပေးရမယ့် ဝတ္တရာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်မလဲ ငယ်ငယ်က ကိုအောင်ခိုင်တို့လို ကျောင်းနေချင်တာ၊ အမေက မထားလို့ မနေခဲ့ရတာပါပဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ မညိုမြရယ်”

ကျွန်တော်က လေးလေးစားစား ပြောတော့ မညိုမြ ကလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် မညိုမြ တွေဝေနေဆဲ။ အေးမောင်

တစ်ယောက်ကတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ဖြစ်နေသည်။ သူက စိတ်ဓာတ်ကျ နေသည်။

“သမီးကကော နေချင်လို့လား”

မညိုမြက သူ့သမီးကို မေးသည်။

“နေချင်တယ် အမေ၊ ဦးဦး ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ သူ့အိမ်က နေပြီး ကျောင်းတက် ရမယ်တဲ့၊ ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် ထားပေးမယ်တဲ့”

မညိုပြာက ကျွန်တော် သင်ထားသည့် အတိုင်း ပြန်ပြောသည်။ မညိုမြရော အေးမောင်ကပါ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြ၏။

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အောင်ခိုင်ရာ၊ ငါတို့ကတော့ ရရစားစား ဆိုတော့ အဲဒီလောက်လဲ မတတ်နိုင်တာ အမှန်ပါပဲ၊ အငယ်တွေ ကလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

မညိုမြ ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“မိန်းကလေးပဲ ဒီလောက်တော့ မလိုပါဘူး ကိုအောင်ခိုင်ရယ်။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းလောက် အောင်ရင် ဆရာမလေး ဘာလေးလုပ် တော်ပြီပေါ့။ ဒါတောင် သူတို့ကို အလိုလိုက် လို့ပါ။ နို့မို့ရှိ ခြံထဲမှာပဲ ခိုင်းရမှာ၊ ကျုပ်တို့တုန်း ကလဲ ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့ ရတာပဲ”

“ဒါတော့ ခေတ်က အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးလေ မညိုမြရယ်”

ပြောသာ ပြောရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးပေါင်း များစွာထဲမှာ မညိုပြာ တစ်ယောက်ကိုပင် မနည်းဆွဲထုတ် နေရသည်ကို စဉ်းစားမိ၏။

“အင်းလေ နေချင်လဲ နေကြည့်ဦးပေါ့၊ ခု ကိုအောင်ခိုင် မိန်းမလဲ ရောက်နေပြီနော်”

“အင်း တို့မှာ သားသမီးလဲ မရှိဘူး၊ ဝါဝါကလဲ သူ့ကို မြင်ရင် ချစ်မှာ၊ သူလဲ အဖော် မရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ သမီး အနေနဲ့လဲ ဒီကနေ နေ့စဉ် ကျောင်း လာတက်ရရင်

မိန်းကလေး ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ ရွာကိုပြန်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မညိုမြတို့ ဇနီးမောင်နှံက သဘောမတူချင် တူချင်ဖြင့် တူလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ့် ကယ်တင်ရှင် အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူမိ၏။ နှမ်းတစ်လုံးတည်းနှင့် ဆီမဖြစ်ဟု ဆိုသော်လည်း မျိုးကောင်းတစ်စွေ ချနိုင်ရင်လည်း မနည်းဟု အောက်မေ့မိ လေသည်။ လယ်ကွင်းထဲက လူငယ်တွေကို ပညာတတ်ကြီးတွေ အဖြစ် ကျွန်တော် ဖန်တီးလိုဆဲ ရှိသေးသည်။

“ဝါဝါ အတွက်တော့ အဖော်ရပြီဟေ့”

မညိုမြ၏ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နှင့် ဝါဝါ ကြိုတင် ဆွေးနွေးပြီး ဖြစ်သည်။ သိပ်ပြေလည်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ပြဿနာတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိပါ။

မညိုပြာသည် သူ့အဝတ်အစား ကလေးနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကလေး ကိုင်ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင် ရောက်လာပါသည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးပိ စသည်တို့လည်း သူ့အမေက ထည့်ပေး လိုက်သေးသည်။ မညိုမြ၏ မာနကိုလည်း ကျွန်တော် လေးစားမိရသည်။

“အင်း၊ ရုပ်ကလေးကတော့ သားသားနားနား ပါပဲနော်”

ချီကျူးသည်လား၊ ဘာလား ခွဲခြား မရသော မှတ်ချက်ကို ဝါဝါက ပေး၏။

“သမီးရဲ့ အလုပ်က အဓိက ကျောင်းမှန်မှန် တက်ဖို့ရယ်၊ စာ ကြိုးစားဖို့ရယ် ပဲနော်၊ ကျန်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ဦးဦး မရှိရင် အန်တီအနာမှာ အဖော်ရအောင် နေရမယ်၊ နည်းနည်း ပါးပါး ကူလုပ်ရမယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ပြီးတော့ သမီးကိုယ် သမီးလဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေရ စားရမယ်”

ဝါဝါက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိချီ၍ ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုရဲ့၊ ဝါဝါက သူ့ကို သမီးလို့ ခေါ်ရမှာလား”

“အို ဒါတော့ မင်း ကြိုက်သလို ခေါ်ပေါ့၊ ကဲ သမီး၊ ဟိုဘက်က အခန်းကလေးက

သမီး အတွက်ပဲ၊ အဲဒီမှာ စာရေးစားပွဲလဲ ရှိတယ်၊ မနက်ကျမှ ဦးဦးကိုယ်တိုင် ကျောင်း လိုက်အပ် ပေးမယ်”

မညိုပြာသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ ဝင်သွား၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ဝါဝါ ပြုမူပုံကို ကျွန်တော် မကြိုက်သဖြင့် ဘာမျှ ကျွန်တော် မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“မောင်သောင်း၊ အဲဒါတွေ သိမ်းလိုက်”

ဝါဝါကလည်း မညိုပြာ ယူလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းရန် တပည့်ဖြစ်သူကို မေးငေါ့၍ ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် လိုအပ်တာထက် ပိုမို လွန်ကဲ နေလို့များလားဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် ကျန်ရစ်သည်။

* * *

“အေ တစ်ခု၊ တစ်ကောင်၊ တစ်ယောက်၊ စီအေတီ ကက် ကြောင်၊ အာရ်အေတီ ရက်ထ် ကြက်၊ ဘီအေတီ ဘက်ထ် ဘတ်တံ”

ကျွန်တော် ဆေးရုံမှ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မညိုပြာ၏ စာကျက်သံ ကလေးကို ကြားရ၍ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ကျွန်တော့်ခြေသံ ကြားသည်နှင့် မညိုပြာသည် ပြေး၍ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ ပစ္စည်း ပစ္စယများကို လှမ်းယူသည်။ နေရာတကျ ထားသည်။

“ဦးဦး ဆရာဝန်ကြီး၊ သမီးကို ကြည့်ပါဦး၊ ဆံပင်တွေ ညှပ်ထားတယ်”

“ဟေ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်သူ ညှပ်ပေးလဲ၊ အန်တီဝါဝါ လား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဦးရဲ့”

မညိုပြာက အနားတွင် ရပ်ကြည့်နေသော မောင်သောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်သောင်းက စပ်ဖြိုးဖြိုး လုပ်နေသည်။

“ကျွန်တော့် လက်ရာလေ ဆရာရဲ့၊ မလှဘူးလား”

သည်တော့မှ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ နဂိုက ဆံရစ်ဝိုင်း မကျ ဆံတောက် မကျ ဖြစ်နေသော မညိုပြာ၏ ဆံပင်သည် ယခုတော့ မောင်သောင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် အုန်းမှုတ်ခွက် လိုလို၊ ဗိုလ်ဆံတောက် လိုလို ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ ကလေးကို အရမ်း လျှောက်လုပ်တာပဲ၊ နဂိုအတိုင်းလေးလဲ လှသားနဲ့”

“အန်တီ ဝါဝါက ညှပ်ခိုင်းတာ ဦးဦးရဲ့”

“မညှပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခေါင်းထဲမှာ သန်းတွေကို အများကြီး”

အခန်းထဲမှ ဝါဝါက လှမ်းပြောသည်။

“ကဲ ကဲ နောက်နေ့ကျရင် ဈေးကဆိုင်မှာ သွားပြင်ညှပ်ချေနော်၊ ဦးဦး ထမင်း ဆာလှပြီဟေ့၊ မောင်သောင်းရေ ထမင်းပြင်တော့”

ကျွန်တော် ဝါဝါနှင့် အချေအတင် မပြောတော့ပါ။

“ကဲ ဝါဝါရေ၊ ထမင်းစားရအောင်”

“ဝါဝါ စားပြီးပြီ ကို”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဝါဝါသည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပြီးမှ ထမင်းစားသည်။ မနေ့က ကျွန်တော်က မညိုပြာကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထမင်း ဝင်စားရန် ခေါ်မိသည်။ မညိုပြာ လက်ကို ရေဆွတ်ရုံ ပြီးစလွယ် ဆေးပြီး ဝင်လာခဲ့၏။ ဝါဝါ နှာခေါင်းရှုံ့မှ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

“သမီး လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ သေသေချာချာ ဆေးခဲ့၊ ပြီးတော့ လက်သည်းတွေ ကိုလဲ စင်အောင် ညှပ်ဦးနော်၊ နောက်ကို လက်ပေပေါ်ကြီးနဲ့ ထမင်း မစားနဲ့၊ အခုတော့

ဇွန်းနဲ့ပဲ စားလိုက်တော့”

မညိုပြာသည် ကျွန်တော်တို့လို ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းကို ကိုင်၍ ထမင်းစား ရသဖြင့် ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ရှာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တောသားပီပီ လက်နှင့် စားရမှ အားရခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်က ဆိုလျှင် လယ်ထဲမှာ မြေပဲ၊ ငရုတ် နတ်အပြုံး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ရိုက်ခတ်ကာ ပြီးစလွယ် ဆေးကြော စားသောက် ကြမြဲပင်။ သို့သော် ကျန်းမာရေး အတွက် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းမို့ မညိုပြာကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင် စားသောက်ဖို့ သင်ရသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

“သမီးကော တစ်ခါတည်း စားလေ”

“စားပြီးပြီ ဦးဦး”

“ဘယ်သူနဲ့ စားလဲ၊ အန်တီ ဝါဝါနဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဦး ကိုမောင်သောင်းနဲ့”

“ဪ အေး အေး၊ ပြီးရင် စာသွား ကျက်တော့”

မညိုပြာသည် ကျွန်တော့်နားမှာပင် မယောင်မလည် ရပ်နေ၏။ ကျွန်တော်က တစ်စုံတရာများ ပြောစရာ ရှိလေသလား ဟူ၍ လှမ်းကြည့်သည်။ မညိုပြာ၏ မျက်လုံးများသည် စိုစွတ်တောက်ပ နေကြသည်။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ သန်ဘက်ခါ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ ဦးဦး၊ သမီး အဲ ကျန်မ ကျန်မ မနက်ဖြန် ညနေ ရွာကို ပြန်ရမလားလို့ပါ”

“ဪ အေး အေး၊ ကျောင်းမှ တက်မယ် မကြံသေးဘူး။ ရွာကို လွမ်းနေပြီလား၊ မနက်ဖြန် လူကြုံရှိရင် ပြန်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းတက်အမိ ပြန်လာရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ကျွန်တော်သည် မညိုပြာ၏ ပြောဆို ပြုမူပုံကလေး ပြောင်းလဲ သွားသည်ကို သတိထားမိ သော်လည်း စူးစမ်းခြင်းတော့ မပြုပေ။

မညိုပြာသည် ဇွဲတော့ ကောင်း၏။ ပညာကိုလည်း လိုလိုချင်ချင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဝါဝါ၏ ဆက်ဆံရေးကြောင့် မညိုပြာ စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်မလာမှာကို စိုးရိမ်မိ သော်လည်း မညိုပြာသည် အပတ်စဉ် မှန်မှန် ပြန်လာ၏။ ပြီးတော့ သူ့ညဉ့်ကလေးက ကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က အကြောင်းကို သူ့အိမ်သို့ ဘာမျှ ပြန်မပြောသလို သူ့အိမ် အကြောင်းကိုလည်း သယ်မလာပေ။ မညိုပြာ၏ အကင်းပါးမှုကြောင့် ဝါဝါ၏ တင်းမာသယောင် ရှိသော သဘောထား မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ လာခဲ့သည်။

“အမလေး၊ ဒီမှာ ကိုသမီးက လာကြွားနေတယ်၊ လပတ် စာမေးပွဲမှာ အဆင့်ငါး ရတယ်တဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦး”

မညိုပြာက သူ့ကျောင်းမှ ပေးလိုက်သော ရီပို့ကတ်လေးကို တပြပြ ဖြစ်၍ နေသည်။

“အင်္ဂလိပ်စာ ၅၀ တောင် ရပါကလား၊ သင်္ချာက ၈၀၊ မဆိုးဘူး ဝါဝါရေ၊ မဆိုးပါဘူး၊ သမီး ဒီထက် ပိုကြိုးစား လိုက်ရင် အဆင့်တစ် ရဖို့ မဝေးတော့ဘူး”

“ကိုတို့ ဘောလယ်သား တွေက တော်တယ်နော်၊ ဟင်း ဟင်း”

ဝါဝါက ရယ်သွမ်း သွေး၏။

“တော်တဲ့လူတွေ အများကြီးပေါ့ ဝါဝါရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ မဆို တော်တဲ့လူတွေ ရှိတာပဲ၊ တော်တဲ့ အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြခွင့် မရကြလို့သာ”

“ဒါကြောင့် ကိုက နွဲ့ထဲက ပတ္တမြားတွေကိုဖော်ထုတ်ပေးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား”

ဇနီးသည်က မည်မျှ ပြက်ရယ်ပြုသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူနေမိ၏။ အမေသာ ဟင်းရွက် ရောင်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ကျောင်း မပို့ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန် ဖြစ်လာမည် မဟုတ်။ မညီပြာကလေး ဆရာဝန် မဖြစ်လျှင် နေပါစေ၊ သူ့အမေ ပြောသလို ကျောင်းဆရာမကလေး ဖြစ်လျှင်လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။

အိမ်မှာ အနေကြာလာတော့ မညီပြာသည် အစစ အရာရာ လိမ္မာရေးခြား ရှိလာ၏။ ဝါဝါ၏ စည်းစနစ်ကြောင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ် စားတတ် လာသည်။ အိမ်အလုပ် ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေး၏။ ကျွန်တော် နယ်ဆင်းရသည့် အခါ ဝါဝါအတွက် အဖော်ဖြစ်နေသည်။ မပေါ့မပါး ဖြစ်နေသော ဝါဝါကို အစစ အရာရာ အလိုက်တသိ လုပ်ပေးသည်။ သူ့စာကိုလည်း သူ ကြိုးစားသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ကျောင်းထား ပေးရသည် ဆိုသော်လည်း လုံးဝဥသံ တာဝန်ယူရသည် မဟုတ်။ အဝတ်အစားဖိုး၊ စာအုပ်ဖိုးသာ ကုန်သည်။ အစားအသောက်နှင့် မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလောက် ကိုတော့ သူ့အမေက ပေးလိုက်စမြဲ။

မညီပြာ စာမေးပွဲ နီးလာတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ရွာမပြန် ခိုင်းတော့။ အိမ်မှာပင် စာကျက်စေသည်။ ထိုအခါ မညီပြာ မျက်နှာ မကောင်းလှပေ။

“မညီပြာ ရွာကို မှာစရာ ရှိတာ မှာလိုက်၊ ဦးဦး ရွာကို သွားမလို့၊ စာမေးပွဲ နီးလို့ စာကျက် ပျက်နေမယ်၊ မလိုက်နဲ့တော့နော်”

မညီပြာက ခေါင်းမညိတ်ချင် ညိတ်ချင် ညိတ်သည်။

မရောက်တာ ကြာသော ရွာသို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ရ၏။ အဖေ့ဆီ အရင်ဝင်သည်။ အဖေသည် တူသား လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်များနှင့် လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းဆဲ။

“အိမ်၊ မင်းကို ငါပြောရဦးမယ်၊ မညီမြ သမီးကလေးကို မင်းက ကျောင်းခေါ် ထားပေးဆို”

“ဟုတ်တယ် အဖေရ၊ ကောင်မလေးက စာလဲ သိပ်တော်တာပဲ။ ထားရကျိုး နှိပ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အဖေစကား တစ်ခုခုကို တမင် အစပျိုးပြီ ဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ချီးမွမ်းချင်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်။

“မင်းကသာ ထားရကျိုး နပ်နေ၊ ဟိုမယ်ဖြင့် ညိုမြတို့ လင်မယား ခါးချည်လို့ သေတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရဲ့၊ ဒီကလေး တစ်ယောက် ကျောင်းထား ရတာနဲ့ သူတို့အတွက် ဘယ်လောက်များ ထိခိုက်လို့လဲ”

“ဟ ဒီကလေးက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် အားထားရတာ၊ ကျန်တာတွေက ပုစုခရ၊ အေးမောင်ကလဲ ခြေကမသန်၊ ညိုမြက လယ်ထဲ ဆင်းရဲ၊ ထမင်းချက်ရနဲ့ ကလေးတွေလဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားတာ လူရုပ်ကို မပေါ်တော့ဘူး”

မညိုပြာအောက် ကလေးများကို ကျွန်တော် သွားသတိရသည်။ သူတို့လည်း ကျောင်းနေရမည့် အရွယ် ရောက်နေပြီ။ အဖေက ဆက်ပြော သေး၏။

“မင်းကသာ ကျောင်းနေနိုင်တာ၊ မင်း အစ်မတွေ ညီမတွေက ဘယ်နေရလို့လဲ၊ လယ်သမား သားသမီးက လယ်ထဲ ဆင်းရတာပဲကွ၊ မဆင်းဘဲ နေလို့ရတာ တစ်ယောက်တလေ၊ မင်းတစ်ယောက် ဆရာဝန် ဖြစ်တိုင်း အားလုံး ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်လို့လား”

ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့သော အဖေသည် ထိုမျှနှင့် ရပ်သွား၍ တော်ပါသေး၏။

ကျွန်တော် အဖေအတွက် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများ ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ ရသည်။ မညိုမြတို့ အိမ်ကို မဝင်ချင် သော်လည်း ဝင်ကြည့်ရ၏။

ခြံထဲမှာ အသီးအနှံကလေးတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေသော်လည်း လူတွေကတော့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် မရှိလှ။ အေးမောင်က ကောက်ရိုးများကို မနီင့်တနီင့် သယ်လျက်ရှိ၏။ မညိုမြသည် ယခင်ကထက် ပိန်ကျသွားကာ အသားက မည်းခြောက်နေသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်က အိမ်အောက်မှာ ဘောင်းဘီ မပါဘဲ ဆော့ကစား နေကြ၏။ အနီးကပ် ကြည့်တော့ ညိုမြ၏ ဝမ်းစူစူပုံပုံကို သတိထား လိုက်မိသည်။ မွေးပဲ မွေးနိုင်လွန်။ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

စီမံကိန်း အချကောင်းသော ကျွန်တော့်ဇနီးက အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်ကျော်မှ

ကလေးတစ်ယောက် အနိုင်နိုင် မွေးသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ အိမ်ထောင်ပြုသော ညိုမြက ကလေးသုံးယောက် မွေးပြီးနေပြီ။

“သမီး ပါမလာဘူးလား ကိုအောင်ခိုင်”

ညိုမြက ဆီး၍ မေးသည်။

“မပါဘူး၊ စာမေးပွဲ နီးနေလို့ စာကျက် ခိုင်းထားခဲ့တယ်”

“ဪ ဪ”

မညိုမြ အသံက တက်တက်ကြွကြွ သိပ်မရှိလှ။

“နင့်သမီးက တော်တယ်ဟာ၊ လိမ်လဲ လိမ္မာတယ်”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ ဒါကြောင့် သူပဲ အားကိုး နေရတာ၊ ပြန်လာတယ် ဆိုရင်လဲ အဝတ်တွေ အကုန်စုလျှော့၊ တစ်ခြံလုံး လုပ်ပေး သွားတာပဲ။ တစ်ပတ်စာလေ”

ကျွန်တော်က မညိုမြ တစ်ယောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်မပြန်ဘဲ မနေနိုင်သည်ကို သတိရမိသည်။

“စာမေးပွဲလဲ ပြီးတော့မှာပါဟာ”

“အေးတော် ပြီးပါမှပဲ၊ မနှစ်က စပါးကလဲ မရ၊ ငရုတ်ကလဲ ဈေးကျတော့ သိပ် ကသီတာပဲ၊ အရေးထဲ ကိုအေးမောင်ကလဲ ပိုထိ၊ ပြော မပြောချင်ပါဘူး”

“ညိုမြကလဲ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို အကြမ်းအိုက်ကလေး ဘာကလေး လုပ်ပါဦး”

ကိုအေးမောင်က အိမ်ပေါ်ကို အားယူ တက်လာရင်း ပြောသည်။

“လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ပြန်တော့မှာ၊ သမီးဆီ ဘာမှာဦးမလဲ”

“ကောက်ညှင်းဆန်လေး နည်းနည်းနဲ့ မုန့်ဖိုကလေး ပေးလိုက်ချင်တယ်”

ညိုမြ အိမ်ခေါင်းရင်း ဘုရားစင်ဆီ ထသွားမည်ပြု ပုသည်။ ဝါးကျည်တောက် စုဘူးကို ထောင်လျက်သား လှမ်းမြင် နေရသည်။ အမေ ရှိစဉ်က ဝါးကျည်တောက်ဖြင့် ပိုက်ဆံ အကြွေတွေ စုတတ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိရ၏။

မညိုမြသည် တတ်နိုင်၍ မဟုတ်ဘဲ သူ့သမီး မျက်နှာငယ်မှာ စိုး၍ ထောက်ပံ့နေကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။

“နေပါစေ၊ ပေးမနေနဲ့၊ အိမ်ကလဲ ပေးနေတာပဲ၊ သူ့အတွက် မလိုပါဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

စက်ဘီးကို နင်းကာ ချောင်းကမ်းပါး အတိုင်း ပြန်လာခဲ့၏။ ချောင်းထဲတွင် ရေနည်းလျက် ရှိပြီ။ လက်ရက်တွင်း ကလေးများ ပေါ်နေပြီ။ အကာအရံများ ပျက်စီး ယိုယွှင်စပြုသော မူလတန်း ကျောင်းအိုကလေးမှ ကျောင်းသားကလေးတွေ ပြေးထွက် လာကြသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေဟန် တူသော ဆရာကြီးက နောက်မှ ပါလာ၏။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ရန် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က သင်ခဲ့ရသော ဆရာကြီး မဟုတ်တော့။ သို့သော် ယခင် ဆရာကြီး ကဲ့သို့ပင် မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်၊ နွမ်းနွမ်းစုတ်စုတ်။ တပည့်တွေ ကလည်း နှပ်တရှုပ်ရှုပ်၊ ပေပေနှပ်နှပ်။

“ြော ဆရာဝန်ကြီး ပါလား၊ တွေ့တုန်း ပြောရဦးမယ်၊ ရေက နည်းတော့ ဝမ်း စိုးရိမ်ရတယ်ဗျ၊ တစ်နေ့ကတောင် အနောက်ပိုင်းမှာ ဘာလိုလို”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဖွဲ့နဲ့ ဆင်းခဲ့ဦးမယ် ဆရာကြီး”

“အေး၊ လုပ်စမ်းပါဦးကွ”

ကျွန်တော် ဆက်လက် ထွက်ခွါလာခဲ့၏။ ရေကို ကျိုချက်သောက်ဖို့ ပြောဦးမည် ကြံသော်လည်း မပြောဖြစ်။ ကလေးများသည် ကျွန်တော့် စက်ဘီးကို နောက်ကို လိုက်ဆွဲကာ ဟေးကနဲ အော်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် နားထဲမှာတော့ ခင်ဗျား

ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေထဲက နောက်ထပ် ဆရာဝန်
ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ မျှော်လင့် နေသေးသနည်းဟု မေးနေ သယောင်
ထင်ရသည်။

* * *

“ကြည့်ပါဦး ကို၊ ကလေးက အသားလဲ ဖြူတယ်၊ ကိုနဲ့ တူတယ်နော်၊ နားရွက်ကလဲ
အကြီးကြီးပဲ၊ ညဏ်ကောင်းမှာ ကိုရဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသော သား ဆိုတော့
သေသေချာချာ ပြုစုပျိုးထောင် ပေးရမယ်”

ဝါဝါက ကျွန်တော်တို့၏ သားဦးကို တစ်ဦးတည်းသောသား ဟုပင် သတ်မှတ်သည်။
ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိ၏။ သည် အသက်အရွယ် ကျမှ နောက်ထပ်
သားသမီးလည်း မလိုချင်တော့ပြီ။ ကလေးသည် ဝါဝါ ပြောသလိုပင် အသား
ဖြူဖြူလေး။ ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ကပင် အစစ
ပြင်ဆင်ထားခဲ့ ကြသဖြင့် သားအတွက် အရာရာသည် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်၍နေသည်။
နောက်ထပ် လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်း ပေးရန်လည်း အသင့် ရှိနေကြသည်။

“ကိုသားကတော့ ကိုလိုပဲ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ဟင်း ဟင်း၊
မဟာနဖူးကြီး ကလဲ အကျယ်ကြီးပဲ”

“တောက ချောင်းထဲ မြောင်းထဲမှာ ဆော့နေတဲ့ ကလေးတွေထဲမှာလဲ
နဖူးကျယ်ကျယ် နားရွက်ကားကား ကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးပါကွာ၊ သူ ဖြစ်ချင်မှ
ဖြစ်တာပါ”

အဖြစ်သည်းတတ်သော မိခင်တို့၏ သဘာဝကို နားလည်သော်လည်း ကျွန်တော်က
ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့် ကိုယ်မို့ ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုကလဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တာတော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
လူဆိုတာ ပြုပြင် ဖန်တီးပေးမယ့်သူ ရှိရင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ များတာပဲ၊ ဝါဝါတို့က
သားအတွက် အားလုံး ဖန်တီးပေးမှာပဲဟာ”

“အေးလေ ဖန်တီးပေးဖို့က တတ်နိုင်ဦးမှ၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

“ကိုက မညှိပြာအတွက် ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ သိပါတယ်၊ ကို လုပ်ချင်သလို
လုပ်ပေးခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲလို့”

မညိပြာကို ကျောင်းဖွင့်အမိ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် အထပ်ထပ် မှာလိုက်သည်။
ပထမအစမ်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးရုံသာ ရှိသေး၍ ကျောင်း ဆယ်ရက်ခန့်သာ ပိတ်သည်။
ကျောင်းဖွင့်သည်မှာ သုံးရက်ခန့် ရှိပြီ။ မညိပြာကာ ပေါ်မလာသေး။
ကျွန်တော်လည်း အရေးတကြီး လူနာတွေ ရှိ၍ လိုက်မသွားနိုင်ပေ။ တစ်နေ့ကပင်
သူ့ အတန်းပိုင် ဆရာမနှင့် တွေ့၍ ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး သမီးက သိပ်တော်တာပဲ၊ ပထမ ရတယ်လေ၊ သင်္ချာမှာလဲ
အမှတ်ပြည့် ရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလဲ အမှတ် အများဆုံး”

အကြောင်း မသိသူတွေက ကျွန်တော့် မွေးစားသမီးဟုပင် ထင်ကြသည်။
ကျောင်းမှာလည်း အုပ်ထိန်းသူ နေရာတွင် ကျွန်တော့်နာမည် ထည့်ထားသည်။

သည်အတိုင်းသာ ဆက်သွားလျှင် မညိပြာ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မှာ မလွဲ။
မညိပြာ၏ အစွမ်းအစကို ကျွန်တော် သိသည်။

တစ်ပတ်ခန့် ကျွန်တော် စောင့်သော်လည်း မညိပြာ ပေါ်မလာ။ မနေနိုင်သည့်
အဆုံး ကျွန်တော် လိုက်သွားဖို့ ပြင်ရသည်။

“ကို ရွာကို သွားမလို့လား၊ မညိပြာလေးကို ပြန်ခေါ်ခဲ့နော်”

ဝါဝါက တကယ် ပြောသည်လား၊ ရဲ့ ပြောသည်လားတော့ မသိ။ ကျွန်တော်က
ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် လွယ်အိတ်ကို ချကာ
အိမ်အလုပ်ကို ဦးစွာ လုပ်ပေးတတ်သော မညိပြာကို ဝါဝါသည် နှုတ်မှ
ဖွင့်မပြောသော်လည်း လိုလိုလားလား ဖြစ်နေသည်မှာတော့ သေချာသည်။

သို့သော် ရွာရောက်တော့ မညိပြာကို မတွေ့။ သူ့အမေ ညိုမြကိုလည်း မတွေ့။
သူ့အဖေ အေးမောင်နှင့် အငယ်လေး နှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“သားအမိ နှစ်ယောက် ကောက်ရိတ် သွားနေကြလေရဲ့”

အေးမောင်က ပြောသည်။

“ကလေးက ကျောင်းဖွင့် နေပြီဗျာ၊ ဘာလို့ ခေါ်သွား ရသလဲ”

“မခေါ်လို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ အောင်ခိုင်၊ ငါလဲ မလိုက်နိုင်၊ သူ့အမေကလဲ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့”

ကျွန်တော် ရင်ထဲမှ တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိ၏။ အဖေဆီ ရောက်သော်လည်း ထိုအကြောင်းကိုတော့ မပြောဖြစ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာချိန်အထိ မညှိပြာတို့ သားအမိ ပြန်မရောက်သေး။ မညှိပြာကို ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်လိုက်ဖို့သာ မှာခဲ့ရသည်။

လေးငါးရက် ကြာမှ မညှိပြာ ပြန်ရောက်လာ၏။

အသားတွေလည်း မည်းပြာ၍ လာ၏။ ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတွေ မှာလည်း အရောင်အဆင်း မရှိတော့။ ကျောင်းစာတွေ နောက်ကျမည် စိုးသဖြင့် ကျွန်တော်က ကျောင်းကို မြန်မြန်ပို့သည်။

သို့သော် မညှိပြာသည် ကျောင်းတက်ရာမှာ သော်လည်းကောင်း၊ စာကျက်ရာမှာ သော်လည်းကောင်း ယခင်ကလို တက်ကြွ ထက်သန်ခြင်း မရှိတော့။

* * *

“ကိုရေ ဒီတစ်ခါ ထရန်စဖာ ရရင် ရန်ကုန်ကို ရမှာ သေချာပါပြီတဲ့။ ဦးလေးတို့ဆီက စာလာတယ်”

ဝါဝါက အားတက်သရော ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အထူးတလည် ဝမ်းသာခြင်း မရှိလှ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မှာ နေချင်သည်။ ဆေးဝါးကိရိယာ ပိုမိုပြည့်စုံသော ဆေးရုံကြီးတွေ မှာလည်း ကျွန်တော် အမှုထမ်းချင်သည်။ မိမိဘဝအတွက် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းလည်း ပိုမို လမ်းပွင့်လာအောင် ကြိုးစားချင်သည်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်အချို့ ဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားကို အနည်းဆုံး တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တော့ သွားပြီးပြီ။

သို့သော် အခြေကျ အမြစ်တွယ်စ ပြုနေသော ဇာတိမြေကို ခင်တွယ်စိတ်ကလေး ကလည်း ကိန်းအောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

“ပြောင်းရတာတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ထပ်နေချင်သေးတယ်၊ တစ်မြို့တည်း မထားချင်လို့ ပြောင်းရရင်လဲ ဒီနား တစ်ဝိုက်ပေါ့”

“အမလေး၊ ကိုက ခုမှ ဒေသစွဲ ကြီးနေလိုက်တာ၊ ကို မရှိလဲ တခြား ဆရာဝန်တွေ လာမှာပါ ကိုရဲ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ”

“ဪ ဝါဝါတို့ ပြောင်းသွားရင် မညီပြာကလေးတောင် ကျောင်းနေဖို့ အခက်နော်၊ ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားရအောင် ကိုရယ်၊ သူမိဘတွေကို ပြောကြည့်ပါလား”

စာမေးပွဲကြီး ပြီးကတည်းက မညီပြာ ရွာပြန်သွားသည်။ နောက်နှစ် သူ ကျောင်း ဆက်တက်ရေးသည် မရေရာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်က ရှည်ကြာဦး မည်မို့ ဘာမျှ မပြောဘဲ ထားသည်။ ကျောင်းဖွင့်မှ တစ်နည်းတစ်ဖုံဘရအောင် ဖန်တီးမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

ကျွန်တော်တို့ မရှိလျှင် မညီပြာ ကျောင်းတက်တော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာလှသည်။

“သူမိဘတွေက ထည့်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေး က ထူးချွန်မှာ”

ဝါဝါ၏ ရှည်မှန်းချက်က အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ ပြောသလိုပင် ကျွန်တော် မကြာခင်မှာ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ရန်ကုန် ဆင်ခြေဖုံးမှ ဆေးရုံတစ်ခုသို့ ဖြစ်၏။ ဝါဝါကတော့ ပျော်၍နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို အဖေ့ကို ပြောရန် ရွာသို့ လာခဲ့ရသည်။

“ဟော၊ ဆရာဝန်ကြီး သမီး စာမေးပွဲ အောင်တယ်လေ၊ သိပြီးပြီလား”

လမ်းတွင် ဆရာ တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ကျွန်တော် မသိသေး။ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ဝမ်းသာသော်လည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မဟုတ်တော့။ သည်မျှလောက်နှင့်တော့ မညီပြာ၏ ဘဝသည် ထူးခြား ပြောင်းလဲ လာမည် မဟုတ်။ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းအောင် အထိ ပညာသင်ပြီး လယ်ကွင်းထဲ

ဆင်းနေရသူတွေ ရွာမှာ များစွာရှိသည်။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း အောင်သူတွေက မြို့ပေါ်မှာ စာရေးစာချီ ဝင်လုပ်ကြသည်။ အချို့လည်း ရုံးအကူလောက်၊ ညစောင့်လောက်သာ ရကြသည်။ လခနှင့် မလောက်သော အခါ ငရုတ်တို့၊ မြေပဲတို့ ဆင်းစိုက်ကြ ပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သံသရာ လည်နေကြ၏။

ချောင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

သဲသောင်ပြင်သည် မိုးကို မျှော်လင့်နေ၏။ မိုးကျ၍ ချောင်းရေတွေ တဝေါဝေါ စီးဆင်းလာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရမည်။ ကျောင်းနေစဉ် အင်းလျား ရေပြင်ကို ငေးမောရင်း ရွာက ချောင်းကို မေ့ခဲ့သည်။ သတိရတော့လည်း ချောင်းရေ အလျဉ်သည် မပြောင်းလဲ။ သူ့ဝတ္တရားကို သူ ဆောင်ရွက်နေဆဲ ဖြစ်၏။

သစ်ပင်အုပ်အုပ် ရှိသော ရွာကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ရေတစ်ကွက် နှစ်ကွက် ရှိရာ နေရာအချို့တွင် ကလေးငယ်များ ကူးခတ် ဆော့ကစား နေကြသည်။ ကျောက်ပြား တလင်းပေါ်တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဝတ်လျှော် နေ၏။ သေသေချာချာကြည့်တော့ မညိုပြာ။

“ဟေ ညိုပြာ၊ သမီး စာမေးပွဲ အောင်တယ်၊ သိပြီးပလား”

“ဟော၊ ဦးဦး ဆရာဝန်ကြီး၊ အမေ မွေးပြီးပြီလေ၊ သိလား”

စကားသံနှစ်ခု တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းသာစရာ သတင်းစကား အတွက် မညိုပြာ ထူးခြားပြောင်းလဲ သွားပုံကို မမြင်ရ။ မညိုပြာ၏ သတင်းစကား ကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ရှားစေရန် အကြောင်းမရှိ။ မညိုပြာ လျှော်နေသော အဝတ်များသည် သူ့အမေ၏ လုံချည်များနှင့် ကလေးအနီး လုပ်ထားသော ပုဆိုးပိုင်းများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ အောင်တာ သိပြီးပြီ ဦးဦးရဲ့၊ မနေ့က ဘိုဘို လာလို့ ပြောတယ်လေ”

ဘိုဘို ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့် အစ်မက မွေးထားသော ကျွန်တော့် တူကလေး ဖြစ်သည်။ အစ်မက ဆန်စက်မှ အလုပ်သမား တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ မြို့ပေါ်မှာ နေသည်။

မညိုပြာသည် သူ့အဝတ်များကို လက်စသတ်ကာ ချောင်းကမ်းပါး ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ရင်ခေါင်းအထက် မကျတကျ စည်းထားသော မညိုပြာ၏

လိုချင်လေးက လျော့လျည်းလျည်း။

မညိုပြာသည် ကျွန်တော်လာသည့် အကြောင်း သူ့အမေကို သတင်း ပေးရန်အတွက် ရှေ့မှ ပြေးသွားသည်။

သားသည်အမေ ဖြစ်ရပြန်သော ညိုမြသည် နန္ဒင်း တဝင်းဝင်းနှင့် ရှိ၏။
အေးမောင်သည် ငရုတ်ပျိုးခုံကို ရေလောင်းလျက် ရှိသည်။

“ညိုပြာ စာမေးပွဲ အောင်တဲ့ အကြောင်း လာပြောတာလား ကိုအောင်ခိုင်”

မညိုမြ၏ အသံက အားတုံအားနာ ဖြစ်နေလေသည်။

“အလတ်ကောင် အောင်ငွေလဲ ဒီနှစ် နှစ်တန်းတက်ရပြီ၊ သူ့ကိုတော့ မြို့ကျောင်း ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ”

မညိုမြ၏ စကားက လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြော။
မညိုပြာသည် သူ့မောင်ကလေး အထွေးဆုံးကို တယုတယ ချီဝိုးနေ၏။

မညိုမြက ကျွန်တော်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်သည်။

“မိန်းကလေးမို့ ပညာ သင်မပေးချင် တာတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ခိုင်ရယ်၊
ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ သူ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ မနှစ်ကဆို ခြံထဲက ဟင်းရွက်တွေလဲ
မရောင်းရ၊ အတော်ကို ကသိတယ်၊ ရှေ့လဆိုရင် ငရုတ်က စချရတော့မှာ”

ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမျှ မပြောတော့ပါ။

ရန်ကုန် ပြောင်းရသည့် အကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ မညိုပြာကို
ခေါ်သွားချင်သည့် အကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း ဘာမျှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ရွာက ပြန်လာချိန်ဝယ် ကွဲလူးရုံသာ ရှိသော ချောင်းရေကွက်ကွက်
ကလေးထဲမှာ ကလေးတို့ မြူးထူးစွာ ဆော့ကစားနေဆဲ ရှိသည်။

နှင်းများသည် ဝေသီမှုန်ဝါးစွာ ကျရောက်ဆဲ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ် ရွာကိုစွန့်ခွါဖို့ ပြင်သည်။

အဖေ့ကို ကန်တော့ကာ ရွာချောင်းရိုး အတိုင်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ယခင် တစ်ကြိမ်က ရည်မှန်းချက် ကြီးမာစွာဖြင့် ကျွန်တော် ထွက်ခွါခဲ့၏။ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ ကျွန်တော့်အမေ မရှိတော့။ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာလျှင်ကော အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သည့် အဖေ့ကို တွေ့နိုင်ပါဦးမည်လော။

ယခင်တစ်ခေါက်က မညိုမြကို ထားခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ခေါက် သူ့သမီး မညိုပြာကို ထားခဲ့ရပြန်ပြီ။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် ပြန်လာလျှင် မညိုပြာ သည်လည်း သူ့အမေလိုပင် သားတွေ သမီးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆို နေမည်လား မသိ။ ထိုကာလတွင်ကော မညိုပြာ၏ သားငယ် သမီးငယ်များသည် ရွာကျောင်းမှာ စာသင်တစ်ချက် မသင်တစ်ချက်ဖြင့် ချောင်းရေထဲမှာသာ မြူးထူး ဆော့ကစား နေကြဦးမည်လား မသိ။

သူတို့ ကလေးတွေ သည်နေရာမှာ ကျင်လည် ကျက်စားခြင်း မပြုတော့ဘူး ဆိုလျှင်လည်း လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းတွေ တိမ်ကောကာ သီးနှံစပါးတွေ ဆိတ်သုဉ်းကုန် လေမည်လား။

ကားလမ်းမကြီး ပေါ်မှ ရွာကို ပြန်လည် လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်တော့ နှင်းမှုန်တွေ ကြားမှာ တောင်းကလေးတွေ ကိုယ်စီရွက်ကာ လျှောက်လာနေသည့် မိန်းမကြီးငယ် တစ်သိုက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမေတုန်းကလိုပင် ခြံထွက် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို မြို့ဈေးမှာ သွားရောင်းရန် လျှောက်လာ နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည် မိန်းကလေး တစ်သိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ချစ်သော မညိုပြာကလေး တစ်ယောက် ပါလာမည်မှာ မလွဲပါ။

ထို့ကြောင့် ဤကဲ့သို့

၁

ကိုယ်တိုင်က အထူးတလည် ဝါယမ မစိုက်ထုတ်ဘဲ အဆင်သင့် အိတ်ထဲ ဝင်လာသော ငွေကို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။ ပြီးတော့ ငွေဆိုသည်မှာ လက်ထဲရောက်လာလျှင် သုံးမိသည် သာချည်း။ သုံးတိုင်းလည်း အလွယ်တကူ ကုန်သွားသည်သာချည်း။ ထိုအခါ နောက်ထပ် ရောက်လာမည့် ငွေကို အလိုလို မျှော်မိသည်သာပင်။ သည်တော့လည်း တော်ရုံစိတ်ဓာတ်နှင့် ငွေကို မျက်နှာလွှဲနိုင်ဖို့ ခက်၏။ ငွေကိုမမက်ဖူး ဆိုသည့်တိုင် ငွေကို လက်မလွှတ်နိုင်။ ပြီး သည်ငွေအတွက် မည်သည့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း ကမှ တားဆီးပိတ်ပင် ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိကြသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းလေသည်။ အားလုံးက တိုက်တွန်းအားပေး စကား မဆိုကြသော်လည်း ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သည့် အသွင်ကိုသာ ဆောင်ကြလေ၏။

၁၅ ရက် တစ်ခေါက်၊ သို့မဟုတ် တစ်လတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လာတိုင်း အမေ့လက်ထဲ ငွေဖောဖောသီသီ ထည့်ပေးလိုက်သည် ဆိုလျှင် အမေသည် မစစ်မဆေး၊ မမေးမမြန်းဘဲ အလိုလို သိသော စိတ်ဖြင့်ပင် စိတ်လက် ကြည်လင်စွာ လက်ခံယူလေ၏။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကလေးတစ်ယောက် ရခါမှ ယောက်ျားနှင့် ကွဲလာသော အစ်မလတ်သည် လည်းကောင်း၊ ထွန်းမောင် အလုပ်မရခင်က ပေးကမ်း ကျွေးမွေးခဲ့သည့် အစ်မကြီး၏ ယောက်ျား ကိုသာခင်သည် လည်းကောင်း တက္ကသိုလ်ရောက်စ လှချင်ပချင်သည့် ညီမငယ် မေရီအောင်သည် လည်းကောင်း၊ ကလေးများသည်လည်းကောင်း ထွန်းအောင်နားတွင် ဝိုင်းကာ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြ လေသည်။ သည်တော့လည်း ထွန်းအောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်သည့် စိတ်၊ လိပ်ပြာ မလိုသည့် စိတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သည့် စိတ်တို့ အလိုလို ကွယ်ပျောက်ကာ မိသားစုနှင့်အတူ ကြည်နူးမှု အရှိန်ကို ရောင်ပြန် ခံစားရပြန်၏။ ယခုတော့ ထွန်းအောင် ၁၀ သည် ရေလိုက်ငါးလိုက် ၁၀။ ကျန်တာတွေကို မေ့ထားလိုက် တော့သည်။

အစကတော့ ခြောက်နှစ် အချိန်ကုန် ခံကာ အင်ဂျာနီယာဘွဲ့ ယူခဲ့မိ သည်ကိုပင် အမှားကြီး မှားပြီဟု တွေးပြီး ကြိတ်ခဲမရ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ အလုပ်ကို စောင့်ရှင်း ရက်တွေလတွေ ကုန်လာသည်နှင့် အမျှ အိုမင်း ရင့်ရော်စ ပြုသော အမေ့ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းနေစဉ်က ထောက်ပံ့ခဲ့ရပြီး ယခုလည်း ဆက်လက် ကျွေးထားရသော ယောက်ဖ မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ မကြည့်ဝံ့ မကြည့်ရဲ ဖြစ်၍ လာလေသည်။ နေ့တာသည် ကုန်ခံကာ ၁၀၏ အဓိပ္ပါယ်သည်ပင် တစ်စတစ်စ ကင်းမဲ့ လာခဲ့၏။ အပေါင်းအသင်းများ စုဝေးရာ ဆူးလေ ဘုရားလမ်း ထိပ်မှ မင်္ဂလာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာရန် ခရီးစရိတ်ကိုပင် အမေ့ဈေးဖိုးထဲမှ နှိုက်သည့်အခါ နှိုက်ရသည်။ ညီမငယ် မုန့်ဖိုးထဲမှ တောင်းသည့်အခါ

တောင်းရသည်။ မြို့ထဲ ရောက်လျှင် အပေါင်းအသင်းများ တိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်သည်။ ထမင်း ကျွေးလျှင်စားသည်။ ခုခွဲလမ်းမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ အလုပ်တိုက်တွင် ဝင်ကာ ထိုင်ကြသည်။ ဦးတည်ချက် ကင်းမဲ့သော စကားများကို ဆိုကြသည်။ လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော မိန်းကလေးများကို ကြည့်ကြသည်။ ညနေစောင်းလျှင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ကပ်သောက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ လေသည်။ အိမ်ရောက်သည့် အခါ အဆင်သင့်ရှိ ထမင်းဟင်း ကျန်သေးလျှင် စားသည်။ မကျန်လျှင်တော့လည်း လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ပြည့်၍နေသော ဝမ်းကို မှောက်ကာ အိပ်လိုက် လေတော့သည်။

အိမ်သားများက မကြည်ဖြူဘူးဟု မည်သူကမျှ မပြောသည့်တိုင် သူ့မှာတော့ အစဉ်လိုပင် နောက်ကျော မလိုခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ ကားဝပ်ရှေ့မှာ သူဝင်လုပ်သည်။ ခြောက်နှစ်တာ ဆည်းပူးခဲ့ရသော သူ့ပညာများသည် လောလောဆယ်တော့ မော်တော်ကား ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ အဆုံးသတ်ကြ လေသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် သူ့လို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ မရကြသော်လည်း သူ့ကိုပင်ပြန်လည်၍ ပညာပေး ကြရသေးသည်။ သည်တော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံနေ

သော စက်ဆီများကို ကြည့်ကာ သူ့ပညာကိုသူ ပြန်၍ ကျိန်ဆဲမိပြန် လေသည်။ ငွေရသည် မရသည်က အပထားတော့၊ သူသည် ဝါသနာပါ၍ လိုက်စားခဲ့သော ပညာကို သည့်ထက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးချလိုက်ချင်၏။ သို့သော် အလုပ်တစ်နေရာအတွက် တင်ပြသည့် ထောင်ပေါင်း များစွာသော လျှောက်လွှာများ ကြားတွင် သူ့အလိုဆန္ဒများက မပြည့်နိုင်သေး။

အဆင်သင့်ချင်တော့လည်း မမျှော်လင့်သော အလုပ်ကိုပင် အလွယ်တကူ ရခဲ့ပြန်သည်။ သည်တော့လည်း သူ့တွင် ခွန်အား အသစ်များ ဖြစ်ထွန်းကာ သူ့ပညာနှင့်သူ့ဘဝကို ကျေနပ်မိပြန်သည်။ သဘောပေါ်မှာ စက်ပြင် အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်အဖြစ် လိုက်ရမည် ဆိုသော သူ ဝါသနာ ပါ၍ သင်ယူခဲ့သော ပညာကို အသုံးချရမည်မို့ ပျော်၏။ ငွေတစ်ပြားမှ မရလျှင် နေပစေ၊ အိမ်တွင် ခိုကပ်နေရသော ဘဝမှ လွတ်ကာ သူတစ်ဝမ်းစာ အတွက် ဖူလုံလျှင် တော်ပြီ။ သူလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်ရလျှင် အဓိပ္ပါယ် ရှိပြီ။ ဤသို့ပင် တွေးကာ သဘောပေါ်ကို သူ တက်ခဲ့၏။ ရော့ဝတ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တို့ ကွန့်မြူး နေကြလေသည်။

* * *

တကယ်တမ်းတွင်မူ လူ့ဘဝတွင် သူ မသိသေးသော အရာများစွာ ရှိပါ သေးလားဟု ထွန်းအောင် ဆင်ခြင်မိရ ပြန်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ရန်လည်း များစွာ လေ့ကျင့်ရသေးသည်။ အများကပြုံးလျှင် ပြုံးမှ ဖြစ်မည်။ အများက ရယ်နေလျှင် ရယ်မှ သင့်မည်။ အများကစားလျှင် စားမှ၊ အများက ယူလျှင် ယူမှ၊ အားလုံးထဲမှ သူ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်ရန် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မသင့်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမျှ အပင်ပန်း ခံစရာမလို။ အလိုက်သင့် နေလိုက်ရုံသာ။ နေမြဲတိုင်းနေ၊ စားမြဲတိုင်းစား၍ တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မပေးရဘဲ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေမည့် အလုပ်ကို သူ့ရှောင်လွှဲ ဖယ်ခွါ၍ မသင့်။ ငြိမ်နေလျှင် ပြဿနာ မရှိ။ တုံ့ပြန်လျှင် (သို့မဟုတ်) ငြင်းဆန်လျှင် ပြဿနာ တက်မည်။ မည်သည့်လမ်းကို လိုက်မည်နည်း။

သူ့လုပ်အား၏ ပြင်ပမှဖြစ်သော ငွေကြေးကို ရသောအခါ လောကကြီးကို သူ အံ့သြမိပြန်လေသည်။

* * *

ယခုတော့လည်း ထွန်းအောင်သည် အပေါင်းအသင်း များကို လက်ဖက်ရည်သာ မက အရက်ပင် ပြန်တိုက်နိုင် ပေပြီ။ အပေါင်းအသင်းများ ကလည်း သူ့ပြန်အလာကို မျှော်နေတတ် ကြသည်။ သူ့တွင် ပါလာသော ငွေကို တပျော်တပါး ဝိုင်း၍ သုံးကြသည်။ သူ့တွင်လည်း ငတ်ဖော်ငတ်ဖက် သူငယ်ချင်းများကို ပြုစုရသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ် စိတ်၊ လိပ်ပြာမလှသည့် စိတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သည့် စိတ်တို့သည် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ် ကုန်ကြပြန်သည်။ သူ ဝါသနာပါ၍ သင်ယူခဲ့သော ပညာသည် သူ့မျှော်မှန်းသလို အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မလာသည့်တိုင် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိမူ အကျိုး သက်ရောက်လျက် ရှိပေပြီ။ ။

ယခုတော့ ထွန်းအောင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် မမြင်နိုင်စွမ်းသော အနှောင်အဖွဲ့ အတွင်းသို့ ကျရောက်မှန်းမသိ ကျရောက်ခဲ့ရပြီတည်း။ ထိုအနှောင်အဖွဲ့အတွင်းမှ သူရုန်းထွက်၍ မရတော့။ မိသားစု၏ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးသံများ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရသော သုခချမ်းသာများ၊ အပေါင်း အသင်းများ၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသံများ၊ ထိုအရာများကို သူ လက်လွှတ် မခံဝံ့တော့။ မိမိကိုယ်တိုင် အထူးတလည် ဝါယမ မစိုက်ထုတ်ရဘဲ အသင့်ရလာသော အခွင့်အရေး နှံ့အတွင်းဝယ် သူနစ်၍နေလေပြီ။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် သည်အလုပ်ကို စွန့်ကာ သူ့ပညာနှင့် ထိုက်တန်သော အခြားတစ်နေရာသို့ ပို့မည်ဆိုက သူ မသွားတော့။ ယခုရသော လခထက် ပိုကောင်းသောရာထူး၊ ပိုမြင့်သော နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းကလည်း သူ မထိုင်ချင်တော့။ သူ့ပညာကို ပို၍ အသုံးချနိုင်သည်။ မချနိုင်သည်ကိုလည်း သူ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

ယခုတော့ ထွန်းအောင်ဘဝသည် ရေလိုက် ငါးလိုက်ဘဝ။

* * *

ထွန်းအောင် တစ်ကောင်တော့ ဟန်ကျ၍သွားပြီ။ အစက သည်ကောင် လောက် ဘိုင်ကျတာ မရှိ။ လက်ဖက်ရည် သောက်ကျပြီ ဆိုလျှင်လည်း သူ့အိတ်ထဲက ဘယ်တော့မှ မထွက်။ ထမင်းစားလျှင်တော့ ဝေလာဝေး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒူးယားမတတ်နိုင်၍ ခပေါင်း သောက်ကြစို့၊ ရွှေဘဲပဲ ဖွားကြစို့ ဆိုလျှင်တောင်မှ တစ်မတ် ငါးမူး ထွက်မလာ။ သို့သော် သူ့တွင် တွက်ကပ်လိုစိတ်၊ စီးပိုးလိုစိတ် မရှိမှန်း အတတ်သိ၍ ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူ ရသည်ပင်။ အလုပ် မရကြသေးသူချင်း တူပေမယ့် သည်ကောင်က ပိုအားငယ် တတ်သည်။ အိမ်က တောင်းသုံးရမှာလည်း လက်ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပြန်ကားခပင် သူ့တွင် ပါမလာတတ်။ အပေါင်းအသင်း များကို ခင်တွယ်လွန်း၍ သူ မလာဘဲ မနေနိုင်။ လာပြန်လျှင်လည်း ကျွေးသမျှ စားကာ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေး သွားတတ်သည်။ မကျွေးနိုင်၍ မကျွေးဘဲ နေလျှင်လည်း အချိန်ကုန်လျှင် ပြန်သွားတတ်သည်။

ဝပ်ရှောမှာ ဝင်လုပ်နေပြီ ဆိုစဉ်က သူ့ဗိုက်ကြီး ကျသွားသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်ကောင်း၏။ ညည်းလိုက်သည်မှာလည်း ချူသံပါနေသည်။

“ပိုက်ဆံ မရတာ ငါ စိတ်မညစ် ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်သင်ထားတဲ့ ပညာကို သေသေချာချာ အသုံးမချ ရတာကိုပဲ”ဟု အားမလို အားမရ ပြောတတ်သေးသည်။ သူ သင်္ဘောပေါ် ပါသွားပြီဆိုတော့ အားလုံးက သူ့အတွက် ဝမ်းသာကြသည်။ သိပ်အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်ကြီး၊ လခကလည်း ကျေနပ်လောက်သည်။ အလုပ်ကလည်း ဂုဏ်ယူလောက်သည်ပေါ့။

သူပြန်လာတော့ ဝပ်ရှောမှာ ကားတွန်းရစဉ်က ကျသွားသော ဗိုက်ကြီး ပြန်စု၍ ထွက်လာသည်။ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို သူငယ်ချင်းတွေ လူစေ့အောင် တည်သည်။ အရက်သောက်ဖို့ ချိန်းတတ်လာသည်။ “ဒါတောင် အိမ်ပေးလိုက်ရလို့ကွ၊ နောက်တစ်ပတ်မှ သေသေချာချာ ကျွေးမယ်”ဟုပင် ပြောသေးသည်။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက အားကျကြသည်။ သူ ကျွေးသမျှ အဝအပြ စားကြသည်။ သူကလည်း တပြုံးပြုံး။ အပေါင်းအသင်းတွေ ကလည်း တပြုံးပြုံး၊ မင်းလုပ်စာ ငါတို့ မစားရက်ပါဘူးဟု မည်သူမျှ မပြောကြ။ မလုပ်ပါနဲ့ ဟုလည်း မည်သူမျှ မတားကြ။ စားကြသောက်ကြ ရသည်ကိုး။ သူကလည်း လက်ရှိ အခြေအနေကိုပင် ကျေနပ်နေပုံ ရလေသည်။ “ငါ့ကို အခု လခတိုးခန့်ပြီး ရုံးချုပ်မှာ ထားမယ်ဆိုလဲ မနေနိုင်တော့ ဘူးကွ” ဟု ရှင်းရှင်းဝန်ခံသည်။

ကျော်မြင့်ကမူ သူ့ကိုကြည့်ကာ မကျေနပ်စိတ်များ တိုးပွား လာလေသည်။ သူ့ကို မကျေနပ်ခြင်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျော်မြင့်သည်လည်း ထွန်းအောင်လိုပင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရသူ တစ်ဦးပင်။ ဘာသာရပ်ချင်း မတူသော်လည်း ကျော်မြင့်က စာမေးပွဲတွင် အမှတ် ကောင်းကောင်းဖြင့် အောင်ထားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ အလုပ်မရသေး။

သူ့မှာ ထွန်းအောင်လောက် ဘိုင်ကျသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ယခုတိုင် အိမ်မှ တင်ပို့ရဆဲ ဖြစ်သော ငွေမှာ သုံး၍ မလောက်တော့။ အိမ်ပြန်ဘဲ ရန်ကုန်တွင် ကုတ်ကတ် နေရသည်မှာ သူ့တွင် ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ပညာနှင့် ထိုက်တန်သော အလုပ်ကလေးများ ရလိုရငြားပေါ့။ သို့သော် ထင်တိုင်း မပေါက်၍ သူ စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိပေပြီ။ ထွန်းအောင် ကျတော့လည်း ရုံးချုပ်က လခတိုးခန့်မည်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီနေရာရလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်နည်း။ ထွန်းအောင်လို မသုံးရ၊ မဖြုန်းရ၊ မစားရ မသောက်ရလျှင် နေပါစေတော့။ ထိုက်ထိုက် တန်တန် အလုပ်တစ်ခုရလျှင် တော်ပါပြီ။ သို့သော် ကြာ

လေလေ မျှော်လင့်ချက်တို့ ကုန်ခန်းလုဆဲ ဖြစ်လာရလေလေပင်။

အိမ်က ပို့သောငွေနှင့် ဘော်ဒါခ၊ ထမင်းလခပေးပြီး သုံးဖို့က နည်း၍ နည်း၍လာသည်။ စားစရိတ်က ကြီးလာပေပြီ။ အိမ်ကိုလည်း မသုံးလောက်၍ ပိုပို့ပါဟု မမှာလိုတော့ပြီ။ သည်အခါကျတော့မှလည်း လက်မြှောက် အရှုံးပေး၍ ရွာကို မပြန်ချင်တော့။ ရွာပြန်တော့လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်သည့် အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်ကို လုပ်ရမည်ဟု မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်အထိ အခြေအနေ ဆိုးမလဲ။ မရရအောင် နေပစ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အသုံးစရိတ်လေးမှ ရလိုရငြား အလုပ်တစ်ခုကို ဝင်လုပ်လိုက်၏။

ဘော်ဒါဆောင်မှ သူငယ်ချင်းများက ရယ်ကြသည်။ အင်ဂျင်နီယာနှင့် စာပြင်ဆရာ ဘာဆိုင်သလဲတဲ့။ ပုံနှိပ်တိုက် တစ်တိုက်မှာ စာပြင်ဆရာ ဝင်လုပ်သည် ဆိုတော့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်သည်။ အနည်းဆုံး စက်ရိုက်သမားမှ နီးစပ်ဦးမည်တဲ့။ ၃၃လမ်းမှ အပေါင်းအသင်းတွေ ကတော့ အားပေးသည်။ အင်ဂျင်နီယာ မလုပ်ရသည့် အတူတူ စာပဲ ရေးစားပေတော့။ သံယောဇဉ် မပြတ်ဘူး ဆိုလျှင်လည်း ရေဒီယိုပြင်နည်းတို့၊ စက်ပြင်နည်းတို့ ရေးပြီး စာအုပ်ထုတ်စား ပေတော့။

ကျောင်းတုန်းက စာအုပ်ကြီးတွေကို ကိုးကားရန် ပြန်ကြည့်ရသည့် အခါ သူ ရင်နာမိပြန်သည်။ ၁၀တန်း အောင်စာရင်း ထွက်စဉ်က အမေက ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူက ဝါသနာမပါလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ “ဝါသနာမပါလဲ လုပ်ရင် ဖြစ်တာပါပဲ” အမေက ဇွတ်ပြောသေးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ဝါသနာ မပါတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဟု အပြတ် ပြောမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသည် ဖောင်တိန်ကို ကိုင်၍ အကြံအဖန် လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေ ပေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူပင် မည်သို့ နားလည်ရမည် မသိတော့။

ပထမဆုံးရသော သူ့လခနှင့် အပေါင်းအသင်းများကို ကျွေးမွေးသောအခါ သူတို့က

ချိုးကျ။ ထောမနာပင် ပြုသေးသည်။ “မဆိုးဘူးဗျို့”။ ခင်ဗျား စာပေနဲ့လည်း နီးစပ်နေပြီ ဆိုရင် စာပြု လျှောက်ပါလားဗျ” တဲ့။ သူတို့က စေတနာနှင့် ပြောသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ ဘဝင်မကျ။ သူ့ကို အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုတော့ဟု ခံစား လိုက်ရသည်။ သူ “ဘာ”ဆိုတာကို သူတို့ မေ့နေကြပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲဗျ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘုတောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပဲ အလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆို”

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ အင်ဂျင်နီယာဗျ”

သူတို့က ရယ်ကြသည်။

“အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဟာ အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ချင်တာ ဆန်းသလားဗျာ”

သူတို့ ဘာကြောင့် ရယ်သည်ကို သိလျက်နှင့် ပြောလိုက်မိသေးသည်။ သူ့အဖို့ သူ့ပညာနှင့် ဆက်နွှယ်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရလျှင် သူ ကျေနပ်ပြီ။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်ကား ဝေးမြဲ ဝေးလျက်သာတည်း။ သူ သင်ကြားခဲ့ရသော စာတွေ့ လက်တွေ့ ပညာရပ်များသည် သူ မျှော်လင့်ချက်နှင့်အတူ တစ်စတစ် လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြ လေသည်။ ပိုးဟပ်ကိုက်၍ အနားများ စုတ်ဖွာနေသော စာအုပ်ထူကြီးများကို ကြည့်ကာ အော်ဟစ် ရယ်မောချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသေးသည်။

သည်ကြားထဲ ဟိုတစ်နေ့က မိတိုးနှင့် ပြန်တွေ့သည်။ မိတိုးသည် ယခင်ကလို ၀၀တုတ်တုတ်လေး မဟုတ်တော့။ ပိန်ပိန်ချည့်ချည့်လေး ဖြစ်၍နေပြီ။ ပြီးတော့ မိတိုးနှင့် စကားပြောကာမှ ငုပ်လျှိုးနေသော သူ့ မကျေနပ်ချက်များသည် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်၍ လာပြန်သည်။

* * *

ကိုကျော်မြင့်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ တွေ့ရတော့လည်း မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော နေရာတွင် တွေ့ရသည်။ သူကလည်း မိတိုး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ မမျှော်လင့်သည့် အသွင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်ကဲ့သို့ အံ့ဩသွားပုံ ရလေသည်။

အံ့ဩမည် ဆိုလျှင်လည်း အံ့ဩစရာပင်။ ရွာမှာ နေစဉ်ကမူ မိတိုးသည် ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေတတ်သော ပေါက်ကျော်လေးပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလို လုံချည်စိမ်းနှင့် အင်္ကျီ လက်စကနှင့်၊ ကြိမ်ခြင်းနှင့် ကုန္တေရရ မြင်လိုက်ရတော့ မိတိုး၏ ငယ်ရုပ်ကို တွေးကာ ကွာခြားလှသည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိ ပေမည်။ ပြီးတော့ မိတိုးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“အထင်သေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းဆရာမတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ဝါသနာကို မပါလွန်းလို့”

သည်တုန်းက ကိုကျော်မြင့်ကလည်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဝါသနာပါလည်း နှင့်ပုံနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ တခြားစီပါပဲ”

မိတိုးသည် စိတ်မရှည်တတ်။ မောင်ငယ် ညီမငယ်များကိုပင် အပင်ပန်းခံ၍ စာတစ်လုံး သင်မပေးစဘူး။ မသိလို့ မေးလျှင်လည်း မသိရကောင်းလားဟု အော်ဟစ်တတ်သည်။ မတတ်လျှင်လည်း သည်မျှ ညံ့ဖျင်း ရပါမည်လားဟု ရိုက်တတ် ပုတ်တတ်သေးသည်။ ရွာမှ အများတကာတွေ ဆရာမအဖြစ် လုပ်အားဝင်ပေး ကြစဉ်ကလည်း မိတိုး မပါခဲ့၊ ငါ့စိတ်နဲ့ မဖြစ်ဘူးဟု ပြောခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လျှောက်တော့ မိတိုး မျက်ရည်ကျသေးသည်။

“ငါလဲ အင်ဂျင်နီယာ လျှောက်ချင်တာ အမှတ်က မပြည့်ဘူး၊ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ လျှောက်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ ငါ ဝါသနာပါတဲ့ သိပ္ပံလက်တွေ့တွေ သင်ရတော့မယ်”

“ဘီအီးဒီ လျှောက်ပါလား၊ အမှတ်မီသားပဲ”

“ငါ့အကြောင်း သိသားနဲ့ ကျော်မြင့်ရယ်၊ ဆရာမ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဆရာမလုပ်တယ် ဆိုတာ ဝါသနာပါမှ၊ ဝါသနာမပါဘဲ လုပ်ရင် တပည့်တွေ နှစ်နာတယ်၊ ဓာတုဗေဒ အဓိက လျှောက်ပြီး အောင်ရင် စက်ရုံတွေမှာ ဝင်လုပ်နိုင်မှာပဲ”

“အေး လျှောက်ပေါ့ဟာ”

သည်လိုနှင့် မိတိုးသည် ဓာတုဗေဒ ဘာသာဖြင့် သိပ္ပံဘွဲ့ ယူခဲ့သည်။ သူ
မျှော်မှန်းသလို စက်ရုံ မရောက်ဘဲ ကျောင်းလုံချည် အစိမ်းနှင့် မြင်ရသော အခါ
မအံ့ဩဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။ သူတို့ဘဝကို ရယ်ချင် ငိုချင် ဖြစ်မိရပြန်သည်။

“ကိုကျော်မြင့် ဒီမှာ ဘာလာလုပ် နေတာလဲဟင်”

စာအုပ်ဝယ်ရန် လာသော မိတိုးသည် ဆိုင်ထဲတွင် ကိုကျော်မြင့်ကို မြင်ရ၍
အံ့ဩသွားသည်။ ကိုကျော်မြင့်ကလည်း အသွင်ထူးခြားသော မိတိုးကို
ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါ ဒီတိုက်မှာ စာပြင်ဆရာ လုပ်နေတယ်”

“ဟင်၊ ကိုကျော်မြင့်ကလဲ တခြားအလုပ် မရဘူးလား”

ကိုကျော်မြင့် ခေါင်းခါပြသည်။

“ငါ့တော့ပြောတယ်၊ နင်ကကော ခု ဆရာမ လုပ်နေတာလား”

မိတိုးက ရှက်ပြုံး ပြုံးသည်။

“ဆိုပါတော့”

“ဘာ ဆိုပါတော့လဲ ဟ”

“တခြား အလုပ်မှ မရသေးတော့ လုပ်တာပေါ့၊ ကိုကျော်မြင့်တို့တောင်မှ မသေးတာ”

“ဝါသနာ မပါဘဲ လုပ်ရင် တပည့်တွေ ထိခိုက်တယ်ဆို၊ နင့်ကြောင့် ကျောင်းသားတွေ
ထိခိုက်ကုန်ပြီ ပေါ့နော်”

“အတတ်နိုင်ဆုံး မထိခိုက်အောင် ကြိုးစားပါတယ် ကိုကျော်မြင့်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါသနာ မပါတဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ သိပ်စိတ်ဆင်း ရတာပဲ”

“ဆရာ ဆရာမ အလုပ်ဟာ ကောင်းပါတယ်ဟာ”

“ထားပါတော့လေ”

သူတို့နှစ်ဦး သက်ပြင်းကို ပြိုင်တူချမိ လေသည်။ ဘာပဲပြောပြော မိတိုးသည် ယခင်ကထက် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး စကားပြော ချိုသာ လာသည်ကို ကြည့်ကာ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရသော်လည်း ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေတွင် လိုက်လျောအောင် နေရသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ကိုကျော်မြင့်ကော ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာ ပါလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သုံးစရာ မရှိလို့ ဝင်လုပ်တာဟေ့”

ကိုကျော်မြင့်က စိတ်တိုတိုနှင့် အော်လိုက်သည်။

“ကိုကျော်မြင့်ကို မြင်တော့ အေးမြင့်လှိုင်ကို သတိရလိုက်တာ၊ တကယ်တော့ သူမှ ဒီအလုပ်နဲ့ ကိုက်မှာ၊ သူက စာပေ အင်မတန် ဝါသနာ ပါတာ”

“အေးနော်၊ သူအခု ဘယ်မှာလုပ် နေလဲ”

“ကုန်သွယ်ရေးမှာလေ၊ ဝယ်ရောင်း မန်နေဂျာ ဆိုလား”

* * *

ဦးနှောက်ကို မြှုပ်နှံ ထားရမတော့ အနုပညာဈာန်ကို မည်သို့လျှင် ဝင်စား၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျောင်းတန်းက စာပေဟူ၍ နကန်းတစ်လုံးမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော ကိုကျော်မြင့်တို့လို လူကပင် စာတွေ ဘာတွေ ရေးလို့ဆိုတော့ အံ့ဩသည့်ကြားမှ အေးမြင့်လှိုင် ပြုံးမိရသေးသည်။ တကယ်တော့ ကိုကျော်မြင့်သည် ရည်းစားစာကိုပင် အဆီအငေါ် တည့်အောင် ရေးတတ်သူ မဟုတ်။ ခုတော့ သူက စာပေလုပ်သား အဖွဲ့ဝင်တဲ့။ ပြီးတော့ သူယူထားသည့် ဘွဲ့နှင့် မည်သို့မျှမဆိုင်။ အင်ဂျင်နီယာက အင်ဂျင်နီယာအလုပ် မလုပ်ပဲ စာပေအလုပ် ဝင်လုပ်နေသည် ဆိုပဲ။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်လှသော သူမက စာရင်းဇယားတွေ ကြားထဲတွင် အလုပ်ရှုပ် နေလေသည်။

အစကတည်းက ဘီအေဘွဲ့ ယူပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေရ အကောင်းသား။ ခေါင်းလည်း အေးမည်။ စာလည်း ရေးနိုင်မည်။ အလုပ်ရှာ ပေးသည့် ဦးလေး ဖြစ်သူကလည်း ဆရာမ အလုပ်တော့ ရအောင် လုပ်ပေး။ သူ ကူညီနိုင်သည့် နေရာမှာပဲ သူသွင်းပေးမည် ဆိုကာ သည်ဌာနမှာ နေရာချထားပေးသည်။ ဟိုတစ်နေ့က မိတိုးနှင့်တွေ့၏။ ကြံကြီးစည်ရာ မိတိုးကတော့ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်နေသည်တဲ့။ သည်ကောင်မလေး အရင်တုန်းက နည်းနည်းမှ အပိုးမကျိုး။ စိတ်ကလည်း ထက်လှသည်။ ယောက်ျားလေးများနှင့် ဖက်ပြိုင် ရန်ဖြစ်နေကျ။

ကိုကျော်မြင့်နှင့် မိတိုးတို့က တစ်ရပ်တည်းသားချင်း။ ကိုကျော်မြင့်က အေးမြင့်လှိုင်ကို နောက်ပိုးကာ စာများ ရေးပေးသည် ကိုလည်း မကြောက် မရွံ့ ယူလာပေးသည်။ ယခုတောင် ပြောသွားသေးသည်။ “မမအေးမြင့်လှိုင်က စာပေဝါသနာ ပါမှန်းသိလို့ ကိုကျော်မြင့်က စာတွေ ရေးနေတာယလေ”တဲ့။ ဘာစာတွေ ရေးတာလဲဟု မေးမည်ပြုပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့။ ထွန်းကားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

သူမတော့လည်း ရေးလိုက်ရသည့် စာ၊ စပ်လိုက်ရသည့် ကဗျာ၊ သို့သော် သူမကဗျာများသည် ကျောင်းတွင်း နံရံကပ် စာစောင်ထဲမှာ ရေးခဲ့စဉ်ကလောက်ပင် ရသမမြောက်တော့ သည်ကို သိကာ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက် က များသည်။ စာရေးကြည့်တော့လည်း အနုအလှတွေကို ဖွဲ့နွဲ့၍ မရတော့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရှုပ်ထွေးမှုများ၊ မမှန်မကန်မှုများ၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မနာလို ဝန်တိုမှုများ၊ အဆင်းတွန်းမှုများကိုသာ ဖွင့်ချလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သည်။ သို့သော် ဘာအကြောင်းပဲ ရေးရေး အနုပညာ ပါဖို့က လိုသေးသည် မဟုတ်လား။ မကျေနပ်စိတ်၊ ဒေါမနုဿ စိတ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော သူမရင်ထဲမှ အနုပညာစွမ်းရည်များ ထွက်မလာသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်တော့ မရှိချေ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အလုပ်မှ အနားယူပြီး အနောက်တိုင်းမှ စာပေရှင်များလို လူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံ အတွေးအခေါ် များကို ရေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လေသည်။

ပင်ပန်းနွမ်းရိလှသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ရုံးမှ ပြန်ရောက်လာသော အခါ လှောင်ပိတ် မွန်းကျပ်နေသော ထပ်ခိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရန်ကုန် မြို့လယ်ကောင်မှာ

လူမသိသော ထပ်ခိုး ဘော်ဒါဆောင်လေးတွင် နေရသည်။ အရပ်မြင့်လျှင် ခေါင်းပင် ကောင်းကောင်း မလွတ်တတ်သော ထပ်ခိုးပေါ်တွင် မိန်းကလေး ငါးယောက်ကို ဘော်ဒါဆောင် အဖြစ် လက်ခံထားသော အိမ်ရှင်၏ စီးပွားရေး အမြင်ကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းသော မြို့ပြ၏ဒဏ်ကို စားပွဲတင်ပန်ကာ အသေးလေး ရှေ့တွင် အသက်ရှူရင်း ကြုံကြုံခံရလေသည်။ ရှမ်းပြည်မှ ကျောင်းလာတက်ပြီး အလုပ်မရသေး၍ ပြည်တော် မပြန်သေးသော အခန်းဖော် ရှမ်းမလေးသည် ပွရောင်း

ပါးလျားသော ဘလောက်စ် အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ရေဒီယို အသေးလေးကို ဖွင့်၍ လူ့ဘဝစည်းစိမ်ကို မရအရ ဖမ်းယူနေသည်။ သူ ပြန်လာသည်ကို မြင်သောအခါ အပြုံးယုံယုံဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“ဒီနေ့ ပိုတောင် အိုက်သလိုပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ယူဝတ္ထု အရွေးခံရတဲ့ အတွက် ဘာကျွေးမှာလဲ”

“အို ဟုတ်သလား ဘယ်မှာ တွေ့သလဲ”

“တိုင်းရင်းမေမှာလေ”

ချွေးတို့ဖြင့် ရွဲနစ်နေသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ လုံချည်ကို ပြီးစလွယ် ရင်လျားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ကို လှမ်းယူကာ စာမျက်နှာများကို ကျော်၍ လှန်လိုက်သည်။ ငါးနှစ်တာကာလ အတွင်း တတိယမြောက် အောင်မြင်မှုပင်။ ပြီးတော့ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စာအုပ်ကို ကုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှမ်းမလေးက စူးစမ်းသည်။

“ဒီဝတ္ထုကို ကိုယ်ပို့ထားတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိတော့မယ်၊ ဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာတွေဟာ အများကြီး နောက်ကျနေပြီ၊ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတာပါပဲ”

“ဒီလောက်လဲ မသိသာပါဘူးကွာ၊ ယူ ဆက်ကြိုးစားပေါ့”

“ဟင် ကြိုးစားရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ရုံးပေါ်မှာ မွန်းကျပ် လှောင်ပိတ်နေတဲ့

ဒီအခန်းထဲမှာတော့ နေပြီ ကိုယ်ဘာတွေ ရေးရမလဲ”

“အစက ယူ ဘာဖြစ်လို့ အေးအေးဆေးဆေး နေရမယ့် အလုပ်မျိုး မလုပ်သလဲ၊
ကျောင်းဆရာမ လုပ်ပြီး နယ်တွေ ထွက်နေပါလား။”

“မင်းကော ဒီလောက် အေးချမ်း သာယာတဲ့ ရှမ်းပြည်မှာ မနေဘဲ ဘာလို့ ဒီမှာ
ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေနေရသလဲ”

“အခြေအနေ အရပ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ”

သူတို့နှစ်ဦး သက်ပြင်းပြိုင်တူ ချစ်ကြသည်။ ထမင်းစားရန် အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာသောအခါ အေးမြင့်လှိုင်၏ ဝတ္ထုပါသော ဂျာနယ်လေးသည်
ပန်ကာအောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

၅

ဒေါက်တာ ဇော်ထက်က လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ချလိုက်သည်။ ဇနီးသည်၏
ကြိမ်ခြင်းထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် မြင်၍ သူ ဆွဲယူခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးဂျာနယ်
တစ်ခုဖြစ်၍ စိတ်တော့ မဝင်စားလှ။ အပျင်းပြေ ဗေဒင်လေး ဘာလေး ဖတ်မည်ဟု
လှန်လှော့ ကြည့်မိသည်။ အေးမြင့်လှိုင် ဟူသော ကလောင် အမည်ကို မြင်လိုက်ရ၍
သူ့မျက်လုံးများ မြင့်တက်သွား လေသည်။ ပြီးတော့ မာလာဆောင် ဆင်ဝင်အောက်မှ
အသားဝါဝါ ကောင်မလေးကို သူ မြင်ယောင်လိုက်သည်။

“သူက စာပေဝါသနာ သိပ်ပါတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ကဗျာတွေ ရေးတယ်”

ညီမဝမ်းကွဲ မိစမ်းက မိတ်ဆက်ပေး၍ သိခဲ့ရသည်။ နောက်တော့လည်း
ထုံးစံအတိုင်း မိစမ်းကို အသိမပေးဘဲ သူနှင့် အေးမြင့်လှိုင် ကွဲကော်ရိပ်မှာ မကြာခဏ
ဆိုတွေ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နှလုံးသားရေးရာကို စ မဆွေးနွေးပဲ
အယူအဆရေးရာချင်း ဦးစွာ ဖလှယ်မိကြ၍ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကန်း
ကြုံခဲ့ရလေသည်။ ရယ်ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့။ မုန့်ဆီကြော် မရခင်

နှုတ်ခမ်းနာကို အရင်စမ်းခဲ့ကြသည့် သူတွေပဲ။ သည်တုန်းက အေးမြင့်လှိုင် ကလည်း အတော် ခေါင်းမာသည်။ သူကလည်း နည်းနည်းမှ အလျှော့ပေးလိုစိတ် မရှိ။

“စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်သူပီပီ စိတ်ကူး မယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ အေးမြင့်လှိုင်ရာ၊ တောမှာသွားပြီး ဆရာဝန်လုပ်တယ် ဆိုတာ မှန်မြတ်တယ် ဆိုတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြောသလို ဆေးပညာတွေ သည့်ထက်ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိနိုင်အောင် လေ့လာချင်တယ်။ သင်ယူချင်တယ် ဆိုတာကကော တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးမရှိဘူးလား ပြောပါဦး”

“အို နိုင်ငံခြား သွားချင်တယ်၊ ဘွဲ့တွေ တစ်သီကြီး ယူချင်တယ်။ ပြန်လာရင် အထူးကုကြီး ဆိုပြီး မြို့ပေါ်မှာ နေမယ်၊ ဒါ ဘာဆန်းသလဲ ကိုဇော်ထက်ရယ်၊ နိုင်ငံခြား သွားတဲ့လူ ပေါပါတယ်၊ တောကို ဆင်းချင်တဲ့သူ ရှားတာပါ။ အခု တတ်ထားသမျှ ပညာနဲ့ပဲ တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုစမ်းပါ၊ ကုသိုလ် ပိုရပါတယ်”

“ခက်ပါဘိ အေးမြင့်လှိုင်၊ ကိုယ် ပြောနေတာက ကိုယ် ကောင်းစားဖို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ဝါသနာပါတဲ့ ဆေးပညာကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အတိုင်းအတာ အထိ လေ့လာချင်တာ၊ ဆည်းပူးချင်တာပါ။ ဆရာဝန်လိုင်းကို ကိုယ်က ပေါ်ပင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါသနာပါခဲ့၊ စွဲလန်းခဲ့လို့ လိုက်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို တစ်စစီ ဖြုတ်ပြီး ပြန်တပ်လို့ ရတဲ့အထိ ကိုယ်က ကျွမ်းကျင်ချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဆေးပညာနဲ့ လူသားအကျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ လူသားတွေကို ရှင့် ဝါသနာအလျောက် စူးစမ်းလေ့လာဖို့ပေါ့”

သည်မျှအထိ အေးမြင့်လှိုင်က သူ့ကို တိုက်ခိုက်လာပြီ ဆိုတော့ မသိသား ဆိုးဝါးလှသော မိန်းကလေးကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် သူ ရှောင်ခွါခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူပညာဖြင့် လူသားတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ်ကို ကယ်တင်ပြီး ငါ စေတနာဟာ ဒါပဲဟေ့လို့ အေးမြင့်လှိုင်ကို ခေါ်ပြဦးမည်ဟု စိတ်တွင်းမှ ကြုံးဝါးခဲ့သည်။ အေးမြင့်လှိုင်ကလည်း သူနှင့် ခင်မင်မှု ပျက်ပြား သွားရသည့်အတွက် မည်သို့မျှ ဝမ်းနည်းဟန်မပြ။ စေတနာ ဆရာဝန် ဆိုလျှင် တောကို ဆင်းရမည် ဟူသော လူပြောသူပြော များလာသည့် အတွေးအခေါ် ကိုသာ ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ သူ့ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်ကို ပြက်ရယ် ပြုရင်း ကျောခိုင်း သွားလေသည်။

ယခုတော့လည်း ဒေါက်တာဇော်ထက် မျှော်မှန်းသလို အေးမြင့်လှိုင် အပေါ် ပြန်လည်ချေပနိုင်သည့် အခြေအနေကို မရခဲ့ပါ။ အေးမြင့်လှိုင် စွပ်စွဲသလိုပင် သူသည် ရည်မှန်းချက် ပင်လယ်ပြင်တွင် လက်ပစ်ကူးရင်း တိုင်းပြည်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုချင်သည် ဆိုသော သူ့အပြောများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ လေပြီ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ငဲ့လင့်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်တိုင်ပေပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးခန်းမှာ တစ်နာရီခန့် ထိုင်ကာ လာသမျှ လူနာကို ရှိသမျှ ဆေးဝါးလေးများ ဝေခြမ်းရင်း တဒ် သက်သာရေး အတွက် ကုသ ပေးနေရသည့် ဘဝကို သူ စက်ဆုပ်လှပြီ။ ရောဂါ၏ ဇစ်မြစ်ကို မြင်နေပါလျက် မည်သည့်ဆေးဝါးကို ပေးလျှင် အထိရောက်ဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မည်ကို သိနေပါလျက် ရှာမရနိုင်သော ဆေးကို မပေးသာဘဲ လက်ပိုက်ကြည့် နေရသည့် ဘဝသည် ရင်နာဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ သည်တော့လည်း ရော့ ကိုဒါနင်၊ ရော့ ဘတ်စပရီ၊ ရော့ ဘာမီတွန်၊ ရော့ တက်ထရာ ဆိုက်ကလင်း၊ ဆေးထိုးချင်သေးလား၊ လာလေ။ နောက်နေ့ သက်သာရာရသွားတော့ လူနာကလည်း ထပ်မလာတော့။ သူ့ရောဂါ တကယ် ပျောက်ကင်းသွားခြင်း မဟုတ်သည်ကို သိနေရသော သူ့မှာသာ သက်ပြင်းကို အခါခါ ချမိသည်။

တကယ်တမ်း ရောဂါတစ်ခုကို ကုသမည်ဆိုလျှင် ဆေးလေးဝါးလေး ပေးကာမျှနှင့် လုံလောက်ပြည့်စုံ နိုင်ပါမည်လား။ ရောဂါ၏ ဇစ်မြစ်ကို သိအောင် ပထမဦးဆုံး စမ်းသပ်ရှာဖွေ ရမည်။ ပြီးတော့ သင့်လျော် ပျောက်ကင်းမည့် ဆေးကို စမ်းသပ်တိုက်ကျွေး ရမည်။ အချိန်ယူရမည်။ စနစ်တကျ ကုသရမည်။ နည်းနိဿယ ပြောင်းသင့်ပြောင်းရမည်။

ယခုတော့ လာသည့်လူနာ ကလည်း အပြေးအလွှား လျှပ်တစ်ပြက်၊ တစ်ခဏသက်သာလျှင် ပြီးရော။ ကုရသည့် ဆရာဝန် ကလည်း လူနာ ကျေနပ်မှုရလျှင် ပြီးရော။ တုပ်ကွေးရာသီ၊ မျက်စိနာရာသီတို့တွင် ပုံ၍ ဝင်လာသော ငွေစက္ကူများ၊ သက်သာရုံမျှသာ ကုသပေးရ သူများထံမှ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်သော ငွေသားချပ်များကို သိမ်းဆည်း နေရသည့် လက်များသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို အဆုံးစွန် လေ့လာချင်သည့် သူ့စိတ်ဆန္ဒများနှင့် ဆန့်ကျင်ဖီလာ ပြုနေကြလေသည်။

ကဲ သည်တော့လည်း တစ်ချိန်က မှားယွင်းစွာ စွဲချက်တင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ စူးဝါးပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်များကို သူ မည်သို့လျှင် ချေပနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ အေးမြင့်လှိုင်ကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်သေးသည်။ နေရာတိုင်းမှာ စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်တာက များလွန်းလှပါဘိလို့။

* * *

ထမင်းနေရာတွင် လက်ဖက်ရည် အခွက်ပေါင်း များစွာ နေရာယူခဲ့၍ထင်။ စိုးသွင်မှာ ဝမ်းဗိုက် မကြာမကြာ အောင့်သောရောဂါကို ရခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့လည်း နေ့တစုဝ

စိတ်သောက ဗျာပါဒတို့ဖြင့် ဖိစီးနှစ်မွန်းကာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စိစစ်ရေးကို တင်ထားသော စာမူကိစ္စများ၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ဆဲ စာမူများ အချိန်မီ တင်နိုင်ရေး၊ မျက်နှာဖုံး ပန်းချီကို ထူးခြားကောင်းမွန် စေချင်သည့် ဆန္ဒ၊ ဘလောက်တိုက်မှ အရင် အကြွေးများ ဆပ်ပြီး နောက်ထပ်အပ်ဖို့ သောက စသည်တို့ဖြင့် ရောထွေး ယှက်တင်ကာ အချိန်မှန် ထမင်းစားဖို့ ကိစ္စသည် မှန်ဝါး ပျောက်ကွယ် သွားသည်က များခဲ့လေသည်။ အမြတ်အစွန်း နည်းပါးလှကာ ငွေရင်း ပြန်မပေါ်တတ်သော သူ ယုံကြည် မြတ်နိုးသည့် စာကောင်းပေမူ ထွက်ရှိရေးလုပ်ငန်းအတွက် ရုံးတကာ လှည့်၍ လူတကာ ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်ရင်းဖြင့် တကြွတ်ကြွတ် မြည်လာသော ဝမ်းကို သတိထားမိသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ မေ့လျော့နေသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ စကားပြောချင်သည့် လူကို လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် ဧည့်ဝတ်ပြုကာ တစ်ငုံစ နှစ်ငုံစ သောက်ခဲ့ရ၍ ထမင်းအတွက် နေရာမကျန်သည်က များလေသည်။

ယခုတော့လည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် အောင့်တက်လာသော အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်တော့၍ သွားခဲလှသော ဆရာဝန်ဆီ သွားဖို့ ပြင်ရသည်။ ဆရာဝန် ပြရမည်ကို သူ့အလွန် ဝန်လေးလေသည်။ သူ့ကို ဆေးရုံတက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်မှာ ကြောက်သောကြောင့်တည်း။ ဆေးရုံ တက်ရမည်ကို ကြောက်သည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ခေတ်မီဆေးဝါးများကို အယုံအကြည် မရှိ၍တော့ မဟုတ်ပေ။ သူ့လုပ်ငန်း ပျက်မှာ စိုးသောကြောင့်ပင်။ သူ့တွင် စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးထက် အရေးကြီးသောကိစ္စ လောကတွင် မရှိ။

ဇော်ထက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကွဲကွာသွားသော ဆွေမျိုးရင်းချာကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ သူ့ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာ၍ သွားလေသည်။ ဇော်ထက်နှင့် သူသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအထိ အတူနေခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းဟောင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းတက်ရာ၊ မုန့်စားရာမှာ တတွဲတွဲ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ခွဲသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝသည် တစ်ကဏ္ဍစီပင် ဖြစ်လေသည်။ ဇော်ထက်က ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့် ရရေးအတွက် စာတကုန်းကုန်း ကျက်နေချိန်တွင် စာအုပ်အဖုံး ဒီဇိုင်းများကို စိတ်ကူးဖြင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်၍ ပုံဖော်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇော်ထက် ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆင်းကာ ဆရာဝန် ဖြစ်သွားချိန်၌ သူသည် စာအုပ်လောကတွင် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ဖြင့် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဇော်ထက်ကမူ ဆေးပညာတွင် ဝါသနာကြီးလှကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဆေးပညာတွင် ပါရဂူ တစ်ယောက် ဖြစ်လိုသူပင်။ သူကလည်း စာအုပ်လောကတွင် တစ်ခေတ်ထူထောင်ကာ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ စာအုပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက် တည်ထောင်လိုသူပင်။ ဇော်ထက်၏ အလိုဆန္ဒများကား မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ပြည့်ဝသည် မသိ။ သူ့မှာ ယုံကြည်ချက်အတွက် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး ကြားတွင် လက်ပစ်ကူး နေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာဇော်ထက် အမ် ဘီ ဘီ အက်စ် ရန်ကုန် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်နောက်မှ အခန်းလေးထဲ ဝင်သွားစဉ် ဇော်ထက်က သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုသည်။

လမ်းမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရစဉ်ကပင် သူက ခရီးသွားဟန်လွှဲ သူဝေဒနာကို ပြောပြခဲ့သည်။ ဇော်ထက်ကလည်း သူ့ဆေးခန်းကို လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဆေးမကုတောင် စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့တဲ့။

“ဟေ့ကောင် ပတ်ဗလစ်ရှာကြီး၊ မင်း ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ စီးပွား ရှာနေလို့ ခံရပြီ မဟုတ်လား”

ဇော်ထက်က သူ့ကို ရိုသေသည်။

“ဆရာဝန်လောက် ပိုက်ဆံ မရပါဘူးကွာ၊ ငါက စီးပွား ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သာသနာ ပြုနေတာကွ”

“ဘာရယ် သာသနာ ပြုနေတာ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ကြီးကျယ်တယ်ကွာ မင်းကတော့၊ ဘာတွေများ သာသနာ ပြုနေတာလဲဆိုစမ်းပါဦး”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ၊ စာပေသာသနာ ပြုနေတာပေါ့”

“အေး ကြိုက်ပြီဟေ့၊ လာကွာ ခုတင်ပေါ်တက်၊ မင်းရဲ့ သာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီး ဘယ်လောက် ခရီးရောက်နေပလဲ ငါကြည့်မယ်”

ဇော်ထက်သည် ကျောင်းတုန်းကလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်မောရင်း သူ့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးလေသည်။

“ငါကြားဖူးတာတော့ ပတ်ဗလစ်ရှာတွေ ကြီးပွားနေတယ် ဆိုကွ၊ မင်းဗိုက်ထဲမှာတော့ ဘာမှ မရှိပါလား၊ ဘယ်နေရာ စုဆောင်းထားသလဲ”

“မင်း သိထားတဲ့ ပတ်ဗလစ်ရှာ ဆိုတာ စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စာအုပ်ထုတ်စားနေတဲ့ သူတွေပါ၊ စာအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ရောင်းစားနေတဲ့ သူတွေကွ”

ဇော်ထက်က သူ့ကို သေသေချာချာ စမ်းသပ်ရင်း သူ့စကားများကို နားထောင်သည်။ အင်း သူပြောသလို ဆိုရင်တော့ ငါလဲ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘဲ ဆေးကုစားနေတဲ့ သူပဲဟု သူ့ဟာသူ တွေးကာ ပြုံးမိသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ မင်းတော့ ဒီအတိုင်းဆို သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ငါ့ချီး ဒီလိုပဲ လူနာ အားရှိအောင် ပြောရသလားကွ၊ ငါ့ကို မြန်မြန် ပျောက်တဲ့ဆေးပေးကွာ၊ အဲ ဆေးရုံတော့ မတက်ခိုင်းနဲ့ ငါမအားဘူး”

သူငယ်ချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကာ ရယ်မောကြသည်။ ဇော်ထက်က မျက်နှာထားကို ပြင်ကာ လေးလေးနက်နက် စကားတစ်ခွန်း ဆိုသည်။

“လူတွေဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ အခက်အခဲ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင် နေရတာပဲနော်”

“မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲများ ရှိလို့လဲ”

ဇော်ထက်က ဆေးတိုက် ပိတ်တော့မည် ဖြစ်၍ ပစ္စည်းများကို သိမ်းနေသည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို ငါ ဆေးပေးလိုက်မယ်၊ မင်း ဆေးတွေ သောက်ပြီး သက်သာ သွားမှာပဲ၊ သက်သာသွားရင် မင်းငါ့ဆီ ဆေးကုဖို့ ထပ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အေး ဒါပေမယ့် မင်းရောဂါ ပျောက်သွားပြီလို့ မထင်နဲ့”

“ဟကောင်ရ၊ မင်းဟာက လူနာကို ဆေးကုတာ ဘယ်လိုလဲကွ၊ မပျောက်ရင် ပျောက်အောင်ကုပေါ့”

ဇော်ထက်က ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပခုံးကို ပုတ်၍ ခေါ်သည်။

“လာကွာ သူငယ်ချင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြမယ်”

* * *

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သည်တစ်ခါ လူအစုံဆုံး ဖြစ်သည်။ ထွန်းအောင် ကလည်း သင်္ဘောဆိပ်ကို ပြီးခါစ ဆိုင်ကို ရောက်လာသည်။ ဇော်ထက် ကလည်း မြို့ထဲကို ရောက်ခိုက် ကြုံ၍ ဝင်လာသည်။ စိုးသွင်နှင့် ကျော်မြင့်တို့က အလုပ်များကို ခေတ္တချကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

စိုးသွင်က ထွန်းအောင်နှင့် ကျော်မြင့်တို့ကို ဇော်ထက်နှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။ လူငယ် ယောက်ျားချင်း ဆိုတော့ ရင်းနှီးဖို့ မခဲယဉ်းကြ။ ပြီးတော့ သူတို့ အားလုံးတွင် တူညီသော စိတ်ဓာတ် အရင်းခံလေးများ ရှိကြသည်။ သည်တော့လည်း စကားပြောရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှ ခံစားချက် အသီးသီးသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံး ထူထူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှ တစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်လာသည်။

“ငါ ဒီတစ်ပတ် မပြေလည်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကို မင်းတို့ပဲ တိုက်ပေတော့”

ရှေးဦးစွာ ထွန်းအောင်နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကား။ စိုးသွင်က ထွန်းအောင်၏ တုတ်နေသော ခါးကြီးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုလဲ ရှိဦးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက ပြေလည်တုန်းက တပြုံးပြုံးနဲ့၊ တစ်ပတ်လောက် မစားသာတာနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“အေး ဒါပေမယ့် ငါ ငွေမသုံးရရင် မနေတတ်တော့ဘူးကွ”

“ဟေ ခက်ပါရောလား၊ ဒီလိုဆိုလဲ မင်း ရတဲ့အခါ ချွေတာ စုဆောင်း ထားပေါ့ကွ”

“ဘယ်လိုလုပ် စုမလဲ၊ အိမ်ကိုလဲ ပေးရတယ်၊ ငါလဲ သုံးရတယ်။ မင်းတို့လဲ ကျွေးတာပဲ”

ထွန်းအောင်က မသက်မသာ ညည်းသည်။

“အဲဒါ မင်းမှားတာပဲ၊ မသကာကွာ မင်း ထောင်တန်းကျမယ့်ကိန်း ကြုံရင် ကြံဖန်နိုင်အောင်တော့ ချန်ထားဦးမှပေါ့ကွ”

“ဒါတော့ကွာ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသားပဲ”

သူငယ်ချင်းများက ပြိုင်တူ ခေါင်းခါကြသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းကျွေးရင်တော့ စားမှာပဲ၊ မင်း ထောင်ကျရင်တော့ လာတွေ့နိုင်မယ် မထင်နဲ့၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ”

“ဒီလိုပဲလားကွာ”

“ဒါ လောကဓမ္မတာပဲ သူငယ်ချင်း”

ထွန်းအောင် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချသည်။ ဆီးရွက်ခန့် ငယ်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ကျန်သူငယ်ချင်းများက အားမနာစွာ ရယ်ကြသည်။

“အလကား နောက်တာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်း၊ လူဟာ ငွေနောက်လိုက်ရင် ငွေရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်တာပဲ၊ မင်း အခု ငွေမရတော့ စိတ်ညစ်နေပြီ၊ အစကတည်းက မင်းဟာ လခနဲ့ပဲ လုံလောက်နေခဲ့တဲ့

ဘဝဆိုရင် ဒီအခြေအနေမှာ မင်းဘာမှ တုန်လှုပ်စရာ မရှိဘူး၊ ခုတော့ မင်း တုန်လှုပ်နေရပြီ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝဟာ ဒီလိုပဲ သွားမှာပဲ၊ အခြေအနေက ဒီလိုပဲ ဖန်တီးနေပြီ၊ အစက ငါဟာ ငွေကို ဂရုစိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ငွေက ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ငွေက ငါ့ကို နိုင်သွားပြီ”

စိုးလွင်သည် ထွန်းအောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးလွန် သွားပြန်သည်။ မှန်သည်။ ငွေကို အရှုံးပေးလိုက်လျှင် ငွေက နိုင်သွားသည်။ သို့သော် ငွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေရသည့် ဘဝတွင် သူ မည်မျှကြာကြာ ခံပါမည်နည်း။

ယခုဆိုလျှင် ကြည့်။ သူ၏ စာပေသာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီးဟု အများက ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ ကင်ပွန်းတပ်ထားသော လုပ်ငန်းအတွက် သူ မည်မျှ ဒဏ်ခံ နေရပြီနည်း။ သူ ရိုက်ထုတ်သမျှ စာအုပ်များသည် နည်းပါးလှသော စာပေဝါသနာရှင် စစ်စစ်တို့၏ လက်တွင် တစ်အုပ်စု နှစ်အုပ်စု ပြန့်နှံ့ရုံသာ ရှိခဲ့သည်။ ထွက်ပြီဟေ့ဆို ဝုန်းခနဲ ကုန်သွားသော စာအုပ်လောကတွင် သူ့စာအုပ်တွေ

ထည်ထည်ဝါဝါ ဟန်မပျက်၊ အပုံမပျက် ရပ်တည်နေဆဲ။

“မင်း ဘာတွေ တွေးနေလဲ”

ဇော်ထက်က ပခုံးကို လှုပ်ကာ မေးသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူတွေ ဘာကြောင့် စာမဖတ် ကြသလဲလို့”

အကြောင်းသိ ဖြစ်သော ကျော်မြင့်က ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုကွ”

“ညော်၊ စာပေ ဝါသနာပါသူများ ကျတော့လဲ စာအုပ်ဖိုးတွေ ဈေးကြီးလို့ မဝယ်နိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ခြစ်ခြုတ် ဝယ်နေတာ မြင်ရတော့လဲ ငါ ရင်နာတယ်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူတွေ ကျတော့လဲ စာပေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တခြား အပျော်အပါး အဝတ်အစား အဆောင်အယောင်တွေ ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သူတို့ စိတ်ဝင်စားရင်လဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့စာတွေပဲ”

“ဒီတော့ မင်းရဲ့ စာပေသာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီး ဘယ်တော့ အခွန်ရှည်မှာလဲ”

“အခွန်ရှည်ဖို့ နေနေသာသာ ပြုတ်မသွားရင် ကံကောင်း”

လက်ဖက်ရည်ခွက်များ တစ်ဝက်ကျိုး လေပြီ။ စီးကရက်များကို ပြောင်း၍ ဖွာကြသည်။ ဇော်ထက်က လက်ပတ်နာရီ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ ဆေးထုတ်စရာ ရှိတယ်၊ ပြီးရင် လေဟာပြင် ဝင်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့အတွက် အသုံးမဝင်တဲ့ ဆေးတွေ ရောင်းပြီး အသုံးများတဲ့ ဆေးတွေ ပြန်ဝယ်ရမယ်”

“အသုံးများတဲ့ဆေး ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“လူနာ အတော်များများက ကြိုက်နေတဲ့ ဆေးတွေပေါ့ကွ၊ တော်ပြီကွာ၊ ဒါတွေ တစ်နေ့က မင်းကို ငါ ပြောပြီးပြီပဲ”

သူတို့အားလုံး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြလေသည်။ လေဟာပြင်ဘက်ကို အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ မောင်ထော်လေး လမ်းထိပ်ရောက်

တော့ အေးမြင့်လှိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ကျော်မြင့်ရော၊ ဇော်ထက်ကပါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့် စိုးသွင် အံ့ဩသွားသည်။ အေးမြင့်လှိုင်ကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အတူမြင်ရ၍ အံ့ဩသွားဟန် ရှိသည်။ ဇော်ထက်က စတင်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အေးမြင့်လှိုင် ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဟောဒီလမ်းထဲက ဘော်ဒါဆောင်မှာ”

“ဟင် ဒီလမ်းထဲမှာ ဘော်ဒါဆောင် ရှိလို့လား”

စိုးသွင်က မြို့ထဲတွင် ကျွမ်းကျင်သူမို့ အံ့ဩစွာမေးသည်။

“အပြင်က ကြည့်ရင်တော့ လူနေအိမ်ပါပဲ၊ အကြောင်းသိမှ ဘော်ဒါဆောင် ရှိမှန်းသိတာ၊ သိပ်မများပါဘူး ငါးယောက်ထဲ”

ကျော်မြင့်သည် အေးမြင့်လှိုင်ကို စကားပြောရန် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ သို့သော် ဘာပြောရမှန်း သူ မသိပေ။

“ကိုကျော်မြင့် စာရေးနေတယ်ညဆိုတာ မိတိုးက ပြောပါတယ်။ ဘာစာတွေ ရေးသလဲ”

အေးမြင့်လှိုင်က စကားစလိုက်ကာမှ သူ ပို၍ အနေကျပ်သွားသည်။

“ဟာဗျာ အလကားပါ”

ကျော်မြင့် မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီသွားလေသည်။

“အေးမြင့်လှိုင် ဝတ္ထုရေးတာ ကျွန်တော် ဖတ်ရပါတယ်”

ဇော်ထက်က တွေ့သည်ကို ဖတ်ရသည်ဟု ဖြီးချလိုက်သည်။

“အလကားပါလို့ပဲ ပြောရမှာပါပဲရှင်၊ ဒါထက် ကိုဇော်ထက် နိုင်ငံခြား
မသွားရသေးဘူးလား”

“ဟာ အလကားပါဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သွားရမလဲ”

သူတို့အားလုံး ရယ်ကြလေသည်။

* * *

၈

စိုးသွင် တိုက်တွန်းလွန်း၍သာ လာရသည်။ ကျော်မြင့်စိတ်က မဝံ့မရဲ၊

ကျော်မြင့်၏ မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ စိုးလွင်က အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်။
ဇော်ထက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရသေးသည်။ သို့သော်
ဇော်ထက်က မေးကြည့်တော့ သူနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပါတဲ့။ ရည်းစားတောင်
မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ သို့နှင့် ကျော်မြင့်အတွက် လုံးပန်းဖို့ ဝတ္တရားက ရှိလာသည်။
ပထမဆုံး သူ မသိသော ဘော်ဒါဆောင်ကို ခြေရာခံရသည်။ အမျိုးသမီး၏
နာမည်ကို ပြောလိုက်တော့ အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးက တစ်ချက်မျှ
တွေ့ကြည့်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က သူ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်မြို့တည်း
သားချင်းတွေပါ”

စိုးလွင်က ဝင်၍ အကြံအဖန် လုပ်ရသည်။

သည်တော့မှ မိန်းမကြီးက သွားခေါ်ပေးသည်။ အေးမြင့်လှိုင်က ဣန္ဒြေရရပင် ဆင်း၍ လာသည်။

“ဟင် ကိုကျော်မြင့် ပါလား၊ လာလည်သလား ဟင်”

ကိုကျော်မြင့် နည်းနည်းကြောင်နေ ပြန်လေသည်။

“အေးမြင့်လှိုင်က စာလေး ဘာလေး ရေးတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သတိရလို့ပါ”

စိုးသွင်က လမ်းခင်းပေးမှ ကျော်မြင့်က နင်းလိုက်လာသည်။

“သူက စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးပဲလေ၊ ကိုစိုးသွင်တဲ့”

“ဪ ကိုကျော်မြင့် အလုပ်လုပ်နေတာ သူ့ဆီမှာလား”

“အင်း ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခဏပါ၊ အလုပ်မရခင် စပ်ကြားလေ၊ အေးမြင့်လှိုင် စာရေးနေတာ ကြာပြီလား”

“ရေးနေတာတော့ ကြာပြီလေ”

အေးမြင့်လှိုင်က အားလျော့စွာ ဆိုသည်။

“အဲဒါ ပြောမလို့၊ အေးမြင့်လှိုင် စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ ဝင်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မဝင်ရသေးဘူး၊ ဘယ်လို ဝင်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးမယ်လေ၊ အေးမြင့်လှိုင်က စာရေးချင်တဲ့သူ ဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ထုတ်ဝေခွင့် မှတ်ပုံတင် လျှောက်ပြီး စာအုပ်ထုတ်နိုင်တဲ့ အထိပေါ့”

အေးမြင့်လှိုင် မျက်နှာ ဝင်းပသွား လေသည်။ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ စိုးသွင် ကျေနပ်သွားသည်။ တကယ်လည်း အေးမြင့်လှိုင်၏ ဝတ္ထုတိုလေးများ၊ ကဗျာများကို သူ ဖတ်ဖူးသည်။ လက်စလက်နဲ့ မဆိုး။ အလားအလာ ကောင်းသူ တစ်ယောက် တွေ့လျှင် စာအုပ် ထုတ်ပေးချင်သည့် ရောဂါပိုးက သူ့တွင် အလိုအလျောက် ကပ်ငြိနေသည်။

“ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်မလဲ စာရေးချင်စိတ် မရှိတာ ကြာပြီ၊ အလုပ်ထဲ ရောက်ကတည်းကပဲ၊ အလုပ်ကလဲ ကျွန်မ ဝါသနာ မပါတဲ့ အလုပ်ကြီး၊ သိပ်စိတ်ပျက်တာ၊ စာရေးနိုင်ရင် အလုပ်က ထွက်ပစ်မယ်”

မိန်းကလေးတို့၏ စိတ်ကူးအမျှင်တန်း ရှည်လျားလှပုံကို တွေးကာ မရယ်မိအောင် စိုးသွင် သတိထား နေရသည်။

“အင်း ကြိုးစားပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ထိုနေ့မှစ၍ ပြန်လည်၍ ပြေလည် သွားကြသည်။ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရ၍ စိတ်ပျက် အားငယ်စ ပြုနေသော ကျော်မြင့်သည် တစ်ဖက်မှ အားတက်ရွှင်လန်း လာပြန်သည်။ သူဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရသော်လည်း သူချစ်သော အေးမြင့်လှိုင်ကို ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရလျှင် ကျေနပ်ပြီ၊ အေးမြင့်လှိုင်ကလည်း အားတက်ကာ စာတွေ ဖိရေးသည်။ စိုးသွင်နှင့် ကျော်မြင့်သည် အေးမြင့်လှိုင်၏ စာမူများကို ယူကာ ငွေတာရီ တိုက်၏ အယ်ဒီတာရှေ့တွင် မဝံ့မရဲရပ်၍ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ပို့ပေးကြ လေသည်။

အေးမြင့်လှိုင် အောင်မြင်စ ပြုတော့ ဇော်ထက်ပင်လျှင် စိုးသွင်ကို အထင်ကြီး လာရသည်။

“မင်း သာသနာပြု လုပ်ငန်းက တယ် အောင်မြင်ပါလား”

“သူ့ အစွမ်းအစလဲ ရှိလို့ပါကွ၊ မင်းလဲ စာလေးာဘာလေး ရေးကြည့်ပါလား၊ ဆေးပညာပေးပေါ့၊ ငါ ထုတ်ပေးမယ်”

“မင်းမလဲ လူတွေ့သမျှကို စာချည်း ရေးခိုင်း နေတော့တာပဲ”

“အဲဒါက ငါ့ဝါသနာကွ၊ ပြီးတော့ စာဆိုတာ ဘာသာရပ် တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရေးရင် ပိုတန်ဖိုးရှိတာပဲကွ၊ ရသစာပေ ရေးမယ် ဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကျွမ်းတဲ့ လောကကို နောက်ခံထားပြီး ရေးရင် ပိုမိုပြင်တာပဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက ငါတို့လိုကောင်တွေကို ရေးခိုင်းတော့ မင်းစာအုပ်က ရောင်းရဦးမှာလား”

“ရောင်းရတာ မရောင်းရတာ ငါ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်အောင်ညှိလုပ်ဖို့သာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

“ဒါကြောင့် မင်း အစာအိမ်ရောဂါ ရတာ”

စိုးသွင်ကို အခြေတည်၍ လူငယ်တစ်စုသည် မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြ ရလေသည်။ သူတို့မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်သော အပေါင်းအသင်းများ သည်လည်း တစ်စတစ်စ စုစည်းမိ လာကြသည်။ သူတို့ အသိုက်အမြုံလေး၏ အင်အားသည် တောင့်တင်း၍ လာ၏။ ဥပဒေဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဖေခင်၊ ကော်ပိုရေးရှင်း တစ်ခုမှ မန်နေဂျာကိုအောင်စိုး၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က တိုးလာသည်။ အေးမြင့်လှိုင်နှင့် မိတိုး။ အေးမြင့်လှိုင်က စာရေးဝါသနာ ပါသလို မိတိုးကလည်း စာဖတ်ဝါသနာ ပါသည်။ မိတိုးသည် ရသမျှ လခထဲမှ စာအုပ်ဖိုးကို မဖြစ်မနေ ချန်ကာ ဝယ်ဖတ်လေ့ ရှိသည်။ ငှားဖတ် ရသည်ကိုမူ သူ အားမရ။ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးလျှင် သိမ်းထားချင်သေးသည်။ မိတိုးကို ကျော်မြင့်က အခွင့်ရလျှင် ရသလို စသည်။

“မိတိုးသည်၊ နှင် စာအုပ်တွေ လာလာဝယ် ရတာ ပင်ပန်းတယ်။ ပိုက်ဆံလဲ ကုန်ကျတာ ပေါ့ဟာ၊ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ စာအုပ်တွေ အများကြီး မလိုချင်ဘူးလား”

ထိုအခါမျိုးတွင် မိတိုးသည် အနားတွင် ရှိသော အေးမြင့်လှိုင်ကို တွန်းထိုးကာ စိုးသွင်ကိုလည်း မရဲတရဲ ကြည့်တတ်သည်။

“ကြည့် မမအေးမြင့်လှိုင်၊ ကိုကျော်မြင့်က ကျောင်းတုန်းက အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူး၊ ဒီလိုဆို မမအေးမြင့်လှိုင် ကိုလဲ ငွေမကုန်ဘဲ စာအုပ်ထုတ် ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါလား”

“လုပ်ပေးနေတာပဲ၊ ငါက နင့်ကျေးဇူးလဲ ဆပ်ချင်လို့ပါ”

“တော်ပြီနော် ကိုကျော်မြင့်ကြီး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မိန်းကလေးတွေပါ ဝင်ထိုင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် အေးမြင့်လှိုင်၏ တည်ကြည်သောမျက်နှာ၊ မိတိုး၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းသော အမူအရာတို့ကြောင့် အထင်သေးဝံ့မည်တော့မထင်။ အေးမြင့်လှိုင်နှင့် မိတိုးသည် ယောကျ်ားလေးတွေနှင့် ပေါင်းကာ လက်ဖက်ရည်ကို စွဲလာကြ လေသည်။ ပြီးတော့ အတင်းအဖျင်း ပြော၍ အဝတ်အစား မက်မောတတ်သော သာမန် မိန်းကလေးတို့ထဲမှ ခွဲထွက်ကာ လောကကို အတွေးအခေါ်ဖြင့် ကြည့်တတ် လာကြသည်။

ထိုအခါ သူတို့ ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲ ကြရလေ၏။

မြို့နယ် ကုန်သွယ်ရေးတွေ ဖျက်လိုက်၍ ရုံးချုပ်တွင် ထိုင်ရကာမှ အေးမြင့်လှိုင် ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးရ လေသည်။ ယခင်က စာရင်းဇယားတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်သည်။ သူတို့ကမူ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေမို့ ကိုယ်လိုရာဆွဲ၍ ရသေးတော့။ သက်ရှိလူများနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ ပို၍ ရင်မောဖွယ် ကောင်းလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆင်းတွန်းရန် စောင့် ဆိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို သတိကြီးစွာ ရှောင်နေရ လေသည်။ မူချပေးသည့် အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ကြစို့ ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ရာတွင် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးရှိသည်။ တလွဲတချော် ဖြစ်ခဲ့သော် မူကောင်းပါလျက် လူမကောင်းဟု သတ်မှတ်ခံရမည်။ သည်တော့လည်း အေးမြင့်လှိုင် အလုပ်လုပ်ရမှာ စိတ်ပျက်မိသည်။ ထိုအခါ အေးမြင့်လှိုင်စာကို ဖိရေးလေသည်။ သို့သော် စာများသည် စာအုပ် ဖြစ်မလာသေး။ သူ မျှော်မှန်းသလို အားကိုးအားထား အဖြစ် ရပ်တည်၍ မရသေး။ ကိုကျော်မြင့်နှင့် စိုးသွင်ကမူ သူ့ကို အားပေးဆဲ။

“စိတ်တိုင်း ကျအောင်သာ ရေးထား၊ အဆင်ပြေတာနဲ့ ထုတ်မှာပဲ”

“စာအုပ် ဖြစ်တော့ကော စွဲပါ့မလား၊ ဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးကို လူကော ကြိုက်ပါ့မလား၊ အများကြိုက်တာပဲ ရေးရရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့”

အေးမြင့်လှိုင် တွေဝေသည်ကို မိတိုးက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချေဖျက်သည်။

“ရေးသာရေးပါ မအေးမြင့်လှိုင်ရာ၊ ပူစရာမရှိ ပူနေလိုက်တာ”

“အေးလေ၊ ပူစရာရှိ မိတိုးက ပူရမှာ”

ကျော်မြင့် ဝင်နောက်လျှင် မိတိုး အရှိန်ပျက်ရမြဲ။ ဘော်ဒါဆောင် ဧည့်ခန်းတွင် သူတို့လေးယောက် ထိုင်ဖန်များသော အခါ အိမ်ရှင်က ငြူစူလာသည်။ စိုးသွင်သည် လိုချည်စိမ်းနှင့်၊ မျက်မှန်နှင့် ကလေးရုပ်က ဆရာမဂိုက် ဖမ်းထားသော မိတိုးကို စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာသည်။ မည်သည့် အပေါင်းအသင်းမှ မလာလျှင် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ မိတိုးကို ကျောက်မြောင်းမှ သူ့အဒေါ်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်တော့လည်း မိတိုးသည် ကျောင်းမှ ခေါင်းမာသော သူတပည့်လေးများ အကြောင်းကို အားပါးတရ ပြောတတ် လေသည်။ စိုးသွင်သည် မိတိုး၏ ထက်မြက်သော အရည်အချင်းကို ကြည့်ကာ သူမ ဝါသနာပါသည် ဆိုသော စက်ရုံကြီး တစ်ခုမှ ဓာတုဗေဒ ပညာရှင်ကြီး အဖြစ် မြင်ယောင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုစိုးသွင် ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဪ မိတိုးက ဆရာမလုပ်ဖို့ နည်းနည်းမှ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျော်မြင့်တို့ ပြောတာ သတိရလို့ပါ”

“မိတိုးပုံက ဆရာမနဲ့ မတူဘူးလား”

“တူပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိတိုးက စာဖတ်တော့ ဝါသနာ ပါသားနော်”

“အစက ဝါသနာ မပါဘူး၊ နောက် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စာတွေ ဖိဖတ်ရင်းက ဝါသနာ ပါလာတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုစိုးသွင် ကကော ငယ်ငယ် ကတည်းက ဒီအလုပ် လုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က စာအုပ်ပုံထဲမှာ မွေးလာတာ”

“ပျော်စရာကြီးပေါ့”

“ခုတိုင်းတော့ မပျော်နိုင်တော့ ပါဘူးလေ”

“ကျွန်မတော့ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်အောင် နေတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိတိုးကို အဲဒါ ချီးကျူးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်ပျော် နေလိုက်ရင် ကျဆုံးသွားမှာပဲ”

“အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

မိတိုး မျက်နှာတွင် ကရုဏာနှင့် အားပေးလိုစိတ်တို့ ထင်ဟပ်လာကြ လေသည်။

“ဒါနဲ့လေ၊ မမအေးမြင့်လှိုင်က ပြောတယ်၊ သူစာအုပ်ထုတ်ရင် ရောင်းရမှာ မဟုတ်လို့ ကိုစိုးသွင်ကို အားနာတယ်တဲ့၊ သူ့မှာ သူ့အမေ ဆင်ခဲ့တဲ့ ရွှေ ရှိပါတယ်တဲ့၊ သူ စာရေးဆရာမ သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲတဲ့”

“ဟာ မဟုတ်တာ မိတိုးရယ်၊ ကျွန်တော် သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင် ကူညီမှာပါဗျာ၊ ကဲသွားမယ် မိတိုး၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ ဆိုင်ကို လာကြနော်”

မိတိုးသည် စိုးသွင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့တွင်မူ စိုးသွင်ကို ကူညီရန် မည်သည့် ရွှေငွေ ပစ္စည်းမှ မရှိပါချေ။

* * *

အေးမြင့်လှိုင်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ရတော့ ဇော်ထက် သူ့ကို အထင်ကြီးသွား ရသည်။ အေးမြင့်လှိုင်သည် သူ ယုံကြည်ရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖော်ထုတ်ဝံ့သူ ဖြစ်လေသည်။ အေးမြင့်လှိုင်တို့ စိုးလွင်တို့ ကြိုးစားတာတွေ မြင်ရတော့ သူ့ကိုယ်သူ အားမရ။ သူသာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဒေါသပွားပြီး အရုံးပေး အညံ့ခံ နေမိသလားဟု ဆန်းစစ် ကြည့်မိသည်။ ဆေးတိုက်မှာ တစ်နှာရီခန့် ထိုင်ရုံဖြင့် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ထမင်းအေးအေးလူလူ စားနိုင်ရုံဖြင့် ကျေနပ်နေ၍ မဖြစ်သေး။ လူ့ဘဝကို အဓိပ္ပါယ်ရှိအောင် တစ်ခုခု လုပ်ရဦးမည်။ သားသမီး မရှိသော ဇနီးသည်လည်း ရုံးတစ်ရုံး(?) အေးအေး ဆေးဆေး အမှုထမ်းလျက် ရှိသည်။ သူ့တွင် အချိန်များစွာ ရှိလေသည်။

စာရေးဖို့တော့ ဝါသနာ မပါလှ။ သူ ဝါသနာ ပါသည်က ဆေးပညာပဲ။ ဆေးကုဖို့ပဲ။ လူ့ခန္ဓာ တည်ဆောက်ပုံ၊ ပျက်စီး ယိုယွင်းပုံ၊ ဖောက်ပြန်ပုံ၊ ပြုပြင်ထိန်းကျောင်း နိုင်ပုံတို့ကို လေ့လာဖို့ပဲ။ ဒီပညာနဲ့ လူသားတွေရဲ့ အသက်ခန္ဓာ တည်တံ့ရေးကို ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ။ သည်တော့ အချိန်တိုင်းမှာ သည်ကိစ္စတွင်သာ စိတ်ဝင်စား နေရမည် မဟုတ်လား။ ကြိုးစား နေရမည် မဟုတ်လား။ ရယူနိုင်သည့် အတိုင်းအတာ အတွင်းမှာ လှုပ်ရှားနေရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

သူက သမဝါယမ ဆေးခန်းတွေမှာ အချိန်ပိုင်းနှင့် ဝင်ထိုင်ဦးမည် ဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းတွေက အံ့သြသည်။

“မင်း ငွေပိုရှာချင်လို့လား”

“ဟ ငါ ငွေပိုရှာချင်ရင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမှာပဲ အချိန်ပြည့် ထိုင်မှာပေါ့”

“မင်း အလုပ်လုပ်ချင်တာပေါ့”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ တကယ်တော့ ပညာရှာချင်သေးတယ်၊ ဒါက မဖြစ်နိုင်လို့”

“အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလိုလုပ် ပါလား၊ မင်း အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ အတူတူ နယ်ကို ထွက်ပါလားကွာ၊ သုံးနှစ်လောက်ပေါ့၊ အတွေ့အကြုံ ပိုရမယ်ကွာ၊ ဗဟုသုတ ရမယ်ကွာ၊ ငွေစွဲမိမယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းပြောသလို ကျေးလက် တောရွာက လူတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုနိုင်မယ်”

ကျော်မြင့်က ဟန်ပါပါနှင့် အကြံပေးသည်ကို စိုးသွင်က ချေဖျက်သည်။

“ရေဒီယိုဇာတ်လမ်း ကျနေတာပဲ”

“သူက အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ဆိုလို့ပါ”

ဇော်ထက်က ကျော်မြင့်ကို မလုံမလဲ ကြည့်သည်။

“အေးမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတွေ ပြောထားလို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားက မလုံမလဲ မဖြစ်ပါနဲ့။”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ အေးမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို နယ်မဆင်းချင် ဘူးလို့ ထင်နေလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်က သူ မျှော်မှန်းတာထက် ပိုမြင့်မားပါတယ်”

“အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“တစ်နေ့ ဖြစ်နိုင်ပေါ့ဗျာ”

“ကဲပါလေ ဟုတ်ပါပြီ၊ လောလောဆယ်တော့ သူပြောတဲ့ အကြံဉာဏ် မကောင်းဘူးလား”

“စဉ်းစားမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းတော့ မနေချင်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့သည် ကျော်မြင့် အကြံပေးသလိုပင် ကျေးရွာ တစ်ရွာကို ကွင်းဆင်း ကြည့်ကြသည်။ ထိုနေ့ကတော့ ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ လူကလည်း စုံ သည်။ ထွန်းအောင်လည်း ပါသည်။ အေးမြင့်လှိုင်နှင့် မိတိုးလည်း ပါသည်။ ဇော်ထက်၏ဇနီး သီတာလည်း ပါသည်။ ပျော်ပွဲစား ထွက်ရသလိုပင်။ ရွာကလည်း သီတာတို့၏ ဦးလေး ဒေါ်ကြီးများ ရှိရာ ရွာလေးတစ်ရွာ ဆိုတော့ အစစ အဆင်ပြေသည်။ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် ကားစီးရသည်မှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်။ တိုက်ကြီးမှာဆင်းသည်။ ထို့နောက် ကုန်းကြောင်း ဆက်သည်။

ရွာက ဦးကြီးများက သီတာတို့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး လာရင်းကိစ္စကို မေးသည်။ ပြီးတော့ အံ့သြစကား ဆိုလေသည်။

“ညည်းယောက်ျား ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ကြာပါပေါ့၊ ခုမှ တို့ရွာလာဖို့ သတိရသလား”

သီတာက ရှင်းပြသေးသည်။ ဒေါ်ကြီးက ရင်ဘတ်ကို ပုတ်သည်။

“အမယ်တော် ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဆရာဝန် ရှိပါရဲ့၊ သွားခေါ်ရင် စက်ဘီးနဲ့တောင် လိုက်ကုပေးသေးတယ်။ ခြေကြွခသာ ကောင်းကောင်းပေး၊ အချိန်မရွေး”

သူတို့အုပ်စု မျက်လုံးပြူးကြသည်။

“အစိုးရဆရာဝန်လား ကြီးဒေါ်ရဲ့”

သီတာက မရှင်း၍ မေးသည်။

“မဟုတ်ပါတော့၊ ညည်းတို့လို မြို့မှာ မစားသာလို့ နယ်ဆင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ ငါတို့ရွာကလဲ ကောင်းကောင်း ပေးကျွေးထားပါရဲ့”

ဇော်ထက် မျက်နှာမည်း တော့သည်။ သူ့ခမျာ အပေါင်းအသင်းများ တိုက်တွန်း၍ စွန့်စားလည်း လာရသေးရဲ့၊ အရှိက်ပင့်ထိုးတာလဲ ခံရသေးရဲ့။

အပြန်ခရီးမှာတော့ သူတို့ စကားပင် ကျယ်ကျယ် မပြောကြတော့။ ဇော်ထက် တစ်လုံးတည်းသာ ညည်းသည်။

“ငါ့ဟာငါ အေးအေးဆေးဆေး နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

* * *

အေးမြင့်လှိုင်၏ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် စုပေါင်း စားသောက် ပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပကြသည်။ နေရာရွေးကြတော့ ဥပဒေဝန်ထမ်း ကိုဖေခင်နှင့် သူ့ သူငယ်ချင်း ကိုအောင်စိုးတို့ အိမ်မှာ စုကြဖို့ သဘောတူသည်။ ထမင်းဟင်းကို ချိုင့်ဖြင့်ဝယ်ကာ ဖျာခင်း၍ စားကြသည်။ အေးမြင့်လှိုင် ကတော့ ကိုစိုးသွင် ထုတ်ပေးသော ငွေသုံးရာကို အကုန်ဝယ်ပစ်သည်။ ကျော်မြင့်ကလည်း ဆေးလိပ်ဖိုး လက်ဖက်ရည်ဖိုးစိုက်ကာ တပြုံးပြုံးဖြစ်၍ နေသည်။ ယခုတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကြာမီ လက်ထပ်မည့် သူများအဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြု ထားကြသည်။ အိမ်ရှင် ကိုဖေခင်က သူ့တွင်ရှိသော

ဘရန်ဒီတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်တော့ မိန်းကလေးများက မျက်နှာရှုံ့ သွားကြသည်။
ကိုအောင်စိုးက ကိုဖေခင်ကို တစ်ချက်ဝင် တွယ်သည်။

“ဘယ်အမှုသည်ဆီက ရထားတာလဲကွာ၊ သူတစ်ပါး ချွေးနှံစာ လေးနဲ့
ပေးထားတာလေးကို တို့ မချို့ရက်ပါဘူး”

ကိုဖေခင်က သူ့ကို လက်သီးနှင့် ထိုးဟန်ပြုသည်။

“ကောင်းကောင်း စားစမ်းပါ။ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားတာ၊ ဘယ်သူ့ ချွေးနှံစာမှ
မဟုတ်ဘူး၊ ရိမနေနဲ့”

“သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲနော်”

“ဟေ့ကောင် မရှည်နဲ့”

သူတို့ ထမင်းစစားသောအခါ မိတိုးက ပဲဟင်းချိုင့်ကြီးကို ကိုင်ကာ
ထမင်းပန်းကန်များထဲ လိုက်ဆမ်းပေးသည် ကျော်မြင့်က နောက်သေးသည်။

“ကိုဖေခင် ပန်းကန်ထဲ များများထည့်ပေး၊ နှင့်တို့ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စကျ သူ့ဆီ
သွားရမှာ”

“အမယ် ကိုကျော်မြင့်တို့ပဲ သွားပါ”

ကိုဖေခင်သည် အရက်သောက်ထား သဖြင့် အနည်းငယ် ထွေနေသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ အမှုတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ရုံးကို ဘယ်လို သွားရမယ် ဆိုတာ
သိထားရမယ်ကွ”

“ဘတ်စ်ကား စီးသွားပေါ့”

ထွန်းအောင်က ပြောသည်။ အားလုံးက ထွန်းအောင်ဘက် လှည့်လာသည်။

“မင်း ကောင်းကောင်းနားထောင်၊ တော်ကြာ မင်းပဲ သွားရမှာ”

“ဖွဟဲ့၊ လွဲစေ ဖယ်စေ”

ကိုဖေခင် အရှိန်မပျက်သေး။

“ဒီမှာ ရုံးတစ်ရုံးကို သွားမယ်နော်၊ အဲဒီမှာ ဘယ်သူ အပိုင်ဆုံးလဲ မေးလိုက်၊ အဲသူ့ဆီတစ်ခါတည်း တန်းသွား”

“ဥပမာ ခင်ဗျားပေါ့”

“သွားစမ်းပါ”

“လာစမ်းပါလို့ ပြောစမ်းပါဗျ”

“ဟာ တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့”

ပိုင်းသိမ်းကြတော့ အေးမြင့်လှိုင်နှင့် စိုးသွင်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေကြသည်။

“စာအုပ်တွေက ကုန်ရဲ့လား ကိုစိုးသွင်ရယ်”

“နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတယ်ဆို၊ တကယ်ပါ၊ နယ်အမှာ လေးရာကျော် ရှိတာပဲ၊ ကလောင်သစ် ဆိုတာ ဒါ ဘယ်နည်းမလဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုဗျာ”

ကျော်မြင့်ကလည်း မနေသာတော့။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သူမယုံဘူး၊ ဆက်သာရေးပါ ဆိုတာ မရေးချင်တော့ဘူး စိတ်ဓာတ်ကျတယ်တဲ့၊ ဆိုင်တွေမှာ သူစာအုပ်တွေ မြင်နေရတယ်တဲ့”

“ကဲ မမြင်ရအောင် လကုန်ရင် လိုက်သိမ်းမယ်ဗျာ”

အေးမြင့်လှိုင် မချီပြုံး ပြုံးလေသည်။ မိတိုးကမူ ဘာမျှ မမှုသလို ရဲဝံ့စွာဆိုသည်။

“အို မမအေးမြင့်လှိုင် ကလဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ထွက်ထွက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ကုန်သွားစေချင်ရင် အများကြိုက်တာ ရေးမှာပေါ့၊ ကိုယ့် မရေးချင်လို့ မရေးတာပဲ”

* * *

၁၀

အချိန်တန်တော့လည်း အပြောင်းအလဲဟူသည် ရှိလာစမြဲပင်။ ကျော်မြင့် ကတော့ ယခုလို နေရသည်ထက် တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်ကို နှစ်ခြိုက်လေသည်။ အခြေအနေသည် ဆိုးသွားသည် ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသွားသည်ပဲ ဖြစ်စေ တစ်သမတ်တည်း နေရခြင်းထက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်နိုင်သည်ပင်။ ယခုဆိုလျှင် သူ ကုန်သွယ်ရေး (၁) မှာ အလုပ် ရပြီ။ သူ ယခု စာပြင်ဆရာ လုပ်သည့် လခလောက် မရသော်လည်း သူ ကျေနပ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ မေ့လျော့စပြုသော ပညာကို ပြန်အသုံးချရမည်မို့ သူပျော်သည်။ ပြီးတော့ နယ်ထွက်ရမည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်နှင့် ထိတွေ့ရဦးမည်။ လူတွေနှင့် ဆက်ဆံရမည်။ ပြင်ပလောကနှင့် ထိတွေ့ရမည်။ ထိုအခါ စိတ်ပျက်စရာ၊ နာကျည်းစရာ၊ ခံပြင်းစရာများနှင့် တွေ့ချင်လည်း တွေ့ရမည်။ ရှိစေတော့။ နောက်မှ စိတ်ပျက်ကာမှ စိတ်ပျက်ရစေတော့။ ဒါမှ လူ့ဘဝအဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံမည်။ လူဖြစ်ကျိုး နှပ်မည်။ ရေစန့်မျောနေရုံနှင့် လူ့ဘဝသည် ပြီးပြည့်စုံမတဲ့လား။ ထမင်းမှန်မှန် စားရခြင်းထက် ထူးခြားသော အကြောင်းခြင်းရာတွေ လူ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူးလား။

ပြီးတော့ လူငယ်တို့၏ အားမာန်ကို စားဝတ်နေရေး ကြားမှာ ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ် ပစ်မှာ နှမြောလှသည်။

အေးမြင့်လှိုင်ကလည်း သူ့ကို အားပေးသည်။ သွားစမ်းပါ။ တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်စမ်းပါ။ အစွမ်းအစကို ပြစမ်းပါ။ ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ ရောက်မလဲ။ ရှေ့ဆက်တိုးလို့မရတော့ဘူး ဆိုမှ နောက်ဆုတ်ခဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ အရေးကြီးသည်။ အဲ သူကတော့ သူတတ်စွမ်းသည့် အတိုင်းအတာ ကုန်ပြီတဲ့။ သူ့လောကမှာတော့ သူ ရှေ့ဆက်မတိုး ချင်တော့။ သူ့ချစ်သူကိုတော့ ဘာမျှ မသိရသေးဘဲ မသိဘဲ နေရသည့် ဘဝတွင် ရပ်မနေစေချင်။ လူညွန့် မတုံးစေချင်။

ကျော်မြင့် အလုပ်ရသွားခြင်းသည် ဝင်ငွေတိုးလာခြင်း မဟုတ်သည့် အတွက် ဘာမျှ မစားကြရ။ သို့သော် သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာကြသည်။ သူတို့သည် အချိန်နှင့်အမျှ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာမည့် အခြေအနေများကို ငဲ့လင့်နေကြ သူများပင်။

ယခုတော့ ကျော်မြင့်ကလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အရေးဆိုလာသည်။ အေးမြင့်လှိုင်ကို သူ လက်ထပ်ချင်သည်တဲ့။ သူ့အလုပ်က နယ်ထွက်ရမည်။ နယ်မထွက်ခင် အေးမြင့်လှိုင်နှင့် လက်ထပ်ထားချင်သည်။ ပြီး ဘော်ဒါဆောင်မှာပဲ နေချင်နေခဲ့ပေါ့။ စာရေးပြီး နေခဲ့ပေါ့။ မိတိုးကတော့ သဘောမတူချင်။ ဘာလို့များ အိမ်ထောင်ရေးကို အလောသုံးဆယ် ထူထောင်ရမလဲ။ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ စိုးသွင်ကမူ သူငယ်ချင်းဘက်က လိုက်သည်။ စောစောအိမ်ထောင်ပြု လိုက်တော့လည်း တာဝန်တစ်ခု ပြီးသွားသည်ပဲပေါ့။ ကျန်တာတွေ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ဖို့ အချိန်တွေ ရှိသေးသည်ပဲ။ ကျဆုံး မသွားဖို့က အရေးကြီးသည်။ အေးမြင့်လှိုင်ကလည်း ယောက်ျားယူပြီး ထမင်းချက်ကာ ကလေးထိန်းကာနှင့် အချိန်တွေအားလုံး မီးဖိုချောင်ထဲ ပို့ပစ်မည့် မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး ကျော်မြင့်နှင့် အေးမြင့်လှိုင်တို့ ရုံးတက်၍ လက်ထပ်လိုက် ကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်၍ အားပေးကြသော်လည်း ဝဝလင်လင်မူ မစားကြရပေ။ အေးမြင့်လှိုင်က သူရသည့် လခထဲမှ ပွဲဦးထွက် သတိုးသားအတွက် အဝတ်တစ်စုံ ချုပ်ပေး လိုက်ရရာ ငွေနှစ်ရာကျော် ကုန်သွားသည်။ ဇော်ထက်က ငွေတစ်ရာ လက်ဖွဲ့၍ ထိုငွေတစ်ရာနှင့် အပေါင်းအသင်း တစ်စု စားကြသောက်ကြရသည်။ အရက်ကလေးပင် တစ်ငုံမှ မငံ့ရ၍ စိုးသွင်က မပျော်ပိုက်။ သို့သော် သူ့တွင်လည်း ထုတ်စရာ ငွေမရှိ။ မိတိုးကလည်း မိန်းကလေးပီပီ သူ သူငယ်ချင်းမကိုသာ အကျီတစ်စ လက်သိပ်ထိုး၍ လက်ဖွဲ့လိုက်သည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။ ထွန်းအောင်ကြီး သည်တစ်ပတ် ပြန်လာမှပဲ ပေါင်းပြီး စားရ သောက်ရတော့မှာပဲ။ ပြောသာ ပြောရသည်။ သည်ကောင်ကြီးလဲ ဘယ်တော့ ထိမလဲ မသိ။ သူ့အတွက်ကလည်း ရင်တမမ။

သည်အခြေအနေ ကြားမှာ မထင်မှတ်ဘဲ အရုံးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ ကိုအောင်စိုးတစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါဘဲ အလုပ်က ပြုတ်သွားခြင်းပင်။ အမေအိုးကြီးကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုနေသော အောင်စိုးတစ်ယောက် မျောက်သစ်ကိုင်း လွတ်သလို တွယ်ရာမရ ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ စိုးလွင်က

ထုံးစံအတိုင်း ဝင်၍ သာသနာပြု လေသည်။

“ကျော်မြင့်နေရာ မင်း ဝင်ပေါ့”

လခစားအလုပ်ကို မက်မောတတ်သော အောင်စိုးသည် မလွဲသာ၍ လက်ခံလိုက်ရသော်လည်း ဝမ်းပန်းတသာ မရှိလှ။ သူ့ကိုပင် ပြန်၍ ချောမော့ နေရသေးသည်။ ဒါနဲ့တောင် သည်ကောင် အလုပ်ပြုတ်လာတာ အံ့ပါရဲ့ဟု အားလုံးက ချီးကျူး ထောမနာ ပြုကြသည်။

အပြောင်းအလဲတွေ ရှိလာသည့်တိုင် အခြေအနေက ထူးခြား မလာသေး။

* * *

မိတိုး စိတ်ဓာတ်မကျစဖူး ကျလေသည်။ အလုပ်ခွင် မပျော်ပိုက်ဘူး ဆိုသည့်တိုင် မပျော်ပိုက်မှန်း လူမသိအောင် မိတိုး နေပြခဲ့သည်။ တစ်စက်ကလေးမှ ဟန်မပျက်စေရ။ အထူးသဖြင့် တပည့်ကျောင်းသားတွေ ရှေ့တွင် စာကို မသင်ချင်ဘဲ သင်နေရသည့်အသွင်မျိုး မမြင်စေရ။ စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာရှိရှိ တာဝန်သိသိ သင်ပြခဲ့သည်သာပင်။ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် အရေးကြီးလှသော လူငယ်ကျောင်းသားတွေ၏ အနာဂတ်ကို မပျက်စီးစေချင်။

အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မြန်မာစာကို နိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း သူတာဝန်ယူပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဂရုတစိုက် ပြန်လေ့လာ ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာဖတ်သည့် အကျင့်ကို ပိုရခဲ့သည်။ သူ့ အင်္ဂလိပ်စာ အသင်အပြသည့် အခြား ဆရာမတွေထက် မလျော့ခဲ့။ သူ့ လုံ့လကြောင့် ပိုလျှင်သာ ပိုဖို့ရှိသည်။

သူ ဝါသနာ ပါခဲ့သော ဓာတုဗေဒ ပညာရပ်သည် ကျောင်းမှ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သည့်အတွက်လည်း ယူကျုံးမရ မဖြစ်ချင်တော့။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မနေတော့။ သို့သော် အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်တော့ ပြန်လည် သတိရစရာ ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က သူ့ကို ပုစ္ဆာတစ်ခု လာမေးသည်။ သူ ဓာတုဗေဒ အဓိကနှင့် အောင်ခဲ့မှန်း ကျောင်းသားက သိသည်။ သူကလည်း အမှတ်တမဲ့ လိုလိုလားလားပင် ကျောင်းသားမေးသော ပုစ္ဆာကို အိမ်ကို ယူခဲ့သည်။ စာအုပ်ကို တစ်ရွက်နှစ်ရွက်ပြန်လှန် ကြည့်ရုံနှင့် အဖြေကို ရသည်ပင်။

ပြဿနာက တက်ချင်တော့ သူ့ကို အတိုက်အခိုက် ခံရသည်။ သူ့အင်္ဂလိပ်စာ အမှားတွေ ပြတာကို ဘယ်သူကမျှ ဝင်မစွက်ပါဘဲနှင့် သူတစ်ပါး ဘာသာရပ်ကို

သူကဝင်၍ ဆရာလုပ်ရပါ မွဲလားတဲ့။ ဆိုင်ရှင်း ကြရအောင် ဆိုတော့လည်း တစ်ဖက်က ရှောင်နေသည်။ နောင်ဒါမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ဟုပင် အပြောပင် ခံလိုက်ရသေးသည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်တို့ပင် လည်လာလေသည်။

ထိုနေ့က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အေးမြင့်လှိုင်ဆီ လာခဲ့သည်။ သည် ရောက်တော့လည်း မချောက ပြဿနာနှင့်ပင်။ သူက မပြောရခင် အေးမြင့်လှိုင်က သူ့ ပြဿနာကို အရင်ဖွင့်ဟသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကိုကျော်မြင့် ပြန်လာရင်တော့ အိမ်လေး ဘာလေးငါးမှ ဖြစ်တော့မယ် မိတိုးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်ငါးရင် စရိတ်တက် လာမှာပေါ့၊ ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့ သူငယ်ချင်းအိမ် ခဏ သွားနေမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာ ကလေးရှိနေပြီ”

“အမလေး ဒုက္ခပါပဲ”

သည်တစ်ခါ မိတိုးက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်သည်။

“မမအေးမြင့်လှိုင် ကလဲ ခေတ်မီရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကလေး ရှိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲဟာ မပြောချင်ပါဘူး၊ ခုမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

မိတိုးက သူ့ပြဿနာကို မပြောဖြစ်တော့။ လောလောဆယ် အေးမြင့်လှိုင်တို့ ပြဿနာကို ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်း ရပေမည်။

အေးမြင့်လှိုင် ပြဿနာမှာ မိတိုးက တစ်ဆင့် ပြန့်နှံ့သွားသည်။ ထိုအခါ စိုးသွင်ကပင် ဦးဆောင်၍ အိမ်တစ်လုံး ငါးရန် စိုင်းပြင်းရသည်။ လောလောဆယ် နေချင်ရင် သူ့ဆိုင်မှာ လာနေပေတော့။ သူ့ဆိုင်က ၁၂ ပေ အခန်းကျဉ်းလေး။ စာအုပ်တွေက ဆိုင်နှင့်အပြည့်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်သလို နေရပေမည်။ အေးမြင့်လှိုင်က ရသမျှလခကို အိုးတွေခွက်တွေ ဝယ်ထားနှင့်သည်။ ကျော်မြင့် ပြန်လာတော့ အတန်အသင့်တော့ ခေါင်း

အေးရသည်။

သည်လိုနှင့် အေးမြင့်လှိုင် အလုပ်လည်း မထွက်ဖြစ်တော့။ စာလည်း ဆက်မရေး ဖြစ်တော့။ အခြေအနေ ပေးရင်တော့ ဆက်ရေးဦးမည်ဟု အားခဲထားသည်။ သို့သော် ကျော်မြင့်နှင့်အတူ စိုးသွင်၏ အခန်းကို ရှင်းကြတော့မှ အေးမြင့်လှိုင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျ သွားသည်။ အုပ်ရေနစ်ထောင် ရိုက်ထုတ်ထားသော သူ့စာအုပ်များမှာ ဆိုင်နှင့်အပြည့် ရှိနေလေသည်။

“စာအုပ်တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးလား၊ ကိုကျော်မြင့်ရယ်၊ ရှင်တို့ ပြောတော့ ကုန်တယ်ဆို”

ကျော်မြင့်က စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့် ရယ်သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုစိုးသွင်ကို စာမူခ မပေးပါနဲ့လို့ ပြောတာ၊ သူက ပေးဖြစ်အောင် ပေးသေးတယ်”

အေးမြင့်လှိုင်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေသည်။

“စာမူခက ကိုယ့်အတွက် ပေးတာပါ”

ကျော်မြင့်က ရယ်၍ ပြော၏။

“ဘာရယ်”

“ကိုယ့်စာအုပ် အတွက်လေ”

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“ရေဒီယိုပြင်နည်း”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီစာအုပ်တွေ မတွေ့ပါလား”

“ကုန်ပြီလေ အေးရဲ့”

အေးမြင့်လှိုင် ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်သွားလေသည်။

* * *

၁၁

လူစုံဖို့က အတော် ခဲယဉ်းသည်။ တစ်ယောက်ရှိလျှင် တစ်ယောက်က

လျော့နေမည်။ ဇော်ထက် တစ်ယောက်လည်း အလုပ်ခန့်စာ ရ၍ နယ်သို့ တကယ်ဆင်းသွားရသည်။ ကျော်မြင့်တစ်ယောက် ကလည်း ခရီး မကြာ မကြာ ထွက်ရသည်။ ထွန်းအောင် ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လလောက် ကြာမှ ပြန်ရောက်သည်။ မိတိုးပင်ရန်ကုန်မှာ နေရတာ စိတ်ညစ်လှသည် ဆိုကာ ရွာသို့ ပြောင်းသွားသည်မှာ သုံးလခန့် ရှိပြီ။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ကြုံ၍ မိတိုး ရန်ကုန်ကို လာလည်သည်။ ကျော်မြင့်နှင့် ထွန်းအောင်တို့ ကလည်း ပြန်လာခိုက်နှင့် ကြုံသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ပျော်ပွဲစား တစ်ခုကို စိုးသွင်က စီစဉ်လေသည်။ ဇော်ထက် တစ်ယောက်တော့ ပါခွင့် မရတော့။

ထိုနေ့ကတော့ စိုးသွင်နှင့် မိတိုးတို့၏ မင်္ဂလာကြိုပွဲလေး အဖြစ် အစားအသောက်များကို ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ် ကြသည်။ တပျော်တပါး ရယ်ကြ မောကြ ပြောကြ ဆိုကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူတို့အားလုံး စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ မကျေနပ်တာတွေ မေ့ထားလိုက် ကြသည်။ ရယ်စရာ အပြောင်အပျက် စကားတို့ကိုသာ ဆို၍ ပျော်ရွှင်မှုကို အပြည့်အဝ ယူကြသည်။ ထွန်းအောင် ကလည်း သူ့အလုပ်အကြောင်း မပြောတော့။ စိုးသွင် ကလည်း မညည်းညူတော့။ ကျော်မြင့် ကလည်း ဘာဆိုဘာမျှ မပြော။ အေးမြင့်လှိုင် ကလည်း လက်ရှိ အခြေအနေကို မေ့ထားသည်။ မိတိုး ကလည်း ယခင်ကထက်ပင် ပေါ့ပါးသွက်လက်၍ နေသည်။ မိတိုးကို ဆရာမ အလုပ်က ထွက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ အခြားအလုပ်တစ်ခု လာလုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးကြသည်ကို မိတိုးက နောက်မှ ပြောကြရအောင်ဟု ရွှေ့ထားလိုက်သည်။

သည်တော့လည်း အားလုံးသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ကြရလေသည်။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍ နေကြသည်။ ထမင်းစားပြီး ရေဒီယို ကက်ဆက်ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ကာ တစ်လောကလုံးကို မေ့ထားလိုက်ကြသည်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့အားလုံး လက်ရှိ အခြေအနေများမှ ရုန်းထွက်ရန် နည်းလမ်းကို ရှာကြံကြခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

ညနေစောင်းမှ သူတို့ ပျော်ပွဲစားခြင်းကို သိမ်းကြသည်။ ထိုအချိန်မှပင် နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်နေသော အေးမြင့်လှိုင် ကလည်း ရှုံးစွဲစွဲ ပြုလာတော့သည်။

“ဆေးရုံ သွားမလား”

“သွားချင်လဲ သွားလေ”

မိတိုး၊ စိုးသွင်၊ ထွန်းအောင်တို့က အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ကျော်မြင့်နှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ရှင် ကိုဖေခင်နှင့် ကိုအောင်စိုးတို့က နောက်နေ့ ဆေးရုံကို ထမင်းချက် ပို့မည်ဟု တာဝန်ယူရင်း နေရစ်ခဲ့သည်။

အေးမြင့်လှိုင် အားငယ်၍ နေလေသည်။ အေးမြင့်လှိုင်တွင် အမေ မရှိတော့။ သူ့အဖေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့်။ ကလေးမွေးပြီး ဆေးရုံက ဆင်းလျှင်တော့ ကိုဖေခင်တို့ အိမ်ခန်းမှာဖြစ်ဖြစ် ခဏပြောင်းနေ ရမည်ဟု ကျော်မြင့်က တွေးသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဈေးအနည်းဆုံး အိမ်တစ်လုံးကို ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငှားနေလိုက်တော့မည်။

အေးမြင့်လှိုင်ကို အမျိုးသမီးဆေးရုံ အပေါ်ထပ်သို့ ပို့လိုက်ပြီး သူတို့က ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထိုင်စောင့်ကြသည်။ တံခါးစောင့် ဆင်းလာတိုင်း မွေးပြီလားဟု မေးရသည်မှာ အမော။ ည ၁၂ နာရီ ကျော်မှ သတင်းကောင်း ကြားရသည်။

“မွေးပြီဗျ ယောက်ျားလေး”

မိတိုးက ဝမ်းသာအားရ အမူအရာဖြင့် ကျော်မြင့်ကို ကြည့်သည်။ ကျော်မြင့် မျက်နှာကမူ မည်သို့မျှ မထူးခြား။ အစောင့်ဆီကိုသာ လှမ်းပြောသည်။

“ဘာလိုသေးသလဲလို့ မေးပါဦးဗျာ”

ကျော်မြင့် ခေါင်းထဲတွင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို စခန်းသွား ရမည်ကိုသာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေးနေမိသည်။ ထွန်းအောင်ကမူ အပူအပင် မရှိသူပီပီ လေကလေး တချွန်ချွန် ဖြစ်နေသည်။ ညနေက အရှိန်ကလည်း မပြေသေး။

“ယောက်ျားလေးဆို အားကိုးရတာပေါ့၊ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

လဒ်မှိုင့် မှိုင့်နေသော ကျော်မြင့်ကို မေးသည်။

“သာတော့ သာပါတယ်၊ ဒီလိုပါပဲကွာ”

ကျော်မြင့် အသံက မတက်ကြွလှ။ စောစောက ပျော်နေသော မိတိုးပင် ငြိမ်သွားသည်။

“ဘာမှ မလိုပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ အဲ သူ့သူငယ်ချင်း မိတိုး ဆိုလား၊ သူ့ကို လိုက်ပို့လိုက် ပါတဲ့၊ မနက်မှ လာကြပါတဲ့”

ကျော်မြင့်ကတော့ သူ နေခဲ့ဦးမည်မို့ ကျန်လူတွေ ပြန်နှင့်ကြဖို့ ပြောသည်။ သူတို့တွေ ခွဲကာနီးမှ တစ်ချိန်လုံး အတွေးနက်နေသော စိုးသွင်က စကားဆိုလေသည်။

“ယောက်ျားလေးတဲ့၊ အင်း ယောက်ျားလေး၊ နောက်ထပ် မျိုးဆက် တစ်ခုပေါ့၊ တို့တွေက လူကြီးတွေ ဖြစ်လာပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ရပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဆက်လုပ်ကြရဦးမယ်”

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ထိုနေ့က မီးမလာပါ

“အဲဒီနေရာက ကူးလို့ မရဘူး၊ ဟိုနားက ကူးရမယ်”

သူငယ်ချင်း စိမ်း ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရင်း မြရီသည် ဆေးမပြယုတ်ပြယ် ဖြစ်နေသော မျဉ်းကျားဝါဝါကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေမိသေး၏။ စိမ်းက တစ်လ နှစ်လနေမှ ရန်ကုန်တစ်ခေါက် ရောက်သည် ဆိုသော်လည်း အရာရာကို သိနေပါလားဟု အထင်ကြီးစိတ်လည်း ဝင်မိလေသည်။ စိမ်းကပဲ သိနေတာလား။ မြရီကပဲ ဘာကိုမှ မသိအောင် ဖြစ်နေတာလားတော့ မဆန်းစစ်မိတော့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပါးပါးလျားလျား ခြေသလုံးမှာ သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် လမ်းပြရမလေးက ကားတွေကို တားပေးမှ စိမ်းက မြရီလက်ကို ဆွဲပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်ကို ကူးသည်။ သည်နေရာက ကူးတော့လည်း ပိုအဆင်ပြေသား။ မိန်းမလူတို့ ကျက်စားရာ အရပ်ဟု တင်စားကြသော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီး၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတို့ ရုပ်ရှင်ရုံတို့ ဆိုသည်မှာ အားလပ်ချိန်တိုင်း ကျင်လည်ကျက်စားရာ နေရာများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ အပူအပင် ကင်းသော ဘဝမှာ ဘယ်နေရာသို့ သွားရ သွားရ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ကာ သာယာလှပ၍ နေ၏။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဆံညပ်လေး နှစ်ချောင်း၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်ကို အကြောင်းပြုကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ လှည့်ပတ်ပြီး ရောက်သီးသုပ်နှင့် ကြာဆံဟင်းခါး စားရသည်ကိုပင် စိတ်ကြည်မွေ့၍ နေခဲ့ဖူးလေ၏။

လုံချည်စိမ်း သုံးထည်၊ အင်္ကျီဖြူ လေးထည်ခန့်ကို လည်ပတ်အောင် ဝတ်နေရသော ကျောင်းဆရာမ ဘဝ။ ကလေးသုံးယောက်ကို ကျောင်းစရိတ် ဖူလုံအောင်၊ စာမေးပွဲ မှန်မှန်အောင်အောင် ကြိုးပမ်းဖြည့်ဆည်း ပေးနေရသည့် ဘဝ။ လခသုံးရာကျော် ရသော ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ တွက်ချက်သုံးစွဲနေရသော ဘဝတွင် စနေနေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရှုခင်းနှင့် ကွေကွင်းခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

တစ်ခါက သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာမက အဖော်ခေါ်သဖြင့် ကျောင်းမှဆင်းပြီး ကြိမ်ခြင်းတစ်ဘက် ဆွဲကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ဝါသနာရှိရင်းစွဲမို့ အလှကုန်တွေ ရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့မှာ ခပ်ကြာကြာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်ကလည်း မဝယ်တာ ကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းက လက်ကိုင်ပဝါ နှစ်ထည်ကို ဈေးဆစ်၍နေစဉ် တစ်ချိန်က ခုံမင်နှစ်သက်စွာ သုံးစွဲခဲ့ဖူးသော မက်စ်ဖက်တာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဆောင့်ကို မျက်စိကျလာ၏။

“အဲဒီ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးလေး ခဏပြပါ”

အရောင်က မြရီကြိုက်သော လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့၊ ငွေစုငွေချေးက လဆန်းရက်ကမှ ထုတ်ချေးထားသော ငွေငါးရာကို သတိရသည်။ “မြအတွက် အကျိုးစလေး ဘာလေး ဝယ်ပါဦး” ဆိုသော မောင့်စကားကိုလည်း ကြားယောင်လိုက်သည်။ ကလေးတွေအတွက် ဖိနပ်ဖိုးတွေ၊ အကျိုးဖိုးတွေကိုလည်း စိတ်တွက်ဖြင့် နှုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ်”

ဈေးသည်က ရှိုးကွေ့စိတ်ကို လက်လှမ်းဖို့ပင် စိတ်မကူးဘဲ မြရီ၏ ယူနီဖောင်းစိမ်းကို မျက်စိထောင့်ကပ် ကြည့်ကာ ခပ်လေးလေး ဆိုသည်ကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲက အောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ် ဟူသော အသံကြောင့် မျက်နှာပျက် သွားမိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

ဈေးသည်ကလည်း ယူမလားဟု ထပ်မမေး။ မြရီကလည်း ပြန်မကြည့် ဖြစ်တော့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်မှာ လမ်းကို ပိတ်ဆို့မတတ် ရပ်နေ၊ ထိုင်နေကြသော လူငယ်လေးတွေကို ရှောင်ရှားပြီး ရှိထဲ ဝင်ခဲ့ရ၏။ မြရီ ယူနီဖောင်းနှင့် မဟုတ်သည့်တိုင် အကျိုးပုံက ရိုးသည်။ ဆံပင်ပုံစံကလည်း ခေတ်မမီ။ လက်ကိုင်အိတ်၊ ထီး၊ ဖိနပ်က အစ စိမ်းနှင့် တခြားစီ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လား မသိ။ အသက်အရွယ်ချင်း အတူတူ စိမ်းကို လူတွေက လှည့်ကြည့်ကြသည်။ စိမ်းက မြရီထက် တစ်လ နှစ်လ ကြီးသော်လည်း ဆံပင်ကို ခေတ်မီမီ အတိုဖြတ်၍ ကောက်ထားသည်။ ပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ နိုင်ငံခြား ဘလောက်စံနှင့်၊ ပါတိတ်လုံချည်နှင့် ဖိနပ်က တစ်မိုက်ခန့် မြင့်သေးသည်။ လက်ကိုင်အိတ်က ဘယ်လောက်တန်သည်လည်း မြရီ မသိ။ ခြေသည်လက်သည်း အရှည်ထားနိုင်၏။ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက မန္တလေးမှာ အခြေချ နေထိုင်သော်လည်း ရန်ကုန်သူ တစ်ပန်းရှုံးသည်။

ကျောင်းမှာတုန်းကတော့ စိမ်းနှင့် မြရီ အတွဲညီလှသည် မဟုတ်။ မြရီက စာဂျာနယ်တွေနှင့် တွဲတတ်၍ စိမ်းက မြရီကို ကြည့်မရသလို မြရီကလည်း သံရုံးဧည့်ခံပွဲတွေကို အကြောင်းပြပြီး လုပ်တတ်သော ကပွဲတွေမှာ စိမ်း လိုက်ပါတတ်တာ သိရပြီး ခပ်ရှောင်ရှောင် နေခဲ့ကြသည်။ ရတနာဆောင်မှာ စိမ်းသည် ထင်ရှား၏။ မြရီကတော့ အညာသူချင်း အတူတူ ငွေကြေး နောက်ခံချင်း ကွာခြားသည့် စိမ်းကို ဘယ်နေရာမှာမှ မယှဉ်သာခဲ့ပေ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ စိမ်းသည် ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်း မြရီဆီကို အဝင်အထွက် များလာခြင်းပင်။ မြရီသည် ေးကျောင်းကတည်းက

တွဲလာသော မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မွေးဇာတိဖြစ်သော စစ်ကိုင်းကို ပြန်မရောက် ဖြစ်တော့။ စိမ်းက သူ့အိမ်ကလည်း သဘောတူ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောကျသော ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် လက်ထပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကုန်သည်ကြီး မျိုးရိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုလည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားဖြစ်ကြ၏။

မထင်မှတ်သော တစ်နေ့မှာပင် စိမ်းသည် မြရီဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီးသော စိမ်းသည် အနည်းငယ် ဝလာသည်က လွဲ၍ ကျောင်းတန်းကလိုပင် လှဆဲ။ လက်ဆောင်တွေ တထုပ်တပိုင်းနှင့် လာလည်သော စိမ်းကို မြရီတို့ မိသားစုက အံ့ဩဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ စိမ်းသည် ရန်ကုန်လာလျှင် စခန်းသာတို့၊ သမ္မတဟိုတယ်တို့မှာ တည်းသည်။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အတူ တည်းခိုသော်လည်း စိမ်းက သူငယ်ချင်းနှင့်သာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားချင်သည်တဲ့။ ပြီးတော့ စိမ်းသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာလာ၍ တစ်ဘက်က ပြည့်စုံသော်လည်း အပေါင်းအသင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ပါးလျားသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလာ၏။

“လူတွေက ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုသူတွေက များတယ်”

မြရီသည် သူ့အတွက် အန္တရာယ် မရှိ၊ စိတ်ချယုံကြည် ရမည်ဟု ကိုးစားပုံ ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မြရီဆီကိုသာ ပြေးလာတော့သည်။ ကျောင်းတန်းက ပွေဖော်ပွေဖက်တွေ။ ယခုအခါ အရာရှိကတော့၊ ဆရာဝန်ကတော့၊ စိန်ပွဲစား၊ အိမ်ပွဲစားတွေနှင့် အလွမ်းသင့်ပုံ မရတော့ပေ။

သူ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၊ အတွင်းရေး အပြင်ရေးများ အတွက် မြရီကိုသာ အဖော်ပြု တိုင်ပင်လေသည်။ မြရီကလည်း ဘာမျှ မကူညီနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။ စိမ်းအတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှလည်း ဧည့်ထောက်ခံပြီး ကုန်ကျစရာ မလို။ စိမ်းကသာ လိုသမျှထက် ပိုကာ ပေးကမ်းသွားသည်မို့ အားနာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိရသည်။

ယခုလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မရောက်တာ ကြာပြီမို့ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတော့ မြရီမှာ လကုန်ရက်မို့ အိမ်သုံးစရိတ် အစိတ်ပင် ပြည့်အောင် မရှိသော်လည်း ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲ၊ ခြစ်ခြစ်ခြပ်ခြပ် စုထားသော ငွေလေးတစ်ရာကို ကောက်ထည့်ပြီး ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ မြရီနှင့် စိမ်းကတော့ ရွှေဟင်္သာနှင့် ကျီးကန်း သဖွယ်တည်း။ သို့သော် မြရီမှာ သိမ်ငယ် အားငယ်ခြင်း မဖြစ်မိ။ သူငယ်ချင်း၏ အလှအပနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှု အတွက် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရသည်။

“ဒီဘက်က သွားမယ် မြရေ၊ ရွှေဆိုင်ကို ဝင်စရာ ရှိလို့”

ဗဟိုရုံထဲကို ခြေလှမ်းစ ပြုသော မြရီသည် စိမ်း ဦးဆောင်ရာ အရှေ့ဘက်တန်းသို့ ပါလာခဲ့ရပြန်သည်။

“ဘာဝယ်ဦးမလိုလဲ စိမ်းရဲ့”

“ဝယ်မလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းမလို့ မြရေ၊ ဈေးချောင်ချောင်ရလို့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ထားတာ အိမ်ကလူတောင် မသိဘူး၊ အဲဒါ ပြန်ရောင်းခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလဲ တန်မတန် ဈေးဖြတ်ခိုင်းရမယ်”

စိမ်းသည် လခစား မဟုတ်သော်လည်း သူ့အကြံအဖန်နှင့်သူ ငွေဝင်အောင် ရှာတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ ခေါ်သွားသည့် ရွှေဆိုင်မှာ နေရာကျဉ်းသော်လည်း နာမည်ကြီး ရွှေဆိုင်။ ရန်ကုန်မြို့၏ အထက်တန်းလွှာများ ယုံကြည်အားထားရာ။

“ဝယ်ပြီးသား ပစ္စည်းကို ဈေးဖြတ်ခိုင်းတော့ ဘာထူးမှလဲ စိမ်းရဲ့”

“အို မြရီကလဲ သိပ်ရိုးတာပဲကိုး၊ မတန်ဘူးထင်ရင် မြန်မြန် ပြန်ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ ဈေးထက် ပိုတန်နေရင်လဲ ဈေးမြင့်ပြီး ပြန်ရောင်းရတာပေါ့ကွ၊ တစ်လောက မိပင်စီရယ် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကိုယ့်ကို အချို့သတ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာ ခံလိုက်ရတာပဲ၊ အတင်း ပြန်ရောင်းတာတောင် နှစ်ထောင်ရှုံးတယ်”

ပင်စီမှာ စိမ်းနှင့် ဘာသာတူ အတန်းတူ သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ ယခု အရာရှိကတော်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အလုပ်ပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ယခင်က အလွမ်းသင့်ခဲ့သူ အချင်းချင်း၊ ယခုတော့ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝမ်းကွဲကြလေပြီ။ သို့သော် အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ပေါင်းဆဲ။ ဝင်ထွက် သွားလာဆဲ။ မြရီက စိမ်းနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း သူနှင့် အလှမ်းကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရှုခင်းကို ငေးမောလာရသည်။

ရွှေဆိုင်သူဌေးက စိမ်းကို သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများလို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုသည်။

“ထိုင်ပါ၊ ဘာအလို ရှိပါသလဲ”

စိမ်းက ဝင့်ဝင့်စားစားဖြင့် ရွှေချိန်ခွင်ရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မြရီက နောက်နားမှ ခပ်ရဲ့ရဲ့။

“အဲဒါလေး ကြည့်ပေးစမ်းပါ၊ ဆယ့်ငါးတွဲ၊ တန်ရဲ့လားလို့”

ဆိုင်ရှင်က မှန်ဘီလူးငယ် ထုတ်ကာ မီးတိုင်အောက်မှာ ထိုးကြည့်သည်။ လှည့်ပတ် စစ်ဆေးသည်။ စိန်လော့ကက်သည် မီးရောင်အောက်မှာ အရောင် တဖျတ်ဖျတ် လက်နေ၏။

“မဆိုးဘူး တန်ပါတယ်၊ မများပါဘူး၊ ဝယ်မှာလား၊ ရောင်းမှာလား”

“ဝယ်ပြီးသားလေ၊ ဒါလေးတော့ ပြန်ထုတ်မလားလို့”

စိမ်းက လက်စွက် တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြပြန်သည်။ မြရီသည် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ အိတ်ထဲထည့်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်သွားနေသော စိမ်းကို အံ့သြ၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ နောက်က လိုက်ပြီး အလစ်သုတ် သွားမှဖြင့်ဟု တွေးပူလာသည်။

“ခြောက်ထောင်လောက်တော့ တန်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ပြန်ရောင်းမယ် ဆိုရင်တော့ ရှစ်လောက် ကိုးလောက် စပြီးခေါ်ပေါ့”

ဆိုင်ရှင်က ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ပြောသည်။ စိမ်းသည် သူ့ပစ္စည်းတွေကို ပိုက်ဆံအိတ် အတွင်းအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လေသည်။

“ခု ရွှေဈေးက ဘယ်ဈေးလဲ”

“လေးထောင့်သုံးရာ၊ ဘာဝယ်ဦးမလဲ၊ ကြည့်လေ”

“ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံး အပ်ခဲ့မယ်”

“ဘယ်ပုံ ကြိုက်သလဲ၊ ကြည့်ပါ”

ဆိုင်ရှင်က ဆွဲကြိုးတွေ လေးငါးကုံး ထုတ်ပြသည်။

“မြရေ ဘယ်ပုံလေး ကောင်းသလဲ၊ ကြည့်ပါဦး”

စိမ်းက လှည့်မေးသဖြင့် မြရီသည် သူ့မျက်စိထဲမှာ တွေ့သော ကြိုးလေးကို စေတနာဖြင့် ရွေးချယ် ပေးလိုက်လေသည်။ စိမ်းသည် မြရီ ပြောသည့် ပုံအတိုင်း အပ်သည်။ ဘောက်ချာရေးပြီး စရန်ငွေ တစ်ထောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်မက တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ပြန်မှာ၊ မိပါမလား၊ မမိရင်လဲ ရှေ့လထဲ လာမှ ရွေးမယ်”

“မိအောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်၊ မမိလဲ နောက်လပေါ့”

စိမ်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ရွှေဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ပန်းချီ ပန်းပုဆိုင်များကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ စိမ်းသည် အေရီဘက်ကို လှည့်ဝင်သည်။ အဝင်အစပ်နားတွင် သင်္ဘောပစ္စည်းဟု ခေါ်ကြသော ဖိနပ်၊ သားရေအိတ်၊ ဘလောက်စ်တွေ ရောင်းသော ဆိုင်တွေရှိ၏။ စိမ်းသည် တစ်မိုက်ခန့် မြင့်သော ဖိနပ်တစ်ရန်ကို နှစ်ရာဖြင့် ဈေးဆစ်၍ ဝယ်လေသည်။

“ရန်ကုန်ရောက်မှ အင်္ကျီအပ်ရတယ်၊ အင်္ကျီ လေးငါးထည်တော့ ချုပ်သွားဦးမှ”

စိမ်းက ဘယ်နေရာမှာ ဘာရနိုင်သည်ကို သိပြီးသား။ မြရီက သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ရ၏။ စိမ်းက ဘီရုံ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်တွေကို ကျော်သွားသည်။ ဂါဝန်တွေရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့မှာ မြရီက လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေသည်ကို မြင်သွားသည်။

“မြ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“သမီးဖို့ ဂါဝန် တစ်ထည်လောက် တယ်မလားလို့”

မြရီ ရပ်ကြည့်နေသော ဆိုင်မှာ ဂါဝန်တွေ အစီအရီ ချိတ်ထားသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး ဂါဝန်အင်္ကျီတွေဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။ သို့သော် စိမ်းက မြရီလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“လာပါ၊ ဂါဝန်ကောင်းကောင်း ရှိတဲ့ဆိုင် ကိုယ်ပြမယ်”

မြရီသည် ဖော့ရှန် ရောင်စုံလေးတွေဖြင့် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်အောင် ချုပ်ထားသော ဂါဝန် ပုံဆန်းလေးတွေကို နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း စိမ်းခေါ်ရာ နောက်သို့ ပါသွားရ ပြန်လေ၏။

စိမ်း ခေါ်သွားသည့် ဆိုင်ကိုရောက်တော့ မြရီ အံ့ဩရပြန်လေသည်။ စောစောက လှသည်ဟု ထင်ခဲ့သော အင်္ကျီလေးတွေနှင့် အသွေးအမွှေးချင်းက တခြားစီပါလား။ စိမ်းပြသောဆိုင်မှာ ကလေးအင်္ကျီပုံစံ အမျိုးမျိုး အရွယ်ရွယ်အစားစားကို တွေ့ရ၏။

စိမ်းက မြရီ၏ သမီးအရွယ်နှင့် တော်မည့် အင်္ကျီလှလှလေး တစ်ထည်ကို ရွေးပေးနေသည်။

“အဲဒါ ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာနှစ်ဆယ်ပါ”

ဈေးသည်က စိမ်းကို တလေးတစား ဖြေသည်။ နောက်ထပ် အင်္ကျီတွေကိုလည်း ဆွဲချပြသေးသည်။ မြရီက စိမ်းလက်ကို လှမ်းဆွဲရ၏။

“တော်ပြီ စိမ်း မပြခိုင်းနဲ့တော့”

မြရီသည် သမီးနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ထိုအင်္ကျီလေးကို ငွေတစ်ရာနှစ်ဆယ် ပေး၍ မဝယ်နိုင်ပါ။

“နေပါဦး မြရဲ့၊ အိမ်က သမီးတွေအတွက်ပါ တစ်ထည် ဝယ်သွာမလို့၊ နှစ်ထည်ယူမယ်၊ တစ်ရာစီပဲ ထားနော်”

“အို နေ နေ စိမ်း၊ မြ နောက်မှ ဝယ်မယ်”

စိမ်းက မြရီကို လှည့်မကြည့်။ ဈေးသည်နှင့် အလျော့အတင်း လုပ်နေရသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ရာတစ်ဆယ်နှင့် ဈေးတည့်ကြသည်။

“မြ ဘယ်အရောင် ယူမလဲ၊ သမီးအတွက်တော့ အဝါလေး ယူမယ်”

“ဟင့်အင်း စိမ်းရယ်၊ မြက ဟိုဆိုင်က ဂါဝန်လေးပဲ ဝယ်မလားလို့”

ဈေးသည်က မြရီကို မျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်လေပြီ။

“ယူပါ မြရဲ့၊ စိမ်းက လက်ဆောင် ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“အို နေပေစေ စိမ်းရယ်၊ စိမ်း ပေးတာတွေ များပြီ”

စိမ်းသည် ရာတန်နှစ်ရွက်နှင့် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကို ခပ်သွက်သွက် ထုတ်ပေးကာ အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို သူ့ဈေးဝယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေ၏။

မြရီမှာ စိမ်းကို အားနာလို မဆုံးနိုင်။ မြရီက စိမ်းနောက်သို့ အဖော်လိုက်ပါ ကူညီရခြင်းအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ရကောင်းစေဟု မမျှော်လင့်။ စိမ်းမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရပြီး သူ့အပေါ် ဖြောင့်မတ်စွာ ဆက်ဆံမည့် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် လိုရှာပေမည်ဟု နှလုံးပိုက်ကာ လိုက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ မရွှေစိမ်းကတော့ ဘာကိုမျှ တွေးမနေ။ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ရွှေလျားနေ၏။ စိမ်း (မြရီ?) က သူ ကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိသည့် နေရာများကို လိုက်လံ မှတ်သားနေရသည်။

စီရုံ၏ ဗဟိုလမ်းမပေါ်မှာ ပါတိတ်လုံချည်ဆိုင်တွေ ရှိသည်။ ဆိုင်တိုင်းလိုလိုက စိမ်းကို အရေးတယူ ခေါ်ငင်ကြသည်။ စိမ်းက မြန်လည်းမြန် သွက်လည်းသွက်သည်။ ပါတိတ်လုံချည် နှစ်ထည်ကိုလည်း ကြိုက်ဈေးဆစ်၍ ဝယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဖော့ရှန်တွေရောင်းသော ဆိုင်ဘက်ချိုးကာ ပါတိတ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် ဖော့ရှန်တွေ ဝယ်သည်။

“မြကော တစ်စလောက် ဖြတ်ပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ နေပေစေ စိမ်း”

ကျောင်းစိမ်းနှင့် တွဲဝတ်ရသော အင်္ကျီအဖြူတွေ ဝါစပြုနေသည်ကို သတိရသော်လည်း စိမ်းနှင့်အတူ ဝယ်၍ မဖြစ်။ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလျှင် အားနာရဦးမည်။

စိမ်းသည် နှင်းဆီဘော်လီဆိုင်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ဘရာစီယာ နှစ်ထည်ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးသေးဗိုက်ချပ်စေသည့် ကော့ဆက်ဘောင်းဘီ တစ်ထည် အပ်သည်။ စိမ်းလုပ်သမျှကို မြရီက အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးမောနေရသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်တန်း အပေါ်ထပ်ကို သွားကာ အင်္ကျီအပ်သည်။ စိမ်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် နေသော်လည်း မြရီက မောလာသည်။

“မောပြီလား မြ၊ ကိုယ့်မှာလဲ ဒီတစ်ရက်ပဲ ဈေးလာနိုင်လို့ လုပ်ချင်တာလေးတွေ အပြတ်လုပ်နေရတာ၊ လာကွာ၊ အမောပြေနားရင်း တစ်ခုခု စားရအောင်၊ ကိုယ်လိုချင်တာတွေကတော့ မကုန်သေးဘူး”

“ရပါတယ် စိမ်းရယ်၊ စိမ်းလိုချင်တာတွေ စုံအောင်ဝယ်၊ မြကို အားမနာနဲ့”

အလှအယက် ခေါ်ငင်နေကြသော ရွှေရင်အေးဆိုင်တွေကို ဖြတ်ကာ လက်သုပ်နှင့် ဟင်းခါး ရောင်းသောဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ မြရီက ဈေးကို တစ်ခါတစ်ရံလာလျှင် လမ်းဘေးမှ အသုပ်ဆိုင်မှာပဲ ဝင်ထိုင်တတ်သည်။ သည်? ကြီးထဲမှာ အသုပ်တစ်ပွဲ သုံးလေးကျပ်ပေးပြီး မစားနိုင်သည်မှာ ကြာပြီ။

“ဟော ကြည့်စမ်း စိမ်း၊ အမယ် မြရီကော ဘယ်လိုက ဘယ်လို အကြောင်းအပေါင်း သင့်လာကြသလဲ ဟင်”

ဟင်းခါးခွက်ကို လက်နှိုက်စဉ်မှာပင် နောက်က အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခင်ထားရီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ခင်ထားရီသည်လည်း မြရီတို့နှင့် အတန်းတူ။ သို့သော် ရန်ကုန်သူမို့ အဆောင်မှာ မနေ။ မြို့ထဲကနေ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ကျောင်းတက်သူ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က သူ့ယောက်ျား ဆုံးသွားသည်။ မြရီတို့တောင် အသုဘ လိုက်ပို့ရသေးသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသော ခင်ထားရီကို သနား၍ မြရီပင် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း ရာထူး အသင့်အတင့်ရှိသူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ ခင်ထားရီတစ်ယောက် အတော်လေး အခြေအနေ ပျက်ရှာမှာပဲဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ ယခုတော့ ခင်ထားရီကို ကြည့်ရသည်မှာ တောက်တောက်ပပ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ပို၍ပင် လှနေ နှနေသေးတော့။

“ဟေး ခင်ထားရီ၊ မတွေ့ရတာ ကြာပါပကောကွာ၊ လာ သူငယ်ချင်း အသုပ်စားရအောင်”

ခင်ထားရီသည် မြရီဘေးက နေရာလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့အမှုအရာက စိမ်းနှင့် မြရီ နှစ်ယောက် တွဲလာသည်ကို ဘဝင်ကျပုံ မရ။ သည်နှစ်ယောက် ဘာဆိုင်လို့တုံးဟု ထင်ပုံရသည်။

စိမ်းက အသုပ်တစ်ပွဲ ထပ်မှာသည်။

“စိမ်းတို့ကတော့ လှလို့ ဝလို့ပါပဲလားကွာ၊ ခု ဘယ်မှာလဲဟင်၊ မန္တလေးမှာပဲလား”

ခင်ထားရီကသည် မြရီကိုကျော်၍ စိမ်းသို့ လောကွတ် လုပ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်ကိုလဲ မကြာမကြာ ရောက်ပါတယ်၊ မင်းကော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကိုယ်လား၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အမြဲရှိတယ်၊ အရောင်းအဝယ် ဆိုပါတော့ ဟင်း ဟင်း”

သူတို့ အချင်းချင်းတော့ ချက်ချင်း နားလည် သဘောပေါက်ဟန် ရှိ၏။

“ဒီလိုဆို ပြီးမှ မင်းကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လဲ အလုပ်မဖြစ်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

လက်သုပ်နှင့် ဟင်းခါးကို ခပ်မြန်မြန်ပင် စားလိုက်ကြရလေ၏။ ပြီးတော့ ခင်ထားရီ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ကြရသည်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းက ထွက်ပြီး စီရံဘက်ကို ဖြတ်တော့ ဆေးပဒေသာဆိုင်ရှေ့မှာ လူတွေ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ မိုးတိုးမတ်တတ် စကားပြောသူက ပြော၊ ငှက်တုတ်ထိုင်သူက ငိုငိုသူက ငိုငိုနှင့် လူတွေ ကြည့်ရသည်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြံစည်နေသလိုပင်။ ခင်ထားရီကို လမ်းနှုတ်ဆက်သူက မရှား။ အလုပ်ဖြစ်မလားဆိုပြီး လိုက်မေးသူက မေး၏။ စိမ်းကိုလည်း စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သူက ကြည့်သည်။ ကျောက်ပွဲစားတွေဟု သိရသော်လည်း မြရီမှာ သူတို့ရှေ့ လမ်းလျှောက်ရတာကိုပင် ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့် ဖြစ်ရလေသည်။

ခင်ထားရီက အလှကုန်နှင့် သားရေအိတ်လေး တချို့ ခပ်ကျဲကျဲ တင်ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ စိမ်း၏ ပစ္စည်းကို တောင်း၍ကြည့်၏။

“သူများ ရောင်းခိုင်းတာပါ ခင်ထားရီရယ်၊ ရောင်းထည် မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထည်ပဲ၊ ပစ္စည်းသန့်ပါတယ်၊ သူတို့က ကားဝယ်မှာမို့လို့ ထုတ်ရောင်းတာ”

စိမ်းသည် စောစောကပင် ဈေးချောင်ချောင်နှင့်ရလို့ ဝယ်ထားတာဟု ပြောသော လက်စွပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။ မြရီကို စိတ်မချ၍ စိမ်းက ခင်ထားရီ မသိအောင် လက်ကုတ်လိုက်သည်။ မြရီမှာ အလိုလိုနေရင်း မျက်နှာပူလာ၍ တစ်ဘက်လှည့်နေရ၏။

“သူတို့က ဘယ်လောက် လိုချင်တာလဲ စိမ်းရဲ့”

ခင်ထားရီက လက်စွပ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး မေး၏။

“လိုချင်တာတော့ ရှစ်လောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ့်လို့ ပေးလိုက်တာ ကိုယ်လဲ ပွဲခ မယူပါဘူး စိတ်ချ၊ ခုနစ်ခွဲလောက် ရရင် ကိုယ် ထားခဲ့မယ်”

“ပစ္စည်းကတော့ မဆိုးပါဘူး စိမ်းရယ်၊ ခုနစ်ခွဲတော့ များတယ်။ စိမ်းလဲ သံသယရှင်းအောင် ကိုယ် ဈေးကွက် တင်ကြည့်ပေးမယ်”

ခင်ထားရီသည် သူ့သားရေအိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးငယ်လေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး လက်စွပ်ကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“ကြည့်ချင်လဲ ကြည့်လေ၊ သိပ်ကြာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဝင်ဒါမီယာက ကိုယ့်အဒေါ် တစ်ယောက်က မှာထားလို့ သွားပြမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“စိမ်း ဘယ်မှာ တည်းသလဲ”

“စခန်းသာမှာ”

“ခဏစောင့်နော် ကိုယ် အခု ပြန်လာမယ်”

ခင်ထားရှိသည် စိမ်းတို့ကို ထားခဲ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။ မြီရီသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချိုသာသော စကားလေးတွေကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ဪ သည့်နောက်ကွယ်မှာ စီးပွားရေး သဘောတွေ၊ အရှုံးအမြတ် သဘောတွေ များစွာ ပါနေတာပါပဲလား။ ထို့ကြောင့်လည်း စိမ်းက မည်သူ့ကိုမှ မယုံနိုင်တာ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အကြောင်းကို သူသာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မြီရီကတော့ ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေသည့်တိုင် စကားကို သူတို့လောက် ချိုချိုသာသာ ညင်းညင်းသွဲ့သွဲ့ မပြောတတ်။ စာသင်ရာမှာလည်း ဆန္ဒနှင့် စေတနာကသာ ရှေ့ရောက်ပြီး ခုနစ်သံချီလိုက်ရမှ အားရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း နှုတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရပါကလားဟု ကောင်းစွာ စကားဆိုတတ်ဖို့ သုဂတောဂါထာကို ပုတီးစိပ်ပြီး နှလုံးသွင်းရလေသည်။

နာရီဝက်အကြာတွင် ခင်ထားရှိ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကိုယ် ဈေးကွက်တင်ကြည့်တယ် စိမ်းရဲ့၊ အားလုံးက ခြောက်ပဲ ပေးနေကြတယ်၊ ရွှေဝတ်မုံက ဒေါ်သင်းကြည်ကတော့ သူ့သမီးလေးဝတ်ဖို့ ခြောက်ခွဲရရင် ယူထားလိုက်မယ်တဲ့”

“ခြောက်ခွဲတော့ နည်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ကလဲ သူများကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးရတာ၊ ခုနစ် ရအောင်လုပ်ပေး သူငယ်ချင်းရယ်”

“ကိုယ် သေသေချာချာ လိုက်မေးပြီးပြီ စိမ်းရဲ့၊ ကိုယ်တို့ဆီ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်လာရင် ဈေးကွက် အရင် တင်ကြည့်လိုက်တာပဲ၊ ဈေးမရလို့ ပြန်သွားရတယ် ဆိုတာလဲ မရှိစေရဘူး၊ ခြောက်နဲ့ဖြတ်တာ မများပါဘူး စိမ်းရဲ့၊ ဒါက သူ့သမီးကိုယ်တိုင် ဝတ်မှာမို့ ခြောက်ခွဲပေးတာ၊ တင်ရောင်းရင် ခြောက်ပဲ ရမှာပဲ”

“အင်းလေ၊ ကိုယ်လဲ ဝင်ဒါမီယာအိမ် အချိန်မရလို့ မသွားတော့ပါဘူး၊ ခင်ထားရှိလဲ စားရအောင် ထားခဲ့ပါတော့မယ်၊ ပွဲခကကော”

“ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ကျပ်ပါပဲကွာ၊ ကိုယ်လဲ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ဒီတစ်ခုပဲ ဖြစ်သေးတာ”

“ဒီလိုဆိုလဲ လုပ်လိုက်လေ”

“ပွဲခက ဘယ်သူ ပေးရမှာလဲ”

မြရီက စိတ်ဝင်စားလာ၍ မေးမိသည်။

“စိမ်းက ပေးရမှာ၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ ရောင်းရင် ရောင်းသူက ပေးရတယ်၊ အိမ်တွေ တိုက်တွေ ဝယ်ရင် ငှားရင် ဝယ်သူက ပေးရတယ်”

“တစ်ရာကို နှစ်ကျပ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စိမ်းက ခင်ထားရီကို ပွဲခ တစ်ရာသုံးဆယ် ပေးရမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူများဝယ်တယ် ဆိုတာလဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ၊ ဒီကောင်မ တစ်ဘက်လှည့် ဆွဲထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

မြရီသည် အံ့ဩနေ၏။ ခင်ထားရီမှာ မုဆိုးမ ဆိုသော်လည်း တစ်နေ့တည်းမှာ ငွေတစ်ရာသုံးဆယ်တောင် ဝင်သွားပါကလားဟု တွေးခဲ့၏။

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ ရောင်းခဲ့သလဲ စိမ်းရယ်၊ ဝင်ဒါမီယာမှာပဲ သွားရောင်းလိုက်ပါလား ခုနစ်တောင် ရချင်ရမှာ”

စိမ်းက ခပ်အုပ်အုပ်လေး ရယ်လိုက်လေသည်။ မြရီ ပခုံးကိုလည်း လှမ်းဖက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုယ် မြရီကို ချစ်တာ။ ဒီမှာ ဝင်ဒါမီယာမှာ ဘယ်က အဒေါ်မှလဲ မရှိဘူး၊ ဘာလက်စွပ်မှလဲ မှာမထားဘူး၊ ဒါကို မြသာ မသိရှိရမယ်၊ ခင်ထားရီက သိလိုက်သမှ နေလို၊ ဒါကြောင့် ခြောက်ခွဲနဲ့ တင်ထားတာပေါ့၊ ကိုယ်ကလဲ ဒီပစ္စည်းကို ငါးထောင်နဲ့ အချောင်ရထားတာ၊ မရောင်းနိုင်စရာ ဘာရှိလဲ မြရယ်၊ အိမ်ပြန်ဖို့ မလော့ပါနဲ့ဦး၊ မင်းရဲ့ မောင်တော်ဘုရားက ကိုယ်နဲ့သွားရင် စိတ်ချပြီးသားပါ၊ ကိုယ်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို နောက်ထပ် နှစ်ပတ် သုံးပတ် ပတ်ဖို့ရနေပြီကွ ဟား ဟား၊ မင်းကော ဘာလို့ချင်သလဲ ပြော”

“အို နေပါစေ စိမ်းရယ်၊ စိမ်း အမြတ်ရတယ်ဆိုလို့ ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ခင်ထားရီသည် ပိုက်ဆံအိတ်ပိုက်ကာ ပြန်ရောက်လာပြီး စိမ်းကို ရာတန် ၆၅ ရွက် ထုတ်ပေးလေသည်။ မြရီ အံ့ဩရပြန်သည်။ သည်ရာတန်တွေကို စောစောက ခင်ထားရီ မှန်ဘီလူးလေး ထုတ်သည့်က မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါကို စိမ်းလည်း မမြင်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။ သို့သော် စိမ်းသည် အပြုံးမပျက်ပင် ခင်ထားရီအတွက် ပွဲခကို ထုတ်ပေးပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲခွဲကြလေ၏။

မြရီသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီး အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်စားမိလာ၏။

စိမ်းနက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပြန်သည်။ စိမ်းက အေရုံ အလှကုန်တန်းကို ဝင်သည်။ သူဝယ်နေကျ ဆိုင်ကဲ့သို့သွားသည်။ ခြောက်ပေပတ်လည်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော ဆိုင်ခန်းလေးထဲမှာ တန်ဖိုးအားဖြင့် မခန့်မှန်းနိုင်သော အဖိုးတန် ပစ္စည်း သေးသေးလေးတွေ ပြည့်နေလေသည်။

“အစ်မကြီး မလာတာ ကြာပြီနော်၊ ရေမွှေး အကောင်းစားတွေလဲ ထပ်ရောက်တယ်၊ အစ်မကြီး မှာထားတဲ့ ပင်ကရီ ၂၇ လဲ ရပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဈေးလဲ”

“လေးရာ အစ်မရဲ့၊ အစ်မ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ချန်ထားတာ”

မြရီ ငေးမောရပြန်သည်။ ကျောင်းတန်းက ပင်ကရီမိတ်ကပ်ကို သုံးဖူးသည်။ ယခုတော့ သနပ်ခါးနှင့်ပဲ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ပွဲလေးလမ်းလေးရှိလျှင် ဟန်းနီး ကရင်မ်ပတ်လေး ဖို့ရ၏။ မိတ်ကပ် တစ်တောင့်ကို လေးရာဆိုတော့ မြရီလခ တစ်လခထက် ကျော်နေသည်။

“မများလွန်းဘူးလားဟယ်၊ အရင် သုံးရဲ့ငါးဆယ်ပဲ ရှိပါတယ်”

“နံပါတ် ၂၇ က သိပ်ရှားတယ် အစ်မရဲ့၊ ကုမ္ပဏီကလဲ နောက်ထပ် မထုတ်တော့ဘူး”

“သုံးပြီးသားတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘူး အသစ်ပါ၊ ရော့ ကြည့်လေ အစ်မ၊ ဪ အန်တီ ဘာယူမလဲ လာလေ၊ ဟောဒီက အစ်မကြီး နည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါနော်”

နောက်က ဈေးဝယ်သူအသစ် ရောက်လာ၍ မြရီကို ဖယ်ခိုင်းနေပါလားဟု သိရကာ စိတ်ထဲက အောင့်သက်သက်ဖြင့် ကိုယ်ကို ရှိပေးလိုက်ရသည်။ အေးလေ ဈေးသည်ဆိုတော့ တကယ်ဝယ်မည့်သူကို လက်လွှတ်သွားမှာ စိုးရှာမှာပဲဟု ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်နှင့် ငွေကြေးပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို သည်လိုနေရာမှာ ယှဉ်နေလို့လည်း ရမည်မဟုတ်ပေ။ သည်နေရာသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတည်း။

“သုံးရဲ့ငါးဆယ် ထားကွာ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရော၊ ကြည့်လေ အန်တီ ဘာယူမလဲ”

ဈေးသည်သည် နှစ်ဖက်ခွ၍ ဂရုစိုက်နေရ ရှာလေသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ သုံးရာငါးဆယ်ပဲ ပေးမယ်၊ ဟိုဘက်က မိကိုလိုင်နာလဲ ပေးဦး”

“ယခုဒလီပေါင်ဒါ ဘယ်လောက်လဲကွယ့်”

တစ်ဖက်က ဝယ်သူ၏ အသံ။

“အစ်မ လိုချင် အစိတ်တော့ တိုးပေး အစ်မရယ်၊ မိကိုက ၄၅ ကျပ်ပါ၊ ယူလေ အန်တီ ၆၅ ကျပ်”

မြရှိသည် ဈေးသည်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ မူးနှောက်နှောက် ဖြစ်လာသည်။
စိမ်းကတော့ မိတ်ကပ်ဘူးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

“အင်းလေ တစ်ဘူးဆိုလဲ လိမ်းရောပဲ၊ အရင်ဘူးက သားကဆော့ပြီး
ညစ်ထုတ်လိုက်လို့ မြရေ”

စိမ်းက သွားတိုက်ဆေးဘူး အငယ်စားခန့်ရှိသော မိတ်ကပ်ဘူးကို ယူရင်း
ငွေသုံးရာခန့်ဆယ်ငါးကျပ် ထုတ်ပေးသည်။ နောက်ထပ် လိုင်နာဘူးတွေ၊
နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးတွေ ပြခိုင်းသည်။ ဟိုအန်တီကြီးကတော့
ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါဘူးကို ဈေးမတည့်၍ မဝယ်ဘဲ ပြန်လှည့်သွားသည်။

စိမ်းဝယ်သည့် တစ်ကိုယ်တော် အလှပစ္စည်းတန်ဖိုးက ခြောက်ရာခန့် ရှိလေသည်။

“မြ မောနေပြီလားဟင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး စိမ်းရယ်၊ လိုချင်တာ စုံအောင်သာ ဝယ်ပါ၊ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့။”

“သားရေအိတ်လေး တစ်အိတ်လောက် ဝယ်ချင်သေးတယ်”

“ဝယ်လေ စိမ်း”

မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကတည်းက ဈေးကို ပတ်နေသည်မှာ ယခု ၁၂ ထိုးပြီ။
စိမ်းက နောက်ရက်တွေမှာ ဈေးလာဖို့ အချိန်မရှိတော့သည် ဖြစ်၍ လိုသမျှ
ကျုံးဝယ်နေသည်။ သူပြောသလို ငွေထောင့်ငါးရာကလည်း အမြတ်
ထွက်နေပြီဆိုတော့ ပို၍ ဝယ်အား ရှိနေ၏။

စိမ်းက အချက်အချာကျသော သားရေအိတ်ဆိုင် သုံးလေးဆိုင်ကို လှည့်၍

ကြည့်ရှုစုံစမ်းလိုက်သေး၏။ ဘယ်ဟာက မြန်မာဖြစ်အိတ်၊ ဘယ်ဟာက နိုင်ငံခြားအိတ် ဆိုတာကို တန်းခန့်သိသည်။ ဈေးစနည်းနာပြီးမှ အေရုံထဲက သားရေအိတ်ဆိုင်ကို ပြန်ဝင်သည်။

“အဲဒီအိတ် ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးရာပါ”

မြရီလည်း သည်သားရေအိတ်မျိုးကို မျက်စိကျနေသည်မှာ ကြာပြီ။ သူများတွေ ကိုင်ထားတာ မြင်တော့ ခန့်လိုက်တာဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကျောင်းက ဆရာမများပြောပြ၍ အနည်းဆုံး သုံးရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသည်ဟုလည်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။ စိမ်း ကိုင်ကြည့်တာ မြင်တော့လည်း သဘောကျမိ၏။ သို့သော် စိမ်းရှေ့မှာ လိုချင်ကြောင်းပြလျှင် မသင့်ဟု ယူဆကာ ဘာမျှမပြောဘဲနေသည်။

“နှစ်ရာငါးဆယ် ထားပါ၊ ဈေးကျနေပြီပဲ”

“တစ်လောက ကျတာ မှန်တယ် အစ်မရေ၊ ခု ပြန်တက်နေတာ သုံးရာနှစ်ဆယ်တောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်၊ အစ်မမို့လို့ ပိုမပြောတော့တာ”

တခြားဆိုင်တွေမှာလည်း ဈေးမေးပြီးသားမို့ စိမ်းသည် ထပ်ဆစ်မနေတော့ဘဲ ငွေသုံးရာ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“တခြားအိတ်တွေကော ကြည့်ပါဦးလား အစ်မ”

ဈေးသည်က စေတနာပိုနေပြန်သည်။

“မြကော ပိုက်ဆံအိတ်လေး တစ်အိတ်လောက် ယူပါဦးလား”

မြရီက အလျင်အမြန် ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ အပွင့်လေးတွေနှင့် ဇစ်ဆွဲအိတ်လေးကို ကြည့်ရင်း ဒါလေးဆိုရင်တော့ ဖောင်တိန်တွေ မျက်မှန်တွေလည်း ထည့်လို့ရ၊ လခထုတ်တဲ့နေ့ဆိုလည်း ပိုက်ဆံများများထည့်လို့ အတော်ပဲနေမှာဟု တွေးနေမိသည်ကို သတိရကာ ရှက်သွားမိသည်။

“တစ်ခုလောက် ယူစမ်းပါ မြရယ်၊ စိမ်းမှာ မြ အဖော်ပါလာလို့ အလုပ်ဖြစ်တာ၊ တစ်ခုလောက်တော့ အမှတ်တရ ဝယ်ပေးချင်တယ်ကွာ၊ ယူစမ်းပါ၊ ဒီအိတ်လေး မြ ကြိုက်သလား”

စိမ်းသည် မြရီ စိတ်ထဲက မှန်းနေသော အိတ်လေးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

“တော်ပါတော့ စိမ်းရယ်၊ စိမ်း ပေးတာတွေက များပြီ၊ မြမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ရှိပါတယ်”

တကယ်တော့ မြရီကိုယ်ထားသည့် အိတ်လေးက လမ်းဘေးမှာ ၁၀ နှင့် ပုံရောင်းသော ယိုးဒယားအိတ်လေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခုတည်းပါကွာ၊ ပေးချင်လွန်းလို့ပါ၊ ဒါ ဘယ်လောက်လဲ”

စိမ်းသည် ဈေးသည်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“ရောင်းဈေးပဲ ပြောလိုက်မယ် အစ်မ၊ ၈၅ ကျပ်”

အိတ်ကလေးသေးသေးကို ၈၅ ကျပ်ဆို၍ မြရီ လန့်သွားသည်။ သူ့မှာပါသည့် ရာတန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးမည်ပြုပြီးမှ လက်တွန့်သွားသည်။

သို့သော် စိမ်းက ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အားနာလိုက်တာ စိမ်းရယ်”

“သူငယ်ချင်းချင်း အားနာစရာစကား မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ရန်ကုန်လာတိုင်း မြကိုချည်းပဲ ဒုက္ခပေးနေရတာ၊ မြမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး တစ်ရက်တလေ အားတာ အိမ်မှာ နေချင်မယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့၊ လျှော်စရာ ချုပ်စရာတွေ ပစ်ထားခဲ့ရတယ် ဆိုတာလဲ သိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလဲ ခုလို လျှောက်မသွားချင်ဘူးလေ၊ တခြား သူငယ်ချင်းတွေကလဲ မြ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်ထက် လည်တဲ့သူချည်းပဲ၊ ဟင်း ဟင်း”

“စိမ်း သုံးနိုင်စွဲနိုင်တာကို မြ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မများလွန်းဘူးလား စိမ်းရယ်”

“တစ်ခါတလေပါ မြရာ၊ ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ် သုံးပစ်တာပဲ။ ကိုမောင်မောင်ဦးက အိမ်အတွက် တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ ကိုယ် မပူရတော့ဘူး”

တကယ်တော့လည်း မြရီကသာ ပူပင်နေပေမယ့် စိမ်းမှာ သူပြောသလိုပင်

ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်၏။ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ တိုက်ကြီးတာကြီးနှင့်။
ကိုမောင်မောင်ဦးကလည်း အထက်မြန်မာပြည် တစ်ခုလုံးကို အခြေပြုကာ
အရောင်းအဝယ် လုပ်သည်။ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ချမ်းသာသူများမို့ အထူး
ရုန်းကန်စရာလည်း မရှိ။

“စိမ်း ဘာလိုချင်သေးလဲ ကြည့်နော်၊ မြကို အားမနာနဲ့”

ညနေ သုံးနာရီထိုးပြီမို့ မောင်နှင့် ကလေးတွေတော့ မျှော်မှာပဲဟု တွေးမိသည်။
ထမင်းတစ်လုံးကိုတော့ လျှပ်စစ်နှင့်ချက်ရသည်မို့ မောင် ချက်ထားလိမ့်မည်။
ဟင်းချက်စရာ တစ်ခုခုတော့ ဝယ်သွားချင်သည်။ သားငါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ
ရောင်းသောဘက်ကို နောက်ဆုံးမှဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

“ဈေးသစ်ဘက် ခဏ သွားမလားလို့”

“သွားလေ စိမ်း”

စိမ်း၏ ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူကိုင်ရင်း ဈေးသစ်ဘက် ကူးကြရ၏။

ဈေးသစ်မှာ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိ၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထက် ပိုပြီး
လျှောက်လို့ကောင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မီးမလာသည့်ရက်က များ၍
အင်္ကျီစဝယ်လျှင် လိုချင်သည့်အရောင် မရတတ်။ စိမ်းသည် ဈေးသစ်မှာလည်း
ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်ပတ်သွားလာ၏။ မိန်းလမ်းဘက်ကို တိုက်ရိုက်ကူးပြီး
စိတ်ကြိုက်လုံချည် သုံးလေးထည် ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီစ ထပ်ရှာပြန်သည်။

ဈေးသစ်ကထွက်တော့ စိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ခြေကုန်နေပြီ။ မြရီလည်း
ဟင်းချက်စရာဝယ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ အိမ်ရောက်မှ ဖြစ်သလို စိမ့်တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို စခန်းသာမှာ အရင်ဝင်ထားမယ်၊ ပြီးမှ မြကို
လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ စိမ်း၊ စိမ်းကို လိုက်ပို့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်”

“အို မြတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျပါ စိမ်းရယ်၊ ကိုယ့်ပုံက ရိုးတာကြီးဆိုတော့
ဘယ်သူကမှလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စိတ်ချ”

စိမ်းသည် လေးဘီးတစ်စင်းကို မြီပြန်မည့် ကြည့်မြင်တိုင်အထိ ဈေးပြောကာ
ငှားလေသည်။ သူ့ကို စခန်းသာ ဟိုတယ်မှာ အရင်ချပေးရသည်။

“ကိုယ်တို့ သန်ဘက်ခါ ပြန်မယ်၊ ကိုယ်အပ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးရယ်၊ အင်္ကျီတွေရယ်
ရွေးပေးထားစမ်းပါကွာ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ဝယ်တဲ့ အစတွေကို
ထပ်အပ်ပေးထားပါ၊ ဆိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်းကို သိတယ်နော်”

စိမ်းက ကားပေါ်မှာပင် သူ့ကိစ္စများအတွက် ကုန်ကျမည့်ငွေကို မြီလက်ထဲ
အပ်ထားခဲ့သည်။

“ကိုယ် လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ စိမ်း နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“တစ်လလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်၊ ကိုမောင်မောင်ဦးကတော့ မကြာမကြာ
ရောက်ပါတယ်၊ မြကြိုက်တဲ့ ဝက်အူချောင်းလဲ ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုမောင်မောင်ဦးလာရင် ကိုယ်ရောင်းတာ ဝယ်တာတွေ မသိစေနဲ့နော်၊
ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေလဲ သူ့ကိုမပေးလိုက်နဲ့”

“စိတ်ချပါ”

စိမ်းသည် စခန်းသာ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ဆင်းနေရစ်သည်။ မြီ တစ်ယောက်တည်း
ကြည့်မြင်တိုင်ကို ဆက်စီးလာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ မှောင်စ ပျိုးလေပြီ။

မောင်နှင့် ကလေးများသည် မြီကို လည်ပင်းဆန့်၍ မျှော်နေကြသည်။ မောင်က
ထမင်းတစ်လုံးချက်ကာ ဟင်းကျန်လေးများနှင့် ငါးပိရည်ကို အားကိုးကာ
စားသောက်ပြီးကြလေပြီ။

“မြတို့ ဘယ်တွေ သွားနေကြသလဲ”

“မပြောနဲ့တော့ မောင်ရေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တစ်ဈေးလုံး ပြဲပြဲစင်နေတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့တင်
တစ်နေကုန်တာ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲတင် တစ်နေကုန်ရအောင် ဘာတွေများ ဒီလောက် ဝယ်နေလို့လဲ
မြရဲ့”

“တစ်ဈေးလုံး ကုန်မတတ်ပဲ မောင်၊ ဒီမှာ သမီးဖို့တောင် ဂါဝန်တစ်ထည်
ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ တစ်ရာတစ်ဆယ်တောင် ပေးရတယ် မောင်ရဲ့”

သမီးငယ်သည် ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လေတော့သည်။

“အဲဒီ အန်တီစိမ်းက သိပ်လှတာပဲနော် မေမေ၊ မေမေနဲ့ သူငယ်ချင်းသာ ဆိုတယ် ငယ်ငယ်လေးလိုပဲ”

“အမယ်လေး၊ ညည်းက ဂါဝန်ရတာနဲ့ ဖားနေလိုက်တာ”

မြရီသည် ဈေးထဲ လျှောက်ခဲ့ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ထမင်းလည်း မစားနိုင်တော့။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ပစ်လွှဲလိုက်မိသည်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့မို့ တော်ပါသေးရဲ့။

စနေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှာခင်းသည် မြရီအိပ်မက်ထဲမှာ အရောင်တွေ ပြုံးပြက်နေလေ၏။

* * *

“ပီအက်စ် သားရေအိတ်က သုံးရာ၊ ပင်ကရို မိတ်ကပ်က သုံးရာခုနစ်ဆယ့်ငါး၊ မိကိုလိုိုင်နာက လေးဆယ့်ငါးကျပ်၊ ဆေးရေးပါတိတ်က သုံးရာငါးဆယ်၊ အီရုန်က လေးဆယ့်သုံး၊ ရယ်ဗလွန်နှုတ်ခမ်းနီက ငါးဆယ့်ငါးကျပ်၊ ကီမိုနိုက သုံးရာ၊ ရွှေဈေးက လေးထောင့်သုံးရာ”

“ဆရာမက တယ်သိပါကလား၊ ဘယ်တုန်းက ဝယ်တာတွေလဲ”

“အခု လက်ရှိပေါက်ဈေးတွေလေ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မဝယ်ဖူးဘူး၊ သူများဝယ်တဲ့နောက် လိုက်သွားရလို့၊ ဒီတစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်ရင်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ လိုချင်တာကို တန်းပြီး ဈေးဆစ်နိုင်ပြီ၊ ကိုင်း ဘယ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားချင်သလဲပြော၊ ဘာပစ္စည်းလိုချင်သလဲ၊ ရှိတဲ့ဆိုင်ကို တန်းခန့်ရောက်အောင် လိုက်ပို့မယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီတစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားရင် ဆရာမ ဒေါ်မြရီကို ဆရာတင်ရမယ်”

“တင်စမ်း၊ တင်စမ်း”

ဆရာမတွေ နားနေချိန်မို့ မြရီက အသောဖောက်နေသည်ကို ကျန် ဆရာမတွေက သဘောကျနေကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဈေးမသိတဲ့ သူတွေဆို ဈေးသည်တွေက ပိုကို ပြောတယ်၊

မဝယ်နိုင်မှန်း သိလို့လား မသိဘူး၊ တစ်ချီတည်းနဲ့ လန်ပြေးအောင် ပြောပစ်တာပဲ”

ဆရာမ တစ်ယောက်က မကျေမချမ်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းယူနီဖောင်းနဲ့ဆို ပိုဆိုးသေးတယ်၊ လခစားမို့ အထင်မကြီးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ပညာဂုဏ်ကို လေးစားမှုမရှိဘူး၊ ငွေသာ အဓိက ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“သူနေရာနဲ့ သူပဲ ဆရာမရယ်”

မြရီက ဖြေသိမ့်လိုက်ရသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခံခဲ့ရတာတွေကို သတိရ၏။ စိမ်းနှင့် သူသည် ပညာ အရည်ချင်းချင်း အတူတူပင်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရဆိုလျှင် မြရီသည် ဝါသနာအရရော၊ စေတနာအရပါ သင်ခဲ့သည့်ပညာကို လက်တွေ့ အသုံးချနေရသူ။ ရှေ့ဆက်၍လည်း ပညာတိုးအောင် ကြိုးစားနေရသူ၊ ပြီးတော့ ပညာဖြန့်ဝေရသူ။ စိမ်းကတော့ ကျောင်းကပညာတွေ ကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ့အတွက် ဘာမျှ အသုံးမဝင်တော့။ သူ့အတွက် အမြတ်ရသည်က အပေါင်းအသင်း နယ်ကျယ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ စိမ်းတို့ လက်တွေ့ အသုံးချရမည့် ပညာမှာ အမူအရာ ကောင်းကောင်း၊ နှုတ်ချိုချိုသာသာဖြင့် သူတစ်ပါးထက် ကွက်ကျော်မြင်တတ်ဖို့ပင်။

“ဆရာမ ဒေါ်မြရီ ဘယ်တော့ ဈေးသွားမလို့လဲ၊ ကျွန်မလဲ စာစစ်ခငွေလေး ထုတ်ရရင် ဈေးသွားမလားလို့”

ကျောင်းမှာ မြရီနှင့် ရင်းနှီးရသော ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်က မေးသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သည် မြရီတို့ထက် အသက်ငယ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျစ ကလေး မရှိသေး။ ဆရာမတွေ အထဲမှာတော့ အဝတ်နှင့် အစားနိုင်ဆုံး။ ဆရာမလောကမှာ အရာရှိကတော် ဆရာမတချို့သာ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိပြီး မာဒေါဂျစ်နှင့် ကျောင်းတက်နိုင်ကြ၏။ မြရီတို့ကျောင်းကပဲ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ကို အခြေပြုနေရ၍လား မသိ။ ဆရာမတွေ အားလုံး ခပ်ရိုးရိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဖော့ရှန်တွေ သည်မျှ ခေတ်စားနေသည့် အချိန် တက်ထရွန်အဖြူနှင့် ကျောင်းတက်သည့် ဆရာမလည်း ရှိသည်။

“သွားစရာရှိတယ် ခင်ရေ၊ အထင်တော့ မကြီးနဲ့နော်၊ သူငယ်ချင်းက သူ့ကိစ္စတွေ လုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးသွားလို့”

“ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ မမမြရယ်၊ မမ သွားမယ့်နေ့ ခေါ်နော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရက်ရက်ရောရော ဝယ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဝယ်ပါ ဝယ်ပါ၊ ကလေး မရှိသေးတဲ့သူကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ တို့တော့ ပိုက်ဆံရရင် လက်ပူအောင် မကိုင်ရဘူး၊ ကလေးတွေအတွက် ဝယ်ရ၊ အိမ်အတွက်

ဝယ်ရ၊ အကြီးကောင်က ၁၀ တန်း ဆိုတော့ ကျူရှင်ခကလဲ တနင့်တပိုး”

ရယ်စရာကောင်းသား။ ဆရာမ သားသမီးကို ကျူရှင်ထားရသည်ဆိုတော့ မိခင်နို့ကို ညှစ်ထုတ်ပြီး နို့ဘူးတိုက်ရသည့် ဘဝမျိုးပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တာလုံး ကျောင်းမှာ ပင်ပန်းပန်း စာသင်ပြခဲ့ရ ပြီးသည့်နောက် အိမ်ရောက်တော့ စာသင်ရသည့် အလုပ်ကို ထပ်မလုပ်ချင်တော့။ သားသမီးကို ပိုပြီး တတ်စေချင်၊ အောင်မြင်စေချင်သည်မို့ စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံနိုင်မည့် ကျူရှင်ဆရာကောင်းကို အားကိုးရလေသည်။ မိမိသားသမီးကို ကျောင်းဆရာဖြစ်ရမည်ဟု အာသီသ မထားတော့ဘဲ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ ဖြစ်စေချင်သည်မှာလည်း မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ မသိ။ ကောင်းစားစေချင်တာပဲ သိသည်။

မြရီမှာတော့ ယနေ့အထိ ဘာဖြစ်ရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိသေး။ မရှိသေးတာလား၊ မရှိတော့တာလား မပြောတတ်နိုင်။ မောင်က သူ့အလုပ်နှင့်သူ လခနှင့်ဆိုတော့ သည့်ထက်ပိုပြီး ဘာကို မျှော်လင့်ရမည်လဲ။ ရုံးကထွက်ပြီး ကုန်သည်ပွဲစား လုပ်စားမှ ချမ်းသာမည်ဆိုတောင်မှ အရိုးစွဲနေသည့် စိတ်အမှုအကျင့်များနှင့် အံဝင်ခွင်ကျမည် မဟုတ်။ ပညာနှင့် လုပ်စားမည်ဟူသော တစ်ချိန်က ထားရှိခဲ့သည့် အသိကို ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲရမည်နည်း။

စိမ်းသည် မြရီကို စာလှမ်းရေး၏။ သူ နောက်လထဲမှာလည်း လာနိုင်သေးမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုစွဲလေးတွေကို ဆောင်ရွက်ထားဖို့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် စာရင်းလုပ်ပြီး ပစ္စည်းတချို့ ဝယ်ခိုင်း၏။ ငွေကို သူ့အစ်မဝမ်းကွဲဆိုမှာ လိုသလောက်ယူဖို့နှင့် လိပ်စာလည်း ထည့်ရေးပေး၏။

“စိမ်းကတော့ မြကို အလုပ်ပေးပြန်ပြီ မောင်ရေ”

မြရီမှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း များစွာရှိသော်လည်း အဝင်အထွက် သိပ်မရှိတော့။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရုန်းကန်နေရသည်မို့ သာရေး နာရေးလောက်သော သွားနိုင်လာနိုင်ကြသည်။ ယခု စိမ်းကသာ သူ့အလိုအလျောက် အတင်းဝင်ထွက် ဆက်ဆံလာတော့ စိမ်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်လာရလေသည်။ မြရီတို့မှာ စိမ်းဆီက ရကောင်းစေ မအောက်မေ့သော်လည်း ရက်ရောသော စိမ်း၏ ပေးကမ်းမှုများကိုလည်း မငြင်းသာအောင် ဖြစ်နေကြရလေပြီ။ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ချည်းကား မဟုတ်။ စိမ်းက အားကိုးလာတော့ မြရီမှာလည်း မနေသာ။ မောင်ကလည်း စိမ်း၏ ပွင့်လင်းသော အပြောများကြောင့် ခင်မင်၍ လာ၏။

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ မြရေ၊ မြလဲ စိမ်းနဲ့ပေါင်းမှ ခေတ်မီတော့မှာပဲ၊ နေရာတကာ ဆရာမမျက်စိနဲ့ချည်း တစ်လောကလုံးကို ကြည့်နေတတ်တာ၊ ခုတော့ မြ

အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့”

“စိမ်းက ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ခိုင်းထားတော့ မြဲ ကျောင်းက ဆရာမ ခင်ခင်ကို အဖော်ခေါ်သွားရမယ်၊ စနေ တစ်ရက်တော့ ကုန်ဦးမှာပဲ”

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ မြရယ်၊ သတိတော့ထားနော်၊ သူပိုက်ဆံတွေ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရရင် မောင်တို့မှာ လျော်စရာမရှိဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ မြရီသည် လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ဦးဆောင်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို လာခဲ့သည်။ အိတ်ထဲမှာလည်း ငွေတစ်ထောင်ခန့် ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေက သုံးရာလောက်၊ စိမ်းရဲ့ငွေက ရှစ်ရာလောက်။ ခင်ခင်ကလည်း မြရီထက် စာလျှင်တော့ ခေတ်မီပေသား။ စနေနဲ့လယ်၏ မိန်းမလှများအကြား မော်မကြွားနိုင်သည့်တိုင် အသင့်အတင့်တော့ ဝင်ဆန့်ပြီ။

လမ်းပြရဲက ကားတွေကို တားပေးလိုက်သည်နှင့် လူတွေက ဘုရားပွဲလှည့်လည်သည့် အလား မျဉ်းကျားကို ဝေါခန့် ဖြတ်ကူးကြလေ၏။ လဆန်းရက်မို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးသည် ပို၍ စည်ကားနေ၏။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေက ပုံသဏ္ဌာန် ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေဖြင့် ရှုမငြီးအောင် အလှဆင်ကြသလို မြရီတို့လို လေးဆယ်ပိုင်းတွေကလည်း ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ ဝင့်ဝင့်စားစား သွားလာနေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ အဝင်ဝသည် အရောင်စုံ၊ ရနံ့စုံဖြင့် ထုံမွှမ်း၍နေသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ဝတ်စားလာလာ ဒီနေရာရောက်ရင် မှိန်သွားသလိုပဲနော် မမမြ”

ခင်ခင်က အမှန်တရားကို ဆိုလိုက်တော့ မြရီက ရယ်ရင်း “အေးဟဲ့” ဟု ထောက်ခံမိလေသည်။ အလယ်ပေါက် မိန်းမလမ်းမကြီး ပေါ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ မိန်းမလေးတွေရော၊ ယောက်ျားလေး မိန်းမလေး နှစ်ယောက်တွဲတွေရော လူးလာခတ်ကာ သွားလာလှည့်လည် နေကြသည်။ ဘော်လီဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ အလကားဝေနေသလား ထင်ရလောက်အောင်ပင် အလှအယက် ဝယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

“ခင်ခင်လဲ ဘော်လီတစ်ထည် ဝယ်ဦးမယ် မမမြ”

“ဘာဘော်လီလဲ ခင်ခင်၊ နှင်းဆီမှာ ဝယ်ပါလား”

မြရီက ညွှန်နိုင်ပြီပေါ့။

“ခင်ခင်တော့ ချစ်သက်ဝေမှာ ဝယ်နေကျပဲ။ နှင်းဆီက နာမည်ကြီးတယ်နော်၊ ဘယ်နားမှာလဲ မမမြ”

“စီရုံမှာလေ၊ ခင်ခင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လဲ ဝယ်မယ်ဆို၊ စိမ်းကလဲ အရင်ဝယ်တဲ့ဆိုင်က မြ ကောင်းမယ်ထင်တာ တစ်ထည်လောက် ထပ်ဝယ်ပါလို့ မှာထားတယ်၊ သွားကြည့်မလား”

“သွားလေ မမ”

ခင်ခင်က မြရီနောက် လိုက်ထဲ့သည်။ မြရီက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပါတိတ်လုံချည်တွေ ရောင်စုံဖြန့်ခင်းထားသော ဆိုင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ခဲ့သည်။ မိန်းမတွေ စုပြုံနေသည့်ကြားက “ဟိုးအပေါ်ဆုံး ညာဘက်က အပြာရောင်ဆေးရေးလေး ပြစမ်းပါ” ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်တော့ ဈေးသည်က ကျန်လူတွေကို ခဏထားပြီး ချက်ချင်း နေရာမှထ၍ ဆွဲချပြလေသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ အဒေါ်”

စိတ်ထဲက ဒီအရောင်ဆိုရင် စိမ်းနဲ့လိုက်မှာပဲဟု တွေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“လေးရာပါပဲကွယ်”

မြရီ တစ်စက်ကလေးမှ မျက်နှာမပျက်။ ဈေးလည်း သိပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ တကယ်ဝယ်မှာပဲ၊ ဘာအားငယ်စရာ ရှိလဲ။

“သုံးရာငါးဆယ် ထားနော် အဒေါ်”

ဘေးကလူတွေပါ ရှုံ့သွားလေသည်။ ဈေးသည်က မြရီကို လက်လွှတ်သွားမည်စိုး၍ လက်ပင် ဆွဲထားလိုက်သေးသည်။

“ပိုပြောရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး တူမရယ်၊ ဒီမှာ သုံးရာရှစ်ဆယ် နောက်ဆုံးဈေးပဲ၊ မမျှားစေရဘူး၊ စိတ်ချလက်ချ ယူသွားပါ၊ ဒီအရောင်ပဲနော်၊ တခြားအရောင် ကြည့်ဦးမလား”

ခင်ခင်ကလည်း သူ ကြိုက်သည့် အရောင်ကို ရွေးနေသည်။ သို့သော် သုံးရာကျော်တန်တော့ မဟုတ်။ တစ်ရာကျော်တန် အတန်းထဲက ဖြစ်၏။ ခင်ခင်က မြရီလောက်လည်း မအသည်မို့ သူ ဝယ်နိုင်သည့်အဆင့်ကို သူ တစ်ခါတည်း

ရွေးသည်။ သို့သော် မြီဝယ်သည့် အရှိန်ဖြင့် ဈေးသည်က ခင်ခင်ကြည့်သည့် လုံချည်တန်းကိုလည်း တစ်ထည်ချင်း ဆွဲချပြလိုက်သေးသည်။

“ဒီအရောင်ပဲ ယူမယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အရင်တစ်ခါလဲ သုံးရဲ့ငါးဆယ်နဲ့ ယူတာ၊ ထားလိုက်ပါ”

“ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေပဲ တူမကြီးရယ်၊ အရင်ယူတာ ဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအဆင်က ခုမှရောက်တာ၊ ဝယ်နေကျတွေပဲ သိမှာပါကွယ်၊ သုံးရဲ့ရှစ်ဆယ်က မလျှော့နိုင်လို့ပါ”

“မြောက်တော့ ထားပါ အဒေါ်ရယ်”

“တူမကလဲ တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ် မြင်မနေပါနဲ့၊ ကိုင်း သုံးရဲ့ခုနစ်ဆယ်နဲ့ယူ၊ အဒေါ် ရှုံးပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်ပါ”

ဈေးသည်သည် လုံချည်ကို သွက်လက်စွာခေါက်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်လေးထဲ အလျင်အမြန် ထည့်ကာ မြီလက်ထဲ ထိုးပေးတော့သည်။

“မမမြရေ၊ ဒီအဆင်လေး မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ ခင်ခင်၊ ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

“တစ်ရာသုံးဆယ်တဲ့၊ လျှော့ဦးမှာပေါ့နော်”

“တလက်စတည်းမို့ တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ ပေးလိုက်မယ်၊ ဆစ်မနေနဲ့တော့”

နှစ်ယောက်သား ပါတိတ်လုံချည်နှစ်ထည် ပိုက်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆီဘော်လီဆိုင်မှာ ခင်ခင်က ဘော်လီတစ်ထည် ဝယ်သည်။ မြီကိုယ်တိုင်ကတော့ ဇာမပါသည့် ဘော်လီလေးတစ်ထည် ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ စိမ်းအတွက် ပါတိတ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် အိရုန်စကို ရှာရသည်။ ရန်ကုန် မဆင်းနိုင်သည့်စပ်ကြား မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင် အဝတ်အစား လှမ်းမှာသော စိမ်းကိုလည်း ဩချ၏။ သူ ရန်ကုန်လာရင် အသစ်ဝတ်နိုင်အောင် တစ်ခါတည်းအပ်ပြီး ရွေးထားပါတဲ့။ ဪ စိမ်း၊ ငွေတွေကို ထားစရာ မရှိတော့ဘူး ထင်ရဲ့။

အိရုန်ရောင်စုံရောင်းသော ဆိုင်ထဲမှာ မီးမလာ၍ မှောင်မည်းနေသည်။ ခင်ခင်က သူ့လုံချည်နှင့် လိုက်ဖက်မည့် အရောင်လေးရှာသည်။ မြီက စိမ်းအတွက် တစ်ထည်၊ သူ့အတွက် ကျောင်းစိမ်းနှင့် တွဲဝတ်ဖို့ အဖြူတစ်စ ဝယ်ရသည်။ မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ အဖြူလား အဝါလား မကွဲပြား။ မနည်း ကြည့်ယူရသည်။

စီရိမုထွက်ပြီး အေရုံ(?)ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သည်နေရာမှာ စိမ်း ပြထားသည့် အလှကုန်ပစ္စည်း အများဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ရောင်းသောဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိသည်။ ဈေးလည်းမှန် ပစ္စည်းလည်း စိတ်ချရသည်တုံ။

မြရီက စိမ်းမှာသည့် နီဗီယာကရင် ဝယ်သည်။ ခင်ခင်က (?)နှင့်မိတ်ကပ် ဝယ်သည်။ ပင်ခရိုလို ဈေးမကြီးသော်လည်း ပင်ခရိုလိုပဲ လိမ်းလို့ကောင်းသည်တုံ။ တစ်ဆယ်ကျော်သာ ပေးရသည်မို့ အဖိုးနည်းပြီး သုံးပျော်သည်ဟု ခင်ခင်က ပြောပြသဖြင့် ပြန်လည် မှတ်သားရလေသည်။ မြရီတို့အဖို့ တန်ဖိုးနည်းဖို့သည် အရေးကြီးလှ၏။

မြရီအတွက် စိမ်းဝယ်ပေးခဲ့သည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ခင်ခင်က သဘောကျသဖြင့် ခင်ခင်အတွက် တစ်အိတ် ထပ်ဝယ်ပေးရသည်။ မြရီက သူ့ကိုင်ထားသည့် အိတ်ကို ကိုင်ပြီး

“ဟိုတစ်လောကမှ ကျွန်မ ဝယ်သွားတာ” ဟု ပြောနိုင်၍ နောက်ထပ် ငါးကျပ်ဆစ်၍ ရလေသည်။

နောက်ထပ် တိုတိုထွာထွာလေး ဝယ်ပြီးသည့်နောက် စိမ်းအတွက် အင်္ကျီရွေးရသည်။ နောက်ထပ်လည်း အပ်ရသည်။ စိမ်းက ချုပ်ခကို တစ်ခါတည်း ပေးချေသွားသည်။ ခင်ခင်ကတော့ သည်ဆိုင်က ဈေးကြီးလွန်းသည် ဆိုပြီး မအပ်ပေ။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ တစ်ထည် ၁၀ နှင့် အပ်တော့မည် ဆို၏။ မြရီလည်း သူ့အတွက် အင်္ကျီကို အပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့။

“ဆာတယ် မမမြရေ၊ တစ်ခုခု စားရအောင်”

“အေး စားတာပေါ့၊ ရွှေဆိုင် ဝင်ရဦးမယ် ခင်ခင်ရဲ့၊ စိမ်းက ဆွဲကြိုးလဲ ရွေးခိုင်းထားတယ်”

“အပြန်မှ ဝင်ရွေးတာပေါ့ မမမြရယ်၊ ခုတော့ ဆာလှပြီ”

“ခင်ခင် ဘာစားမလဲ”

“ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ စားမလားလို့”

“အေး ကောင်းသားပဲ၊ ဆေးဆိုင်မှာ မောင်မှာတဲ့ နန္ဒင်းခါးလဲ ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

မြောက်ဘက်တန်း အပေါ်မှဆင်းပြီး စားသောက်ဆိုင်တန်းကို မဝင်ခင် ဆေးဆိုင်ကို ဝင်ရ၏။ ခြေချင်းလိမ်နေသော ကျောက်ပွဲစားတွေကို ကွေ့ရှောင်သွားရ ပြန်သည်။ ခင်ထားရီကိုများ တွေ့လေမလားဟု ကြည့်မိသေးသည်။ ယခင်တစ်ခေါက်က စိမ်းနှင့် ခင်ထားရီတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသာစီးလေးတွေနှင့်

ဈေးကစားကာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်ကို မြင်ယောင်ရင်း ပြုံးမိသေးသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ မမမြရဲ့၊ လူတွေကလဲ ရှုပ်လိုက်တာနော်”

“ရှုပ်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ဟောဒီ ဈေးထဲမှာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ငွေတစ်ထောင်ကျော် ရအောင် ရှာလို့ရတယ် သိလား၊ ကိုယ်တို့တွေ တစ်လလုံး အာပေါက်အောင် စာသင်တာ သေချာမပြည့်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ အလုပ်ကလေး တည်မြဲအောင် သင်တန်းဆိုလဲ တက်ရ၊ စာဆိုလဲ ကျက်ရ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်မှ သူတို့လို လုပ်မစားတတ်တာ မမမြရယ်”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်လမ်းနဲ့ကိုယ် သွားနေကြတာပဲလေ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ တန်ဖိုးထားစရာဟာ လူလား ပညာလား ဆိုတာ တွေးကြည့်မိတယ်”

“ခင်ခင်ကတော့ မတွေးဘူး မမမြရယ်”

မြရီသည် မောင့်အတွက် ဆေးဝယ်သည်။ ပြီးတော့ စိမ်းမှာသည့် ပစ္စည်းတွေ စုံ မစုံ စာရင်းစာရွက် ထုတ်ကြည့်သည်။ ဝယ်စရာ သိပ်မရှိတော့။ ရွှေဆွဲကြိုး ရွေးပေးရမည်။ ရွေးပြီးသား အင်္ကျီတွေကို သူ့အစ်မဝမ်းကွဲအိမ် ပို့ပေးရမည်။ လူကြိုနှင့် မန္တလေးကို ပို့ပေးလိမ့်မည်တဲ့။ ပြီးတော့ ခေါင်းစည်းပဝါတစ်ထည် ညာဘက်အေရုံမှာ ရှိသည်တဲ့။ အပြန်မှပဲ လှည့်ဝယ်ရတော့မည်။

ဆေးဆိုင်မှထွက်ပြီး ကျောက်သမားတွေကို ရှောင်ကွင်းကာ
စားသောက်တန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ခင်ခင်က မြရီ လက်တစ်ဖက်ကို
ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ လိုက်လာသည်။ ခင်ခင်က ငယ်လည်းငယ်
လှလည်းလှသေးတော့ လူတွေက ငေးကကြည့်ကြသည်။

“ဒီနေရာကို လျှောက်ရတာ ကြောက်လိုက်တာ မမမြရယ်၊ လူတွေကလဲ ဘာလုပ်နေကြမှန်း မသိဘူး”

“ကျောက်ပွဲစားတွေလေ”

“အတင့်ရဲ့လိုက်တာနော်”

မြရီတို့နှစ်ယောက်သည် လူနည်းနည်းရှင်းသော ဆီချက်ဆိုင်မှာ
ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။

“ခင်ခင်တော့ တပည့်တွေ တစ်ရာ နှစ်ရာ စာသင်ရတာ မမောဘူး၊ ဒီဈေးထဲ လျှောက်ရတာ လူတွေများလို့လား မသိဘူး၊ ခေါင်းနောက်ပြီး မောနေတယ်”

“အဲဒီလူတွေလဲ ကိုယ်တို့လို စာသင်ရရင် မောနေမှာပဲ ခင်ခင်ရဲ့၊ မောင်က ပြောတယ်၊

မြက နေရာတကာ ဆရာမမျက်စိ ဆရာမအတွေးချည်း တွေးတတ်တယ်။ လူ့လောကအကြောင်း မသိဘူးတဲ့၊ ဟား ဟား”

“ဟော မမြရီရေ၊ ဟိုလူကြီး လိုက်လာပြန်ပြီ”

ခင်ခင်က အလန့်တကြား ပြောလိုက်၍ မြရီပါ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ခင်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ နေကာမျက်မှန်နှင့် လူတစ်ယောက် တွေ့ရ၏။ သည်လူကို စောစောကတည်းက ပွဲစားတွေ ရပ်နေသော နေရာမှာ တွေ့ခဲ့သည်။

“သူ့ဘာသာသူ လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခင်ခင်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမမြရဲ့၊ စောစောကတည်းက မမမြ ဆေးဝယ်နေတုန်း အဲဒီလူကြီးက မမမြကိုပဲ ကြည့်နေတာ”

“ကြံကြီးစည်ရာဟယ်၊ ကြည့်ချင်းကြည့် ခင်ခင်ကို ကြည့်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မမမြရဲ့၊ မမမြကို ကြည့်တာပါ၊ ဟော ဝင်လာနေပြီ”

သည်တော့မှ ထိုလူကို မြရီ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ မြရီ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသည့် လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အို သိပြီ သိပြီ။ အနားရောက်မှ ပို၍ သေချာသွားသည်။ သူက မြရီတို့ စားပွဲမှာ ရပ်ပြီး နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်တော့မှ နဂိုရုပ် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ယခင်တုန်းက ရုပ်နှင့်တော့ လားလားမျှ မဆိုင်တော့။

“ဆရာမကြီး ဈေးလာတာလား၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဖူး ထင်တယ်”

သူက ရင်းနှီးစွာဖြင့်ပင် မြရီတို့ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နေကာမျက်မှန်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လိမ္မော်ရည် တစ်ပုလင်း လှမ်းမှာသည်။

“အနားရောက်မှ မှတ်မိတော့တယ် ကိုသန်းစောရယ်၊ စောစောက ဆေးဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့သား၊ လုံးဝ မမှတ်မိဘူးလေ၊ မမှတ်မိဆို အရင်ရုပ်နဲ့ တခြားစီကိုး”

အသွင်အပြင် အမူအရာကပါ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ကိုတော့ မပြောမိ။ ယခင်က ကိုသန်းစောသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ လိုချည်က နွမ်းနွမ်း၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အမြဲဝတ်သည်။ ယခုတော့ ပြောင်ပြောင်လက်လက်၊ သားသားနားနား ရှိလှသည်။ အသားတွေဖြူပြီး ဝလည်း ဝနေသည်။

“အင်း မြကတော့ အရင်ရုပ် အရင်အတိုင်းပဲ။ စကားပြောတာလဲ အရင်အတိုင်းပဲ၊

ကိုကျော်နိုင် တစ်ယောက်ကော နေကောင်းလား၊ ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ”

“မောင် နေကောင်းပါတယ်၊ ကလေး သုံးယောက်လေ၊ ကိုသန်းစောရယ် တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ အရင်တစ်လောက စိမ်း လာတယ်လေ၊ ဒီဈေးထဲတောင် ရောက်သေးတယ်၊ ခုလဲ သူ့မှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ လာဝယ်ပေးရတာ”

ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ရောက်လာသဖြင့် ခင်ခင်က ဆာဆာနှင့် စားနှင့်သည်။ မြရီက မစားနိုင်သေး။

“ခင်ခင်ရေ၊ ဒါ ကိုယ်တို့နဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ကိုသန်းစောတဲ့၊ ဒါက ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်၊ ခင်ခင် ကိုယ်တို့ မတွေ့တာ ကြာလို့ စကား ပြောဦးမယ်”

“ပြောပါ မမမြ”

ကိုသန်းစောသည်လည်း မြရီကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ စိမ်းအကြောင်း ပြောတော့ မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။ ကိုသန်းစောကို စိမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြရီတို့ သိခဲ့ရတာပဲ။

“စိမ်းနဲ့ မြက ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ မြ မပါပါဘူး”

ကိုသန်းစောက မှန်ရာကို ပြောသဖြင့် မြရီက ရယ်မိသည်။

“ခုတော့ မြ မြနဲ့ တစ်မြတည်း မြနေလို့ ကိုသန်းစောရေ၊ သူ့မှာ မြလို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အပေါင်းအသင်း မရှိဘူးတဲ့၊ လူဆိုတာ တန်းတူဆက်ဆံရင် အပြိုင်အဆိုင် များတယ်၊ ကိုယ့်ထက် နိမ့်ကျသူကို ဆင်းပေါင်းတော့ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့ ကိုသန်းစောရယ်”

“အင်း စိမ်းကတော့ ဘယ်နေရာမဆို တွက်တတ်ချက်တတ် ပါပေတယ်ဗျာ”

ကိုသန်းစော၏ စကားမှာ အဓိပ္ပါယ် အပြည့်အဝပါ၏။ မြရီက ပြုံးမိပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ စိမ်းနဲ့ ကိုသန်းစောဟာ တန်းတူရည်တူပါပဲ”

“ဟား ဟား မြက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ၊ စိမ်းရဲ့ယောက်ျားက မန္တလေးမှာ လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမ နည်းနည်းပွေတာ တစ်ခုပဲ၊ ဒါကလဲ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ စိမ်းက ဒါလောက်ကို မှုတ်ယ် မထင်ပါဘူး၊

ကိုမောင်မောင်ဦးကလဲ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေနေ အချိန်တန်ရင်တော့ စိမ်းမှ စိမ်း၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာချည်းပါ။ လိုက်ဘက် ညီပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုက်ဆံရှာတတ်တာက လွဲပြီး လမ်းပေါ်မှာ ပျံကျပါပဲ”

မြရီသည် စိမ်းနှင့် ကိုသန်းစော အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသည်။

ကိုသန်းစောသည် မြရီတို့လိုပင် အညာသား။ ခပ်အေးအေး စာကြမ်းပိုး။ လူပုံကလည်း ရိုးသည်။ သည်ကြားထဲ ကဗျာဆရာ ယောင်ယောင်၊ နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင်လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုနေပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြသလဲတော့ မသိ။ ကိုသန်းစောသည် စိမ်း၏ အလှအောက်မှာ ယစ်မူးကာ အရူးအမူး တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ရတနာဆောင်၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကိုသန်းစောကို မမြင်ချင်မှ အဆုံး။ သူတို့အကြောင်းကို မသိချင်မှ အဆုံး။ သို့သော် သူ့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ် လူသိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး စိမ်းကတော့ သူ့ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍မှ မထင်ခဲ့ပေ။

စိမ်းသည် အစကတည်းက သူ့လျှောက်မည့်လမ်းကို သူ့ရွေးပြီးသား ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုလမ်းကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ တချို့သော မိန်းမလူလေးများလို စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို မဖန်တီးခဲ့။ ကိုသန်းစောကို ချစ်သည်ဟူ၍လည်း မပြော။ ချစ်သည့် အရိပ်အယောင်လည်း မပြခဲ့။

ဇွဲရှိလျှင် အောင်မြင်ရမည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သော ကိုသန်းစောသည်လည်း တစ်ဖက်သတ် အသည်းကွဲခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

ကိုသန်းစောလို လူပုံနဲ့နဲ့ ကဗျာဆရာပေါက်စကို စိတ်ကူးယဉ်ချစ်နှင့် ချစ်ချင်သည့် မိန်းကလေးတွေ ရှိခဲ့၏။ စိမ်း၏ မာနတရားအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေရခြင်းကို ကရုဏာဒေါသ ဖြစ်သူက ဖြစ်၏။ မချင့်မရဲနှင့် သနားသူက သနားသည်။ သို့သော် သူက စိမ်းမှ စိမ်း။

မြရီ ကိုယ်တိုင်ပင် မောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုသန်းစောနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရ ပြီးသည့်နောက် ကိုသန်းစောဘက်မှ နာကာ စိမ်းတစ်ယောက်တည်းမှ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောမိခဲ့လေသည်။

ယခု တွေ့ရသော ကိုသန်းစောသည် ကဗျာဆရာရုပ်လည်း မဟုတ်တော့။ နိုင်ငံရေးသမားနှင့်လည်း လားလားမှ မတူပေ။ ကုန်သည်ပွစားလား၊ တခြားနေရာမှာ တွေ့လျှင် သူဌေးသားလား ထင်ရလောက်အောင် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပ၍နေလေပြီ။ ဪ စိမ်းကို မခံချင်စိတ်နှင့်များ

ဘဝကို ပုံစံပြောင်းလိုက် လေသလား။ သို့သော် ယခုတိုင် သူက စိမ်းကို မယှဉ်နိုင်ပါဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မြီရီတို့ မောင်တို့နှင့်လည်း မတူတာတော့ အမှန်ပင်တည်း။

“ကိုသန်းစောကော အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“ကျပြီဗျာ၊ ကိုယ်တိုင်မစွဲတော့ အမေ့ပြန်အပ်ရတယ် ဆိုသလိုပဲ၊ အမေက ပေးစားတဲ့ မိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေနေပါပြီ၊ ကလေးက နှစ်ယောက်”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ စိမ်းလဲ ကလေးနှစ်ယောက်ပဲ၊ သူကတော့ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေတာပဲရှင်၊ ပိုက်ဆံကလဲ သုံးလိုက်တာ၊ ငွေတွင်းရှိသလား ထင်ရတယ်၊ ကိုသန်းစောကော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုသန်းစောသည် တစ်ချက်တော့ ဝိုင်းနေသေး၏။ ပြီးတော့ သူ့အခြေအနေကို လွယ်လွယ်ပင် ရှင်းပြသည်။

“ငါ ဖြစ်ချင်တာ ကျောင်းဆရာမ၊ ငါ ဖြစ်နေတာ သိချင်းသည်ဘဝ ဆိုသလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဈေးသစ်မှာ အထည်ရောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် အစက ဒီပတ်မင်မှာ ကျူတာ ဝင်လုပ်သေးတယ်၊ နောက်တော့ ယောက္ခတွေက ထွက်ခိုင်းတာနဲ့ ထွက်လိုက်တယ်၊ မိန်းမကို ဈေးကူ သိမ်းပေးရတာပေါ့လေ၊ နောက်တော့ ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးလေး ဘာလေး အကွက်မြင်ပြီး လမ်းပေါ်က ပွဲစားဘဝ ရောက်သွားတာပဲဗျာ၊ ဟား ဟား ရယ်ရသား၊ ခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ငွေကို သည်းခြေကြိုက်နေပြီဗျ”

မြီရီစိတ်ထဲမှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီလေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ရတနာဆောင်ရှေ့က ထွက်ခွာသွားရလေ့ရှိသော ကိုသန်းစောကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ကိုသန်းစောက ဘာတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်တာလဲ၊ မြ မသိလို့ပါ၊ စိမ်းတို့လဲ ချမ်းသာမုန်းတော့ သိတယ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်စားမုန်း သိကို မသိဘူး၊ အဲ စိမ်း လုပ်တတ်တာလေးတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး သိပါရဲ့၊ ခင်ထားရီလဲ ဒီဈေးမှာ အမြဲတိုင်တယ်တဲ့”

“ဪ မြကတော့ ကျောင်းဆရာမကြီးကိုး၊ အေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ထားရီတို့လိုပဲ အဆင်ပြေတဲ့အခါပြေ၊ မပြေတဲ့အခါ မပြေပေါ့၊ အရောင်းအဝယ်ကတော့ ဘာမဆို လုပ်တာပဲ၊ မြတို့ နားလည်အောင် တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူး”

“စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါတယ် ကိုသန်းစောရယ်၊ အိမ်ကိုလဲ လာလည်ပါဦး၊ မောင်နဲ့လဲ တွေ့ရအောင်”

ကိုသန်းစောက မြရီတို့အတွက် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဖိုးကိုပါ ရှင်းပေးသည်။ မြရီတို့ နေရာမှထမည့် ကြံစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ သူက ကိုသန်းစောကို လာရှာဟန် တူသည်။

“ဟေ့လူ ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား မျက်မှန်ကော”

ကိုသန်းစောက စားပွဲပေါ်မှ နေကာမျက်မှန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာများ အရေးတကြီး ဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အသိ တစ်ယောက်ဗျာ၊ ရှောင်လယ်သာ လိုချင်လို့ ရှာနေတာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီမှာရှိတာ သတိရလို့”

“ဟာ ဒါ ကျွန်တော် တပ်ဖို့ ဝယ်ထားတာပါ”

မြရီက ကိုသန်းစောကို နှုတ်ဆက်ရန် ခေတ္တစောင့်နေကြသည်။

ထိုလူက ကိုသန်းစောဆီက မျက်မှန်ကိုပဲ ဆွဲယူနေသည်။

“ခင်ဗျား ပြန်ဝယ်ရင် ရတာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ရအောင် ရှာပေးမယ် ပြောခဲ့လို့၊ လောလောဆယ် ရောင်းလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် တစ်ငါးနဲ့ ပြောထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုလဲ ယူသွားကွာ”

ထိုလူသည် ကိုသန်းစောဆီက မျက်မှန်ကိုယူပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ မြရဲ့ ဟဲဟဲ”

မြရီသည် သူတို့အလုပ်ကိုလည်း ရိပ်စားမိစ ပြု၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးကိုမှီပြီး ငွေတွေ ဖန်တီးနေကြပါကလားဟု နားလည်လာ၏။ စိမ်းလို့ အဝေးရောက် ဧည့်သည်တစ်ယောက် အတွက်တောင် အလုပ်ဖြစ်သေးသည် မဟုတ်လား။

“ကိုသန်းစောရဲ့ မျက်မှန်က ဘယ်လောက်မြတ်လို့လဲ၊ မြက မသိလို့မေးတာ၊ ရိုင်းတယ် မထင်နဲ့နော်”

“ကျွန်တော် ထောင့်သုံးရာနဲ့ ဝယ်ထားတာလေ၊ ခု ထောင့်ငါးရာ ရတော့ အလကားနေရင်း နှစ်ရာ မြတ်နေပြီပေါ့”

“အို မြက တစ်ငါးဆိုတော့ တစ်ရာငါးဆယ် မှတ်လို့”

ခင်ခင်ကပါ မနေနိုင်၍ ရယ်လေ၏။

“မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ် မြရယ်၊ မြကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ စိတ်လဲ အေးချမ်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ငွေရှာနေတာပဲ၊ ဒါမှ ငွေပြန်ရမှာကိုး၊ ဟောဒီ ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ ဒန်းလော့ပ်စပို့ရှပ်က ငါးရာတန်တယ် မြရဲ့၊ ကဲ စရိတ်က မကြီးလား”

“အရိုရို၊ ဒါနဲ့ မေးလက်စ မေးပါရစေဦး၊ အဲဒီ ဂျင်းဂျာကင်ကကော ဘယ်လောက်တန်သလဲ၊ မောင့်ကို ဝယ်ပေးသင့် ဝယ်ပေးရအောင် ဟဲဟဲ”

မြရီက အသောဖောက်လိုက်သည်ကို ကိုသန်းစောက သဘောကျနေသည်။ ခင်ခင်က “မမမြကတော့လေ” ဟု ပြောကာ ရယ်နေသည်။

“ဒါက ခုနှစ်ရာ မြရဲ့၊ ဟောဒီနာရီက ရိုးလက်စ ငါးထောင်တန်တယ်လေ၊ ကိုင်း ဆရာမကြီး ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းရင် တစ်သောင်းလောက် တန်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ငွေရှာဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ကဗျာဆရာပေါက်စ သန်းစော မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပွဲစားသန်းစော ဖြစ်နေပြီဗျ၊ ကဲ သွားတော့ ဆရာမကြီးရေ၊ ကြာရင် စိတ်ပျက်သွားမယ်”

“သွားပါတော့မယ်ရှင်၊ မောင့်ကိုလဲ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

မြရီတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်တန်းကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခင်ခင်က ဗန်းလေးနှင့်ချူရောင်းသော ဈေးသည်ဆီမှ ဘီးလေးတစ်ချောင်းကို နှစ်ကျပ်နှင့် ဈေးဆစ်၍ ဝယ်သည်။

မြရီက စိမ်းမှာသော ပစ္စည်းများကို အဆုံးသတ်အဖြစ် အေရုံမှာ ခေါင်းစည်းပဝါတစ်ထည် ဝယ်ပြီး ရွှေဆိုင်မှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဝင်ရွေးရပေဦးမည်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၃

ရွက်လှပန်း

“ကြုံဘူးပေါင်အေ၊ မိန်းကလေးက စားပွဲထိုး လုပ်ချင်ရတယ်လို့၊ ဒီအလုပ်က ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဟိုတယ်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ခေတ်ကတော့ ...”

အဘွား၏အသံကို အမေက လျှင်မြန်စွာ ဟန့်တားသည်။

“အမေကလဲ အမေတို့ခေတ်ကဟာတွေ မပြောပါနဲ့၊ ခု မိန်းကလေး တော်တော်များများ လုပ်နေကြတာပဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကွယ်ရာလွှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုမှာ ဝင်းအောင်လဲ ရှိသားပဲ”

“ဝင်းအောင်က ဘာအရေးလဲ၊ ယောက်ျားလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆိုင်ထဲလုပ်မှာကို ပြောတာ၊ အမေ့မြေးကို ဘယ်သူမှ မစော်ကားပါဘူးလို့”

“စော်ကားကား မကားကားအေ၊ သူများက မလေးမစား ဆက်ဆံမယ့်အလုပ်ကို”

“အမေတို့ကိုတိုင်ပင်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြောနေတာ၊ ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲနဲ့ လခ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ဘယ်မှာရမလဲ၊ ထမင်းလည်း အဝစားရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အမေတို့ပဲ မရှိရင် မရှိလို့ဆိုပြီး ညည်းနေ”

“ကိုယ့်မရှိတာနဲ့ဘဲ ကိုယ့်သားသမီး မျက်ကွယ်ပြုရရောလားအေ”

“ဘယ်သူက မျက်ကွယ်ပြုလို့လဲ အမေရဲ့ ...၊ မနက် လိုက်ပို့မယ်၊ ညနေ သွားကြိုမယ်၊ ဟိုမှာ တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်မောင်ဘွားသားချင်းက အနားမှာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေတာ”

“ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းပါလေရဲ့အေ”

အေးအေးဦး အလုပ်လုပ်ရေးသည် တစ်အိမ်လုံးမှာ ပြဿနာဖြစ်ရသည်။

အေးအေးဦးတွင် အဖေမရှိ။ အမေရယ်၊ အဘွားရယ် ရှိသည်။ အစ်မနှင့်ညီမလေး ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံး မိန်းမသားတွေချည်းပင် ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဆွေမျိုးများကို အားကိုး၍ နေရသည်။ အားကိုးသည် ဆိုရာမှာလည်း သားရေး နှာရေးမျှသာ။ ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေးကိုတော့ မိမိဘာသာ အသီးသီး ရုန်းကန်ရစမြဲပင် မဟုတ်ပါလား။

အစ်မမေမေဦးက မကြာမီကမှ ဘွဲ့ရကာ ရုံးတစ်ရုံးမှာ အထက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်၏။ ညီမလေး အတူး(မော်မော်ဦး)က ရှစ်တန်းဖြေမည့်ဆဲဆဲ။ အေးအေးဦးက ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါကျ၍ ကျောင်းမှ ထွက်ထားရသည်။ အဘွားကိုတော့ ထည့်တွက်၍မဖြစ်။ အမေက အဖေဆုံးပြီးခါစမှာ မတောက်တခေါက် ဈေးရောင်းရှာသေးသော်လည်း တွက်ခြေမကိုက်လှပေ။ ယခုတော့ အိမ်ရှေ့နားမှာပင် အဖီလေးချကာ ဇီးထုပ်၊ မရမ်းထုပ်လေးတွေ တင်ရောင်းရ၏။

အေးအေးဦးက အလုပ်လုပ်ချင်လှသည်ဆိုတော့ သူ့ပညာအရည်အချင်းနှင့် သင့်တော်သည့်အလုပ်ကို ရှာမတွေ့။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဝင်းအောင်နှင့် စကားစပ်မိတော့ အရင်းအနှီး အကော်အကပ်မလိုဘဲ လခ ၁၅၀ ရမည့်အလုပ်ကို ပြောပြသည်။

“လခက တစ်ရာငါးဆယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်ပိက ပိုရမှာ၊ သုံးလေးရာရတဲ့ အခါရ၊ ငါးရာ ခြောက်ရာ ရတဲ့အခါ ရတာ၊ ငါလည်းရှိသားပဲ၊ လုပ်ချင် လုပ်ပါလား”

တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း မဟုတ်သော်လည်း သာသာထိုးထိုးလေး ပြောလာတော့ သူ့အလုပ်က မက်စရာဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုဝင်းအောင်ဆိုသည်မှာ အဖေတူအရင်းဖြစ်၍ မတော်မတရားတာကို ချောက်တွန်းမည့်သူမဟုတ်။

“အမေ့ ပြောကြည့်ဦးမယ်”

“အဒေါ်ကိုတော့ ပြောပြထားပေါ့၊ မေမေဦးကိုတော့ မပြောနဲ့၊ နင့်အစ်မက ဘွဲ့လေးရတာနဲ့ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာ၊ သူက ဒီအလုပ်ကို ကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်နေမှာ”

“အိုး .. ဘာလို့ ကန့်ကွက်ရမှာလဲ၊ သူကန့်ကွက်လည်း ရမစိုက်ပါဘူး၊ ငါက မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့လခကလည်း သူ့အဝတ်အစားဖိုးတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ငါ အမေ့ကို ရအောင်ပြောမယ်၊ မရလည်း ဇွတ်လုပ်မယ်ဟာ”

“အေးလေ၊ ငါက နင့်စိတ်ကို သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တိုက်တွန်းတာ၊

အလုပ်ရအောင်တော့ ငါ့သူဌေးကို ပြောပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲဟယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က မေမေဦးက ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိသည့်ပြင်
တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပင် ပြောလေသည်။

“အေးဟယ် .. ငါတောင် လုပ်ချင်သေးတယ်”

မိန်းကလေးတွေရဲ့အမြင်တွေ ပြောင်းလဲကုန်ပြီလား။ ကျယ်ပြန့်လာတာလား၊
သေးသိမ်ကုန်တာလားတော့ မသိ။ အေးအေးဦးဘက်က တစ်မဲရတော့ အမေ့ကို
နားချရသည်။ အမေက အစကတော့ အင်တင်တင်။ နောက်တော့ လခအပြင်
အပိုဝင်ငွေတွေကို အားကျလာသည်။ သို့သော် မိခင်ပီပီ စိုးရိမ်စကားတော့
ဆိုသေးသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်တတ်ဖို့ လိုတယ် သမီးရယ်”

“အမေကလည်း စိတ်ချပါ။ ကျွန်မကို ဘယ်သူကများ ထိရဲလို့လဲ”

အေးအေးဦးအကြောင်းကိုတော့ အမေကလည်း သိသည်။ မေမေဦးတို့
အတူးတို့အတွက်သာ ဟိုလူက စလို့ ငိုလာတာနှင့်၊ ဒီလူက စာလိုက်ပေးလို့
ပြဿနာဖြစ်ရတာနှင့် မကြာခဏ စိတ်မောရသည်။ အေးအေးဦးကတော့
စိတ်ချရသည်။ ပြဿနာကို ဘယ်တော့မျှ အိမ်ကို သယ်မလာတတ်။ သူ့ဘာသာသူ
ရှင်းခဲ့သည်။ နှုတ်နှင့်တန်လျှင် နှုတ်နှင့်ရှင်း၏။ လက်နှင့်တန်လျှင် လက်နှင့်ရှင်း၏။
သူ့ကို တော်ရုံလူကလည်း မစရ။ သည်သတ္တိလေးအားကိုးနှင့်ပင် အမေက သူ့ကို
ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

မိမိသားသမီးကို ဘယ်မိဘက အန္တရာယ်တောထဲကို လွှတ်ပါ့မလဲ။ သို့သော်
ငွေရဖို့အတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြသော လူတွေထဲတွင် အေးအေးဦးတို့လည်း
ပါဝင်သည်ပင်။ အားလုံးသောလူတွေဟာ စားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်ခုခုကိုတော့
လုပ်ကြရတာပဲမဟုတ်လား။ အလုပ်ချင်း ကွာတာသာ ပြောစရာရှိသည်။ ဒါကလည်း
တစ်လောကလုံးက လူတွေမှာ လုပ်စရာအလုပ်က တစ်ခုတည်းရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

အေးအေးဦးက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့၏။
အလုပ်ထဲမှာ ဘဝတူမိန်းမငယ်များနှင့် ဆုံရလေသည်။ သူတို့သည် “ပန်းကမ္ဘာ”မှာ

စုရုံးမိကြ၏။ မိန်းကလေးစားပွဲထိုးများကို ဗန်းပြကာ စီးပွားရှာသော ဆိုင်များထဲတွင် “ပန်းကမ္ဘာ”သည် ရှေ့ဆုံးမှ ပါခဲ့သည်။ ပန်းကမ္ဘာ၏အဆင်အပြင်သည် ရှုချင့်စဖွယ်၊ ရင်ခုန်ဖွယ်။ အလုပ်ခွင်ဝင်၍ မကြာမြင့်မီမှာပင် သည်နေရာသည် နေသင့်နေအပ်သော အရပ်မဟုတ်ဟု အေးအေးဦး မြင်လာသည်။ ပန်းကမ္ဘာမှ မိန်းကလေးများသည် ပျူငှာလွန်း၏။ မပျူငှာ၍လည်း မဖြစ်။ မိမိတာဝန်ကျရာ စားပွဲမှ ဝင်ငွေ၏ အချိုးကျရာခိုင်နှုန်းကို ခံစားခွင့်ပေးထားသည်။ သည်တော့လည်း ငွေများများရအောင် ပျူရ ငှာရသည်။

“ဒီနေ့တော့ မစားသာဘူးဟေ့ ...။ တို့စားပွဲမှာ လူမကျဘူး၊ နီနီတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးယူနေတော့တာပဲ”

အိမ်ကို ရုံးစာရေးအလုပ်ရသည်ဟု ညာထားသော ဆွေဆွေမာသည် အမြဲတမ်း ညည်းညူတတ်သည်။ သူတို့ထဲမှာ နီနီကို လိုက်မီသူမရှိ။ နီနီ၏အပြုံးနှင့် ဆင်ယင်ခြယ်သမှုက သူတို့ထက် ရှေ့ကပြေးနေသည်။

“အားမကျပါနဲ့ ဆွေဆွေရယ်၊ ရသလောက်ပဲပေါ့”

အေးအေးဦးကတော့ မာနလေးကလည်း ရှိဆဲမို့ ငွေအတွက် မိမိအပြုံးကို အလွဲသုံးစားပြုပြီး မိမိအလှကို အသုံးချရာမှာ စိတ်က မကြည်မလင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခုမှ လောကထဲဝင်ခါစ။

နီနီစားပွဲမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ၊ တိုက်ပုံတွေ၊ မျက်မှန်ကြီးတွေ၊ သားရေအိတ်နက်တွေ စုပြုံနေဖန်များလာတော့ ဆွေဆွေမာ မခံချိမခံသာဖြစ်လာသည်။ ပန်းကမ္ဘာ၏သူဌေးကလည်း နီနီတို့ မြှောက်စားလာသည်ဆိုတော့ ဆွေဆွေမာ၏ မိန်းမလှမာနသည် ချိုးနှိမ်မရအောင် ဖြစ်လာတော့၏။

“အင်္ကျီလည်ပင်းလေး ဟိုက်ရုံ၊ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရုံလောက်တော့ လူတိုင်းတတ်နိုင်ပါတယ် မမအေးရယ်၊ ဆွေဆွေ သွားတက်ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင်လည်း ရတာပါပဲ၊ မယုံရင် မမအေး စောင့်ကြည့်”

ဆွေဆွေမာက တစ်ဖက်သတ် စစ်ကြေညာသည်။ နောက်တော့ ဆွေဆွေမာတို့စားပွဲမှာလည်း ယောက်ျားတွေ သောသောညံအောင် စုရုံးတတ်လာသည်။ ဖောက်သည်ဆွယ်တတ်သောအပြုံးသည် မည်မျှတန်ဖိုးမဲ့သည်ကို မတွေးအားတော့။ ငွေများများဆုတ်ကိုင်မိဖို့၊ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်နိုင်ဖို့၊ ဝတ်ချင်တာဝတ်နိုင်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်၍လာ၏။ ဆွေဆွေမာသည် သူရသော ပိုက်ဆံတွေကို အားလုံးမြင်အောင် ယပ်ခတ်၍ပြတတ်၏။

အေးအေးဦးက စိတ်ပျက်အားငယ်နေဆဲ ပြဿနာက ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“မိန်းကလေးစားပွဲထိုးလုပ်နေပြီး မျက်နှာထားက တင်းလွန်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေတယ်မသိ”

ယောကျ်ားတွေ သဘောထားသေးသိမ်လာပြီဆိုလျှင် မိန်းမထက်ပင် နိမ့်ပါးတတ်သည်ကို တချို့ သိကြမည်ပင်။ မကြားဟန်ပြု၍နေတတ်သော အေးအေးဦး၏ပါးပြင်နားမှာ မလိုတမာသံများ မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွားကြလေ၏။

“ဟေ့ ဒီမှာ ... ကြက်သွန်ချဉ်မှာထားတာ ကြာပြီလေ၊ မကြားဘူးလား”

မျက်နှာထားတွေကိုမကြိုက်၍ ခပ်ဖယ်ဖယ်နေကာမှ အထက်စီးနှင့် ခေါ်သံကြောင့် ပြန်လှည့်လာရသည်။ အလုပ်ခွင်မှာ အရေမထူသေးတော့ ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထသွား၏။

ကြက်သွန်ချဉ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ အလိုက်သင့် ချပေးလိုက်သည့်တိုင် မျက်နှာထားက ပျော့ပျောင်းလာခြင်းမရှိ။ နီနီတို့ ဆွေဆွေမာတို့ စားပွဲဆီမှာ မူးယစ်ရယ်မောသံများ ကြားရတော့ ရင်ထဲကဝေဒနာက ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ကျွန်မနာမည် အေးအေးဦး၊ ကဲ...နောက်ထပ် ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ရင့်လှချည်လား...ထိုင်စမ်းပါဦး”

သူတို့မျက်နှာပေးတွေက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ အလျဉ်းမရှိ။ သည်တုန်းက

အလုပ်ဝတ္တရားပဲဟူသည့် သဘောထားမျိုးကိုလည်း ပြတ်သားစွာ ထားတတ်ခြင်း မရှိသေး။ ငယ်စိတ်ငယ်သွေးနှင့် ထားမြဲဖြစ်သော မာနလေးက ချိုးနှိမ်မရအောင် ခေါင်းပြုလာသည်။

“ရှင်တို့ ဘာလိုချင်လဲ...ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်...ထိုင်တော့ မထိုင်နိုင်ဘူး”

“လိုချင်တာ ရမှာလား”

သူတစ်ပါး အပြောအဆိုခံရခြင်းကို နာကျည်းစရာအကောင်းဆုံးဟု ထင်မှတ်ဆဲမို့ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူသွားသည်။

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“မင်းက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ကို မတူဘူး၊ ဈေး သိပ်ကိုင်တယ်၊ တို့ကလည်း ဒါမျိုးမှ သဘောကျတယ်”

“ရှင် စကားကိုကြည့်ပြော”

“တို့က ဘာပြောလို့လဲ...၊ မင်းပဲ လိုချင်တာရမယ်ဆို”

“ကျွန်မက အစားအသောက်ကိုပြောတာ”

“တို့ကလည်း အစားအသောက်ကိုပြောတာပါပဲ၊ မင်းက ဘာထင်လို့လဲ၊ တခြားဟာထင်ရင်လည်း ထင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ကွာ”

စားပွဲဝိုင်းမှလူများ၏ ဝါးခနဲရယ်မောလိုက်သံသည် အေးအေးဦး၏နားထဲကိုသာမက ရင်ထဲ အသည်းထဲကိုပါ ဝင်ရောက်မြည်ဟည်းသွားသည်။

“ရှင်တို့ နှမချင်း မစာနာဘူး၊ လူကောင်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့လူတွေ၊ အလကားလူတွေ”

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ မျက်လုံးများက သူတို့စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာသည်။

အံ့အားသင့်သောအမှုအရာများ၊ အပြစ်တင်သောမျက်လုံးများဖြင့် အေးအေးဦးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ လောကကြီးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီလား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အေးအေးဦး”

ဆိုင်ရှင်ဦးလေးက ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။ ကျန်လူများက အေးအေးဦး၏ ဆက်ဆံရေးမပြေပြစ်မှုကို တိုင်တန်းကြသည်။ ဘေးစားပွဲက စားသောက်သူတွေက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် စိတ်မရည်မှုကို ပြကြသည်။ ဘဝတူမိန်းကလေးများက အတွေ့အကြုံမရင့်ကျက်သူအဖြစ် အပြစ်မြင်စွာ ကြည့်သည်။

အေးအေးဦး၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်လာကြလေသည်။ ရယ်မောသံ၊ လှောင်ပြောင်သံ၊ အပြစ်တင်ရှုတ်ချသံများ ညီစီဆူဝေလာသလို ခံစားရသည်။ နေရာမှ အမြန်ဆုံး ပြေးလွှားထွက်ခွာလာခဲ့မိ၏။

“အေးအေးဦး...အေးအေးဦး”

သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ တကြော်ကြော်ခေါ်နေသံ ကြားမှ မျက်လုံးများကို အားယူဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အေးအေးဦးရယ်”

ဝင်းအောင်က သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ စိုးရိမ်စွာ မေးသည်။

“မသိဘူး မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး...ဘာလဲ နင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ၊ စော်ကားလား”

ဝင်းအောင်က မျက်နှာတွေ နီမြန်းလျက် ထပ်မေးသည်။ သူ့ပုံက တစ်ခုခုလုပ်တော့မည့်ပုံ။ သည်တော့ အေးအေးဦးက ခေါင်းကို သွက်သွက် ခါယမ်းပြလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး...ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဘာမျှမဖြစ်ဘူးဟု ဆိုသော်လည်း အေးအေးဦးမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဝင်းအောင်သည် မီးဖိုချောင်တွင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေရသူ ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှေ့ကပြဿနာကို မသိ။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး...လာစားတဲ့လူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့”

အေးအေးဦးက မျက်ရည်စကို မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်သွင်းရင်း ဖြေသည်။

“နင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှတော့မလုပ်ပါဘူး...ငါ့ကို မခံချင်အောင်ပြောလို့”

“နင်ကလည်း ဒီလောက်ပဲ အကဲပါရသလား၊ တော်ရုံဆိုလည်း သည်းခံလိုက်ပေါ့ဟာ၊ အသားပွဲပါတာမှတ်လို့၊ ငါက ဘာများဖြစ်လို့လဲလို့၊ ကိုယ့်အသားထိရင်တော့ မခံနဲ့ပေါ့”

အလုပ်သဘောကို ဝင်းအောင်က ပြောနေပြန်သည်။ အေးအေးဦး စိတ်ညစ်၏။ သည်ကြားထဲမှာ ဆွေဆွေမာနှင့်နီနီက ပိုက်ဆံရတာချင်း ပြိုင်ကြတော့ အေးအေးဦး ပို၍စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ သူတို့မှာ မိန်းကလေးရယ်လို့မှ မာနမရှိကြတော့ဘူးလား။

“နင်ကလည်း ဒီလောက်လေးနဲ့ နောက်ဆုတ်မသွားပါနဲ့၊ အဒေါ်ကိုလည်း ပြန်မပြောနဲ့နော်၊ တော်ကြာ ငါပါ အဆူခံနေရမှာ၊ ကံ .. နင့်အလုပ် နင်သွားလုပ်တော့”

ဆိုင်ရှေ့ပြန်ထွက်လာရသော်လည်း စိတ်က မပါတော့။

ပန်းကမ္ဘာ၏သူဌေးကလည်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလျက်ရှိပြီ။ စားပွဲပေါ်မှ

စားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်အပေအရေများကို သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှပေ။

ထိုနေ့က တိတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့သည်။ နောက်နေ့မှာ နေမကောင်းဘူးဟု
အကြောင်းပြကာ အလုပ်မဆင်းဘဲ နေသည်။ ညနေဘက်တွင် ဝင်းအောင်
ရောက်လာ၏။

“နင့်အတွက် လခရှင်းပေးလိုက်တယ်၊ လာစရာမလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟာ၊
ဒါပေမဲ့ နင်စိတ်မပျက်နဲ့၊ ငါ ချယ်ရီမြေမှာ သွင်းပေးမယ်၊ မနက်ဖြန် လိုက်ခဲ့၊
ဟိုဆိုင်က ဒီဆိုင်လို မဟုတ်ဘူး၊ စည်းကမ်းလည်း ရှိတယ်၊ ဒီဆိုင်ကတော့
စီးပွားရေးဆန်လွန်းပါတယ်ဟာ”

“ဟိုမှာဆို နင်လည်းမရှိ၊ ဖြစ်ပါ့မလား ဝင်းအောင်ရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟိုက စည်းကမ်းကောင်းပါတယ်၊ ပါးစပ်က
ပြောတာဆိုတာလောက်တော့ သည်းခံပေါ့ဟာ၊ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်နေလို့
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

အေးအေးဦး ဘာမျှမပြောတော့။ ယခုတလော အိမ်မှာ ငွေစလေးရွှင်လို့
စားရေးသောက်ရေး ချောင်လည်ကာ ကြွေးမြီလေးလည်း ကင်းရှင်းခဲ့သည်။
အင်္ကျီလုံချည်သစ်လေး ချုပ်ဖို့ စုထားတာပင် အတော်ရနေပြီ။

“အေးလေ...ငါလုပ်ကြည့်ဦးမယ်”

ဝင်းအောင် ပြန်သွားတော့ အမေက အဘွား မသိအောင် တိုးတိုး မေးလေသည်။

“ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲ အေးဦး”

အေးအေးဦးက အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

“သမီး စိတ်ဆင်းရဲရင် မလုပ်နဲ့တော့လေ”

အမေက ကရုဏာသက်စွာ ပြောသေး၏။ သို့သော် ယခုတလော

အမေ၏ချူသံပါအောင် ညည်းညူသံတွေ လျော့ပါးသွားသည်ကို အေးအေးဦး သတိရသည်။

“စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး အမေ၊ သမီးလုပ်မယ်၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှမရွေ့ဘူး မဟုတ်လား အမေရဲ့”

အေးအေးဦး၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့နေကြသည်။ အမေကတော့ သက်ပြင်းကို တိုးတိတ်စွာချ၏။

သဇင်ပန်းသုံးခက်

“မညို၊ ငါ့လုံချည်ကို သေသေချာချာ မီးပူတိုက်ထားနော် ကြားလား၊ ပြီးရင် မခေါက်နဲ့၊ တန်းပေါ်မှာ ဖြန့်ထား၊ ခေါက်ရိုးကြောင်းကြီးတွေ ထင်နေရင် ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“အင်္ကျီကိုလဲ ပြန့်အောင် တိုက်ပြီးအင်္ကျီချိတ်နဲ့ ချိတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖိနပ်အဖြူလဲ ထုတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်အစ်ကို မေးရင်ငါသဇင်ပန်း သွားဝယ်တယ်ပြော၊ အခု ပြန်လာမယ်လို့”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် သားရေအိတ်ကို ကိုင်၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ သဇင်ပန်းပဲ။ မနေ့ကတည်းက ကြိုကြိုတင်တင် ဝယ်ထားဖို့ ကိစ္စ၊ ဟိုမိန်းမပေါ့၊ ဂရုလမ်း ဈေးထိပ်က သဇင်ပန်းသည်။ တစ်နေ့ကတည်းက သဇင်ပန်းလှလှ၊ အခက်ကြီးကြီး လေး ငါးခက်လောက် ဆက်ဆက် ယူခဲ့ဖို့ မှာလိုက်သည်။ “စိတ်ချပါ အစ်မ” ဆိုပြီး သည်နေ့မနက် ဈေးကို ရောက်တော့ ပိန်းပန်းဘက် လှည့်နေရလို့ သဇင်ပန်း ဝယ်ဖို့ မေ့သွားသတဲ့၊ သဇင်က သိပ်လဲ မပွင့်သေးလို့ ရှားတယ်တဲ့၊ သူသွားနေကျ အိမ်ကလဲ သဇင်မစိုက်၊ ပိန်းနဲ့ သစ်ခွပဲ စိုက်တယ်တဲ့။

“သစ်ခွပဲ ပန်ပါလား အစ်မရယ်နော်၊ ဗင်ဒါလေး တစ်ပွင့်မှ ရှစ်ကျပ်တည်း၊ အစ်မမို့ ပေးတာ၊ အန်တီ တစ်ယောက်က တစ်ဆယ်နဲ့ ယူနေကျ၊ သစ်ခွနှစ်ပွင့် ပန်လဲ လှပါတယ် အစ်မရဲ့”

သူကပြောသေးသည်။

“ငါဝတ်မှာက အပြာဟဲ့၊ မလိုက်ပါဘူး၊ သဇင်ပန်း ပန်ချင်တာ၊ သူ့အားကိုးပြီး နေတာ၊ ခုတော့ အချိန်တောင် မရတော့ဘူး”

“သဇင်က ရှားသေးတယ် အစ်မရဲ့၊ ဟောဒီ ခရမ်းရောင်လေးတွေ ပန်ပါလား၊ အပြာနဲ့ လိုက်ပါတယ်”

အရေးထဲမှာ သူက အရောင်စပ်နေ သေးသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးအေ”

သစ်ခွ ခရမ်းရောင်က ဈေးပေါလွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ သည်ပွဲမှာ သဇင်ပန်း ပန်မှပဲ ဖြစ်မည်။ ကိုယ်က အသက် လေးဆယ်ကျော်စ ဆိုပေမဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာက ကိုကို တူလေး။ ကိုယ်က လူကြီးလုပ်ပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ရမည့်ပွဲ။ ကိုကို ဘက်ကရော သတို့သမီး ဘက်ကရော လူကြီးလူကောင်းတွေ လာကြမည်။ ဆံထုံးမြင့်မြင့် ထုံးရမည်။ ချိတ်လုံချည် ဝတ်ရမည်။ အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ရမည်။ ပဝါ ခြုံရမည်။ အသည် အဝတ်အစားတွေနှင့်က သဇင်ပန်းနှင့်ပဲ ပန်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သဇင်ပေါ်စ ဆိုသော်လည်း ယခင် တစ်ပတ်ကပဲ အင်းလျားလိတ် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားရာ သဇင်ပန်းတွေကို ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် မြင်ခဲ့ရသေးသည်။

အိမ်က ကားကို ကိုကို ယူသွားလေတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ခြေကျင်ပဲ လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက သိပ်မဝေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာက ရှားပါးလှသည့် ပန်းတွေပေမဲ့ အဆင်သင့် ရှိနေတတ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပန်းဆိုင်တွေဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဆင်သင့် တွေ့ရလျှင် ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ ဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။

“သဇင်ပန်း ရှိလားဟင်”

“ရှိတယ်”

ရှိတယ်သာ ဆိုပေမဲ့ ပန်းကို မမြင်ရ။ ဈေးသည်က အေးစက်စက်။

“ပြပါဦး”

“ဘယ်နှစ်ခက် ယူမှာလဲ”

“လေး ငါးခက်ပေါ့”

ပန်းသည်က နောက်နားမှ ငှက်ပျောဖက် အထုပ်လေးကို အသာအယာ လှမ်းယူသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး ရှေ့မှာ ဖြေပြသည်။ အားမရစရာ၊ ပန်းက ဆယ်ခက်လောက်တော့ ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခက်ချင်း ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ အခက်လေးတွေက တိုနဲ့နဲ့ အပွင့်ကလဲ ကျပါဘိ။

“ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူးလား”

ဈေးသည်က ခေါင်းခါသည်။

“တစ်ခက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ခုနစ်ကျပ်”

“များလှသည်လား အဒေါ်ရယ်၊ အခက်ကလဲ ကျဲလိုက်တာ”

“ပေါ်ခါစကိုးကွဲ့၊ မနက်ကပဲ ဆယ့်ငါးခက် ရောင်းလိုက်ရတယ်၊ ဒါလဲ တော်ကြာ ကုန်မှာ”

ဈေးသည်က သူပန်းတွေကို အဖိုးတန် ရတနာလေးတွေ အလား ဖက်နှင့် တယုတယ ပြန်ထုတ်ပြီး နှိုးကြိုးလေး လိမ်ကာ ချည်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အခက်ကြီးကြီး လိုချင်တာ”

မဝယ်နိုင်ဘူး ထင်မည် စိုးသောကြောင့် ပြောလိုက်သေးသည်။ ဈေးသည်က စကားမပြန်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် နောက်တစ်ဆိုင် မေးသည်။ မရှိ။ နောက်မှ ရခိုင်ချိတ်တွေ ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရခိုင်သင်္ဃေ ရပြီ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားလေ့ ရှိတာ သတိရပြီး ထိုနေရာသို့ သွားပြန်သည်။

“သင်္ဇင်ပန်း ရမလားဟင်”

“ဪ သင်္ဇင်ပန်းက မှာမှ ယူလာတာ အစ်မရဲ့၊ အစ်မက ဘယ်နေ့ လိုချင်တာလဲ”

“အခုပဲ လိုချင်တာ၊ ပွဲက ညနေ သွားရမှာ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးက နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီ ကျော်ပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လုပ်စရာ နည်းနည်း ရှိသေးသည်။ ဟိုတယ်မှာ ဆောင်မှာမို့ တော်သေးရဲ့။

“ကျွန်မတို့က တစ်ရက် ကြိုမှာမှ ယူလာတာ၊ ဒီလိုလုပ်လေ အစ်မ၊ အိမ်ကို လိုက်သွားပါလား”

“အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ကမ္ဘာအေးဘုရား လမ်းမှာ၊ မဝေးပါဘူး၊ ဘော်ဒရီကွေ့တင်၊ ဘယ်ဘက် မြေခိုလမ်းထဲ ကွေ့ဝင်သွား၊ ဆိုင်းဘုတ်လဲ ရှိတယ်၊ ကားနဲ့သွားရင် မကြာပါဘူး၊

ဟိုမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အခက် လက်ညှိုးထိုး ဝယ်လို့ ရတာပေါ့ အစ်မရဲ့”

ကားနှင့် သွားရင် မကြာပါဘူး ဆိုသော ဈေးသည်၏ အထင်ကြီး စကားကိုတော့ သဘောကျသား။ ကားကလည်း ပါမလာခဲ့။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ သည်ကနေအဖို့ကတော့ သင်္ဃန်း ရကိုရမှ ဖြစ်တော့မည်။ ခက်ခဲလေလေ ပန်ချင်လေလေ။ ဈေးသည်က လိပ်စာ ကတ်ပြားလေး တစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။ အပွင့်စိပ်စိပ်၊ အခက်လှလှ ရခိုင်သင်္ဃန်း လိုသလောက် ရပြီတဲ့။

ကတ်ပြားက အခွံသား။ ဒေါ်ခင်မိုးအေးက ကတ်ပြားကို သားရေ အိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ဃန်းနောက် လိုက်ရဦးမည်။ ဈေးရေမှာ ရပ်ပြီး လေးဘီးကားကို တားရသည်။ ဘောင်ဒရီကွေ့ကို တစ်ဆယ်တဲ့။

“ရှစ်ကျပ် ထားပါဟဲ့၊ သိပ်မဝေးပါဘူး”

“မရဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီမှာ ဂိတ်ထိုးတော့ ဝင်ခတ်ကျပ် ပေးရသေးတာ”

အရေးထဲမှာ ဒရိုင်ဘာက အန်တီတဲ့။ အချိန်က မရှိတော့သည်မို့ ထိုလေးဘီးဖြင့်ပင် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်း အတိုင်း လာပြီး သူပြောသလို ဘောင်ဒရီကွေ့နား ရောက်လာသည်။ မြေနီလမ်းထိပ်မှာပင် ရခိုင်သင်္ဃန်း ရပြီ ဟူသော မြားပြထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။ လေးဘီးက အထဲအထိ မပို့၍ ဆင်းလျှောက်ခဲ့ရ၏။

လိပ်စာကတ်ပြားပါ ခြံနံပါတ်က အဆင့်ဆင့် မြားပြသွားသည်။ သူ့ခြံမ ရောက်ခင် တခြား သင်္ဃန်းခြံတွေကို ဖြတ်သန်း သွားရသည်။ လူလိုက်တဲ့ သင်္ဃန်းတွေ။ တိုင်လုံးကြီးတွေမှာ ပတ်ကာ စိုက်ထားသော သင်္ဃန်းတွေမှ အခက်လေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည်။ သင်္ဃန်းခြံကို ရောက်တော့ သူပြောသလို လက်ညှိုးထိုး ဝယ်လို့ ရပါရဲ့။ သို့သော် တစ်ခက် ဆယ့်နှစ်ကျပ်တဲ့။ အစက ငါးခက်ဝယ်မည် စိတ်ကူးသော်လည်း သုံးခက်ပဲ ဝယ်ဖြစ်တော့သည်။ ကြားကြားရွားရွား သုံးခက်ဆိုလည်း လှတာပါပဲ။ အပြန်မှာလည်း အငှားကားခ ရှစ်ကျပ် ပေးလိုက်ရသေးသည်။

“ဥလေးတွေကို ရေမှာ မြုပ်အောင်ထည့်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထား ကြားလား”

မညိုသည် ဒေါ်ခင်မိုးအေး လက်မှ သင်္ဃန်းခက်လေး တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရှိတသေ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ငှက်ပျောဖက်လေးဖြင့် ထုပ်ပြီး နီးကြိုးပါးပါးလေး စည်းထားသည့် သင်္ဃန်းခက်လေး တွေကို ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ပေါ်မှာ တင်သည်။

ဥကလေးတွေကို အရင်းမှာ ထားပြီး ရေလေး နည်းနည်းတောက်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ တယုတယ ထည့်ရသည်။

ယခုတော့ မိညိုသည် စည်းကမ်းကြီးသော အလှကြိုက်သော သူ့အိမ်ရှင်မ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေပြီ။ အလိုက်တသိ လုပ်ပေးတတ်ပြီ။ ရောက်စကတော့ အထာမကျသေး၍ ဧည့်သည်လာလျှင် အအေး ဖျော်တာ၊ ကော်ဖီ ဖျော်တာကအစ စနစ်မကျ။ လက်သုတ်ပဝါ ချပေးဖို့ အမြဲမေ့သည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး အပြင်သွားရာမှ ပြန်လာလျှင် ပိုက်ဆံအိတ် လှမ်းယူဖို့ သတိမရတတ်။ ယခုတော့ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် အလိုက်သိတတ်လာ၍ ဒေါ်ခင်မိုးအေးက သဘောကျလာပြီ။ မိညို၏ အဖေသည် ဒေါ်ခင်မိုးအေး ခင်ပွန်း၏ ရုံးမှ ညစောင့်တစ်ယောက်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေးကလည်း အဖော်အလှော် လိုခိုက်၊ မိညိုတို့ အိမ်မှာလည်း ကလေးတွေနှင့် မပြေမလည် ဖြစ်နေခိုက်မို့ မိညိုအဖေက မိညိုကို သည်အိမ်မှာ စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံတော့သည်။

တစ်ခါသာ ကျဖူးသေးသော လေးတန်း စာမေးပွဲကို ဆက်ဖြေချင်သော်လည်း မိညိုကို ဉာဏ်ထိုင်းလှသည် ဆိုကာ အမေက မထားချင်တော့။ မိညိုအောက်မှာ မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ညီမလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ မောင်လေးကတော့ သုံးတန်းမှာ စာတော်လှသည်။ ညီမလေးက သူငယ်တန်း၊ အငယ်ဆုံးလေးက အမေ့ရင်ခွင်မှာ။

မိညိုကသည် အိမ်မှာ ထမင်းဝဝလင်လင် စားရသည်။ အဝတ်အစားလှလှ ဝတ်ရသည်။ ပြီးတော့ တစ်လငါးဆယ် ရသည်။ အမေက ပျော်သလောက် နေတဲ့ လခကိုတော့ တစ်လတစ်လ အိမ်ပြန်တိုင်း အမေ့လက် အပ်ရသည်။

“မိညို တိုက်ပုံအင်္ကျီတွေ ပုဆိုးတွေလဲ မီးပူတိုက်ပြီး ဖြန့်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိညိုသည် ဒေါ်ခင်မိုးအေး လှမ်းပေးသော အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို မီးပူတိုက်ရ ပြန်သည်။ သည်အိမ်မှာ အလုပ် များများစားစားတော့ မရှိပါ။ အိမ်ကလည်း တိုက်ခန်းမို့ သိပ်မကျယ်လှ။ လူကလည်း နည်းသမို့ စည်းကမ်းတကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်တတ်ဖို့သာ လိုပါသည်။

ညနေဘက်မှာ ဒေါ်ခင်မိုးအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ အလုပ်များနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ခင်မိုးအေး တစ်ယောက်တည်း အတွက်ကပဲ အလုပ်များနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အနားမှာ စောင့်ပြီး လိုတာကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေ ရသည်။ မှန်ကိုနောက်က ကိုင်ထားဦး။ ဆံညှပ်ပေးဦး သည်ဘက် ဖိထားဦး စသည်ဖြင့် လက်မလှည့်ရ။ ဆံထုံးထုံးပြီး ရှေ့နောက် ဘယ်ညာ

ကြည့်နေသည်က ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသည်။

“မြန်မြန် လုပ်လေကွာ၊ ဧည့်သည်တွေ မရောက်ခင် ကြိုရောက်ရမှာ”

“အင်းပါ၊ ဟဲ့ မိညို၊ နင်က ဘာရပ်ကြည့် နေတာလဲ။ ပန်း ယူခဲ့လေ၊ သဇင်ပန်း၊ အမယ်လေး ကိုကိုရေ၊ သဇင်ပန်း တစ်ခက်ကို ဆယ့်နှစ်ကျပ်တောင် ပေးခဲ့ရတယ်၊ ကားချည်းပဲ ဆယ့်ရှစ်ကျပ် ကုန်တယ်၊ ရှာလိုက်ရတာ လူကို ဖတ်ဖတ်ကို မောရော”

“မင်းနှယ်ကွာ၊ ဒီသဇင်ပန်း ပန်တော့ ဘယ်လောက် ပိုလှ သွားမှာမို့လဲ”

“အမယ် ကြည့်နေပါ၊ ဟိုကျတော့ သဇင်ပန်းတွေချည်း ဝေနေမှာ၊ မင်္ဂလာ သတို့သား သတို့သမီး နောက်က လိုက်ရမှာ၊ ချိတ်လုံချည်နဲ့ ပဝါနဲ့ သဇင်ပန်းနဲ့မှ ခွဲမှာပေါ့၊ ဒါတောင် ငါးခက်လောက် ပန်ချင်တာ၊ မတတ်နိုင်လွန်းလို့”

“တော်လောက်ပါပြီကွာ”

မိညိုသည် သဇင်ပန်းထုပ်လေးကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ တယုတယ ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ တစ်ခက် ဆယ့်နှစ်ကျပ်တဲ့၊ ယခုမှ မညို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ ဖက်ရွက်ကို စည်းနှောင်ထားသော နှီးကြိုးလေးကို ဖြေလိုက်တော့ သဇင်ပန်းလေး သုံးခက်က နုနုရွှေ ပေါ်လာသည်။ ပထမဆုံး တစ်ခက်ကို ဒေါ်ခင်မိုးအေးက ဖြူနေသော လက်ကလေးနှင့် ယူကာ ဆံထုံးအရင်းမှာ ပန်သည်။ ဥစိမ်းစိမ်းလေးကို ဆံထုံးကြားထဲ ထိုးဝှက်လိုက်သည်။ အဖျားလေးကို အောက်သို့ ကွေးညွတ် ကျနေစေသည်။ နောက်တစ်ခုကို အလယ်မှာ စိုက်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ခက်က အပေါ်မှာ။ သုံးခက်ဆင့်ပြီး ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကွေးကွေးညွတ်ညွတ် ပန်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ လှပခွံ့ညား၍ သွားလေသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲ မိညိုရဲ့၊ မှန်ပြစမ်းပါဦး”

“ဪဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုလေ အန်တီကသိပ်လှနေလို့ ဟင်းဟင်း”

“ခေါ်ပြန်ပြီ အန်တီ၊ မမလို့ ခေါ်ပါဆို”

“ဪဟုတ်ကဲ့၊ မမက သဇင်ပန်းတွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် မိညို၏ ချီးကျူးစကားကိုပင် အားရကျေနပ်စွာဖြင့်

မှန်ကို ရှေ့နောက် ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ပဝါကို ရွှေလေးချကာ ဒေါက်ဖိနပ်လေး ခပ်ကြွကြွစီးပြီး ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဆင်းသွားလေသည်။

မိညို ငါ့ခေါင်းက ဆံညှပ်တွေ ဖြုတ်စမ်း”

တကယ်တမ်း ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် ပန်းကြိုက်သူ မဟုတ်ပါ။ အိမ်မှာလည်း မည်သည့်အခါမျှ ပန်းပန်လေ့ မရှိပါ။ ပွဲလမ်းသဘင်မို့ ပန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သဇင်ပန်းရယ်လို့ ပန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန် ဖြုတ်စမ်းဟယ်၊ ငါ့ခေါင်းတွေ ကိုက်လွန်းလို့ ပဝါခြံရတာလဲ အိုက်လိုက်တာ၊ လူတွေကလဲ များတော့ ငြီးစိစိနဲ့”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ မင်းက မသွားခင်ကတော့ တစ်မျိုး”

“အို ဒါတော့ လူတောသူတော သွားရတာ၊ ဒီလိုပဲ ပြင်ရတာပေါ့”

မိညိုသည် ဒေါ်ခင်မိုးအေး၏ ခေါင်းပေါ်မှ သဇင်ပန်း သုံးခက်ကို ဦးစွာ ဖြုတ်ရလေသည်။ ဖြုတ်သည် ဆိုရာမှာလည်း အခက်လေး ကျိုးမသွားအောင်၊ အပွင့်လေးတွေ ပွဲမသွားအောင်၊ ဥကလေးတွေ ပြုတ်မသွားအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး ဖြုတ်ရသည်။

“ဖြုတ်စမ်းပါဟဲ့ မြန်မြန်၊ ငါ အိုက်လှပြီ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးက ပြောသည်။ ညနေက သဇင်သုံးခက်သည် ဒေါ်ခင်မိုးအေး၏ ဆံထုံးထက်ဝယ် အတော်လေးပဲ လှနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သည်သဇင်ခက်က တစ်ခက်ကို ဆယ့်နှစ်ကျပ် တန်သည်တဲ့။ တန်ဖိုးကြီး၊ လှလည်းလှသော သဇင်သုံးခက်သည် လန်းဆန်းနေဆဲ။ မိညိုက သဇင်ပန်းတွေကို သီယောဇဉ် ကြီးစွာဖြင့် တယုတယ ယူပြီး ရေခဲသေတ္တာ ထဲမှာပြန်သိမ်းသည်။

“ငါ မပန်တော့ပါဘူး ဒီပန်းတွေ၊ အေးလေ သေသေချာချာထား၊ ပန်ချင်တဲ့သူရှိ ပေးရတာပေါ့၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ခံဦးမှာ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးက ပြောတော့ မိညို ဝမ်းသာ သွားသည်။ တစ်ပတ်လောက်တော့ ခံဦးမယ်တဲ့။

မိညိုသည် အိပ်ရာ ထသည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာကို ဦးစွာဖွင့်သည်။ ပန်းကလေး သုံးခက်ကို ကြည့်သည်။ လှပလန်းဆန်းဆဲ ရှိသော ပန်းလေးများကို မြင်ရမှ စိတ်အေးသွားပြီး တခြား အလုပ်များကို လုပ်သည်။

ရေနွေးအိုး တည်ရသည်။ ကော်ဖီ ဖျော်ရသည်။ ပေါင်မုန့် မီးကင်ရသည်။ ထမင်းချက်ထား ရသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး ဈေးက ပြန်လာသောအခါ ဟင်းပိုင်းချက် ရသည်။ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း ဟင်းရွက်ဟင်းသီး ယူရန် ထုတ်ရန် ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်တိုင်း ပန်းလေးတွေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့ မိညို၊ ခရမ်းသီး ယူခဲ့ပါဆိုတာ ဘာရပ်လုပ် နေတာလဲ”

“ဪ မမ၊ ဟို သဇင်ပန်း၊ အဲ”

သဇင်ပန်းတွေကို ငေးကြည့်နေရာမှ ရေခဲသေတ္တာကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ရသည်။ အင်း စနေနေ့ ရောက်ဖို့ ခြောက်ရက်တောင် လိုသေးသည်။ သဇင်ပန်းတွေက အဲဒီရက်အထိ လန်းနိုင်ပါဦးမလား မိညို တွေးကာ ပူနေမိသည်။

ထိုအခိုက် ဒေါ်ခင်မိုးအေး၏ ညီမဝမ်းကွဲ ရောက်လာသည်။ သူက အိမ်မှာ ဝင်ထွက် သွားလာနေကျ၊ လိုချင်တာ ရှိလျှင်လည်း နှုတ်ချိုချိုနှင့် တောင်းတတ် ပြုတတ်သည်။

“ဘာဟင်း ချက်သလဲ မမမိုး”

“ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ငါး၊ စားသွားပါလားဟဲ့”

“မစားတော့ပါဘူး မမရယ်၊ မနေ့က မင်္ဂလာဆောင် လူတော်တော် စည်တယ်နော်၊ မမကလဲ ပြင်ထားတာ လှလိုက်တာ၊ သဇင်ပန်းတွေနဲ့”

“အေးဟဲ့၊ ငါ့မှာ မနေ့က အဲဒီသဇင်ပန်းတွေ ရှာရတာ နေကိုကုန်ရော၊ တစ်ခက် ဆယ့်နှစ်ကျပ်တောင် ပေးခဲ့ရတယ်၊ ခြံအထိ လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီပန်းတွေရော မမ”

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ”

ပန်းကန် ဆေးနေသော မိညို ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး၏ ညီမ စိုးစိုးကိုလည်း မုန်းတီးစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ထင်သားပဲ။ သူလာကတည်းက တစ်ခုခုတော့ လိုချင်ပြီ ဆိုတာ။

“မမမိုး မပန်ရင် တစ်ခက်လောက် ပေးပါနော်”

“အေး ယူသွားလေ”

စိုးစိုးသည် ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လှမ်းသွားသည်။ မိညိုသည် စိတ်သောက ရောက်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ စိုးစိုးက အလှဆုံး အကြွေးဆုံး တစ်ခက်ကိုမှ ရွေးယူလိုက် လေပြီကော။

“ပြန်မယ် မမမိုး၊ အိမ်မှာလည်း ချက်တုန်း ပြုတ်တုန်း၊ ပန်းမရလိုက်မှာ စိုးလို့ လာတာ၊ တစ်ခက်တည်း ယူသွားတာနော်”

“အေးပါဟဲ့”

စိုးစိုးက ဥရလမ်းမှာ နေသည် ဆိုတော့ သည်လိုပဲ အချိန်မရွေး လာနေကျ။ သည်တစ်ခါတော့ သူလာခြင်းကို မကျေနပ်လွန်း၊ ခါတိုင်းလို “ပြန်တော့မလား မမစိုး၊ ထမင်းစားသွားပါဦး” ဟုပင် နှုတ်မဆက်မိ။ ရေခဲသေတ္တာကို အကြောင်းရှာဖွင့်ကာ ကျန်သဇင်ပန်းနှစ်ခက်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားရင်း ဂျိုင်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်မိလေသည်။

အိမ်ပြန်ရဖို့ သုံးရက်ပဲ လိုတော့သည်။ အမေ့ကို လခ အပ်ရမည်။ မောင်ညီမလေးတွေနှင့် တွေ့ရမည်။ သည်တစ်ခါ ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာလေးတွေ ရှိလိမ့်ဦးမည်။

ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ အသားတွေကို နေရာတကျ ထည့်သည်။ ကြက်ဥတွေကို စီသည်။ ရေပုလင်းတွေ ဖြည့်သည်။ သဇင်ပန်းလေး နှစ်ခက်ကို အရိပ်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ မိညို၊ နင် ဘာလုပ်နေလဲ၊ ပေးစမ်း ငါ့ကို ရေတစ်ပုလင်းလောက်”

မည်သည့် အချိန်က အိမ်ထဲ ရောက်လာသည် မသိ၊ ဒေါ်ခင်မိုးအေး၏ သူငယ်ချင်း မမနိုင်က ထုံးစံအတိုင်း စွာစွာစွာစွာဖြင့် သူ့အနား ရောက်လာသည်။ မိညို လက်က သဇင်ပန်းတွေကို နေရာရွှေ့ဖို့ သတိရသော်လည်း နောက်ကျခဲ့ပြီ။

“ဟယ် သဇင်ပန်းတွေ လှလိုက်တာ၊ မိုးပန်ဖို့ ဝယ်ထားတာလား”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးက လျှော်ထားသော ဆံပင်ကို မျက်နှာသုတ် ပဝါဖြင့် ပွတ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“မပန်ဘူး၊ ပွဲရှိမှ ပန်တာ၊ ဟိုစနေက တူတော်မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လေ၊ ဆံထုံးနဲ့မှ ခွံမှာမို့ အချိန်မီ ဝယ်ပန်လိုက်ရတာ”

မမနိုင်က သဇင်ပန်း နှစ်ခက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ မိညို၏ အသည်းဖျားမှာ လှုပ်ခါသွားသည်။ တစ်ခက်နှင့် တစ်ခက် နည်းနည်းငြိ နေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အခက်ကြီးကြီးကို လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ဆံထုံးမကျ၊ ဆံတုံမကျ သူ့ဆံပင်ကြားကို ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“မိညို နင့်မှာ ကလစ်ရှိရင် တစ်ချောင်းလောက်”

မိညိုသည် မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် မရှိဘူးဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရော့ ရော့ ဒီမှာယူ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးက ဆံညှပ်တစ်ချောင်း ရှာပေးသည်။ မမနိုင်က သဇင်ခက်ကို ခပ်ထောင်ထောင် ထားကာ ဆံညှပ်ဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ရောက်တတ်ရာရာ အတင်းအဖျင်း ပြောကြသည်။ ထမင်းစားကြသည်။ မိညိုမှာ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းလုပ်ကိုင် ပေးရသော်လည်း စိတ်က မရွှင်။ သဇင်ပန်းက တစ်ခက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ အလွယ်တကူ မမြင်သာအောင် အတွင်းဘက်ကို ဘာကြောင့် တွန်းမထားမိပါလိမ့်။ အောက်ဆင့်ကို ပြောင်းထားလျှင်လည်း မြင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ခုတော့။ သည်တစ်ခါတော့ လူတွေလစ်သည်နှင့် မိညိုသည် ကျန်သဇင်လေး တစ်ခက်ကို အောက်ဆင့် အတွင်းဘက် ကျကျကို ပို့ထားလိုက်တော့သည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် ပန်းကိုကြိုက်သူ မဟုတ်။ သူ့ဂုဏ်ဒြပ်အတွက် လိုက်ဖက်အောင် ပန်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပန်းကိုမတွေ့ရလည်း ပြဿနာ မရှိ။ အခြားသူတွေ မတွေ့ဖို့သာ အရေးကြီးလေသည်။

သည်နေ့ အိမ်ပြန်ရတော့မည် ဆိုတော့ မိညို ပျော်သည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး လက်ထဲမှ ငွေငါးဆယ်ကို တရိုတသေ လှမ်းယူသည်။

“ရော့ ဘတ်စ်ကားခ အကြွေ ယူသွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရင်တပတ်က သူများလာပေးတဲ့ ပဲကြမ်းကြော်တွေ ရှိတယ်၊ ဒီမှာဘယ်သူမှ မစားဘူး၊ နင့်မောင်လေးတွေ စားဖို့ယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်အမေဖို့ လုံချည်ဟောင်း တစ်ထည် ပေးလိုက်တယ်၊ မနက်ဖြန်စောစော ပြန်လာသိလား၊ ညနေစာ နင်ပြန်လာမှ ချက်ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး သွားတော့၊ ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်လဲ သတိထားဦး”

မိညိုသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေး မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တိုင်းမကျလျှင် အော်တတ် ငေါက်တတ် သည်ကလွဲ၍ ရက်ရောတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အရဲစွန့်ပြီး လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့ မသွားသေးဘူးလား၊ တော်ကြာ ကားတွေ ကျပ်နေမယ်”

“ဟို ဟို မမဆီက ကျွန်မ တောင်းချင်တာလေး ရှိလို့”

“ဟဲ့ ဘာတုံး”

မိညိုက ရေခဲသေတ္တာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“သဇင်ပန်းလေးပါ မမ”

“ဟင် သဇင်ပန်းက ရှိသေးလို့လား”

“တစ်ခက် ကျန်သေးတယ် မမ”

“နေပါဦး၊ နင်က ဘယ်နား သွားပန်မှာလဲ၊ ဆံပင်ဖြင့် မရှိဘဲနဲ့”

မိညို၏ ဆံပင်က တစ်မိုက်လောက်သာ ရှိသည်။ မိညို ရယ်နေသည်။

“ကျွန်မ အမေကို ပေးချင်လို့ပါ၊ အမေက ပန်းသိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဘာပန်းတွေ့တွေ့ ကောက်ပန်တာပဲ၊ ဆယ့်နှစ်ကျပ်တန် ဆိုတဲ့ သဇင်ပန်းကို ပန်ရရင် အမေ သိပ်ဝမ်းသာမှာ”

ဒေါ်ခင်မိုးအေးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် ရှိသည်။

“ယူသွား၊ ယူသွား”

မိညိုသည် ရေခဲသေတ္တာဆီ လျင်မြန်စွာ လှမ်းသွားသည်။ သူ တယုတယ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်း ထားရသော နောက်ဆုံး သဇင်ပန်းကလေး တစ်ခက်ကို ယူသည်။ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

ယခင်တစ်ခါ အမေ့ကို ပြောဖူးသည်။ အန်တီဝတ်တဲ့ လုံချည်က တစ်ထောင်ကျော် တန်သည် ဆိုတော့ အမေက မယုံဘူးတဲ့၊ ဘယ်လိုဟာမျိုး မို့လဲတဲ့။ မိညိုက သူ့အမေနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သော ဒေါ်ခင်မိုးအေးကို ကွယ်ရာမှာ အန်တီပဲ ခေါ်သည်။ အမေကလည်း ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသည့် ကျေးဇူးရှင်ကို ရိုရိုသေသေ ခေါ်ရမည်တဲ့လေ။ ဆယ့်နှစ်ကျပ် တန်သည့် ပန်းကို သုံးခက်တောင် တစ်နေ့တည်း ပန်ပြီး ပစ်ထားလိုက်သည် ဆိုလျှင် အမေက ယုံမည်မဟုတ်။ သည်တစ်ခါ လက်တွေ့ ပြလိုက်မည်။ ပြီးတော့ အမေ့ကို ပန်စေမည်။ ပန်လျှင် သုံးရက်လောက်တော့ ပန်ရမှာပဲ။ ဥကလေးက စိမ်းစိုနေသေးသည်။ ပိုက်ဆံကိုလုံချည်ခေါက်ကြားမှာ ညှပ်လျက် ချိုင်းအောက်မှာ ထားပြီး ဖက်ရွက်လေးနှင့် ထုပ်ထားသည့် ပန်းကိုတော့ လက်က ကိုင်ထားရသည်။

ကားကလည်း ကျပ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ လူတွေကလည်း တိုးလိုက်တာ။ သဇင်ပန်းကို ကာကွယ်ရသည်မှာ အမော။ ဆင်းရဲမည့် မှတ်တိုင် ရောက်တော့ အောက်ကလူတွေ တိုးမတက်ခင် မြန်မြန် ခုန်ချရသည်။ ဟောတော် သဇင်ပန်းကလေး လွင့်စဉ်သွားပါပကော။

“ဟယ် ဒီကောင်မလေး သေချင်လို့၊ ရပ်မှဆင်းလို့ ပြောနေတဲ့ဟာ”

စပယ်ယာ၏ ထောမနာပြုသံကို ဂရုမစိုက်အား၊ ခြေထောက်တစ်ဖက် မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း နာဖို့ သတိမရပေ။ သဇင်ပန်းခက်ကို အမောတကော ရှာဖွေရသည်။

လမ်းပေါ်က လူအုပ်ကြီးက ကားပေါ် ရောက်သွားသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် လူတွေကလည်း ကျောခိုင်း ထွက်သွားကြပြီ။ ကားက ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

မိညို တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်း ကျန်ရစ်သည်။ သဇင်ပန်းခက်နှင့် ဝင့်ထည်နေသော အမေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်၏။ သို့သော် သဇင်ပန်းခက်လေးက ကားဘီးအောက်ဝယ် တစ်စစီ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီကော။

ပြည့်စုံခြင်းနှင့် မပြည့်စုံခြင်း

နားထဲတွင် အသံများကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ မျက်စိများကို ဖွင့်၍မရသေး။ ခေါင်းထဲတွင် ရိပ်ရိပ်မျှ မူးလျက် ရှိသေးသည်။ သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့သည် တစ်ပြန်စီ နေရာယူလျက် ရှိ၏။

ခန္ဓာကိုယ်၏ နေရာ အနှံ့အပြားမှ နာကျင် စူးရှသော ဝေဒနာတို့သည် တစ်စတစ်စ ပေါ်ပေါက် လာပြန်၏။ မျက်စိကို တင်းတင်းမှိတ်၍ ပြန်အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားမိသည်။ ဝေဒနာမှ သက်သာလို သက်သာငြား အားထုတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ခဏကြာတော့ မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာလျှင် မပီပိုဝါးသော အသံများကို ကြားလာရပြန်သည်။

“မေမေ ဘာစားချင်သလဲ၊ စားချင်တာကိုသာ ပြောပါ မေမေရယ်။ သမီးလဲ ခွင့်ယူထားတာပဲ၊ အခု သမီးကိုယ်တိုင် ဈေးသွားတာ၊ မငယ်ကလဲ ဝိုင်းကူ ပေးပါတယ်၊ ကြက်သားကို အချိုရည် အကုန်ကျအောင် ပေါင်းထားတဲ့ ကြက်ပေါင်းရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦးလား မေမေ”

ညင်သာ တိုးတိတ်သော အသံတစ်ခုပင်။ သို့သော်လည်း သည်အသံတွေသည် မိမိနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သတ်နိုင်ချေ။ သည်အချက်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိ၏။ ကျွန်မတွင် မေမေဟု ခေါ်မည့် သားသမီး တစ်စုံတစ်ယောက်သည်သော် လည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော် လည်းကောင်း မရှိပါချေ။ ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်မကို သတင်း လာမေးမည့်သူပင် ရှိလိမ့်မည် မထင်။ ထို့အတွက် ဝမ်းနည်း ရမည်လား၊ ကျွန်မ မသိပါချေ။

လူ့ဘဝ၏ ရှုပ်ထွေး နက်နဲသော ပြောင်းလဲမှုများ၊ အိမ်ထောင်ရေး၏ အကောက်အကွေ့ မာယာပရိယာယ်များ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ကြောက်လွန်း၍ အစဉ်ထာဝရ အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရမည့် ဘဝမျိုးကိုသာ ဖန်တီး၍ နေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ နေခဲ့သည့်အတွက်လည်း များစွာ ကျေနပ်ခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ချမ်းသာမှု တစ်ဝက် ဆင်းရဲမှု တစ်ဝက်ကို မျှဝေ ခံစားကာ သားသမီး ခင်ပွန်းတို့ဖြင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေရမည့် ဘဝမျိုးထက် ထာဝရာချမ်းသာစွာ တစ်ယောက်တည်း နေရမည့် ဘဝမျိုးကိုသာ ရွေးချယ် ပျော်ပိုက် နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ရွေးချယ်သော ဘဝခရီးသည် မှန်ကန်သည် ဟုလည်း စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ခဲ့၏။

ယခုအခါ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ခုသော ဆေးရုံခုတင် ထက်မှာ ဝေဒနာ ခံစား နေရစဉ်မှာပင် ကျွန်မသည် အထီးကျန် ဘဝကို ရုတ်တရက် တွေးကာ ဝမ်းနည်းမိသလို ရှိသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်မိ၏။

မျက်စိများကို ဖွင့်နိုင်ရန် အားယူ လိုက်ပါသည်။ မေ့ဆေး အရှိန်က မပြေချင်သေး။ အစာ မရှိသော ဝမ်းကပင် ပျို့အန်ချင်သလို ဖြစ်လာ၍ အသာ ပြန်ငြိမ် နေလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် တိုးတိတ်သော အသံများသည် ဘေးဘီမှ ဝေဝေ၍ လာပြန်သည်။

“ဖေဖေ ကလဲလေ ညနေမှ လိုက်လာပါ ဆိုတာ မရဘူး၊ အတင်း လိုက်လာချင်တာ မနည်း ထားခဲ့ရတယ်၊ ဖိုးတာကြီးကလဲ ဘွားဘွားကော ဘွားဘွားကောနဲ့ တစ်မေးတည်း မေးနေတာပဲ၊ ဘွားဘွားဆီ လိုက်မယ်ဆိုလို့ ချောထားခဲ့ရတယ် မေမေရဲ့”

တုံ့ပြန်သံကိုမူ မကြားရ။ ညင်သာသော ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံများကို ကြားနေရ၍ လူနာကို အစာခွံနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ဝမ်းထဲမှ ဟာသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သည်တစ်ကြိမ် မှာတော့ မျက်စိကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက် ပြာဝေနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင် လာသောအခါမှ ဘေးဘီကို စောင်းငဲ့ ကြည့်မိ၏။ ကျွန်မ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ မူးရိပ်ရိပ် ဖြစ်လာ၍ အသာပြန်လှ လိုက်ရပြန်သည်။

“ဟော ဟိုသူငယ်မ သတိရလာပြီ၊ သမီးရယ် သွားကူပြီး ထူပေး လိုက်ပါဦး”

သမီး ဖြစ်သူ၏ ပြုစုယုယမှုကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေသော အဘွားကြီး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့သမီးသည် လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို အသာချ၍ ကျွန်မဆီ ပြေးလာလေသည်။

“ဘာလိုချင်သလဲ အစ်မ၊ ကျွန်မ ယူပေးမယ်၊ ထိုင်ချင်လို့လား။ ကျွန်မ ပခုံးကို ကိုင်ပြီး အသာလေးထ”

ကျွန်မသည် ထိုမိန်းမငယ်ကို အားပြု၍ ထထိုင် လိုက်ရသည်။ မူးရိပ်ရိပ် ဝေဒနာ ဖြစ်နေသည်မှာ ပြေစပြုပြီ။ ဝမ်းထဲမှာမူ ဟာ၍နေ၏။ ကျွန်မ ခုတင်ဘေးမှ စင်ကလေးပေါ်တွင် မှန့်၊ ဟောလစ်၊ ဘာလီ၊ စားစရာ သောက်စရာ အစုံအလင် ရှိ၏။ ဆေးရုံမတက်မီ တစ်လအလိုခန့်ကပင် လိုအပ်သမျှ ဆေးဝါးရိက္ခာများကို ကျွန်မ စုဆောင်း၍ ထားခဲ့၏။ အားလုံး အဆင်သင့် ရှိနေပါသည်။

“ရေနည်းနည်း သောက်ချင်လို့ကွယ်”

မိန်းကလေးသည် ရေပုလင်းထဲမှ ရေအနည်းငယ်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့ထည့်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်မ လက်များသည် မသိမသာ တုန်၍နေ၏။ သူမကပင် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းနားသို့ ဖန်ခွက်ကို တွေပေးပါသည်။ တစ်ငုံမျှ ငုံပြီး ဖန်ခွက်ကို ပြန်ပေး လိုက်ရ၏။

“ဘာ ယူချင်သေးလဲ အစ်မ”

“နေပါစေကွယ် တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် ကျွန်မကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ အသာအယာ ပြန်ချပေး၏။ ပြီးလျှင် သူမခင် ရှိရာသို့ ပြန်ပြေး သွားလေသည်။ အဘွားကြီးကမူ ငြိမ်သက်စွာ မှိန်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

“ဒါလေးကုန်အောင် စားလိုက်ပါဦးလား မေမေရယ်”

“တော်ပါပြီကွယ်၊ မစားနိုင်တော့ပါဘူး”

မိန်းကလေးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တိတ်ဆိတ်စွာ သိမ်းဆည်းနေ၏။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့် ထိုအဘွားကြီး လူနာ နှစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ မျက်စိကို အသာပြန်၍ မှိတ်ထားလိုက်၏။

“အိမ်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ မေမေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ မေမေသာ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ”

“အင်းပါ သမီးရယ်”

“ပြန်မယ်နော် မေမေ၊ ညနေအတွက် ဘာယူခဲ့ရဦးမလဲ”

“ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး သမီးရယ်”

“ညနေကျရင် မမမြိုင်တို့လဲ လာကြဦးမလို့တဲ့”

“ဒုက္ခရှာလို့ သမီးရယ်၊ သူတို့လဲ အားကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မလာနဲ့လို့ ပြောလိုက်ရောပေါ့”

“အို မေမေကလဲ သူတို့လဲ လာတွေ့ချင် ကြမှာပေါ့၊ လာပါစေ၊ ဘာခဲယဉ်းတာ မှတ်လို့၊ သမီးသွားမယ် မေမေ”

“အေး အေး”

“ခေါင်းရင်းက တံခါး ပိတ်ခဲ့မယ်နော်”

“အေး အေး”

သမီး ဖြစ်သူသည် တံခါးကို စေ့ပြီး အဘွားကြီးကို ရင်ညွန့်အထိ စောင်ခြုံပေးခဲ့ပြီးမှ ထွက်သွား လေတော့သည်။ အဘွားကြီးကတော့ အေချမ်း တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ဆဲ။ ကျွန်မသည် မိခင်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်သော မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ငေးမောနေမိ ပါတော့သည်။

* * *

ကျွန်မတို့ မိသားစုတွင် မိန်းကလေးချင်း သုံးယောက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်၍ အမေ၏ ကိုယ်ပွားလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ တာဝန် ဝတ္တရားများကို ခွဲဝေထမ်းဆောင် ရမည့်အပြင် အိမ်တွင်းရေး အိမ်ပြင်ရေး၊ ဒုက္ခသုခ မှန်သမျှကိုလည်း အတိုင်ပင်ခံ အဖြစ် ကြားသိ ခံစားရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အမေသည်ကား လူ့ဘဝကို ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူပင် ဖြစ်၏။ အမေတွင် မိဘများ မရှိ။ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ အမေသည် အထက်အညာ မြို့ကလေး တစ်မြို့မှ ယာသမား တစ်ဦးနှင့် စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ကျကာ လူ့ဘဝကို လက်ချည်းနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ အမေနှင့် အဖေတို့သည် သမီး သုံးယောက် ရသည်အထိ အခြေမကျနိုင်ခဲ့။ ထမင်းစားဖို့ကိုသာ လုံးပန်းရင်း ဒုတိယ အရွယ်၏ အဖိုးတန်လှသော ကာလများကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရ၏။ အဖေတစ်ယောက် လူလောကမှ စောစီးစွာ နှုတ်ထွက် သွားချိန်ဝယ် အမေသည် အားကိုးမရသော သမီးသုံးယောက်နှင့် ယောင်ချာချာ ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုလေးဦး ပါဝင်သော မိသားစုသည် ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်အဖျား တစ်နေရာဝယ် နှမ်းပါးစွာ ခိုကပ်မိချိန်တွင် ကျွန်မ အသက်သည် ၁၀ နှစ်ကို ရှစ်နှစ် စွန်းခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မတို့ကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုကာ ကယ်တင်ခေါ်ဆောင် လာခဲ့သူ ဦးကြီး ဦးလှဘူးသည် သံမဏိ စက်ရုံတွင် စာရေးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လေရာ ကျွန်မတို့

အတွက်မူ မဟာရာထူးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ အမေသည်လည်း ဈေးရောင်း ဈေးဝယ် အလုပ်ကို မလွှဲသာ မရှောင်သာ တတ်ကျွမ်းလာခဲ့၏။ ညီမ နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားနိုင်အောင် ကျွန်မသည် အမေနှင့်အတူ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ အမေ မျက်ကွယ်ပြုချိန်တွင် ကျွန်မသည် အရောင်းအဝယ်သာမက မွေးမြူရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးတွင်ပါ ဦးဆောင်တတ်သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်တွင် ကျွန်မ အရပ်ဆိုးဆုံးနှင့် ပညာ အမဲဆုံး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ အဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ထမင်းဘတစ်လုပ်၏ တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ သိနားလည်ခြင်း၊ အလုပ်လုပ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို မျက်မြင်ဒီဋ္ဌ ခံစားရခြင်း၊ ခြိုးခြံ ချွေတာခြင်း၏ ရလဒ်ကို ကောင်းစွာသိရှိ သဘောပေါက်ခြင်းတို့ဖြင့် သဘာဝ အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားခဲ့ရပါ၏။

ညီမငယ် နှစ်ယောက်သည်လည်း ခေတ်ပညာကို အတော်အသင့် သင်ယူနိုင်ကြ၍ ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော ကာလများတွင် အတန်အသင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ ဘဝသည် ကျေနပ်လောက်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်မသည်သာ မိခင်၏ ကိုယ်စား ထိန်းကျောင်း ပြုပြင်လိုသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးကို ထမ်းကာ သူတို့ ဘဝလမ်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြင့် အစဉ်လို စိတ်မောခဲ့ရ လေသည်။ ကျွန်မဘဝ အတွက်တော့ ကျွန်မ မေ့ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ် ကာလ၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု ဒဏ်သည် ကျွန်မ၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလိုမှု စိတ်ဆန္ဒများကို ဝါးမျိုးဖျက်ဆီးခဲ့ လေပြီ။

စားပင် သောက်ပင်တို့ဖြင့် ဝေဆာနေသော ခြံကလေး အတွင်းဝယ် သင့်တင့်သော အိမ်ကလေး တစ်ဆောင် ဆောက်ကာ ညီအစ်မ သုံးယောက်နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေရသောဘဝကို အခြေကျပြီဟု မှတ်ယူနေမိသော ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးကို ရုတ်တရက် ခြွေမည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မတွေးမိခဲ့။ အရာရာသည် ကျွန်မ ထင်သလို အေးဆေး ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိ။ အတည်တကျ မရှိ။ မတည်ငြိမ်သော လူ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရသည့် အခါ ကျွန်မ အံ့သြမိ၏။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်တွင် ခင်လေးသည် အထွေးဆုံး ဖြစ်ပြီး အညာမှာ မွေးသော်လည်း အသားဖြူ၏။ ရန်ကုန် ရောက်တော့ ခင်လေး အသက် ၁၂ နှစ်သာသာ ရှိသေးသည်။ လေးတန်းတွင် ကျောင်းအပ်နိုင်သဖြင့် သူ့ပညာရေးမှာ မလစ်ဟင်းခဲ့ရပေ။ ခင်လေးတစ်ယောက် အထက်တန်းပညာ ဆည်းပူးနိုင်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုလည်း နာလန်ထူစွာ အချိန်ဖြစ်၍ ခင်လေးအတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပင်။ အမြော်အမြင် ကြီးသော ဦးကြီး၏ စီမံမှုဖြင့် ခင်လေး ဆရာဖြစ် သင်တန်း တက်ခွင့်ရသည်။ ညီမလတ် ခင်ထွေးက ခုနှစ်တန်းသာ အောင်ပြီး ကျောင်းထွက်ကာ စက်ချုပ်သင်တန်း တက်သည်။ အမေ ကွယ်လွန်ချိန်မှာပင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် ဣန္ဒြေရရ နေနိုင်ပေပြီ။

သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ အငယ်ဆုံးက စ၍ ပြဿနာ တက်ခဲ့ရ၏။ မိခင်လေး အမိုက်မသည် သင်တန်းပြီးစ အလုပ်မရမီ စပ်ကြားမှာပင် လင်နောက်လိုက်ပြေး လေသည်။ ထိုစဉ်က ယူကြိုးမရခြင်း၊ အုံ့ခြင်း၊ နှမြောတသခြင်း တို့ဖြင့် ကျွန်မသည် အရူးမကြီး တစ်ယောက်သဖွယ် မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ တရားမဲ့လွန်း သည်လား ကျွန်မ မတွေးအားခဲ့။ ဘဝတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထူထောင်ပြီး အေးချမ်းမှု ရကာမှ ဒုက္ခကို ရှာလေသူဟု ညီမအပေါ် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်မအတွက် ကတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ခြင်းကို မိမိ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အားကိုးခြင်းဟုသာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ တွေးခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“သင်းထိုက်နဲ့ သင်းကံ နေပေ့စေ၊ ငါတို့ကတော့ မိတဆိုး ညီမလေး ရယ်လို့ အနစ်နာခံပြီး ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့ ရတယ်၊ ခုတော့ အတောင်အလက် စုံလို့ ပုန်ကန်ပြီး သွားတာ သွားပစေ၊ ငါ့ခြံရံကို မနင်းစေနဲ့။ သင်း ဒုက္ခရောက်မှ သိမယ်”

တကယ်တော့ ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာသော ကျွန်မသည် လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို စားဝတ်နေရေး တစ်ခုတည်းသာဟု စွဲလမ်း ယုံကြည်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ နှစ်သိမ့် ကြည်နူးစေမှု၊ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု၊ ရင်ခုန် လှုပ်ရှားမှုတို့ကို စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

“ကိုယ်တိုင်က ဆရာမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဘယ်ယောက်ျားကို အားကိုးဖို့ လိုသတန်း၊ သင်းကိုက မိုက်လိုက်လေ။ အပူမရှိ အပူရှာတဲ့ မိခင်လေး အမိုက်မ၊ အငယ်ဆုံးမို့ ပညာတွေ သင်ပေးထားတာ အတတ်ကြူးလို့ ဘီလူးဖြစ်ပြီလေ”

ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီမျှ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ဆူပူကြိမ်းမောင်း နေသော ကျွန်မကြောင့် ခင်လေးသည်လည်း အိမ်ဘက်ကို ခြေဦး မလှည့်ဝံ့ပါ။ ညီမလတ် ခင်ထွေးသည်လည်း နားရွက်ပင် မခတ်ဝံ့ခဲ့။ ဦးကြီးကလည်း ကျွန်မကို တရားချ၍ မရ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မသည် စိတ်နာနာဖြင့် နှင်းဆီခြံနှင့် ကြက်ခြံကို ရောင်းကာ စမ်းချောင်းဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ပါသည်။ ရှိသမျှ ငွေလေးကို အတိုးချစားရင်း ခင်ထွေးက အင်္ကျီချုပ်ရင်းဖြင့် လစ်ဟာသွားသော အသည်းနှလုံး တစ်ခြမ်းကို မေ့ပျောက်ကာ အေးချမ်းမှုကို ရှာခဲ့ရ၏။ ခင်ထွေးသည် ခင်လေး အဖြစ်ကိုပါ စုပေါင်းခံယူရင်း ယောက်ျားဆိုလျှင် မျက်လုံးမှ စွေမကြည့်ဝံ့အောင် ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာ သေသေဝပ်ဝပ် နေရရှာ၏။

“ခုဆိုကြည့်၊ မိခင်လေး တစ်ယောက် ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက် ကသီ နေပြီလဲ၊ အလုပ်က တစ်ဖက်၊ ကလေးက တစ်ဖက်နဲ့ ဖတ်သီ ဖတ်သီ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဟင်း၊ ငါတစ်ခါ ဘတ်စ်ကားပေါ်က လှမ်းတွေ့ လိုက်ပါတယ်။ ခြင်းစုတ် တစ်လုံးနဲ့ လူရုပ်ကို မပေါ်ဘူး”

တကယ်တော့ ခင်လေးသည် ကျွန်မကို မိခင်ကိုယ်စား ချစ်လည်း ချစ်ရှာ၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်ရှာ၏။ ကျွန်မကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ ကလေးတစ်ယောက် ရသည်အထိ ကျွန်မဆီ မလာရဲ။ ခင်ထွေးနှင့်မူ တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံကြပုံ ရ၏။ ခင်လေး၏ ယောက်ျားသည်လည်း ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ချုံတွဲပုံ ရ၏။ သာဓကတမှာ နေ၍ မြေနီကုန်းမှာ အလုပ်ဆင်းရသည်။ သည်အကြောင်း များကို ခင်ထွေး ပြောပြသော်လည်း ကျွန်မ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ထား၍ နောက်ထပ် မပြောရဲတော့။

“သူ့ဟာသူ သူ့ဘဝသူ ဖန်တီးချင်တဲ့ ကောင်မ၊ နေချင်သလို နေပေစေ၊ အိမ်မှာ မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေရရက်သားနဲ့ အားကိုးရှာချင်တဲ့ ကောင်မ”

ကျွန်မမှာတော့ ရင်ခွင်ထဲမှ ခွဲထွက်ထားသော သမီးကဲ့သို့ ရှိရသည့် ညီမတစ်ယောက် အတွက် သံယောဇဉ် ကြီးမားလှ သော်လည်း ဒေါသမီးကို မသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့။ သူ့အမှားဒဏ်ကို သူ ခံစေချင်သော ဆန္ဒတွေ ဆူဝေ နေခဲ့၏။ ပြည့်စုံအေးချမ်းစွာ နေရသည့် ဘဝမှ နေပူထဲကို ထွက်ချင်သူ မိန်းကလေး။ သူ့လောက်မှားတာ မရှိ။

နောက်ဆုံးတော့ ခင်လေးက အရဲစွန့်၍ လာခဲ့ပါသေးသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့နောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ပါလာချေပြီ။ ခင်လေးသည် အိမ်ပေါ်သို့ မရဲတရဲ တက်လာသော်လည်း ကျွန်မကိုတော့ ခပ်ရဲရဲ ကြည့်ကာ ထိုင်ကန်တော့၏။ သူ့ယောက်ျားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ကလည်း ကန်တော့၏။ သီတင်းကျွတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် မုန့်ပဲချိုချဉ်ဖြင့် လာကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ရာ သူ့အကြံဉာဏ် မဆိုးလှ။ ခင်ထွေးကတော့ သူတို့ချင်း ကြိုတင်တိုင်ပင် ထားသည့်အလား စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် စေ့စပ်ပြောလေး ပြောပေးရင်း ကလေးတွေကိုလည်း ကျွန်မဆီ မသိမသာ တွန်းပို့၏။ အကြီးက ယောက်ျားလေး၊ အငယ်က မိန်းကလေး၊ မျက်လုံးပြူးလေးများဖြင့် ချစ်စရာ။ သို့သော် ကျွန်မနှုတ်မှ ဘာစကား တစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာ။ ခင်လေးတို့ မိသားစု တစ်သိုက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကခတ် ကြည့်နေမိသည်။ ရသမျှဖြင့် လောက်အောင် ခြိုးခြံ နေထိုင်ရသော သာမန် လခစားတို့၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ဖုံးမရ။ အိမ်မှာ နေစဉ်ကတော့ ခင်လေးကို ပညာတတ်မကြီးမို့ အကောင်းဆုံးတွေကို ဖို့ခဲ့ရသည်။

ကြာလာတော့ ခင်လေး ယောက်ျားက အနေခက် လာပုံရ၏။ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ ဧည့်ခံနေသော ခင်ထွေး၏ အသံကလည်း အားပျော့လာသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်မယ် မမကြီး”

ခင်လေးသည် ဒုတိယအကြိမ် လက်အုပ်ချီ ကန်တော့၏။ ခင်လေးအသံ တုန်ယင်နေသည်။ ခင်ထွေးလည်း မျက်နှာပျက် နေသည်။

“ခင်ထွေး”

ကျွန်မက ခင်ထွေးဘက် လှည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ အားလုံးက ကျွန်မကို အာရုံစူးစိုက်၍ ကြည့်ကြ၏။

“ဘာလဲ မမကြီး”

ခင်ထွေးက အားတက်သရော မေးသည်။

“ငွေငါးရာ ယူပြီး ကလေးတွေကို ပေးလိုက်”

ရုတ်တရက်တော့ ခင်ထွေး ကြောင်သွား၏။ ပြီးတော့မှ နေရာမှ ထမည်ပြုသည်။ ခင်လေး၏ ယောက်ျားသည် ဆတ်ခန့် ထကာ တံခါးဝဆီ လျှောက်သွားလေသည်။ ခင်လေးက ခင်ထွေးလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“နေပစေ မမငယ်၊ ယူမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မ မမကြီးကို လာကန်တော့တာပါ၊ မမကြီးကို တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်လေး၏ အသံသည် မာနသံနှင့် ဝမ်းနည်းသံ ရောယှက်၍ နေ၏။ ခင်ထွေးလည်း နေရာမှ မထတော့။ မျက်ရည်ဝဲကာ ခေါင်းငုံ့၍ နေသည်။

ခင်လေးတို့ ပြန်သွားသော အခါ ခင်ထွေးသည် ကျွန်မကို ပထမဆုံး အကြိမ် ဆန့်ကျင်သော စကားကို ဆိုလေသည်။

“ဒါတော့ မမကြီး လွန်တာပေါ့၊ မမကြီးက သံယောဇဉ်ကို ငွေနဲ့ ဖြတ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ခင်လေးတော့ သိပ်စိတ်နာ သွားမှာပဲ၊ သူ့စိမ်းလဲ ပါတယ်။ မမကြီးက ကလေးတွေ ကိုတောင် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး ဆိုတော့ မမကြီးမှာ အသည်းနှလုံးမှ ရှိရဲ့လား”

ကျွန်မသည် ခင်ထွေးနှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားလုံးတွေ အတွက် အံ့ဩသော်လည်း မတုန်လှုပ်မိပေ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတွင် အသည်းနှလုံး ရှိဟန်

မတူတော့။

“ငါ့ကို အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ မိခင်ထွေး၊ သံယောဇဉ် ရှိလို့သာ ငါ နှင်တို့တွေ အတွက် ကြိုက် အစာ ရှာသလို ယက်ပြီး ရှာခဲ့တာပေါ့တဲ့၊ ခု ကြည့်စမ်း၊ ခင်လေး ဆင်းရဲနေပြီ၊ ငါနဲ့ အမေ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖန်တီး ပေးခဲ့ရတဲ့ ဘဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း မနေချင်ဘူး”

“ဒါတော့ သူလဲ သူ့သဘာဝ ချစ်တာ ကြိုက်တာ ရှိသေးတော့ပေါ့ မမကြီးရဲ့”

ကျွန်မသည် ခင်ထွေးကိုပါ မယုံသင်္ကာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိလေပြီ။ ဪ လူ့သဘာဝ ချစ်တာ ကြိုက်တာ ရှိသေးသတဲ့လား၊ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်မိ၏။

“ဪ ဒီလိုလား၊ ကောင်းပါလေရဲ့အေ၊ ညည်းလဲ ချစ်တာ ကြိုက်တာရှိရင် သွားပါ၊ ကြွတော်မူပါ၊ သွားကြ သွားကြ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြ၊ သံယောဇဉ် စကားတွေလဲ မပြောကြနဲ့၊ လင်ယူသားမွေး အလုပ်နဲ့ ထမင်းဝအောင် ရှာစားကြ၊ သွားကြ”

ကျွန်မမှာတော့ ဆင်းရဲတွင်း နက်ခဲ့ရသော ဘဝမှ ရုန်းကန် တက်ခဲ့ရသော ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုများကို ယနေ့တိုင် မေ့မရသေး။ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပင်ပန်း ဆင်းရဲရမည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရန် လုံးဝ စိတ်ကူး၍ မရပါပေ။ နေရိပ်မှာ ရောက်နေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် နေပူထဲ ပြန်သွားတော့ မည်နည်း။

* * *

ခင်ထွေးကတော့ ခင်လေးထက် ပိုသတ္တိရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ခင်ထွေးသည် ကျွန်မကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ချင်းလဲ မေတ္တာမျှ နေပြီ၊ သူ့မိဘတွေကလဲ သဘောတူတယ်၊ အဲဒါ သူတို့ လာရင်တော့ မမကြီး အဆင်ပြေအောင် စကားပြောပါနော်”

ခင်ထွေးသည် ကျွန်မထက် သုံးနှစ်သာ ငယ်သူဖြစ်၍ သူ့အသက်လည်း မနည်းတော့။ အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုမည်ဆိုလျှင် ပြုလောက်သည်။ သို့သော် သူ့စက်ချုပ်သည့် ဝင်ငွေမှာ ကျွန်မတို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ အတွက် ဖူလုံပြီးသား ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သူ့စိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းဖက်ဦးမည်ကို ကျွန်မ

စဉ်းစား၍ မရ။ သို့သော် သူပြောသလို ချစ်တာ ကြိုက်တာနှင့်ပင် ပေါင်းစည်းကြမည် ထင်သည်။ အချစ်သည် ထာဝစဉ် ခိုင်မြဲပါမည်လား၊ သူတို့ပြောသည့် အချစ်သည် ထမင်းမစားဘဲ ချစ်နိုင်မည့် အချစ်လား၊ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနိုင်မည့် အချစ်လား၊ ကျွန်မ သိတတ်စ အရွယ်တွင် အဖေနှင့် အမေတို့သည် အချစ်အကြောင်း ပြောသံ မကြားရ။ ဆီအကြောင်း ဆန်အကြောင်းသာ ပြောသံ ကြားရ၏။ အဖေ မရှိတော့သည် တွင်လည်း အဖေ့ကို ချစ်စိတ်ဖြင့် လွမ်းသံ မကြားရ။ ညည်းညူ တမ်းတသံသာ ကြားရလေသည်။ ခုတော့ ညီမတွေက ချစ်တတ် နေကြပါလား၊ ကျွန်မဘဝတွင်တော့ တစ်ခါမျှ မချစ်တတ်ခဲ့ဘူးပေ။

ခင်ထွေးသည် သူမဂီလာပွဲကို သူဘာသာ အကျဉ်းချုံး၍ စီမံ၏။ ကျွန်မသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ သူ့အစီအစဉ် အတိုင်း ဘေးမှ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်၏။ သူ သတိုးသားမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး စာရေးစာချီ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ခင်ထွေးသည် အပျိုဘော် ဝင်စက စပြီး တကုတ်ကုတ် စက်ချုပ်ကာ ချွေတာ စုဆောင်းခဲ့သော အလုပ်ကို အိမ်ထောင်ရေး အတွက် အချစ်အတွက် စွန့်ကြဲပေတော့မည်။

ခင်ထွေးကပင် စကားစ၍ ဆို၏။

“မမကြီး ဒီအိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေရစ်ပါ။ ကျွန်မ မကြာ မကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မမကြီး အတွက် အဖော် တစ်ယောက်လဲ ရှာပေးခဲ့မယ်၊ အိမ်လဲ နီးသားပဲလေ၊ လိုတာရှိရင် ခေါ်လိုက်ပေါ့”

ကျွန်မ သဘောကို သိသော ခင်ထွေးသည် သူ့စက်ကလေး တစ်လုံးကို မကာ ကျွန်မကို လမ်းခွဲဖို့ ပြင်လေသည်။ ကျွန်မရင်မှာ လှုပ်ရှားလှ သော်လည်း “မသွားပါနဲ့၊ ညီမရယ်၊ မမကြီးနဲ့ အတူနေပေါ့” ဟု မတားမိ ယောက္ခမတွေ ယောင်းမတွေ ကြားမှာ မျက်နှာငယ်ရှာဦးမည့် သူ့အဖြစ်ကို သူကမှ တွေးမပူဘဲ သွားပေစေပေါ့။ မမကြီးရဲ့ အိမ်မှာလို ရသမျှ ငွေလေး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုပြီး လက်ကောက်တွေ ခုနစ်ကွင်းဆင့် ဝတ်နိုင်မတုံ့လား။

“ငါ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ အေးအေးသာနေ၊ ခဏ ခဏလဲ လာစရာ မလိုပါဘူးအေ၊ ညည်းဘာသာပဲ အဆင်ပြေအောင် နေပါလေ”

ခင်ထွေးသည် တည်ငြိမ်စွာပင် ကျွန်မ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

ဪ အချစ်၏ စွမ်းပကားများ ကြီးမားကြပေစွ။

တစ်ယောက်တည်း နေရတာလဲ အရသာ တစ်မျိုးပါပဲ။ အပူအပင် မရှိ၊ အကြောင့်အကြ မရှိ။ အဖော် ခေါ်ထားသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရှိသည်မို့ အိမ်အတွက် ပူစရာမလို။ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးကလည်း သေးလှ၏။ အိမ်တွင်တော့ နေ့ပြန်တိုးယူသူ ဈေးသည်များ၊ လက်သိပ်ထိုး ပေါင်နှံ ရောင်းချသူများနှင့် စည်ကား၍ နေတတ်၏။ တိတ်ဆိတ်သော ညများတွင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသလို၊ ဝမ်းနည်းသလို ရှိသော်လည်း ပုတီးစိတ်ခြင်း၊ တရားမှတ်ခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်လိုက်၏။ ညီမတွေ၏ စားဝတ်နေရေး အတွက် တွေးပူသော်လည်း “သူတို့တောင် မကြောက်လို့ ဇွတ်တိုးကြသေးတာပဲ” ဟု ဖြေသိမ့်လိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဟင်းလင်းပြင်ထဲ လမ်းလျှောက် နေရသလို ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်စွမ်းသော လစ်ဟာမှုမျိုးကို ခံစားရပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း သမား အပျိုကြီးမို့ ကြားလူဖြင့် လာရောက် စပ်ဟပ်သူများ ရှိသော်လည်း ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ချစ်တတ်သော အသည်းနှလုံးနှင့် ခံစားတတ်သော အလိုဆန္ဒများသည် ကျွန်မဘဝတွင် အဘယ်ကြောင့် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရ သနည်း။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း မတွေးတတ်တော့။ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်ခြင်းသည် ကျွန်မဘဝကိုလွှမ်းခြုံ ဖုံးအုပ်ထားဟန် တူပေသည်။

ခင်ထွေးကတော့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်၏။ ရှိသမျှကို လှန်လှောစားသောက် သွားပြီး လုပ်စရာ ရှိသည်ကိုလည်း လုပ်ပေးသွား တတ်၏။ ခင်ထွေး၏ တစ်စ တစ်စ ပိန်ချိုးလာသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်ကာ အိမ်ထောင်ရေး အတွက် မြှုပ်နှံစတေး လိုက်ရသော စွမ်းအင်များကို တွေးဆ နှမြောမိ၏။ ခင်ထွေးကတော့ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်သည်သာ။ သူ့အိမ် အကြောင်း ယောက္ခမ အကြောင်း ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမျှမပြော။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ ကြားနေရပါသည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်း၍ အရာရာ ချို့တဲ့လျက် ရှိသော သူတို့ မိသားစုကို ခင်ထွေး လုပ်ကျွေး နေရပေပြီ။ ပြီးတော့ ခင်ထွေးက ပညာမတတ်။ လက်မှုပညာဖြင့် အလုပ်လုပ် ရသည်မို့ အထင်သေး ကြသည်တုံး။

တစ်ခါမှာတော့ ခင်ထွေး တစ်ယောက် မဝံ့မရဲဖြင့် ကျွန်မဆီ ရောက်လာသည်။ သူနှင့် ကျွန်မသည် ဘဝကို အတူ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်မို့ ကျွန်မကို သူ ယုံကြည် အားကိုးပုံ ရ၏။ ခင်ထွေးသည် အပြုံးမပျက် ဟန်ဆောင်ရင်း အသံမှန်ဖြင့် ကျွန်မကို ပြော၏။

“ခု စက်ကလေးကလဲ ချူချာတယ် မမကြီးရယ်၊ ဘီတင်စက်ကလေး ကောင်းကောင်း တစ်လုံးနဲ့ လဲချင်လို့ ငွေငါးရာလောက် ခဏလှည့်ပါ မမကြီး”

ခင်ထွေး တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွန်မ အကဲခတ်လိုက်၏။ လက်ကောက် တစ်ရံမျှလွဲ၍ ဘာမျှ မရှိတော့။ ကျွန်မက ဘာမျှမပြော၊ ငွေငါးရာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်ထွေးသည် ရယ်သလို မောသလိုနှင့် ကျွန်မကို ပြောသေးသည်။

“မမကြီး ယူနေကျ အတိုင်း ယူပေါ့”

“ငါက ပစ္စည်း မပါရင် တစ်ဆယ် ယူတာအေ့”

“ကျွန်မ လက်ကောက်တွေ ထားခဲ့မယ်လေ၊ သုံးကျပ်ယူ”

ခင်ထွေးသည် ပြုံးကာ ရယ်ကာဖြင့် သူ့ လက်ကောက်တွေကို ချွတ်၏။ ကျွန်မက ဘာမျှမပြောဘဲ ခပ်အေးအေး ကြည့်နေသော အခါ ခင်ထွေး မျက်နှာပျက် လာ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်မကို မယုံမရဲ ကြည့်ရင်း ကျွန်မ လက်ထဲကို လက်ကောက်များ ထည့်ပေးလေသည်။ ခင်ထွေးသည် ကျွန်မကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဆင်းသွား၏။ ကျွန်မမှာ ပြောချင်သော စကားများ ရှိပါလျက် နှုတ်လေးကာ မပြောဖြစ်တော့ပေ။ တကယ်တော့ ခင်ထွေးဆီက အတိုးယူဖို့လည်း စိတ်မကူး။ ငွေကို ပြန်ယူဖို့လည်း စိတ်မကူးပါ။ သူ့လက်ကောက်များ ကိုတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ထားလျှင် တစ်စတစ်စ ပျောက်ပျက်သွားမည် စိုး၍ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်သည့် သဘော ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ထွေး ကျွန်မကို စိတ်နာသွားဟန် တူပါသည်။ အတိုးလည်း လာမဆပ်၊ သူပစ္စည်းကိုလဲ လာမယူတော့ပါ။ ကျွန်မ သူ့ဆီကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောဖို့ ကြပါသည်။ သို့သော် အတန်ကြာက ဖြစ်ပွားခဲ့သော သားအိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ရောဂါ ပြန်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်မ အိပ်ရာထ လဲပါ တော့သည်။

* * *

အတွေးပေါင်း များစွာဖြင့် နိုးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်ဖြင့် ဖြစ်နေရာမှ ဆူညံသော အသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာမိ၏။ ဆေးရုံတွင်းသို့ ဧည့်သည်များ အဆက်မပြတ် ဝင်လာပါသည်။ ခဏ အကြာတွင်ပင် လူနာ နှစ်ယောက်သာ ရှိသော ကျွန်မတို့ အခန်းလေးထဲမှာ ဧည့်သည်များ ပြည့်၍ သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဧည့်သည်ကား တစ်ယောက်မျှ မပါ။ တစ်ဖက်မှ သားအိမ် ကင်ဆာဖြင့် လာရောက် ကုသနေသူ အဘွားကြီး၏ သားသမီး ဆွေမျိုးများပင် ဖြစ်ပါလေသည်။ အဘွားကြီး၏ အခြေအနေက သိပ်ဟန့်ပုံ မပေါ်ပါ။ လာရောက်သူများ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု အရိပ်လက္ခဏာကို အထင်းသား မြင်နေရသော်လည်း သူတို့နှုတ်ကမူ လူနာ အားတက်စေမည့် စကားများကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေကြလေသည်။

“မေမေ့ သားကြီးဆီက ဒီနေ့ပဲ စာရောက်လာတယ် မေမေ၊ တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက် နေပြီတဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြီးချင်း ရန်ကုန် ဆင်းလာမယ်တဲ့၊ မေမေ့ ယုန်မွေး ဆွယ်တာတောင် ဝယ်လာသေးတယ်တဲ့။ မေမေ ဆေးရုံက ဆင်းရင် ဝတ်ရမှာ အတော်ပဲ”

အဘွားကြီးက ကျေနပ် အားရဟန်ဖြင့် ပြုံးနေ၏။ သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်ဟန်တူသော အဘိုးကြီးသည် သားသမီးတွေ ကြားတွင် မားမားကြီး ရပ်ကာ အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်မတော့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပေါင်းလာတာပဲ၊ မေမေ ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး”

ချွေးမဖြစ်သူက သူယူလာသော ဟင်းခွက်ကို အဘွားကြီးရှေ့ တိုးပေး၏။ သမီးဖြစ်သူက အသာယူပြီး ခွံပေးလေသည်။

“အေးမာလဲ စာမေးပွဲ အောင်တယ် မေမေရဲ့၊ ဂုဏ်ထူး သုံးခုတောင်မှ အဲဒါ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ကျွေးမလို့တဲ့။ ဘွားဘွားကိုလဲ ဆုချခိုင်းမယ်လို့ ပြောနေလေရဲ့”

“အေး အေး၊ ငါ့မြေးက တော်သား၊ ဆုချရမှာပေါ့ကွယ်”

အဘွားကြီးဆီမှ ရွှင်လန်း အားတက်သော အသံကို ကြားကြရ၏။ ခတ္တခဏတော့ ရောဂါဝေဒနာကို မေ့ပျောက်နေဟန် တူလေသည်။

“ဟဲ့ ဒီမှာ မုန့်တွေ အများကြီးပဲ၊ စားမကုန်တော့ဘူး၊ ငါ့မြေးတွေကို ပေးလိုက်ပါဦး၊ စားကြ”

အဘွားကြီးက မုန့်ထုပ်များကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ အတူပါလာသော ကလေးများကို ကျွေးစေလေသည်။ ဧည့်နှင့်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီး အတန်ကြာမှပင် အိမ်သားတွေ ပြန်သွားကြသည်။ ကျန်မသည် တစ်ဖက် ခုတင်ပေါ်မှာ အိမ်က ပါလာသော ကြက်သားကြော်နှင့် ဆေးရုံ အလုပ်သမားကို ဝယ်ခိုင်းထားသော ထမင်းကို ကြိုးစား၍ စားနေရ၏။ ဆေးရုံမှ ဧည့်သည်တွေ ကုန်ခါနီးမှ အဖော် ကောင်မလေး မရွှေ ပြေးဝင် လာလေသည်။

“အမလေး မမကြီးရယ်၊ မမကြီး အခန်းကလဲ ရှာရ ခက်လိုက်တာ ကျွန်မ မနေ့က အခန်း သွားရှာတာ မတွေ့လို့၊ မမကြီး ဗိုက်ခွဲ ပြီးပြီလားဟင်”

ကျွန်မ ဘာမျှမပြော၊ ခေါင်းသာ အသာ ညှိတ်ပြလိုက်၏။ တကယ်တော့ ဗိုက်မခွဲပါ။ မေ့ဆေးပေးပြီး သားအိမ်ကို စစ်ဆေးပါသည်။ အခြား ဘာတွေ လုပ်သည်တော့ မသိပါ။

“မမကြီး မှာတာတွေ အကုန် ယူလာတာပဲ၊ စုံရဲ့လား ကြည့်ပါဦး။ မနက်ကျ ကျွန်မ ထမင်း လာပို့ရမလား”

“နေပေစေ မပို့နဲ့၊ အိမ်ကို ဘယ်သူတွေ လာကြသေးလဲ”

“ခင်ထွေးများ လာသေးလား” ဟု မေးလိုသော်လည်း မမေးတော့ပါ။

“မမကြီးဆီ လာနေကျ ဈေးသည်တွေ လာတာပဲ၊ မမကြီး ဆေးရုံ တက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အိမ်ဘေးက အဒေါ်ကြီးကတောင် မနက်ကျ လာမေးဦးမယ်လို့တဲ့”

“အေး ငါလဲ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ပဲ၊ ကဲ ဒါတွေ သိမ်းလိုက်စမ်း၊ စားလို့လဲ မရပါဘူး”

“မမကြီးကလဲ ဘယ်စားကောင်းမလဲ၊ ဟင်းတွေက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့”

တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘဝကြီးကိုက ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လှသည်ကို ယခုမှပင် ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်မတွင် ဆေးဝါး အစုံအလင် ရှိပါသည်။ ငွေ ရှိပါသည်။ သို့သော် ငွေဖြင့်ဝယ်၍ မရနိုင်သော အရာတွေ ရှိပါသေးကလား။

တစ်ဖက် ခုတင်က အဘွားကြီးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ သွားပါပြီ။ ကျွန်မသည်သာ တိတ်ဆိတ်သော ညလယ်မှာ ချောက်ချားစွာ နိုးကြားလျက် ရှိပါသည်။ နေ့လယ်က အိပ်ရေးဝထားသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်ရောက် နှောက်ယှက်မှုကြောင့် တစ်ကြောင်း ဘယ်လိုပင် ကြိုးစား၍ အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့ပါ။

ခင်လေး တစ်ယောက် သားသမီးတွေနှင့် လောက်မှ လောက်ငှ ပါလေစ။ ကလေးတွေညကလည်း ချစ်စရာ။ အတူသာ နေကြမည် ဆိုလျှင် ငါ

သားသမီးတွေနှင့် မခြား ချစ်ရမှာပဲ။ စောစောက မိသားစုလို ဆုဆူညံညံနှင့် ပျော်စရာကြီး နေမှာ။ ခင်ထွေးလည်း ယောက္ခမနှင့် အဆင်ပြေမှု ပြေပါလေစ။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်သည့် နေရာမှာ ခမျာ တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ် ရှာပေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီအစ်မတစ်တွေ စည်းစည်းလုံးလုံးသာ ဆိုလျှင် တစ်လောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဦးတော့ မှုစရာ မဟုတ်။ ယခုတော့ မိမိ တစ်ယောက်တည်း၏ အယူအဆ အောက်မှာ အားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မိုးသာ စင်စင်လင်း လာ၏။ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ပါ။

နောက်နေ့တွင် အထူး သူနာပြု ဆရာမ တစ်ဦး ငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ရပါသည်။ ဘေးခုတင်မှ အဘွားကြီးသည် အိပ်ရာမှ တော်တော်နှင့် မန်း။ ဆရာမလေးများ အဖျား လာတိုင်းချိန်တွင် အဘွားကြီး အခြေအနေ စိုးရိမ်ကြောင်းဖြင့် သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြ လေသည်။ အဘိုးကြီးနှင့် သားကြီး သမီးကြီးများ ချက်ချင်း ရောက်လာကြ လေ၏။

အဘွားကြီးသည် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူနှင့် သားသမီးများကို နှုတ်ဆက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏။ သေခြင်းတရားကို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရ သော်လည်း တုန်လှုပ်ပုံ မပေါ်ပါ။ လောကတွင် ကျရာ နေရာမှ တာဝန် ထမ်းဆောင် ပြီးဆုံးပြီမို့ အေးဆေးစွာ ပြန်လည် ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် နှယ်ပင်။ သားသမီးများသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကြေကွဲစွာ စောင့်ကြည့်ရင်း တောင်းဆို ပြုနေကြပုံရ၏။ ဘဝခရီးမှ ထွက်ခွာ သွားမည့်သူနှင့် ကျန်ရစ်သူတို့ အကြားတွင် မေတ္တာတရား၏ အရောင်သည် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါ့သာ အခုနေ သေသွားရင်တော့ ငါ့အတွက် ဘာမှ မရှိပါလား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ လျော့ပါး ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ရတဲ့ သောက၊ ဖြစ်လာသမျှကို လောက ဓမ္မတာရယ်ပဲ ရယ်လို့ မဖြေဖျောက်နိုင်တဲ့ ဒေါသတွေနဲ့ နောင်ဘဝမှာ ပိန်းပိတ် မှောင်နေတော့မှာပဲ”

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မအတွက် သူနာပြု ဆရာမ ရောက်လာပါသည်။

“မခင်အေး ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အပျိုကြီးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း အပျိုကြီးတွေလဲ သားအိမ်က ဒုက္ခပေးတတ် သေးတာပဲ။ တချို့လဲ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပျောက်သွားရော၊ ယောက်ျား ယူလိုက်ပါလား ဟဲ ဟဲ”

“မစွဲလို့ပါ ဆရာမရယ်”

ကျွန်မသည် စကားပြောဖော် ရသဖြင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်း သွား၏။

“ရတာမလို လိုတာမရနဲ့ တော်ကြာ ငှက်ပျောတုံး ဖက်နေရဦးမယ်နော၊ မောင်နှမတွေကော ရှိလား”

“ညီမနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူတို့ကတော့ အိမ်ထောင်တွေနဲ့”

“တူတွေ တူမတွေကိုပဲ ချစ်နေရတယ် ဆိုပါတော့လေ”

ကျွန်မ ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်ပါသည်။ ဪ ဘဝမှာ ချစ်စရာတွေ ရှိပါလျက် မေ့ထားခဲ့ပါ သည်ကော။ သေလျှင် ကိုယ်နှင့်အတူ ပါမလာနိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်စတစ်စ အိုမင်း ရင့်ရော်လာသည့် အဖြစ်ကို သတိမပြုခဲ့မိ ပါပေ။

ခဏ အကြာတွင် တစ်ဖက် ခုတင်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဆရာမသည် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကို မမြင်စေလိုသည့် အလား လိုက်ကာ တစ်ခုကို အပြေးအလွှား ယူငင်ပြီး တစ်ဖက် ခုတင်သို့ ကာရံပေး လိုက်ပါသည်။ ကျိတ်၍ ငိုရိုက်သံများ ပျံ့လွင့်လာသဖြင့် အဘွားကြီး ဘဝကူး သွားပြီဟု နားလည် လိုက်ရပါသည်။ ခဏ အကြာတွင်တော့ သူတို့ မိသားစု တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။ အလောင်းကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာမှ လာ၍ သယ်၏။ ဆရာမက ကျွန်မကို အားပေးသလို ကြည့်ရင်း “အင်း ရောဂါကလဲ ကျွမ်း၊ အသက်ကလဲ ကြီးပြီဆိုတော့” ဟု တိုးတိုး ရေရွတ်ပါသည်။

“ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ အားလုံးဟာ တစ်နေ့တော့ သေကြရမှာပါပဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မသေခင် လောကကြီးမှာ အဆင်ပြေအောင် နေဖို့သာ ရှိတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတော့ ဖြစ်ရာ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ပဲ နေတယ်၊ ကျွန်မမှာ ကလေးငါးယောက် ရှိတယ်။ အစကတော့ မွေးရမှာ စိတ်ညစ်တယ်၊ အခုတော့ ရိုးသွားပြီ အစ်မကြီးရဲ့၊ ဟဲ ဟဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဘုရားသခင် ပေးတဲ့ အတိုင်းပေါ့”

ဆရာမသည် ကျွန်မကို ဟောလစ်တစ်ခွက် ဖျော်၍ တိုက်၏။

“ပစ္စည်းတွေ ကလည်း စုံလှချည်လား၊ ညီမတွေက လာပို့ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ စုဆောင်းထားတာ”

“ဪ အပျိုကြီးဆိုတော့ စေ့စပ် သေချာတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်လဲ အစ်မကြီးရဲ့ နေမကောင်းတဲ့ အချိန်မှာများ ကိုယ့်သားသမီးက မတတ်တတ်နဲ့ ပြုစုတာလေး ကိုကပ် အရသာ၊ ဘာနဲ့မှကို မတူဘူး”

“အင်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

တကယ်ပင် ကျွန်မပါးစပ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ အရသာ မတွေ့လှပါချေ။ တစ်ဖက် ခုတင်မှ အဘွားကြီး ကတော့ သေခါနီးအထိ တပြုံးပြုံးဖြင့် သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်စွာ ရင်ဆိုင်သွား၏။ ကျွန်မမှာတော့ ပြည့်စုံသည်ဟု ထင်နေသော ဘဝ၏ မပြည့်စုံခြင်းကို ခံစား နေရလေသည်။

“ဟောဒီမှာလဲ ကြက်သားကြော်တွေ၊ အမဲသားကြော်တွေ ပါလား၊ အများကြီးပဲ”

“ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အထိ စားဖို့လေ”

ဆရာမသည် မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့ သွား၏။

“အို ကြာသွားတော့ ဘယ်စားကောင်းတော့မလဲ၊ တစ်မျိုးတည်း စားနေရတော့လဲ ငြီးငွေ့မှာပေါ့”

ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါ။ ပြောချင်စိတ်လဲ မရှိတော့ပါ။ အိပ်ရာပေါ် လှဲရင်း

အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစား နေလိုက်ပါသည်။ ညနေကျမှ အပြင်ကို လူလွတ်ပြီး ထမင်းဝယ်ခိုင်းလျှင် ဆရာမက ဘာပြောဦးမည်လဲ။ အို မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ ဘဝပဲ။

* * *

လူသံများ ဆူဆူညံ့ညံ ကြားရ၍ ဘေးခုတင်သို့ လူနာအသစ် ရောက်နေ သည်လားဟု မျက်လုံးဝေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့် သူများကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။ ခင်ထွေးနှင့် ခင်လေး။ ပြီးတော့ ခင်လေး၏ သမီး။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းမငယ်သည် ခင်လေးထက် ကျွန်မနှင့်ပဲ ပိုတူသလိုလို ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်မ ကြောင်၍သာ ကြည့်နေမိပါသည်။

“မမကြီးရယ်၊ ဆေးရုံ တက်ရတယ်ဆို အမှာခိုင်းရောပေါ့၊ ဈေးထဲက လူတွေပြောမှ သိရတယ်”

ခင်ထွေးက ငိုသံပါနှင့် ပြော၏။ ခင်လေးက ရှေ့တိုးလာရင်း ခေါင်းကိုငုံကာ ကျွန်မ လက်များကို ဆုပ်နယ် ပေးလေသည်။ ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော ကြည်နူးမှုတို့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားရပါသည်။

“မမကြီးက တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့သာပါ၊ ကျွန်မတို့ မမကြီး ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပြုစုနိုင်ပါတယ် မမကြီးရယ်၊ မမကြီးက ထမင်းတောင် ဝယ်စားနေတယ် ဆိုတော့”

ခင်လေးက ဝမ်းနည်းစကား ဆိုပါသည်။ သူနာပြုဆရာမ အနားတွင် မရှိ၍ တော်ပါတော့သည်။ ခင်လေးသည် ထမင်းချိုင့် တစ်ခုကို လက်မှ ဆွဲထားသော သူ့သမီးကို ရှေ့သို့ လှမ်းဆွဲ လိုက်ပါသည်။

“ကြီးကြီးမေကို ထည့်ကျွေးလိုက် သမီး”

ဆရာမ အခန်းထဲကို ဝင်လာလေသည်။

“ဟော အပျိုကြီး အိမ်ကလူတွေ ရောက်လာပြီလား၊ ဘာဟင်းတွေ ပါလဲ၊ အားရှိအောင် စားခိုင်းဦး၊ ဒီက အမဲသားကြော်တွေ မာနေပြီ ပြန်ယူသွားကြ”

ခင်လေး၏ သမီးလေးသည် ကျွန်မကို တရိုတသေ ထမင်းထည့် ပေး၏။ ခင်ထွေးက ကျွန်မကို အသာလေး ထူပေးပါသည်။ ခင်လေး၏ လက်ရာ ဖြစ်ဟန်တူသော ကြက်သား ဟင်းချိုသည် မြိန်လေစွ။

“သမီးက အခု ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ”

“ခုနှစ်တန်းပါ ကြီးကြီးမေ”

ကျွန်မ၏ နူးညံ့ ချိုသာသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ခင်ထွေးရော ခင်လေးပါ မျက်နှာများ ဝင်းပ သွားကြလေသည်။

“မမကြီး ဆေးရုံက ဆင်းရင် အဖော်ရအောင် မမတူတွေ တူမတွေ ခေါ်ထားပေါ့၊ သူတို့ ကျောင်းပိတ်လို့ အားနေကြတာ”

ခင်လေးက ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။ ကျွန်မသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။ ထမင်းတစ်ချိုင့် ကုန်သွားပါသည်။ စိတ်ရောလူပါ လန်းဆန်းသွား၏။

“ဆေးရုံမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပဲ နေရတော့မှာ ထမင်းတွေ ဘာတွေ လာမပို့နဲ့တော့၊ ညည်းတို့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဒုက္ခများတယ်”

“မများပါဘူး မမကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ မမကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ မမကြီးကို ကျွန်မတို့ မပြုစုလို့ ဘယ်သူ ပြုစုမလဲ”

ညီမတွေ၏ မေတ္တာ စေတနာကို ကျွန်မ နားလည် လာပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့ ဘဝခရီးအတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း ဖန်တီး သွားကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဖြင့် လူ့ဘဝကို တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်အောင် တားဆီး ထိန်းချုပ်၍ မရ။ လူ့လောက၏ အကြောင်းခြင်းတမျိုးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှား နေကြပေ၏။ မေတ္တာ၏ နွေးထွေးမှုကို ခံစားရသောအခါ ကျွန်မသည် အထီးကျန် ဘဝမှ တစ်စတစ်စ လွတ်မြောက်လာ၏။

“မမကြီး ဘာလိုသေးလဲ လိုတာမှာလေ”

ကျွန်မက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြ လိုက်၏။ ခင်ထွေးသည် ပိတ်စ အတိုအစများကို စပ်ချုပ်ထားသော စပ်စောင် တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ပေး၏။

“ဒီစောင်က ဂွမ်းစောင် ထက်တောင် နွေးတယ် မမကြီးရဲ့”

ကျွန်မသည် ခင်ထွေးကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် အားယူရ၏။

“ခင်ထွေး၊ ညည်း လက်ကောက်တွေ ငါ ခဏ သိမ်းထားတာ လာပြန်ယူချေ”

“ကျွန်မ သိပါတယ် မမကြီးရယ်၊ ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်မ အံ့ဩလို့၊ နောက်တော့ တွေးမိပါတယ်၊ မမကြီးဆိုမှာ ရှိနေတာ ကျွန်မဆိုမှာ ရှိနေတာနဲ့ အတူတူပဲလို့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ လာမယူတာပါ၊ မမကြီးမှာ ကျွန်မတို့က လွဲလို့ ဘယ်သူ ရှိလို့တုန်း”

ခင်ထွေးသည် လောကကြီးကို ကျွန်မထက်ပို၍ သဘောပေါက် ပေသည်။ သူတို့ ပြန်ရန် ပြင်သောအခါ ခင်လေး၏ သမီးငယ်သည် ကျွန်မနားကို ကပ်ပြီး ခပ်ချွဲချွဲလေး နှုတ်ဆက်၏။

“ကြီးမေ သမီးတို့ ပြန်မယ်နော်”

“အေး အေး၊ ကျောင်းပိတ်ရင် သမီးတို့ လာနေနော်။ အိုကွယ် ကြီးမေနဲ့ တစ်သက်လုံး လာနေကြ သိလား”

ကျွန်မသည် အားတက်သရော ပြောမိပြီး ကျွန်မဘာသာ ရှက်သွေးဖြာကာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိပါသည်။ သူတို့အားလုံး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်။ သို့သော် ကျွန်မ အထီးကျန် ဘဝက လွတ်မြောက်ပါပြီ။

သည်ည ကျွန်မ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ပါလိမ့်မည်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

မြစ်ငယ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၇၉

ပို့စကတ်လေးတစ်စောင်

အဖြစ်ဟောင်းဟူသည် လူတိုင်းကိုယ်စီရှိကြစမြဲ ။ အချစ်ဟောင်းဆိုသည်မှာလည်း များသောအားဖြင့် ရှိခဲ့ကြစမြဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်တွင် အချစ်ဟောင်း ရှိခဲ့ဖူးသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မစိတ်မှာ အထူးအထွေ မဖြစ်မိ။ ကျွန်မတွင်လည်း ရှိခဲ့သည်သာ။

ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုသော်လည်း မောင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် အချစ်ဟောင်းရော၊ အချစ်နှောင်းပါ မေ့ပြီတည်း။ ကျွန်မဘဝတွင် မောင်သာရှိသည်။ ကျွန်မအချစ်သည် မောင့်ဆီမှာသာ တည်သည်။ မောင့်ကိုလည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် မောင်က သည်နှယ်မဟုတ်။

ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် မောင့်အိမ်မှာပင် ကျွန်မလိုက်နေရသည်။ မောင့်အိပ်ရာ၊ မောင့်စားပွဲ၊ မောင့်စာအုပ်စင်တို့သည် ယခင်လူပျိုဘဝအတိုင်း နေရာမပြုက်ရှိနေသည်။ မောင့်ရည်းစားစာ တစ်ထပ်ကြီးကလည်း မောင့်စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်ကြားတွင် နေရာမပြုက်။ ကျွန်မစာများက အပေါ်ဆုံးမှာ ဆိုပါတော့။ နောက်ဆုံးရည်းစားစာပေကိုး။

ကျွန်မက ကျွန်မစာများမှလွဲ၍ ကျန်သောစာများကို ထီးနန်းချလိုက်သည်။ သွားလေရော အချစ်ဟောင်းများ၊ သွားလေရော အဖြစ်ဟောင်းများ။ ကျွန်မတို့သည် အချစ်သစ်နှင့် ဘဝသစ်ထူထောင်မည့်သူများ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မ လုပ်သည်ကို မတရားပါဟု မည်သူပြောမည်နည်း။ မောင့်ဘဝတွင် ကျွန်မခြယ်လှယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပြီ။

သို့သော် ကျွန်မစိတ်ကို တစ်စုံတစ်ခုသည် အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိသည်။ မောင့်စာများထဲတွင် အထင်ရှားဆုံး၊ အများဆုံးနေရာယူထားသော စာရွက်ပြာပြာလေးများပါတည်း။ သူမကို မောင်အချစ်ခွဲဆုံး ထင်သည်။ သူမကလည်း မောင့်ကို အတော်လေးချစ်ခဲ့ပုံရသည်။ သူမ၏ လက်ရေးက လှပသည်။ အရေးအသားက ခွဲနဲ့သည်။ သူ့အမည်က

စံပယ်။ နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ မောင်တင်စားပေးထားသော နာမည်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ မောင့်ကို ကျွန်မ ဘာမျှမမေး။ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိလျက် အတိတ်ကချစ်သူကို တမ်းတသတိရစေမည့်အဖြစ်မျိုး ကျွန်မ မလိုလား။ ထို့ကြောင့် သတိရစရာအကြောင်းကို ကျွန်မဖန်တီးမပေး။ ဒါမျိုးဆိုတာ ကြာရင်မေ့မြဲ။ မေ့လည်း မေ့စေရမည်။ မမေ့ဘဲ ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မညံ့လို့ပဲ။

“

စာ ခင်ဗျ”

စာပို့လုလင်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်မလှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် စာမဟုတ်၊ ပို့စကတ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ မောင့်အမည်ကို လိပ်တပ်ထားသည်။ မှ ဟူသော ဘက်တွင် ဘာမျှမရေးထား။ သည်လက်ရေးကို မြင်ဖူးသည်။ ကျွန်မကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ မောင့်ဆီမှာ အများဆုံးတွေ့ရသော စာရွက်ပြာပြာလေးများထဲမှ သည်လက်ရေး။ ရုပ်ပုံရှိရာဘက်သို့ လှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အမယ် အမယ်၊ အမိပွယ်ကလည်း အပြည့်အဝပါလား။ ပြာသောကောင်းကင်နောက်ခံတွင် သစ်ကိုင်းလေးတစ်ခု ထိုးကျနေသည်။ ရွက်ဝါလေးများ လေတွင် လွင့်ဝံ့နေသည်။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်တည်းမှ တစ်ကောင်တည်း။ ဖော်ကွဲတဲ့ငှက်ငယ်အသွင်။

စာဆိုရင်တော့ ကျွန်မဖောက်ဖတ်မိမည် မဟုတ်။ ခုတော့ ပို့စကတ်ဖြစ်နေ၍ မဖောက်ဘဲနဲ့ မြင်ရသည်။ မစူးစမ်းဘဲနဲ့ သိရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာယကံရှင် မောင့်ကိုတော့ ကျွန်မပေးလိုက်ရသည်။ မောင်က အမှတ်တမဲ့ကြည့်ပြီး စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဘာမျှ အလေးမထားသည့် သဘော။ သို့သော် ကျွန်မရှေ့မို့ ဟန်ဆောင်သည်လား မသိနိုင်ချေ။

“

ပို့စကတ်ပို့တာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျွန်မကသိလျက်နဲ့ မေးလိုက်သည်။ ဘာမျှမမေးဘဲ နေမည်ဟူသော ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ရုတ်တရက် မေ့သွားသည်။

“

ဟိုလေ စံပယ်ပါ”

“

ဪ နာမည်လဲ မထိုးထားဘူးနော်။ သူ့လက်ရေးကို မောင်မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မအသံက ခနဲသံပါသွားသည်။ သို့သော်မတတ်နိုင်ပြီ။

“

အလကားပါ ထားရယ်။ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေပါနဲ့။ မောင် သူ့ကိုမေ့နေတာ ကြာပါပြီ။ လာကွာ ထမင်းစားကြစို့”

ဟုတ်ပါရဲ့။ မောင်အလေးမထားတာကို ဘာကြောင့်များ အရေးတယူလုပ်ပြီး အစဖော်ပေးနေမိပါလိမ့်။ စိတ်ထဲကမူ “မောင့်ကိုတော့ သူ မမေ့သေးဘူး”ဟု ပြောနေမိသည်။

သည်ဇော်လမ်းက သည်တွင် တစ်ခန်းရပ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်။ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ဖို့ သင့်သည်။ သို့သော် မဆုံးနိုင်သေးသော တေးတစ်ပုဒ်သဖွယ် မစံပယ်က ဆက်လက်သီဆိုနေချေသည်။ စံပယ်ထံမှ ပို့စကတ်များကား ရောက်လာမစဲ တသဲသဲတည်း။ အဓိပ္ပါယ်ကလည်း ထပ်တူသာပင်။ ငါးလေးတစ်ကောင်တည်း ဖော်ကွဲနေပုံ၊ သမင်မလေး တစ်ကောင်တည်း တောလမ်းထဲမှာ လမ်းမှားနေပုံ၊ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး တစ်ပင်တည်း နွေအထီးတည်း ကန္တာရမှာ မားမားကြီး ရပ်တည်နေရပုံ စသည် စသည်တို့တည်း။

မစံပယ် ဘယ်လိုရည်ရွယ်လေသလဲ၊ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ။ ဘာကိုဖြစ်စေချင်သလဲ။ ကျွန်မ သံသယ မကင်းနိုင်ပါ။ မောင်နှင့်မစံပယ် ဘယ်သို့အခြေရောက်ခဲ့ပါသနည်း။

ဒုတိယအကြိမ် မောင့်ကို ကျွန်မရင်ဆိုင်ရပါပြီ။ သည်တစ်ခါ ပဋိပက္ခ အစပျိုးမိပြီ။

“

မောင် ထားတစ်ခုမေးမယ်။ မှန်မှန်ဖြေမလား”

“

ဘာများလဲ ထားရယ်”

“

မောင်နဲ့စံပယ်ကဘယ်လိုလဲ”

“

ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူး ထားရဲ့။ မောင်တို့ချင်း ချစ်ခဲ့ကြတာ သာမန်ပါပဲ။ ထားနဲ့မတွေ့ခင် သူနဲ့ပြတ်သွားတယ်။ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ဆိုပါတော့။ လမ်းတွေ့ရင်တောင် မခေါ်တော့ပါဘူး။ ထားနဲ့တွေ့ပြီးမှ လုံးဝတောင် မတွေ့တော့ပါဘူး”

“

ဒါပေမယ့် သူက အမြဲ ပို့စကတ်တွေ ပို့နေတာက ဘာသဘောလဲ မောင်။ မောင်လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့မှာ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေရပါပြီ။ သူ့ဘဝဟာ

မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရလို့ အထီးကျန်ဖြစ်နေရပါပြီလို့ မောင့်ကို တိုင်တည်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“

မောင် ဘယ်သိပါ့မလဲ ထားရယ်။ မောင် သူ့ကို လုံးဝပြတ်ပြီးသားပါ။ ဒါတွေအတွက် မောင့်ရင်ကို ဘာမှ မထိခိုက်စေတော့ပါဘူး။ မောင်ချစ်တာ ထားပါပဲ။ ထားလဲ ဒါကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပါ ထားရယ် ... နော်နော်”

မောင်က တောင်းပန်တိုးလှိုးသံဖြင့် ပြောပါသည်။ မောင့်အမှုအရာသည်လည်း မောင်အမှန်တကယ် ပြောနေသည်ဟု ယုံကြည်လောက်ပါသည်။ မောင့်ကို ယုံကြည်လို့သာ လက်ထပ်ခဲ့သည်ပဲ။

“

မောင်နဲ့စံပယ် လမ်းမှာတစ်ခါမှ မဆုံဘူးလား” ဟု မေးလျှင် မောင်က မျက်နှာထားမှန်မှန်ဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းသည်။ “တွေ့လဲ ပြောချင်မှ ပြောမှာပေါ့” ဟု စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သော်လည်း ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့။ သည်အဖြေကိုပဲ လိုချင်တာ။ သည်အဖြေရရင် ကျေနပ်ရောပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

ပို့စကတ်များ အလာကျသွားသည်။ အထီးကျန်ဆန်သော ပုံလေးများ ရောက်မလာတော့ဘဲ၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်၊ ပြည်ထောင်စုနေ့ စသည်ဖြင့် ပို့စကတ် အထူးထုတ်ဝေချိန်တွင် ထိုအထူးထုတ် ပို့စကတ်လေးများ ရောက်လာတတ်သည်။ အစဉ်မမေ့ကြောင်းကို ပြသည့်သဘောပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မက မောင့်ကိုစတတ်သည်။

“

လွတ်လပ်ရေးနေ့ကို နှစ်ရက်တောင် လွန်လာပြီ မောင်”

“

ဘာဖြစ်လို့လဲ ထားရဲ့”

“

ဪ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပို့စကတ်လဲ မရောက်သေးပါလားလို့”

“

ထားကလဲကွာ”

မောင်က ရယ်မောပစ်တတ်သည်။ အင်း လုပ်လိုက်ဦးပေါ့ မစံပယ်ရေ။

မောင့် အပေါင်းအသင်းဆိုလျှင် ကျွန်မ မသိသူ နည်းသည်။ တစ်ခါမျှတော့ဖြင့် မြင်ဖူးသည်သာ။ သို့သော် ယနေ့လာသော သူ့ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူး။ သူ့အသားက ဖြူသည်။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ မောင်နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့သွားသည်။

ဧည့်သည်က ကျွန်မကို သာမန်မျှသာ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ မောင်နှင့် အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မက ခါတိုင်းလို

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ် ထားရေ” လို့ပင် ပြောမသွားနိုင်သော မောင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလည်း ယောက်ျားဧည့်သည်လာလျှင် မောင်က ကျွန်မကို ဒုက္ခမပေးတတ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားကာ သူ့ဘာသာ ဧည့်ခံတတ်သည်။ ယနေ့တော့ ညဇနာရီကျော်ပြီမို့ မသွားသင့်တော့ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ဧည့်သည်ကလည်း ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ဆိုတော့ ညဉ့်နက်ပြီဟု မဆိုသာ။

“

စောစောက ဧည့်သည်ကိုသိလားဟင်”

“

၁၀နာရီပင် ရှိပြီမို့ ကျွန်မက မောင့်ညီငယ် အထွေးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“

သိတာပေါ့ ကိုကိုရည်းစားရဲ့မောင်လေ”

အနားမှ အစ်မ အကြီးဖြစ်သူက လှမ်း၍ လက်ကုပ်လိုက်သော်လည်း အထွေးက ဒါမျိုးဆိုလျှင် ပြောချင်သူပီပီ ပြောဖြစ်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ မျက်နှာပျက်သွားမိ၏။

“

အထွေးတို့ ကိုကိုက ရည်းစားက များများရယ်၊ ဘယ်ရည်းစားလဲ အထွေးရဲ့။ ဟို စံပယ်ဆိုတာလား”

ကျွန်မက ဘာမျှ အလေးအနက် မထားသလို ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မ အကုန်သိပြီးသားပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟူသော မျက်နှာထားမျိုးလည်း နေပြလိုက်သည်။

“

အလကားပါ ထားရယ် .. ဒီကောင်က ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟဲ့ အထွေး အိပ်ရာတွေ ပြင်ချေလေ။ တော်ကြာ ဟိုနားလဲ့အိပ်၊ ဒီနားလဲ့အိပ်နဲ့”

မမကြီးက စကားရောဖောရောဖြင့် အထွေးကိုနှင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် အထွေးက ဂရုမစိုက်၊ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။

“

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ သူပဲ ။ သူပဲ ပို့စကတ်တွေ ပို့ပို့နေတာလေ။ အရင်က အိမ်တောင်လာဖူးသေးတယ်”

မမကြီးက အထွေးကိုလှမ်း၍ ခေါင်းခေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်မက ဟန်လုပ်၍ ရယ်နေရ၏။

* * *

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံက ညင်ညင်သာသာလေး မြည်လာသည်။ ခပ်ဖွဖွလေး နှိပ်လိုက်ဟန် တူ၏။ ကျွန်မ နာရီကို လှမ်းကြည့်မိရာ ၁၂နာရီ ထိုးတော့မည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးကို ကျွန်မကပင် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ စောင့်မည်ဟု မမကြီးကိုပြော၍ အိပ်ခိုင်းခဲ့ရ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မမကြီးသာ နောက်ဆုံးမှ အိပ်တတ်သည်။

“

ထား မအိပ်သေးဘူးလား”

“

ဘယ်အိပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ကျွန်မက တွေ့တွေ့ချင်း အငေါ်တူးလိုက်မိသည်။ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ပြီးသည်နှင့် ပြဿနာကို ကျွန်မက စလိုက်သည်။

“

မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်ဖက ဘယ်ခေါ်သွားပြီး ဘာတွေများ ပြောနေလို့ ဒါလောက်ကြာနေရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

မောင်မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မောင်က စကားစကို ရှာနေသည်။ မောင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်မေးလျှင် ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိသူ မဟုတ်။

“

စံပယ့်အကြောင်း လာပြောတာပါ”

“

စံပယ်က ဘာပြောခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

ကျွန်မက ဒက်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“

ဪ ဟို ဟိုဒင်းပါ။ သူက မောင်တို့ကို အခင်မင်မပျက် ဆက်ဆံချင်တဲ့အကြောင်း။ မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေလိုပါ။ အိမ်နဲ့ကလည်း အစကတည်းက ခင်နေခဲ့တာကိုး။ ဒါပါပဲ မောင်တို့ တခြားအကြောင်းတွေပြောရင်းနဲ့ ကြာသွားကြတာ”

“

ဘယ်မှာများ သွားပြောနေသလဲ မောင်ရယ်။ ဒီအချိန်ထိအောင်”

“

ပန်းခြံမှာ”

“

ပန်းခြံမှာဟုတ်လား ။ သူ့မောင်တစ်ယောက်တည်း လာတာဟုတ်ရဲ့လားမောင်ရယ်”

မောင်က ဆတ်ခနဲ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ စိတ်ဆိုးသွားပုံရ၏။

“

တစ်ယောက်တည်းမလာလို့ ဘယ်သူပါလာရဦးမှာလဲ ထား။ မောင်ဒီလောက်

သစ္စာမမဲ့ပါဘူး။ ထား မောင့်ကို မယုံဘူးလား။ မောင် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“

မောင့်ကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုမယုံလို့။ သူ ဘာလို့ ဒီလောက် သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေရသလဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက် အနှောင့်အယှက်ပေးနေရသလဲ”

“

ဒါတော့ မောင်မသိဘူး။ မောင့်ဘက်က ဘာမှ ခံစားမှုမရှိတော့တာကတော့ အမှန်ပဲ။ သူကလဲ တစ်ချိန်က သူ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ခဲ့တာကို ပြန်တောင်းပန်တဲ့သဘောပါ။ သူကောင်းကောင်းလဲ နေမကောင်းဘူး”

မောင့်အသံက သူ့အပေါ် ကြင်နာဟန်ပါသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“

ဒီမှာ မောင်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာဇော်လမ်းမှာ ထားဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်နေရာများ ရောက်နေပလားဟင်”

“

အို မဟုတ်တာဘဲ ။ သူနဲ့မောင် ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသားလို့ မောင်ပြောခဲ့ပါပကော”

“

ဒါနဲ့တောင် သူက ဒီလောက်စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတာ မောင် ထားကိုကွာပြီး သူ့ကိုပဲယူလိုက်ပါတော့”

ကျွန်မစကားက ရင့်သီးသွားသည်လားမသိ။ မောင် ကျွန်မပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“

တော်တော့ ထား ။ နောက်ကို ဒီလိုစကားမျိုးမပြောနဲ့”

မောင် စံပယ့်ဘက်ကပဲ နာသည်လား၊ ကျွန်မဘက်ကပဲ စိတ်ထိခိုက်သည်လားမသိ။ မောင့်လက်က ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျွန်မပါးနှစ်ဖက် နာကျင်သွားသည်။ ရင်ထဲက ပိုလို့သာ နာမိပါ၏။ ရက်စက်ပေဦးတော့ မစံပယ်။

ကျွန်မ သတင်းစာဖတ်လျှင် နောက်ကျောဘက်မှ စ၍ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ သာရေး၊ နာရေးသတင်းများ၊ စာအုပ်ကြော်ငြာများ၊ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာများကို ကျွန်မစိတ်ဝင်စားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဘယ်သူတွေ လက်ထပ်သွားပြီလဲ ကျွန်မ အမြဲရှာ၏။ တစ်နေ့တွင် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မတွေ့သည်။

ကိုကြည်မောင်နှင့်ဖြူနှင်းလွင်”

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ဖြူနှင်းလွင်ဆိုသော နာမည်ကို ကျွန်မသိသည်။ ရုတ်တရက် လူပုံပန်းကို စဉ်းစား၍မရ။ အတန်ကြာမှ ဖျက်ခနဲသတ်ရလိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ စံပယ် .. စံပယ် ... မောင့်အချစ် စံပယ်။ အထွေးပြောပြ၍ သိရဖူးသည်က တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပြောင်းသည့်နာမည်က ဖြူနှင်းလွင်။ ဒါကလည်း မောင့်အမည်ကို အစွဲပြု၍ ပြောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ မောင့်အမည်က ကိုအောင်လွင်။

သူ လက်ထပ်လိုက်ပြီကိုး။ မောင့်ဆီကို ပို့စကတ်တွေ မရောက်တာတောင် အတော်ကြာပြီပဲ။ မောင်နှင့် ရန်ဖြစ်ရသည့်နေ့ကစ၍ပဲ ထင်သည်။ မောင်ဘယ်လိုစဉ်ခဲ့သည်မသိ။ ခုတော့ သူလက်ထပ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်မ မျှော်လင့်သည့်နေ့ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။

သိကြရောပေါ့ စံပယ်ရယ်။

သည်အပတ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ကျွန်မသွားသည်။ ကျွန်မမှာ ဝယ်စရာ တွေတွေထူးထူးမရှိ။ ပို့စကတ်လှလှလေးတွေ ရောင်းသော ဆိုင်များကိုသာ သွားသည်။ ကျွန်မလိုချင်သောပုံကို ရှာသည်။ တော်တော်နှင့် စိတ်ကြိုက်မတွေ့နိုင်။ နောက်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ရသော ပုံတစ်ပုံကို ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။ သာယာလွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော ရှုမျှော်ခင်းကို နောက်ခံထား၍ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် မတ်ကပ်ရပ်နေသည်။ သူ့ဟန်က နှမ်းလှလှဖြစ်သည်။ အနီးရှိ ရေပြင်ကျယ်ဝယ် ဘဲငန်းလေးနှစ်ကောင် ရေကူးနေသည်။ မောင်နဲ့ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးငယ်သည် တူစုံမောင်နဲ့ ဘဲငန်းလေးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြစ်၏။

ဟန်တော့ကျပြီ။ ဒါတောင် စိတ်ကြိုက်မတွေ့လှသေး။ ပို့စကတ်မှာ တစ်မတ်တန် အညံ့စားဖြစ်၏။ ပန်းချီကလည်း ညံ့သည်။ လူပြိန်းကြိုက်၊ ကလေးကြိုက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။

ပို့စကတ်ပေါ်တွင် ဦးကြည်မောင်၏ ရုံးလိပ်စာကို အလှပဆုံး ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၍ ရေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရာထူးနှင့် ဌာနများကို မင်္ဂလာသတင်းထဲမှ ကျွန်မကူးယူထားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ရုံးတည်း၊ တစ်ဌာနတည်းဖြစ်၏။

ပေးပို့သူနေရာမှာ မည်သည့်အမှတ်အသားမျှ မရေးဘဲ စာတိုက်မှ ကိုယ်တိုင်အသေအချာ ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ရောက်စေချင်သည်မှာ ဦးကြည်မောင်ဆီသို့မဟုတ်၊ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဤပို့စကတ်လေးသည် မစံပယ်လက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ပါစေသေး။

ကျွန်မသည် သဘောထားကြီးသူ မဟုတ်ပါ။ သာမန်မိန်းမများမှ မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဝန်တိုတတ်သည်။ နာကြည်းတတ်သည်။ တုံ့ပြန်တတ်သည်။ လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်မစိတ် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ခုလောက်ဆိုရင် ဦးကြည်မောင်ထံသို့ ထည့်လိုက်သော မိန်းမ လက်ရေးနှင့် ပို့စကတ်လေးသည် မစံပယ်လက်ဝယ်သို့ ရောက်လောက်ပြီ။ သူမလက်ထဲမှ ရောက်ပါ့မလား။ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။ မစံပယ်စိတ်ဝယ် သို့လော သို့လော စနောင့်စနင်းဖြစ်ပါစေ၊ အနောင့်အယှက်ဖြစ်ပါစေ။

ညနေ ၃နာရီ ထိုးပြီ ။ မစံပယ် မည်သို့ဖြစ်မည် ကျွန်မ မသိ။ ဖြစ်စေဦးတော့ ရုံးမှာပဲ ရှိသေးသည်မို့ အောင့်အည်း နေရပေမည်။ အိမ်ရောက်မှသာ ပြဿနာဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်မှ နံပါတ်တစ်ခုကို ရှာကာ လှည့်လိုက်သည်။ ဖြူနှင်းလွင်နှင့် စကားပြောခွင့် တောင်းလိုက်၏။

“
ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရင်”

တစ်ဘက်မှအသံသာသာလေးကို ကြားရသည်။

“
ဒေါ်ဖြူနှင်းလွင်လား”

ကျွန်မကလည်း အသံကို အကြည်ဆုံး၊ အသာဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကာ မေးလိုက်သည်။

“

ဟုတ်ပါတယ်”

“

ကျွန်မ မိုးသူဇာပါ”

အမည်ရင်းကို မပြောလိုသေးသဖြင့် စိတ်ကူးရရာ နာမည်လှလှလေးတစ်ခုကို အားကျမခံ သုံးလိုက်၏။

“

ရှင်”

တစ်ဘက်မှ အံ့ဩသံလေး ထွက်လာသည်။

“

ဟိုလေ အဲ ကိုကြည်မောင်”

ကျွန်မက ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဟန်ဖြင့် လေသံကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ သူမကို “ဒေါ်” တပ်ခေါ်ပါလျက် ဦးကြည်မောင်ကို ရင်းနှီးသူတစ်ယောက် ဟန်ပန်ဖြင့် “ဦး” မတပ်ဘဲ ခေါ်လိုက်၏။

“

အစ်ကိုမောင့် မိတ်ဆွေလား”

သူကလည်း အလာကြီးပဲ။

“

အို အို မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။ မိုး သူ့ဆီကို ထည့်လိုက်တဲ့ ပို့စကတ်လေးလေ”

“

ဪ ဒေါ်မိုးသူဇာ ထည့်လိုက်တာလား။ နေပါဦး။ သူနဲ့ ဒေါ်မိုးသူဇာနဲ့က”

တစ်ဘက်မှ အသံမလာသည်။ ကျွန်မ ကျိတ်၍ပြုံးလိုက်၏။

“

ပို့စကတ်တော့ သူ့ဆီ မရောက်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“

ဒီမှာ ဒီမှာ ဒေါ်မိုးသူဇာ။ ဘာသဘောနဲ့ ဒီပို့စကတ်ကို သူ့ဆီ ရောက်စေချင်တာလဲ။ ရှင်နဲ့သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလို့လဲ”

အမျိုးသမီးရန်တွေ့ချေပြီ။

“

အို ဘာသဘောနဲ့ ပို့စကတ်ပို့တယ်ဆိုတာတော့ ဒေါ်ဖြူနှင်းလွင် အသိဆုံးနေမှာပေါ့။ ဘယ်လိုပတ်သတ်တယ် ဆိုတာလဲ ဖြူနှင်းလွင် သိနိုင်ပါတယ်”

“

ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မကို .. အဲ ဖြူကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ဒေါ်မိုးသူဇာ”

သူမ၏အသံများ မသိမသာတုန်နေသည်။ ကျွန်မအသံလည်း မသိမသာ တုန်လာသည်။

“

အချစ်နဲ့ရော ဘဝနဲ့ပါရင်းပြီး တည်ဆောက်ရတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မဝင်စေချင်ကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ ဒေါ်ဖြူနှင်းလွင်”

“

ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“

ဒီလောက်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ဦးကြည်မောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ မိုးသူဇာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးအောင်လွင်ရဲ့ ဇနီး ခင်ထားထားပါ မစံပယ်”

နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို သူမပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနိုင်ရန် ကျွန်မက
ဝီဝီသသကြီး ပြောချလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကိုလည်း အမြန်ဆုံးချပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသည်။ အနှစ်နှစ်အလလက တင်ရှိနေသော
ရာဇဝင်အကြွေးကို ပေးဆပ်လိုက်ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်မသည် ဖူးသစ်စ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သံသယတွေ ပဋိပက္ခတွေဖြင့်
ထိခိုက်နှစ်နာသွားစေနိုင်လောက်အောင် ရည်ရွယ်တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ
ဆိုသည်ကိုတော့ ဖြူနှင်းလွင်ခေါ် မစံပယ်တစ်ယောက် သိနားလည်တန်
ကောင်းပါရဲ့။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

တိုင်းရင်းမေ၊ ၁၉၇၄

<https://t.me/mmebooks>

ကိုယ်ရေးကြုံတော့

ရထားက ထွက်ခဲပါတီခြင်း။

သင်္ကြန်ပီးခါစမို့ ခရီးသည်တွေများလှသည်။ ရှမ်းပြည်သို့
အပန်းဖြေခရီးထွက်သူတွေက သည်ရက်မှာမှ အိမ်ပြန်ကြသည်။ ရွှေညောင်ရထား
ပေါ်တွင် ခြေချစရာပင်မရှိတော့။ သွားနေကျလာနေကျလူများလည်း
နေရာမရတော့။ ပြီးတော့ကျွန်မတို့မှာ လက်မှတ်ကိုမှောင်ခိုမဝယ်နိုင်။

ခုံနံပါတ်ရအောင်လဲ ရုံပိုင်ကြီးကို ဝင်ပြောနိုင်သည့် အဆင့်အတန်းမျိုးမဟုတ်။
ပျံကျဈေးသည်ဘဝမျိုး။

ယောကျာ်းနှင့် ယောက္ခမများက ရွှေညောင်တွင်ရှိသည်။ မိဘများက ရန်ကုန်
သာကေတတွင်နေသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မသည် ရွှေညောင်နှင့်ရန်ကုန်ကို
အလိုလိုကုန်ကူး ဖြစ်သည်။

ယခင်ကတော့ သည်ရထားပေါ်တွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေမြဲဖြစ်သည်။
ယခုတော့တောင်ကြီးတွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းအဝင်နည်း သွားပြီ။ မော်လမြိုင်ပစ္စည်းကို
တောင်ကြီးသို့ပြန်သယ်နေရသည်။

ရန်ကုန်မှအတက်တွင် မော်လမြိုင်ပစ္စည်းကို သယ်သွားမည်။ အပြန်တွင်တော့
တောင်ကြီးမှပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးနှင့် ရှမ်းပြည်ထွက် စားသောက်ကုန်များကို
သယ်ရသည်။ ယခုတစ်ပတ်ဈေးဝယ်လို့မကောင်း။

ထို့ကြောင့် ကြက်သွန်ဖြူ ပဲပုပ်နှင့် ရော်ဘာဖိနပ်အချို့ဝယ်ခဲ့သည်။
သိပ်များများစားစားမဟုတ်။ တောင်းတစ်လုံးစာသာရှိသည်။ သို့သော်
ထိုတောင်းတစ်လုံးကိုပင် ချစရာနေရာမရှိ ဖြစ်နေလေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်မှန်းတန်းမိပြီးသား။
ဘဝတူဈေးသည်များသာဖြစ်သည်။ သူ့ထက်စာလျှင်တော့ ကျွန်မက အနည်းငယ်
သားသားနားနား ရှိသည်ဟု ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မထင်သည်။ ကျွန်မသည်
ကုန်ကူးနေသော်လဲ နောက်ပိုင်းတွင် မိဘနှင့် ယောကျာ်း အခြေအနေကလဲ မဆိုးလို့
သူ့လောက်စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပြုံးပြုံးပျာပျာမဖြစ်။

သူ့မှာတော့ အမြဲလို ထဘီအနွမ်းနှင့် အကျိုကြယ်သီးပြုတ်နှင့် မျက်နှာတွင်
သနပ်ခါးမရှိ။ သူတက်လာလျှင် အမြဲတမ်းယောက်ယက်ခတ်ကာ ရထားတစ်တွဲလုံး
ဗရုတ်သုတ်ခဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ခရီးသည်များလဲ ကသိကအောက်
ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

ယခုလည်းကြည့်။ ရထားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကလေးသော လူကြီးသော ဘုန်းကြီးသော ဘာမှမရှောင်။ အတင်းကျော်လွှားဖိနင်းကာ တိုးဝေလာခဲ့သည်။ ဆံသုဆံ အော်သူအော် နှာခေါင်းရုံရုံ သူဘာမှမရှုမစိုက်။ ကြက်မတစ်ဝပ်စာမျှသာ နေရာကို တွေ့သည်နှင့် သူ့ပန်းစည်းကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

သည်တွင် ကျွန်မနှင့် ပြဿနာပေါ်ရသည်။ ထိုနေရာသည် ကျွန်မအတွက် ထိုင်စရာနေရာအဖြစ် ဦးထားသောနေရာ။ ရထားမထွက်သေးလို့ အတက်အဆင်း အရွှေ့အပြောင်းတွေလဲ ရှိနေသေးလို့ ခဏမတ်တတ်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မခြေရင်းသို့ သူ့ပန်းစည်းကြီး ဘုတ်ကနဲ ကျလာသောအခါ ဖျတ်ခနဲသူ့ကိုကြည့်မိသည်။ သူကမူဘာမျှ ဂရုမစိုက်။ ဘေးလူများပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကုန်းဝီး ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ဝီး အပြင်ကိုလှမ်းအော်နေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အနံ့အသက်ကို မခံနိုင်သည့်အလား ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသူများက ဘေးသို့ ကပျာကယာ ယိမ်းလိုက်ကြသည်။

" အစ်မရေ ပေးဦး ပန်းစည်းတွေပေး ဒီမှာ နေရာရပြီး မြန်မြန်လာ "

နောက်ထပ်သူ့ပန်းစည်းတွေ လှေတစ်စင်းစာလောက် ရောက်လာဦးမည်ကို ကျွန်မသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခါးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

" ဒီမှာ ဒီမှာ ဒီနေရာက ငါထိုင်ဖို့ဦးထားတာ ညည်းပန်းစည်းတွေကို ရွှေ့ပါဦး၊ အောက်ပါခင်းထားတဲ့ စက္ကူတောင်ပေကုန်ပီ "

သို့သော် သူသည်လှည့်မကြည့်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်ထပ် ပန်းခြောက်တစ်စည်း ပြတင်းပေါက်မှ ဖျတ်ခနဲကျလာပြန်သည်။

သူဖမ်းဆွဲသော်လဲ မမှီလိုက်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှလူများ ပေါင်ပေါ်သို့ ကျကုန်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသူများအဖို့ ကပျာကယာ ဖယ်ပစ်ကြသည်။ သူကမူ လှည့်မကြည့်။ နောက်ထပ်ပန်းစည်းများကို လှမ်းယူကာ တွဲထသို့ ကျလိုရာကျ ရောက်လိုရာရောက် ပစ်ချသည်။

သူ့ပန်းတွေက ပန်းခြောက်တွေဖြစ်လို့တော်ရုံနှင့်မပျက်စီးနိုင်။ မနွမ်းနိုင်။ သူ့ပန်းတွေရထားပေါ် ပါလာဖို့သာ အရေးကြီးနေသည်။ ကျန်တာက နောက်မှ ကြည့်ရှင်းမည်။ သူလိုသလောက်တင်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်ကိုတွဲထပြန်လှည့်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှ လူများကို ဖင်နှင့် ပေါက်ခွဲသေးသည်။

ယခုအချိန်ထိ ကျွန်မမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရဆဲ။ ရထားက ထွက်တော့မည်။ အားလုံး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းကြားမှာပင် နေသားတကျဖြစ်နေ ကြသည်။ သူတစ်ယောက်မှ ယောက်ယက်ခတ်ဆဲဖြစ်သည်။ ရထားထွက်ရန် ဥဩဆွပေပြီ။ သူအပြင်သို့လှမ်းအော်ပြန်သည်။

" အစ်မရေ ရထားထွက်တော့မယ် အိမ်သာပေါက်က တက်ခဲ့ပေတော့ "

အမေဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးကို သူကလှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ ရထားတွဲ အိမ်သာခန်းမှ ပြတင်းပေါက်မှာ တံခါးမရှိ။ လူတစ်ယောက် အလွယ်တကူ တက်နိုင်ဆင်းနိုင်သည်။

ရထားသည် ထွက်စပြုလေသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်မှ ခရီးသည်များမှာမူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်သေး။ သူပစ်ချထားသော ပန်းစည်း များကိုဖယ်ရှားနေရသည်။ သူသည် လှည့်လည်းမကြည့် လှမ်းလည်းမယူသဖြင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ကိုယ်ဘာသာ ဖယ်ချနေကြရသည်။

သူသည် မောပန်းဟန်ဖြင့် ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်ဖြင့် မျက်နှာသုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မခြေရင်းမှ ပန်းစည်းများကို မကာ ဘေးထိုင်ခုံ တစ်ခုအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မက ထိုင်မည်ပြုစဉ် သူကဦးစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

" အလိုတော် ဘယ်ှယ် သူများနေရာ ပန်းတွေလဲချသေးရဲ့ သူကဦးအောင်ထိုင်ပြန်ပြီ ဖယ်ပါ ဒီမှာ စက္ကူခင်းထားတာ မမြင်ဘူးလား "

" အိုး ဒီလိုပဲ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်ထိုင်ပေါ့ "

ပထမဆုံးအကြိမ် သူကအဖက်လုပ်ပီး စကားပြန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုင်ပေါ့ဆိုသော်လဲ ထိုင်စရာနေရာမရှိတော့။

" ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထပါ ထိုင်လို့မှမရတာ "

ယခုထိသူသည် တစ်ဖက်သားကို စေ့စေ့မကြည့်သေး။ ပါးစပ်ကသာ စကားပြောသည်။ မျက်နှာက တစ်ဘက်သို့ လွှဲထားသည်။

" အို ဒီလိုပဲထိုင်ပေါ့ "

သူသည် ဒူးခေါင်းကို တစ်လက်မစာမျှ ရွှေ့ပေးသည်။ သူ့ဘေးမှ ပန်းစည်းတစ်ချို့ကို မကာထားရမည့်နေရာကိုရှိသည်။ ပြီးကျွန်မတောင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကာ ကဲထိုင် ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ထပ်ရွှေ့ပေးသည်။

" ညည်းပန်းတွေ ဒီပေါ်တော့ မတင်ပါနဲ့အေ အောက်မှာစားစရာတွေပါတယ် စိုကုန်မယ် "

သူသည်ကျွန်မကို စိတ်မရှည်စွာ မော်ကြည့်လေတော့သည်။

" ရထားပေါ်မှာ ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်တာ "

သူကတစ်ခွန်းပြောပြီး တစ်ဘက်ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။

" ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်မှန်းတော့သိတာပေါ့၊ ညည်းဟာက လွန်လွန်းတယ် ရထားတစ်စင်းလုံးလဲ သူပန်းတွေချည်းပဲ "

ကျွန်မက မကျေမနပ်ပြောကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှညီစို့စို့ချွေးနံ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

" မရှိလို့ထမင်းရှာစားရတာပဲ ဘယ်သူကလုပ်ချင်ပါ့မလဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ သောက်ကျိုးနဲ့ "

" ဘေးလူတွေလဲ နည်းနည်းပါးပါး အားနာဦးမှပေါ့ "

" ဒီတစ်ခေါက်မှ ရထားကလဲ ကျပ်လွန်းလို့ပါတော် ခါတိုင်းဒီလောက်စကားမပြောရပါဘူး "

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောချင်းကပ်ကာ ရန်ထောင်ရင်းလိုက်ပါလာရပါသည်။ ဘေးလူတွေမှာလဲမပြောသာလိုသာနေရသည်။ သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်။ သူပန်းစည်းများမှာ ထိုင်ခုံအောက် ခြေထောက်အောက် နေရာအတော်များများတွင် ပြန့်ကျဲနေသဖြင့် ခြေထောက် ပင်ချစရာမရှိတော့။ သူကမူ မည်သူမျှ ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုထုတ်ဝီးဖွာလေတော့သည်။

ရထားသည် တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာလေသည်။ လူများသည်ကား အေးအေးဆေးဆေး

ငိုက်မျဉ်းခြင်းပင်မပြုနိုင်။ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်လွန်း သဖြင့် ခြေလက်ပင် မဆန့်သာဘဲ စိတ်ပျက်နှမ်းနယ်သည့် အမူအရာများဖြင့် လိုက်ပါလာကြရသည်။ ရထားခေါင်မိုးပေါ်တွင်လည်း လူများ တက်စီးလာကြသည်။ သည်မှ ကျပ်သည့်ကြားမှပင် ဈေးရောင်းသူတွေကလဲ ရအောင်ရောင်းသည်။

မုန့်သည်များ ဝိုင်အရက်ရောင်းသူများ နေကြာစေ့ လက်ဖက်ခြောက်ရောင်းသူများ ဆေးရောင်းသူများသည် ထိုင်ခုံလက်တန်းများမှနေပီး ဟိုဟိုသည်သည် ကူးနေကြလေသည်။

ရထားသည်ဟဲဟိုးဘူတာသို့ ဝင်လာသည်။

မပန်းသည် တစ်စခန်း ထပြန်သည်။

" အစ်မရေ ဒေစီပန်းက နှစ်စည်း ဟောဟို သစ်ခွတွေလဲ အကုန်ဆွဲလိုက် "

အိမ်သာတံခါးပေါက်မှ ဆင်းသွားဟန်တူသော သူ့အမေကိုလှမ်းအော်ပြန်သည်။ ဘေးလူများ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ပန်းစည်းများ ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

" ဟဲ့ ဟဲ့ အိုဘယ့်နှယ်ဟာလဲ ဒီပေါ်တင်လို့မရဘူး အောက်မှာလက်ဖက်ခြောက်တွေပါတယ် အိုဒီနားမှာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကလေးအိပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား "

သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးက သည်းမခံနိုင်ပြီဖြစ်လို့ ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ နေသားတကျရှိပီးသူများလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကြပြန်သည်။

သူကမူ ထဘီကို ဘေးလူများ မျက်နှာပေါ်ဝဲသွားသည်အထိ ဖြန့်ဝန်လိုက်ကာ ပန်းစည်းများကို မပြီးသွင်းပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း သူများ ပစ္စည်းပေါ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲပစ်ချလိုက်သည်။ ကျောင်းသူဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် သားရေအိတ်ကလေးဝိုက်ကာ ထိုင်နေရာမှ ရင်ဝကို ပန်းစည်းဖြင့် အပေါက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်နှာလဲ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

" အို ရှင် ဘယ်လိုလဲ လူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား "

သူပြန်မပြောအားသေး။ သစ်ခွတစ်ခိုင်ကို ဘေးမှသံဆန်ခါတန်းပေါ်ပူးချည်နေသည်။

သူသည်ဘက်လှည့်လာသောအခါ သစ်ခွိုင်သည် ထိုင်နေသော
လူကြီးတစ်ဦးခေါင်းကို ယိမ်းထိုးပြီး သွားသွားခေါက်နေသည်။

"ဟေ့သူငယ်မ မင်းပန်းခိုင် ဒီမှာချည်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒီမှာခေါင်းနဲ့မလွှတ်ဘူး "

သူသည်ပြန်လှည့်သွားကာ အနည်းငယ်မြင့်ဝှီးပြင်ချည်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟူသောသဘောဖြင့် အပြီးအပိုင်ပြန်လှည့်လာသည်။

ရင်ဝကို ပန်းစည်းဖြင့်အပေါက်ခံရသူ မိန်းကလေးက
သူ့ကိုစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြည့်နေသည်။ သူ့ပန်းစည်းကိုလဲ သူ့ထိုင်မည့်နေရာပေါ်
ပစ်ချ ထားသည်။ ကျွန်မမူနေရာမှ ထလိုမရတော့။ ထလိုက်လျှင်လည်း
သူ့ပန်းစည်းက ချက်ချင်းရောက်လာမည်။

သူသည် သူ့ထိုင်မည့်နေရာမှ ပန်းစည်းကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်မတောင်းပေါ်သို့
ပစ်တင်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မသည်းမခံနိုင်။

သူ့ပန်းစည်းကိုယူပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်ဖုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မစဖူးသူသည်
အားလုံးကိုစောင်းမြောင်းကာ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လေတော့သည်။

" ခါတိုင်း ဒီလိုပဲသွားနေတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒီတစ်ခေါက်မှရထားက
ကျပ်လွန်းလို့ဟာကို တကတဲဖြစ်နေလိုက်ကြတာ ဘယ်သူက အလကား နေရင်း
သွားချင်မှလဲ မလွဲသာလို့သွားရတာ ခရီးသွားချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့ "

သူကပင် တဖျစ်တောက်တောက်ပြောနေလေတော့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပေါင်ပေါ်မှ
ပန်းစည်း ကျွန်မတောင်းပေါ်တင်ပြန်သည်။ ကျွန်မကလည်း
စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြန်ဖယ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေမှာ
ထပ်ပန်းစည်းတော့မလောက်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မလည်း ဒေါသကြောင့်
တဆတ်ဆတ်တုန်နေပီ သူ့မျက်လုံးကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်တော့မည်။

" မတင်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ အောက်မှာစားစရာတွေပါတယ်
ထိုင်တော့လဲသူများနေရာကို အတင်းတိုးထိုင် ပြီးတော့ သူ့ဟာတွေသူများ

ပေါ်လျှောက်တင် နည်းနည်းမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး "

" ဘယ်သူက တင်ချင်ပါ့မလဲ ထားစရာမရှိလို့တင်တာကို "

" ထားစရာမရှိရင် ဘာလို့ ထပ်ထပ်ပြီးဝယ်နေသေးလဲ
အားလုံးကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဖြစ်နေတာ မမြင်ဘူးလား "

" အို ဘယ်သူက အလကားနေရင်းဝယ်နေမလဲ မရှိလို့ လုပ်စားတာကို

အားအားလျားလျားအပျော်ခရီးထွက်လာတာမဟုတ်ဘူးတော့ "

သူသည် သူ့ဘက်မှအခိုင်အမာရပ်တည်ကာ အလျှော့မပေးတမ်းပြောနေလေသည်။
ခရီးသည်များကလဲ သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ့ကို

အပြောရခက် အခံရခက်ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးသူသည် သူ့ပန်းစည်းကို
ကျွန်မတောင်းပေါ်တင်မြဲပြန်တင်ကာ နေရာကို အတင်း

တိုင်းထိုင်ပြီး တစ်လောကလုံးကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်
ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာနေပြန်လေသည်။ အားလုံးသည် မခံချိုမခံသာဖြစ်ကာ
သူ့ကိုမျက်နှာ

လွဲနေကြရလေသည်။

ရထားကြီးကား ကုန်းမြေမြင့်မှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

နောက်ဘူတာများတွင်တော့ သူ့ပန်းဝယ်ခွင့်မရတော့ ပြတင်းပေါက်နားကလူများက
သူ့ကိုကာဆီးပိတ်ဆို့ထားကြသည်။ ဘေးမှထိုင်နေသူ

များကလဲ ခဏတဖြုတ်ပင် ဖယ်မပေးတော့ သူကုန်းပီးထသော်လဲ
ခြေလှမ်းရွေ့လို့မရ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပါးစပ်မှဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောကာ ထိုင်နေရသည်။
အိမ်သာအဝင်ဝတွင် ထိုင်နေသောသူ့အမေက လှမ်းကြည့်

သေးသည်။ သူက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
ဆေးလိပ်ဖွာလိုက် ဘေးခုံမှသူများဒုက္ခခေါင်းတွေကို

မီပီးငိုက်လိုက်ဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ သူများတွေထမင်းစားသည်ကို
မြင်သောအခါသူသည်ပါလာသော ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းကို ဖွင့်ပြီးစားသည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာသုတ်သော ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် လက်သုတ်ကာ ဆေးလိပ်ဖွာသည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူအသံ

မကြားရတော့။ တစ်လမ်းလုံးငိုက်ပီး ပါလာလေသည်။
ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရောက်သောအခါ သူများတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ပြင်ဆင်နေချိန်တွင်

သူသည် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေသည်။ လူအားလုံး ဆင်းသွားမှပင်
နေရာအနှံ့ရောက်နေသော သူ့ပန်းစည်းများကို ယူရပေမည်။ အခု

တော့သူသည် ပကတိ အေးဆေးငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။

.....

တစ်နေ့က ကျွန်မ ၃၈ လမ်းဈေးသို့ရောက်သည်။

ရောင်းစရာရှိတာရောင်း ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ပြီ ပြန်လာခိုက် သူ့ကိုတွေ့ရလေသည်။
သူသည် မြူနီစီပယ်ကားအလာကို ကျီးလန့်စာစား

ကြည့်နေကြသော ဈေးသည်များအကြားတွင် ပန်းစည်းဗန်းကို ရှေ့ချကာ
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေလေသည်။

ကျွန်မကိုတွေ့သောအခါ မိတ်ဟောင်းကျွမ်းဟောင်းကို တွေ့လိုက်သည့်အလား
သူ့မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။ ရထားပေါ်မှာတုန်းကလို

တလာကလုံးကို ဂရုမစိုက်သည့်အသွင် စိန်ခေါ်သည့်အသွင်မျိုး မတွေ့ရတော့။

ယခုတော့သူသည် အဆိပ်မရှိသော မြွေပမာ ငြိမ်သက်လို့

နေလေသည်။ သူကကျွန်မကိုစပီး ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ဟန်ပြုသဖြင့် ကျွန်မလဲ
ပြုံးလိုက်ရသည်။

" အစ်မ ဈေးလာတာလား ပန်းဝယ်ပါဦး အစ်မရယ် "

ယခုတော့ ကျွန်မနှင့် ရထားပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူမေ့သွားဟန်တူလေသည်။
သို့မဟုတ်ပါကလဲသူသည် ရထားပေါ်မှာ တစ်ယောက်

မဟုတ်တစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်မြဲဖြစ်ဟန်တူလေသည်။
သူကဖော်ဖော်ရွေရွေနှုတ်ဆက်လို့ ကျွန်မကလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြန်

နှုတ်ဆက်ရသည်။

" ဟုတ်ကဲ့ ဈေးလာတာ ပန်းတွေတော့ အိမ်မှာရှိသေးလို့ မဝယ်တော့ဘူး

" ဝယ်သွားပါဦး အစ်မရယ် ရောင်းမကောင်းလို့ပါ ကျွန်မခါတိုင်း ဒီလိုချမရောင်းဘူး
ကီလီမှာ အကုန်သွင်းလိုက်တာပဲ ဒီတစ်ပတ်ဈေးမရလွန်းလို့

ချရောင်းနေရတာ ဝယ်ပါဦး အစ်မရဲ့ "

သူ့ရဲ့ချိုသာကျိုးနွံသောအပြောကြောင့် ကျွန်မပန်းတစ်စည်းဝယ်ဖြစ်သည်။
သူကပိုပိုသာသာ အစည်းတစ်ဝက်ခန့်အဆစ်ထည့်ပေးနေသည်။

နေပါစေဆိုသော်လဲမရ။
ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ယခုတော့သူသည်

စေတနာရှင်မလေး

" ဒီတစ်ခေါက် ရှမ်းပြည်တက်သေးလား "

ကျွန်မက အာလာပ သလာပ ပြောလိုက်ရသေးသည်။

" တက်တယ် အစ်မရေ မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ တစ်ခေါက်သွားမှ
တစ်ခေါက်စားရတာ ဒီမှာလဲတခြားဟာ ရောင်းမစားတတ်ဘူးလေ ငွေရင်းလဲ

မရှိဘူးမဟုတ်လား ဟိုမှာတော့ ပန်းက အရင်းအနှီးမှ သိပ်မလိုတာ ဒါကြောင့်
အပင်ပန်းခံပြီး သွားနေရတာ အစ်မရဲ့ "

အင်း ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ့အတွက်လဲ ခရီးစရိတ် စားစရိတ်ကျေအောင်က
ပန်းများများသယ်နိုင်မှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်းသူသည် အများတကာ

အငြိုအငြင်ကိုခံကာ သူဝမ်းရေးအတွက်လုံးပန်းရပေမည်။သူသည်
အတွေ့အကြုံအရ အားလုံးကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်မှ သူ့အတွက်ရနိုင်မည်ကို

သဘောပေါက်နားလည်ထားကာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ကျင့်သုံးခဲ့ရဟန် တူသည်။

ယခုတော့လဲ သူ့ပင်ကိုစိတ်ရင်းလေးမှာမဆိုးလှ။ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လဲ

တကယ်တမ်းရန်သူတွေ မဟုတ်ကြသည်ကို သူနားလည်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်းသူသည် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းပမာ ရင်းနှီးပျူငှာစွာ

ဆက်ဆံလေသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မလည်း နားလည်ခဲ့ရပြီ။

သူက သူဝမ်းရေးအတွက် အားလုံးကို ရန်သူလို မာန်ဖီခဲရုံသလို ကျွန်မတို့ကလဲ
ကျွန်မတို့ တစ်နေရာစာအတွက် သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ

ငြူစူခဲ့ရသည်။

လူတို့သည် ကိုယ့်တစ်နေရာစာ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အရေးကြုံလာသောအခါ
မူလစိတ်ရင်းဖြစ်သော မေတ္တာအကြင်နာလေးများသည်

တဒင်္ဂအားဖြင့် ကွယ်ပျောက်သွားတတ်ကြလေသည် တကား။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ၊ ဇူလိုင် ၊ ၁၉၉၇

အိမ်နီးချင်း

“မောင်ရေ့ဟိုဘက်နှစ်အိမ်ကျော်က မုံဟင်းခါးကြွေးတဲ့ ၊ လာဖိတ်တယ် ၊ မောင်ဝင်သွားလိုက်နော်”

“ဟဲ့မောင်နောက်ကျနေပြီ ၊ အေးပဲ သွားလိုက်ပါနော် ၊ ဒီနားက လူတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးသွားအောင် မိန်းမဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်မတို့ သည်ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာသည်မှာ သိပ်မကြာသေးပေ။ အနီးအနားမှ လူများနှင့်လည်း မရင်းနှီးလှသေး။ ကျွန်မတို့လည်း စကားနည်း၍ သူတို့ကလည်း အရိပ်အကဲကြည့်၍ အဝေးမှသာ အကဲခပ်နေကြဟန် တူသဖြင့် သူစိမ်းများသဖွယ် ဖြစ်နေကြရသေး၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အရောတဝင် စပ်စပ်စုစုနေတက်သူများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်ပေ။ သည်လို ရပ်ကွက်မျိုးတွင်နေလျှင် ထိုသို့ စပ်စပ်စုစု ရောရောနှောနှော ဖြစ်လာမည်ကို သိသဖြင့် အစကပင် ခပ်မှန်မှန်နေသည်က ကောင်းမည်ဟု ယူဆမိသည်။ သို့သော် လူဝတ္တရားအရ သာမူနာရေးကိုတော့ ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

ကျွန်မ အလှူအိမ်သို့ ရောက်ချိန်ဝယ် လူအတော်စုံနေပေပြီ။ နောက်ကျမှလည်း ဝင်လာ လူကလည်း မျက်နှာသစ်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးလိုလိုက ကြည့်နေကြသည်။ အိမ်ရှင်မနှင့် တူသူက ကျွန်မကို နေရာပေးရင်း ဖိတ်ခေါ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် ထိုင်သူနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဦးစွာ ကျွန်မလုံချည်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း စကားစ၏။

“ဒေါ်လှမြိုင်တို့ အိမ်ကို ပြောင်းလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ”

“ရန်ကုန်မြို့ထဲကပါ”

“ဪမြို့ထဲမှာ ဘာလို့ မနေတာလဲ”

တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေနေရ၏။ မျက်နှာကိုလည်း အချို့ဆုံး ပြုံးထားမိ၏။ သည်လူတွေက အရှည်သဖြင့် ဆက်ဆံရမည့်သူများ မဟုတ်ပါလား။

“မြို့ထဲမှာနေတာက လက်ထက်ပြီး အိမ်ရှာလို့မရသေးတာနဲ့ ခဏနေတာပါ”

“အသိအိမ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ၊ ကျွန်မကျွန်မ ယောက္ခမတွေ အိမ်ပါ”

“ဟုတ်လား ဟိုမှာ ဘာလို့မနေတာလဲ ၊ ယောက္ခမနဲ့ မတူလို့လား”

ဘုရားရေ ဒီလိုဒဲဒဲကြီး မေးလိုက်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်။ အမှတ်တမဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍လည်း ကျွန်မမျက်နှာ ပျက်သွားမိသည်။

“မုမဟုတ်ပါဘူး ၊ ဟိုမှာက လူများလို့ပါ ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်လည်း သပ်သပ်နေချင်တာနဲ့”

သည်မျှစပ်စုလာကြသည်မို့ ကျွန်မကြာကြာမနေချင်တော့ပါ။ မုန့်စားပြီး အိမ်မှာ ကလေးငယ်ရှိနေလို့ဟုဆိုကာ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

သည်လို စပ်စပ်စုစု လူတွေနှင့် ကြာရှည်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟု ကျွန်မစိတ်ပူမိ၏။ မဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၍ နေရပေမည်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ အိမ်ရှာရသည်က အခက်သား။ ကျွန်မတို့ လက်မထက်ခင်ကတည်းက အိမ်ရှာကြသည်မှာ ယခု ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး သားလေး လေးလရမှပင် စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ကိုရတော့၏။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်း၍ ၊ ရပ်ကွက်မသန့်၍ ၊ အိမ်ကမကောင်း၍ စသည်ဖြင့် မောင်က စိတ်တိုင်းမကျခဲ့သလို ရေရှား၍ အိမ်သာကို နှစ်ခန်းတွဲသုံးရ၍ ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးရမည် ဖြစ်၍ စသည်ဖြင့် ကျွန်မက ချေး(ဂျီး)များခဲ့သည်။

အိမ်ရှင်တွေကလည်း လူတိုင်းကို အိမ်ငှားမတင်ချင်ကြ။ လူများသလား ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ၊ ကလေးပါသလား စသဖြင့်ပြန်လည်စစ်ဆေးသေး၏။ အိမ်လခ မှန်မှန်မရမှာစိုး၍ ထင်။ ယောက်ျားက ဘာလုပ်သလဲဟုလည်း မေးတက်သေး၏။ ယခုမှ စိတ်တိုင်းကျ ဒီအိမ်ကလေးကို တွေ့ခဲ့သည်။ အိမ်ခြေစိပ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်က သီးသန့်အိမ်လုံးဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်က တစ်လစ်တည်းမှာ အိမ်တစ်လုံး သပ်သပ်နေသည်။ သူတို့ကမူ အေးဆေးပုံရ၏။ ကျွန်မတို့လည်း သားအမိသုံးယောက် ၊ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြီးနှင့်မှ လေးယောက်မို့ လူများလှသည်ဟု မဆိုသာ။

“ညီမရေ ဒီက ညီမရှိလား”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြား၍ ထွက်ကြည့်မိရာ အိမ်တွင် ယောက္ခမနှင့် မတည့်လို့လား ဟု တိတိကျကျ မေးခဲ့သော အဒေါ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အဒေါ်ကြီးဆိုသော်လည်း ပြုပြင်ပြင် နုနုပျိုပျိုပင်ဖြစ်၏။ သူက ပြုံး၍ အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ၊

“ဘလောက်စ် အင်္ကျီ ဝီပုံဆန်လေးများရှိရင် ခဏလောက်ကွယ် ၊ အိမ်က သမီးက ချုပ်ချင်လို့တဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ၊ လာလေ ထိုင်ပါဦး”

ကျွန်မ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သာ ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူက တကယ်ပင် တက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင် မထိုင်၊ ကျွန်မဝင်ခဲ့ရာ အိပ်ခန်းထဲထိ လိုက်လာတော့သည်။ ကျွန်မက မြန်မြန်ကိစ္စပြီးစေရန် သေတ္တာထဲမှ အင်္ကျီ ဝီသုံးလေးထည် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အင်္ကျီ ဝီများကို ရွေးဟန်ပြုရင်း အိပ်ခန်းကို မျက်စိဝှေ့၍ အကဲခပ်၏။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်စမို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မရှိသေးပေ။ ကုတင်အပ်ထားသည်ပင် မရွေးရသေးသည်မို့ ကြမ်းခင်း၍ အိပ်ကြသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မပင် မိန်းမပြီပြီ ရှက်သွားမိ၏။ ဘာမျှတော့ မပြောမိချေ။ သူနှစ်သက်ရာ အင်္ကျီ ဝီ တစ်ထည်ရွေးပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာကာ ထိုင်လိုက်သေးသည်။ ပြန်မည့်ပုံ မပေါ်သေးသဖြင့် ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပြီပြီ စကားရှာပြောရပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဒီခေါင်းရင်း အိမ်လေကွယ်”

သည်တော့မှပင် မနက်မိုးလင်းလျှင် ကလေးတွေကို အော်ငေါက်ဆူပူနေသည်မှာ သူပင်ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

“ကလေးက ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

ကလေးကို မြူရင်း သူမက မေးသည်။

“လေး လပါ”

“အင်း ထွားသားပဲ ၊ သူ့အဖေက ဘာလုပ်လဲ”

လာချေပြီ။သူ့လမ်းစဉ်ဖြင့် သူ့ချီတက်လာချေပြီ။

“စာပုံနှိပ်တိုက်မှာ လုပ်ပါတယ်”

“ဪ စက်သမားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး စာပြင်ပါ”

“ဘာရယ် စာစီသမားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး စာပြင်ပါ”

‘စာပြင်’ဆိုသည်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိပုံမပေါ်ပါ။ကျွန်မတို့ အိမ်အခြေအနေကိုကြည့်၍လည်း သူ့အထင်သေးနေပုံရ၏။တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် မောင့်အရည်အချင်းကို သိနိုင်သော မောင့်စာအုပ်စင်ငြက်ီးက ထီးထီးမားမားရှိနေသော်လည်း သူက စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။မောင်သည် မိဘပိုင် ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအလုပ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်ဟုလည်း ကျွန်မက မပြောမိ။

“လုပ်ငန်းဟာ မိဘပိုင်ပဲ ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ၊ ကိုယ်က သာမန်အလုပ်သမားပဲ ၊ ဒါကို အေးနားလည်ထားရမယ်”

မောင်က သည်သို့ပင် မကြာခဏပြောခဲ့သည်။ပြီး ကြားဝါသည်ကိုလည်း မောင်ကမုန်းသည်။မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့ မတူစေရဟု မောင်ကသင်သည်။ကျွန်မက မောင့်မယားတည်း။

“လူငှားက လခဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

ကျွန်မက မောင့်လခကကို တိုက်ရိုက်မေးလာလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း မြှားဦးက တည့်တည့်မလာ ၊ တစ်ဘက်မှ ကွေ့လာသည်။

“လေးဆယ်ပါ”

“အင်း နေ့ရမှာပေါ့လေ ကိုယ်ခွဲမရှိတော့လည်း ထားရမှာပေါ့ ၊ ဒါနဲ့ အဲ ညီမနာမည်က ဘယ်သူ”

“အေးအေး ပါ”

“အေးအေး ယောကျ်ားက ဝင်ငွေတော့ အကောင်းသားမို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မဆိုးလှပါဘူး”

“သူက စာရေးဆရာလား”

စောစောက စကားကို ဘဝင်ကျပုံမပေါ်။ သူသိလိုသည်ကို ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ စာလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရေးပါတယ်”

သူသည် ဆက်မေးရမည်ကို မကောင်းတော့မှန်းသိလာပုံရ၏။ ကလေးကိုသာ မြူနေသည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်မျိုးတစ်စုံ စလာဦးမည်ကို ကျွန်မသိနေသည်။ စိတ်လည်းပျက် ၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေမိ၏။ ထိုအခိုက် မီးဖိုဆောင်မှ ဒေါ်ငယ်က ‘အေးအေးရေ ငါးက ဒီအတိုင်းချက်မှာလား ၊ ကြော်ပြီးမှ ချက်မှာလား’ ဟု လှမ်းမေးသဖြင့် ‘ ခဏနော်’ ဟု ဆိုကာ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတော်တော်နှင့် ပြန်မထွက်ဘဲ နေမှ ‘ပြန်ဦးမယ်ဟေ့’ ဟု ဆိုကာ သူပြန်သွား၏။ မီးဖိုထဲ ဝင်လိုက်မလာသည်မှာ တော်သေးရဲ့ ဟု သက်ပြင်းချမိသည်။

“မျောက်လက်နဲ့ သော့ခလောက်လေး ဝယ်ခဲ့ပါဦး မောင်ရေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အေးရဲ့”

“အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တံခါး ခတ်ဖို့လေ”

“အေးက ရန်ကုန်မြို့လည်က တိုက်ခန်းလို သော့အမြဲ ခတ်ထားမလို့လား ၊ ဒီလို နေရာမှာ ဒီလိုသီးသန့်ကြီး လုပ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အေးရဲ့၊ အားလုံးက ဒီလိုပဲ တံခါးဖွင့်ပြီးနေကြတာပဲ ၊ ဒါ ရပ်ကွက်လေ ၊ အလိုက်အထိုက်နေရမယ်”

ကျွန်မက ဒေါ်စပ်စုကြီး အကြောင်း ပြောပြလျှင်လည်း မောင်က ဒီလိုပဲ အလိုက်အထိုက်နေရမည်ဟု ပြောဦးမှာမို့ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောမိတော့ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ခပ်အေးအေးနှင့် စကားနည်းနည်းနေခဲ့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းမှန်သမျှ ပြုံးတန်ပြုံး ၊ ပြောတန်ပြော၍ မောင်ပြောသလို အလိုက်အထိုက်နေလိုက်၏။ သို့သော် အလိုက်အထိုက်နေရသည်မှာလည်း မလွယ်ပါပေ။

“အေးအေးရေ ဈေးကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနု”

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ပြီး နှစ်အိမ်ကျော်အရောက်တွင် ဒေါ်နုနုက နှုတ်ဆက်၏။ ဒေါ်နုနု ဆိုသော်လည်း ရုပ်က သူ့လောက်မနုဟု တစ်ဖက်မှ ဒေါ်စပ်စု ပြောပြထား၍ နာမည်သိထားရသည်။ ဒေါ်စပ်စုမှာ ကျွန်မကပေးသော နာမည်ဖြစ်၍ သူ့အမည်က မယဉ်မြင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မမမြင့် ဟု ပြော၍ ယခုတော့ ကျွန်မကလည်း မမမြင့် ဟု နှုတ်ကျိုးနေရပေပြီ။

“ဈေးမသွားနိုင်လို့ အေးရယ် ၊ နုနုဖို့ ကြက်တစ်ခြမ်းလောက် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ”

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရပြန်သည်။ ကျွန်မဈေးသွားလျှင် ပိုက်ဆံကို ဝယ်လောက်ရှိသာ ကန့်သတ်၍ ထည့်သွားလေ့ ရှိသဖြင့် အပိုမပါပေ။ ပိုက်ဆံပေးလိုက်မည့် ပုံလည်းမပေါ် ၊ တောင်းရမှာလည်း မကောင်းတက်၍ ပိုက်ဆံပြန်ယူရပြန်သည်။ ကျွန်မက မမနုခေါ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ နုနုဟုသာပြောသော ဒေါ်နုနုသည် ကြက်တစ်ခြမ်းကို စောင့်ယူ၍ ပိုက်ဆံပေးရန်ကိုမူ သတိရပုံမပေါ်။ နောက်နေ့များတွင်လည်း မပေး။ ထပ်ပင်မှာလိုက်သေးသည်။

နောင်ကျမှ

“ဪ မေ့လို့ အေးကို ဈေးဖိုးပေးရဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ထုတ်ပေး၏။ သူ့မှာသည်က ငါးကျပ်ဖိုး မကတော့သော်လည်း ကျွန်မက အားနာ၍ ဘာမျှမပြောမိ။ သူကလည်း ဘယ်၍ဘယ်မျှကျသလဲ ဟု မမေးချေ။ နောက်ထပ် ဈေးမှာသည့် အခါတွင်မူ “မရခဲ့ဘူး နဲ့နဲ့ရေ” “ဟောတော့ မေ့လာခဲ့ပြီ” စသဖြင့် ကျွန်မက ပြောင်လိမ်တော့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မပင် အမှုအယာကောင်းကောင်း လုပ်တက်ပေပြီ။

“အေးရေ ဘာဟင်းတွေများ ချက်နေလဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်နောက်ဖေးထိ ဝင်လာသော မမြသန်းကို တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၍ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင်တော့ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းနေရသည်။ ဆန်သွားထုတ်လည်း အတူတူ၊ နို့မို့သွားထုတ်လည်း အတူတူ အဖော်ပြုနေရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူဆိုသော်လည်း သူ့မှာက ကလေးငါးယောက်အမေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလာလျင် သူ့နောက်က ကလေးတွေ တပြုံတမကြီး ပါလာတက်သည်။ ဆော့သူကဆော့ ၊ ကျွန်မသားလေးကို ချီသူကချီ ၊ စာအုပ်တွေ ဖွဲ့သူကဖွဲ့ဖြင့် သူတို့လာလျင် တစ်မျိုးစိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

“ဘာမှ မချက်ပါဘူး ၊ ဒေါ်ငယ်လုပ်နေတာပါ ၊ လာလာ အိမ်ရှေ့သွားမယ်”

ကျွန်မက သူကလေးတွေပါအောင် သိမ်းကျူခေါ်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့မိ၏။

“ခရစ်စတစ် သူများလာပြလို့ ၊ အေးကို လာစပ်ရတာလေ ၊ တစ်ဂိုက်စ ဆိုတော့ အကုန်လည်း မယူချင်ပါဘူး ၊ ရောင်းတဲ့သူကလည်း တစ်ဂိုက်လုံး ယူမှတဲ့ ၊ အေးနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ လက်ပြတ်တစ်ထည်စီ စပ်ချုပ်ရအောင်”

သူက ခရစ်လိုင်းကြီး အစိမ်းရင့်လေးကို ထုတ်ပြ၏။

“ဈေးက ၃ရိ တဲ့ ၊ လဟာပြင်မှာ ၄ဝိ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်များ ကွာလို့လည်း မမြသန်းရယ် ၊ ပြီး အေးနဲ့ ဒီအရောင်နဲ့လည်း မလိုက်ပါဘူး ၊ လက်ရှည်ဆိုရင်လည်း မဝယ်နိုင်သေးပါဘူးကွယ်”

“အို့ကိုယ်တို့ကတော့ လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ဝတ်လိုက်တာပဲ ၊ ကျွတ်ကျတာမှတ်လို့ ၊ ပြီး အကျ် ဆို အရောင်စုံမှ စိတ်ထဲက ကျေနပ်တာ”

သူဝါသနာအတိုင်း ခပ်ကြွားကြွားပြောရင်း အဖြူတစ်ထည်တည်းနှင့်ကြုံနေသော ကျွန်မကိုလည်း ချိတ်လိုက်သေး၏။ သူ့ယောက်ျားက လခ ၁၈၅ ခန့် ရသည်ဆိုပေမင့် သူ့မှာ တက်ထရွန်လုံချည်ရောင်စုံ ၊ ခရစ်လိုင်းကြီး ရောင်စုံဝတ်နိုင်၏။ ကျွန်မတို့မှာ မောင့်ကို လခအဖြစ်ထောက်ပံ့သော ၂၅ဝိ -ခန့်ကို အိမ်လခ ၊ မီးခ ၊ သတင်းစာခ ၊ မောင့်စာအုပ်ဖိုး ၊ အိမ်စားရိတ် စသည်ဖြင့် အဝင်ဝင်ကျ တစ်ပြားမှ မပိုပေ။ ကျွန်မ မတောက်တခေါက်ရေးသော စာမူခလေးများဖြင့် ဒေါ်ငယ် လခ ပေးရသည်။ တခါတရံ ပိုလျှင် အဝတ်အစားဝယ်သည်။ ကျွန်မလည်း အဖော်ရအောင် တစ်ယောက်တည်း ကလေးတစ်ဖက်နှင့်မို့ အိမ်အလုပ်လည်း မနိုင်မနင်းမဖြစ်ရအောင် မောင်က အိမ်ဖော်ငှားပေးသော်လည်း ထိုအတွက် စရိတ်ကိုမူ ကျွန်မကပြန်ဖြည့်ပေးရ၏။

“အေးတို့များ ကလေးတစ်ယောက်တည်းရှိသေး မဝတ်နိုင်မစားနိုင် ရှိလိုက်တာ ၊ ကိုယ်တို့များ ခုမှ ကလေးတွေများလာလို့ ၊ အရင် လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းဆို အသစ်အဆန်းပေါ်ပြီဟေ့ဆို ခါးပေါ်တင်ရမှ ၊ ခုတောင် လခထုတ်ရက်ဆို ဖော့ခရစ် ဝယ်ဝတ်မလို့”

“ အဝတ်သာ မဝတ်နိုင်ရုံရမယ် မစားနိုင်တော့ မရှိရပါဘူး မမြသန်းရယ် ၊ မောင်က အဝတ်ထက် အစားကိုပိုမက်တယ် ၊ ကောင်းကောင်းစားမှ ကျန်းမာမှာတဲ့ ၊ စာအုပ်ဖိုးဆိုလည်း မနုမ္မောဘူူး”

ကျွန်မက ပိန်လိုသေးကွေးသော သူ့ကလေးများကိုကြည့်ရင်း ပြန်ပြောမိသည်။ ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ကျွန်မတို့ အယူအဆက သူတို့ဝါဒနှင့် ကိုက်ချင်မှုကိုလိမ့်မည်။ ယုံကြည်ချက်ကလည်းတူသည်မဟုတ်။ ဝါသနာချင်းကလည်း ဘာမျှမဆိုင် ။ အသိချင်းကလည်း တစ်မျိုးစီ။

သည်ဝန်းကျင်ကြားတွင် အားလုံးနှင့်တည့်အောင် နေရသည့် ကျွန်မအခက်အခဲ။ ဒါတွေ အားလုံး မောင့်ကို ပြောပြလျင်လည်း ၊

“လူတွေနှင့်နေရင် ဒီလိုပဲပေါ့ ၊ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ဘူး ၊ အေးရဲ့ ပြဿနာတွေဟာ အသေးအဖွဲ့ပဲ ။ မောင့်မှာ ဒီထက်ဦးနှောက်သုံးစရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်” ဟု ပြဿနာတွေကို သူ့ဆီသယ်မလာစေရန် တားမြစ်တက်သည်။

“မောင်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ ၊ ဒါတွေဟာ အသေးအဖွဲ့တွေပဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရသည်။ ကြာတော့လည်း သည်လူတွေကြားထဲမှာ ကိုယ်ပါ သေးသိမ်မြူတကွယ်သွားမှာ စိုးမိသည်။ လူဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမမို့ ပိုဆိုးသည်။ သူများက အတင်းပြောလျှင် ကိုယ်ကပါ ဝင်ပြောချင်၏။ သူက ပြိုင်လျှင် ကိုယ်ကပါ ပြန်ပြိုင်မိတက်၏။ သို့ကြောင့်လည်း မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့ မတူစေရ ဟု ဆုံးမရသည်။ သို့ ဆုံးမနေသည့် ကြားကပင် အလွန်ညံ့ဖျင်းသည့် အပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်မပြုမိသည်။ ကျွန်မ အလွန်ရှက်ရွံ့သော ရန်ဖြစ်ခြင်းတည်း။

ခြေရင်းအိမ်မှ မတင်လှိုင်ကိုတော့ ခပ်အေးအေး နေသဖြင့် ကျွန်မကခင်သည်။ သူမသည် ဟိုအိမ် သည်အိမ် ကူးတာသန်းတာ မတွေ့ရ။ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ်စကားပြောတာလည်း တစ်ခါမျှ မကြားမိ။ ကျွန်မလိုပင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခပ်အေးအေး နေသူဖြစ်၏။

သူက ကျွန်မတို့ အိမ်မလာတက်သော်လည်း ကျွန်မက သူ့အိမ်သို့ ကူးသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အိမ်တွင် အပ်ချုပ်စက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မချုပ်လိုသမျှ အင်္ကျီ ဝီလေးများကို ကိုက်ညှပ်ပြီး အပ်ချည်လုံးပါယူ၍ သူ့အိမ်တွင် သွားချုပ်ရသည်။ သူကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါသည်။ ဒေါ်စပ်စုအိမ်တွင် စက်ရှိသော်လည်း သူ့အိမ်သို့မူ မသွားဝံ့။

မတင်တင်လှိုင်ကို အေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သော ကျွန်မသည် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံတော့မှ စကားအတော်ပြောသော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာသိရတော့သည်။ သူ ဘယ်အိမ်မှ မကူးမသန်းသော်လည်း အိမ်အသီးသီးမှ အတွင်းရေးပေါင်းစုံကို သူသိနေ၏။ သူမမှာ အရပ်ထဲမှာ ပုဆိုးလေးအစ၊ ကလေးအင်္ကျီ ဝီလေးအစ၊ အပ်ချုပ်လက်ခံတက်သဖြင့် ထိုသူတို့ထံမှ သတင်းစုံ စုဆောင်းရမိဟန်တူသည်။ သူကလည်း ပြန်၍မေးတတ် ပြောတတ်ပုံရ၏။

“ဟို့မလှိုင်တို့ ခြေရင်းအိမ်က မိန်းမချောလေးဟာလေ့”

ကျွန်မက စက်ချုပ်ရင်း သူမက ကလေးပုခက်လွဲရင်း စကားပြောမိကြသည်။

“မမနုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ၊ သူက တစ်အိမ်ကျော်ဟာပဲ ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ကပ်လျက် ခြေရင်းအိမ်က ပိန်သေးသေးလေးကို ပြောတာ”

ကျွန်မက ခြေရင်းအိမ်ကို လှမ်းကြည့်မိရာ ပြတင်းပေါက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအမျိုးသမီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“သူ့ယောက်ျားက အိမ်မှာမရှိဘူး” မလှိုင်က ဆက်ပြော၏။

“နယ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့လား”

ကျွန်မက တစ်ဖက်မှ ကြားသွားမည်စိုး၍ တိုးတိုးပြန်မေးရသည်။မတင်လှိုင်ကလည်း စကားကို ခပ်အေးအေးပြောတက်သဖြင့် သူ့အသံက သိပ်မကျယ်ပေ။သို့သော် သူကလည်း ပျော့ပျော့နှင့်နံ့သော ကြောင်ချီးတည်း။

“ဘယ်ကလာ ၊ နယ်မှာ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ ၊ မယားငယ်ယူထားတယ်လေ၊ မယားငယ်အိမ်မှာပဲ အမြဲနေတာ ၊ သူ့ဆီတခါတခါမှလာတာ၊ လာရင်လည်း ခဏလေး ၊ ပိုက်ဆံတောင် မှန်မှန်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အိုးဟုတ်လား ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချစ်စရာလေးပါ၊ သူ့ယောက်ျားက ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရပါလိမ့်”

ကျွန်မက တကယ်ပင် မိန်းမချင်းစာနာ၍ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောမိသည်။

“ဪ အေးအေးရယ် လှတာလှတာတခြား သူ့မှာက အရိုးချည်းရှိတာ ၊ ဟို မိန်းမက ခပ်တောင့်တောင့်ရယ်”

သူပြောလိုက်ပုံကြောင့် ကျွန်မမှာ ရယ်ရမလို၊ လန့်ရမလို ဖြစ်သွားကာ မောင်ပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သွားသတိရမိ၍ တကယ်များလားဟု စိတ်ပူသွားမိသည်။

“အေး ခုတလော သိပ်ပိန်တာပဲ ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး ၊ ပန်ချည်ချည်လေးနဲ့ မလှတော့ရင် မောင်က ပစ်သွားမှာ”

ထိုစဉ်ကတော့ မောင်နှောက်ပြောသည်ဟု ဂရုမထားမိ။ယခုမှ “ အင်း နောက်ကို ရုပ်ကျမသွားအောင် ဂရုစိုက်မှ” ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

“အေးရဲ့ မမနုကြီးကတော့လေ့သူ့ယောက်ျားကို အေးမြင်ဖူးလား”

“ဟင်းအင်း ၊ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟို သူ သားလောက်အရွယ် ငယ်ငယ်လေးဟာပေါ့အေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူနဲ့အောင် အမြဲပြင်ဆင်နေရတာ”

ကျွန်မ အကျုံး ဝီချုပ်ပြီး၍ ပြန်လာခဲ့လိုသာ ၊ ဆက်နေလျှင် မည်မျှ သတင်းအစုံစုံ ကြားရဦးမည်မသိချေ။

နောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာ မမြသန်းနှင့်ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြရင်း ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ ရှက်စရာဟု အတင်းငြင်းသော်လည်း မမြသန်းက ကျွန်မခေါင်းကို အတင်းဆဲဝှဲ၍ သန်းရှာပေးနေစဉ် ဒေါ်နုနုတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။သူ့မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်းမို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမိသည်။

“ထိုင်လေ မမနု”

“မထိုင်ပါဘူး ၊ ပြောစရာရှိလို့”

ကျွန်မက အံ့အားသင့်နေစဉ် သူကပင် ဆက်ပြော၏။လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ခါးတွင်ထောက်ထားလိုက်သေးသည်။လက်ညှိုးတစ်ငေါက်ငေါက် မထိုးရုံတမယ်။

“ဒီမှာအေးအေးက ပြောတယ်ဆို ၊ နုနုကို တူလောက်သားလောက်အရွယ် လင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမလို့”

ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

“မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီး သည်လိုစွာလိုကတော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ ၊ နုနုတို့က သည်မှာ ကိုယ်ပိုင် အိမ်နဲ့ မြေနဲ့ ၊ အခြေတကျနေကြတာ ၊ မလိုတမာ သပုပ်လေလွင့်မပြောပါနဲ့ ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးနေပေါ့အေ့၊ နုနုတို့ အကြောင်း မသိသေးလို့ ထင်တယ် ဟင်းဟင်း”

“နေ့ပါဦး မမ ၊ အဲ့နုနုရဲ့ ၊ အေးက နုနုတို့ အကြောင်း ဘာမှသိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မလှိုင်က ပြောပြရင်း စကားစပ်မိလို့ တူလား သားလား ထင်မိတယ်လို့ ပြောမိတာ ၊ အေးထင်တာကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ပထမက အေးအေးဆေးဆေး ပြောမည်စိတ်ကူးသော်လည်း ပြောရင်းဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် ရန်တွေ့သလို အော်ပြောမိသည်။မမြသန်းကလည်း မခံချင်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“အို့ပြောပြောပြောတယ်ပေါ့ ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ ၊ ဟုတ်တာပြောတဲ့ ဥစ္စာ”

သည့်နောက်တွင် ရန်ပွဲသည် ဒေါ်နုနုနှင့် မမြသန်းတို့၏ ရန်ပွဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဘယ်တုန်းက မျက်မှန်းကျိုးနေကြသည်မသိ၊ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်၍ အော်ကြဟစ်ကြတော့သည်။တစ်ဖက်အိမ်မှ မလှိုင်သည် မျက်စေ့အပြူးသားနှင့် ကြည့်နေ၏။ဒေါ်စပ်စုကလည်း လာရောက်ဖြန်ဖြေသည်။သူ့ယောက်ျား မယားငယ်ယူသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးက မျက်ထေ ဝက်နီနီဖြင့် အိမ်ရှေ့မှ လာရပ်ကြည့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။နောက်မှသိလိုက်ရသည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မနှင့် မလှိုင်ပြောသမျှကို နားပါးပါးနှင့် ချောင်းနားထောင်ပြီး တစ်ဖက်မှ ဒေါ်နုနုတို့ကို လွှတ်လိုက်ခြင်းတည်း။

“ရှက်တယ် ၊ သိပ်ရှက်တယ် ၊ မနေ့ချင်ဘူး ၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ၊ လူညံ့တွေကြားထဲ နေရတာ ကိုယ်ပါလူညံ့ဖြစ်ရတယ် ၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရန်ဖြစ်ဖူးတာမဟုတ် ၊ ခုတော့ ရှက်စရာ”

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ပြန်လာတိုင်း ကျွန်မ၏တတွတ်တွတ် ညည်းညူသံပင် ဖြစ်သည်။ မောင် နောက်နေ့မနက် အလုပ်မသွားမီအထိ ကျွန်မသည် အိမ်ပြောင်းရန် အိမ်ရှာဖို့အကြောင်းကိုလည်း အမြဲနားပူနေမိ၏။တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ကစိတ်မရှည်၍

ပြန်အော်လျှင် လင်မယား ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရသေးသည်။ယခုတလော မောင်သည် ညနေနောက်ကျမှ ပြန်လာတက်တော့၍ မနက်အစောကြီး ပြန်ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ကျွန်မ နားပူနာဆာ လုပ်၍ဟု သိသော်လည်း ကျွန်မက မလျှော့။

အိမ်ထပ်ရှာရန် မောင့်ကို နားပူမြဲ ပူနေ၏။ဒီအိမ်က အိမ်လခဈေးကြီးသည်။ နွေဆိုလျှင် မီးကြောက်ရသည် စသည်ဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြ၏။ ကြာတော့ မယားစကားပါ၍ပဲလား ၊ နားပူမခံနိုင်၍ပဲလားမသိ အိမ်ပြောင်းမည်ဟု မောင်က ပြောလာတော့သည်။

ယခုပြောင်းရသည့်အိမ်က မြို့လည်ကောင်မဟုတ်သော်လည်း မြို့နှင့်နီးသောနေရာ ၊ အိမ်ကလည်း တိုက်ခံအိမ် သီးသန့်ခန်းဖြစ်၏။ကိုယ့်အိမ်တံခါး ကိုယ်ပိတ်၍ သီးခြားနေနိုင်၏။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပြောင်းလိုက်ရ၍ ကျွန်မပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ယခုအိမ်တွင် မောင်အလုပ်သွားလျှင် အိမ်တံခါးပိတ်၍ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်၏။ဒေါ်ငယ်ကလည်း မြောင်းမြရှိ သူ့သမီးထံတွင် သွားလည်နေသည်။သားကတော့ အိမ်လည်မထွက်ရသဖြင့် ပျင်းနေဟန်တူ၏။ကျွန်မနားသာ အမြဲကပ်နေ၏။ယခင်အိမ်တွင်တော့ အိမ်နီးချင်းများက (အထူးသဖြင့် ဒေါ်စပ်စု) က ကူညီထိန်းပေး၍ သား၏တာဝန်မှာ ကျွန်မမှာ မရှိလှ။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ စာရေးဖို့ ဝေးစွ ၊ အိမ်အလုပ်ပင် ကောင်းကောင်းမလုပ်ရတော့ချေ။

နေ့စဉ် မောင်အလုပ်မသွားခင် ဈေးသို့ ပြေးသွားနှင့်ရသည်။ယခု အိမ်နီးချင်းတွေကတော့ဖြင့် ကလေးအပ်ထားခဲ့လို့လည်း စိတ်ချရမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိချေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်တည်တည်နေမည်ဟု ကျွန်မကြိုးဝါးထားသော်လည်း သူတို့က ကျွန်မထက် ဆယ်ဆတင်းနှင့်သည်။အိမ်ပြောင်းခါစ သယ်ကြချကြစဉ်ကပင် မည်သူမျှ ပြု၍ပင် မကြည့်။အနေကြာလာသည့်တိုင် မည်သူနှင့်မျှ နှုတ်မဆက်ဖူးသေးချေ။ လမ်းတွေလျင်လည်း ခပ်တည်တည် မသိသလိုသာပင်။

တစ်နေ့ နေ့လည်ဘက် ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် ကိုယ်ပူ၍ နေမကောင်း ဖြစ်လာမိသည်။တစ်ယောက်တည်း ကလေးကလည်း တစ်ဖက်နှင့်မို့ မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မဟု တယ်လီဖုန်းရှိရာ စဉ်းစားသော်လည်း အများသုံးဖုန်းက အနီးအနားတွင် မရှိချေ။တစ်ဖက်ခန်းမှာတော့ တယ်လီဖုန်း ရှိဟန်တူသည်။

ကျွန်မတစ်ဖက်ခန်းကို လူခေါ်ဘဲလံလေး နှိပ်လိုက်စဉ် အထဲမှ ချောင်းကြည့်ပြီး တံခါးတော့ ဖွင့်ပေးပါသည်။

အရေးကြီးလို့ ဆက်ရသည့် အကြောင်း ကျွန်မက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ရုတ်တရက် စကားမပြန်ဘဲ အကြောင်သား ပြန်ကြည့်နေ၏။ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ၊ ရက်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။အတန်ကြာမှ ‘ဆက်လေ’ ဟု စိတ်မပါတပါ ဖြေသည်။ ရောက်မိလက်စမို့ ဖုန်းကို မြန်မြန်ပြောပြီး လိုရမယ်ရယူလာသော မတ်စေတစ်စေ့ကိုလည်း ထားခဲ့ရကောင်းနိုးနိုးဖြစ်မိသေးသည်။ နောက်ဆုံး ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ခပ်ရိုရိုပြော၍ ပြန်ထွက်လာရာ နောက်မှ သံတံခါးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲပိတ်လိုက်သံကို

စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြားလိုက်ရသေး၏။

သည်နေရာရောက်မှ ကျွန်မ အလွန်ငြီးငွေ့လာမိသည်။ မမြဲသန်းကိုလည်း အောက်မေ့သလိုလိုရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမကောင်းဘူးဆိုလျှင် ပျာပျာသလဲ လာပြုစုဖော်ရ၏။ ဒေါ်စပ်စုကြီးသည်ပင် ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်တော့ လာတိုက်တက်သေးသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ အဖော်မဲ့နေရချေပြီ။

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် အပြင်လည်း မထွက်တက်သော ကျွန်မအဖို့ အခြားသွားစရာ လမ်းမရှိ ။ အလှူအတန်း သာရေးနာရေးလည်း မည်သူမျှလာမဖိတ်ချေ။ တလောက အပေါ်ထပ်တွင် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုခု လုပ်ဟန်တူ၏။ ကားကြီးကားငယ်တွေ လာလိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ပင် ပြည့်ကျပ်သွား၏။ စားကြ သောက်ကြ ပျော်ကြသည်မှာလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်ပင်။ မည်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို မည်သူတွေက ကျင်းပသည်ကိုပင် ကျွန်မတို့ မသိချေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ မောင်အလုပ်မသွားရ၍ ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေကြစဉ် လူခေါ်ဘလ်ကို တအားနှိပ်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် တောမှ ကျွန်မ၏ ဒေါ်ကြီးတော်သူ ဒေါ်ငြိမ်းက သူထုံးစံအတိုင်း စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလျက် ဝင်လာတော့သည်။

“ တကတဲတော့ညည်းတို့အိမ်ရှာရတာလည်း ခေတ်ပျက်ကြီး လူပျောက်ရှာရတာ ကျနေတာပဲ ၊ ငါကလည်း အိမ်နံပါတ်မေ့သွားလို့ အောင်သပြေ စာအုပ်တိုက်က ဦးမောင်မောင်အိမ်လို့ လိုက်မေးတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးတဲ့အေ ၊ ငါ့အံ့ဩတာ ညည်းတို့ ဟို ဘက်အခန်းကတောင် မသိဘူးတဲ့ ၊ အံ့ရောမေးတဲ့သူကိုတောင် စားတော့ဝါးတော့မလို ပြန်ကြည့်လိုက်သေးတယ့်တကတဲ”

ဒေါ်ကြီးက သူထုံးစံအတိုင်း ‘ တကတဲ’ ဟူသော စကားကို သုံး၍သုံး၍ ပြောနေ၏။

“ နေပါဦး ၊ ဒါနဲ့ အရင်အိမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ အရင် အိမ်ကလားဟို့အင်း၊ အခုအိမ်က ပိုကောင်းလို့ပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ၊ ရပ်ကွက်ကလည်း ဒီက ပိုကောင်းတယ်လေ ၊ ဟိုမှာက ရပ်ကွက်ကလည်း စပ်စပ်စုစု ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာကြနဲ့ ၊ စိတ်ရှုပ်လို့ မနေချင်တာနဲ့”

“ အမလေးတော် တကတဲ သည်လိုပဲပေါ့ ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခန့်မသင့်ရင် ဖြစ်တာပါပဲ ၊ ပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရိုင်းပင်းကူညီလို့ ၊ အရေးရှိရင် အားလည်းကိုးရသေးတယ် ၊ ခုနေရာကဖြင့် တကတဲ ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဟိုးဘက်ဒီဘက် အိမ်ချင်းကပ်နေတာတောင် အသိလုပ်ဖော်မရ၊ ဒါမျိုးတွေပေါ့ ၊ မြို့လည်ခေါင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူသတ်မှုတွေ ဓားပြတိုက်မှုတွေ ဖြစ်လို့တောင် ဘယ်သူမှ မသိတာ ၊ ကြောက်စရာအေ့တကတဲ”

ဒေါ်ကြီးက ပြောရင်း မောင့်ဘက်သို့လည်း လှည့်၍ ကျွန်မကို မေးငေါ့ပြကာ ပြောလိုက်သေးသည်။

“ သူကဖြင့် သည်လိုပါပဲ ၊ ဟိုမှာ မနေချင်ဘူး ၊ သည်မှာ မနေချင်ဘူးနဲ့ အတော်ချေး(ဂျီး) ထူတဲ့ကောင်မ”

ကျွန်မက ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ တကယ်တော့ နောက်ထပ် ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ နေချင်ပါသည်ဟု ဂျီးထူရမည်ကိုပင် ကျွန်မ မသိတော့ပါချေ။

■
မိုးမိုး(အင်းလျား)

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း ၊ စက်တင်ဘာ ၊ ၁၉၇၂

ဆရာမ မိုးမိုး (အင်းလျား) ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတို ဖြစ်ပါသည်။

<https://t.me/mmebooks>

အေးသန္တာကျော်တစ်ယောက်အခန်းထဲကို ခုန်ပေါက်ပြီး ဝင်လာ ကတည်းက လေးခင်သိလိုက် သည်။ သူ့အိမ်မှ စာလာသည်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ မိုးလုံးလေလုံးတမျှ ကြားဝါသည့်စကားတွေကို ကြား ရဦးမည်မို့ မသိဟန်ပြုကာ စောင် ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်နေလိုက် ချင်သော်လည်း မကောင်းတတ် လွန်း၍ စားပွဲမှာ ဟန်မပျက်ထိုင် နေလိုက်ရ၏။ သို့တိုင်အောင် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စာထဲ မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို စိုက်ထားလိုက်သည်။ ပြီး တော့မှ သင်္ချာစာအုပ်ဖြစ်နေသည် ကို သတိရကာ ခဲတံဖြင့် ဟိုခြစ် သည်ခြစ်လုပ်ရပြန်၏။ သို့တိုင် အောင် အေးသန္တာကျော်အသံက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ နှစ် ယောက်တည်းရှိသည်ဆိုတော့ သူ့စကားကို စိတ်မဝင်စားသော် လည်း အသိအမှတ်ပြုဟန်ပြရ ၏။

“သိပ်ပျော်သွားပြီ မလေးရေ၊ သိပ်ပျော်သွားပြီ”

“အိမ်က စာလာတယ်ပေါ့ လေ”

“ဒါပေါ့”

အေးသန္တာကျော်သည် ခု တင်ပေါ်ပစ်လွဲကာ စာအိတ်ကို ဖောက်မဖတ်မီ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ရင်ခွင်မှာအပ်ကာ ဝမ်းသာဟန် လုပ်နေလိုက်သေးသည်။ လေးခင်သည် အမေ့ဆီက စာမလာတာ ကြာပြီကို သတိရကာ ‘မမကြည် တို့ မအားလို့နေမှာပဲ’ဟု တွေး လိုက်မိ၏။

အေးသန္တာကျော်သည် စာ အိတ်၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှ စာဖောက်ထားမှန်းမသိနိုင်လောက်အောင် ဘာလိတ်ဓားလေးဖြင့် လှီးပြီး ဖွင့် သည်။ ပြီးတော့ သူပြုမြဲထုံးစံအ တိုင်း စာကို မီးရောင်ကြောင့် ကောင်းကောင်းမမြင်ရသည့်ပုံ ဖြင့် လေးခင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဖြန့်ဖတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး များနှင့် မြန်မာစာလုံးများ ရောနေ သော စာကို လေးခင်မမြင်ချင်ဘဲ မြင်ရပြန်သည်။ အေးသန္တာကျော်ပေးဖတ်၍ သူတို့အိမ်မှရေးသော စာတွေကို လေးခင်မကြာမကြာ ဖတ်ရသည်။ မဖတ်ချင်၍လည်း မရ။ “မာမိက ဒီလိုရေးလိုက်တာ မလေးရဲ့”ဟု အစချီကာ အေးသန္တာကျော်က သူ့အမေစာကို အစအ ဆုံးဖတ်ပြသည်။ သူ့အမေသည် ငယ်စဉ်ကပင် သာသနာပြုကျောင်းမှာနေခဲ့သူဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာ တော်ကြောင်း၊ အိမ်မှာ သူတို့ကို စကားပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောကြောင်းကိုလည်း လေးခင် နားထောင်ရဖန်များ၍ ရိုးနေပေ ပြီ။

ယခုလည်း အေးသန္တာကျော်သည် စာကို လေးခင်မမြင်မြင်အောင် ရှေ့တိုးကာဖတ်သည်။ လေးခင်သည် အေးသန္တာကျော်၏ အသံထွက်စာဖတ်သံကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေသော်လည်း ကြားဟန်ပြုကာ နားထောင်နေရသည်။

“မာမိကတော့လေ သိပ်ကို စိတ်ပူတတ်တာပဲ၊ အရင်တစ်ပတ်က သန္တာစာပြန်တာ တစ်ရက်လေးနောက်ကျတာနဲ့ စိတ်ပူလို့တဲ့လေ၊ ဟင်း ဟင်း”

အေးသန္တာကျော်သည် စာ ရွက်ခေါက်လေးကို စာအိတ်ထဲ သို့ တရိုတသေပြန်ထည့်ရင်း ပြောနေပြန်လေသည်။ လေးခင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ကို ပြန်၍မျက် နှာမူလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲ ကတော့ ရွာမှာရှိသော အမေ့ကို မြင်ယောင်နေလေသည်။

“အမယ်လေး သနပ်ခါးတုံး တွေပြန်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီလို သနပ်ခါးတုံး စစ်စစ်ကောင်း ကောင်း ရန်ကုန်မှာ ဘယ်ရမလဲ လေးခင်ရယ်၊ ရဦးတော့ ဈေးကြီးမှာပေါ့၊ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေလည်း မလိမ်းပါလေနဲ့အေ၊ တို့အသားနဲ့ မလိုက်ပါဘူး၊ ငါကလည်း တစ်နှစ်စာလောက်အောင် ထည့်ပေးထားတာအေရဲ့”

“လေးလွန်းလို့ပါ အမေရယ်” “အိုအေ၊ ဒီက စံရွှေတို့ကား နဲ့ တင်ပေးလိုက်မယ့်ဟာကို၊ ကိုယ်ရွက်သွားရမှာလိုက်လို့”

“အမေ့ သရက်သီးတွေကလည်းရှိသေးတယ်”

“စားရတာပေါ့ လေးခင်ရယ်၊ ဟိုရောက်ရင် သူငယ်ချင်းတွေ လည်း လက်ဆောင်ပေးရ၊ ရောက်ရောက်ချင်း အဆောင်မှာ ထမင်းမရခင် ငါးပိကြော်လေးနဲ့ရော မမြည်းရပါလား”

လေးခင်က သက်ပြင်းကို ခိုး ၍ ရှိုက်လိုက်မိ၏။ တက္ကသိုလ်အ ဆောင်သို့ ပြန်သွားမည့် သမီးအ တွက် အမေထည့်ပေးသည့် ပစ္စည်းတွေက စုံလင်လှသည်နှင့် အမျှ ဝန်စည်စလယ်ကလည်း များလှသည်။ ကားကြုံနှင့် တင်ပေး လိုက်မည်ဆိုသော်လည်း လမ်းဆုံ မှ သဇင်ဆောင်ထိ သယ်သွားရ မည့်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ် ချေ။ ပြီးတော့ ထင်းရှူးသေတ္တာ တွေ၊ ခြင်းတွေထဲ သိုသိုသိပ်သိပ် ထည့်သွားရသည့် ပစ္စည်းတွေဆို သိပ်အရေးမကြီး၊ ကြံစည်းလို ထည့်မရ သိုမရ၊ လူမြင်ခံပြီး သယ်ရမည့်အရာတွေကိုတော့ လေးခင်က လုံးဝထားပစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ရ သည်။ လေးခင်တို့ အိမ်ခြေလေး ဆယ်ရွာမှာ အသီးအနှံပေါ့၍ သရက်သီး၊ စိမ်းစားဥ၊ ကြံ၊ ပြောင်းဖူးစသည်တို့မှာ ရာသီအ လိုက်ပေါ်မြဲဖြစ်၏။ အမေက လည်း သူ့ခြံထွက်၊ ယာထွက်တွေ ကို

သမီးအလှတက္ကသိုလ်ကျောင်း သူကြီးစားစေချင်လွန်း၍ တခုတ်
တရလွဲကြုံပါးတတ်ပါ၏။ အမေ့ ကို မသိတတ်ရန်ကောဟု အပြစ်
မဆိုထိုက်သော်လည်း သယ်လာ ရသည့် လူကြုံတွေ့ကို လေးခင်
များစွာအားနာရ၏။ ယခုလည်း အမေက လေးခင်ကို ရတတ်သမျှ
အသီးအနှံတွေစုံအောင် ထည့် ပေးနေပြန်သည်။ အမေ့ကို ‘မယူ ချင်ဘူး’ဟု
ပြောရန်စိတ်ကူးသော် လည်း လေးခင်သယ်မသွားချင် မှန်း အမေက ရိပ်မိဟန်ဖြင့်
မျက် နှာမကောင်းတာမြင်ရတော့ အား လုံးသိမ်းကျိုးသယ်သွားရန် ဆုံး
ဖြတ်ရပြန်သည်။

“လေးခင်စာမှန်မှန်ရေးနော်၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်သိလား၊ အပြင်ချည်းပဲ
ထွက်လည်မနေပါနဲ့အေ၊ ငွေကို ကိုစံပတို့ ရန်ကုန်သွားတိုင်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊
ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်နော်၊ ဝမ်းချုပ်မခံနဲ့၊ ငါဖော်ထားတဲ့ ဆေးက
အဝင်မဆိုးပါဘူးအေ၊ မနက်အိပ်ရာထ ကွမ်းသီးခြမ်းလောက်လေးမျှရတာကို၊
အညောင်းပြေတယ်အေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်မှန်ကြီးမတပ်ရအောင်ပါအေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

လေးခင်၏ ‘ဟုတ်ကဲ့’သည် အမေ၏ ရည်လျားသော မှာတမ်း ကြီးကို
မြန်မြန်ဖြတ်တောက်ပစ် ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘုရားလည်း မှန်မှန်ရှိခိုးနော်”

“အင်းပါ”

“လျက်ဆားပုလင်းပါပြီလား”“ပါပါတယ်”

“ရော့ အကြွေလေးတွေ ယူ သွားဦး၊ ဘတ်စ်ကားစီးတော့ အ သင့်ဖြစ်တာပေါ့”

ပိုက်ဆံကိုတော့ လေးခင်က မြန်မြန်လှမ်းယူ၏။ မတ်စေ့နှင့် ငါးမူးစေ့လေးတွေမှာ
အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ဖိုးခန့်တော့ ရှိမည်။ အမေသည် ငယ်စဉ်ကပင် ပိုက်ဆံစုတာ
ဝါသနာပါ၏။ လေးခင်လည်း အစက ပိုက်ဆံစုတတ်သော်လည်း အဆောင်မှာ
ကော်ရုပ်လေးထဲ ပိုက်ဆံအကြွေတွေထည့်သည်ကို အခန်းအဖော်
အေးသန္တာကျော်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်ကို မလုံမလဲဖြစ်ကာ
ပိုက်ဆံမစုဖြစ်တော့ ပေ။ နောက်တော့ စု၍လည်းမရ။ အိမ်မှပို့သော ပိုက်ဆံကို
အလျဉ် မီအောင် မနည်းသုံးနေရသည်။ အမေက ငွေကို စာတိုက်မှ မပို့ဘဲ လူကြုံနှင့်
ပို့သဖြင့် လူကြုံမလာ လျှင် လေးခင်မှာ ငွေပြတ်တတ် သည်။ အမေ့ဆီစာရေးတိုင်း

လည်း ပြန်စာက မရတတ်ပေ။ အကြောင်းသော် အမေသည် စာကို ကောင်းစွာမရေးတတ်၍ သူများ ကို ရေးခိုင်းရသောကြောင့် ဖြစ် လေ၏။

ပထမနှစ်ကျောင်းရောက်စ က အမေ့ဆီက စာတွေရောက် လာသေးသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ခဲတံဖြင့် ခပ်ဖိဖိရေးထားသော အမေ့လက်ရေးက စေ့စောင်းနေ သည့်အပြင် စာလုံးပေါင်းလည်း မှားသေးသည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်မှ ပြောင်းသော လေးခင်၏ ‘လေးလေးခင်’ဟူသည့်နာမည်ကို ‘လေလေခင်’ဟု ရေးလိုက်သဖြင့် စာဝေသည့် မမက ရေးထားသည့် အတိုင်း ဖတ်လိုက်ရာ ကြားသူတွေက ရယ်ကြ၏။ လေးခင်က ရက်လှသဖြင့် ငိုချင်ချင်ဖြစ်ကာ အနားမှာ အေးသန္တာကျော်မရှိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာပြန်သည်။ နောက်တော့ အမေစာရေးလျှင် ရွာမှာ သားဖွား ဆရာမလုပ်နေသော မမကြည်ကို ရေးခိုင်းဖို့မှာရသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အမေ့ဆီမှ စာတွေအလာကဲ့ သွားသည်။ အကြောင်းထူးရှိမှ စာ ရေးတော့၏။ အမေ့လက်ရေး အစား မမကြည်၏ လက်ရေးဝိုင်း ဝိုင်းစက်စက်လေးတွေကို အမေ့ စာအဖြစ် လူတကာရှေ့မှာ ဖြန့် ဖတ်ရတိုင်း လေးခင်စိတ်ကမလုံ။ သို့သော် လေးခင်၏ ဘဝမှန်ကို ရင်မဆိုင်ရသော တလွဲစိတ်က လေးခင်ကို လွမ်းမိုးထားသည်။

အဆောင်က သူငယ်ချင်း တွေကတော့ အမေထည့်ပေး လိုက်သော စားစရာတွေကို ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာမျှော်ကြစမြဲ။ “မလေးတို့ရွာကို လိုက်တောင် လိုက်ချင်ပြီကွာ”ဟု ပြောတတ် သည်။ လေးခင်ကတော့ အေး သန္တာကျော်တို့၏ ပြင်ဦးလွင်အိမ် ကြီးအတွင်းမှ ပင်စင်စားအရာရှိ ကြီး၏ မိသားစုတွေ တပျော်တပါး ဝိုင်းဖွဲ့ပုံကို အတွေးဖြင့် မြင်ယောင်ကာ သူတို့များတော့ ကုသိုလ် ကောင်းလိုက်တာဟု တွေးနေမိ ၏။

လေးခင်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကပင်ယာထဲတွင် မြေပဲနုတ်ကာ စိမ်းစား ဥနုတ်ကာဖြင့် ဘဝစည်းစိမ်ကို မြေ ကြီးထဲမှ ရယူခဲ့သဖြင့် မြေနု နှီး စပ်လှပေသည်။ မုဆိုးမဖြစ်သူ အမေ့မှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေစုဆောင်းထားနိုင်ခဲ့သော်လည်း လူနေမှုအ ဆင့်အတန်းကတော့ တောသူ တောင်သားတို့၏ သဘာဝက မ တက်နိုင်။ အစ်ကိုအကြီးတစ် ယောက်က စစ်ထဲလိုက်သွားပြီး အစ်မတစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ကျကာ တိုက်ကြီးမြို့မှာ ရောက် နေသော်လည်း အမေက သူ့ယာ ကို မစွန့်နိုင်။ သမီးထွေး လေးခင် ဘွဲ့ရ၍ အလုပ်ဝင်လျှင်သော်မှ ရွာ မှာပဲ ကျောင်းဆရာမ ပြန်လုပ်စေ ချင်သည်တဲ့။ လေးခင်ကတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ နောက်မှ အမေ့ကို တဖြည်းဖြည်း နားချပြီး ရန်ကုန်ကို မပြောင်းနိုင် သော်မှ ပဲခူးလောက်၊ ညောင်လေးပင်လောက်တော့ ပြောင်းနေရ သော်ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးလေသည်။

လေးခင်သည် အမေ့အ ကြောင်းကို တွေးနေဆဲ အေးသန္တာကျော်သည် သူ့အိမ်မှလာသော စာခေါက်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင် ကာ အင်္ဂလိပ်တေးသွားတစ်ခုကို ညည်းညူရင်း ရေချိုးခန်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။

အမေ့ဆီမှ စာမလာသည်မှာ တစ်လခန့်ကြာသွားသည်။ သည် ကြားထဲမှာ လေးခင်စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်သေးသည်။ မမကြည် ဆီကိုလည်း တစ်စောင်သတ် သတ်ရေးရ၏။ အမေ့ကိုမေးပြီး ပြန်စာရေးပေးဖို့အကြောင်း တောင်းပန်ရသည်။ သို့သော် မမ ကြည်ဆီကလည်း ပြန်စာမရပေ။ အမေငွေပို့လိုက်သော လူကြုံက လည်း လေးခင်နှင့် လွဲသွားပြန် သည်။ ငွေနှင့် ပြောင်းဖူးတစ်စည်း ကိုသာ လေးခင်ရရှိသည်။ စာက တော့ ပါမလာပေ။

စာမေးပွဲကနီးနေသဖြင့် လေးခင်ရွာပြန်၍လည်း မဖြစ်ပေ။ စာကျက်နေရသော်လည်း လေး ခင်စိတ်က ရွာကို ပြန်ရောက်နေ ၏။ လေးခင်တို့ ငယ်ငယ်က ရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းတွင် စာသင်ပြီး လေးတန်းအောင်သောအခါ ဒိုက် ဦးမြို့ အထက်တန်းကျောင်းကို သွားတက်ရသည်။ နံနက်စော စောဈေးသည်တွေနှင့်အတူ လမ်း လျှောက်ပြီး ကျောင်းတက်ရသော ဘဝကို လေးခင်မမေ့။ ခုနစ်တန်း အောင်မှ အမေက လေးခင်ကို စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်ပေးသည်။ ထို နှစ်က အဖေဆုံး၍ အစ်မလည်း နောက်တစ်နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျ သည်။ ဦးကြီး၊ ဘကြီးများက လေး ခင်ကို ကျောင်းထွက်စေချင်သော် လည်း အမေက မထွက်ခိုင်းပေ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ရွာမှာ အခြားမိန်းကလေးတွေလို သူနာပြုသင်တန်းတွေ၊ ဆရာဖြစ် သင်တန်းတွေတက်ရန် မတိုက် တွန်းပေ။ လေးခင်ဆန္ဒအတိုင်း နေစေခဲ့သည်။ အမေ့ဆန္ဒက တစ် ခုတည်းသာရှိသည်။ လေးခင်ကို တော့ သမီးထွေးမို့ အတူနေစေ ချင်သည်။ လေးခင်သွားချင်သည့် တက္ကသိုလ်ကိုသွားပြီးလျှင် ရွာကို ပြန်လာစေချင်သည်။

လေးခင်သည် အမေ့အ ကြောင်းစဉ်းစားရင်း အမေ့မျက် နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။ မြေကြီး ထဲမှာ ကြက်လိုယက်၍ အစာရှာ ကျွေးရသောအမေ၊ မွေးကတည်း က အလုပ်နှင့် လက်နှင့်မပြတ် သော အမေ၊ နေလောင်နေသော အသားအရေစွဲခြောက်ခြောက် ဖြင့် ကျရာနေရာမှာ နေခဲ့သော အမေ။ အမေသည် ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသာ နေခဲ့ရ ၏။ ခေတ်ပညာကို မတတ်ပေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းစာကိုပင် ရေး တတ်၊ ဖတ်တတ်ရုံသာရှိ၍ အမေ သည် စာကို သွက်သွက်ဖတ်တတ် သူ မဟုတ်ပေ။ အမေတို့ မိဘများ က ‘သေစာ ရှင်စာတတ်ရင် တော် ရောပေါ့’ဟု သဘောထားခဲ့သူ များဖြစ်၏။ အမေ့လက်ထက်မှာ တော့ သားသမီးတွေကို ခေတ် ပညာသင်ပေးရန် ထက်သန်ခဲ့ပြီ။ အမေသည် သူ့ဘဝကို မြေကြီး ထဲမှာ မြှုပ်နှံရင်း သားသမီးတွေကို မြှင့်ပေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည်။

လေးခင်သည် အေးသန္တာ ကျော်၏ ‘မာမီကလေ’ဟူသော အသံလေးမှာ သာယာမနေနိုင် တော့ဘဲ အမေ့ကို တမ်းတမိပြန် ၏။ ထို့ကြောင့် အမေ့ဆီ စာတစ် စောင်ကောက်ရေးပြန်သည်။

အမေ

အမေ့ဆီက စာမလာ လို့ သမီးမျှော်နေပါတယ်။ အမေ နေလို့ကောင်းရဲ့လား။

သမီးလည်း စာမေးပွဲနီးနေလို့ စာတွေကျက်နေ ရတယ်။ သမီးနေကောင်းပါ တယ်။
လူကြုံနဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ ငွေနဲ့ ပြောင်းဖူးတွေရတယ်။ မမကြည်
တို့အားရင်စာရေးခိုင်းပါဦး-

လေးခင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အေးသန္တာကျော်၏ အသံကို ကြားရသဖြင့်
ရေးလက် စစာကို ကမန်းကတန်းဖုံးထား လိုက်သည်။ အေးသန္တာကျော်က
စာကိုယူဖတ်လျှင် လေးခင်၏ အမေကို စာမရေးတတ်မှန်းသိ သွားက
မခက်ပါလေလား။

ပထမအစမ်းစာမေးပွဲပြီး သွားသည့်တိုင် အမေ့ဆီက စာမ ရောက်လာပေ။
လေးခင်စိတ်ပူ လာသည်။ ရွာမှ လူကြုံကို မျှော် ရသည်။ ပြီးတော့ မမကြည်ဆီ
စာတစ်စောင်သတ်သတ်ရေးသည်။ နောက်တော့ လေးခင်မနေနိုင်သ ဖြင့် မြို့ထဲမှ
ဒိုက်ဦး-ညောင်လေး ပင် ကားဂိတ်သို့သွားကာ ကား သမား ဦးစံရွှေကို ရှာသည်။

“ဦးလေးရွာကို ဝင်ဖြစ်သေး လား၊ အမေ့ကို မတွေ့ဘူးလား ဟင်၊ စာလည်းမလာလို့”

“ဟေ နှင့်အမေ အရင်တ လောကတော့ နေမကောင်းဘူး ကြားတယ်၊ ခုတော့
ကိုင်းထဲပြန် ဆင်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူနေတာ ဦးလေးရယ်၊ စာလည်းမရလို့”

“နှင့်အမေက စာရေးတတ် လို့လား”

လေးခင် ငိုငိုသွားသည်။

“အင်း၊ ရေးတတ်ပါတယ်။ ဟိုလေ မမကြည် မမကြည်
သူ့စာနဲ့အတူတူထည့်ပေးနေကျပဲ”

လေးခင်က မတင်မကျဖြေ သည်။

“ဪ အေးဟဲ့၊ ဟိုဆရာမ မငွေကြည်ရွာမှာမရှိတော့ဘူး လေ၊ ပြောင်းသွားပြီ”

“ဪ ဒါဖြင့် ဒီစာကို အမေ့ ဆီဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါ။ စာလည်း

ဆက်ဆက်ပြန်ရေးပါလို့ ပြောပါနော်။ ဦးလေးကို ပေးချင်လည်းပေးလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း စာတိုက်က ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပါ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ကျွန်မတစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့မယ်”

“အေး အေး”

လေးခင်အဆောင်ကို ပြန်ခဲ့ သည်။ ဪအခုတော့ အမေ သည် သမီးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဆီကို စာမေးပွဲရှာတော့ပြီထင်။ လေးခင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဘဝမှန်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသိ တရားရကာ မျက်ရည်လည်မိလေ သည်။ လေးခင်တို့မှာ ဘာကိုများ ရှက်ရွံ့ဖုံးကွယ်စရာရှိသလဲ။ ဘဝ ကို နေရာယူတာချင်းမတူကြ သော်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ အားမာန်တွေ၊ သတ္တိတွေရှိကြသည်ပဲ။ ပြီးတော့ မိဘ၏ မေတ္တာတရားသည် ခေတ်မီလှပသော စာသားလေးတွေနဲ့ သာ ဖော်ထုတ်လို့ရသည်ချည်းမှ မဟုတ်ပါဘဲ။

အေးသန္တာကျော်က ‘မာမီ့ဆီက စာလာတယ်’ဟု ပြောသော်လည်း လေးခင်သည် အားကျရ မည်ဟု မထင်တော့ပေ။ အမေ့စာကိုသာ စိတ်စောစွာ မျှော်နေမိ လေ၏။

အမေ့ဆီမှ လူကြုံဖြင့် ငွေနှစ် ရာ၊ သရက်သီးသနပ်တစ်ပုလင်း နှင့် စာတစ်စောင်ချက်ချင်းရောက် လာလေသည်။

သမိလေခင်

အမေနေကောင်းသွား ပါပြီ။ မကြည့်တို့ ရွာဂပြောင်း သွားလို့ အမေစာမရေး။ အမေ စာကောင်ကောင်မရေတတ် လို့ သမိရှက်မှာစိုးတာကြောင့် စာမရေးခြင် ဖြစ်သည်။

လေးခင်သည် အမေ့စာကို ကိုင်ရင်း လက်တွေ့တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာ၏။ ‘အို အမေရယ်’ဟု စိတ် တွင်းမှ တမ်းတမိ၏။ ရှက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းရောထွေးကာ မျက် ရည်တွေကျလာ၏။ သည်တစ်ခါ လေးခင်ရှက်သည်က စာလုံး ပေါင်းမမှန်၊ လက်ရေးမလှသော အမေ့စာကြောင့်မဟုတ်။ အမေ့ ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြုမိသော သူမ၏ အမိပွယ်မရှိသည့် စိတ် ဓာတ်ကိုသာ ဖြစ်၏။

ယခုတော့ အေးသန္တာကျော် ၏ ခြေသံကိုလည်း လေးခင်ဂရု မစိုက်မိတော့။ အမေ၏ ညိုဝါညစ်နွမ်းသော စာရွက်လေးပေါ်မှ ယိမ်းယိုင်ရွံ့စောင်းနေသည့် မှိန်လိုက် လင်းလိုက်စာလုံးလေးတွေပေါ် သို့ မျက်ရည်စက်တွေကိုသာ ခြွေ ချနေမိလေတော့သည်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)
လှိုင်းဘွဲ့၊ မေ၊ ၁၉၈၀

<https://t.me/mmebooks>

မြိုးထဲက ငါးနှစ်ကောင်

(၁)

မရေရာသည့် အဖြစ်များကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် မောင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ ဇာတ်လမ်းလောက် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နိုင်လှသည့် ချစ်ကိုယ်တွေ့မျိုးတော့ ရှိမည်မထင်။ ကာတွန်းဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်လောက်မျှပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းမည်မဟုတ်။ သို့သော် အရိုးဆုံး အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသည် တစ်သက်တာတွင် အစွဲလမ်းရဆုံး၊ တမ်းတရဆုံး၊ လွမ်းမောရဆုံး ရှိတတ်သည် ကိုတော့ မောင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

ချစ်ချစ်တို့ ဘဝကိုက မရေရာလှသည့် ဘဝမျိုး၊ လေလွင့်တတ်သော၊ ပျက်စီးတတ်သော၊ ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းယူ ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော တွယ်ရာမဲ့ ဘဝမျိုးကို လေထဲတွင် လွင့်ပါးပျံဝဲ နေတတ်သည့် ဒြပ်ဝတ္ထုများနှင့် နှိုင်းယှဉ် တတ်ကြမြဲ ဆိုပါလျှင် ချစ်ချစ်တို့ သည်လည်း တေလေငှက်များ ပမာတည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ချစ်ချစ်တို့ ဘဝသည် မြေပြင် ပေါ်မှာပင် လေထုထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားလာ နေရသည်က များသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ မောင့်ကို ချစ်ချစ် စတွေ့ရသည်ကပင် လေထုထဲတွင် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မောင်က ချစ်ချစ်ကို “လေယာဉ်ပေါ်က အရုပ်ကလေး” ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ် ခဲ့ရသေးသည်။

မောင်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသော ထိုတစ်နေ့ ကိုတော့ ချစ်ချစ် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၄ရက် စနေနေ့။ စနေနေ့ ဆိုတော့ မောင်တို့ အယူအဆနှင့် ဆိုလျှင် မကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ချစ်ချစ်က စနေသမီး၊ မောင့်ဘဝကို စနေပြုတ် ဝင်ပြီ ထင်၏။

တကယ်တော့ ထိုနေ့က ချစ်ချစ် သိပ်ပင်ပန်း နေခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်း ရေနံချာတာ တစ်ခေါက် သွားရသည်။ အပြန်တွင် ညောင်ဦး၊ မန္တလေး စပယ်ရှယ် တစ်ခေါက် လိုက်ရပြန်သည်။ သည်အခေါက်တွင် မောင့်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ခရီးသည်တွေက များသည်။ လူနာ နှစ်ယောက်ကလည်း ပါသေးသည်။ မောင်သည် ကားမှောက်၍ ဒဏ်ရာရ လာသော လူနာ အဒေါ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေလေသည်။ ရဲရဲနီသော စပိုရှပ် အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသည်။ မောင့်အသားသည် ဖြူ၏။

လေယာဉ် မထွက်မီမှာပင် မောင့်ကို ချစ်ချစ် သတိထားမိသည်။ မောင့်ရုပ်သည် မြန်မာမုန်း သိသာသည့်တိုင် ဥရောပဘက်ကိုလည်း နှယ်ချင်ချင်။ မောင့်ဆံပင်များသည် ရှည်လျားသော်လည်း ပျော့ပျောင်း ပီရိသဖြင့် အမြင် မရှုပ်ထွေးလှ။ မျက်ခုံးထူထူ အောက်တွင် မျက်လုံးများက နီနေလေသည်။ တန်တော့ မောင် အဖျော်ယမကာ တစ်ခုခုကို သုံးဆောင်ခဲ့ဟန် တူသည်။

မောင့်အပါးသို့ ချစ်ချစ် လျှောက်လာစဉ် မောင်က ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ချစ်ချစ်တို့ အတွက်တော့ ရိုးနေချေပြီ။ ခရီးသည်များ အားလုံးကို ဂရုစိုက် ရသည်မို့ ခရီးသည်များ ကလည်း ဂရုတစိုက် ရှိသည်ကို ခံယူရတတ်မြဲ။ အားလုံးကို အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံဖို့က ချစ်ချစ်တို့ တာဝန်ဖြစ်၏။ ချစ်ချစ်သည် မျက်နှာကို အချိုဆုံး ပြုံးထားမိ လေသည်။

“ပလိစ် စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ အခြားတစ်နေရာ ရွှေ့ပေးပါလား ရှင်၊ နောက်က လူနာကို ထိမှာစိုးလို့ပါ”

မောင်များ ပြိုင်ပြိုင်သွား မလားဟု ပူပန်မိသော်လည်း စေတနာမှန်နှင့်မို့ ဖွင့်ပြော လိုက်ရသည်။ မောင်သည် ရီဝေမှေးစင်း နေသော မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ အေးအေးဆေးဆေး ထသွားသည်။ ရှေ့ပိုင်းကို လျှောက်သွားပြီးမှ မောင် ပြန်လှည့်လာ၏။

“အခြား ပြတင်းဘေး ထိုင်ခုံလဲ မရှိလို့ ဒီမှာပဲ ထိုင်ပါရစေလားဗျာ၊ ကျွန်တော် အပြင်ကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ကလေးလေး ကျနေတာပဲဟု စိတ်တွင်းမှ တွေးမိသော်လည်း “ဒီလိုဆိုလဲ ထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်ရသည်။ သူ ခုံကြားမှ လက်တန်းကလေး ကိုလည်း သူ သက်သက်သာသာ ရှိစေရန် ဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ချစ်ချစ် နောက်ဖက် အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ လေယာဉ် ထွက်ခွါမည့် အကြောင်း ကြေညာရန် ခွက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်၊ ယနေ့ စီးနင်းလိုက်ပါ လာကြတဲ့ ခရီးသည်များ မင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံပါစေ၊ အချိန် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်သည် ညောင်ဦးမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပျံသန်း ပါလိမ့်မယ်။ အမြင့်ပေ တစ်သောင်း သုံးထောင်မှ ပျံသန်းပြီး ပျံသန်းချိန် တစ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာရှိ ပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ ခု လေယာဉ် စတင် ထွက်ခွါတော့မှာမို့ ခရီးသည်များ အားလုံး ထိုင်ခုံရှိ ခါးပတ်များကို ပတ်ထားကြပြီး ရှေ့ပိုင်းမှ အချက်ပြမီးနီ မငြိမ်းမီ ဆေးလိပ်များ မသောက်ကြပါရန် အထူး မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်”

ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်လို တစ်ခေါက် ပြောရသေးသည်။ လေယာဉ် စက်သံသည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ လေသည်။ လေယာဉ်ဘီးများသည် ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ရွေ့လျားစ ပြု၏။ အနည်းငယ် သိမ်ခါသွားပြီး လေယာဉ် ကြွတက် သွားသည်။ လေထုထဲ ရောက်ခဲ့ပြန် လေသည်။

ချစ်ချစ်သည် သကြားလုံး ဗန်းကလေးကို ကိုင်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ စ၍ဝေ၏။ မောင့်နေရာ ရောက်တော့ ကြိုတင် စိတ်ကူးထားသည့် အတိုင်း မောင့်မျက်နှာကို တစ်ချက် မော့ကြည့် ဖြစ်သည်။ မောင်က သကြားလုံး တစ်လုံးကို လှမ်းယူသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။ ခေတ်မီ ယဉ်ကျေးတဲ့ မောင်ပါပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးပါလား ခင်ဗျာ”

မောင်သည် ဂျီကျသော ကလေးတစ်ယောက် သဖွယ်တည်း။ ချစ်ချစ်တို့ တာဝန်သည်ကား ခရီးသည်များ အားလုံး စိတ် ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် လိုရာခရီးကို ရောက်ရှိစေရေး ဖြစ်သည်။ “ရမယ်” ချိုသော အေးငြိမ့်သော အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ပြာလဲ့သော လုံ့လကလေးကို ခြေဖျား မတုပ်အောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကာ မောင့်ဆီသို့ ရေတစ်ခွက် ပို့ပေးရ ပြန်သည်။

“ရေက ရေခဲရေတော့ မဟုတ်ဘူးရှင်”

မောင်က ဘာမျှမပြော။ ရေကို တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် မော့ချ လိုက်သည်။ ရင်သိပ်ပူ နေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ရေခွက်ကို ပြန်ထားပြီး သတင်းစာ ဝေရပြန်သည်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် မြေပြင်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ မြန်မာပြည် မြေပုံကို မှန်းဆ နေကြဟန် ရှိလေသည်။ မောင်သည် ခေါင်းကို နောက်သို့မှီကာ မျက်လုံးများကို ပိတ်၍ ထားသည်။ ချစ်ချစ်က စေတနာပိုကာ မောင့်ဘေးမှ လေပေါက် ကလေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မောင်က ကျေးဇူးတင်ဟန် ပြုံးပြသည်။

ပဏာမ တာဝန်များ ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်၍ ချစ်ချစ်က လူနာ အဒေါ်ကြီး အနားတွင် ထိုင်ကာ ပြုစု နေလိုက်သည်။ မျက်နှာကို ပြုံးပြထား၍ စကားစမြည် ဆိုရ၏။ လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာထား၍ ကြင်နာ ပြုစုခြင်းသည် တာဝန်အရချည်း သက်သက် မဟုတ်တော့ ဘုရားသခင်ကလည်း နှစ်ခြိုက်တော် မူပေလိမ့်မည်။

ချစ်ချစ် အလုပ်က မပြီးသေး။ ခရီးသည်များကို ကော်ဖီ ဝေရဦးမည်။ နောက်ဘက်ခန်းလေးသို့ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။ ကော်ဖီခွက်များကို ဗန်းတွင် ထည့်ကာ မဖိတ်မစဉ် ရအောင် ညင်သာစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါ မောင်အနား ရောက်တော့ မောင်က မျက်စိကိုဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ပိုမို ရင်းနှီးလာဟန်ဖြင့်လည်း ပြုံး၍ပြသည်။ ချစ်ချစ် လှမ်းပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို မယူဘဲ ခေါင်းကို ခါပြသည်။

“ကျွန်တော် ရေပဲ သောက်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဆင်းခါနီး မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကျရင် ရေတစ်ခွက် ထပ်ပေးပါနော်”

ချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

အလုပ်အားလုံး ပြီးစီးပြီ ဆိုတော့လည်း ချစ်ချစ် နားနေဖို့ အချိန်ရသည်။ ထိုအခါ မောင့်ဘေးမှ နေရာလပ်ကလေးကို မျက်စိက ရောက်သွားသည်။ မောင်ကလည်း ချစ်ချစ်ကို ဖိတ်ခေါ်ဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ ကညှိနေ လေသည်။

“အိတ်စ်ကျွန် နော်”

ချစ်ချစ်က မောင့်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သည်တုန်းက မောင့် အနားမှာ မထိုင်မိရင် အကောင်းသားကွယ်၊ ချစ်ချစ်တို့ ဘာကြောင့်များ တွေ့ခဲ့ကြရသလဲ၊ ပြီးတော့ မောင်သည် ရီဝေတိမ်းမူးသော အကြည့်ဖြင့် ချစ်ချစ်ကို ကြည့်ကာ ချစ်ချစ် လက်ကလေးများကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင် လေသည်။ “လက်ကလေးတွေက လှလွန်းလို့ ကိုင်ကြည့်မိတာ” ဟုလည်း ပြောသေး၏။ သိပ်ဆိုးတဲ့ မောင်ပဲ။ ချစ်ချစ်ကလည်း အတင့်ရလှသည်ဟု မထင်မိဘဲ ပြုံး၍သာ နေခဲ့မိသည်။ ချစ်ချစ်တို့ ဘဝတွင် ပြုံးခြင်းသည်လည်း အလုပ်တစ်ခုပဲမို့ ထင်သည်။

မောင်က ချစ်ချစ်ကို “နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ” ဟု တိုးတိုး မေးလေသည်။

“လွင်လွင်ချစ် တဲ့”

ချစ်ချစ်က ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍ပင် ဖြေ၏။

“သိပ်လှတဲ့ နာမည်ပဲ”

မောင့် အပြောကလဲ သိပ်ချို၏။ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသော ကလေးတစ်ယောက် ပမာ ချစ်ချစ် သာယာ ကြည်နူးမိ လေသည်။

“အိမ်ကို လာလည်လို့ ရမလားဟင်”

ချစ်ချစ်ကို အထင်သေး သည်လားဟုပင် မထင်လိုက်မိ။ “နောက်တော့ လာတာပေါ့”

ဟု လွယ်လွယ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က မြင့်ဦးတဲ့၊ ဖုန်းနံပါတ် ယူထားနော်၊ ငွေစာရင်း ရုံးမှာ လုပ်တယ်လေ”

“အခု ခွင့်နဲ့ လာတာပေါ့”

မောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှစ်လက်မခန့် ရှိသော စာရွက်ပိုင်းကလေး တစ်ခုတွင် ရေး၍ ပေး၏။ အိတ်တွင်းမှ မှတ်စုစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍လည်း ချစ်ချစ်ကို ပေးသည်။ ချစ်ချစ်က ဖုန်းနံပါတ်လေး တစ်ခု ပြန်ရေးပေး လိုက်သည်။ ရီဝေသော မောင့် မျက်လုံးတို့သည် ရွမ်းလဲ့လာစ ပြုလေသည်။

“သူ တစ်ယောက်တည်းလား”

ချစ်ချစ်က ပြတ်ပြတ်သားသား မမေးဝံ့ဘဲ ခပ်ဝေ့ဝေ့လေး စူးစမ်း လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

မောင်ကလည်း ခပ်ဝါးဝါးပင် ဖြေ၏။

တကယ်တော့ သည်တုန်း ကတည်းက ချစ်ချစ် သိဖို့ ကောင်း၏။ နားလည်ဖို့ သင့်၏။ ခရီးသွားရင်း ဟန်လွဲတတ်သည့် သဘောကို ခရီးသည်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ဆက်ဆံရသော ချစ်ချစ်တို့ မသိသည်လည်း မဟုတ်၊ သိသည်သာ။ သို့သော်လည်း ချစ်ချစ်ဘဝကို ကြမ္မာငင်၍ပဲ ထင်၏။ ဖြစ်လာသမျှသည် မောင့်အပြစ်၊ မောင့်ကြောင့်ဟု ချစ်ချစ် လွှဲမချလို။ ချစ်ချစ်ကိုယ်က ပိုက်ဖြစ်လျက် “ယုန်” ကို တိုးမိလေသည်။

“ညကျရင် ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ချစ်ချစ်ရင်သည် နွေးသွားပြန် လေသည်။

ချစ်ချစ်က နာရီကို ကြည့်သည်။ လေယာဉ် ဆင်းခါနီးပြီ။ ပေါင်ဒါ ရိုက်ရန်

ပိုက်ဆံအိတ် ကလေးကို ဖွင့်၏။ မင်နီဖြင့် ရေးထားသော စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို မောင်က တွေ့သွားလေသည်။ “အဲဒါ ဘာစာရွက်လေးလဲ” ဟုဆိုကာ မောင်က ယူကြည့်သည်။ ချစ်ချစ်က အမှတ်မထင် လှမ်းလှတော့ မောင်က ချစ်ချစ်လက်ကို ဖယ်ကာ ဖြန့်၍ ဖတ်နေလေသည်။ မောင့် အပြုအမူသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လွန်းလှသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေရှင်ဆိုတဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ်ပါ”

ချစ်ချစ်က မောင် ဖတ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဘေးမှ ဝင်ပြောမိ၏။

“ချစ်ချစ်က မေရှင်သီချင်းလဲ ဆိုတတ်တယ်လား”

“ဘာလဲ ချစ်ချစ်တို့ကို မြန်မာသီချင်း မဆိုတတ်ဘူး ထင်လို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ခေတ်ဟောင်းသီချင်း တစ်ပုဒ်မို့လို့ပါ”

“ခေတ်ဟောင်း သီချင်းလဲ ရေဒီယိုက ခဏခဏ လာနေတာပဲ”

မောင်က ချစ်ချစ်ကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ရယ်လေသည်။

“ချစ်ချစ် စကားပြောတာ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်၊ သီချင်း ဆိုရင်လဲ နားထောင်လို့ ကောင်းမှာ ဆိုပြပါလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မဆိုချင်ဘူး”

“မဆိုရင် ဒီနေရာက မသွားရဘူး”

ချစ်ချစ်သည် ရှက်စနိုးဖြင့် ရယ်နေ၏။ ပြီးတော့ သီချင်းကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှ ကြားဖြတ်၍ ညည်းပြလိုက်သည်။

“ချစ်သူပန်း ပွင့်လန်းဖို့ရာ၊ ကိုရွှေမိုးကို မျှော်ကိုးမိတာပါ၊ ဪ ပင်နန်း ခင်မှန်း ပွင့်လန်းဖို့ရာလေ၊ ကိုရွှေမိုးရယ် မိုးရယ်၊ မေတ္တာရေ သွန်းဖြိုးပါ”

“အိုး ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“ကဲ သွားတော့မယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဘာလို့ တို့ကို ချစ်ချစ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

မောင်က ချစ်ချစ် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။ ချစ်ချစ် ပိုက်ဆံအိတ်မှာ ချစ်ချစ်ဟု နာမည် ထိုးထားသည်ပဲ။

ချစ်ချစ်က လေယာဉ် ဆင်းတော့မည့်အကြောင်း ကြေညာရန် အခန်းငယ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။ မောင်တော့ ချစ်ချစ် အသံကို နားထောင် နေမှာပဲဟု တွေးကာ အသံအနည်းငယ် တုန်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်၊ အချိန် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်သည် ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်ကို ဆင်းသက် ပါတော့မယ်။ ခရီးသည်များ အားလုံး ထိုင်ခုံရှိ ခါးပတ်များကို ပတ်ထားကြပြီး ဆေးလိပ်မီးများ ငြိမ်းသတ်ကြရန် အထူး မေတ္တာရပ်ခံအပ် ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်”

* * *

တကယ်တော့လည်း ဇာတ်လမ်းသည် ဆုံးဖို့ သင့်လေပြီ။ သို့သော် မောင်သည် မနိုင်ဇာတ်ကို ဆက်၍ ကချေ၏။ သည်မျှနှင့် ရပ်တန်းက ရပ်လျှင် ကြည့်နူးစရာလည်း ကောင်းသည်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာမည် ဖြစ်ပါလျက် မောင်သည် ချစ်ချစ် ဘဝတွင်းသို့ သောကကို ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ပေးနေ၏။ တဒင်္ဂ၏ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကို ချစ်ချစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှိက်မက်ခုံမင် ခဲ့မိသည်။ ထိုညက မောင် ဖုန်းဆက်တော့ ချစ်ချစ် အမှန်ပင် ဝမ်းသာ ခဲ့မိသည်။ “သတိရလို့ ဆက်တာ” ဟု မောင်က အစပျိုး၏။ ချစ်ချစ်တို့ကို လေထဲမှာ တွေ့ဆုံရင်းနှီး သူတိုင်းက မြေပြင်ပေါ် ရောက်လျှင်မေ့သွားတတ် ကြမြဲ။ မည်သူသည် ခရီးသွားရင်း ဆာလောင် မှုတ်သိပ်စဉ်က သောက်ခဲ့ရသော ရေတစ်ခွက်၏ ကျေးဇူးကို ပြန်လည် တသတတ် ပါသလဲ။

“သူ ဘယ်က ဆက်တာလဲ”

“အိမ်ကပေါ့”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

ချစ်ချစ်က မေးခွန်းတစ်ခုကို ပရိယာယ်ဆင်၍ မေးမိပြန်သည်။

“မရှိဘူး၊ အိပ်ကုန်ကြပြီ”

သူကလည်း ပါးနပ်စွာပင် ဖြေလေ၏။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ချစ်ချစ်စိတ်က အလိုလို သိနေသည်။ မောင်သည် ချစ်ချစ် ဘဝကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ စေတော့မည် ဟူ၍။ ပြီးတော့လည်း သည်ပွဲတွင် ချစ်ချစ် အငိုနှင့် ဆုံးရမည်ဟု ကြိုတင် လွှမ်းထားနှင့်သည်။ မောင့်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲ။

နောက်နေ့ မနက် အစောကြီး မောင့်ကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ တွေ့ရတော့ ချစ်ချစ် အမှန်ပင် အံ့ဩရပြန်သည်။ ခုနစ်နာရီခွဲ ထွက်မည့် လေယာဉ်အတွက် ခုနစ်နာရီ အရောက် လေယာဉ်ကွင်းကို လာရသည်။ သည်မျှ စောလှသည့် အချိန်တွင် မောင်တစ်ယောက် ကြိုးကြိုးစားစား ရောက်အောင် လာခဲ့သည် ဆိုတော့ မောင့်ကိုပင် သနားမိသေး၏။ ချစ်ချစ်တို့က တာဝန်နှင့်မို့သာ လာရသည်။ အိပ်ရာထ ပျင်းတတ်သော ယောက်ျားတို့၏ အကျင့်ကို သိ၍လည်း မောင့်ကို အမှတ် ပိုပေးမိ၏။ ချစ်ချစ်ဘဝတွင် ချစ်ချစ်အပေါ် သည်မျှ ဂရုစိုက်သော ယောက်ျားမျိုးကို မတွေ့ဖူးသေးပေ။ ချစ်ချစ်ရင်မှာ ကြည်နူး လှုပ်ရှားရ ပြန်လေသည်။

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု အထပ်ထပ် ပြောလိုက်မိ လေ၏။ တကူးတကန့် လာနှုတ်ဆက်မိသော မောင့် အပြုအမူသည် ရိုးသားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း နှစ်သက် ကြည်နူးဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကာလ ရည်ကြာစွာက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့ရသော ချစ်သူများသဖွယ် လွမ်းလွမ်းတတလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟဲဟိုး၊ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ် ခရီးစဉ်ကို ထွက်ခဲ့ရသည်။ မောင့်ကို မြေပြင်ပေါ်မှာ ထားခဲ့ရလေသည်။ လေယာဉ်သည် အပြောကျယ်သော ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးတက် ပျံဝဲလာသည်။ တိမ်ဆိုင်(စိုင်!)တိမ်ခဲ တို့သည် နောက်ဖက်တွင် ရွှေ့လျားကျန်ရစ် ခဲ့ကြလေ၏။

* * *

ယခုတော့ မောင့်ဘဝမှန်ကို ချစ်ချစ် သိရှိနားလည်ခွင့် ရပေပြီ။ မောင့်ကို ရိုးသားသူ တစ်ယောက်လို့ မဆိုနိုင်ပေမည့် ပွင့်လင်းသူ တစ်ဦးဟု ချစ်ချစ်က မလျော့သော မေတ္တာဖြင့် ခွင့်လွှတ်မိ၏။ မောင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဆယ်ကျော်သက်များသာ ကျက်စားတတ်သော တိရစ္ဆာန်ရုံ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

ပုန်းလှိုးကာ တွေ့ဆုံမိကြသည်။ ချစ်ချစ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး မရိုးသားလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ မောင်သည် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ထုတ်ပြလေသည်။ သွားလေရာမှာ ပါတတ်တဲ့ ပုံလေးပါတဲ့။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ် နှစ်ဦးသည် ခိုများကို အစာကျွေး နေလေသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ထင်ပါရဲ့။

“မောင့် သားလေးတွေလားဟင်”

သတ္တိကို မွေးမြူကာ ချစ်ချစ်ကပင် စတင် မေးမိလေသည်။ မောင်က ချစ်ချစ်ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ လေသည်။

ထိုနေ့က မောင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ တတိယ အကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံမိခြင်း ဖြစ်၏။ သမ္မတရုံမှာ ရုပ်ရှင်တစ်ခါ ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ကရဝိတ်မှာ ရေခဲမုန့် အတူတူ တစ်ခါစားခဲ့ ကြသည်။ နှစ်ခေါက်စလုံးဟာ ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ မောင်စကား လှလှကလေးများကို တယ်လီဖုန်းတွင်းမှ နားထောင် ရသည်မှာလည်း ချိုမြိန်လှသည်။ သည်တုန်းကတော့ လှပမြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသည့် သည်ဓာတ်ပုံလေး အကြောင်းကို ဘာကြောင့်များ ခြွင်းချန်ထားခဲ့ ရသလဲ။ ချစ်ချစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရေးတယူ ရှိဟန် မတူ၍ ဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ် သတ္တိနည်းခဲ့မိ ချေသည်။

ယခုတော့ ချစ်ချစ်သည် အချစ် သူရဲကောင်းမကြီး လုပ်ကာ ဓာတ်ပုံလေးကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။

“အကြီး ကောင်လေးက မောင်နဲ့ သိပ်တူတယ်နော်”

မောင်ကလည်း ချောမောစွာပင် ခေါင်းကို ညိတ်ပြပြန် လေ၏။ ဘာမျှ မထူးခြားသည့်ပုံ။

ချစ်ချစ်က ဓာတ်ပုံလေးကို တလေးတစား ကိုင်ကာ ပြန်ပေး လိုက်သည်။ မောင်ကလည်း တရိုတသေ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်တို့ ရှေ့တွင် ခရေပွင့်ကလေးများ ကြွေနေ၏။ ကလေးငယ်များ ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြသည်။ ကြက်တူရွေးငယ်က အစာ ရလိုရငြား အော်ဟစ်မြည်တမ်း လိုက်၏။ လှောင်ချိုင့်သည် သူ့အတွက် ကြီးမားလွန်း နေသည်။ အချုပ်အနှောင် ခံနေရသည့် ဘဝကို မေ့လျော့နေဟန် တူလေသည်။

အဘ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော် အတိုင်း ချစ်ချစ်သည် လောကတွင် တစ်ယောက်တည်း ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသည်။ ချစ်ချစ် ငါးနှစ်သမီး အရွယ်တွင် မာမိက အမိမြေသို့ ပြန်သွားသည်။ ဖေဖေသည် တစ်ပြည်သူ၏ ရင်သွေးကို ပိုက်ကာ ပိတောက်နဲ့ သင်းသော မြန်မာပြည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ချစ်ချစ်သည် ဖေဖေ ပညာတော်သင် သွားရာမှ ရလာသော အမွေအနှစ်တည်း။ အိမ်ထောင်ရေးသည် ဖေဖေတို့ မာမိတို့အတွက် အဓိပ္ပါယ် လေးနက်မှုမှ ရှိပါလေစ။ သို့တည်းမဟုတ် လောက၏ ဆန်းကြယ် ထွေပြားသော အဖြစ်များသည် ချစ်ချစ်တို့ မိသားစုကို တို့ထိ ကျိစယ်သွားဟန် တူလေသည်။ ချစ်ချစ်အတွက် လောကကြီးသည် အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့သော အခွံဗလာချည်း သက်သက်ပင် ဖြစ်၏။

ချစ်ချစ် ၁၀ နှစ်သမီး အရွယ်တွင် ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလေသည်။ ချစ်ချစ်သည် အဘွားများ၊ အဒေါ်များ လက်တွင် ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသည်။ ဖေဖေသည် သမီးဖြစ်သူကို မျက်ခြည်မပြတ် လှမ်း၍ ကြည့်ရှု ဆုံးမသည် မှန်သော်လည်း ချစ်ချစ်သည် ဖေဖေ လိုချင်သော ပုံစံ မဝင်ခဲ့တော့ပါချေ။ အဘွားနှင့် အဒေါ်တို့သာလျှင် ချစ်ချစ်ကို အလိုလိုက်သည် ဆိုကာ အဆူခံခဲ့ရ သော်လည်း ချစ်ချစ်တစ်ယောက် လေယာဉ်မယ် အလုပ်ကို လျှောက်ခဲ့သည် အထိ ဖေဖေသည် ချစ်ချစ်ကို အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။

ချစ်ချစ်သည် စွန့်စား သွားလာမှုကို နှစ်သက် ခံမင်၏။ ကမ္ဘာမြေထဲမှ မိုင်ပေါင်း မည်မျှပင် ဝေးလံအောင် သွားရမည် ဖြစ်စေ ချစ်ချစ် ပျော်မွေ့၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒုက္ခ ဆင်းရဲတို့၏ ရှုပ်ထွေး ရောပြွမ်းရာ ဤကမ္ဘာမှသည် ဝေးရာသို့သာ ပျံလွှား လွင့်မျော နေချင်လေသည်။

မောင်နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းသည် စိတ်နှလုံး ကြည်နူးချမ်းမြေ့ ရသည်နှင့်အမျှ မရေရာသော လူ့ဘဝ အတွင်းဝယ် တုပ်နှောင် ချည်နှောင်တဲခြင်း ကိုလည်း ခံရပြန် လေသည်။ သို့သော်လည်း ချစ်ချစ် နှလုံးသားသည် မောင့်ကို မငြင်းဆိုရကဲ။ မောင်နှင့်အတူ သွားလာ နေသမျှသည် ချစ်ချစ် အတွက် နိဗ္ဗာန်ဘုံသာတည်း။

အဘွားနှင့် ဖေဖေတို့ စည်းရုံး ခေါ်ဆောင်၍ မရသော စေတီ ရင်ပြင်တော်များ သို့ပင် ယှဉ်တွဲ၍ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ချစ်ချစ်က စနေသမီး၊ မောင်ကလဲ စနေသားပဲ၊ ဒီထောင့်မှာ ရှိခိုးရမယ်”

မောင်က ပန်းနှင့် ဆီမီးများကို မျှဝေကာ အတူယှဉ်တွဲ၍ ကန်တော့ စေသည်။ စိုစွတ်ပေကျသော တလင်းပြင် ပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ကာ အာရုံပြုရ၏။ ပုံးထဲမှရေကို တဗွမ်းဗွမ်း မြည်အောင် ခပ်လောင်းကာ နှုတ်မှဘာတွေ ရွတ်ဆိုနေမှန်း မသိသော ရေသည်လူကြီးကို ကြည့်၍လည်း ပန်းကို ကွယ်ကာ ပြုံးမိသေး၏။ “မောင်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဆုတောင်းပေး နေတာ” ဟု မောင်က ဆိုလေသည်။

ချစ်ချစ် အလုပ်အားသည့် ရက်တိုင်း မောင်က လာခေါ်ကာ ဘုရား ပို့ပေးသည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်သည်။ မုန့်အတူတူ စားကြသည်။ ဘုရားပေါ် ရောက်လျှင် ချစ်ချစ်သည် မောင်က မပြောရဘဲနှင့် ပန်းအစုံကို ဝယ်တတ်ပြီ။ “ကြာပန်းလေး ထည့်ပါဦး၊ ဇလပ်ပန်း မပါသေးဘူး” ဟုလည်း စုံစေ့အောင် ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ စနေထောင့်ကို ဦးဆောင်သွားသည်။ မမှတ်မိ နိုင်စရာမရှိ၊ မောင်က ကြံကြံဖန်ဖန် “အချစ်ထောင့်” လို့ နာမည် ပေးထားသည်လေ။

ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းတော့ ရုပ်ရှင်ရုံဘက် ခြေဦးလှည့်မိကြ ပြန်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဂုဏ်ရုံတွင် 'The Dove' ဆိုသည့် ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် အထိခိုက်မိဆုံး ဖြစ်၏။ ဇာတ်လိုက် အမျိုးသားလေး၏ ဘဝနှင့် ချစ်ချစ် ဘဝသည် တူ၏။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက သိပ်ချစ်ကြသည်။ ချစ်ချစ်တို့လို ပါပ။ ပြီးတော့ ကောင်လေးသည် အဏ္ဏဝါတွင် ရွက်လွင့်ကာ တစ်ယောက်တည်း ခရီးနှင်ရ၏။ ချစ်ချစ်ကတော့ လေထုထဲတွင် လွင့်ပါး ကျက်စားရသည်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေး ကို “မင်းကို ငါချစ်တယ် အချစ်ရယ်၊ မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တာပဲ” ဟုအော်ဟစ် နှုတ်ဆက်သည်ကို ကြည့်ကာ ချစ်ချစ် မျက်ရည်ဝဲ ရသည်။ ချစ်ချစ်တို့ကတော့ သည့်နှယ် လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ဟ နှုတ်မဆက်ဝံ့သည့် ဘဝ။

ထိုနေ့က မောင်က ထူးထူးခြားခြား ချစ်ချစ် အလိုကို သိပ်လိုက် နေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်မှ အပြန် ကရိတ်ကို သွားကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မောင်က ဘီယာ သောက်သည်။ ချစ်ချစ်က ရေခဲမုန့် စားသည်။ ချစ်ချစ်က မောင့် ဘီယာခွက်ထဲကို ဘီယာ ဖြည့်၍ ဖြည့်၍ ပေးနေမိသည်။ မောင်သည် ချစ်ချစ်ကို ငေးမော ကြည့်ရှု၍ နေလေသည်။ ချစ်ချစ်စိတ်ကလည်း မရွှင်ပျလှ။ နှစ်ယောက်လုံး ငိုင်နေမိကြသည်။

“ချစ်ချစ် မောင်နဲ့ခုလို နေရတာ ပျော်လားဟင်”

မောင့်နှုတ်က ထွက်လာသော စကားများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ချစ်ချစ်တို့ သတိလက်လွတ် ပျော်နေခဲ့ မိသည်ပဲ။ လက်မခံချင်သော အသိတရားသည် ချစ်ချစ် နှလုံးသားကို လာရောက် ပုတ်ခတ်နေချေသည်။

“မောင်ကော”

မောင်သည် ဘီယာခွက်ကို လှမ်းကိုင်သော ချစ်ချစ်၏ လက်ကလေးကို အုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မောင် ချစ်ချစ်နဲ့ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်ချစ်က ခုလို ပြုစု ယူယတာလေးတွေကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲ”

“မောင့်အိမ်မှာ နေရတာ မပျော်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ မောင့်ဇနီးက”

ချစ်ချစ် ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာ လေသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင်ပင် မျက်ရည် ဥလေးများ တွဲခိုလာသည်။ မျက်တောင်ကို နှစ်ချက်မျှ ခတ်လိုက်မိ၏။ အချစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ကိုယ် မပိုင်ဆိုင်သည့် ဘဝကို ထုတ်ဖော် ဆွေးနွေးရသည့် ဘဝ။ အို ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ မောင်ရယ်။

“မောင့် ဇနီးက မောင့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

ချစ်ချစ် အသံသည် သတိထားနေသည့် ကြားမှ အဖျားခတ်၍ တုန်သွားလေသည်။

“ဂရုတော့ စိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင် မပျော်ဘူး”

မောင်က ချစ်ချစ် လက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘီယာကို မော့သောက် လိုက်သည်။ မောင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် အလေးအနက် ဆွေးနွေးမိကြခြင်း ဖြစ်၏။

“မောင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာ ချစ်ချစ်ကြောင့် များလား”

မောင်က ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ခါယမ်း၏။

“ကြာပါပြီ”

“ချစ်ချစ်နဲ့ မတွေ့ခင်ကလား”

လိုချင်သည့် အဖြေကိုပင် မေးမိရက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။ လူဆိုတာ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတတ်သူချည်း ပါပဲ။

“ဆိုပါတော့”

မောင့် အသံသည် တိုးတိတ်လွန်းလှ၏။

“မောင့် သားလေးတွေက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်၊ ကျောင်း နေကြပြီလား ဟင်”

မောင့် မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လာကြ လေသည်။ သားသမီးကို ချစ်သည့်ဇောပဲ ထင်ပါရဲ့။ ချစ်ချစ်လဲ မောင့်ကို သားလေးတစ်ယောက် မွေးပေးချင် လိုက်တာ။ ဒီလိုပြောရင် ချစ်ချစ်ကို အထင်သေးမည် စိုး၏။

“အကြီးကောင်က ဒုတိယတန်း ရောက်နေပြီ၊ ဒီကောင်ကြီးက စာသိပ်တော်တယ်၊ အမြဲတမ်း ပထမချည်း ရတယ်၊ အငယ်ကတော့ ခပ်ပေပေပဲ၊ ငယ်လဲ ငယ်ပါသေးတယ်လေ၊ အခုမှ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ရှေ့နှစ်ဆို မူကြို ထားရတော့မယ်”

မောင်သည် ချစ်ချစ်ကို မေ့သွားဟန် တူလေသည်။ သားတွေ အကြောင်းကို အားပါးတရ ပြောနေသော မောင့်ကိုကြည့်ကာ အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းမိ၏။

“မောင်”

ချစ်ချစ်က တုန်ယင်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

မောင်သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူလို ချစ်ချစ်ကို ထိတ်ထိတ်ပျပျာ ကြည့်၏။

“ပြန်ကြရအောင်ကွယ်”

ချစ်ချစ် အသံလေး တိမ်ဝင်သွား လေသည်။ တစ်မုဟုတ်ချင်း လိုပင် မောင့်မျက်နှာ ညှိုးရော် သွားခဲ့သည်။

“နောက်ဆိုရင်လေ ချစ်ချစ်တို့ မတွေ့ဘဲ နေကြရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့”

အပျော်ဆုံးနေ့မှာ နောက်ဆုံး စကားကို ဆိုမိသည့် အတွက် ချစ်ချစ် ကြေကွဲမိသည်။

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ချစ်ချစ်ရယ်”

ချစ်ချစ်က မျက်တောင်ကို တွင်တွင်ခတ်ရင်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြမိသည်။ မျက်ရည်ပွင့်များသည် မျက်တောင်ကော့များ ကြားမှ တိုးထွက် ခုန်ဆင်း သွားကြလေသည်။

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေညင်းသည်ပင် ရာသီဥတု၏ အပူရှိန်ကြောင့် ငွေ့ငွေ့မျှ နွေးနေလေ၏။

* * *

ညောင်ဦး ဖလိုက်ကို ပျံသန်းရတိုင်း မောင့်ကို သတိရမိသည်။ မောင် ထိုင်သွားသည့် နေရာလေးကို ကြည့်ပြီး မောင့်ကို မြင်ယောင်လာ ပြန်၏။ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ဖြစ်မိရ ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ မောင့်ကို ပြန်တွေ့ရရင်တော့ “ချစ်ချစ်တို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ချစ်ကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်တော့မည်။ မောင့်ကို ချစ်ချစ် မခွဲနိုင်။ မောင်နှင့် သွားလာ နေထိုင်ရတိုင်း ချစ်ချစ် ပျော်သည်။ အတွေးဖြင့်ပင် ကြည်နူးမိ လေသည်။

တကယ်တော့ မောင်လည်း ချစ်ချစ်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။ လခထုတ်တဲ့ နေ့က လေဆိပ်ကို လာကြိုတယ် မဟုတ်လားကွယ်။ ချစ်ချစ်ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ကြည့်နူးရ လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်စရာ စကားများကို မဆိုမိကြ။ စိတ်ညစ်စရာ အဖြစ်များကို မေ့ထားမိသည်။ မောင် အရက်တွေ ဖိသောက် နေသည်ကိုတော့ မနှစ်မြို့ပေမယ့် ကြည့်နေရသည်။ ချစ်ချစ်ဆီတွင် မောင် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် နေစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်အလိုကို လိုက်မိပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ခါတော့ မောင် ချစ်ချစ်ကို ခွဲထား ခဲ့တော့မည် မဟုတ်။ မျက်ရည်ကြား ဝမ်းသာမိ ပြန်လေသည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ရက်များကိုပင် သောက မှန်တိုင်းသည် လာရောက် တိုက်ခတ်လာ၏။ အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြု၍ မည်သည့် အရာသည် ကြာရှည်ရပ်တည် နိုင်မည်နည်း။ ချစ်ချစ်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ရှိ ဘဝကို မေ့လျော့၍ သတိလက်လွှတ် နေမိသည်။

စည်ကားသော ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ အလယ်ဗဟို လမ်းမတွင် ချစ်ချစ်နှင့် ယှဉ်တွဲ လျှောက်နေသော မောင့်ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားလေသည်။ ချစ်ချစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း လန့်ဖျပ်ကာ မောင့်လက်ကို လက်တွဲဖြုတ် လိုက်သည်။ မောင့် လက်မောင်း အစုံကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင် ဟန့်တားလိုက်သော မိန်းမငယ်၏ မျက်လုံး အစုံသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အရာအားလုံးကို အရည်ပျော် သွားနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုလဲ”

တုန်ယင် မာကြောစွာ ထွက်လာသော စကားသံများ မဆုံးမီ ချစ်ချစ် ရှေ့ကို သွက်သွက် လှမ်းခဲ့မိ၏။ စူးစမ်းရှုပ်ချသော မျက်လုံးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်၏ ဒဏ်မှ တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ရုန်းထွက်နိုင်ရန် အသော့နှင့် လာခဲ့မိ၏။

ရောင်းပန်းလှအောင် ချိတ်ဆွဲထားသော အလှအပ ပစ္စည်းလေးများ ပိုးဖဲ ကတ္တီပါများ၊ ရွှေငွေ ရတနာများ၊ မျက်လုံးများ၊ မော်တော်ကားများ၊ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာ အားလုံးသည် ချစ်ချစ်ကို ကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်မော ကြကုန်၏။ ကောင်းကင်ပြင်သည် ချစ်ချစ် ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ကာ မဟာ ပထဝီ မြေကြီးသည် ဦးခေါင်းထက်ဝယ် သွက်သွက်လည်အောင် ယိမ်းထိုး နေသည်တကား။

* * *

အပင်ပန်းရဆုံး၊ အမောရဆုံး နေ့တွင်မှ မောင့်ဆီမှ အစိမ်းကားဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံး စာကလေး တစ်စောင်ကို ဖတ်လိုက်ရ လေသည်။ ဗွီအိုင်ပီ ဖလိုက်ခေါ် အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးကို ပို့ပြီး ပြန်အလာ အမော ဖြေမည်ဟု စားပွဲတွင် ထိုင်ကာမှ မောင့် စာအိတ်ကလေးကို မြင်ရလေသည်။ ရင်တုန်ပန်းတုန် ရှိလိုက်ပါဘိ။

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အရုပ်ကလေးကို လေယာဉ် ပေါ်မှာပဲ ပြန်ထားခဲ့ပါပြီ” တဲ့။

ရက်စက်လိုက်တာ။ ချစ်ချစ် မောင့်ရုံးကို ဖုန်းဆက်မိ လိုက်သေး၏။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ” ဟူသော စိမ်းကားသည့် မောင့် အသံများကို ကြားရပြန်သည်။ ချစ်ချစ်စိတ်က အလိုလို သိပါသည်။ မောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာက တိုက်တွန်း၍သာ ဤသို့ ပြုမူနေခြင်း ဖြစ်မည်။ မောင့်သဘော

မောင့်ဆန္ဒနှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ မောင် ချစ်ချစ်ကို သည်မျှ ရက်စက်မည်ဟု မထင်ပါချေ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ် အေးဆေး တည်ငြိမ်သွားလျှင် မောင် ချစ်ချစ်ဆို ပြန်လာမည် သာတည်း။ သည်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြလျှင် တစ်လောကလုံး မမြင်နိုင်သည့် နေရာတွင် သွားရောက် ပုန်းအောင်း နေကြမည်။ တကယ်တော့လည်း ချစ်ချစ်တို့ နှစ်ယောက်သည် လောကအပြင်ကို ရောက်နေ ကြပေပြီ။

အဘ ဘုရားသခင်နှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားသည် ချစ်ချစ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဒဏ်ခတ်ပြီ ထင်၏။ မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ်ခါ ပြန်ဆင်းရတိုင်း မောင့် သတင်းကို စုံစမ်းသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ရလေသည်။ မောင် ရုံးက အလုပ်ထွက် သွားပြီတဲ့။ လောက တစ်ဖက်စွန်းတွင် ချစ်ချစ်ကို ထားကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း သွားလေပြီလား။

စွန့်စားမှုနှင့် ဝါသနာတွင် စိတ်ကို မြှုပ်နှံပစ် လိုက်သည်။ ဖော်ကာ လေယာဉ်သစ်မှ သင်တန်းသူများတွင် အထူးချွန်ဆုံး ကြိုးစားလိုက်သည်။ ယခုတော့ ကမ္ဘာ့မြေပြင်ကို ခြေဆန့်၍ မောင်နှင့်ဝေးရာ သွားခွင့်ရမည်။ ချစ်ချစ် မိခင်သည် ဘာကြောင့်များ ချစ်ချစ်ကို တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ မမွေးဖွားခဲ့ပါလိမ့်။ မောင်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ စိတ်သောက ဗျာပါဒကို ခံစားရယူ နိုင်စေရန် သည်မြေပေါ်တွင် ထားခဲ့ လေရောသလား၊ မည်သို့ဆိုစေ မိမိ မွေးဖွားသန့်စင်ရာ အမိမြေကို ချစ်ချစ် မြတ်နိုးပါ၏။ သို့သော် မည်သူသည် ချစ်ချစ်ကို ကြင်နာခွင့်လွတ် ပါမည်နည်း။

စိမ်းလန်း စိုပြည်သော မိခင်မြေသည် ချစ်ချစ်၏ မိုက်မဲမှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ခြင်းငှါ မထိုက်ဟု ယူဆပါလျှင် ဆုံးစမရှိသော ကောင်းကင်ပြင် တွင်သာ ချစ်ချစ် ပျော်မွေ့ပါမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လာရောက် နားခိုခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလေတော့။

တစ်စုံတစ်ခုသော နေရာမှ မောင်သည် ချစ်ချစ်အပေါ် သံယောဇဉ် မကင်းသော စိတ်ဖြင့် ငဲ့လင့်စောင့်စား နေမည် ဆိုပါလျှင် ချစ်ချစ်အတွက် လောကတွင် အသက်ရှင် နေရခြင်းသည် ပြီးပြည့်စုံသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ ချေပြီတည်း။

(၂)

ပြဿနာကို အတူတကွ ရင်မဆိုင်ဘဲ ပြဿနာ ကြားမှ ရုန်းထွက် သွားခြင်းသည် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်၏ အပြုအမူ မဟုတ်ဟု မြလေး ယုံကြည်၏။ မြလေးတို့ မိန်းမသားများသည် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အားကိုးချစ်ဖြင့် ချစ်၏။ လေးစားစိတ်ဖြင့် ကြည်ညို၏။ ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် လက်တွဲ၏။

ပြန်လည် စဉ်းစားစေချင်သည်။ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း အတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်လေ့ဟု ယောက်ျားတို့ကို စေ့ဆော် တိုက်တွန်းသော စိတ်ကို မည်သူက

သင်ကြားပေးလေ သနည်း။ ထို့ပြင် ရယူပိုင်ဆိုင် ပြီးသော အချစ်ကို ဥပေက္ခာ ပြုရန် မည်သူက လမ်းမှားသို့ ဝှံ့ဆောင်လေ သနည်း။ မည်သူမပြု မိမိမူသာ ဖြစ်ပေမည်။ မြလေး၏ အချစ်ကို တောင်းဆိုစဉ်က မောင့်တွင်လည်း အများတကာ ယောက်ျားများနယ် သစ္စာတရားကို ဦးထိပ် ပန်ဆင်လျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ အတူတကွ လက်တွဲကြစို့ ဆိုသည့် အခါတွင်လည်း မောင်သည် ခြင်္သေ့မင်းလို ရဲရင့်ခဲ့ပေသည်။ ယခုမှ ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြကာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာဖွေရပါသည်ဟု ဆိုလာရခြင်းသည် ရိုးသားသော အပြုအမူ တစ်ရပ်ဟု လက်မခံနိုင်။ ဖောက်ပြန် ယိမ်းယိုင်မှု အဖြစ်သာ စွပ်စွဲလို၏။

ပြဿနာသည် ယခုမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည် မဟုတ်။ မောင်နှင့် မြလေးတို့ လက်ထပ်စကပင် အတူပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြဿနာသည် မြလေးတို့၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင် ပြောသည့်အတိုင်း ဇီဇာကျယ်သော အဒေါ်အပျိုကြီး နှစ်ဦးသည် မြလေး ဘဝတွင် အဆစ် ပါလာခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ အုပ်ထိန်း ပဲ့ပြင်မှု အောက်တွင် မြလေး ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ မြလေးဘဝတွင် တတ်သင့် တတ်အပ်သော ခေတ်ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့ရပြီး လုပ်သင့် လုပ်အပ်သော အလုပ်တစ်ခုကို ရခဲ့ခြင်းသည်လည်း ၎င်းတို့၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်၏။ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်သည့် ဘဝတွင်မူ ဘုရားပြီးမှ ငြိမ်းဖျက် ဆိုသလို ဖျက်ချထားခဲ့၍ မဖြစ်၊ မြလေးဘဝတွင် သူတို့ကို ချန်ထားခဲ့၍ မရ။ မောင်ကပင် “ဒါကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ မြလေးရဲ့၊ မှန်တာပေါ့။ မြလေး ဆိုးဖြတ်တာ တရားပါတယ်” ဟု အတိအလင်း သဘောတူခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ မြလေးတို့ နှစ်ယောက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေရသော အိမ်ထောင်တွင် သူတို့လည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင် ကျားကန် ပေးနေရသည်။ မောင့်ဘက်မှလည်း ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိ၊ မြလေးမှာလည်း တရား အားထုတ်နေသော မိခင်အိုကြီးသာ ရှိတော့သည်။ မြလေးတို့ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင် ရခြင်းသည်ပင် စင်စစ် အဒေါ် အပျိုကြီးများ၏ အိမ်ထောင်တွင် ကပ်ပါးအဖြစ် ဝင်ရောက် ခိုတွယ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြလေး၏ အမွေပစ္စည်း အဖြစ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဖေဖေ မရှိစဉ်မှစ၍ အိမ်၏ အတွင်းပစ္စည်း အပြင်ပစ္စည်း အတော်များများသည် လွင့်ပါးဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ မြလေး၏ ပညာသင် စရိတ်သည်ပင် အဒေါ်များ၏ အိတ်ထဲမှ ခုန်ထွက် ဖြည့်ဆည်းခဲ့ ရသည်။ သည်တော့လည်း မြလေးတို့ ခွဲထွက်ကြစို့ ဆိုလျှင် သားနှစ်ယောက်၏ တာဝန်ကိုပင် မည်သို့ ထမ်းဆောင်ရမည် မသိ။ တစ်အိုး တစ်အိမ်ကိုသာ အစမှ ပြန်လည် မတ်ထူရလျှင် လူ့ဘဝကို အလယ်မှ စရသည်သို့ ရှိချေမည်။

မည်သို့ပင် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံရသည် ဆိုပေမင့် နံနက်လင်းလျှင် ကော်ဖီ ပေါင်မုန့် အသင့်ရှိ နေတတ်၏။ အစားကြီးသော သားနှစ်ယောက်သည် မုန့်ကို စိတ်ကြိုက် အလှအယက် စားကာ အသင့်ပြင် ပေးထားသော လှယ်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်လျက် ကားပေါ် ခုန်တက် သွားနိုင်၏။ မောင်နှင့် မြလေးတို့ နှစ်ယောက်ပင်လျှင်

အေးအေးဆေးဆေး ရေမိုးချိုးကာ ရုံးချိန်အထိ ထမင်းအသင့် ယူသွားနိုင်၏။

မငတ်ဖူးသော သူသည် မုန့်တစ်ဖုံ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း သိမည် မဟုတ်၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူသည် ဖျားနာသူ၏ ဝေဒနာကို စာနာနိုင်မည် မဟုတ်၊ မိမိ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပါလာသော နေ့တွက် လုပ်အားခကို ဆီးယူကာ ဆန်ပြေးဝယ်ပြီး ထမင်းချက်ရမည့် မိသားစုအတွက် ကားခြေနင်းကို ခိုကာ အချိန်မီ အိမ်ပြန်ရသော လူ၏ အဖြစ်မျိုး မောင်ကြုံဖူးမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆာလာပါလျက် ထမင်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်ကို မောင် မကျေနပ်နိုင်။ ဝက်သား ကြိုက်ပါလျက် ငါးနှင့် ပုစွန်ချည်း စားနေရသော အဖြစ်ကို လူဖြစ်ရှုံးသည်ဟု မောင်က ထင်ပေမည်။

“လင်မယားချင်းတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရဘူးကွာ၊ အနေကျို့ လိုက်တာ”

မောင်က မကြာခဏ ညည်းလေသည်။

ယောက်ျားတို့ အယုအယ ကြိုက်တာ၊ အလှအပ မြတ်နိုးတတ်တာကို မြလေး သိပါသည်။ သို့သော်လည်း “ညည်းတို့ နေတာ ထိုင်တာကလဲ မျက်စိရှက် လိုက်တာ” ဟု အပြောခံရမည် ကိုလည်း မြလေး စိုး၏။

ပြီးတော့ ကလေးတွေကို ဆုံးမရာတွင် မြလေးတို့ အိမ်တွင် အတိုက်အခံ ဖြစ်နေတတ် လေသည်။

“ဆိုးမှာပေါ့၊ ကလေးတွေကို ဖျက်ဆီး နေတာကိုး”

မောင့်ဘက်မှ အပြစ်တင်သော စကား။

“မကျေနပ်ရင် ဆင်းသွားကြပေါ့၊ ကလေးတွေတော့ စောင်းမရှိကံနဲ့၊ တို့မြေးတွေ တို့ တာဝန်ယူတယ်”

အခြေအနေသည် အမြဲလို တင်းမာနေသည်။

* * *

လင်မယား နှစ်ယောက်တို့တွင်သာ ဖြစ်တတ် နားလည်တတ်သော ပြဿနာ များကို

လင်နှင့်မယား မဟုတ်သူများက နားမလည်တတ် ခွင့်မလွှတ်တတ်၍လည်း ပြဿနာ ဖြစ်တတ်ပြန် လေသည်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကလေး ဆိုပေမယ့် ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အခြေအတင် ပြုတတ်သည့် သဘော၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်ကာ အပြုံးမပျက်၊ ကြည်နူးမပျက် နေထိုင်ကြသည့် သဘောကို ဒေါ်ကြီးတို့ နားမလည်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖြစ်သည်ကိုပင် ကြားဖြစ်အောင် ကြားကာ အကျယ်အကျယ် လုပ်ပစ်တတ်ကြ လေသည်။

“ဘာလဲ၊ ညည်းက ညည်းယောက်ျား ပြောတာ ခံနေရသလား၊ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားနိုင်ရက်သားနဲ့ ပြန်ပြောပါလားအေ၊ မပေါင်းချင် နေပေစေပေါ့၊ သာတောင် အေးသေး”

ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ထမင်းရှာကျွေးစေဖို့ ယူထားရမည်ဟု အထင်ရောက်တတ်သော အပျိုကြီးများပီပီ မာနစကားဖြင့်လည်း သွေးထိုး ပေးတတ်ပြန်၏။

“ဟေ့ မင်းအဒေါ်တွေကို ပြောလိုက်၊ ယောက်ျားဆိုတာ လှေကားသုံးထစ် ဆင်းရင် လူပျို ပြန်ဖြစ်တယ်လို့၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်လောက် ယူမလဲ ရတယ်၊ လက်ဖျောက် တစ်ခါတီးရင် တန်းစီ နေတာပဲ”

မောင်ကလည်း အားကျမခံ မဆိုသင့်သည့် စကားများကို ဆိုလေသည်။

“အမယ် တော်ပါ၊ မောင်က မောင်စွံမှန်း သိပါတယ်။ မြလေးလဲ ရုပ်မကျသေးပါဘူး၊ မောင့်လို ယောက်ျားမျိုးလောက်တော့ ဘယ်မှာရှာရှာ ရပါတယ်”

“ဪ မင်းက ငါ့ကို အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားလို့ ဆိုလိုသလား၊ မင်းကလဲ မင်းအဒေါ်တွေရဲ့ လေသံအတိုင်း ပေါ့လေ”

ဤသို့လျှင် ပြဿနာသည် မကြီးမကျယ်သင့်ပဲ ကြီးကျယ် လာရလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မောင်လည်း အိမ်မခင်တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် အိမ်ကို ပြန်ချင်သည့် အချိန်မှ ပြန်၍ ရောက်ချင်သည့် အချိန်မှ ရောက်လာတော့၏။ ရောက်လာ ပြန်တော့လည်း မောင်သည် အသောက်အစားကလေး ဖက်၍ လာတတ်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ပြဿနာမီးသည် ပို၍ တောက်လောင်ပြန် လေသည်။

“ဟင်း အဝီစိ ချိုးကပ်မယ့် ကောင်၊ နေ့ရှိသရွေ့ အရက်လေး တမြဲမြဲနဲ့ ဒီကောင် မူးလာရင် တံခါးမဖွင့်ပေးနဲ့”

လောကီအမှုကိစ္စ နည်းပါးသူများပီပီ တရားကိုဖက်ကာ အသက် ရှည်သူများမို့လည်း မောင့် အပြုအမူကို ခါးခါးသီးသီး ရှုတ်ချကြပြန် လေသည်။

“ဘာတရားလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာများ တရားရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ တရားရှိရင် ရိပ်သာ သွားနေကြပါလား၊ ခုတော့ ငါ့အိမ် ငါ့မြေဟဲ့ ဆိုပြီး အတ္တစွဲလို့စွဲ၊ ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ဥစ္စာ ဆိုပြီး မာန်မာန တက်လိုတက်နဲ့ ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ထို့”

အရည်ကလေး ဝင်လာပြီ ဆိုတော့ မောင့်နှုတ်ကလည်း သွက်ပါဘိ။ အိုးခွက် ပန်းကန်များကို ဆောင့်လိုက်သည့် အသံသည် သောသောညံအောင် ထွက်လာလေ၏။

“ဟဲ့ မိမြလေးရဲ့၊ တစ်သက်လုံး သူများခေါင်းပေါ် စင်္ကြံလျှောက် လာခဲ့တာ၊ ခုမှ နှင့်ကြောင့် အစော်ကား ခံရတယ်တဲ့၊ နှင့်ယောက်ျားကို ရွှေထွက်သမို့ ပေါင်းနေရ သလားဟဲ့”

ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်ဝ ချမ်းသာပါလျက် စိတ်နှလုံး အေးချမ်းမှု သည်ကား လှမ်းကွာလွန်း လေစွ။

* * *

“ဒီမှာ မြလေး၊ မြလေးရဲ့ တိုက်တွေ မြေတွေ ကားတွေကို မက်မောနေတယ် ဆိုရင် မြလေး နေရစ်ပေတော့၊ မောင်တော့ ဒီလို ယောက်ျားတန်မယ့် အစော်ကားခံပြီး မနေနိုင်တော့ဘူး”

“နေပါဦး မောင်ရယ်၊ မြလေးလဲ စဉ်းစား နေပါတယ်၊ သားတို့ စာမေးပွဲ ပြီးတဲ့အခါ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ခဏလေးတော့ သည်းခံပါဦးနော်”

သားနှစ်ယောက် ကသီလင်တ ဖြစ်မည့် အရေးကို တွေးကာ မြလေး တုံ့နှေး နေမိ၏။ မောင်နှင့် မြလေးတို့၏ နှစ်ယောက်ဝင်ငွေဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ထူထောင်ကြရန် သတ္တိနည်းနေ လေသည်။ မောင့်လခသည် မောင့်

အသုံးစရိတ်နှင့်ပင် ကာမိရုံရှိ၏။ မောင်က ချွေတာ၍ မြလေးလက်ကို
ဝကွက်အပ်လျှင်ကော။

စဉ်းစား ချင့်ချိန်ရသည့် ဇောဖြင့် မောနေလေသည်။

“ညည်း ကြပ်ကြပ် စဉ်းစား၊ ညည်းယောက်ျားက အရက်ကလေး တမြုမြနဲ့ ခုတောင်
ငါတို့ ရှိနေလို့ ညည်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မစော်ကားဝံ့တာ၊ ညည်း အားကိုးရင်
အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လိုက်သွားကြည့် ပါလား၊ လူမွေးတောင် ပြောင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ညည်း သားလေးတွေကော ခုလို နေနိုင်ပါ့မလား၊ ဟင်း ခဲယဉ်းသားပဲ၊
ဒီအိမ်နဲ့ မြေဟာ ညည်းအဖေနဲ့ ငါတို့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် စီးပွားရှာလို့ ကျန်ခဲ့တာတွေ၊
သူစိမ်း ကောင်းစားအောင်တော့ ထုခွဲမပေးနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

မြလေး အတွေးဖြင့် ချာချာလည်ရပြန် လေသည်။ မြလေးကိုယ်တိုင် ကလည်း
ရွှေပေါ်မြတင် သက်သောင့်သက်သာ နေလာခဲ့ရ၍ သတ္တိက နည်းသည်။ ပြီးတော့
ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့သည် ဖေဖေ မရှိသည်မှ စ၍ မြလေးကို ဖူးဖူးမှုတ်ကာ
အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ထားခဲ့သည်မှာလည်း မြလေး အသိ။ မောင်နှင့်
လက်ထပ်မည် ဆိုတော့ အဒေါ် နှစ်ယောက်သည် ဖေဖေ ဆုံးစဉ်ကလိုပင်
ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးကြလေ၏။ သူတို့ သဘောတူသည့် သူနှင့် ယူပါမည့်
အကြောင်းလည်း ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုကြ လေသည်။ သည်တုန်းကတော့ မြလေး
ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၍ ငြင်းခဲ့၏။

မောင့်ဘက်က ဆိုလျှင်လည်း အိမ်အဝင် မျက်နှာပန်း မလှခဲ့။ မောင်သည်
တစ်ကောင်ကြွက်။ ကိုယ့်ခူးကိုယ်ချွန် သမား၊ မောင့်အတွက် လခမှန်မှန်ရသော
အလုပ်တစ်ခုက လွဲ၍ ဘာမျှပါမလာခဲ့။ အစပထမတွင် မလိုလား မနှစ်သက်မှုကို
ဖုံးဖိထားခဲ့သော်လည်း ကြာလေလေ အိမ်တွင်းတိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လေလေ။

တွေဝေငေးငိုင် နေဆဲမှာပင် ပြဿနာသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာ
လေသည်။ မောင်အပြန်ကို တံခါးစောင့်ဖွင့် ပေးနေကျ ဖြစ်ပါလျက်
သားနှစ်ယောက်ကို သိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

ဆူညံနေသော အသံများကြောင့် လန့်နိုးလာချိန်တွင် မောင်သည် ရဲရဲနီသော
မျက်လုံးအစုံဖြင့် သံတံခါးကို ကိုင်ကာ တဝုန်းဝုန်း မြည်အောင် ဆွဲလှုပ်
နေလေသည်။

“မြလေး၊ မြလေး မောင်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာလဲ မင်းကပါ ငါ့ကို
တံခါးဖွင့် မပေးတော့ဘူးလား၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေ ဆိုပြီး သိပ် လူပါးဝတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား၊ ဟေ့ သားနှစ်ယောက် ရှိလို့ ပြန်လာတာကွ၊ မင်းတို့မိန်းမတွေ

တစ်ယောက်မှ သောက်ရမစိုက်ဘူးကွ”

“ဒီမှာ မောင်မြင့်ဦး၊ ဒါဟာ အလေနတောတွေ နေတဲ့ရပ်ကွက် မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာဦးကွယ့်၊ လူဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နေတာ၊ ကျက်သရေမဲ့ အော်ဟစ်မနေနဲ့။”

“အို နားမလည်ဘူး၊ အော်မယ်ဗျာ၊ အော်မယ်”

“ဟေ့ အရက်သမား၊ ငါ့အိမ်ရိပ် မနင်းရဘူး”

အပြင်းထန်ဆုံး ထိုးနှက်ချက်များဖြင့် ပြဿနာသည် အမြင့်မားဆုံး ရောက်လာချေ၏။ နောက်နေ့ နံနက်မှစ၍ မောင် ထွက်သွားသည်မှာ သုံးရက်တာမျှ ကြာသွားလေသည်။ မောင့်ရုံးကို ရောက်မှ စာလေးတစ်စောင် ဖတ်ရ၏။

မြလေး၊

မောင် ပုဂံ ညောင်ဦးဘက် ခဏထွက် သွားတယ်၊ ပြန်လာရင် မောင်တို့ကိစ္စ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ မြလေး အဆင်သင့် ရှိပါစေ။

မောင်

* * *

ဘုရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်သည် အေးမြလှပါ၏။ မေမေသည် သောက ဗျာပါဒဖြင့် ရောက်လာသော မြလေးကို တရားဖြင့်ပင် ယှဉ်၍ဆုံးမ၏။

“လောဘမီးကို ငြိမ်းပေတော့ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်လင် ကိုယ့်သားနဲ့ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ပေါ့၊ အင်း မရွှေ့တို့၊ မငွေတို့ကလဲ ခုထိ ပစ္စည်းမာန တက်ကြတုန်းပဲနော်”

ယခုမှပင် မေမေသည် ယောက်မများနှင့် အတူမနေဘဲ ဘုရားရိပ်ကို စောစောစီးစီး ခိုလှုံခဲ့သည့် အဖြစ်ကို နားလည်မိတော့၏။ သားသမီး သံယောဇဉ်၊ လင်သံယောဇဉ်သာ မရှိလျှင် အဘယ်မျှ အေးချမ်း လေမည်နည်း။ လောက၏ ဒုက္ခ သုက္ခကို ခံစား နားလည်စေရန် သမီးငယ်ကို လူ့ဘောင်တွင်းဝယ် ထားခဲ့သည် ထင်၏။ ယခုတော့ သားနှစ်ယောက်ကို ခင်တွယ်သည့်စိတ်၊ လင်သားကို ချစ်ခင်သည့်စိတ်ဖြင့် မြလေးတစ်ယောက် လူ့ဘဝကို ရုန်းကန်ရပေဦးမည်။

တကယ်တမ်း အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းတော့မည် ဆိုတော့လည်း ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့သည် မျက်ရည်လည်၍ ဖြစ်ကြပြန် လေသည်။ မောင် ပြောသလိုပင် မြေးနှင့် တူမတည်း ဟူသော အတ္တသံယောဇဉ်များဖြင့် မခွဲနိုင် မခွဲရက် ဖြစ်ကြပြန်လေ၏။

“စဉ်းစားပါဦး မြလေးရယ်၊ ငါတို့ မြေးလေးတွေ ဆင်းရဲပါမယ်။ ညည်းတို့မှာ ဘယ်မလဲ အိမ်၊ ကဲ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ မောင်မြင့်ဦးလဲ ယောက်ျားမာန ရှိရင် တစ်အိုးတစ်အိမ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချည်၊ အားလုံး အဆင်ပြေတော့ လာခေါ်လှည့်”

သည်သို့နှင့်ပင် ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ အခြေသို့ ရောက်ကြရပြန် ပေသည်။ မောင်သည် အသောက်အစားကို လျှော့၍ မယားနှင့် သားများကို ခွဲထုတ်နိုင်ရေး အတွက် လုံးပန်း နေရသည်။

* * *

အစကနဦးတွင် မောင်တစ်ယောက် အပြုအမူ အနေအထိုင် ပြောင်းလဲ သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ သံသယ မဖြစ်မိ၊ တစ်စုံတစ်ခု အတွက် အားယူကြံဆ နေရ၍သာ မြလေး အပေါ်တွင် အလေးတယူရှိမှု လျော့ပါး ရပေသည်ဟု မြလေး တွေးထင်မိ၏။ အရက်ကို လျှော့သောက်သည့်တိုင် အိမ်ကိုမူ အပြန် နောက်ကျတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စောစီးစွာပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားတတ်သည်။ ရုံးသို့ပင် ရောက်သည်လား၊ မရောက်သည်လား မသိ။ ဤသည်မှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ အိမ်သားများနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိစေရန် ရှောင်နေခြင်းဟု မြလေး တွေး၏။ သို့သော် မြလေးတို့ ရှေ့ရေးအတွက် အလေးအနက် ဆွေးနွေးလာမည့် နေ့ကို စောင့်နေသည့်တိုင် မောင့်နှုတ်မှ ချိုသည် ခါးသည်ဟူ၍ ထွက်မလာတော့ပါချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူသတင်း လူချင်းဆောင်ကာ မောင့်အဖြစ်ကို ကြားရသည့်အခါ မြလေး နားကိုပင် မယုံလောက်အောင် အံ့သြခဲ့ရ လေသည်။

မောင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း၍ သံသယကို ချေဖျက်နိုင်ရန် ထုချေလွှာ တောင်းခဲ့မိသည်။ သို့သော် မောင်သည် ငြင်းဆိုချက် တစ်စုံတစ်ရာကို မပေးပါ။ အားလုံးကို ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံနေသည့် မောင့်ကိုကြည့်ကာ မြလေး ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ မောင်က အားလုံး အမှန်တွေချည်း ဝန်ခံတယ် မြလေး

ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ သိရင်ကော ဘာပြောကြမလဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဘယ်တုန်းက အကောင်းပြော ခဲ့ကြလို့လဲ။ မောင် အခုလို ဖြစ်ရတာလဲ သူတို့ ပယောဂ မကင်းဘူး၊ အိမ်မှာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်လွန်းလို့ စိတ်ချမ်းသာရာ ရှာမိတာပါ”

“အိုး ဒီလို ရောမချပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ပြဿနာရှိရင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းရှာ ရမှာပေါ့၊ မောင့်လိုသာ ပြဿနာက လွတ်အောင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှာရမယ်ဆိုရင် မြလေးတို့ မိန်းမတွေကော”

“ဟေ့ မင်းဘာမှ မပြောနဲ့၊ မောင်ဟာ ယောက်ျား၊ ယောက်ျားနဲ့ ယှဉ်ပြီး မပြောနဲ့။”

“ဪ ယောက်ျားဆိုတော့ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ မောင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ငါ ယောက်ျားပဲ ဆိုတာကို အခွင့်အရေး ယူပြီး ဖောက်ပြန် နေကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ မြလေး၊ မောင် မြလေး အပေါ်မှာ ဘာများ ဝတ္တရား ပျက်သလဲ။ မောင် မြလေးကိုလဲ မပစ်ဘူး၊ မပစ်နိုင်ဘူး၊ သားတွေ အပေါ်မှာလဲ မောင် သံယောဇဉ် မပြတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ အဆင်မပြေလို့ စိတ်ထွေထွေနဲ့ ဖြစ်မိတာပါ မြလေးရယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာကို အတူတကွ ရင်မဆိုင်ဘဲ ပြဿနာမှ ရှုန်းထွက်ကာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်မြောက်ရာ ရှာခြင်းသည် အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်၏ အပြုအမူ မဟုတ်ဟု မြလေး ယုံကြည်၏။ ပြီးတော့ မောင်တို့ ယောက်ျားများတွင် ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိ။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားရန်လည်း မလိုအပ်ဟု ယူဆနေသည်မှာ အဆိုးဆုံးတည်း။ မိန်းမတို့သည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ဖောက်ပြန်ခွင့် မရှိ။ ဤသည်ကိုပင် ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ကိုးကားပြဆိုကာ မဟာယောက်ျားကြီး ဝါဒကို ဆုပ်ကိုင်ကြ လေသည်။

မြလေးတို့ကလည်း ပြောချင်၏။ မိန်းမတို့တွင် စောင့်စည်းအပ်သော အကျင့်သိက္ခာ ရှိသကဲ့သို့ပင် ယောက်ျားတို့တွင်လည်း တန်ဖိုးထားအပ်သော ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိပါပြီလော။ ငါယောက်ျားဟု ထင်တိုင်းကြ တတ်ကြသည်ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချမည့် လူ့ကျင့်ဝတ်၊ လူ့စည်းကမ်းများ မရှိပါပြီလော။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ပြဿနာ အားလုံးသည် အလွန်အမင်း သေးနပ်သိမ်ငယ် သွားကုန်ကြ လေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် လင်သားရဲ့ မေတ္တာကို လက်လွှတ်

ဆုံးရှုံးရခြင်းသည် တစ်လောကလုံးတွင် အကြီးမားဆုံးသော မဟာဒုက္ခကြီးပင် ဖြစ်လိမ့်ထင်၏။

မောင်ကတော့ ဆင်ခြေဆင်လက်ကို ခိုင်လုံစွာပင် ပေးဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မြလေးရယ်၊ မောင် မြလေးကိုပဲ ချစ်ပါတယ်။ မြလေးအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာ လျော့မသွားပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုတော့ ဟိုမိန်းကလေးကို မောင် မချစ်ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုလား”

“ပြောပြီးပြီကော၊ မောင် မြလေးကိုပဲ ချစ်တာပါ။ အိမ်မှာ စိတ်ညစ်စရာ ကြုံတုန်းမို့ စိတ်ဖြေရာ ရှာကြရင်း ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဒီအတွက်တော့ မောင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို အပျက်မခံ ပါရစေနဲ့”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေး ကြားလျှင်တော့ မည်သို့ ရှိချေမည် မသိ။ မြလေး စိတ်ကမူ ကောင်းစွာ မကျေနပ်သေး။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အဘယ်မိန်းမသည် မျှဝေ၍ ချစ်နိုင်ပါသလဲ။ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ခွင့်လွှတ် နားလည်တတ်သော မိန်းမမျိုး ရှိပါလျှင် ထိုမိန်းမကို မြလေးက အသည်းနှလုံး မရှိသော မိန်းမအဖြစ် မော်ကွန်းထိုး လို၏။ မြလေးတွင် ထိုမျှ သဘောထားကြီးသော အသည်းနှလုံး မရှိပေ။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ကိုတော့ ခွင့်မလွှတ် ချင်ပေမယ့် ခွင့်လွှတ် ရတော့မှာပဲ။ နောင်ကို မဆက်သွယ် ပါဘူးလို့ မြလေးကို ကတိပေးပါ မောင်ရယ်”

မောင်သည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြ လေသည်။ သို့သော် မြလေး၏ ရင်တွင် မည်သည့် သောကမီးနှင့် မတူသော အပူမီးသည် အရှိန်တညီးညီး တောက်လောင်ခဲ့ရ ချေပြီတည်း။

* * *

မိန်းမ စာဆိုများသည် အဘယ်ကြောင့် ယောက်ျားသားတို့၏ အချစ်ကို မျှော်ကိုး တောင့်တသော ကဗျာ လင်္ကာများကို ဖွဲ့ဆိုသီကြွေး ခဲ့ရပါသလဲ။ မိန်းမသားတို့ အဖို့တွင် ယောက်ျားတို့၏ အချစ်ရေးထက် အရေးကြီးသော အရာသည် မရှိပြီလော။ ဘာကြောင့်များ မိမိတို့ဘဝကို မိန်းမတို့အပေါ် အထင်သေး နှိမ်ချတတ်သော၊ ပစ်ပယ် စိမ်းကားတတ်သော၊ အရာမသွင်းချင်သော ယောက်ျားများထံတွင်

အပ်နှံလုပ်ကြွေး ကြရပါသနည်း။

မိန်းမတို့၏ တန်းတူ အခွင့်အရေး တောင်းဆိုမှုများသည် ယောက်ျားသားများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ထမင်းပွဲများ၊ သားချော့တေးများ၊ အလှအပ တန်ဆာများ အဖြစ် ပြောင်းလဲဝပ်ဆင်း သွားကြလေသည်။ လူမှုရေးရာ တိုက်ပွဲများတွင်သာ မိန်းမတို့ အောင်ပွဲဆင် နိုင်မည်၊ နှလုံးသားရေးရာ တွင်တော့ မည်သည့်အခါမှ အောင်ပွဲဆင် နိုင်မည်မသိ။ ယောက်ျားသားမို့ ဘာမဆို တင့်တယ်သည် ဟူသော ဝါဒကို ဒိုင်သဖွယ် ကာဆီးထားသမျှ မိန်းမတို့၏ လေးမြား လက်နက်တို့သည့် ပျော့ညွတ် ကောက်ကွေးကာ ခြေတော်ရင်းတွင်သာ ခစားကြရ ပေတော့မည် ထင်၏။

မိမိကိုသာ တကယ်ချစ်တာပါ ဆိုသော်လည်း တစ်ဖက်သားနှင့် ကြည်ဖြူလက်တွဲ နေခြင်းကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မြဲလေး ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ယောက်ျားဘက်ကမို့ အရုံးမရှိဟု ဆိုခြင်းကိုလည်း မြဲလေး လက်မခံနိုင်။ ကိုယ့်ချစ်သူကို တစ်ပါးသူက ချစ်ကြည် ရွှင်မြူးနေသည် ဆိုလျှင်ပင် အရုံးတကာ အရုံးဟု မြဲလေး တွက်ဆ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်နောက်ကို အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ စုံစမ်းမိ၏။ လက်လှမ်းမီသမျှ အပေါင်းအသင်းများ ကိုလည်း မောင့်သတင်းကို ပါးစေ၏။ မြဲလေး အဖြစ်က စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ ရှာပုံဖွင့်ရသည့် လင်တရူးမသဖွယ် ဖြစ်ရချေပြီ။

မောင်အပေါ် အပြစ်မြင်တတ်သော ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့သည် သည်ပွဲတွင် မျက်ခြည်ပြတ် သွားလေသည်။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ် ဖုံးနေသော မြဲလေးကို ကြည့်ကာ “သိပ်လဲ သောကရောက် မနေပါနဲ့အေ၊ ညည်းတို့ချည်း နေဖို့ မတတ်နိုင်ရင်လဲ ဒီမှာပဲ နေပေါ့၊ တစ်နေ့ကျ ညည်းတို့ပစ္စည်း ပါပဲ။ ခုလဲ မောင်မြင့်ဦးက အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး” ဟု ဖျောင်းဖျ ကြလေသည်။ တကယ်တမ်း “မောင် အရင်လို မဟုတ်သည့် အဖြစ်” ကို ဒေါ်ကြီးတို့ မသိ။ မြဲလေး ရင်ဝယ် နေဆယ်စင်းနှယ် ပူရသည့် အဖြစ်ကို မြဲလေးသည် ကြိတ်မှိတ် ခံရလေသည်။

သူ့ကို ဂရုစိုက်နေမှန်း သိ၍ မောင့် ခြေလှမ်းများသည် မူမှန်လာကြ ပြန်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြဲလေးက အစိုးရိမ်ပိုကာ စူးစမ်းမိသည်ကို မောင်သိလျှင် ပြုံး၍ ရယ်၍ ရွှင်မပျက် ပြောသေး၏။

“မြဲလေးကလဲ မောင် မဆက်သွယ်တော့ ပါဘူးလို့ ပြောပြီးမှပဲ”

သို့သော် အပူသည်မ မမြဲလေးသည် ဘုရားကိုပင် လောကီတွင်းသို့ ပင့်ဆောင်ကာ ဦးတိုက် လျှောက်ထားမိ၏။

“ဘုရား တပည့်တော်မသည် သည်လင် သည်သားနှင့် စိတ်ချမ်းသာစွာ အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ ဘုရား”

* * *

မြလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ဟူ၍ ထိန်ချန် ထားကြသော သတင်းအစအန များသည် ပေါက်ကွဲ ပျံ့လွင့် လာကြပြန် လေသည်။

“မြလေးလူတော့ ဆေးမိနေပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ခုဆိုရင် သူတို့က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ဆရာ၊ တန်တော့ ကိုယ်ထင်တာ သူတို့ ညားနေကြပြီလား မသိဘူး”

အကျိုးကို လို၍ ပြောသည်လား၊ အကျိုးမဲ့သည်ကို မြင်၍ ပြောသည်လား မြလေး မခွဲခြားတော့။ တစ်လောကလုံးရှိ လူအားလုံးကိုပင် အားကိုးအားထား ပြုရတော့မည်သို့ ရှိချေလေသည်။ မောင် ရုံးမှ ခွင့် ခဏခဏ ယူသည်ကိုလည်း သိရ၏။ မောင်တို့ သွားတတ် လာတတ်သည့် နေရာများကိုပင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်သူက ပြောပြလေပြီ။ မောင်ကမူ ဟန်မပျက်။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်လာဆဲ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့ကိုလည်း ကလန်ကဆန် မပြုဘဲ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့စမြဲ။ “ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ဆူဆူပူပူ မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်လဲ မိန်းမပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ပြန်ဆွဲ” ဟူသော ဩဝါဒများ ကိုလည်း ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး ထင်ကာ မောင့်ကို စကားမာမာပင် မပြောဝံ့။ ဟုတ်သည် မှန်သည်၊ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် ကောင်းသည်ဟူသော ဗေဒဝိဇ္ဇာ အကျော်အမော်တို့ နှင့်လည်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ခဲ့ရပြီ။ မောင်သည်ကား လေကလေး တမြဲမြဲချွန်ကာ လူခြွေကောင်း၍ နေလေ၏။

သို့သော် မောင့်ကို မတွေ့ချင် မြင်ပါလျက်သား ရင်ဆိုင် တိုးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို မေ့နိုင်စရာပင် မရှိ။ အကြားနှင့်ပင် ရင်တသိမ့်သိမ့် တုန်အောင် နာကျည်းပူဆွေး ခဲ့ရပါလျက် မျက်စိနှင့် မြင်ရသည်ကို အဘယ်သို့လျှင် မတုန်လှုပ် နေနိုင်ပါမည်နည်း။ တစ်လောကလုံးသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကာ အရာရာသည် မောင်မှတစ်ပါး မှန်ဝါးပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

မည်သို့ ပြုမူလိုက်သည်ကိုပင် သတိမထားမိ။ မောင့်လက်မောင်း အစုံကို ဆုပ်ကိုင်မိမှ “ဒါက ဘယ်လိုလဲ” ဟု အစီအစဉ်မရှိ နှုတ်မှ ထွက်သွားမိသည်။ မောင်သည် တစ်ဖက်လူကို လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ကာ မြလေးကို အထိတ်တလန့် ရင်ဆိုင်လိုက် လေသည်။

“ဟို အဲ မြလေးကလဲ ဈေးလယ်ခေါင်ကြီးမှာ၊ လာလာ ဒီဘက်က ပြန်ကြမယ်”

မောင့် အမူအရာကတော့ အကယ်ဒမီ ရှုံးလောက်ပါရဲ့။

ဟို မိန်းကလေးကမူ မြေကြီးနှင့် ဖဝါးပင် ထိပါတော့၏လား မသိ။ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ မြလေး ရင်ကမူ တုန်နေ ခုန်နေဆဲ။ မောင် ဆွခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါ လာရပေမယ့် ခြေလှမ်းများကို ခိုင်ခိုင်လှမ်း၍ မရ။ အသည်းနှလုံးကို ဆွန့်တိ ခံလိုက်ရ သည်သို့သာ ရှိချေသည်။

“မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်၊ မောင့်စကားကို မြလေး ယုံခဲ့တာ မှားတာပဲ၊ မထူးတော့ပါဘူး မောင်ရယ် မြလေးတို့ လမ်းခွဲကြတာပဲ အေးပါတယ်။ ဒီအတိုင်းတော့ မြလေး မနေနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

လမ်းခွဲစကားကို ဆိုသူကပင် မောင့်ရင်ခွင်တွင် ချုံးချ၍ ငိုကြွေးမိ၏။ ယခုတော့ မောင်သည် ကတိစကား တစ်လုံးကိုပင် ရဲရဲပေးပြန်ပါ လေပြီ။

“ဟောဒီမှာကြည့် မောင် ရေးတဲ့စာ၊ မြလေးကိုယ်တိုင် သွားထည့်ပေတော့”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မယုံဘူး၊ စာထည့် လိုက်ပေမယ့် မောင်တို့ချင်း အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်လို့ ရတာပဲ”

“မဆက်သွယ်ပါဘူး မြလေးရယ်၊ မယုံရင်လေ မောင် ရုံးကခွင့် ယူထားမယ်၊ ခရီးထွက်မလား၊ မောင်တို့ မော်လမြိုင်ကို သွားကြမယ်”

တဒင်္ဂအားဖြင့်တော့ ယုံစားလိုက်မိ ပြန်လေသည်။ “မော်လမြိုင် သွားရင် လေယာဉ်နဲ့တော့ မသွားချင်ဘူး၊ ကျပ်ချင် ကျပ်ပစေ၊ ရထားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

“မြလေးကလဲကွာ”

မိန်းမတို့၏ မျက်ရည်သည် ခန်းခြောက် လွယ်လွန်းလေစွ။

ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပြန်လည် ရယူခြင်းကိုပင် ကြီးစွာသော လာဘ်ကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ကြည့်နူး ပြုံးပျော်ခြင်း ဖြစ်ရပြန် လေသည်။

သို့သော် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ချုပ်ကိုင် တားဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လျက် စိတ်အစဉ်ကို မည်သူသည် လိုက်လံစုစည်း နိုင်ပါမည်နည်း။ မိသားစုနှင့် အတူ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးဟန်နှင့် မောင်တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်မည်မျှ ကောင်းစေကာမူ မောင့်မျက်လုံးများ၏ အနက်အရှိုင်းကို မှန်းဆရ ခက်လှ၏။ မောင့်အတွေး မောင့်ရင်တွင်းသို့ အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမသည် မည်မျှ ကျယ်ပြန့်စွာ ထိုးထွင်းဝင်ရောက် နေမည်ကို မသိနိုင်ချေ။

ယောက်ျားတို့သည်ကား ဟန်ဆောင်ကောင်း၏။ အမြော်အမြင်လည်း ကြီးပေ၏။ သို့မို့ကြောင့်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာမျှဖြင့် သားသမီး သံယောဇဉ်၊ ဇနီး သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်မပစ်ကြ။ မိုက်မဲသူတို့သာလျှင် အိမ်ထောင်ကို နှစ်ခါပြုသည်ဟု မောင်တို့ ဆိုစမှတ် ပြုကြ၏။ သူတို့၏ တွေးခေါ် မြော်မြင်ချက်ကား မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်နှင့်အမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလှပေ၏။

သို့သော် မိန်းမတို့၏ သေးနုတ် သိမ်ဖျင်းသည်ဟု သတ်မှတ်သော ဉာဏ်ပရိယာယ် သည်ပင် ၎င်းတို့၏ သဘောတရားရေးရာ မှတ်ကျောက်များကို အဓိ မလိုက်နိုင်ပါချေ။ ပြဿနာတွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ ပြဿနာသစ် တစ်ရပ်ကို ပွားစေခဲ့သည် မှန်ပါလျက် ပြဿနာကို ကျင်လည်စွာပင် ကိုင်တွယ်တတ် ချေသည်။

မောင်တစ်ယောက် ဇနီးနှင့် သားများကို ချွေးသိပ်ကာ စိတ်အပန်းဖြေရာ နောက်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မကျော့ဘူးဟု မည်သို့လျှင် ယုံစားရပါနည်း။ မိန်းမဉာဏ်နှင့်ပင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးပမ်း တားဆီးခဲ့သည် မှန်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေး သည်လည်း မောင့်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းတသ နေသူမို့ မျှော်လင့် နေဦးမည်သာ။ တစ်ချိန်တစ်ခါက မောင့်ကို မိန်းမတွေ ကျလောက်တုံ ရုပ်မျိုးဟု ချီးကျူး အမွှန်းတင်မိ ခဲ့သည်ကိုပင် နောင်တရ နေလေသည်။ မောင်သည် မိန်းမတို့၏ သော့ချက်ကို သိနေပြီတည်း။ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားများလောက် အတွေးအခေါ် မရှိဟူသော သဘောတရားကို မောင် ကောင်းစွာ ကြေညက် နေလေပြီ။

ရုပ်ရည်ကို အားကိုးကာ အချစ်ကို ဖမ်းစားတတ်သော မိန်းမတို့ကို အကျင့်ပျက် မိန်းမဟု လူစည်းကမ်းက သတ်မှတ်ပါလျက် မိန်းမတို့၏ ပျော့ညံ့ချက်ကို ကိုင်၍ အချစ်ကို ရောင်းစားတတ်သော ယောက်ျားတို့ကိုမူ လူ့လောကကြီးသည် ဥပေက္ခာ ပြုထားလေ၏။ ကြည်ဖြူခွင့်လွှတ် ထားလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာ အရ အိမ်ထောင် တစ်ခုကို မပျက်ပြယ်
စေလိုသော ဆန္ဒတွင်မူ မောင်ရော မြလေးပါ တူညီစွာ ထားရှိကြ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း သားနှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်နှင့်အတူ မြလေးတို့
အိမ်ထောင်ရေးသည် ခရီးဆက်ရ ပေဦးမည်။

ကျိုက္ကမီ သောင်ကမ်းမှ ပင်လယ်လှိုင်း များသည် မောင့်ဆီမှ စိတ်တေလေကို
ဆောင်ယူကာ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်တွင်းသို့ ပို့ပေး နေလေသည်။
ကမ်းပါးကို ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းများနှင့်အတူ မောင့်ကို ပြန်လည် ခေါ်ယူမိ၏။

မောင့် စိတ်၊ မောင့် အပြုအမူ၊ မောင့် ယုံကြည်ချက်တွေ မပြတ်သား သေးသမျှ
မြလေး မောရချေဦးမည်။ မောင့်အချစ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပါ အတူတကွ ပြန်လည်ရယူ
ပိုင်ဆိုင်ရေးအတွက် မြလေး ကြိုးစားရဦးမည်။

သားနှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်တွင် မိဘမေတ္တာ စုံလင် ပြည့်ဝစွာဖြင့်
သာတောင့်သာယာ ရှိမည် ဆိုပါလျှင် မြလေး၏ အလိုဆန္ဒ အားလုံး ပြည့်စုံချေပြီ
တကား။

* * *

(၃)

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖောက်ပြန် တွေဝေမှုသည် အခြား တစ်ယောက်
မကသော လူများကို သောက ဗျာပါဒဖြင့် လောင်မြိုက် ပူဆွေးစေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလများ

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလက ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အထူးအဆန်းလေး တစ်ခုကို ပြုခဲ့ကြသည်။ ၁၉၆၆ ခု၊ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့က ဖြစ်၏။ ထူးခြားသော (၆၊ ၆၊ ၆၆) ဟူသည့် နေ့စွဲလေးကို သတ်ထားမိရင်း ကျွန်မက သူငယ်ချင်းများသို့ ပြောပြမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် အင်းလျားဆောင်တွင် ရှိနေခဲ့ကြပြီး ကျွန်မက ကဗျာလေးများကို ရေးသားကာ စာပေနယ်ကို စတင် ဝင်ရောက် နေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဒီ နေ့စွဲလေးက ထူးခြားတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ၇ ရက်၊ ၇ လ၊ ၇၇ နေ့ ကျရင်လဲ ခုလို ထူးခြားတဲ့ နေ့စွဲလေး ပေါ်လာဦးမှာ၊ နောင်လာမယ့် ၁၁ နှစ်မှာ ဆိုတော့ တို့တစ်တွေ ဘယ်နေရာရောက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေကြ မလဲ မသိဘူးနော်”

ကျွန်မက စိတ်ကူးကောင်းဖြင့် တွေးတွေးဆဆ ပြောသော်လည်း အရာရာကို ခွတီးခွကျ ဘုကန့်လန့် လုပ်ပစ်တတ်သော ချိုက “နင်ကတော့ ကလေးတွေ တစ်ကျိပ်လောက် မွေးပြီး တိုးလိုးတဲ့လောင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

“အမယ် ကိုယ့် မင်္ဂလာဆောင်ကို ချိုက ကလေးတွေ လက်ဆွဲပြီး လာချင် လာနေရမှာ”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဘယ်သူက အရင်စွဲမှာလဲ”

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် အသေးအဖွဲ ကိစ္စလေးကိုပင် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်တတ်သော မိန်းကလေးတို့၏ သဘာဝ အတိုင်း သူ့ထက်ငါ အနိုင်လုကာ စကားဆိုကြ လေသည်။ ကျွန်မတို့ နေရသော အခန်းက ခုနစ်ယောက်ခန်း အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်၍ လူကလည်း စုံသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တစ်သိုက်သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေတတ်၍ အပေါင်းအသင်း များသည်။ ကျွန်မတို့ အခန်းမှာ လူဝင်လူထွက် များတတ်ပြီး ပစ္စည်း အပျောက်အရှုလည်း များတတ်သည်။ စားစရာ သောက်စရာ ရှိလျှင် နေ့ဝက်ကျိုး အောင်ပင် မခံတတ်။ မိဘများက ပိုလိုက်သော ငါးပိကြော် ငါးခြောက်ကြော်တို့မှာ ရောက်သည့်နေ့ ညနေစာ သိမ်းချိန်မှာပင် ပုလင်းခွံကို ဆေးလိုက်ရ တတ်သည်။ ပိုက်ဆံ ဆိုလျှင်လည်း လဝက်ဆိုလျှင် ဘိုင်ပြတ်ကြပြီ။ စုဘူး ဖောက်သူက ဖောက်၍ မြို့ထဲရှိ ဆွေမျိုးမကင်း သူများထံ အလည်သွားကာ မုန့်ဖိုးတောင်းသူက တောင်းရပြီ။ ကျွန်မတို့နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသော ဆရာ၊ ဆရာမများ ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ကို ပိုက်ဆံ မချေးဖူးသူ မရှိ။

ကျွန်မတို့ အခန်း နံပါတ်သည် ကိုးဆယ့်တစ်၊ နိုင်တိဝမ်း။ နိုင်တိဝမ်းသည် အင်းလျားဆောင်တွင် ထိုနှစ်က နာမည် အကြီးဆုံး၊ အဆူဆုံး၊ အညံဆုံး၊ လူအစည်ကားဆုံး၊ ဧည့်သည်အလာ အများဆုံး၊ စာအလာဆုံး၊ အဆောင်မှူး မမညွန့် လှည့်လာ၍ အဆူခံရပြီ ဆိုလျှင် နိုင်တိဝမ်း၊ မီးပျက်၍ မီးပူ ခိုးတိုက်သည့် အခန်းကို စစ်လိုက်လျှင် တရားခံက နိုင်တိဝမ်း။ စာမကျက်ရသည့် စနေနေ့ ညတွင် ဖန်ခွက်နုတ်၊ ဖျာလိပ်နုတ် သွင်းကာ တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်နေသည် မှာလည်း နိုင်တိဝမ်း။

တစ်ညတွင် ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် စု၍ ဖန်ခွက်နုတ် သွင်းကြသည်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်း မြင်ရသော မှန်တစ်ချပ်ကို ချကာ ပေါင်ဒါမှုန့်များ ဖြူးလိုက်သည်။ မှန်ဘောင် တစ်လျှောက်မှာ အေ၊ ဘီ၊ စီ စာလုံးများကို စက္ကူပိုင်းကလေး များဖြင့် ရေးကာ စီ၍ ချထားသည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက် တစ်လုံးကို မှန်ပေါ်မှာ မှောက်ထားပြီး လှည့်သုံးယောက်က လက်ညှိုးသုံးချောင်းကို ဖန်ခွက်ပေါ်မှာ ထိသည်ဆိုရုံ ထိထားကြသည်။ နောက်တော့ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်သော်။ အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်ရသည်။

“အနီးအနားတွင် ဖြတ်သန်း သွားလာလျက် ရှိသော ဝိညာဉ်၊ ဤ ဖန်ခွက်အတွင်း ဝင်ပါ”

သုံးကြိမ် သုံးခါ ခေါ်ရ၏။ နောက်တော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ဖန်ခွက်သည် ရွေ့လျားလာသည်။

“အသင် ဝိညာဉ်၊ ဖန်ခွက်တွင်းသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အေ စာလုံး ရှိရာသို့ သွားပါ”

ဖန်ခွက်သည် အေ စာလုံး ရှိရာသို့ ပေါင်ဒါမှုန့်များ အရှိန်ဖြင့် ရှောခနဲ ရွေ့သွား၏။ ဝိညာဉ် ရောက်ပြီ၊ မေးလိုရာ မေးပေတော့။ ကျွန်မတို့ အများဆုံး မေးသည်မှာ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းထဲမှ မည်သူ မည်ဝါကို ကြိုက်နေသူ ရှိလား၊ နာမည်က ဘာလဲ၊ စာလုံးပေါင်းပြပါ ဟူသော မေးခွန်းသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအခါ ဖန်ခွက်ကလည်း စာလုံးများဆီ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရွေ့လျားပြကာ စာလုံးပေါင်း ပြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ သဘောကျ၍ မဆုံး။ မယုံဘူး ဟုလည်း မည်သူမျှ မပြောကြ။ ပျော်သည်ကိုး။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက် ဝိညာဉ်က ပေါင်းပြသော နာမည်များသည် ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကြ၊ နောက်ကြလေ့ ရှိသော နာမည်များသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး မေးလိုရာ မေးပြီး ဟားတိုက်၍ အားရမှ ဝိညာဉ်နှင့် ကြသည်။ ခေါ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်သည်။ မေးတော့ မြန်မာလို မေးသည်။ ပြန်နှင့်တော့ အင်္ဂလိပ်လို နှင်ရသည်။

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ အသင် ဝိညာဉ် သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

ကြောက်တတ်သော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က “ယူ မေဂိုး” ဟူသော စကားကို တွင်တွင်ရွတ်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်သွားနိုင်အောင် ဆိုပြီး တံခါးများကိုပါ လိုက်ဖွင့်သည်။

“ယူ မေဂိုး၊ ယူ မေဂိုး၊ အမယ်လေး”

တံခါး သွားဖွင့်သူမှာ မိမိုး။ သူ့ အော်သံကြောင့် ကျွန်မတို့ လန့်သွားကြသည်။ သရဲများ ပူးပြီလား၊ မလှုပ်ရဲကြ။ နောက် အဆောင်မှူး အသံ ကြားရတော့ မိမိုးတစ်ယောက် အဆောင်မှူးနှင့် ပက်ပင်း တိုးပြီးကို သိကာ တစ်ဖက်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးသူက ပြေးကြသည်။ စားပွဲအောက် ဝင်ပုန်းသူက ပုန်းသည်။ မှန်များ ဖန်ခွက်များကို ကပွာကယာ သိမ်းရသည်။ သို့သော် အဆောင်မှူးကို သွားပြီး “ယူမေဂိုး” ဟု ပြောမိ၍ အဆောင်မှူးက ဒေါသ ဖြစ်နေပြီ။

“ဘာလုပ် နေကြတာလဲ”

အဆောင်မှူး ဝင်စစ်ဆေးတော့ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်သည်ကို သိသွားလေပြီ။ ဆူလိုက်သည်မှာ ရစရာ မရှိ။ ထိုနေ့မှ စ၍ အဆောင်မှူးသည် ကျွန်မတို့ နိုင်တံဝမ်းကို အလစ်မပေး။ လှည့်၍ စစ်ဆေးတိုင်း အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး ကြည့်သည်။

ကျွန်မတို့ အုပ်စုတွင် ကျွန်မသည် ကျောင်းစာထက် ဝတ္ထု ဖတ်ရမှာ ဝါသနာပါသူ၊ ကဗျာစပ်သူ၊ စိတ်ကူးယဉ်သူ။ သို့သော် သူများနှင့် ရန်ဖြစ်ရမည် ဆိုလျှင် ကျွန်မက ရှေ့ဆုံးက။ အင်မတန် စွာသူ။

မိမိုးသည် သဘောကောင်းသူ၊ အနစ်နာ ခံတတ်သူ၊ သူငယ်ချင်း များကို ခင်ထွယ်တတ်သူ။ သို့သော် အရာရာမှာ အလေးအနက် ထားကာ အားငယ် နေတတ်၍ ကျွန်မတို့ မကြာခဏ၊ သတိပေး ဆုံးမရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း စကားနာ ထိုးတတ်လွန်းတော့ သူ့ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ဥပေက္ခာ ပြုထားရ တတ်သည်။ နုနုက စိတ်ရှည်သည်။ မိန်းမ ဝိသသည်။ စကားနည်းသည်။ စိန်မေရီ ခိုင်အိုတွင် သူငယ်တန်းမှ ၁၀ တန်း အထိ ဘော်ဒါကျောင်းသူ အဖြစ် နေခဲ့သူ။ သို့သော် အလွန် မြန်မာဆန်သည်။ မိခင်စိတ် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ နေမကောင်းလျှင် သူ့အပြုအစု အယုအယ ခံယူတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ ဆေးလုံးကို အလုံးလိုက် မျှမချတတ်သော ကျွန်မကို အမြဲတမ်း အမှုန့်ကြိတ်၍ တိုက်သည်။

မမကြည်ကလူကြီးဆန်သည်။ တည်ကြည်သည်။ ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သည်။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အုပ်စုနှင့်တော့ သီးခြား နေချင်၍လည်း မရ၊ သူက မွတ်စလင်မို့ အစားအသောက်ကို အများနှင့် မရောနှော သီးသန့် နေသည်။ သီးသန့် စားသည်။ သို့သော် သူ တယုတယ ထားတတ်သော ဆီပုလင်းသည် ကျွန်မတို့ လက်ဖက်သုပ် ဝိုင်းတွင် လုံးပါး ပါးရသည်ချည်း။ လက်ဖက်သုပ်ရာ တွင်တော့ မိမိုးက ဒိုင်ခံ။ သို့သော် သူလက်ဖြင့် လက်ဖက်ကို အားရပါးရ နယ်လိုက်၊ လက်ချောင်းတွေကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်၊ ပြီး ပြန်နယ်လိုက် လုပ်တတ်သဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် စားကြရသည်။

ချို၊ ကြူကြူနှင့် ရသတို့ကတော့ တကယ့် ဗရုတ်တွေ။ ကျောင်းဖွင့်ရက် ပေမယ့် ခေါင်းလျှော်၊ သနပ်ခါး အဖွေးသား လိမ်းပြီး အဆောင်မှာ ဇိမ်နှင့် အိပ်ချင် အိပ်နေတတ်သည်။ အင်းလျားကန်မှာ ထိုင်ချင် ထိုင်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်နေမည်။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများနှင့် တစ်နေရာမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဟားချင် ဟားနေမည်။ သူတို့နှင့် တွေ့လျှင် ရယ်ရမည်၊ ဟားရမည်၊ ပျော်ရမည်၊ ပြီး စိတ်ညစ်ရမည်။

တစ်နေ့ နာမည်စာရင်း ခေါ်သည့်အချိန် ကျောင်းသူအားလုံး ထမင်းစားခန်းတွင် စုရုံးနေခိုက် သူတို့သုံးယောက် အခန်းထဲမှာ နေရစ်သည်။ နာမည် ခိုးထူးပေးရန်၊ စာလာလျှင် ယူလာခဲ့ရန်လည်း မှာလိုက်သည်။ သူတို့မှာက အကြံနှင့် အားလုံး ပြန်လာမည့် အချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံးကို မှောင်ချထားသည်။ တံခါးပေါက်နှင့် အနီးဆုံး ခုတင်မှာ ကြူကြူက ပက်လက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အိပ်နေသည်။ စောင်ပါးပါးကို ရင်ညွှန်အထိ လွှားထားသည်။ ခေါင်းရင်းက စားပွဲမှာ ပန်းအိုးတစ်လုံး တင်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။ တကယ့် လူသေ အလောင်းကို ပြင်ဆင် ထားသည့်နှယ်။

ကံဆိုးသူက တစ်ဖက်ခန်းမှ သီသီစိုး။ သူက တစ်ယောက်မှ ပြန်မရောက် ကြသေးဘူးလား ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ တံခါး ဆွဲအဖွင့်တွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငယ်သံပါအောင် အော်တော့သည်။ ကျွန်မတို့ ပြေးသွားကြသည်။ ချိုတို့ အလုပ်များ နေကြပြီ။ မီးတွေဖွင့်ပြီး သီသီစိုးကို ရေတိုက်သူက တိုက်နေသည်။ ဆရာမတွေ လာမေးတော့ “သီသီစိုး ကြွက်တွေလို့ အော်တာပါ” ဟု ညာကြရသည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ သီသီစိုး ကျွန်မတို့ အခန်းကို ရုတ်တရက် ဝင်မလာရတော့။

ကျွန်မတို့ အုပ်စုသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချစ်လည်း ချစ်ကြသည်။ သိယောဇော်လည်း ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက “နောင်လာမယ့် ဆယ့်တစ်နှစ်မှာ တို့တစ်တွေ ဘယ်နေရာ ရောက်နေကြမလဲ မသိဘူး” ဟု ဆိုသောအခါ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ အားလုံး ခွဲခွဲကြရမည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ခရီးမှာ အသီးသီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေကြရပြီ ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ပြန်တွေ့ဖို့ပင် မလွယ်တော့။ သာရေး နာရေး ရှိလျှင်သော်မှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်းကွာနေလျှင် စိတ်သာရှိပြီး

လူမရောက်နိုင် ဖြစ်ကြရမည်။ စာလေးတစ်စောင်၊ လက်ဆောင်လေး တစ်ခု ပေးပို့ရန် မလွယ်။ လူ့ဘဝကို ခြေစုံချမိပြီ ဆိုလျှင် ယခင်က ခင်မင်ခဲ့မှုများ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုများ၊ သံယောဇဉ်များကို မေ့သွားကောင်း မေ့သွားနိုင်ပေသည်။

ပျော်စေ ပြက်စေ သဘောမှ လေးလေးနက်နက် တွေးမိ လာကြသော အခါ ကျွန်မတို့ တစ်တွေသည် သဘောတူညီမှု တစ်ခုကို ရခဲ့ကြ လေသည်။

“ဒီနေ့ ၆ ရက်၊ ၆ လ၊ ၆၆ ခုဆိုတော့၊ နောက် ၇ ရက်၊ ၇ လ၊ ၇၇ ခုမှာ တို့တစ်တွေ ဘယ်နေရာပဲ ရောက်နေနေ ပြန်ဆုံ ကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ် အော်တိုထဲမှာ လက်မှတ် ထိုးထားကြမယ်၊ မပျက်မကွက် လာဆုံကြစတမ်း”

“ကောင်းပြီ ဘယ်နေရာမှာ ဆုံမှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ ရောက်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်က လာလို့ လွယ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့သူက စာလွှမ်းရေး အကြောင်းကြားပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာလဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် တစ်နေရာ ရောက်တိုင်း စာရေးကြပေါ့”

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် အော်တိုဂရပ် အသီးသီးတွင် ၇၊ ၇၊ ၇၇ နေ့မှာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြမည့် အကြောင်း လက်မှတ် ရေးထိုးကြ လေသည်။ နောက်နေ့တွင် မြို့တွင်းမှ ကျောင်းတက်သော သူငယ်ချင်း အချို့လည်း စိတ်ဝင်စားကာ ကျွန်မတို့ အစီအစဉ်ထဲ ပါလာကြသည်။ သူတို့က မိဝင်း သန်းသန်းဝင်းနှင့် မကျည်းတန်။

မိဝင်းသည် ကျွန်မ ဝတ္ထုထဲတွင် လူဆိုး ဖြစ်လိုက်၊ လူကောင်း ဖြစ်လိုက်နှင့် မကြာခဏ ပါဝင် ကပြရသော ကျွန်မ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက စာတော်သည်။ ရိုးရိုးဝတ်၊ ရိုးရိုးနေသည်။ သူတို့ မိသားစုသည် ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ ထောက်ပံ့ကြေး လျှောက်သည်။ သို့သော် မရ။ အချို့ ကျောင်းသားတွေက ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ရ၍ ပျော်ရွှင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် စုပေါင်း စားသောက် ကြသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပါမောက္ခချုပ်ဆီကို အရံစွန့်ပြီး သွားတွေ့ကြသည်။ ပါမောက္ခချုပ် သည်ကား လူကြီး ပီသ၏။ ဖော်ရွေ၏။ ကျွန်မတို့ကို ရင်းနှီး ဖော်ရွေစွာပင် စကားလက်ခံ ပြော၏။

“ညည်းတို့ မောင်နှမ ဘယ်နှယောက် ရှိလဲ”

“ခုနစ်ယောက်ပါ”

“အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“နှစ်ယောက်ပါ”

“ဘာလုပ်လဲ”

“ကားဝပ်ရှေ့မှာ လုပ်တယ်”

“ကိုယ်ပိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နေ့စားပါ”

“ဒါပေမယ့် ကားပြင်တတ်ရင် ပိုက်ဆံများများ ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မရပါဘူးရှင် စားလောက်ရုံပါ”

“အဖေ အမေကကော ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“အိမ်မှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ဝင်ငွေ ကောင်းတာပေါ့၊ ဆရာတောင် လာသောက်ရဦးမယ်”

“ဆရာ လာခဲ့ပါ၊ သူတို့အိမ်နဲ့ ဆရာတို့အိမ် နီးပါတယ်၊ ဒါမှ ဆရာ သူတို့ အခြေအနေကို တကယ် မြင်ရမှာ”

ကျွန်မက ဘေးမှ ဝင်ပြောသည်။

ဆရာက ကျွန်မဘက် လှည့်လာသည်။

“သူငယ်ချင်း ကတော့ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတယ်နော်၊ သူငယ်ချင်းကို နည်းနည်း ပေးသုံးပါလား”

“ကျွန်မလဲ မချမ်းသာဘူးရှင်”

“ဒါပေမယ့် လက်ထဲမှာ ရွှေလက်ကောက် တွေနဲ့”

ဆရာက ကျွန်မလက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ကျွန်မတို့မှာ လိုရင်းကိစ္စ မအောင်မြင်သော်လည်း ဆရာနှင့် စကားပြောရ သည်ကို ကျေနပ်လာသည်။

“နောင်နှစ်ဆို ကျွန်မက ဒီလက်ကောက် ရောင်းပြီး ကျောင်းဆက် နေရမှာ”

“အိမ်မှာ ရှိဦးမှာပေါ့၊ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ”

“ကုန်သည်ပါ”

“ဟ ကုန်သည်ဆို သူဌေးပေါ့”

“ခု မဋ္ဌေးတော့ ပါဘူး၊ ပြည်သူပိုင် သိမ်းသွားပြီ”

“ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက စုထားတာတွေ ကျန်ဦးမှာ”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် လူကြီး ပီပီသသပင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆက်ဆံ လွှတ်လိုက်သော ဆရာကြီးဆီမှ တပ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ရ တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းသည် အခက်အခဲ အားလုံးကို ကျော်လွှား၍ နောက်ဆုံးနှစ်ကို အမှတ် ကောင်းကောင်းဖြင့် အောင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူ့အိမ်ကရော ကျွန်မတို့ကပါ ပညာရေး တက္ကသိုလ်တွင် ဒီတီ ဆက်တက်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ ဆရာမ အလုပ်ကို ဝါသနာ မပါဟု ဆိုကာ တွင်တွင်ငြင်းတော့သည်။ သို့သော် ရိုးရိုးဘွဲ့နှင့် ဆိုလျှင် အလုပ်ရဖို့ ခက်ခဲသည်ကို အကြောင်းပြကာ အတင်း တိုက်တွန်းကြ သဖြင့် သူ့ခမျာ မိသားစုကို ငဲ့၍ သွားတက်ရှာပါသည်။ ယခင်က ကျောင်းတက်မှန်ကာ စာကြိုးစားခဲ့သော မိဝင်းသည် ဒီတီ သင်တန်းတွင် ကျောင်းလစ်၍ချည်း နေသည်။ သူ ကျောင်းတက်သည့် နေ့တွင် ဆရာက နာမည်ခေါ်ရင်း သူ့ကို ပြောသည်ဆို၏။

“ဒေါ်ဝင်းရီ ခဏ မတ်တတ်ရပ် ပြစမ်းပါ မမြင်ဖူးလို့” ဟူသတည်း။

ကျွန်မတို့သည် သူပြောပြသည်ကို နားထောင်၍ ရယ်လည်း ရယ်ရ၊ သနားလည်း သနားသည်။ ယခုတော့လည်း သူသည် တပည့်များကို သံယောဇဉ် တွယ်တတ်သော ဆရာမကြီး ဖြစ်၍ နေလေပြီ။

သန်းသန်းဝင်း ကတော့ တစ်မူ ထူးခြားသည်။ သူသည် မိန်းကလေးနှင့် မတူ။ လမ်း အလွန်များသည်။ အပေါင်းအသင်းလည်း စုံ၏။ သူ့ကို ကျွန်မတို့က သုံးဘီးကားဟု နာမည် ပေးထား၏။ ကြုံရာ သူငယ်ချင်းက ဘယ်နေရာ သွား သွား အဖော်ခေါ်လျှင် သူ လိုက်သွားတတ်သည်။ သုံးဘီးကားကမှ ခေါ်တိုင်းမလိုက်။ သူကတော့ အဖော်လိုလျှင် သူသာခေါ် အမြဲလိုက်သည်။ သူ့ကို ကိစ္စ တစ်ခုခု အတွက် အချိန်းအချက် လုပ်၍ မရတတ်၊ ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ အလာ လမ်းတွင် တစ်ယောက်ယောက်က အဖော်ခေါ်လျှင် ထိုသူနောက် ပါသွားသည်။ စောင့်နေသူက တမျှော်မျှော်၊ သူက ပေါ်မလာတော့။ “လာတော့ လာတာပဲ၊ လမ်းမှာ ဘယ်သူက ခေါ်လို့ ပါသွားတာ” ဟူသော အဖြေကိုသာ ရတတ်သည်။

မကျည်းတန်က ရုပ်ရှင် အလွန်ကြိုက်၏။ ကျွန်မသည် သူနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားပြီးမှ ရုပ်ရှင်ကို မလွှတ်တမ်း ကြည့်သည့် အကျင့်ကို ရခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်နေတတ်သည်။ ထိုစဉ်က ကာလ်ဗာနနှင့် နိုင်ငံခြား ကားကောင်းလေးများ ကြည့်ရတတ်၍ ကျွန်မတို့သည် ဇာတ်ကား အသစ်လဲတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သည် စာကျက် ပျင်းရာမှာလည်း အလွန်တူ၏။ ကျွန်မတို့ “ဘာလို့ ကျတာလဲ” ဟု အံ့ဩသလို မေးတတ်ကြသည်။ မကျည်းတန်က “စာမေးပွဲ ကျတာပဲ၊ စာမကျက်လို့ ကျတာပေါ့။

ဟု ပြောပစ်တတ်သည်။

ယခုတော့ သူ စာကောင်းကောင်း ကျက်နေပြီ။ စာမေးပွဲတွေလည်း တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြေနေလေသည်။ ပြင်ပဝိဇ္ဇာ ဖြေပြီး ဘွဲ့ယူသည်။ အထက်တန်း ရှေ့နေ စာမေးပွဲလည်း ဖြေသည်။ မှတ်ပုံတင် ရှေ့နေ သင်တန်းလည်း တက်သည်။ ကျွန်မကတော့ စာမေးပွဲ ဟူ၍ အလုပ်ဝင်သည့် စာမေးပွဲ တစ်ခုသာ ဖြေတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘာစာမေးပွဲ ကိုမှ မဖြေချင်တော့။

မကျည်းတန်က ဆရာမ စာမေးပွဲတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အောင်သော်လည်း ပူလလတန်းပြ ဆရာမ အဖြစ်မှ မတက်သေး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့် အကျင့်ကလည်း ယခုထိ မပျောက်၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေနှင့် နီးသော ကျွန်မအိမ်ကို သူ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကို တွေ့လျှင် နေကောင်းရဲ့လား မမေးနှင့်။ ဘယ်ဇာတ်ကား ကြည့်ပြီးပြီလဟူသာ မေး။

ကျွန်မကတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကံအားလျော်စွာ စာပြုသင်တန်း တက်ခွင့် ရခဲ့ပြီး အလုပ် တစ်ခုလည်း မည်မည်ရရ ရခဲ့သည်။ စာရေး ဖတ်ရသည့် အလုပ်မို့ ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်မ ဝါသနာပါသည့် စာပေဘက်ကို ဆက်လက် ကြိုးစားခွင့် ရခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်မ ရေးချင်လှသည့် စာကို ရေးနေရပြီ။

ရန်ကုန်တွင် ကျွန်မ၊ မိခင်၊ သန်းသန်းဝင်းနှင့် မကျည်းတန်တို့ အခြေစိုက်မိ ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် ဆရာမ အလုပ်သာရပြီး ရှေ့နေ သင်တန်းပင် တက်သည်။ ကျွန်မက မြို့လယ်မှာ နေသည်မို့ ကျွန်မဆီတော့ သူငယ်ချင်း အားလုံး လမ်းကြိုတတ်သည်။ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ နယ်မှ သူငယ်ချင်းများလည်း ကျွန်မဆီတော့ ဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ နေရသည်မှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မဟုတ်၊ ထပ်ခိုး။ ကျွန်မအိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်၍ မရ၊ သူတို့ကလည်း အားနာသည်။ ကျွန်မကလည်း ခေါ်သာ ခေါ်ရသည်။ ဒီနေရာအိပ်၊ ဒီနေရာစား ဘဝမို့ အားနာလှသည်။ မိဝင်းက ဆိုလျှင် ကျွန်မနေသည့် နေရာကို အသက်ရှူ ကျပ်သည်ဟု ဆိုကာ သူလာလျှင် လမ်းမထွက် နေတတ်သည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံး အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်ကြ၊ ကျွန်မကို ဗဟိုပြု၍ အားလုံး ဘယ်သူ ဘယ်ရောက်နေသည်။ ဘာလုပ် နေသည်ကို သိကြရသည်။ ကြူကြူသည် ဘားအံမှာ ဆရာမ လုပ်နေသည်။ မိမိုးကလည်း ဆရာမ၊ ရမည်းသင်းမှာ။ မမကြည်နှင့် ရသီကလည်း ဆရာမတွေပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သူတို့မြို့ ဖြစ်သော တောင်ငူမှာ။ ချိုနှင့် နန္ဒကတော့ သမဝါယမ ငှာနုစုမှူးများ ဖြစ်သည်။ ချိုက စစ်တွေမှာ၊ နန္ဒက အိမ်မမှာ။ ကျွန်မတို့ အုပ်စုတွင် ဆရာမတွေက များသည်။ ကျွန်မသည်ပင် ကျောင်းမှ ထွက်စက ဆရာမ လုပ်လိုက်သေးသည်။ မိန်းကလေးတွေ ဆရာမ လုပ်သည်ကို လူကြီးတွေက သဘောကျသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ထို အစွဲအလမ်းကြောင့် မဟုတ်။ ရရာ ဝင်လုပ် ကြရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ ချိန်းဆိုထားသည့်ရက် မရောက်မီ ဆယ့်တစ်နှစ်တာ ကာလ အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ ဘဝတွေလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ ချို ပြောသလိုပင် ကျွန်မသည် ပထမဆုံး အိမ်ထောင်ကျ ခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ ထွက်စ ကျွန်မ ဘဝသည် မရေရာခဲ့။ အမေ ဆုံးသွားသဖြင့် ခိုးကိုးရာမှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၊ နုနု၊ ချိုနှင့် မကျည်းတန် တို့သည် အင်းလျားဆောင်မှ ခွာခဲ့ ကြငြီးသည့် နောက်ပိုင်း အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုမှာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ ကြရသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့ ဘဝ အသီးသီး အနည်ထိုင်စ ပြုပြီ။

ကျွန်မတို့ အုပ်စုတွင် မမကြည် တစ်ယောက်သာ အပျိုကြီးအဖြစ် ကျန်နေသေးသည်။ အားလုံး အိမ်ထောင် အသီးသီး ကျကာ ကလေးတွေလည်း ရနေကြပြီ။ ကျောင်းတုန်းက အလွန် ပျော်တတ်ခဲ့သော ကြူကြူသည် ကျွန်မဆီ ရောက်လျှင် ခြုံသံပါအောင် ညည်းကာ စိတ်ပျက် စကားတွေချည်း တွင်တွင်ပြော တော့သည်။ ရှယ်က တစ်ခါမျှ ရောက်မလာ သော်လည်း စာရေးကာ ညည်းချင်း ထုတ်သည်။ မိခိုးကလည်း ဝမ်းနည်း အားငယ် စကားတွေ ပြောဆဲပင်။ ကျွန်မကို စာရေးဆရာမ မို့လို့ဟု ဆိုကာ သူတို့ မကျေနပ်ချက် တွေကို ပို၍ ပြောပြတတ် ကြသေးသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလများကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရ လေသည်။

ကျွန်မတို့ ချိန်းဆို ထားသည့်နေ့ နီးလေလေ၊ ကျွန်မတို့မှာ ရင်ခုန်ရ လေလေပင်။ အော်တို စာအုပ်လေးကို ထုတ်၍ ကြည့်ရင်း အပူအပင် ကင်းစွာ နေခဲ့ရသော ဘဝကို ပြန်လည် တမ်းတမိရသည်။ မည်သည့် အခါမျှ အစားထိုး၍ ရတော့မည် မဟုတ်သော ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်မှု၊ ရွှင်လန်း တက်ကြွမှု၊ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်မှု တို့သည် တရိပ်ရိပ် ဝေး၍ ကျန်ခဲ့လေပြီ။

၇၊ ၇၊ ၇၇ နီးလာသော အခါ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း အားလုံးဆီကို စာတွေ ပို့လွှတ်သည်။ ကျွန်မအိမ်တွင် တွေ့ဆုံကြမည့် အကြောင်း ထိုနေ့ကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြသည်။ ရန်ကုန်မှာ နေသည့် သူငယ်ချင်းများ ကတော့ အချင်းချင်း ကြိုတင်တွေ့ကာ တိုင်ပင်ထားခွင့် ရသည်။ နုနု တစ်ယောက်က ကံကောင်း ထောက်မစွာ ရန်ကုန်မှာ သင်တန်း လာတက်ရသဖြင့် ကြိုရောက်နှင့်သည်။ နောက်တော့ မကြာခဏ အစည်းအဝေး လာတက်ရသော ချိုလည်း အချိန်ကပ်၍ ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံး ရောက်လာသူက မမကြည်။ ရှယ် တစ်ယောက်တော့ လာမည်ဟု အားခဲ ထားပြီးမှ သူ့ဖခင် ဆုံးသွားသဖြင့် မလာနိုင် တော့ကြောင်း သိကြရသည်။ ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ စကားနာ ထိုးတတ်သော မိမိုးလည်း မရောက် ရောက်အောင် လာမည်ဟု ပြောထားပြီး ရောက်မလာ။ စာလည်း မပြန်။ စာမရ သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ကြူကြူ ကတော့ ခရီးဝေး၍ လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် ခက်ခဲသောကြောင့် ထင်သည်။ ရောက်မလာ။

ထို့နေ့မှာ ကျွန်မတို့တစ်တွေ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ဆုံကြသည်။ ကျွန်မက နံနက်စာ လက်ဖက်ရည် ပိုင်းနှင့် ကြိုနေသည်။ ကျွန်မတို့ အစီအစဉ်တွင်

သက်ဆိုင်ရာ ယောက်ျားတွေ ဘေးတွဲတွေ မပါ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေချည်း သက်သက်။ ဤသည်ကို မကျည်းတန်က သိပ်မကျေနပ်၊ သူက နောက်ဆုံးမှ လက်ထပ်သူမို့ သူ့ အဆွယ်အပွားကို ခေါ်လာချင်သည်။ အတွဲတွေနှင့် လည်ရရင် ကောင်းမှာဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချ ကန့်ကွက် ကြသည်။ နုနုက ကိစ္စတစ်ခု ရှိ၍ ပါလာသော သူခင်ပွန်း လက်ဖက်ရည် တိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ရသည်။

သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်က လိုပင် အားပါးတရ စကားပြောကြ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောကြသည်။ ဟားတိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ပြောသော စကား အကြောင်းတွေသည် အတိတ်က ပျော်ရွှင်ခဲ့သော အကြောင်းများသာ ဖြစ်လေသည်။

ကားတစ်စီး ငှားကာ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘုရားစုံ လျှောက်သွားသည်။ ကြုံရာမှာ ထိုင်သည်။ စကားပြောသည်။ ကုက္ကိုင်းမှာ ထမင်းစား ကြသည်။ နေအေးမှ အိမ်ပြန်လာသည်။ ခေတ္တနားပြီး ပြန်ထွက်ကြသည်။ ကရဝတ် ခန်းမ၏ ညအလှကို ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံး အချိန်ကို ဖြုန်းကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်မတို့သည် တစ်မနက်လုံး မေ့ထားကြသော ကျွန်မတို့၏ လက်ရှိ ဘဝ အခြေအနေများ၊ အခက်အခဲများ ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲများကို ဖွင့်ချမိလေ တော့သည်။ နောင် ဆယ့်တစ်နှစ်မှာရော ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ် အခြေအနေမှာ ရှိကြမည်နည်း။ ထပ်မံ ဆုံတွေ့ကြရန် ချိန်းဆိုကြသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ချိန်သည် နောက်ကျ၍ နေပြီ။ ကလေးပိုက်၍ မျှော်သူတွေက မျှော်နေပြီး လမ်းထိပ်ထွက်၍ ကြိုသူက ကြိုနေပြီ။ အိမ်ရှေ့တွင် စိတ်ပူစွာ ထိုင်စောင့်သူက စောင့်နေပြီ။ ကျွန်မတို့သည် အမြဲတမ်း မျှော်ရသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ သည်တစ်ခါ ကလဲ့စား ချေရသဖြင့် ကျေနပ် အားရကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ တစ်နေ့တာ ရယူခဲ့သော တဒဂ် လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်မှုလေးသည် တစ်သက်တာ အချုပ်အနှောင် ထဲသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံး ကွယ်ပျောက် သွားရလေသည်။

* * *

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စု၏ တွေ့ဆုံပွဲလေးကို အမှတ်တရ ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ် ရေးရန် သူငယ်ချင်းများက တိုက်တွန်းကြသည်။ ကျွန်မ အနေဖြင့်မူ ထူးခြားလှသော အကြောင်းအရာ မဟုတ်၍ ရေးလိမိတ် မရှိလှ။ သို့သော် ထူးခြားသည့် အချက်အလက် တစ်ခုကို ကျွန်မ အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက်သည်။

ယခု ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် အကြောင်းမသင့်၍ မလာနိုင်သူများမှ လွဲလျှင် အားလုံး အသက်ရှင်လျက် ပြန်ဆုံတွေ့ ကြသည်။ ကွေးသောလက် မဆန်မီ၊

ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ပြောင်းလဲတတ်သော သေခြင်းတရား၏ ခွဲခွါမှုကို ကျွန်မတို့ မခံကြရသေး။ မိသားစုရာပင် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မတို့သည် ဘဝ အခက်အခဲများ ကြားမှ လူးလွန် လှုပ်ရှားဆဲ ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်မတို့ထဲတွင် ကံအကြောင်း မလှ၍ ထမင်းတစ်လုတ် အတွက် ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေ စားသောက်ရသော ဘဝမျိုးကို မကြုံရုံသေး၊ ပို၍ ဝမ်းသာရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မတို့သည် ကျရာ အခြေအနေမှာ ရှိသမျှ ခွန်အားဖြင့် အလုပ် လုပ်ကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခံဆဲ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် မတော် မတရား စီးပွားရှာစားရသူ၊ ဖောက်ပြန်ရသူ၊ ရေစုန်မျှော၍ လိုက်ရသူ၊ ဘဝတူချင်း ဖိနှိပ်ရသူ၊ သစ္စာမဲ့သူ၊ သူတစ်ပါး၏ ချွေးနှုတ်ဖြင့် ကြီးပွား ချမ်းသာမှုကို ရယူနေသူ ဟူ၍ မရှိ။ ဤသည်ကိုပင် ကျွန်မသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်မိရပါသည်။

နောင်လာမည့် ဆယ့်တစ်နှစ်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်၍ ဆယ့်တစ်နှစ် တိုင်တိုင် ကျွန်မတို့သည် ယခုကဲ့သို့ မသေမပျောက် မဖောက်မပြန် နေနိုင်သော ဘဝမျိုးတွင် ရှိနေရပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းမိပေသည်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁၊ ၄၊ ၁၉၇၈၊ ငွေတာရီ

သူ့အတွက်လား ကိုယ့်အတွက်လား

ဦးဘခင် တစ်ယောက် ဆုံးပါး သွားခြင်းသည် ဒေါ်မြနှစ်တို့ မိသားစုအတွက် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုသည့်သဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ဦးဘခင်သည် အိမ်၏ စီးပွားရေးသာမက လူမှုရေး၊ မိသားစုရေး ကိစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြနှစ်သည် လည်းကောင်း၊ သားသမီး ငါးယောက်သည် လည်းကောင်း ဘာမျှ ရေရေရာရာ မရှိလှပေ။ ဦးဘခင် စီမံဆောင်ရွက် သွားသည့်အတိုင်း လိုက်ပြီး လုပ်ကိုင် ပေးဖို့လောက်သာ သူတို့ တတ်နိုင်သည်။

သားသမီး ငါးယောက်တွင် တစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကွဲ ရှိသေး၏။ သားအကြီးဆုံး ကိုရန်နိုင်သည် အစိုးရ အမှုထမ်း ဖြစ်သည်နှင့် အညီ နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေရသည်။ သူ့အောက် သမီးလှလှက အိမ်မှာ အတူနေရင်း ရုံးစာရေးမ လုပ်နေသည်။ အလတ် မောင်စိုးနှင့် မောင်မျိုးက ကျောင်းနေတုန်း။ ဆယ်တန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေ့လေသည်။ အငယ်မ မိငယ်ကတော့ နောက်ဆုံးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထပ်မွေးသဖြင့် ယခုမှ ကျောင်းထားစ အရွယ်ပင် ရှိသေးသည်။

ဦးဘခင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်သည် အသက် နှစ်ဆယ်ခန့် ကွာ၏။ ဦးဘခင်သည် မယားနှင့် သားသမီးများကို အလွန် ချစ်သူတည်း။ သားမယားကို ချစ်သည့် သနားသည့် အတွက်ရော သူ့ကိုယ်တိုင်ကပါ ဝါသနာ ပါသည့်အတွက် အိမ်မှုကိစ္စ အားလုံးကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းပေးလေသည်။ ဒေါ်မြနှစ်သည် နေ့စဉ် သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းကာ အိမ်နီးချင်းများနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုရယ်မော နေတတ်၏။ အိမ်တွင် ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိသည် သူ မသိပေ။ ဦးဘခင် ပေးသလောက်သာ သုံးစွဲသည်။ သားသမီးများကလည်း လိုအပ်သမျှ အဖေကြီးဆီကသာ တောင်းခံသည်။

"မြနှစ်ရယ် ... နင် ငါမရှိရင် ခက်မယ်"

ဤသည်က ဦးဘခင် မကြာခဏ ပြောနေကျ စကား။

"တော်ကလဲ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ တော့လို သူတော်ကောင်းကြီး မသေနိုင်ပါဘူးတော့"

ဒေါ်မြနှစ်ကလည်း ဤသို့ ပြန်ပြောမြ။

ဦးဘခင်သည် သူ၏စီးပွားရေး ဖြစ်သော လက်သမား အလုပ်ကလေးဖြင့်

အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်ရင်း မိသားစု စီးပွားရေးကို ပြေလည်စေခဲ့သည်။
ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေး တစ်လုံးဖြင့် မပူမပင် မကြောင့်မကျ နေနိုင်ကြ၏။
ဒေါ်မြနှစ်လည်း သနပ်ခါးလိမ်းကာ ပန်းပန်ကာဖြင့် အရပ်တကာ လှည့်ရင်း
စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ခဲ့လေသည်။

"မူးတယ်၊ မူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျသွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း အသက်ပါ
ပါသွားတာပဲတော့။ နေထိုင်မကောင်းဘူး လို့လည်း ညည်းသံ မကြားရပါဘူး။
လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရယ်။ ကျုပ်လင် သူတော်ကောင်းကြီး ပါတော့ ..."

ဒေါ်မြနှစ်က ခုနှစ်သံချီကာ အော်ငို လိုက်သံကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး
ဆူညံသွားလေသည်။

"ဦးဘခင် တစ်ယောက် ဆုံးလို့တဲ့"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မနေ့ကပဲ အကောင်းကြီး ရှိသေးတာ"

"အင်းလေ၊ ကျုပ်နဲ့တောင် စကားပြော နေကြသေးတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်နေကြသည်။

"သွေးတိုး ရှိနေသလားမှ မသိတာ၊ သူ့ဘာသာ သူလည်း ရောဂါရှိလို့ ရှိနေမှန်း
သိမယ့်လူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိန်းမကလည်း ဘာမှတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သေမှ
ငိုတော့တာ"

ယခုတော့ ဒေါ်မြနှစ်ကို အပြစ်ပြောစရာ ဖြစ်နေလေပြီ။

"အမယ်လေး ကျုပ် သေလိုက်တာမှ ကောင်းတယ်တော့။ ခုတော့ ကျုပ် ဘယ့်နှယ်
လုပ်ရပါ"

ကာယကံရှင် ဒေါ်မြနှစ်ကလည်း သူ့အဖြစ် သူသာ အသိဆုံးမို့ အခြားသူတွေထက်
ပို၍ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရလေသည်။

အသုဘကိစ္စကို မည်သို့ စီစဉ်ရမည် သူ မသိ။ သမီးပျို ကျောင်းစာရေးမလည်း
နားမလည်လှပေ။ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်သူ ကိုရန်နိုင်ထံ အကြောင်းကြား၏။
သို့သော် ဝေးလံလှသည့် အရပ်မှာ ရောက်နေခိုက်မို့ သင်္ဂြိုဟ်ရက်အမီ ရောက်နိုင်ဖို့
ခဲယဉ်း၏။ ဒေါ်မြနှစ်သည် မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် အရပ်ကို အပ်ရသည်။ အရပ်ထဲမှာ

ဆိုတော့ သုံးရက်ထက် ပိုမထားချင်ကြ။ သားကြီးကို မစောင့်ဘဲ သဂြိုဟ်ရန် အကြံပေးကြသည်။ အရေးကြီးဆုံးက အသုဘစရိတ်ငွေပင် ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြနှစ် မျက်စိသွင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဦးဘခင်ကတော့ သူ့လုပ်ငန်း၊ သူ့လည်ပတ်ငွေနှင့် အလျဉ်းအောင် စီစဉ်တတ်မြဲ။ ယခုလို ငွေလုံးကနဲ ခဲကနဲကိုတော့ ဒေါ်မြနှစ် ကိုယ်တိုင်လည်း မမြင်ခဲ့ရစဖူး။ ကြံလည်း မကြံတတ်ချေ။ ရစရာ၊ ယူစရာတွေလည်း ဒေါ်မြနှစ် မသိ။

"ကျွန်မတော့ ဘာမှလဲ မသိ၊ ငွေဆိုလို့လဲ တစ်ထောင်ကျော်လေးပဲ ရှာတွေ့တယ်၊ ကြည့်တော့ စီစဉ်ကြပါတော့၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး"

အမှန်အတိုင်းပင် ပြောရရှာသည်။ သည်တော့လည်း ရပ်ကွက်က မနေသာပြန်။ အကူငွေရရေး၊ လုလုပပ သဂြိုဟ်နိုင်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းစီမံ ကြရပြန်သည်။ ဒေါ်မြနှစ်မှာ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်၊ ဝိုင်းဝန်း ကူညီသူတွေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် နေ့ချင်းညချင်းမှာပင် ဘဝအခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား လေတော့သည်။

"ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ ဘယ်လို စခန်းသွားရပါ့မလဲ၊ ဝင်ငွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ သမီးရဲ့ စာရေးမ လစာလေးနဲ့ သားသမီး ငါးယောက် ဘယ်လိုများ စားသောက်ရပါ့၊ ဟိုအကြီးကောင်က ကိုယ်ကသာ မထောက်ပံ့ရုံရုံ ရှိတာ၊ သူ့ဆီက မျှော်လင့်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ဟင်း ... အရောင်းအဝယ် ကလည်း ငါမတတ်"

ဒေါ်မြနှစ်မှာ တွေးတွေးပြီး အိပ်မပျော်နိုင်။

ယခုတော့ အသုဘအိမ်မို့ မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းပြီး လူတွေက တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ရက်တွေမှာ တစ်ယောက်မျှ ရှိကြတော့မည် မဟုတ်။ သူတို့ကစွဲ သူတို့ဘဝနှင့် သူတို့ နေသွားကြလိမ့်မည်။ မိမိမှာ ပညာရေး အဆုံးမသတ်သေးသော သားသမီးတွေနှင့် မည်သို့ စခန်းသွားရပါ့။ ဦးဘခင် အကြောင်း တွေးပြန်တော့လည်း ယူကြိုးမရနိုင်။ တစ်သက်လုံး မိမိအပေါ် ကောင်းခဲ့သူ။ မည်သို့နေနေ မည်သို့သွားသွား ဘာမျှမပြော။ သားမယားကို အပူလည်း မပေးတတ်။ သည်လို လူတစ်ယောက်က ယခုတစ်ဖန် မည်သူ့ကိုမျှ ရေရှည် ဒုက္ခပေးဘဲ ဘဝကူး သွားလေပြီ။ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်၊ နေမည်ဆိုက အများကြီး နေနိုင်သေးသည်။

ဒေါ်မြနှစ်သည် နေ့ချင်းညချင်း ဒုက္ခသည်မကြီး ဘဝသို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ရလေပြီ။ ယခင်က မိမိ ကျွေးမွေး ပေးကမ်းကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော နေခဲ့ကြသူတွေက ယခု မိမိကိုပင် အပြစ်ဖို့ စကားဖြင့် အတင်းဆို ကြလေပြီ။ ဒေါ်မြနှစ်သည် ယခုပင် လောကဓံတရား၏ အလှည့်အပြောင်းကို သတိမမီ၏။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ရပ်ကွက်ကသာ မကူညီလျှင် ဦးဘခင်အလောင်း မြေကျဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက်။

သည်လိုနှင့်ပင် သပြေဟ်မည့်ရက်ကို ရောက်ခဲ့၏။ ဒေါ်မြနှစ်၏ ပူဆွေးသောကလည်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရလေပြီ။ သားသမီးတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေထက် ပို၍ ပဋိဒေဝမီး တောက်လောင်ရသူမှာ ဒေါ်မြနှစ်သာတည်း။ ငိုရင်း တက်သွားသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြုစု ကြရသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အသံကုန်ဟစ်ကာ တစ်ချက်သာ အော်လိုက်တော့သည်။

"အမယ်လေး သူတော်ကောင်းကြီးရဲ့၊ တော်ကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ ခွေးဖြစ်ပါပြီတော့"

ဒေါ်မြနှစ် မြည်တမ်းလိုက်ပုံက တစ်ခွန်းတည်းဖြင့် သူ၏ ရင်တွင်းမှ ခံစားချက် ဝေဒနာ သောကအလုံးစုံကို အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝစွာ ဖော်ကျူး နိုင်တော့၏။ ကြားရသူများလည်း ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်ကာ ပြုံးသူပြုံး၊ မဲ့သူမဲ့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တခါသေဖူးမှ ပျဉ်ဖိုးနားလည် ဆိုသလို ဒေါ်မြနှစ်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာလဲ မသေဖူး၊ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း မစီမံဖူး၍ ဘာမျှ နားမလည်ပေ။ ဆွေမျိုးရင်းချာ အနည်းငယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများ၊ ဘတ်စ်ကား နှစ်စီးဖြင့် ဦးဘခင်၏ ရုပ်ကလပ်ကို လိုက်ပါပို့ဆောင် ကြရသည်။ ကြံတောသုသာန် အတွင်းပိုင်းကျသော နေရာတွင် အလောင်းကို မြေချကြ၏။ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်ပြီမို့ ဒေါ်မြနှစ်သည် ပဋိဒေဝမြေလူး လှိမ့်၍ ငိုလေတော့သည်။

"အမယ်လေး နေကြပါဦး၊ ဝအောင် ကြည့်ပါရစေဦး ကိုဘခင်ရဲ့၊ ကျုပ်ကိုသာ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားပါတော့"

ဒေါ်မြနှစ်က အလောင်းနား ပြေးပြေးကပ်သွားသဖြင့် သားသမီးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲ ထားကြလေ၏။ ဒေါ်မြနှစ်ကလည်း အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်ကာ အလောင်းကို ဖက်ထားသည်။ ဘယ်လိုမှ ဆွဲ၍မရ။ သည်အချိန် မထင်မှတ်သော ပြဿနာက ပေါ်လာလေသည်။

"ဘယ်တုန်းက စာရင်း ပေးထားသလဲ၊ ကျုပ်တို့ဆီကို မရောက်ဘူး၊ တွင်းလဲ တူးမထားရသေးဘူး"

အသုဘကိစ္စ စီစဉ်ပေးသူနှင့် တာဝန်ရှိသူတို့ စကား အခြေအတင် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငွေပေးပြီး အချိန်ရော နေရာရော အတိအကျ ပြောခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားတို့ထဲက လူပဲ၊ သေသေချာချာ ပြောပြီးသားဗျ"

"ဘာ ... အဲဒါ ကျုပ် လက်ထဲကို မရောက်ဘူး၊ အခု ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး"

အလောင်းမြေချဖို့ တွင်း အဆင်သင့် မဖြစ်၊ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်ကြပြီးသည့်နောက် မနေသာသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က ဝင်၍ ဖြေရှင်းပေးရသည်။ ငွေထပ်ပေးပြီး ကျင်း အမြန် တူးခိုင်းရလေ၏။ အသုဘ ပို့ဆောင်သူများလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကြပြီ။ ကျင်းတူးပြီး မြေကျသည်အထိ စောင့်သင့်သလား၊ သည်အတိုင်း ပြန်သွားရမည် လေလား။ အချိန်ရှားပါးသော မြို့သူမြို့သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီမျှသော အချိန်လေးအတွက် ပြုဖွယ်ကိစ္စ အဝဝကို ခေတ္တထားခဲ့ပြီး မလာမဖြစ်၍သာ လာကြရသည်။ နောက်ကြောင်းက အေးသည်မဟုတ်။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် အလောင်းမြေချ ပြီးသည့်နှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ် ကသုတ်ကရက် တက်ကာ ပြန်ကြစမြဲ။ ယခုတော့ အသုဘရှင်ကို သည်အတိုင်း ထားခဲ့ကာ ပြန်သွားရမှာ အားတို့အားနာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဒေါ်မြနှစ်ကလည်း ငိုလက်စ မျက်ရည်တွေ သွေ့ခြောက်လေပြီ။ အလောင်းကို ဖက်ထားလည်း အကြောင်း မထူးတော့။ ဘယ်သူကမှလည်း မဆွဲတော့။ အရေးကြီးသည်က သည်အလောင်း ကျင်းထဲ မြန်မြန်ရောက်ဖို့ ကိစ္စပင်။

လူသုံးယောက်က ခြောက်ပေ သုံးပေကျင်းကို အလျင်အမြန် တူးကြလေ၏။ စောင့်ကြည့်နေသူတွေ ကလည်း မြေကျင်းတစ်ခု တူးတာ သည်မျှ ကြာပါလားဟု ရင်မောစွာ စောင့်နေကြရလေ၏။ သေခြင်းတရား၏ အပြောင်းကို လူတိုင်း နားလည်ကြသော်လည်း မိမိအလှည့် မရောက်ခင် သူတစ်ပါးအလှည့် စောင့်ကြရသည်ကိုပင် သည်းမခံနိုင်။ မြန်မြန်ပြီးစီး စေဖို့သာ စိတ်စော နေကြလေသည်။

"ဘတ်စ်ကားသမားက ပြောနေတယ်၊ သူတို့က တခြားကြိုစရာ ရှိသေးတယ်၊ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့"

သည်တွင် ပြန်ချင်နေသူတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

"ဘတ်စ်ကားတွေ ပြန်မယ်ဆိုရင် လူတွေလဲ ပြန်လိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့"

တစ်ယောက်သော သူက ဆုံးဖြတ်ပေး လေသည်။ ကျန်လူတွေလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံကို ဖုံးဖိထားကြရသည်။

"ကဲ ကဲ ပြန်လိုက်မယ့်သူတွေ တက်ကြ၊ တစ်စီးတော့ ချန်ထားရမယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ ထပ်ပေးရမှာပဲ"

ပြန်ချင်သူတွေ များသဖြင့် ဒေါ်မြနှစ်ကို အပြေးအလွှား လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ် နေရာရအောင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြလေသည်။ အလွန် မကောင်းတတ်လွန်းသူ တချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မြေကျင်းက အတော်နက်လာပြီ။ ဒေါ်မြနှစ်လည်း သွေ့ခြောက်စ ပြုသော မျက်ရည်ကို ပြန်ငင်ကာ ထပ်၍ငိုရန် ပြင်၏။ သို့သော် ငိုဖို့ အခြေအနေ မရောက်လိုက်။

"ဟိုက် ပြဿနာပဲ"

မြေကျင်းထဲတွင် ပထမ ရောက်နှင့်နေသော ရုပ်ကလပ် တစ်ခုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ အားလုံး စိတ်မောသွားကြရ ပြန်သည်။ နောက်တစ်နေရာ တူးကြရ ပြန်သည်။ ဒေါ်မြနှစ် မငိုနိုင်သေး။ ပြန်ထိုင်နေရ၏။ ငိုလည်း သူ့ကို မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်တော့။ ဟိုကိစ္စ ပြီးစီးဖို့သာ အာရုံရောက် နေကြသည်။

နောက်တစ်နေရာ ထပ်၍ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး တစ်နေရာတွင်မှ ချောချောမောမော ဖြစ်သွားလေသည်။ အားလုံး သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိကြသည်။ အချိန်ကလည်း မနည်းတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်မြနှစ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကို ခိုး၍ ချမိလေ၏။

ဒုတိယ ကျင်းတူးစဉ်ကပင် သူ့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။ ထိုနေရာ မရပြန်တော့ သူရင်တွေ ပူလာရသည်။ သည်အလောင်း မြေမကျမချင်း သူ သည်နေရာက ခွာ၍မဖြစ်။ ကျန်လူတွေက ဝတ္တရားကုန်၍ ပြန်ကြပါလျှင် သူတို့မိသားစုချည်း သည်သုဿာန် တစပြင်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့ပုံပါမလဲ။ စောစောက ခင်ပွန်းသည်နှင့် လိုက်ပါမည် တကကဲ လုပ်ခဲ့သမျှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ပြီကော။

ဦးဘခင်၏ ရုပ်ကလပ်ကို ကြိုးများဆိုင်း၍ မြေကျင်းထဲ ချလိုက်ချိန်မှာ ဒေါ်မြနှစ်၏ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးလည်း တစ်ပါတည်း ကျဆင်းသွားရ လေသည်။ အားလုံးလည်း ယခုမှ စိတ်သက်သာ ရကာ ဟင်းချနိုင်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးသည် တစပြင်ကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်ပြန်ဖို့ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်မြနှစ်သည် မြေခဲအချို့ကို ကျင်းထဲ မြန်မြန်ပစ်ချပြီး လူအုပ်၏ နောက်ဆုံးမှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ခဲ့သည်။ သူ နေရစ်လည်း မည်သူကမျှ စောင့်ခေါ်မည် မဟုတ်တော့။ အပြန်လမ်းမှာတော့ ဒေါ်မြနှစ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာလေသည်။

<https://t.me/mmebooks>

စိုက်တုန်းကတော့ မချစ်စု

"ဟယ် မဝါ .. "

အံ့ဩဝမ်းသာသောအသံနှင့် မိဆွေတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။

" ကိုဇော် မပါဘူးလား "

မဝါက အသာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မိဆွေက မဝါပစ္စည်းများကို နေရာချပေးပြီး မဝါကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မဝါပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

မိဆွေ သိပါပြီ။

မိဆွေက ဘာမျှမမေးဘဲ မဝါအတွက် ထမင်းတစ်လုံးထပ်ချက်ရန် အမေ့ဆီ ပြေးပြောသည်။ မဝါ ငိုနေလျှင် မချော့ရ။ ချော့လျှင် မဝါ ပိုငိုတတ်သည်။ မဝါအကြောင်း သိပြီးမို့ မိဆွေ ဘာမျှမမေးဘဲ နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသည့်အတွက် မိဆွေက ဝမ်းသာလိုက်သေးသည်။ မိဆွေရော မဝါပါ ကျောင်းပိတ်ချိန် အားလပ်ရက်မို့ ကြာကြာနေနိုင်ကြမည်။ ညနေကျလျှင် အင်းလျားကန်သို့ မဝါနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ရဦးမည်။

အင်းလျားသည် ပို၍လှနေသည်။ ယခင်က မြက်ပင်ရိုင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့သော ကန်ပေါင်ရိုးဝယ် ယိုးဒယားကနုတ်ပန်းများဖြင့် တင့်တယ်နေသည်။ စွပ်ကျယ်စက်လမ်းမှအထွက် ကန်ပေါင်ထိပ်မှ မတက်ဘဲ တံတားဖြူလေး အုတ်လှေကားမှ တက်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးမှ ကန်ပေါင်ထိပ်သို့ ပြန်လျှောက်သည်။ ဤကန်ထောင့်ဝယ် မိဆွေ ရေချိုးမြဲဖြစ်သည်။

မိဆွေတို့ တစ်အိမ်သားလုံး၏အဝတ်များကို ဤနေရာမှာပင် လာလျှော်လေ့ရှိသည်။ အဝတ်မလျှော်ရဟူသော ဆိုင်းပုဒ်ကလေးသည် ဤနေရာတွင် ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေတတ်သည်။ မိဆွေတို့ကမူ တစ်နေ့မပြတ် အဝတ်လာလျှော်မြဲတည်း။

" မဝါ ... အင်းလျားကန်မှာ ခေါင်းလျှော်ချင်တယ် ... "

တစ်ချိန်က မဝါ ဤသို့ပူဆာဖူးသည်။ သည်တုန်းက မဝါတို့ ဒုတိယနှစ်သင်္ချာမှာ

တက်ရောက်နေဆဲ။ အင်းလျားဆောင်တွင်နေသော မဝါတို့အုပ်စုထဲတွင် နေ့ကျောင်းသူ မိဆွေတစ်ယောက်က အပေါင်းအသင်းလာဖြစ်နေသည်။

" ခေါင်းလျှော်ချင်တာများဟယ်၊ အင်းလျားကန်မှာမှ လျှော်ချင်ရတယ်လို့ "

မမကြည်က လူကြီးဆန်ဆန် တားမြစ်သည်။

" မိဆွေ အင်းလျားကန်မှာ ရေချိုးနေကျပဲ၊ မိဆွေနဲ့ လိုက်ခဲ့ ... " ဟု မိဆွေက ခေါ်သည်။

" မဝါ ရေမကူးတတ်ဘူးနော်၊ မိဆွေ တာဝန်ယူမလား"

" ရေထဲတော့ မဆင်းနဲ့ပေါ့ ။ ရေစပ်မှာပဲ ချိုးလေ "

သည်လိုနှင့် မဝါ အင်းလျားရေနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ရသည်။ ညက အဆောင်မှူးထံ ခွင့်ပန်၍ မိဆွေတို့အိမ်မှာ အိပ်သည်။ မနက်အစောကြီး အင်းလျားသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မိဆွေက အဝတ်တွေ တပုံကြီး ထိုင်လျှော်သည်။ မဝါက ရေချိုးသည်။

" ဟေ့ဟေ့ ဒီမှာ အဝတ်မလျှော်ရ ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား"

မဝါ အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည်။ ကန်ပေါင်ထက်မှ မတ်တပ်ရပ်၍ ဆီးကြည့်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ မဝါက ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ထားမိသည်။ ရေစိုနေသော ဆံပင်များက မဝါပုခုံးပေါ်တွင် အိကျနေသည်။

" လမ်းလျှောက်ထွက်သလား ... ကိုဇော် "

မိဆွေက အေးအေးဆေးဆေး ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ကိုဇော်ဆိုသူက မျက်လုံးများကို မဝါထံမှ လွှဲ၍ မိဆွေကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

" တော်ကြာ ငါ လာခဲ့ဦးမယ်ဟေ့ ... မိဆွေ။ ဖိုးကျော်ကြီးကို ပြောလိုက်"

ကိုဇော် လှည့်ထွက်သွားမှ မဝါမှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

" မိဆွေတို့အကိုသူငယ်ချင်းလေ "

မဝါသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အင်္ကျီများကို ပြန်ဝတ်သည်။

" ရေချိုးရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့ဟယ်၊ လမ်းလျှောက်တဲ့လူတွေက ရှိနေတော့ ရှက်စရာကြီးနော် "

" မိဆွေတို့တော့ ရိုးနေပြီ "

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဝယ် အိမ်ဘေးရှိကွပ်ပျစ်တွင် အစ်ကိုကျော်နှင့် စကားပြောနေသော သူ့ကို မြင်ရသည်။

" သူက ဆေးတက္ကသိုလ်မှာလေ၊ စတုတ္ထနှစ်ရောက်နေပြီ။ ဒီလမ်းထဲမှာပဲ နေတယ် "

" ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ မိဆွေ"

" ကိုဇော်လေ ကိုဇော်ဖြိုး"

" သူက မိဆွေအဆက်မို့လား"

" အို ...မဟုတ်တာ၊ မဝါ စိတ်ဝင်စားမလားလို့ ပြောပြနေတာပါ ..."

" တော်စမ်းပါကွယ်။ ဆရာဝန်ဆို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မကြိုက်ဘူး"

" ဆရာဝန်တို့ စစ်ဗိုလ်တို့ ဆိုတာတွေက အလုပ်များတယ်။ မိန်းမအနားမှာ မနေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ မဝါက မဝါချစ်တဲ့သူကို အနားက ခွာစေချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အယုအယသိပ်ကြိုက်တာ။ ဒီတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့ကိုယူရင် မဝါ စိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့ "

" အမယ်လေး မဝါရယ်....၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား ... "

* * * * *

ထိုနှစ်က မဝါအမေ ဆုံးသည်။ မဝါ စာမေးပွဲကျသည်။ မဝါချစ်သော
အင်းလျားဆောင်ကို စွန့်၍ အပြင်မှာ ဘော်ဒါငှားနေရသည်။
မိဆွေတို့အိမ်နှင့်နီးသောနေရာကို မဝါ ရွေးချယ်သည်။ မဝါနေသော
ဘော်ဒါဆောင်သည် အင်းလျားကန်နှင့်နီးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
မိဆွေကိုအဖော်ပြု၍

မဝါ အင်းလျားသို့ အရောက်များခဲ့ရပြန်သည်။ အင်းလျား၏ညနေအလှကိုလည်း
တကြိမ် ခံစားတတ်လာသည်။

မိဆွေတို့မိသားစုသည် မဝါကို ဂရုစိုက်လှသည်။ မိဆွေတို့မောင်နှမတစ်စုသည်
ညနေတိုင်း မဝါကို လာခေါ်သည်။ မဝါ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန်
လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ရယ်စရာစကားဖွဲ့၍ ဆိုကြသည်။ သည်တွင်
ကိုဇော်နှင့်လည်း ရင်းနှီးလာရသည်။ မိဆွေတို့နှင့်အတူ ကိုဇော်
မကြာမကြာပါလာမြဲ။

နောက်နေ့တွင် မဝါထံ ကိုဇော်တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။ မဝါနှင့်လည်း
စကားကြာကြာပြောဖြစ်သည်။ သူ့သိချင်သော မဝါဘဝကိုလည်း
သိနားလည်လာရသည်။ မဝါ၏အဖေသည် မဝါငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးခဲ့သည်။
မကြာသေးမီကပင် မဝါအမေလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပြန်သည်။ မဝါကို
ဦးလေးတော်သူတစ်ဦးက ထောက်ပံ့နေသည်။ မဝါတွင် မောင်နှမရင်းချာမရှိ။
တစ်ကောင်ကြွက်။

* * * * *

ထိုနှစ်က မဝါ စာမေးပွဲအောင်သည်။ သို့သော် အဆောင်နေခွင့် ပြန်မလျှောက်တော့။
နေလက်စနှင့် အပြင်ဆောင်မှာပဲ ဆက်နေသည်။ သည်နေရာတွင်
သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း ခင်မင်နေကြပြီ။ တစ်ခန်းတည်းနေ ရီမာ၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ
ချိုချို၊ နုနု၊ မကျည်းတန်၊ မာမီ စသည်စသည်..... ။

" မာ လက်ထပ်ရင် ဆရာဝန်မှ လက်ထပ်မယ်"

ရည်မှန်းချက်ကြီးလှသော ရီမာက ကြွေးကြော်သည်။

" ဆရာဝန်က နှင့်မကြိုက်ရင်ကော "

မကျည်းတန်က ပြောင် ဖွင့်မေး၏။

" ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကြိုးစားရမှာပေါ့ "

ရီမာကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြန်ပြောသည်။

" ငါကတော့ ကျောင်းဆရာကလွဲရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် "

မကျည်းတန်က သူ့အကြိုက်ကို ဖွင့်ဟသည်။ မဝါတို့သည် ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ကူးနှင့် အကောင်အထည်ဖော်ကြသည်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကိုယ်တွေးကြသည်။ တွေ့သမျှကိုလည်း နှုတ်မှ ဖွင့်ဟကြပြန်သည်။

" မာ ဆရာဝန်လိုချင်တယ်ဆိုရင် မဝါကို ကပ်ပေါ့ "

နနက မဝါကို မေးငေါ့ပြရင်း ပြောသည်။

" ကေသရာဇာခြင်္သေ့တို့မည်သည် တစ်ဂူတည်းမှာ နှစ်ကောင်မအောင်းဘူးတဲ့ "

မာက မဝါကိုကြည့်ရင်း ဆိုပြန်သည်။

" အမလေး မဝါနဲ့ အကင်းကြီးပါနော်၊ မဝါ ဆရာဝန်လည်း မကြိုက်ပါဘူး။ အမိကြိုက်ရင် အောင်သွယ်ပေးပါ့မယ် "

" ပြောသာပြောရ၊ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ "

ချိုချိုက မဝါ ရင်ကို အသာ ဖိပေးသည်။

" ကဲ ငါ့သမီးက ဆရာဝန်မကြိုက်ရင် ဘာကြိုက်သလဲ ပြော၊ သမီး စိတ်တိုင်းကျ ရစေရမယ် "

အားလုံးက မာမီဟုခေါ်သော မမမြက ဝင်မေးသည်။

မဝါသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

" စာရေးဆရာ "

" ကျွတ်ကျွတ် ... သွားပြီ၊ မွဲဖို့သာ ပြင် "

ရီမာက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးယမ်းရင်း စုတ်သပ်ကာ ပြောလိုက်ရာ အားလုံး ရယ်မိကြတော့သည်။

" မွဲချင်လည်း မွဲပါစေတော့၊ မဝါကို နားလည်ပြီး သဘောထားပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာရှိမယ်ဆို ကျေနပ်ပြီ "

" ထမင်းရည် အတူလျက်ရစေတော့ ဆိုတာမျိုးလား "

" သဘောထားပြည့်ဝပြီး ကြင်နာတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ထမင်းရည်လျက်ရတဲ့ဘဝမျိုးဖြစ်အောင် ထားမှာမဟုတ်ပါဘူး "

မဝါက သူ့ယုံကြည်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုချေသည်။ မဝါဘဝကို နားလည်စာနာသူအားလုံးက မဝါမျှော်မှန်းသော ဘဝမျိုးမှာ မဝါတစ်ယောက် ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းကြသည်။

ရီမာ့ရည်မှန်းချက်ကမူ ကြောက်မနပ်းလိလိတည်း။

" မာတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်ဆိုရင် တခြား ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ချစ်ချင်လည်း ချစ်၊ မချစ်ချင်လည်း နေ၊ ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမယ်ဆိုရင်တောင် တိုက်ပေါ်မှာ နေ၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ မျက်ရည်သုတ်ရမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ "

မာ့ကိုမူ အားလုံး လက်မြှောက်ထားကြရသည်။

* * * * *

အမေတို့ကို လုပ်ကျွေးရဦးမယ်ဆိုသော မိဆွေတစ်ယောက် ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ပြီးချင်း ယောက်ျားယူသွားသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ ငယ်ကျွမ်းဆွေချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရသည်မို့ မိဆွေတစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ အမေ့ကို နှစ်ယောက်လုပ်ကျွေးမှာပေါ့ဟုလည်း ဆိုလိုက်သေးသည်။ အမေတို့အိမ်အနီးမှာ အိမ်ငှားနေသည်။ အမေ့ကို ပိုက်ဆံအပ်သည်။ အမေ့အိမ်မှာ စားသည်။ မိဘမဲ့သော မဝါအတွက် မိဆွေအမေသည် သူ့အမေပင်ဖြစ်လာရသည်။ အမေသည် သားသမီးများ၏သူငယ်ချင်းများကို သားသမီးသဖွယ်ပင် ချစ်တတ်သည်။ အားလုံးထဲတွင် ကိုဇော်နှင့် မဝါကို အချစ်ဆုံးဟု ဆိုသည်။ ကိုဇော်နှင့်မဝါကို နီးစပ်စေလိုသောဆန္ဒလည်းရှိသည်။ သို့သော် ကိုဇော်တစ်ယောက် ဆေးကျောင်းသူပျိုဖြူချောတစ်ဦးနှင့် တွဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသော မိဆွေက ဘာမျှမပြော။ တကယ်တော့ မိဆွေသည်လည်း ကိုဇော်နှင့် မဝါကို နီးစပ်စေလိုလှသည်။ ကိုဇော်သည် ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကလွဲ၍ မဝါလိုချင်သော ပုံစံမျိုးရှိသူသာဖြစ်သည်။ သဘောထားပြည့်ဝသည်။ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံတတ်သည်။ ချစ်တတ်သည်။ ကိုဇော်တစ်ယောက် မဝါအပေါ် ရင်းနှီးခင်မင်သည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားပုံမပြသည်ကို မိဆွေ မချင့်မရဲဖြစ်နေမိသည်။ သို့ပေမင့် အချစ်ဆိုတာကလည်း အခက်သား။ ဖန်တီးလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

သို့တိုင် တစ်နေ့တွင် ထူးဆန်းသောစကားတစ်ရပ်ကို မဝါက ဆိုလာချေသည်။

" ကိုဇော်က မဝါကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့ "

" ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ၊ ဘယ်မှာ ပြောတာလဲ၊ မဝါကကော ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ "

" ဖြည်းဖြည်းမေးစမ်းပါ မိဆွေရယ်၊ မဝါတို့အဆောင်မှာ လာပြောတာပေါ့၊ မဝါကတော့ သူ့ကို မယုံဘူး "

" ဘာကို မယုံတာလဲ "

မေးသာမေးရသည်။ ကိုဇော် ဆေးကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် တွဲနေသည်ကို မဝါသိနေပြီလား ဟု စိုးရိမ်သွားမိ၏။

" သူ မဝါကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလေ "

" မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောပါ့မလား "

" တစ်ခါတလေ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြတာပဲ "

ထိုနေ့က ကိုဇော်ဆီသို့ မိဆွေသွားသည်။ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ မဝါကို ချစ်ရေးဆိုရကောင်းလားဟု ရန်တွေ့သည်။ ကိုဇော်နှင့် ကျောင်းသူတစ်ယောက် တွဲနေကြတာကကော ဘာသဘောလဲဟု စစ်ဆေးသည်။ ကိုဇော်က ရယ်လို့သာ နေသည်။

" ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ပါနဲ့ကိုဇော်၊ မဝါဟာ တခြားမိန်းကလေးလိုမဟုတ်ဘူး။ စိတ်အား သိပ်ငယ်တတ်တာ။ သူ့ဘဝအကြောင်းလည်း ကိုဇော် သိသားနဲ့ "

" ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး မိဆွေရယ်၊ ငါ မဝါကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တခြားကျောင်းသူနဲ့တွဲတယ်ဆိုတာလည်း ရိုးရိုးခင်တာပါ။ မဝါကို ငါ တကယ်လက်ထပ်ယူမှာပါ။ တကယ်ပါ "

" ယူပြီးရင်လည်း မဝါကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရဘူးနော် "

" ဟ ...၊ စည်းကမ်းချက်တွေကလည်း များလှချည်လား၊ နေပါဦး၊ မဝါကကော ငါ့ကို ချစ်တယ်တုလား "

" ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ "

ထိုနေ့က ပြန်သာလာရသည်။ မိဆွေရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ မဝါနှင့် တွေ့ပြန်တော့လည်း အေးစက်စက်။ သည်လိုနှင့် မဝါတို့ဇာတ်လမ်းသည် တစ်နေ့ကူးခဲ့သည်။

မိဆွေလက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှ မဝါ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကိုပင် ရသည်။ အလုပ်ခွင် ဝင်ကြရသည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလှမ်းဝေးသွားကြ၏။ မဝါဆီလည်း မိဆွေ မှန်မှန်မရောက်ဖြစ်။ အင်းလျားကန်လည်း မလျှောက်ဖြစ်။

ကိုဇော်တစ်ယောက်သာ မဝါထံ မှန်မှန်ရောက်သည်။ မဝါသတင်းကို သူကပင် သယ်သယ်လာသည်။ မဝါဦးလေးက မဝါကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်တွင်နေတာ စိတ်မချကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြောင်း ပြောသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်တော့လည်း မဝါစဉ်းစားရမည့်သူမှာ ကိုဇော်ပင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကိုဇော်ကို မဝါချစ်လည်း ချစ်နေပြီ။

တစ်နေ့တွင် ကိုဇော်က မိဆွေထံ သတင်းကောင်း လာပါးသည်။ မဝါက ကိုဇော်အချစ်ကို လက်ခံပြီဟု ဆိုသည်။ မိဆွေသူငယ်ချင်းပီပီ ကတိခံဝန်ချက်တွေ တောင်းသည်။ လက်ထပ်ပြီးလျှင် မည်သို့နေရမည်။ အရက်အလွန်အကျွံမသောက်ရ။ အော်ငေါက်ဆူပူမှု မပြုရ။ လုံးဝမရှိက်ရ။ မကျေနပ်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးမည် စသည် စသည် စာချုပ်ပါအချက်များကား များလှပေစွ။

" နှင်တို့သူငယ်ချင်းတွေကလည်းဟယ် ... ချစ်စကား ကြိုက်စကား ဆိုရမလား မှတ်ပါတယ်။ နှစ်နိုင်ငံစာချုပ်ချုပ်တာ ကျနေတာပဲ၊ လိုလားချက်တွေချည်း တောင်းဆိုနေတော့တာပဲ "

" ဒါမှ တော်ရုံကျတာရှင် ...သိလား၊ ကိုဇော်တို့ယောက်ျားတွေကလည်း ခုနေတော့ ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး နောက်တော့ အရေးစိုက်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ထင်ရာ လုပ်ကြတာ "

ဆရာဝန်ကို မယူချင်ပါဘူးဆိုသော မဝါတစ်ယောက် အာမခံချက်တွေ တပုံကြီး ရယူလျက် ကိုဇော် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်နှစ်မှာပင် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ မကျည်းတန်ကိုလည်း သူ့အိမ်က ယောက်ျားရှာပြီး ပေးစားသည်။ ရည်းစားမရှိသော မကျည်းတန်တစ်ယောက် သူ့မိခင်ပြုသမျှ နှုတ်ရှာသည်။ ပြီးတော့ သူ ရသည့်ယောက်ျားက ကျောင်းဆရာ၊ ကဲ ... ကောင်းရော။ ရီမာတစ်ယောက်သာ အပြောနှင့်အဟောညီစွာ အကောင်အထည်ဖော်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်မြို့တည်းသား ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သွားသည်။ ကျောင်းတုန်းက လုံးဝကြည့်မရခဲ့ပါဆိုသူတစ်ဦးကို ဆရာဝန်ဘွဲ့နှင့် ပြန်တွေ့သောအခါ ရီမာက ကြည်ပါလေတော့သည်။ သို့သော် ရီမာ ကံကောင်းချေသည်။ ခူးနှင့်မျက်ရည် မသုတ်ရသည့်အပြင် ဆရာဝန်က ချစ်လွန်း အလိုလိုက်လွန်း၍ ရီမာဘဝသည် အားကျစဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ခက်သည်ကတော့ မဝါ။

* * * * *

ရန်ကုန်တွင် နှစ်နှစ်နေပြီး ကိုဇော်တာဝန်ကျရာ ပဲခူးမြို့သို့ မဝါပါ ပြောင်းရွှေ့

လိုက်သွားရသည်။ ရန်ကုန်တွင် နေစဉ်ကတော့ မဝါနှင့်မိဆွေ မခွဲမခွာနေနိုင်ခဲ့သည်မို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပျော်လို့မဆုံးခဲ့။ ကိုဇော်ကလည်း ယောက်ျားပီပီ ကတိတည်သည်။ မဝါအလိုနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ဘာကိုမျှ မပြုခဲ့။ မဝါစိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှုသည်။ မဝါ အကြံပေးသမျှ လိုက်နာသည်။ မဝါစကားကို အလေးထားသည်။ မဝါအနေနှင့်ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ သားကို သခင်၊ လင်ကို ဘုရားဟု သဘောထားသူ မိန်းကလေး၊ ကိုဇော်သည်သာ အမိက၊ ကိုဇော်သည်သာ သူ့ဘဝ။ ကိုဇော်ကို မဝါ ချစ်သည်။ ဇီဇာကြောင်သော ကိုဇော်မိဘများကို တည့်အောင်ပေါင်းသည်။ မိဆွေပင် မဝါတို့အိမ်ထောင်ရေးကို အားကျမိသည်။ မိဆွေတို့မှာ ငယ်ချစ်ဆိုသည့်တိုင် အတူနေလျှင် တကျက်ကျက်။ " ကလေးတွေလိုပဲ "ဟုပင် မဝါက ဆိုသည်။

အမေသည် မိဆွေနှင့်မဝါကို အနားမှာ တွေ့နေရ၍ စိတ်ချမ်းမြေ့နေသည်။ အမေသားများသည် တာဝန်အသီးသီးနှင့် အမေနှင့်ဝေးရာ ရောက်နေကြသည်။ အမေအိမ်ထောင်ရေးသည် အဆင်မပြေ။ မိဆွေတို့အဖေနှင့်အမေ ကွဲနေသည်မှာ ကြာပြီ။ မိဆွေတို့ကို အမေကသာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသည်။ ပညာသင်ပေးခဲ့ရသည်။ " အမေတို့ငယ်ငယ်က သိပ်ချစ်ခဲ့ကြလို့ အမေက အဖေ့နောက်ကို ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့တာဆို " ဟု မိဆွေက အစဖော်ပေးလျှင် အမေ မချီပြုံး ပြုံးတတ်သည်။

" ချစ်တုန်းကတော့ ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ မယူခင်ကတော့ အကောင်းပဲ ဟဲ့၊ စိတ်ကြိုက် ရွေးယူခဲ့တာပဲ။ ယူပြီးမှ မကောင်းတော့တာတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး "ဟု အမေက ညည်းသည်။ ယခုတော့ အဖေသည် အိမ်ထောင်ရှစ်ဆက်ပင် ထူပြီးပြီ။

မဝါတို့ ပြောင်းကြရမည်ဆိုတော့ အမေ စိတ်မကောင်း။ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားရန် အမေက မှာသည်။

ပဲခူးတွင် မဝါတို့ အိမ်ငှားနေရသည်။ အိမ်လခ ဈေးကြီးသည်။ တိုက်ခံ အိမ်အောက်ထပ်တစ်ထပ်ကို ၁၅၀ ပေးရသည်။ မဝါအနေနှင့် ဤမျှ ဈေးကြီးသော အိမ်ကို မငှားချင်။ အတန်အသင့် အလွန်ဆုံး ၆၀-၇၀ လောက်ပေးရသော အိမ်ကိုသာ ငှားချင်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ ကိုဇော်စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်လျောလိုက်ရသည်။ ကိုဇော်က မိမိကိုယ်ပိုင် အိုးနှင့်အိမ်နှင့် သီးသန့်ဖြစ်လာပြီမို့ ကောင်ကောင်းမွန်မွန်နေချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခင်က မိဘအိမ်တွင် နေခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂလည်း ဘာမျှမရှိသေး။ အိုးခွက်ပန်းကန်ကအစ အသစ်ဝယ်ရသည်။ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မဝါဩဇာသည် လျော့ရဲသည်ထက် လျော့ရဲလာသည်။ မဝါ အရှုံးပေးရစ ပြုလာသည်။ သို့သော် မဝါ အရှုံးအနိုင် သဘောမထား။ ငြိမ်းအေးစွာ ဆွေးနွေးရေးလမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးသည်။

သို့သော် ကိုဇော်က စာချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်စပြုချေပြီ။

" ကိုဇော်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ မဝါ။ ဒီမြို့မှာလည်း အပေါင်အသင်းနဲ့ဖြစ်နေပြီ။ အလျင်က အိမ်မှာနေသလို ကလေးတွေလို နေလို့မရတော့ဘူး။ အိမ်နဲ့တူအောင် လူကြီးနဲ့တူအောင် နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့ "

" အိမ်မှာ ခမ်းခမ်းနားနားနေမှ လူကြီးနဲ့တူတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုဇော်၊ သဘောထားပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ လူကြီးဆန်ဆန် ဆက်ဆံနေထိုင်ရင် လူကြီးလူကောင်းပဲပေါ့ "

" မဝါက ခုထိ ကိုဇော်ကို ချုပ်ကိုင်ချင်တုန်းပဲကိုး "

ကိုဇော်စကားက စွပ်စွဲသံပါသည်။ မကျေနပ်သည့်သဘော သက်ဝင်သည်။ မဝါ စိတ်ထဲမှိုက်ရသည်။ ကိုဇော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ခွဲနေရသည့်အခါကျမှ အိမ်ထောင်လေးကို စိတ်တိုင်းကျတည်ဆောက်လိုက်မည်ဟု အားခဲခဲ့သော မဝါ၏မျှော်လင့်ချက်များလည်း ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော အိမ်အတွင်းမှာ ကိုဇော်နှင့်မဝါ အလှမ်းဝေးနေရသည်။ မဝါ ကျောင်းမှပြန်လာလျှင် ကိုဇော် ပြန်မရောက်တတ်သေး။ ကိုဇော်ပြန်လာလျှင် အပေါင်းအသင်းများ ပါလာတတ်သည်။ သီးသန့်ထမင်းစားခန်းမှာ စကားပြောသည်။ သောက်စားသည်။ ဧည့်သည်များ ပြန်သွားလျှင် ကိုဇော် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပစ်သည်။ အားရက်များတွင် အိမ်မှာမနေ။ နေပြန်လျှင်လည်း စာကြည့်ခန်းက မထွက်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ကိုဇော် အိမ်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ချင်သည်ဆိုသည့်ကိစ္စပင်။

" မဝါတော့ အိမ်ကို အိမ်နဲ့တူအောင်ပဲ နေချင်တယ် "

" အိမ်နဲ့မတူဘဲ ဆေးရုံနဲ့ တူသွားမယ်လို့ မဝါက ဆိုချင်တာလား "

" မဟုတ်ဘူးလေ၊ အိမ်ဆိုတာ မိသားစုသဘောကို ပြောတာ၊ ကိုဇော်နဲ့မဝါ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အသီးသီးလုပ်တယ်၊ ပြန်လာလို့ နှစ်ယောက်ဆုံရမယ့်အချိန်မှာ ကိုဇော်က အလုပ်ဆက်ဝင်နေရမယ်ဆိုရင် မဝါတို့ရဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာ ဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ "

" စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့တော့ မဝါ။ ကိုဇော်တို့မှာ ငွေလိုနေတာလည်း မဝါအသိပဲ "

" ဒါတော့ ကိုဇော်က အထက်တန်းကျကျ နေချင်တာကိုး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အတော်အသင့်ဆိုရင် မဝါတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်သားပဲ "

" ကိုဇော်လုပ်သမျှကို မဝါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီအိမ်ငှားကတည်းက မဝါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ကိုဇော်သိသားပဲ၊ ယောက်ျားကို နိုင်ချင်တဲ့စိတ်လေးလည်း လျှော့ပါဦး မဝါ "

" မဝါစေတနာကို ကိုဇော်မသိတာ မဝါ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ "

အမှန်ပင် မဝါ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ အိမ်ထောင်သက်တမ်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုခဲ့ရသည်။ သည့်နှောက်တွင် ကိုဇော်သည် မဝါကို စကားကောင်းကောင်း မပြောတော့၊ အပြင်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်သည်ကိုပင် မဝါကို မပြောတော့။

* * * *

ည ဇွန်ရီကျော်ခန့်မှ ကိုဇော် အိမ်ပြန်ရောက်တတ်သည်။ အရက်ကို နေ့တိုင်း သောက်လာသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရက်မသောက်ရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရဟု မဝါ မတားမြစ်လို။ အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်နှင့်တော့ သောက်စေချင်သည်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း လွန်လွန်ကျွံကျွံဖြစ်မည်ကို မဝါ စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် မဝါ မပြောရဲတော့။

တစ်နေ့တွင် ကိုဇော်အမေ ရောက်လာသည်။ မဝါတို့ပြောင်းလာပြီးမှ ပထမဆုံးအကြိမ် လာခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လာရင်းကိစ္စကမူ လစဉ်မှန်မှန်ပို့နေကျ တစ်လငွေနှစ်ရာကို သုံးလမျှ မပို့ဘဲနေသည့်ကိစ္စ။

ကိုဇော်အမေရောက်လာချိန်တွင် ကိုဇော် ပြန်မရောက်သေး။ မဝါကို မေးရာတွင် မရေမရာဖြေသည်။ အဘွားကြီးက အိမ်ရှိပစ္စည်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်သည်။ " ဒါလောက်များတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာဝယ်တာလဲ " ဟု မေးသည်။ မဝါက " ကိုဇော် ဝယ်တာပဲ၊ မဝါလည်း သိပ်မသိဘူး "ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ငွေကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းသည့်တွင်လည်း မဝါ ခေါင်းခါရပြန်သည်။
ဝင်ငွေအားလုံးထဲမှ ငွေနှစ်ရာကို မဝါကိုယ်တိုင်ဖယ်ပြီး ကိုဇော်လက်သို့ အပ်မြဲ။
ကိုဇော်ကိုယ်တိုင် စာတိုက်မှ သွားပို့မြဲ။ မဝါဘက်ကမူ မပျက်ကွက်ခဲ့။ ကိုဇော်
မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ မဝါမှာ ဘူးတစ်လုံးသာ ဆောင်နေရတော့သည်။

" ညည်းမလဲ ဘာမှကို သိတယ်မရှိဘူး "

ယောက္ခမကြီးက အပြစ်တင်သည်။

ကိုဇော်ပြန်ရောက်သော် ထုံးစံအတိုင်း မူးလာ၏။ အဘွားကြီး နှာခေါင်းရှုံ့သည်။
မဝါကို ဘယ်လိုလဲဟူသောသဘောနှင့် ကြည့်သည်။ သဘောကတော့ မဝါ

အထိန်းအသိမ်းမကောင်းလို့ပဲ။ အိမ်မှာနေတုန်းကတော့ ကိုဇော်
အရက်မသောက်တတ်။

နောက်နေ့မနက်မှ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ မဝါက ဘာမျှ
ဝင်မစွက်ချေ။

" ဇော်မှာ ငွေလိုနေလို့ပါ မေမေ၊ နောက်လတွေကျရင် ပို ပို့လိုက်ပါ့မယ် "

" မင်းတို့မှာ ဆေးတိုက်က ဝင်ငွေလည်း ရှိသေး မဟုတ်လား "

ကိုဇော်က မဝါကို ကွက်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မဝါမျက်နှာ ပျက်သွားရ၏။
ဆေးတိုက်ဖွင့်သည့်ကိစ္စ မဝါ ခုမှ သိရသည်။ ဒါကိုပင် အဘွားကြီးက
တလွဲတွေးသည်။

" အင်း ငါ့သားလည်း ငါ့လက်ကလွတ်မှ အတော်ပြောင်းလဲနေပြီပဲ "

အဘွားကြီးက ထိုနေ့မနက်စာပင် မစားဘဲ ပြန်သွားသည်။ မဝါ ဒုတိယအကြိမ်
ငိုရပြန်ချေပြီ။

သည့်နောက်တွင်တော့ ကိုဇော်က မဝါကို ဆေးတိုက်က ဝင်ငွေများပါ အပ်သည်။
ပထမတော့ မဝါ လုံးဝလက်မခံဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော်
လျော့ပေးသည့်အနေဖြင့် မဝါ သိမ်းထားပေးသည်။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မယူ မသုံး။
ကိုဇော်ကသာ မကြာမကြာ တောင်း၍သုံး၏။

တစ်နေ့တွင်မူ မဝါ သည်းမခံနိုင်ဆုံးသောဖြစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်လာချေသည်။
ထိုနေ့က မဝါ ကိုဇော်ဆေးခန်းသို့ မလိုက်စဖူး လိုက်သွားသည်။
ဘာရယ်လို့တော့မဟုတ်။ ရောက်ဖူးသည်ရှိအောင် သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အစကမူ
ကိုဇော်ဆေးခန်းတွင် ကိုဇော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သည် ထင်သည်။

ယခုတော့ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်
နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြီး ... ဆရာဝန်က အမျိုးသမီး။

မဝါ သဝန်မတိုတတ်ပါ။ သို့သော် မဝါ ချစ်တတ်သည်။ အသည်းငယ်သည်။
စိတ်နုသည်။ ကိုဇော်နှင့်တွဲဖက် ဆရာဝန်က မဝါကို ယူယူငှာငှာ ဆက်ဆံသည်။
ချိုချိုသာသာပြောသည်။ ကိုဇော်နှင့်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုသည်။
ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်သည်။ လက်ပွန်းတတီးဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ ကိုဇော်နှင့်
ယခုမှသိသူများ မဖြစ်တန်ရာ။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်နိုင်သည်။

မဝါ၏မေးခွန်းကို ကိုဇော်က အရေးမကြီးသလို ခပ်အေးအေးပင်ဖြေသည်။

" ကိုဇော်တို့ ကျောင်းတုန်းကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာ "

" သူက ပဲခူးမှာပဲနေတာလေ "

" ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ သူကပဲ အကြံပေးတာ "

" သူ့ငွေနဲ့ ရင်းပြီး ဖွင့်ရတာပေါ့ "

ကိုဇော်က တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြောပြသည်။

" ဒါတွေ ကိုဇော်က မဝါကို ဘာမှလဲ မပြောပြခဲ့ဘူး "

" မဝါမှ ကိုဇော်အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားပဲ၊ ကိုဇော်မှာ ငွေအရင်းနှီးမရှိဘဲ
ဘယ်လိုလုပ် ဆေးခန်းဖွင့်နိုင်မှာလဲ၊ မဝါ စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတယ် "

" ထားပါတော့လေ၊ ကိုဇော်နဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကကော အတော်ရင်းနှီးလို့လား "

မဝါက သဝန်တိုသံမပါအောင် ကြိုးစား၍ သံမှန်ဖြင့် မေးသည်။

" သူနဲ့ကိုဇော်က ချစ်ခဲ့ကြတာ "

" ဘာရယ် ... ကိုဇော် "

ကိုဇော်က ဘာမျှ ထပ်မပြော။ ကိုဇော်အမူအရာက အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။ အလျင်တုန်းက ပြည့်ဝဖြူစင်သောအပြုံးနှင့် ကိုဇော်၊ အမြဲကြင်နာခဲ့သော ကိုဇော် ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မဝါ မတွေးတတ်။ မဝါ မယုံချင်။

" ကိုဇော်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုရင်လည်း ဘာလို့ မယူခဲ့ကြသလဲ ကိုဇော်ရယ်။ ဘာလို့ မဝါကို လက်ထပ်ခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ကိုဇော် ပြောစမ်းပါ "

မဝါ ပြောရင်း ငိုသံပါလာသည်။ မဝါ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

" ကိုဇော်တို့ချင်း အဆင်မပြေတုန်း မဝါကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့မိတာ "

" ော်ဩာ် ခုတော့ မဝါကို လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုဇော်တို့ချင်း အဆင်ပြေသွားကြပြီ ဆိုပါတော့လေ "

" မင်း အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့မဝါ၊ ခု ကိုဇော်တို့ အလုပ်လုပ်နေတာ ရိုးရိုးသားသား သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ၊ မဝါက အတော်ရင်းနှီးခဲ့သလား ဆိုလို့ ကိုယ်က ပြောပြရတာ "

ကိုဇော်က ဒေါသတကြီး ပြန်အော်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်မှာ မဝါ အစိုးရိမ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သည်စိုးရိမ်မှုကပင် အန္တရာယ်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ကိုဇော်ကို မဝါချစ်သည်။ ကိုဇော်နှင့် ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းလိုသည်။ မဝါရင်မှာ ကိုဇော် အမြဲ ရှိစေချင်သည်။ မဝါနှင့်ကိုဇော်တို့အတွက် အဆင်ပြေဆုံး၊ အသာယာဆုံးသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ပြီး ကိုဇော်ကို ထာဝရ

စံနေစေချင်သည်။

ဒါတွေကို ကိုဇော် နားမလည်ခဲ့ပါလား၊ နားလည်အောင်လည်း မဝါ
ရှင်းပြမတတ်တော့။

* * * * *

အင်းလျားသည် လှမြဲ လှနေ၏။ မဝါသည် အင်းလျားအလှကို ငေးမြဲငေးနေသည်။

" အဝတ်တွေစိုနေတယ်။ အအေးမိမယ်၊ ပြန်ကြစို့ "

မိဆွေက ချောသလိုပြောရင်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ မိဆွေသားလေး အတွတ်က
ကန်ပေါင်တလျှောက် ပြေးတက်လာသည်။

" ဖေဖေကပြောတယ်၊ ထမင်း မဆာကြသေးဘူးလားတဲ့ "

" ကြည့်စမ်း၊ မိဆွေသားက သိပ်သွက်တာပဲ၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို
ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့လား "

" ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ အောက်မှာ စောင့်နေတယ် "

မဝါက အတွတ်ကို လက်တွဲပြီး ကန်ပေါင်မှ ပြေးဆင်းသည်။
နှိမ်းနယ်ညှိုးငယ်နေခဲ့သော မဝါမျက်နှာလေးသည် လန်းလန်းရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွား၏။
အတွတ်နှင့် ပြေးဆင်းသွားရင်း ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ရွှင်မြူးနေသည်။

အမေသည် မဝါတို့ကို ထမင်းပိုင်းနှင့် စောင့်နေသည်။ မဝါရောက်လာသည့်အတွက်
အမေ ဝမ်းသာနေသည်။ အမေသည်လည်း မိဆွေကဲ့သို့ပင် မဝါတစ်ယောက်တည်း
ရောက်လာသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်မမေးဘဲ နေသည်။

မဝါက သားနှင့် အဖော်လုပ်ရင်း စကားပြောသည်။ သား မေးသမျှ
ပေါက်တတ်ကရများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေသည်။ မိဆွေက မဝါကိုကြည့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိ၏။

" မဝါ ... ကလေး မရသေးဘူးလား "

မိဆွေက လွှတ်ခနဲ မေးမိသည်။ မဝါက ခေါင်းကို အသာ ယမ်းပြသည်။

" မိဆွေတို့ဆရာဝန်ကြီး ကိုဇော်က ကလေးမလိုချင်သေးဘူးတဲ့လေ "

မေးမိပြီးမှ မိဆွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တကယ်တော့ မဝါသည် သားသမီးတွေတစ်လျှောက်ကြီးနှင့် ပျော်စရာအတိအကျသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်မည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်လား။

အချိန်တန်တော့လည်း မဝါက သူတို့အဖြစ်ကို မမေးဘဲနှင့် ပြောပြသည်။

" မဝါက သင်္ချာဆရာဝန် သူ့ကို တွက်ယူသတဲ့ မိဆွေရယ် "

မဝါက ယူကြိုးမရအသံဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။

မိဆွေကမူ စိတ်ဆတ်သူပီပီ ဒေါသဖြင့် ဆုံးဖြတ်၏။

" တွက်ယူတယ်ထင်ရင် အစကတည်းက မယူနဲ့ပေါ့။ အစကတော့ ကောင်းပီ ကောင်းလျက်နဲ့ ခုမှ အဆက်ဟောင်းနဲ့တွေ့လို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာပါ။ ရန်ကုန်မှာနေတုန်းက အကောင်းပဲ၊ မဝါ မပြန်နဲ့၊ မိဆွေတို့နဲ့ပဲ နေ "

အမေကမူ လူကြီးပီပီ ဆုံးမသည်။ မိဆွေကို ဆူသည်။

" ဟဲ့ကောင်မ၊ ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသလဲ၊ သမီးမဝါ ပြန်သာသွား၊ လာခေါ်ရင်လဲ လိုက်သွား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဝေးဝေးပစ်ထားရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အဆင်မပြေတုန်း ခဏပဲ၊ ဒါကို ကိုယ်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာရော "

အင်း အမေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့။ အဖေ အရက်သောက်သည်ကို ပြောမရ၍ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အိမ်မှ ဆင်းလာသည်။ အဖေက လာခေါ်ပေမယ့် ပြန်မလိုက်။ သည်လိုနှင့် အဖေနှင့်အမေ ဝေးခဲ့ရသည်။ ပြောသာပြောရသည်။ ခုလည်း မဝါရင်မှာ ပူလှပြီ။ ကိုဇော်တစ်ယောင် မဝါကို ပြန်နားလည်နိုင်ပါစေ။

မဝါကို လာခေါ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

တကယ်တော့ မဝါသည် အိမ်ထောင်ရေးကို စီမံကိန်းနှင့် အကွက်ချ၍
တည်ဆောက်ခဲ့သည်တော့ မှန်ပါသည်။ သို့သော် မဝါစီမံကိန်းက
အိမ်ထောင်သာယာရေး၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်ခွင့်လွှတ်ရေး၊
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးပင်ဖြစ်သည်။

" အင်း.... တကယ်တမ်းတွက်ယူခဲ့တာက ရီမာ၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကျတော့လည်း
အဆင်ကို ပြေလို့ဟဲ့ "

မိဆွေက ညည်းသည်။

* * * * *

အမေ့အိမ်ရှေ့တွင် သရက်ပင်ကြီးက အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ သရက်သီးစိမ်းများသည်
တွဲရ၍ ကျနေသည်။ မဝါနှင့်မိဆွေက သရက်ပင်အောက်တွင် သင်ဖြူးခင်းပြီး
ထိုင်ကြသည်။ အမေက သရက်သီးစိမ်းကို စိတ်၍ ငံပြာရည်နှင့်
ငရုတ်သီးမှုန့်ဖျော်ကာ လာပေးသည်။

" အမေ့သရက်သီးက ဘာသရက်လဲ "

" မဝါက အမှတ်မထင် မေးမိ၏။

" စိုက်တုန်းကတော့ သေသေချာချာ မချစ်စုသရက်စေ့ကို ချပြီး စိုက်ခဲ့တာပဲ။
ပေါက်လာတော့ ဘာသရက်မှန်းလည်း မသိပါဘူးအေ "

မဝါသည် အမေ့စကားကို နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးကာ
သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

ငွေတာရီ၊ ၁-၄-၁၉၇၄

<https://t.me/mmebooks>

စိုးကြောက်မိပါသည်

မန္တလေးကို မရောက်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

သူငယ်ချင်း အမွန်နှင့်လည်း မတွေ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မထွက်လာရသော ခရီးသည် ရင်ခုန်စရာကောင်းလှသည့် နည်းတူ မန္တလေးမြို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် အလည်အပတ် သွားရောက်ရမည့် အရေးသည်လည်း ကျွန်မအတွက် ရင်ခုန်စရာကောင်းလှပါသည်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်း အမွန်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည့် အရေး သည်လည်း စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်မနှင့် အမွန်သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဟု ဆိုရမလား။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရတနာဆောင် မှာ အတူတူနေခဲ့ကြသည်။ အဓိကယူသည့် ဘာသာရပ်ချင်း မတူသော်လည်း တစ်ခန်းတည်း အတူနေခဲ့ရ၏။ မြို့နယ်အလိုက် အုပ်စုဖွဲ့၍ နေတတ်ခဲ့ကြသော ကျောင်းသူများထဲတွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူ ကျွန်မနှင့် အညာသူ အမွန်သည် အလွန်ခင်မင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မသည် အချို့မိန်းကလေးများလို ဒေသစွဲရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ဘယ်နေရာရောက် ရောက် ကျွန်မပျော်တတ်သည်။ ခရီးသွားရခြင်းကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်။ မရောက်ဖူးသည့် နေရာ၊ ဝေးလံသည့်နေရာကို သွားရရောက်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မပို၍ပျော်၏။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အများတကာ မိမိရပ်ငြာန်ပြန်ဖို့အရေး တွေး၍ ပျော်နေတတ်ချိန်မှာ ကျွန်မက ဘယ်သူငယ်ချင်းနှင့် ဘယ်မြို့ကို လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမှာပါလိမ့်ဟု ဇယားချ၍ နေမိလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ကလည်း သတင်းစာသမား တစ်ဦးဖြစ်၍ ခရီးသွားခြင်း၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ရှာမှီးခြင်းကို ခွင့်ပြုလေသည်။

အမွန်ကတော့ ကျွန်မကဲ့သို့မဟုတ်။ ဒေသစွဲမရှိသော်လည်း မိန်းကလေး ဝိသသည်ဟု ဆိုရမည်။ အနေအထိုင် အသွားအလာ သိမ်မွေ့သည်။ စကားပြော ချိုသာသည်။ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံက မြန်မာဆန်သည်။ အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်း၏။ သူ့အိမ်အကြောင်း ပြောဆိုပုံ၊ သူ့အိမ်သားများကို လွမ်းလွမ်းတတရှိပုံကိုကြည့်၍ သူတို့မိသားစုသည် ယဉ်ကျေး သော၊ အဆင့်အတန်းမြင့်သော မြန်မာမိသားစုတစ်ခုဖြစ်မှန်း သိသာလှ၏။ အမွန်က နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမပြောသော်လည်း အမွန်တို့ ဖေဖေသည် တည်ကြည်ရိုးသားသော အစိုးရ အမှုထမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းသိသာသည်။

အသွင်မတူသော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပေါင်းခဲ့ကြလေသည်။

နွေရက်တစ်ရက်မှာ အမွန်သည် ကျွန်မမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မန္တလေးသို့ အလည်ခေါ် ၏။

“မိဆွေ ဒီနှစ်ကော အိမ်ပြန်မှာလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ အမေကတော့ ပြန်လာစေချင်တယ်၊ မိဆွေကတော့ အဖော် ကောင်းရင် တစ်နေရာသွားရ ကောင်းမလားလို့၊ တစ်ပတ်လောက်ပေါ့၊ ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရမယ် လေ”

အမွန်ပြုံးသည်။ ကျွန်မ မန္တလေးကို လိုက်ချင်မှန်း အမွန်သိသည်။

“ဒီလိုဆို မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့၊ မေမေ့ဆီက စာလာတယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းကိုလဲ အလည်ခေါ်ခဲ့ပါလားတဲ့”

အမွန်တို့မေမေ ရန်ကုန်သို့လာစဉ် တစ်ခါမြင်ဖူးသည်။

“ဟီး ဟီး ခေါ်မှ ခေါ်ပါ့မလားလို့”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မ မန္တလေးသို့ တစ်ခေါက် အလည်အပတ် ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

+++

ကျုပ်တို့ ရွှေမန္တလေး ချမ်းအေးပူအိုက် ဆိုသည့်အတိုင်း အိုက်လိုက် ပူလိုက်သည်မှာလည်း မပြောနှင့်။ သို့သော် ကျွန်မ ပျော်ပါသည်။ နာမည်ကြီးလှသော မန္တလေးမြို့ရိုးနှင့် ကျုံးကြီး၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၊ မန္တလေးတောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင် စသည်ဖြင့် နေရာအနှံ့ လည်ပစ် လိုက်သည်။ ရှေးမြန်မာမင်းများ ထီးစိုက်နန်းစိုက် မြို့တော်ကြီး၏ အရှိန်အဝါသည် ရင်ကို ပူနွေးနေစေပါသေးသည်။ ဈေးချိုနှင့် နှင့်နာရီစင်တစ်စုံတစ်ရာလည်း ကြက်ပျံမကျ စည်ကားဆဲ။ အထက်မြန်မာပြည်၏ အရောင်းအဝယ် အချက်အချာအဖြစ် စီးပွားရေး နယ်ပယ်ကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ခရီးသွားခြင်းကို ဝါသနာပါသည့် အလုပ် တစ်ခုအဖြစ် အလေးထားသော ကျွန်မမှာ မန္တလေးကို ဗဟိုပြု၍ သွားချင်စရာ လာချင်စရာတွေ က များပြားလှသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ မန္တလေးမြို့တွင်းသို့ပင် အားရအောင် မလည်ပတ်နိုင် ခဲ့။ စားမေးပွဲပြီးသည့်ရက်မှာပင် ကျွန်မအမေ့ဆီက စာရခဲ့သည်။ သည်နေ့မှာ မောင်ငယ်ကို ရှင်ပြုရမှာမို့ မန္တလေးမှာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်လာခဲ့ဖို့အကြောင်း။

အမွန်တို့မိသားစုနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့လည်း အချိန်ပေးရသေးသည်။

အမွန်တို့အိမ်လေးသည် အေးချမ်း၍ နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်၏။ မိသားစု လေးယောက်ခန့် သာရှိသော အိမ်လေးမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့် စိတ်လွတ်လပ်စေသည်။ လည်စရာ ပတ်စရာမရှိလျှင် စာဖတ်နိုင်သည်။ အမွန်မေမေသည် လက်ရာကောင်းကောင်းနှင့် အညာဟင်းများကို ချက်ကျွေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ အညာဟင်းများကို ခံတွင်းတွေ့ခဲ့ သည်။ အမွန်တို့

ဖေဖေကလည်း ကျွန်မတို့ အဖေလို တစွတ်ထိုးသမားကြီး မဟုတ်ဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေး၏။ အမွန်တို့အိမ်သို့ လည်ပတ်ခဲ့ရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် မမေ့နိုင်စရာ မှတ်တမ်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မန္တလေးမြို့နှင့် အမွန်တို့ မိသားစုထံသို့ အေးအေးဆေးဆေး လာရောက်ဦးမည်ဟု ကျွန်မရင်ထဲမှာ တေးသွားလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မဘဝ၏ လွတ်လပ်ခြင်းသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့လေသည်။

+++

ကျွန်မသည် ကျောင်းကိုပင် ပြီးဆုံးအောင် မတက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းများသည် မထင်မှတ်ဘဲ ကျရောက်ခဲ့ချေသည်။

အဖေသည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်ခဲ့သော ကျွန်မသည်လည်း တာဝန်ဝတ္တရားတွေဖြင့် ခြေချုပ်မိခဲ့သည်။ ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရင်း စားမေးပွဲကို ပြင်ပမှ ဆက်ဖြေသည်။ သူငယ်ချင်းများဆီသို့ စာသာရေးနိုင်ပြီး လူချင်းဝေးလာခဲ့ရ၏။ အမွန် တစ်ယောက်လည်း ကျွန်မဆီ စာတွေသာ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရေးပို့နေခဲ့သည်။ လူတွေက တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ဝေးကွားသွားကြ၏။ အမွန်သည် နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေဆိုပြီး မန္တလေး သို့ ပြန်သွားသည်။ မန္တလေးမှနေ၍ ကျွန်မဆီ စာနှစ်စောင်ခန့် ရေးသည်။ နောက်ဆုံး ကျောင်းဆရာမအလုပ် လုပ်နေသလိုလို သတင်းရသည်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် နှစ်နေသည်။ ခင်မင်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဘဝများသည် ဟိုအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သလို ခံစားရ၏။

ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ အခြေကျခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ရုံးအလုပ်တစ်ဖက် အိမ်မှုကိစ္စတစ်ဖက်ဖြင့် မြို့ပြ၏ လှုပ်ရှားမှုများကြားမှာ ရုန်းကန်နေရပြန် သည်။ ယခင်ကလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားလာလည်ပတ်ရခြင်းမျိုးမှာလည်း အိပ်မက် သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူငယ်ချင်းများထံသို့လည်း လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဖို့ဝေးစွာ စာလေး တစ်ကြောင်းပင် မရေးနိုင်ခဲ့။ ကျွန်မဘဝတွင် မှတ်မှတ်ရရ အဖြစ်ဆုံးမှာ အမွန်သာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နဲ့မှာတော့ အားလုံးကိုခေတ္တ ပစ်ထားခဲ့ပြီး အမွန်ဆီကို သွားဦးမည်ဟု အားခံထား သည်။

+++

ယခု ရန်ကုန် မန္တလေး ရထားလမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မရောက်နေ၏။

ကောင်းသောလာခြင်းတော့ ဟုတ်မည် မထင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်ကလေးဆန်သော အမှုကို ပြုခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဒေါသနှင့် တစွတ်ထိုးအကျင့်ကို

ပေါင်းစပ်ကာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကြားမှ ရုန်းကန်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်တာဝန်နှင့် အိမ်ထောင်သည် ဝတ္တရားတွေကို ခေတ္တစွန့်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တဒဂ် လွတ်မြောက်ခြင်းကို ရှာကြံမိခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မရှေ့ရှာအရပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် တစ်ကြိမ်သာရောက်ဖူးခဲ့သော မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးသို့၊ ကျောင်းနေစဉ်က အလွန်ရင်းနှီးချစ်ခင်ရသော သူငယ်ချင်း အမွန်ဆိုသူ။

အမွန်ကတော့ ကျွန်မ၏ ကလေးဆန်သော လုပ်ရပ်ကို အပြစ်တင်လေမည်လား။ ကလေးတစ်ယောက်ရခါမှ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကထွက်လာသော ကျွန်မကို ငယ်စိတ် မပျောက် သေးဘူးဟူ၍ ရယ်မောလေမည်လား မသိပေ။ အမွန်နှင့် ပြန်တွေ့ရမည့် အရေးကို တွေးမိ သောအခါ အားလုံးကို မေ့သွားနိုင်ပြီး ကျွန်မပျော်သွားသည်။ အမွန်နှင့် တွေ့ပြီးလျှင်တော့ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး ဖုန်းဆက်မည်။ စိတ်မပူဖို့အကြောင်း။ ပြီးတော့ အမွန်နှင့် ငယ်ငယ်ကလို လည်ပတ်မည်။ မန္တလေးကို လျှောက်ကြည့်မည်။ စိတ်ပြေသွားတော့ အိမ်ကို ပြန်မည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်ဖြစ်၏။

အမွန်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်များ ကျနေလေပြီလား။ ယခင်နေရာမှာကော ရှိသေး ရဲ့လား ။ အမွန်ကို မတွေ့ရလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်မမှာ အရေးရှိက သွားလာဆက်သွယ် နိုင်ရန် အခြား အသိမိတ်ဆွေများ၏ လိပ်စာများ ပါပါသည်။

ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာမှာ အစွန့်စားဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော ခရီးသည် ရင်ခုန်စရာကောင်း လှ၏။ ထို့အတူ အမွန်နှင့်တွေ့ရမည့် အရေးသည်လည်းကောင်း၊ မန္တလေးကို နောက် တစ်ခေါက် လည်ပတ်ရမည့် အရေးသည်လည်းကောင်း ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

+++

ရထားသည် အချိန်မှန်သည်ဆိုရမည်။ သူ နာရီသာသာခန့်မှာ မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ကျွန်မသည် ကြွေရေပင် ဘူတာတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ မှတ်ပုံတင်လေး ပြပါခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက်တော့ လန့်သွားမိသည်။ နောက်မှ ကျွန်မနှင့် မသက်ဆိုင်။ ကားကီ ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦးက တရုတ်အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဆိုက်ကားများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ စက်ဘီးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော မြို့၏ မြင်းကွင်းကို မှုန်းဝါးဝါးမြင်ရသည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငှားလိုက်သည်။

မြို့ရိုးနှင့် ကျုံးကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မရင်သည် လှုပ်ရှားလာ၏။

သောကများကို မေ့ပျောက်ပြီး စွန့်စားသွားလာခြင်း၏ ပျော်ရွှင်မှုကို စတင်ခံစားရသည်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးကား စည်းကားသိက်မြိုက်ဆဲ။ မှောင်ရီပျိုးစမှာပင် ဥဒဟို သွားလာလှုပ်ရှားဆဲ။ လူဦးရေ ပိုမိုတိုးတက် များပြားပြီး ရောင်းပန်းဝယ်တာ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော အရိပ်နိမိတ်ကို မှန်းဆသိမြင်နိုင်သည်။ မီးလောင်ပြင်များ၊ လူနေထူထပ်သော လမ်းမကြီးများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

အမွန်နှင့် တွေ့ရမည်ကို တွေးပြီး ရင်ခုန်လာသည်။

“ဘယ်ဘက်ကိုချိုး အဲ ဟုတ်ပြီ အဲဒီနားမှာ၊ အင်း ခဏနေဦး ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယခင်တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသော နေရာဝန်းကျင်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်။ လမ်းနံပါတ်၊ အိမ်နံပါတ်က မှားနိုင်စရာ မရှိ။ သို့သော် အငွေ့အသက်က လွဲမှားနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ရှေ့မှာ ကျွန်မရပ်မိနေမိသည်။ အမွန်တို့အိမ်သည် ယခင်က သည်နေရာမှာပဲ ရှိသည်။ အိမ်များ ပြင်ဆောက်လိုက်လေပြီလား။ ကာလတွေကလည်း ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အရာရာ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသည်ကို ကျွန်မမေ့ခဲ့သည်။

သို့သော် စုံစမ်းကြည့်ဦးမှ ဖြစ်မည်။

သပ်ရပ်သော ခြံဝင်းအတွင်းမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေသော တိုက်ကြီးက စိတ်ကို ရွံ့စေသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ ထိုစဉ် လူရိပ်လူခြည်မြင်ရ၍ အားတက်သွားသည်။ ခြံဝင်း တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာနေသူသည် အမွန်များ ဖြစ်လေမလား။

အနားရောက်တော့မှ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ လုံးဝလွဲချော်နေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။

“ဒါ ဦးအောင်မှီရဲ့ အိမ်လားရှင်၊ သူ့သမီးက မလွဲလွဲမွန် ကျောင်းဆရာမ လုပ်တယ်”

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။ ခြံတံခါးကို မဖွင့်ပေ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မရှိဘူး”

“အရင်ကတော့ ဒီနေရာမှာ နေလို့ပါ၊ သူတို့ဘယ်နေရာများ ပြောင်းသွားကြလဲ မသိဘူး”

အမွန်တို့ အိမ်ရောင်းပြီး ပြောင်းသွားကြလေသလား။ သို့သော် ကျွန်မမေးခွန်းသည်

ပို၍ပင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည်ကို ချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။

“ဝတို့ ဒီမှာ နေတာကြာပြီ”

ဆက်မေးလျှင်လည်း ပို၍ ကြောင်နေမည်မို့ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်လမ်းနှင့် သည်နေရာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပိုပြီး ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။ အားလုံးသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ယခင်က တဲအချို့၊ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ် တချို့သာ ရှိခဲ့သော နေရာများတွင် ခေတ်မီသေသပ်သော တိုက်ကြီး များကား နေရာယူထားသည်။ ပြောင်းလဲမှုသည် ကွာခြားလွန်းလှသည်။ ပီပီရီရလည်း ရှိလှသည်။

“ကလေးမ ရှာတဲ့အိမ်က ဒီနေရာ ဟုတ်ရဲ့လား”

မြင်းလှည်းသမားကြီးက ယောင်ချာချာဖြစ်နေသော ကျွန်မကို မသင်္ကာစွာမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူတို့ ပြောင်းသွားကြလို့ပါ”

ဟန်ကိုယုံဖို့လုပ်ကာ ပြောလိုက်ရ၏။

“ခဏနော် ဦးလေး၊ ကျွန်မဘေးအိမ်ကို မေးကြည့်ပါရစေဦး”

ယခင်က အမွန်တို့အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်တွင် အမွန်သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ရှိသည် ကို သတိရသည်။ ဆက်ပြီး စူးစမ်းချင်သေးသဖြင့် တစ်အိမ်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအိမ်သည်လည်း ယခင်အိမ်မျိုး မဟုတ်တော့။ အိမ်ရှေ့သွားရပ်ကြည့်တော့ လူကြီး တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မကို မြင်သွားပြီး စူးစမ်းကူညီ လိုဟန်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူ့အိမ်ကို ရှာတာလဲ”

မဟုတ်မှန်းတော့ သိသာသည်။ ဝ၊ အသား ဝါဝါ၊ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသော ထိုလူကြီးသည် အမွန်သူငယ်ချင်းတို့ မိသားစုကို ကြားတောင်ကြားဖူးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ကျွန်မ အသိအိမ်တစ်အိမ် ရှာတာ၊ ဦးအောင်မှီ၊ သူ့သမီးက ကျောင်းဆရာမ လဲ့လဲ့မွန်တဲ့”

ဘာမျှမပြောဘဲ လူညံ့ထွက်ခဲ့ရာ မကောင်းသဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဇေဝဇေဝ ဖြစ်နေရှာသော ထိုလူကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကဲ မန္တလေးဟိုတယ်ကိုသာ မောင်းပေတော့ ဦးလေးရေ”

ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် မန္တလေးဟိုတယ်မှာ လုပ်နေသည်ဟု သိထားရသည်။ သူ့ကို ဟိုတယ်မှာ မတွေ့လျှင် အိမ်ကို လိုက်သွားနိုင်သည်။ အမှောင်အောက်မှာ မြို့၏ အရှိန်အဝါ သည် ခုံခုံထည်ထည်ပင် ရှိနေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြင့် ငေးမောဖြတ်သန်း လာရသည်။

“ဟေး တင့်တင့်”

တွေ့လိုသူကို အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသည်။

“မိဆွေ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှမေး တင့်တင့်၊ ကိုယ် ဒီမှာတည်းလို့ရမလား”

“အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်း တည်းလို့မရဘူး၊ တို့ဆယ်နာရီ အိမ်ပြန်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“နောက်မှပြောမယ်ကွာ၊ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူးလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရန်ကုန်ကိုလေ”

ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လာသည့် ကိစ္စကတော့ ပြေလည်သွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေးမြို့ တွင် ခေတ္တခဏလည်ပတ်ဖို့နှင့် အမွန်နှင့် တွေ့ဖို့ကိစ္စသာ ကျန်ပါတော့သည်။

“မိဆွေ တယ်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ကျောင်းနေတုန်းက တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတဲ့ နေရာ ကိုများ စွန့်စားပြီး သွားရှာရတယ်လို့”

“ဒါလောက်တော့ ပြောင်းလဲသွားမယ် မထင်လို့ပေါ့ကွာ၊ သူတို့နေရာက မီးဘေးလဲ လွတ်တယ်၊ မေးရင်ရမှာပဲ ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မေးတာလဲ ကောင်းကောင်း နားလည်ကြပုံ မရတာနဲ့ ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်”

တင့်တင့်သည် အမွန်ကိုယ်စား ကျွန်မကို အလည်အပတ် လျှောက်ပြပါသည်။
ယခင်က တစ်ခေါက်လို ဘုရားကြီး၊ ဈေးချို၊ တောင်ပေါ်၊ စစ်ကိုင်း စသည်ဖြင့်။

မန္တလေးမြို့ကား ယခင်ကလိုပင် ပြန်လည်စည်ကားစ၊ သိုက်မြိုက်စ ပြုနေပြီ။
လူတွေ လည်း ပျားပန်းခန့်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မျက်နှာစိမ်းများ
ရောနောနေသည်။ အိမ်များကလည်း အခိုင်သား အခွံသား၊ ကားများမှာလည်း
အကောင်းစား အပျံစား။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ဟည်းလို့။
တည်းခိုခန်းများ ဆိုသည်ကား မတွေ့ချင်မှအဆုံး ရှိလေ၏။ အရာရာသည်
ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ရှုပ်ထွေး ရောယှက်နေ၏။ များမကြာမီ
မီးလောင်ပြင်နေရာများတွင် တိုက်တာအဆောက်အအုံများ
နေရာယူလာကြတော့မည်။

+ + +

ကျွန်မသွယ်ချင်း အမွန်တို့မိသားစု ရွှေမြို့တော်ကြီး၏ မည်သည့်နေရာတွင်များ
တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေရှာပါလိမ့်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

သဘင်မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၄

<https://t.me/mmebooks>

ထောင်ပြေး

ဒီကနေ့မှ မိုးကလည်း ရွာ လိုက်တာ။ ခါတိုင်း မနက် ၅ နာရီ ဆို လင်းကျင်းနေပြီပဲ။
ေ...ငါ့မှာလက်ပတ်နာရီလည်း ပါမ လာပါလား။ ဓာတ်ခဲကုန်လို့ အံ
ဆွဲထဲထည့်ထားတာ မနေ့ကရှာ တော့မတွေ့ဘူး။ ဘယ်မှာများ အ ထားမှားပါလိမ့်။
ဝယ်တုန်းက တော့ ငါးရာကျော်ပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ရုံးကစုငွေထုတ်တုန်းက ဝယ်ထား
တာ။ ခုနေပြန်ရောင်းရင်တော့ ငါး ဆယ်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းဆိုတာ
ဒီလိုပါပဲ။ဝယ်တုန်း ကသာ တန်ဖိုးရှိတာ။

တစ်လမ်းလုံးလည်း မှောင် မည်းတိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ မိုးက ပိုသည်းလာပြီ။
အငယ်ကောင်ကို စောင်တောင် ဆွဲမခြုံပေးခဲ့ရဘူး။ သူက အမေ့ရင်ခွင်ထဲအိပ်နေကျ။
အို...ငါ ဒါတွေ တွေးနေလို့မဖြစ် ဘူး။ လူဆိုတာ ငါမရှိရင်မဖြစ် ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။
သေသွား တဲ့သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျန်တဲ့သူတွေ ဒီလိုပဲဆက်စခန်း
သွားကြတာပဲ။ အမေသေတုန်းက ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။
နောက်တော့လည်း ဖြစ်သွားတာ ပါပဲ။ လူတွေ ဒီလိုပဲအသက်ရှင်
နေကြတာမဟုတ်လား။

ပါလာတဲ့အဝတ်တစ်စုံ တော့ မိုးရေနဲ့ စိုရွှဲကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ သားရေအိတ်ကို
ယူခဲ့ဖို့ကောင်း တယ်။ ငါ့ကိုက မပြတ်သားပါဘူး လေ။ အင်းလေ... ဘယ်တုန်းက
ကော ပြတ်သားဖူးလို့လဲ။ မှတ်ပုံ တင်လက်မှတ်တော့ပါတယ်။ မန္တ လေးရထားက
ဘယ်အချိန်ထွက် သလဲမသိဘူး။ ရထားလက်မှတ် ကတော့ ချက်ချင်းဝယ်လို့ရလို့
လား။ ငွေကကော များများပါလို့ လား။ ရှိရှိသမျှ ကောက်ထည့်လာ တာပဲ။
ငါးရာလောက်ရှိမယ်ထင် တယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကြပေစေ။
သူထိုက်နဲ့သူကံဆိုပေမယ့် အကြီး ကောင်အတွက် ပေးနေကျမုန့်ဖိုး နှစ်ကျပ်ကို
သူမြင်သာအောင်စာ ရေးစားပွဲပေါ်မှာ မင်အိုးနဲ့ဖိထား ပေးခဲ့တယ်။ တွေ့မှာပါ။
အလတ် မကျောင်းထည့်ဖို့ ပုစွန်နှစ် ကောင်ကြော်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲ သိမ်းထားတာ
မြင်ပါ့မလား။လျှပ် စစ်ထမင်းအိုးကတော့ ခလုတ်နှိပ် ခဲ့တာ ခုဆိုကျက်လောက်ပြီ။
သူ ထမင်းဘူးတော့ သူ့ဘာသာထည့် တတ်ပါပြီလေ။ မုန့်ဖိုးကလည်း သူ့အဖေဆီက
တောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်မက အလည်။

လမ်းထိပ်တောင်ရောက် လာပြီ။ ကားလည်းတစ်စီးမျှ မတွေ့ပါလား။ မိုးကလည်း
တ အားရွာတာကိုး။ ကံဆိုးမသွား လေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုတာ ဒါ မျိုးနေမှာပဲ။
လုံချည်တွေတောင် စိုရွှဲကုန်ပြီ။ အင်း...အနွေးထည် လေးတောင် မယူခဲ့ရ။ ဘ
လောက်စံအင်္ကျီက မိုးရေစိုတော့ အသားမှာ ကပ်နေပြီ။ လူမြင်လို့မှ
ကောင်းပါ့မလား။ အနွေးထည် လေးနဲ့ဆို ဣန္ဒြေရမှာပဲ။ မနှစ်က
ဝယ်တဲ့ဆွယ်တာလေး၊ တစ်ခါ လားပဲ ဝတ်ရသေးတယ်။ ဆွယ်
တာလည်းဝယ်ပြီးရော ဆောင်း လည်း ကုန်ရော။

လေးဘီးတစ်စီးလာတယ်။ လူပါတယ်ထင်တယ်။ နေဦး... ငါ က ဘယ်သွားမှာလဲ။ အကြာကြီး ရပ်ပြီးစဉ်းစားနေလို့လည်း မဖြစ် ဘူးထင်တယ်။ စောစောစီးစီးမိုး ရေထဲမှာ သားရေလွယ်အိတ်လေး တစ်လုံးနဲ့လူတွေက ဘာထင်မ လဲ။ အင်းလေ...ဘာထင်ထင် ပေါ့။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အ ကြောင်းနဲ့ကိုယ်ရှိကြတာပဲ။မနက် အစောကြီးလမ်းပေါ်ရောက်မနေ သင့်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလို့ရမလဲ။

ဒီကနေ လဟာပြင်ဈေးအထိ လမ်းလျှောက်သွားရင် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရမယ်။ ဟိုဘက်လမ်းမှာ တော့ သူငယ်ချင်းမိခင်ရှိသား။ ဒီ အချိန်အိပ်ရာက ဘယ်ထဦးမလဲ။ စောစောစီးစီး သွားနှိုးရင် သူက တော့အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ အိမ်သားတွေက စူးစမ်းကြမယ်။ စကားတွေအများကြီး မပြောချင် ပါဘူး။ လူတွေနဲ့လည်း မတွေ့ ချင်ပါဘူး။

ဒီလိုပဲ ခပ်တည်တည် လျှောက်သွားနေလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ စောစောစီးစီး ဈေးထွက်တဲ့သူလိုလို ဘာလိုလို ပေါ့။ဟိုးရှေ့မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်။ အိတ်ကလေးတွေကိုယ်စီနဲ့။ ကား ဂိတ်သွားကြမလို့ထင်တယ်။ သူ တို့နဲ့ရောပြီးလိုက်သွားမှ။

အမေကတော့ ပြောတယ်။ ငါမရှိရင် နှင်ဒုက္ခရောက်မယ်တဲ့။ နင့်မှာ ဆွေလည်းမရှိ၊ မျိုးလည်း မရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မရှိတဲ့။ ဆွေမျိုးမရှိတာ အမေ့ ကြောင့်ပေါ့။ အမေ့ကိုက တစ် ကောင်ကြွက်ကိုး။ အမျိုးတွေ ရှိ တော့ရှိပါတယ်။ သေကုန်ပြီလား၊ အသက်ရှင်နေသေးလား မသိဘူး တဲ့။ အမေလည်း ဆွေမျိုးတွေရှိ ရာ ပြန်မယ်ပြန်မယ်နဲ့ သေသာ သေရော မပြန်ဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ အမေ့အမျိုးတွေက အညာမှာဆို လား။ အသက်ထင်ရှားမရှိတော့ တဲ့ အမေ့အဖေ အမေ့နာမည်သာ ခဏခဏပြောလို့ ငါမှတ်မိတာ။ ကျန်တဲ့လူတွေနာမည်မှ မသိ တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ။ တွေ့ ရင်လည်း သိန်းသုံးဆယ်လောက် ချမ်းသာနေတဲ့အမျိုးဆိုရင် ကောင်းသား။ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင် တွေထဲကလို အမွေတွေ ဘာတွေ ရနိုင်တယ်။

အင်းလေ ... တစ်ယောက် တည်း ရင်ဆိုင်ရတာကောင်းပါ တယ်။ ပိုသတ္တိရှိတာပေါ့။ ဆွေမျိုး မရှိတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ပို တောင်ရှင်းသေး။ ခုလိုဦးတည်ရှာ မရှိ လမ်းပေါ်ရောက်နေတဲ့အခါ တော့ အမေ့ရှိရင်ကောင်းသား။ အမေ့ဆီပြေးမှာပဲ။ အမေကတော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရောက်လာလာ လက်ခံမှာပဲ။

ေ့...အမေ့အများ ငါ့လို လမ်းပေါ်ရောက်နေတာ မသိရှာ ဘူးနော်။ ငယ်ငယ်က တစ်ခါ အစ်မရှိကလို့ စိတ်ကောက် ကောက်နဲ့ အိမ်ဘေးအဖီထဲဝင် အိပ်နေမိတယ်။ အမေက ငါ ပျောက်သွားတယ်ထင်လို့တစ်မြို့ လုံးလိုက်ရှာတယ်တဲ့။ ရန်ကုန်လို အကျယ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ တော မှာဆိုတော့ တစ်မြို့လုံးရှာနိုင်တာ ပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စိတ်ပူပြီး အမေ့နဲ့ကူရှာကြတယ်။ ဒီကောင်မ

သိပ်စိတ်ကြီးတယ်။ ချောင်းထဲများ ဆင်းသေပြီလား၊ အမေကငိုတယ်တဲ့။ မတွေ့တဲ့အ ဆုံး မောမောနဲ့ အိမ်ပြန်အလာ ထမင်းဆာလို့ အိမ်ဘေးကထွက် လာတဲ့ငါ့ကိုမြင်တော့ အမေငို တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ် တယ်။

မိုးရွာလို့ထင်ပါရဲ့။ ဈေး သည်တွေတောင် မတွေ့ရ။ ြော်...လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ မှမရှိတော့တာကိုး။ ဒါကြောင့် လူ ပိုရှင်းနေတာ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက လည်း ငြိမ်သက်လိုက်တာလို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ ငါရန်ကုန် ရောက်စက လူတွေရှုပ်ထွေးများ ပြားလွန်းတာကြည့်ပြီး အံ့သြရ တယ်။ ဒီလောက်စည်ကားရှုပ် ထွေးတဲ့လမ်းတွေကိုလည်း မျက် စိလည်တယ်။ ငါတော့ ဒီလမ်း တွေကို ဘယ်တော့မှ ကျင်ကျင် လည်လည်သွားလာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ထင်မိတယ်။ ဘတ်စ်ကားစီးတော့လည်း ရှေ့ ပေါက်ကတက်ပြီး နောက်ပေါက် ကဆင်းရတဲ့ဟီးနီးကားကို အ တက်အဆင်းမှားလို့ စပယ်ယာက ဟောက်တာလည်း ခဏခဏခံရ တာပဲ။ အို...ခုတော့ အလွယ် သား။ လူဆိုတာ ကျင့်သားရဖို့လို တယ်။ ဘာမဆို အစပဲခက်တယ်။

ခဏခဏပြန်စရတော့ လည်း ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေဖြစ်ရာ ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေနေကြတာ ပဲ။ သက်တမ်းက တိုတယ်မဟုတ် လား။ မြန်မြန်အနည်ထိုင်ချင်တာ ပေါ့။

ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်ထဲ မှာနေတုန်းက မုန့်ဖက်ထုပ်သည် ကြီးအော်တာ သတိရတယ်။ သူ က ညဉ့်နက်မှမုန့်ထွက်ရောင်း တတ်သူ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မုန့်ဖက်ထုပ် အော်သံကြားရင် တစ်ရေးနီးတဲ့ ကလေးကလည်း ထဝယ်စားတာ ပဲ။ အိပ်မပျော်သေးတဲ့သူတွေ လည်း ခေါ်ဝယ်ပြီးရေနှေးကြမ်းနဲ့ မြည်းကြတယ်။ တစ်ညတော့ မိုး တွေက သိပ်ရွာလို့ လူတွေလည်း အိမ်တံခါးပိတ်စောစောစီးစီးအိပ် မောကျကြတာပေါ့။ မုန့်ဖက်ထုပ် မုန့်ဖက်ထုပ်လို့ သူ့ဘယ်လောက် အော်အော်ဘယ်သူမျှ ခေါ်မဝယ် ကြဘူး။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက်နဲ့ မိုးရွာထဲမှာ လျှောက် ရောင်းနေရတဲ့သူ တစ်အိမ်မှ မရောင်းရတော့ စိတ်ပျက်ရာ တယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒေါသလည်းဖြစ် လာတော့ ဟင်း...လူတွေလည်း သေကုန်ကြပလား မသိဘူး။ အား လုံးသေကုန်ရင်လည်း ကောင်း တယ်ဟေ့၊ ဒါမှ အသစ်ပြန်စလို့ ရမှာတဲ့။ ကြားတဲ့သူတွေက အိပ် ရာထဲက ပြုံးကြတယ်။

ဘဝကို အသစ်ပြန်စချင်တဲ့ အတွေးမျိုး မုန့်ဖက်ထုပ်သည်မှာ လည်း ရှိတာပဲ။ နွားပျောက်တဲ့ နွားကျောင်းသားလေးလို အစက သာပြန်ကျောင်းလိုက်ချင်ပါဘိလို့ ညည်းပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အင်းလေ... ခဏခဏပြန်စရ တော့လည်း ဘယ်လာကောင်းနိုင် ပါ့မလဲ။

အကြံရပြီ။ ရွှေတိဂုံဘုရား ပေါ် သွားရရင်ကောင်းမယ်။ ဘုရားမရောက်တာလည်း ကြာပြီ လေ။ ဘုရားတက်ဝတ်ပြု၊ လင်းမှ ဘုရားပေါ်ကဆင်း၊ စမ်းချောင်း က သူငယ်ချင်းအိမ်ဝင်၊ မရောက် တာကြာလို့ ဘုရားလာရင်း ဝင်

လာတယ်လို့ပြောရမယ်။ နောက် မှ အကျိုးအကြောင်းတိုးတိုးပြော ပြီး တိုင်ပင်ရမယ်။ သူငယ်ချင်းက ဆုံးမနေဦးမလားမသိ။ သူငယ် ချင်းဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်သည် တွေကိုး။ ကျောင်းသူဘဝကလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဘယ်ဟုတ် တော့မလဲ။ နေရာတကာ အချုပ် အနှောင်တွေနဲ့။ တစ်နေ့ရုပ်ရှင် သုံးပွဲဆက်ကြည့်တတ်တဲ့ သူငယ် ချင်းမိဝေတောင် တစ်လောက လာသေးတယ်။ ကလေးသုံး ယောက်နဲ့။ ဆော့လိုက်တာလွန် ရော။ မတွေ့တာကြာလို့လာတာ တဲ့။ ဒါတောင် ယောက်ျားက နယ် ခဏခဏထွက်ရလို့ လာနိုင်တာ တဲ့။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါဦးလားဆို တော့ ဒီကလေးတွေနဲ့ ဘယ်ကား တွေ ပြနေတယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူးတဲ့။

ခါတိုင်းဆို ဒီနေရာမှာဘုရား ကို တစ်ကျပ်တစ်ကျပ်နဲ့ဆွဲတဲ့ သုံး ဘီးကားတွေရှိပါတယ်။ ခုတစ်စီး မှ မလာပါလား။ စောသေးလို့ လား။ မိုးရွာနေလို့လား။ ဘတ်စ် ကားစောင့်နေသူတွေတော့ ရှိ တယ်။ ဒီဘတ်စ်ကားက ဘယ် ရောက်ပါလိမ့်။ အပြင်မထွက်တာ ကြာပြီပဲ။ ဘတ်စ်ကားနံပါတ်တွေ လည်း မသိတော့ဘူး။ ကားပေါ် မှာ ယောင်ချာချာဖြစ်ရင် သူများ တွေ ရိပ်မိကုန်မယ်။ ခုတောင် မှတ်တိုင်အမိုးအောက်ကလူက ငါ့ကိုကြည့်နေတယ်။ မိုးရွာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ အကဲခတ် နေတာလား။ ခပ်တည်တည်နေမှ။ ကိစ္စရှိလို့ ထွက်လာတဲ့ပုံစံမျိုးနေ ပြရမယ်။ ကိုယ့်အသက်လည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ။

အမေကတော့ ပြောဖူးပါ တယ်။ ဘာမဆိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့တဲ့။ ခုဟာကတော့ သည်း မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ အမေရယ်။ လူ ဆိုတာ ခေါင်းငုံ့ခံရင် ဖိနင်းချင်ကြ တယ်။ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့သူကို ချောင်ပိတ်ပြီး အလဲထိုးချင်ကြ တာ။ စိတ်နာတယ် အမေ။ အို...ငါ့မျက်ရည်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ လမ်းပေါ်မှာ မျက်ရည်ကျလို့မဖြစ် ဘူး။ ဟင်း...ဟိုလူက ငါ့ကိုကြည့် နေတုန်းပါလား။ ကားတွေတစ် စီးပြီးတစ်စီးလာတာ ငါမတက်လို့ ကြည့်နေတာနေမှာ။ သူကကော ဘာဖြစ်လို့ မတက်တာလဲ။ ဟို ဘက်နားလျှောက်ပြီး အငှားကား စောင့်တဲ့ပုံစံမျိုးလုပ်ရမယ်။ အား တဲ့ကားကို ဖမ်းတားရမယ်။ ဘယ် သွားမယ်ပြောရပါ။ အလင်း ရောင်ကလည်း ရောက်ခဲ့လိုက် တာ။ ဒီအချိန်ဘုရားပေါ်မှာ လူရှိ မှာမဟုတ်ဘူး။ မိုးမရွာရင်တော့ ဘုရားတက်တဲ့သူတွေပေါသား။ မိုးကလည်း တဖြောက်ဖြောက်ရွာ တုန်း။ ဟော...ကားတစ်စီးလာပြီ။ ြောလူပါလာတယ်။ ဘတ်စ် ကားတစ်စီးလာပြန်ပြီ။ ရပ်မယ့် နေရာနဲ့ ဝေးဝေးနေမှ။ မတက်မ ချင်းစပယ်ယာက အော်ခေါ်နေဦး မယ်။ ဟော... ဟိုလူပါသွားပြီ။ ဟင်း... တော်ပါသေးရဲ့။

နည်းနည်းတော့လင်းလာ ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက်ကို ပြန် ပတ်လိုက်မယ်။ မုန့်ဟင်းခါးသည် တစ်သည်တွေ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဝင်စားရမယ်။ ဗိုက်လည်းဆာ တယ်။ ကော်ဖီလေးမှ ဖျော် မသောက်ခုံရ။ နို့ဆီတွေ ပုလင်း ထဲမှာ ဖောက်ထည့်ထားတာ ချဉ် ကုန်မှာပဲ။ ငါကလွဲပြီး အိမ်မှာ ဘယ်သူမျှ ကော်ဖီမကြိုက်ဘူး။ ငါဟာ တော်တော်ရယ်ရတယ်။ ဘာမဆိုစွန့်မယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ နို့ဆီပုလင်းကို နှမြောနေတယ်။

မိုးတိတ်တော့လည်း လင်း လာသား။ ဟီးနီးဂိတ်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လူစည်လို့။ ကားလက်မှတ်ဝယ်ရင်တော့ ရ နိုင်တယ်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ရ ကောင်းမလား။ မြို့ပေါ်မှာလည်း အမျိုးအဆွေမှမရှိတာ။ ငယ်သူ ငယ်ချင်းတွေတော့ရှိပါရဲ့။ ကျောင်းဆရာမလုပ်သူက လုပ်၊ ဈေးရောင်းသူကရောင်း၊ ခင်အေး တော့ မနှစ်ကလာတယ်။ သူ့သမီး ဆယ်တန်းအောင်လို့ ကျောင်း လာပို့တာတဲ့။ သူကစောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျတာကိုး။ ဒီကောင် မလင်နောက်လိုက်တုန်းက ငါ့မှာ ငိုလိုက်ရတာ။ ခုတော့ သူ့မှာ ရွှေ တွဲလဲငွေတွဲလဲ။ တောမှာနေရ တော့ ရန်ကုန်သူတွေထက်စွဲ ဆောင်းနိုင်တာပေါ့။ အိမ်မှာနှစ် ညအိပ်သွားတာ ဘယ်မှတောင် လိုက်မပို့လိုက်ရဘူး။ သူယူလာတဲ့ရေချိုငါးပိက နှစ်ပိသာ လောက်ရှိတယ်။ ကောင်းလိုက်တာလွန်ရော။ ကိုယ်တိုင်သိပ်တာတဲ့။

အိမ်ကကောင်တော့ ဒီနှစ်မှ ရှစ်တန်း၊ အောင်မှအောင်ပါ မလား။ သိပ်ပေါ့တယ်။ စာလည်း မကျက်ဘူး။ လည်ချင်ပတ်ချင် လာတယ်။ မအေကို ခံပြောချင် လာတယ်။ မနှစ်ကထိ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ သားဦးမို့ ချစ်လိုက်ရတာ။ ကလေးသုံး ယောက်လည်းရရော ငါလည်း ရုံး ကအလုပ်ထွက်လိုက်ရတာပဲ။ အိမ်ထဲမှာအဝတ်လျှော်လိုက်၊ မီး ပူတိုက်လိုက်၊ ထမင်းချက်လိုက်နဲ့ ဘွဲ့ရအောင်အမေကုန်းရုန်းရှာဖွေ ပြီး သင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ ပါဘူး။ ဒီလိုမှန်းသိအစကတည်း က အိမ်ရှင်မသင်တန်းတက်ခဲ့ပါ ရဲ့။ ယောက်ျားကို နားဝင်ချို အောင်ပြောတတ်တဲ့သင်တန်း တက်ခဲ့ပါရဲ့။

ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက် လောက်ဝင်သောက်ချင်လိုက် တာ။ အချမ်းပြေသွားမှာပဲ။ ရာမ ညဆိုတော့ မော်လမြိုင်ဘက်သွား တဲ့ကားများလား။ တက်လိုက် သွားရင် ပဲခူးတော့ရောက်မယ်။ ပဲခူးမှာသူငယ်ချင်းတွေရှိသားပဲ။ တစ်ညနှစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာလို့ ရတယ်။ ပဲခူးသူခင်မမက မနှစ် က စာရေးတယ်။ ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းတွေရေးထားလိုက် တာ စုံတကာစေလို့။ သူမို့လို့ ရေး အားတယ်။ လိပ်စာကို ကိုတင် လှိုင်ဆီက ရတာတဲ့။ ကိုတင်လှိုင် က ပဲခူးသားပဲ။ ရုံးကိုသူကိစ္စလာ ရင်း တွေ့လို့ပေးလိုက်တာ။ ပြီး တော့စာထဲမှာ ရေးထားသေး တယ်။ ကိုတင်လှိုင်က နင့်ကိုစိတ် ဝင်စားတုန်းပါပဲတဲ့။ သိပ်နောက် တဲ့ ခင်မမ။ အဲဒီစာ ယောက်ျား မဖတ်လို့တော်သေးတယ်။

ဟော... ထမင်းကြော်ဆိုင် လည်းဖွင့်ပြီ။ အငွေ့တထောင်း ထောင်းနဲ့။ အိမ်မှာပဲပြုတ်တောင် ဝယ်မပေးခဲ့ရဘူး။ အငယ်ကောင် က ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းပူပူဆီခွဲခွဲဆို ရင်ကြိုက်တယ်။ ကြက်သွန်ထည့် ရင် မကြိုက်ဘူး။ အိမ်မှာဆီလည်း ကုန်နေပြီ။ ဝက်သားကို မနက် စာအတွက် လုံးထားတာပဲ။ စား လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အသီးအရွက် တော့ မရောဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ အာလူးတွေ ကြက်သွန်တောင်းထဲ ရောထည့်ထားတာ တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တွေ့လည်း လုပ်နေ မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလောက်ဆို ငါအိမ်မှာမရှိတာ သူတို့သိကြပြီ လား။ ဈေးသွားနေတယ်ထင်မှာ ပေါ့။ အချိန်တန်လို့ ပြန်မလာရင် တော့ တွေးမိမှာပဲ။ နေပေ့စေ။

ဆူးလေဘုရားလမ်းလည်း စည်လာပြီ။ မိုးရွာထားလို့ထင်ပါ ရဲ့။ လမ်းထောင့်က ပိုစတာကြီး လည်း စုတ်ပြုလို့။ မီးရထားခုံး ဘက်တက်လိုက်ရင် ဘူတာရုံကို ရောက်တာပဲ။ မြို့ပတ်ရထားစီး ရရင် ကောင်းမယ်။ တစ်မနက် အချိန်ကုန်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာဆင်း ကားစီးပေါ့။ တစ်ခါလောက်လျှောက်သွားချင် လိုက်တာ။ ကျောင်းတုန်းက သူ ငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြို့ပတ်ရထားစီး ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ရထားက ခုလောက်လည်း လူမကျပ်ပါဘူး။ အပျော်စီးလို့ ကောင်းတယ်။ သူ ငယ်ချင်းမူမူနဲ့ လျှောက်လည်ကြ တာ နေကလည်း ကျဲကျဲတောက် ပူလို့။ ဆံပင်စည်းထားတဲ့ သား ရေကွင်းတောင် အရည်ပျော် တယ်။ ညကျတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် အိပ်ချလိုက်တာ သားရေကွင်းက ခေါင်းအုံးမှာ ကပ်နေတော့တာပဲ။ နောက်နေ့ကျ မူမူဖျားတာပဲ။

ခုတော့ မူမူက ကံကောင်း တယ်။ သူယောက်ျားက သဘော သား။ ကျောင်းတုန်းကတွဲတဲ့ရည်း စားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေပုံရပါတယ်။ မူမူကြည့် ရတာ ရှင်လို့။ တစ်ခါတစ်ခါဒက် ဆန်းအဝါကလေးနဲ့ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာဆုံရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မှာ တစ်ခါတွေ့တယ်။ ပျံနေတာ ပဲ။ သူကတော့ ရယ်ရယ်မောမော လိုက်လိုက်လှလှနှုတ်ဆက်ပါ တယ်။ တို့တွေ သားရေကွင်းအ ရည်ပျော်အောင်လည်ကြတာ မှတ်မိလားတဲ့။ အဲဒီနေ့က သား အတွက် ဖိနပ်သွားဝယ်တာ။ ဖိနပ်လှလှစီးချင်တယ်ဆိုလို့။ ကောင်းမယ်ထင်လို့ ဈေးမေး ကြည့်တာ တစ်ရာကျော်တဲ့ဈေး သည်တွေက ဗီရိယံက ထုတ်မပြ ဘူး။ တစ်ဆိုင်တည်းမှာ ကလေး ဂါဝန်တွေလည်း တွဲရောင်းတော့ မူမူက ဂါဝန်နှစ်ထည်ကိုသုံးရာနဲ့ ဆစ်ပြီး ဝယ်သွားတယ်။ လာ လည်ပါဦးတဲ့။ အိမ်သိတယ် မဟုတ်လားတဲ့။ ကိုသန်းလွင်ကြီး ကော နေကောင်းလားတဲ့။ အရင် တုန်းကလိုပဲလားတဲ့။ အင်းလေ အရင်တုန်းကတော့ သင်းက ငါ့ ကို အသေအလဲပိုးနေတာကိုး။ တစ်ဆောင်လုံးအသိပေါ့။

မူမူကတော့ နည်းနည်း ဝ လာတာကလွဲလို့ လှတုန်းပဲ။ သူ့ ရည်စားကိုစောနောင်အကြောင်း တော့ အမှတ်တရတစ်ခွန်းမျှ တောင် ထည့်ပြောမသွားဘူး။ ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်သည်းကြ တာမှ သူတို့။ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်မှပဲ တွဲတာ။ အင်းလျား ဆောင်ပါလာထဲက ထောင့်တစ် ထောင့်မှာ သူတို့ထိုင်နေကျပဲ။ စာအုပ်ကွယ်ပြီး ခိုးခိုးနှမ်းတာ လည်း သူတို့ပဲ။ မူမူက သူ့မိဘ တွေက ကိုစောနောင်နဲ့ သဘောမတူလို့ဆိုပြီး ငိုလိုက်တာတစ်ရှုပ်ပဲ။ စာမေးပွဲတောင် ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်ဘူး။ နောက်တော့ ရန်ကုန်သားနဲ့ပဲရတာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာရပေမယ့် မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ သားကြီးက မွေးခါနီးနေပြီ။

အကြီးကောင်က ဒီနေ့ ကျောင်းတက်ပါ့မလား။ နဂိုကမှ ကျောင်းကလစ်ချင်ချင်ရယ်။ အ ရင်တစ်လောကလည်း ကျောင်း ပြေးတယ်လို့ ဆရာမကတိုင် တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေများ အပြောရတယ်ခက်ပါလား။ အ ငယ်တွေကိုလည်း မညှာဘူး။ ခု လောက်ဆို အိပ်ရာကထကြပြီး ရန်များဖြစ်နေကြမလား။ အမေ ဈေးသွားတာကြာလိုက်တာလို့ အငယ်လေးက ပြောနေမလား။ အလတ်မနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲ အကြာကြီးစိမ်နေ ကြမလားမသိ။ မိုးကလေး အေး အေးနဲ့ ဖျားကုန်တော့မှာပဲ။ မနေ့ က

ကျောင်းကားပျက်တယ် ကြား တယ်။ ဒီမနက် လာမှလာပါ့မလား။

အို...ခုမှသတိရတယ်။ မနေ့ က သားငယ်က ပြောတယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ လပတ်စာမေးပွဲရှိ တယ်တဲ့။ ခဲတံအပိုတစ်ချောင်း ထည့်ပေးပါတဲ့။ ချွန်စက်လည်း ပျောက်နေတယ်တဲ့။ သူက အစစ အရာရာ အမေလုပ်ပေးမှ ကျေ နပ်တာ။ ညက စကားများနေရ တာနဲ့ စာတွေတောင်ရရဲ့လား ပြန်မမေးမိဘူး။ ကလေးတွေ စာ မေးပွဲကျလို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်မှာ ငါမရှိရင် မဖြစ်ပါဘူးလေ။

ဟင်... ငါ လမ်းထိပ်တောင် ပြန်ရောက်နေပါပကော။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၈၅

<https://t.me/mmebooks>

သိက္ခာရှိတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး သူဇာတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန် ချစ်ကြပါသည်။ အထက်အောက် တစ်နှစ်သာ ကွာခြားပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသဖြင့် တခြား မောင်နှမတွေ ချစ်ကြတာထက် ပိုသည်။ စားလည်း အတူတူ၊ ကစားလည်း အတူတူ၊ ကျောင်းသွားတော့လည်း အတူတူ အမြဲတမ်း မခွဲမခွါ ရှိနေကြသည်။

ရုပ်ချင်းကလည်း တူသဖြင့် အမြဲညီအစ်မဟုတ် ထင်ကြပါသည်။ အမြဲတွေ့လားဟု မေးလျှင် ကျွန်မတို့ကလည်း ငြင်းဆန် မနေတော့၊ ရယ်စရာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ မေမေကလည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို အဝတ်အစား ဆင်တူ ချုပ်ပေးသည်။ ညီမလေးက ထွားသဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ချင်းလည်း အတူတူလောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သူစိမ်းများက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ရုတ်တရက် မခွဲခြားတတ်။ သို့သော် ဖေဖေ မေမေနှင့် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများ ကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ခွဲခြားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး သူဇာ၏ အကြိုက်နှင့် စရိုက်ကတော့ အရှေ့နှင့် အနောက်လို လုံးဝ ကွဲပြား ခြားနား၍ နေပါသည်။ ကျွန်မက အစိမ်းရောင် ကြိုက်လျှင် ညီမလေးက အနီရောင် ကြိုက်သည်။ မေမေက သည်တစ်ခါ ကျွန်မကြိုက်သည့် အဆင် အသွေးကို အကျီချုပ်ပေးလျှင် နောက်တစ်ခါ ညီမလေး ကြိုက်သည့် အဆင်ကို ချုပ်ပေးရသည်။

အစာ စားသည့်အခါ ကျွန်မက ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ကြိုက်သည်။ ညီမလေးက ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့် ကြိုက်သည်။ ငါးတစ်မျိုးတည်းကို မေမေက ညီမလေး အတွက် ကြော်ပေးရပြီး ကျွန်မအတွက် ချဉ်ရည် ချက်ပေးရသည်။ ကျွန်မက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သည်။ ညီမလေးက သွက်သွက်လက်လက် သွားလာလှုပ်ရှား နေတတ်သည်။ ကျွန်မက သည်းခံသည်။ သို့သော် စိတ်ကြီးသည်။ ညီမလေးက စွာသည်။ သို့သော် အတေးအမှတ် မထားတတ်။ ကျွန်မက သိမ်းသိမ်းဆည်းဆည်း နေသည်။ ညီမလေးက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြသည့်အတွက် အဆင်တော့ ပြေပါသည်။

ကျွန်မမို့ သူများက အနိုင်ကျင့် ခံရပြီ ဆိုလျှင် ညီမလေးက သိသိချင်း သွားပြီး ရန်တွေ့တတ်သည်။ သူ့ကို ကြောက်သဖြင့် ကျွန်မကို မထိရဲကြ။ ညီမလေး သူ့အခန်းထဲမှာ ဖွထားသမျှတွေ ကိုတော့ ကျွန်မက မေမေ မသိအောင် သိမ်းဆည်း

ပေးရတတ်ပါသည်။

မေမေကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် ဝေးဝေးက မြင်ရသည် ဖြစ်စေ ဘယ်ဟာ သူဇာပဲ၊ ဘယ်ဟာ နန္ဒာပဲ ဆိုတာ အရိပ်မြင်ရုံဖြင့် သိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်သည့် အခါ အသွင် သဏ္ဌာန်ချင်းက ပို၍ ကွဲပြားခြားနား လာသည်။ ညီမလေးက အင်္ကျီ ဆင်တူဝတ်ဖို့ ငြင်းဆန်တတ် လာသည်။ ကျောင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ သွားသည်။ သူ ကြိုက်သည့် ဟင်းကို သူ့ဘာသာ ဝင်ချက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စားလေသည်။ သူ့အခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်ရောက် ရှင်းလင်း ပေးတာကိုလည်း မကြိုက်တော့။ ကျွန်မ ရှင်းလိုက်လျှင် သူ မှတ်သားထားသည့် ပစ္စည်းတွေ နေရာ ရွေ့သွားသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ရုပ်ရှင် ကြည့်လျှင်လည်း သူနှင့် ကျွန်မ အကြိုက်ချင်း မတူ။ တီဗွီ ကြည့်လျှင်လည်း ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို သူက ငြီးငွေ့ သန်းဝေကာ ထသွားတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တစ်စတစ်စ ကင်းကွာလာကာ တွဲ၍ မဖြစ်တော့။ သို့သော် အချစ်တော့ မပြယ်ကြပါ။

ဖေဖေက သွက်လက်ပြီး စာတော်သော ညီမလေးကို ချစ်သလို မေမေက စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သော ကျွန်မကိုသာ အားကိုးကာ အစစ အရာရာ တိုင်ပင်ပါသည်။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းမှာ တစ်နှစ်ကျသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ညီမလေး တက္ကသိုလ်သို့ အတူတူ တက်ရသည်။ ယူသည့် ဘာသာရပ်ချင်းတော့ မတူကြပါ။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ကိုလည်း အမြဲညီအစ်မဟု ဘယ်သူကမှ မထင်တော့။ ကျွန်မ ကျောင်းတက်သည့် နေရာသို့ ညီမလေး လာသည့်အခိုက် ကျွန်မက သူငယ်ချင်း များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲလား” ဟု သူငယ်ချင်းများက မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီအစ်မ အရင်းပါ၊ ရုပ်ချင်း ဒါလောက် တူတာကို”

“မတူပါဘူး”

သူငယ်ချင်းများက ပြိုင်တူ အော်ကြသည်။

“တခြားစီပဲ” နောက်တစ်ယောက်က ဖြည့်စွက်သည်။

ညီမလေးနှင့် အတူ ပါလာသော သူငယ်ချင်းများ ကလည်း သိပ်မတူဘူးဟု မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ပြုံးနေ လိုက်ရသည်။ ထို့ထက် ဆိုးတာက ကျွန်မနှင့် ညီမလေး အသက် တစ်နှစ်သာ ကွာပါသည် ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မယုံကြ။

“ကိုယ်က သိပ်ရင့်နေတယ် ထင်တယ်”

ကျွန်မက ပြောတော့ “မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက် တစ်မျိုးတော့ လှတာပါပဲ” ဟု နှစ်သိမ့် ပေးကြပါသည်။

“မင်း ညီမလေးက လှလဲ လှတယ်၊ နုလဲ နုတယ်၊ ကလေးလေး လိုပဲ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလို့တောင် မထင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကမှ ရင့်ကျက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ လှတာပါကွာ”

သည်စကားကိုတော့ သူငယ်ချင်းများက ညီမလေး ကွယ်ရာကျမှ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းများ ကလည်း ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ပြောကြသည်တဲ့။

“မင်းအစ်မက မင်းနဲ့ တစ်နှစ်ပဲ ကွာတယ်သာ ဆိုတယ်၊ မင်းနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ အဘွားကြီးလေး ကျနေတာပဲ” တဲ့လေ။

* * *

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး တစ်နှစ်တည်း အတူတူ ဘွဲ့ရကြသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ ဝါသနာပါသော ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါသည်။ ညီမလေး ကိုလည်း ဖေဖေနှင့် မေမေက ရုံးတစ်ရုံးမှာ ဝင်လုပ်စေချင် ပါသည်။ ညီမလေးက ခါးသည်းစွာ ငြင်းဆန်သည်။

“လခစားတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သမီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ဖေဖေတို့မှာ အရင်းအနှီးတော့ များများ မရှိဘူးကွယ်”

ဖေဖေကတော့ ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ကျင်လည် လာခဲ့ရသူ ပါပဲ။ သို့သော် ညီမလေးက ထက်မြက်သူ ဖြစ်လေတော့ ညီမလေး၏ အလိုဆန္ဒကို ဖေဖေက ကန့်ကွက်လိုစိတ် မရှိ။

“သမီးက ကုန်ကူးချင်တယ် ဖေဖေ၊ အရင်းအနှီး သိပ်မလိုပါဘူး၊ မော်လမြိုင်မှာ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ကလဲ ခေါ်နေတာ၊ သမီး တစ်ခေါက် သွားချင်တယ်”

“ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ အသည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီး လုပ်ချင်ရင် ဆိုင်ဖွင့်ရင် ဖွင့်၊ အတည်တကျ ရောင်းဝယ်တာမျိုး လုပ်ပါ၊ မေမေတို့ တတ်နိုင်သလောက် မတည် ပေးပါမယ်”

ကျွန်မတို့ မိသားစု အားလုံးက ညီမလေးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပနှင့် ဟိုသည် ကူးသန်းရသော အလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်စေချင်ကြပါ။ ဒါကိုတော့ ဖေဖေကလည်း သဘောမတူ။ နောက်ဆုံးတော့ ရှိရှိသမျှ ပေါင်နံ ရောင်းချကာ ညီမလေး အတွက် အလှကုန် ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးကြပါသည်။

သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိသော ညီမလေး၏ ဆိုင်ကလေးက တစ်နှစ် အတွင်းမှာ သားသားနားနား ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကတော့ ခြင်းလေးတစ်လုံး လက်ဆွဲကာ မူလတန်းပြ ဆရာမလေး ဘဝက မတက်ခဲ့ပါ။

သို့သော် သူနည်း သူဟန်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှု ကိုယ်စီ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မက တပည့်တပန်း ကလေးငယ်တွေနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ကာ ပျော်ပိုက် နေသကဲ့သို့ ညီမလေးကလည်း သူ့ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေ၊ အမြတ်အရှုံး စာရင်းဇယားတွေနှင့် မအားမလပ်သည့် ကြားက တစ်နေ့တစ်ခြား လှပ စုံပြည့်၍ နေပါသည်။

ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု ပထမဆုံး အနေဖြင့် သုံးသပ်မိသည်။ ကျွန်မကလည်း ညီမလေးကို ဘာမျှ ဝေဖန် မနေသကဲ့သို့ ညီမလေး ကလည်း ကျွန်မကို နှိမ်ချခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ အနေနှင့်တော့ ညီမလေးရဲ့ ဝင်ငွေကို ပိုပြီး အားထား လာရသည့် အခြေအနေမှာ ရှိခဲ့ရလေသည်။

ညီမလေးသည် ကျွန်မထက် တစ်နှစ်စော၍ လက်ထပ်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် သမီး နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေး ကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ “သမီး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ လိမ္မာတာပါပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ ကျေနပ်တယ်” ဟု ဖေဖေက ဖွင့်ဟသည်။ သို့သော် ညီမလေး တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်က ခွဲထွက်သွားသည့် အတွက်တော့ ကျွန်မတို့ မိသားစု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နကိုကမှ လူနည်းရသည့်အထဲ ညီမလေး မရှိတော့ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ခြောက်သွေ့ သွားပါသည်။ ညီမလေးနှင့် စာလျှင် ကျွန်မ မရှိတာကမှ အိမ်မှာ သိပ်ပြီး ထူးခြားမည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးကို အချစ်ပိုသော ဖေဖေတစ်ယောက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။ ညီမလေး၏ စတိုးဆိုင်လေးလည်း မရှိတော့။ ညီမလေးက ခင်ပွန်းလောင်း ကိုလည်း စနစ်တကျ ရွေးချယ်တတ်သည်။

သူခင်ပွန်းက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်ပေပဲ။ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီ စီးပွားရှာကြ လေသည်။ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ ညီမလေးက ခြံနှင့် အိမ်နှင့် ကားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်၍ နေသည်။

ညီမလေးသည် အိမ်ကို မကြာမကြာတော့ ရောက်၍ လာပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကြိုက်တတ်သော အစားအသောက် အဝတ်အထည်လေးတွေ အမြဲ ပါလာသည်။ လစဉ်လည်း ထောက်ပံ့ပါသည်။ သို့သော် ညီမလေးသည် အိမ်မှာ ကြာကြာ မနေနိုင်။

“သွားမှ ဖြစ်မယ် ဖေဖေ၊ သူ့ဇာ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေ လိုတာရှိ ဖုန်းဆက်နော်၊ သွားမယ် မမ၊ သွားမယ် မေမေ”

ညီမလေးသည် ကသောကမျော နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားရမြဲ ဖြစ်သည်။ ညီမလေးတို့က လမ်းမကြီး တစ်ခုပေါ်မှာ ပြည်ပပစ္စည်း အစုံရသော မိနီမားကတ် ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားသည်။ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း တစ်ခုမှာလည်း ရှယ်ယာ ပါသည်။ တကယ့် စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ညီမလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်လို သက်တောင့်သက်သာ မရှိလှ။ အလှအပ သည်ပင် ကပိုကရို ဖြစ်နေပြီ။

“တစ်ခါတလေ အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းလေး ဘာလေး စားသွားစမ်းပါ သမီးရယ်”

မေမေက ပြောလျှင် မီးဖိုထဲ ဝင်ကာ ကမန်းကတန်း လှန်လှော စားသွားသည်။

“သူ့ဇာတိ ကြည့်ရတာ မေမေ မောလိုက်တာကွယ်”

မေမေက သက်ပြင်းချ၍ ညည်းလေသည်။ ပြီးတော့ မေမေက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“သမီး အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ အိမ်က ခွဲမသွားပါနဲ့” တဲ့။

ကျွန်မကဖြင့် မေမေတို့ကို ညီမလေးကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မက နွေးထွေးသော ယုယမှုဖြင့် ပြုစုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပါမည်။ အသက်ကြီးလာသော ဖေဖေ မေမေတို့ အတွက် ထိုအရာလေးတွေ လိုအပ် နေသည်ဟု ကျွန်မ မြင်လာသည်။

* * *

ကျွန်မ ကိုလွင်နှင့် လက်ထပ်သည့် အတွက် ဖေဖေ မေမေတို့က ပိုပြီး ကျေနပ် ပျော်ရွှင် နေကြပါသည်။ အဓိက အချက်ကတော့ ကျွန်မ အိမ်က ခွဲမသွားရလို့ ပါပ။ ကိုလွင်ကလည်း ဖေဖေလို ရိုးရိုးအေးအေးသမား ရိုးဝန်ထမ်း တစ်ဦး။

ညီမလေး မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ပင်စင်စား အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ငြီးငွေ့ ထိုင်းမှိုင်းနေသော ဖေဖေသည် ပြောကာဆိုကာ ရယ်ကာမောကာဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်လာသည့် အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသည်။

ညီမလေးရဲ့ ယောက်ျားနှင့် ဆိုလျှင် ဝါဝင်ဝါထွက် ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် လာကန်တော့သည့် အခိုက် မာကြောင်း သာကြောင်းလောက်သာ ပြောကြသည်။ ဖေဖေက သားမက်ဖြစ်သူ စီးပွားရှာ တော်ကြောင်း ချီးကျူး တတ်သော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မရှိခဲ့။

ကိုလွင်ကိုတော့ သားတစ်ယောက် လိုပဲ ချစ်ရှာသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်သွားသည့် အခိုက် မေမေသည် မညည်းမညူ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရှာ ပါသည်။ သားမက်ကိုလည်း ခင်ပွန်းနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေးပေး ကျွေးမွေး

ပြုစုသည်။ ကျွန်မမှာတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်း လခကို အသုံးစရိတ်တွေ နုတ်ပြီး အပ်ရတိုင်း မျက်နှာပူရသည်။ ညီမလေးလို မထောက်ပံ့ နိုင်သည့်ပြင် မေမေ့ကိုပါ ဒုက္ခပေး နေရသည်မို့ တောင်းပန် နေမိသည်။

“မေမေတို့ ကုသိုလ် ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အသက်ကြီးလာတဲ့ အချိန်မှာ သမီးငယ်က ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့သလို သမီးကြီးကလဲ စိတ်ကျန်းမာအောင်၊ အသက်ရှည်အောင် ထောက်ပံ့တာပါပဲ၊ ပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး၊ စိတ်ကျန်းမာဖို့လဲ လိုသေးတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးဖေဖေဆို ကြည့်၊ ခု ဘယ်လောက် ကျန်းမာနေသလဲ၊ မြေးများ ချီရရင် ပိုပြီး ကျန်းမာမှာ မြင်ယောင်သေး”

မေမေက ပြောမှ ညီမလေးမှာ ကလေး မရသေးတာ သတိရသည်။ ဪ ညီမလေး တစ်ယောက်ကော စိတ်ကျန်းမာ ပါလေစ။ သူ့ခင်ပွန်း အသောက်အစား များတာ မေမေတို့ကို ပြောမပြမိ။ ကျွန်မ ဘဝမှာ ညီမလေးကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားမရခွဲတာကို ဖြေသိမ့် လိုက်ရသည်။ ဘဝရဲ့ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို ကျွန်မ ဆန်းစစ် နေမိသည်။

* * *

“မမက စာရေးတယ် ဟုတ်လား၊ စာရေးဆရာမကြီး ပေါ့၊ ညီမလေးဖြင့် သိတောင် မသိဘူး၊ တစ်နေ့ကမှ မမ သူငယ်ချင်း ဈေးလာဝယ်လို့ ပြောမှ သိရတာ၊ မမ ဘာတွေ ရေးလဲ၊ ညီမလေးလဲ ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ညီမလေးက အိမ်ကို ဝါကျွတ် လာကန်တော့ရင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောနေပါသည်။ ညီမလေးတို့က ကားကို တစ်နှစ် တစ်စီး လဲစီးသည်။ ပိုပြီးတော့လည်း လှလာသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း ပိုဝ ပိုခန့် နေသည်။

“မမက ခုမှ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ စမ်းရေးတာပါကွယ်၊ နာမည် မကြီးသေးပါဘူး”

ကျွန်မကတော့ ခုတလောမှ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လေးတွေကို အကောင်အထည် ဖော်နေမိသည်။ ရင့်ကျက်လာသည့် ကာလမှ စာရေးမည်ဟု ကျွန်မ ရည်ရွယ်ခဲ့သည့် အတိုင်း ဝတ္ထုတိုလေးတွေ စရေးဖြစ်သည်။ ယခုမှ အောင်မြင်မှု လမ်းစလေးက ရေးတေးတေး။

“မမကလဲ ဒီအရွယ်ကျမှ စာရေးပြီး ခုမှ အတိုလေး နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ် ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မမရယ်၊ လုံးချင်း ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ညီမလေးတို့တောင် ခု ရုပ်ရှင်က မဟန်လို့ ထုတ်ဝေရေး လုပ်မလို့၊ မမစာအုပ်

ညီမလေး ထုတ်ပေးရမလား”

“မမက စာအုပ်ထုတ်လို့ ရတဲ့ အဆင့် မဟုတ်သေး ပါဘူးကွယ်”

“ဟာ မမကလဲ အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ၊ ညီမလေးတောင် ထုတ်မလို့၊ နာမည်လှလှ တစ်ခု ရွေးပြီး ထုတ်ရုံပဲ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ရေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ကိုကို”

သူခင်ပွန်းဘက် လှည့်ပြောတော့ ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူဇာက ဘာမဆို သူလုပ်ရင် ဖြစ်မယ် ထင်နေတာ ခင်ဗျ”

သူက မျက်နှာပျက်သော ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ဖြေ၍ ပြောပါသည်။

“အို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ခုချိန်ထိ သူဇာလုပ်တာ မဖြစ်တာ ဘာရှိသေးလဲ၊ ကြည့်နော်၊ စာရေးဆရာလဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ဦးမယ်၊ ဒါပဲနော် မမ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုရေး သိလား၊ ဆယ်အုပ်လောက် ရေးထား သိလား၊ တော်ကြာ ညီမလေးက မမအရင် စာရေးဆရာ ဖြစ်သွားဦးမယ် ဟင်းဟင်း”

ချစ်လှစွာသော ညီမလေး ပြန်သွားတော့ ကျွန်မ တွေဝေ ငြိမ်သက်၍ ကျန်ရစ်သည်။ အမြဲတမ်း ညီမလေးကို အထင်ကြီး အားကျခဲ့သော ကျွန်မ ယနေ့ အဖို့တော့ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ပါသော မဂ္ဂဇင်းလေး သုံးလေးအုပ်ကို ထားစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေသော ကျွန်မ။ ပန်းချီ သရုပ်ဖော်လေးကို ကြည့်လိုက်၊ ဖတ်ပြီးသား ပုံနှိပ် စာလုံးလေးတွေကို ပြန်ဖတ်လိုက်နှင့် အသက် သုံးဆယ်ကျော်မှ ကလေး တစ်ယောက်လို ရူးနေသော ကျွန်မ။ ညီမလေးအတွက် ပြက်ရယ်ပြုစရာ ဖြစ်နေပြီလား။ ညီမလေးက ကျွန်မရဲ့ ကလောင် နာမည်လေးကိုမှ မေးသွားဖော် မရပေ။

* * *

မနွေက သားဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်ပြီး ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးသည်။ ညီမလေးတို့ မိသားစုလည်း လာသည်။

အဲ မိသားစု ဆိုပေမယ့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ညီမလေးက

တန်ဖိုးကြီး မွေးနေ့ လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ညီမလေးသည် တကယ့်ကို စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်၍နေပြီ။ သူဘာတွေ ရေးသလဲ ကျွန်မ မဖတ်။ ကျွန်မကတော့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေဖြင့် နာမည်ရစွာ ပြုပြီဟု ဆိုရမည်။ လုံးချင်း ထုတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးရသေး။ သို့သော် မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်အုပ်မှာ ဝေဖန်ရေး ဆရာကြီး တစ်ဦးက အားပေး ချီးကျူးခြင်း ခံရသဖြင့် ထိုနေ့က ကျွန်မ အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ညီမလေးကလည်း ကျွန်မဝတ္ထု တစ်ပုဒ်တလေကို သော်မှ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုဟန် မတူပါ။ မုန့်ဟင်းခါးဝိုင်းမှာ ကျွန်မကျောင်းမှ မိတ်ဆွေများက ကျွန်မ ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်အကြောင်း စကားရောက်ပြီး ပြောစဉ် ညီမလေးက မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း မျက်စိစွေ ကြည့်သည်။ ကျွန်မက ညီမလေး စာရေးသည့် အကြောင်း သည်နေရာမှာ မပြောချင်။ ညီမလေး ကိုယ်တိုင်ကကော ပြောစေချင်ရဲ့လား ကျွန်မ မသိ။

ဝတ္ထုအကြောင်း ပြောပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးဘက် ရောက်သွားသည်။

“စားလို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ မုန့်ဟင်းခါးက တော်တော် ကောင်းတယ်၊ စားဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ကောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး”

“ပြောတော့မယ်၊ ကျောင်းဆရာပီပီ စကားတတ်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးပဲ သိက္ခာ ရှိရတယ်လို့”

ညီမလေးက စောင်းငဲ့၍ နားထောင်နေသည်။

“ဟာ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်အရာမဆို သိက္ခာဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုပေမယ့် အချို့မုန့်တွေ အများကြီး ကူပြီး ချက်တာ၊ တချို့ ဆေးသကြားတွေ ထည့်တာ၊ အဲသလို ချိုတာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စနစ်တကျ ချက်ထားမှန်း စားတာနဲ့ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သိက္ခာရှိတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလို့ ပြောရတာ”

ကျွန်မတို့အားလုံး ရယ်ကြရသည်။ ညီမလေးက သူ့ဝိုင်းက ထသွားသည်။

ထိုနေ့က ညီမလေး စောစော ပြန်သွားပါသည်။ နောက်တော့ ညီမလေး စာအုပ် မထုတ်တော့။ တခြား ကန်ထရိုက် အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ် နေသည်ဟု သိရသည်။

အသက် သုံးဆယ်ကျော်မှ စာ စရေးခဲ့သော ကျွန်မသည် ယခု အသက် ငါးဆယ်ကျော်မှာ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ဦးစီး၍ လုပ်ကိုင် နေရပါသည်။

ကျွန်မသည် ညီမလေးလို စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်သူ မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်မလုပ်နေသော မဂ္ဂဇင်းလေးကို အောင်လည်း အောင်မြင် စေချင်ပါသည်။

ပြီးတော့ သိက္ခာလည်း ရှိစေချင်ပါသည်။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

စံပယ်ဖြူ၊ မတ်၊ ၁၉၉၀။

<https://t.me/mmebooks>

ချို့အပေါ် ထားရှိတဲ့ သံသယအတွေးတွေကို ရေခြား မြေခြားအထိ
ယူမသွားပါနဲ့လား ဆရာရယ်။

* * * * *

ချို့ အမှားတွေပါပဲ။

ချို့ မိုက်မဲမှုတွေပါ။

ချို့ တွေဝေမှုတွေပါ။

ဆရာရဲ့ မေတ္တာစေတနာ၊ ကြိုးမျှင်လေးတွေကို အချုပ်အနှောင်ကွန်ယက်ကြီးလို့
ယူဆခဲ့တယ်။ ဆရာရဲ့ စိုးရိမ်ဟန့်တားမှုကိုလဲ သံမဏိ ဘောင်ကြီးလို့ မြင်ခဲ့မိတယ်။
ဒါကြောင့် အချုပ်အနှောင် ကွန်ယက်

ထဲက အလွတ်ရုန်းထွက်ခဲ့တယ်။ သံမဏိဘောင်အတွင်းကလည်း
ပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ မေတ္တာ စေတနာ ထူထည်ကြီးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး တအံ့တဩ ငေးမော
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာ့ကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီလေ။

ဆရာ့ကို ချို့ မသိသလို။ ချို့ကိုလည်း ဆရာ နားမလည်ခဲ့တာလား။ တက္ကသိုလ်က
မြေနီလမ်း လှလှကလေးတွေကို ညနေ သာသာယာယာ

အချိန်မျိုးမှာ ခြေလက်ဆန့်ရင်း အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက် ချင်တယ်ဆရာ။
ဆရာပြောသလို အသံမထွက် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရတဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စိတ်ကို
ထိန်းချုပ်ရင်း ခြပ်စင်တွေ ခြပ်ပေါင်းတွေ အကြောင်းကိုချည်း လေ့လာ ဆည်းပူး
မနေချင်ဘူးဆရာ။

အင်းယားရေပြင်ရဲ့ အလှကို ငေးပြီးတော့ ရေစပ်မှာ ခြေချလို ဆော့ကစားချင်တယ်။

မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ လေထုထဲက အရာတွေကို တပင်တပန်း

စမ်းသပ် ရှာဖွေ မနေ ချင်ပါဘူး ဆရာရယ်။

ဆရာက ပြောတယ်။

စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာချည်း ချို့ကို ရှိမနေစေ ချင်ဘူး၊ တကယ့် လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ ချို့ကို ရှိစေချင်တယ်တဲ့။

ချို့ကတော့လေ ...၊

လာစမ်းပါ ဆရာရယ်။ ဆရာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းထဲက ဖန်ပြန်တွေ၊ ဖန်အိုးတွေ၊ အရောင်တွေ၊ အနံ့၊ အရသာတွေ ခဏထားခဲ့စမ်းပါ။

ဒီမှာ ပန်းပွင့် ၊ ဒီမှာ လိပ်ပြာလေးတွေ၊ သဘာဝရဲ့

အလှအပတွေကို ခံစားလှည့်စမ်းပါလို့ "ဆွဲခေါ်ပြချင်စမ်းတယ်။

ဖြစ်ချင်တာတွေက ဆန့်ကျင်နေပါကလား ဆရာ။

ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်။ ဒါဟာ ဆရာနဲ့ ချို့ ဝေးခဲ့ကြရတဲ့ အဓိကအကြောင်းချက် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ဆရာ။

* * * * *

ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ ဆရာ။ ဘာသာရပ်အလိုက်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အသင်းအသီးသီးတွေ ၊ အသင်းသားအချင်းချင်း ရင်းနှီးမှုရရှိရေး၊စာသင်ခန်းရဲ့ ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသုံးသပ်ရေးပေါ့ ဆရာရယ်။

သံလျင်မြို့ဟာ လေ့လာ ရေး ဦးတည်ရာပါ။

ပါဒကြီးဘုရားဟာ လေ့လာရေးခရီး တစ်ထောက်နားရာပါ။ကျောက်တန်း
ရေလယ်ဘုရားကတော့ စုစုဝေးဝေး အေးအေး ဆေးဆေး

တပျော်တပါး ဘုရားဖူးကြရာ နေရာပေါ့။

သံလျင်ခရီးက အပြန်မှာ ဆရာ့ဟန်၊ ဆရာ့အပြုံးတွေနဲ့ ဆရာအကြည့်တွေက
ချို့နေရာ ရတနာအဆောင်အထိ လိုက်လို့ နှုတ်ဆက်ကြလေရဲ့။

ချိုရယ် ဆရာရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုမိကြပြီလေ။

* * * * *

အဲဒီနှစ်က ချို့ စာမေးပွဲအောင်တယ်။

* * * * *

ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ ဆရာ။

အဆောင်မှာ စားသောက်ရတာ ကြာလာတော့လဲ အပြင်ထွက် စားကြရတာ
အရသာရှိတယ်ပေါ့။ နမ်းဆင်း ဟိုတယ်က ဟင်းခွက်တွေရဲ့

အရသာဟာ ဆရာ့ စေတနာကြောင့်လား၊ ချို့ အပြုံးကြောင့်လား ချို့မြနေတာတော့
အမှန်ပါလေ။

ရင်းနှီးမှုရဲ့ တိုးတက်လာခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဆိုပါတော့။ ဌာနဆိုင်ရာ
လုပ်ဆောင်ချက်တွေမှာ ဆရာ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပုံကို ချို့ သဘောကျတယ်။
ကျောင်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချို့ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားကာကို ဆရာက
ချီးကျူးတယ်။

* * * * *

ချို့

ဆရာ့ဆီလာခဲ့ဦး။

ဆရာ

* * * * *

ချို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

" ချို ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ

ချို ပြီးခဲ့တဲ့ တက်စ်မှာ အမှတ်တွေ သိပ်နည်းပါလား

ဆရာရယ်၊ အရေးတကြီး စာရေးတော့ ဘာများလဲလို့၊ အမှတ်စာရင်း ချိုသိပြီးပါပြီ ဆရာရဲ့"

အေးဆေးတဲ့ ချို၊ အမှုအရာဟာ အရေးတကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဆရာဟန်ကို ပိုပြီး လေးနက်သွားစေတယ်။

" ပေါ့ပေါ့ဆဆ နိုင်လှချည်လား ချို ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် စာမေးပွဲကျနိုင်တယ်"

"စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ချိုတို့ ကျောင်းနေကြတာလား ဆရာ

အော် ချိုရယ်၊ စာမေးပွဲအောင်မှ သိချင်တဲ့ အရာတွေကို နောက်တစ်ဆင့် တိုးတက် သိမြင်အောင် ရှေ့တိုးနိုင်မယ် မဟုတ်လားကွယ်"

သည့်နောက်တော့ ဆရာဟာ ချိုကို ဆုံးမစကားတွေ၊ ဖျောင်းဖျစ်စကားတွေ တိုက်တွန်းမှုတွေနဲ့ပဲ အမြဲလို သတိပေးနေတော့တယ်။ ဆရာ့ အပြောအရဆိုရင် ချို ကြိုးစားရမယ်။ အတန်းတွေ အောင်မြင်ရမယ်၊ ဘွဲ့တွေ ရရမယ်။

ချိုက ဆရာ့ကို " မိုးကျော်သူ ' လို့ပဲ ဆိုမိတယ်။ ဆရာဖြစ်စေချင်တာတွေ ချို

လိုက်လုပ်နေရမှာလား၊ လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးလာမှာစိုးတယ်။

ချိုက ငှက်ကလေးလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းနေချင်တယ်။

တားဆီးလေလေ ရုန်းထွက်ချင်လေ ။

မနာခံမှန်း သိလေလေ ချုပ်ချယ်ချင်လေ ။

ချိုနဲ့ ဆရာရဲ့ ရင်တွင်း ပဋိပက္ခလေးတွေပါပဲ။

ဒီပဋိပက္ခကလဲ ဆရာ့ကို ချို ရှောင်ပြေးမိခဲ့တဲ့ အဓိကအကြောင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး
။

* * * * *

"စနေနေ့ညနေက လှည်းတန်းဈေးမှာ ချို့ကို တွေ့လိုက်တယ်"

ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ချို့တို့ မုန့်ထွက်စားတာ"

"ချို့တို့"လို့ တမင်ထည့်ပြောလိုက်တာက ဝန်ခံလိုက်တာပါ။ ချို့နဲ့ ကိုကျော်လွင်ပါ။
ဆရာ ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပေမဲ့ ဆရာမျက်နှာ

ပျက်သွားတာ သိလိုက်ပါတယ်။

"စာမေးပွဲနီးပြီ မဟုတ်လား ချို့ ၊ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ထွက်သလား

ချို့ စာကျက်ပါတယ် ဆရာရယ်

စာမေးပွဲ အောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် ရှိရဲ့လား"

ဒါတော့ ချိုဘယ်သိနိုင်မှလဲ ဆရာရယ်

ချိုက ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောလေလေ ဆရာက ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးသံပါလေပါပဲ။ ဆရာ့ ဆုံးမစကားတွေက ချို့နားမှာ၊ လျှံကုန်ပြီ

ဆရာရဲ့ ချို ယောက်ျားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ သွားလာတာကို သဝန်တိုစိတ်တစ်ခုနဲ့ ချို့ကို ဖိဆူနေတာလားလို့ပဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ တွေးမိတယ်။ ပြီး သဝန်တိုရင်လဲ ကိုယ်တိုင်က ဂရုစိုက်ပါလား၊ ကြားလူ အဝင်မခံနဲ့ ပေါ့လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိတယ်။

နောက်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ချို့ကို ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာကို ဆရာ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဆရာ့ရှေ့မှာတင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ပေါင်းက များလာပြီကိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ဝက်ကျိုးလို့ ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ခဲ့ပါပြီ။ ချို့နဲ့ ဆရာတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက စမ်းတဝါးဝါးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဆရာရေ

ခွဲခွာခြင်းက စကားပြောပါလေရောလား။

ဆရာရဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ စာလေးတွေက ချို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြောင်းကို ပြတယ်။ ချို့ရဲ့ နို့ပြောင်းတဲ့ စာတွေက ဆရာ့အပေါ်

တွယ်တာမိကြောင်းကို ဆိုကြတယ်။

ဒုတိယ နှစ်ဝက်ရဲ့ ကျောင်းပြန်အဖွင့်မှာတော့ ချို့ဟာ ဆရာဖြစ်စေချင်သလို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ကတိပေး ပြီးသားဖြစ်ခဲ့

ရတယ်။

ချို့ ကြိုးစားတော့ ကြိုးစားခဲ့သားပဲ ဆရာရယ်။

ဆရာ့စည်းမျဉ်းက တင်းကျပ်လွန်းအားကြီးတော့ ချို့ သည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ ဆရာက

နေရာတကာ ပုံစံကြီးနဲ့ ထားချင်တယ်။ ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုလုပ် ၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့
ဓာတုဗေဒ၊ ညီမျှခြင်းတွေထက် ဆရာဩဇာ၊ အဆုံးအမတွေကို မှတ်ရတော့
ပိုပင်ပန်းတယ်။

ချိုက နူးညံ့တယ် ဆရာ။

ဆရာစည်းကမ်းက တင်းမာလွန်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် ဆရာဩဇာအောက်က ချို လုံးဝ လွတ်အောင်
ရုန်းမထွက်ခဲ့သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချို နူးညံ့တဲ့နှလုံးသားက ဆရာကို
တွယ်တာမိ၊ ချစ်နေပြီကိုး။

ဒါနဲ့များ မိန်းကလေးရယ်။ မင်း ကိုယ်က ဘာကြောင့်များ ရှောင်သွားရတာလဲ၊
တည့်ငြိမ်တဲ့ ဆရာရင်ကို လှုပ်ရှားအောင် ဘာကြောင့် လုပ်

သွားရသလဲ။ သန့်စင်တဲ့ ဆရာစေတနာကို အညစ်အနွမ်းဖြစ်အောင် ဘာကြောင့်
မွှေနောက်သွားရသလဲလို့ ဆရာက ဆိုတော့မယ်။

* * * * *

ညီမလေးရယ်။ စိုးရိမ်မိတယ်။ ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်

အနားမှာနေကွယ်။ ဆရာ့အနားမှာ နေပါကွယ်"

ဓာတုဗေဒဌာန ဆရာ့အခန်းထဲက ထွက်လာတိုင်း မကြားတကြား
နောက်ပြောင်သီဆိုကြတဲ့ ကျောင်းသားကြီးတွေရဲ့ လှောင်သံတွေလေ ။

ချို ရှက်ပြီ ဆရာရယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီလာရမှာ ဝန်လေးနေပါတယ်။
ဆရာ့အခန်းထဲမှာ ဆရာမရှိတဲ့အချိန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူ စာ

လာကျက်ဖို့ကိုတောင် ချို မရဲတော့ဘူး။

စာကျက်ဖို့ဆိုရင် ကို နေရာရွေးလွန်းတဲ့ ချို၊ ရွက်ဝါလို စိတ်လွင့်ပါးလွယ်တဲ့ ချို၊
ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ဆင်ခြေကန်စရာ၊ အကြောင်းတွေနဲ့ စာအုပ်ကို

မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ပြန်ဘူး။

ချို၊ အခန်းထဲမှာဆိုရင်လဲ အိပ်ရာထဲမှာ အတွေးနယ်ကျယ်ပြီး
စိတ်လေယဉ်စီးဖို့လောက်သာ ချို ဝါသနာပါခဲ့တာ။

အင်းယားကန်စောင်းမှာ အဖော်တစ်စုနဲ့ဆိုရင် သင်္ခန်းစားအကြောင်း၊
စာအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ထက် ကဗျာအကြောင်း၊ လင်္ကာအကြောင်း
ဝိုင်းဖွဲ့လောက်သာ ချို စိတ်ထက်သန်ခဲ့တာ။

ဒီတော့လဲ အပတ်စဉ် ကျူတိုရီရယ်တွေ ဖြေရမယ့်အခန်းကလဲ ချို
ပြေးတတ်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ ဓာတုဗေဒလက်တွေ့ခန်းထဲက ချို လစ်တတ်ခဲ့ပြီ။

ချိုတို့ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ ဆရာ လာသင်နေတယ်ဆိုတာကိုတောင် ချို
မသိခဲ့လေတော့ ချို၊ အဖြစ်ကို ဆရာမသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။

* * * * *

ချို ဆရာစကားကို နားမထောင်ပါလားကွယ်

ရှောင်နေတဲ့သူကိုမှ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ဆရာက ဆိုပြန်တယ်။
စာအုပ်တွေကိုလဲ ဆရာက စစ်ဆေးလေရဲ့။ ကွက်လပ်တွေများနေတဲ့ ချို၊

စာအုပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဆရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါတယ်။ပြီးတော့
ချိုကို ကြည့်တယ်။ သိပ် အထင်သေးတဲ့အကြည့်လို့ ချို ခံစားရတယ်။
ဆရာအကြည့်ကို ချို ခံပြင်းမိတယ်။ ထပ်မံမိုက်မဲခြင်းလို့ ဆိုရမလား။ချို၊ အပေါ်
အထင်သေးတာကို ချို မခံချင်ဆုံးပဲ။

မာနခဲ တလွဲဆံပင်ကောင်းခဲ့တဲ့ ချို။

နားလည်မှုအမှားနဲ့ မခွဲခြားတတ်ခဲ့တဲ့ ချို။

ကလေးငယ်အတွေးနဲ့ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ချို။

ဆရာကို အထင်လွဲတယ်။ ။

ဆရာမေတ္တာကိုလဲ စော်ကားမိခဲ့တယ်။

သည်စာတွေမကျက်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။

သည်စာမေးပွဲတွေ မအောင်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။

သည်ဘွဲ့မရတော့ကော ဘာဖြစ်သွားမလဲ။

ဆရာကရော ဒါတွေ ဒါတွေရမှ ချို့ကို ခင်တွယ်မှာလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့
ဆရာစေတနာကို ချို့ မယုံ။ ဆရာမေတ္တာကို ချို့မလေးစား။

ဆရာသံယောဇဉ်ကို ချို့ လက်မခံချင်တော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ဆရာကို ရှောင်ပြေးခဲ့တာ မကျေနပ်မှုလေးတွေကြောင့်ချည်းပဲ
မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးလေ။

* * * * *

ချို့ အရည်အချင်းကို ချို့ အထင်ကြီးတယ်။

ချို့ ဉာဏ်ရည်ကို အားကိုးတယ်။

ဒါကြောင့် ချို့ မာနကို ပျိုးခဲ့မိတယ်။

သည်စာမေးပွဲကို အောင်အောင်ဖြေမယ်။

ချို စာကျက်ပြီ။ လက်တွေ့ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီ။ ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေ ပြန်ကူးပြီ။
သူငယ်ချင်းတွေကို အားကိုးရတယ်။ နားမလည်တာတွေများလှ

တယ်။ ဓာတုဗေဒ ဆိုတာ အမေ့ခံတဲ့ဘာသာမျိုး မဟုတ်။ ပျက်ကွက်တာကို
ခွင့်လွှတ်တာမျိုး မဟုတ်။ ပစ်ပယ်တာကို သည်းခံတတ်တာမျိုး မဟုတ်။

အမြဲထိတွေ့ကိုင်တွယ်နေမှ ကျွမ်းကျင်တတ်တာမျိုး။ အစဉ်စူးစမ်းရှာဖွေနေနိုင်မှ
ပိုင်နိုင်တတ်တာမျိုး။ တာဝရလေ့လာနေမှ လိုက်မီနိုင်တာမျိုး။

ချို ပင်ပန်းလှပြီ။ ခေါင်းတွေ ပူလာပြီ။ ဦးနှောက်တွေလဲဆူလာပြီ။ စာမေးပွဲကလည်း
နီးလာပြီ။ ချို ဘယ်မှ မသွားဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ဧည့်သည်မှလဲ အတွေ့မခံတော့ဘူး၊
အစာကောင်းကောင်း မစား

နိုင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်။

ချို

မတွေ့တာကြာပြီ။

စာမေးပွဲအတွက် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား။

နားမလည်တာတွေ ဆရာနဲ့ လာတိုင်ပင်ပါ။

ချို အတွက် ဆရာ စိတ်ပူတယ်။

သိပ်လဲ အပင်ပန်းမခံနဲ့။

ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်။

ဆရာ

ဟုတ်တယ်။

ဆရာ့ဆီလာဖို့ သတိရပေမဲ့ တမင် မလာဘဲ နေခဲ့တယ်။ နေခဲ့တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မှာပေါ့ ဆရာ။

ပြီးတော့ ဆရာကို ချို့ စိတ်ကောက်နေတယ်လေ။

* * * * *

စာမေးပွဲ ပထမရက်။ ။

ကျောင်းသားတိုင်း အားပါးတရ ဖြေကြတယ်။

ချို့တော့ အသင့်အတင့်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မကျ နိုင်ပါဘူးလေ။

ချို့ အားမလျှော့သေးပါဘူး။

* * * * *

ဒုတိယနေ့။

မဆိုးပါဘူး။ တော်တော်လေး ဖြေနိုင်တယ်။

ချို့ အားတက်လာပြီ။

* * * * *

တတိယနေ့

သိပ်မရဘူး။

သူများတွေက လွယ်တယ် လွယ်တယ်နဲ့ အော်နေကြတယ်။

သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။

* * * * *

စတုတ္ထနေ့

ဘာတွေမှန်း မသိပါလား။

ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ။ ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေရေးချရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာရမှာလား။ ဆက်ထိုင်နေရဦးမှာလား။ ဘယ်အချိန်အထိ ထိုင်ရဦးမှာလဲ။ ဖြေခွင့်အချိန်တာ သုံးနာရီတဲ့" ကုန်ခဲလိုက်တာ။

* * * * *

စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အင်းယားကန်စပ်မှာ သွားထိုင်တယ်။ ငေးမိငေးရာ တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိတယ်။ လေကလဲ အေးလိုက်တာ။

ချမ်းသလိုလိုပဲ။ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တဲ့ ညတွေကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ ကိုက်ခဲနေတယ်။ စိတ်ပူပန်မှုကြောင့် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာတယ်။

အဲဒီညမှာ ချို့ ဖျားတယ်။

နောက်နေ့ မနက်မှာ စာမေးပွဲခန်းကို မဝင်နိုင်တော့ဘဲ ဆေးခန်းကိုပဲ
ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဆေးခန်းကနေ ဆက်ဖြေရပါတယ်။ လာစောင့်တဲ့

ဆရာမက အကြင်နာနဲ့ ဖေးမပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ချို့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမသိ။ဘာမှမရှိ။
ဓာတုဗေဒဆိုတာ အရောင်စုံလား၊အနံ့ထုံသလား၊ ဆုပ်ကိုင်လို့

ရသလား၊ အငွေ့လား၊ အစိုင်အခဲလား၊ အို ရှုပ်ထွေးလိုက်တာ။
ပရိယာယ်များလိုက်တာ၊ မာယာကြွယ်လိုက်တာ။

၁၀၄ အောက် မလျော့တဲ့ အပူချိန်နဲ့ မူးနောက်ဆူ ဝေနေတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့
ဒီအရှုပ်အထွေးတွေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ။

သွား ။ ဘာမှ မတွေး ချင်ဘူး။ဘာမှ မရေးချင်ဘူး၊ သွားစမ်းပါ။အဝေးကြီးကို
သွားကြစမ်းပါ။ ။

တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ။ အိပ်နေပါရစေ။

* * * * *

ဆေးခန်းရဲ့ ဧည့်သည်ချိန်မှာ ပထမဆုံး ရောက်လာတာက ဆရာ။ ဆရာပါလား။

ဆရာ ဘာများပြောချင်သေးလဲ။ ဘာများ ပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။ ပြောလို့ကော ဘာတွေ
အကြောင်းထူးလာမလဲ။ ဆရာပြောမှာတွေလဲ ချို့ နားမထောင်ဝံ့ဘူး။ မကြားဝံ့ဘူး
ဆရာရယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာက အကြင်နာ အပြုံးနဲ့ ဆိုခဲ့တယ်။

နေကောင်းအောင်သော နေပါကွယ်။ ဘာမှ မတွေးနဲ့ တဲ့။

ဘာမှ မတွေးနဲ့တဲ့။

ဘာမှလဲ မတွေးချင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်။

နေကံနေတွေမှာလဲ ချို့နဖူးပေါ်မှာ ရှေ့အိတ်နဲ့ အပူချိန်လျော့အောင်
သူနာပြုဆရာမတွေက ကြိုးစားတယ်။ အဖျားဒီဂရီက ဆရာမတွေကို

တော်လှန်တယ်။ စာမေးပွဲက ဝတ္တရားမပျက် ဆက်စစ်တယ်။ မေးခွန်းလွှာတွေက
တာဝန်မပျက် ရောက်လာတယ်။

သတိရတာ ရ၊ မရတာ မရ။

ဖြေချင်တာ ဖြေ ၊ ရေးချင်ရာ ရေး။

မှန်ချင် မှန်။ မှားချင် မှား။

အောင်ရင် အောင်၊ မအောင်ချင် နေ။

ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့ပါဘူး။

လူနာကြည့်ဖို့ ဧည့်လာချိန်က သုံးနာရီခွဲ။ အပြင်မှာ ဆရာရောက်နေတာက သုံးနာရီ
မဆိုးသေး။ ဧည့်သည်ပြန်ချိန်က ခြောက်နာရီ။ နှင်ထုတ်မှ

ဆရာပြန်တော့ ခြောက်နာရီခွဲ။ ။

ဘေးလူတွေက အကဲခတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက အဝေးကပဲ ကြည့်နေကြတယ်။
ပြီးတော့ သူတို့ မျက်နှာမှာ နောက်ပြုံးလေးတွေနဲ့။

ဆရာပြန်ရင် သူတို့လာပြီ။ စကြပြီ။ နောက်ကြပြီ။

နေမကောင်းလျက်နဲ့ ရယ်ရတယ်။ ဝမ်းနည်းလျက်နဲ့ ကြည်နူးရတယ်။
စိတ်ပျက်ရင်းက ပီတိဖြစ်ရပါတယ် ဆရာရယ်။

ကျောင်းပိတ်လို့ သူများတွေ အိမ်ပြန်ကြတော့ ချိုက အားနည်းနေသေးလို့ဆေးခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ။ လာပြုစုနေတဲ့ အမေ့ကိုလဲ

သနားလှပြီ။ ချို့ အမေက ဆရာ့ကို ခင်ပါတယ်။ ချို့ အစ်ကိုကလဲဆရာကို လေးစားပါတယ်။ သူတို့အားလုံး ချို့နဲ့ ဆရာ့ကို နားလည်နေကြပါပြီ။

ချို့တို့ မိသားစု အိမ်ပြန်တော့ ဆရာ စာမေးပွဲဖြေရင်း ကျန်ရစ်တယ်လေ။ မဟာသိပ္ပံအတွက်ပေါ့။ ချို့လဲ စိတ်ပူတာတိလာပါပြီ။ ဆရာဖြေမှ ဖြေနိုင်ဦးပါဦးမလား။ ဆရာ စာမကျက်နိုင်အောင် ချို့ နှောင့်ယှက်ခဲ့မိပြီထင်ပါရဲ့။ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဆရာရယ်။ ချို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

ပြန်သာလာရတယ် ဆရာ့ကို လွမ်းလိုက်တာ။

* * * * *

ခွဲရတာက တစ်လခွဲ။ စာပို့သမား အိမ်ကိုဝင်ရတာက ရက် ၃၀ လောက်။

အောင်စာရင်းထွက်ခါနီးလေ ဆရာ့ဆီက စာတွေ လာလေလေ။ ချို့သိပါပြီ။ ဆရာ ချို့ကို သည်လောက်တောင်နှစ်သိမ့်နေတယ်။ ဖျောင်းဖျ

နေ တယ် ဆိုကတည်းက စာမေးပွဲရဲ့ အဖြေကို ချို့သိပါပြီ။

ဆရာ စိတ်ပူတာက ချို့ ပြန်မလာမှာကိုပဲ မဟုတ်လား။

* * * * *

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အဲဒီနှစ်က ချို့စာမေးပွဲ ကျတယ်။

* * * * *

ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာ ချို့ ပြန်လာခဲ့တယ်လေ ဆရာရယ်။

ဆရာမှာတဲ့အတိုင်း ကြိုကြိုတင်တင် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ချိုချစ်တဲ့ ရတနာအဆောင်ကိုတော့ ချို ဝင်မရတော့ဘူးလေ။ ချို့ကို လက်မခံတော့ဘူးတဲ့။

ချို နေရတဲ့ ဘော်ဒါလေးက အင်းယားကန်နားမှာလေ။ ချိုပျော်ပါတယ်။

* * * * *

ချိုတယောက် ဘယ်လောက်များ ပျော်လိုက်သလဲ။

အဆောင်မှာနေတုန်းက အင်းယားက ခြောက်နာရီမထိုးခင် ခွဲရတယ်။ ခုတော့ အင်းယားရဲ့ ညအလှကို တဝကြီးကြည့်ပြီးမှ ပြန်လို့ရတယ်။

မနက် ကျောင်းတက်ရင်လဲ အင်းယားကန်ဘေးက လျှောက်ခဲ့ရလို့ ချို ကျေနပ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက ချို့ကို မကျေနပ်ဘူး။ ချို့ကို ဆရာ

စိုးရိမ်ကြည့်နဲ့ အမြဲကြည့်တယ်။ ချို့ စာမေးပွဲကျမှာကို စိုးရိမ်တာလား။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျောင်းအတူသွားတာကို စိုးရိမ်တာလား။

ဆရာက ချို့ကို ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို လှောင်ချိုင့်ထဲထည့်ပြီး အလှသက်သက်ထားဖို့ ရည်ရွယ်လေတော့သလား။ ဆရာကိုယ်တိုင်က ချို့ကို ဘာကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆက်ဆံတာလဲ။ ချို့ကို ပျော်အောင် ရွှင်အောင် ကြည်နူးအောင် ကိုယ်တိုင် ယုယ နှစ်သိမ့်မှု မပြုနိုင်တာ ဘာကြောင့်

လဲ။ အင်းယားကန်မှာ လျှောက်ရတာကို ချို့ ပျော်တယ်ဆရာ။ ဆရာကဘေးမှာ ဘာလို့လိုက်မလာနိုင်တာလဲ။ ချို့တော့ ဆရာလို လူနွဲ့ကြေဦး

တစ်ခွဲသားနဲ့ မနေနိုင်ပါဘူး။

တခါတလေ အနံ့အသက်တွေ စူးရှလှောင်ပိတ်နေတဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကနေ ထွက်ခဲ့ပါဦးလား ဆရာရယ်။

အစ်ကို ကြားတာ သိတာကို ဝတ္တရားအရ ပြောတာနော်၊ ငါ့ ညီမ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေါ့
တဲ့။

အစ်ကိုလေ။ ချို့ရဲ့ အစ်ကိုက ပြောလာတယ်။

ဆရာနဲ့ချို့တို့ရဲ့ ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာကို ရိတ်စားသိထားတဲ့ အစ်ကိုက ပြောတာ
ဆရာရယ်။

သူက ပြောတယ်ဆိုတာ ဆရာ့ကို ချို့ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ။မပြောချင်ဘူး ဆရာ။
ပြောမထွက်ဘူး။

ခက်တယ်၊ ခုမှ ခက်တယ်။

မပြောဘဲနဲ့ သိခဲ့ကြတဲ့အချစ်၊ မပြောဘဲနဲ့ နားလည်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာ၊ ချို့နဲ့ဆရာကြားမှာ
ထားရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်၊

ဒါတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဆုံစည်းချင်တဲ့ ချို့နဲ့ ဆရာဆန္ဒ၊ ဆရာ့ကို ချို့
လွန်ဆွနေမိပေမဲ့ ဆရာ့ကို

ချစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။

'ဆရာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်အောင်ကျန်းမာရေးနဲ့
ပြည့်စုံသူ မဟုတ်ဘူး တဲ့။

ဘယ်လောက်များ ရင့်သီးလိုက်သလဲ။

ချို့ ရှက်တယ်။ ဝမ်းလဲ နည်းတယ်။

ဆရာဟာ ချို့အပေါ် ကြင်နာပါတယ်။ မြတ်နိုးပါတယ် (ဆရာစာတွေအရ)
ဆိုထားလျက်နဲ့ ချို့အပေါ် ဘာကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းယုယုယယ ကြင်နာမှုနဲ့
မပိုက်ထွေးသလဲ။

ဘာကြောင့် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
သဘောထားခဲ့သလဲ။

မတွေးချင်ဘူး။

ဆွေးလဲ မဆွေးချင်ဘူး။

တွေ့လဲမတွေ့ချင်ဘူး။

ဆရာကိုလဲ မတွေ့ချင်ဘူး။

* * * * *

သစ်ရွက်လို လွင့်နေခဲ့တယ်။

သွားချင်ရာ သွားတယ်။ စားချင်ရာ စားတယ်။

တွဲချင်တဲ့သူနဲ့ တွဲတယ်။

ချို့နဲ့ ဆရာ မတွေ့တာလဲကြာပြီ။ ။

တွေ့ရင်လဲ နှုတ်မဆက်ကြတာ များပြီ။

နှုတ်ဆက်ဖြစ်ရင်လဲ မလွဲမရှောင်သာရုံ။ တွေ့ပြန်ရင်လဲ မကြည့်မဖြစ်ရုံ။ ချို့
သိတယ်လေ။ ဆရာလဲ ချို့ကို အထင်လွဲနေတယ် မဟုတ်လား။

ချိုဟာ မျက်နှာများတဲ့ မိန်းကလေး။ ဆရာ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားရုံသက်သက်။
အရူးလုပ်တဲ့ မိန်းကလေး။ လှိုင်းပွက်လေးတွေလို ကမ်းပါးကို ထိတွေ့

ကစားရုံသက်သက် ဆရာ့စိတ်ကို နှောင့်ယှက်ခဲ့လေတယ်ပေါ့။

ဒါကြောင့် ဆရာလဲ ချို့ကို ရှောင်တတ်လာတာပေါ့။

* * * * *

ဘယ်လောက်များ ဆိုးလိုက်တဲ့ အဖြစ်လဲ။

ချို့ ခုံနံပါတ်မပါတဲ့ အောင်စာရင်းရဲ့ နောက်ကျောမှာ ဆရာ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
သတင်းကို ဖတ်ရတယ်။

ချို့ မယုံဘူး။မယုံချင်ဘူး။

ချို့ အံ့ဩတယ်။ အံ့ဩချင်တယ်။ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ငိုချင်တယ်။ ငိုပစ်တယ်။
ဒီလိုဆိုတော့ ချို့သိတာ မှားတယ်ပေါ့ ။ ချို့ ထင်တာ လွဲတယ်ပေါ့။ ကြားခဲ့ရတာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့ ။ ဆရာ့ကို မလိုသူတွေက မမှန်သတင်း လွှင့်တယ်လို့ သိရပါတယ်။
ချို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာတွေများ လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

* * * * *

ဆရာ နိုင်ငံခြားကို သွားရမယ်တဲ့ ...။

ပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်တဲ့။

တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပြင်ပတစ်နေရာကနေပြီး ဆရာ့သတင်းတွေ ကြားနေ ရပါတယ်။
ဆရာတော့ ချို့ အပေါ် အထင်လွဲမှားစိတ်တွေကို ရေခြား မြေခြားထိ
သယ်သွားတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ပြန်လာမှ ဆရာ့ လက်ထပ်ပွဲကြီးမှာ ဒီသံသယတွေကို
မြေမြုတ်သပြီဟုတ် ပစ်မှာပေါ့နော်။

ချို့အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလည်း ပျက်ပါပြီ။

လက်တွေ့ကမ္ဘာကလည်း ချို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ။ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်
ဖြေရှင်းတယ်ရယ် မဟုတ်သော်လည်း တောင်းပန်တယ်ရယ် မမည်သော်လည်း
သိစေချင်တာ လေးတွေကိုတော့ ချို့ ရေးလိုက်ပါရစေ။ချို့ အပေါ် ထားရှိတဲ့
သံသယအတွေးတွေကို ရေခြားမြေခြားထိ ယူမသွားစေချင်လို့ပါပဲ ဆရာရယ်။

* * * * *

လေဆိပ်ခန်းမက အေးမြပေမယ့် ချို့ ရင်တွေ ပူလောင်လှပါတယ်။

ချို့ ရှေ့လည်းမတိုးဝံ့။နောက်လည်း မဆုတ်မိပါဘူး။ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ချို့ လက်ထဲမှာ ဆရာ့အတွက်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ စာတစ်စောင် ပါခဲ့ပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ ချို့ ရေးချင်တာတွေ ရေးထားတယ်။ဆရာ့ကို သိစေချင်တာတွေ
ရေးထားတယ်။ဆရာ့နေရာ အဆောင်ကိုလည်း မလာဝံ့လို့ သိမ်းထားခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်မှာတော့ ဆရာ မြန်မာပြည်က ခွာမယ်ဆိုတာ
သူငယ်ချင်းတွေက သတင်းပို့လာကြတယ်။

ချို့ လေဆိပ်ကို ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။

မိုက်မဲလိုက်တဲ့ ချို့အတွေး။ခေါင်းပါးလိုက်တဲ့ အသိဉာဏ်။ဆရာနားမှာ ဆရာ့
ဆွေမျိုးတော်တွေ ပြီးတော့ ဆရာ့ မိဘတွေ သဘောတူတဲ့ ဆရာ့ ဇနီးလောင်း
သူတို့တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပေါ့။

ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကတော့ ဣန္ဒြေရေပြုံးလို့ပါပဲ။ချို့ ဆရာနားကို မလာဝံ့ဘူး
ဆရာရယ်။သည် တစ်သက်မှာတော့ ချို့ ဖြေရှင်းချက်ကို ဆရာ ဘယ်တော့မှ
သိရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

* * * * *

လေဆိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မသိ။
လေယာဉ်တစ်စင်း ကောင်းကင်ကို ထိုးတက် ပျံဝဲသွားသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

(အချစ်ရွှေဘုံနီဒါန်းမတ်၊၁၉၈၀)

<https://t.me/mmebooks>

ဘဝအမှောင်

အများတကာက ဘဝကို သူညနှင့် စသည်ဟု ဆိုကြပါလျှင် ကျွန်မဘဝကို အနုတ်နှင့် စခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရပေဦးမည်။

ကျွန်မ၏ အမေသည် ကျွန်မကို မွေးဖွားပြီးချိန်တွင် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ကျွန်မ တစ်နှစ်သမီး မပြည့်မီပင် အဖေ ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မကို 'ခိုက်တတ်သည်'ဟု ဆိုကာ မည်သည့်အဒေါ်၊ ဦးလေး၊ ဆွေမျိုးကမှ မကျွေးချင်၊ မမွေးချင်ကြ၊ လက်မခံချင်ကြတော့။ ကျွန်မ၏ ဝဋ်ကြွေးပဲလား၊ သူတို့၏ အယူသီးမှုပင်လား မပြောတတ်ပေ။ ကျွန်မသည် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော အဘိုးနှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်။ အိမ်တွင် စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဆုံးမသည်။ သို့သော် အဘိုးမှာ ဇရာဖိစီးခဲ့လေပြီ။

အဘိုးဆုံးပါးချိန်ဝယ် ကျွန်မ ၁၆ နှစ်သမီး အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝနှင့်အလှူသည် လူ့လောကကို စူးစမ်းဆဲပင် ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဆေးလိပ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း လိပ်တတ်ခဲ့ပြီ။ ကောက်စိုက်ရမည်ဆိုလည်း စိုက်တတ်ပြီ။ စပါးသယ်ရမလား၊ ဈေးရောင်းရမလား၊ ကျွန်မ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ကျွန်မ ရှာစားနိုင်ပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ကျွန်မ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလား၊ ကံဆိုးချင်လို့ဟု ဆိုရမလားမသိ။ ကျွန်မအမေ၏ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကြီးကြီးမေက ကျွန်မကို လာခေါ်ပါတော့သည်။

'မိရင်မြိုင်၊ ညည်းလဲ အပျိုအရွယ်လေး တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မသင့်တော်ဘူး၊ ငါ့အိမ် လာနေ၊ မိလှကြင်နဲ့လဲ အဖော်ရအောင်'

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မ ကြီးကြီးမေ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ လှကြင်သည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ကြီးကြီးမေ၏ တူမတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် မိဘများရှိသော်လည်း ကြီးကြီးမေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ခေါ်ယူမွေးစားထားခဲ့၏။ လှကြင်သည် တစ်အိမ်လုံး၏ တာဝန်ကို ယူရသော ကြီးကြီးမေ၏ လက်ကတုံးတောင်မှေးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ရောက်လာသည့်အတွက် လှကြင် အလွန်ပျော်နေ၏။ ကျွန်မအတွက်လည်း လှကြင်နှင့်အတူ နေခဲ့ရသော နေ့ရက်များသည် ကျွန်မဘဝအတွက် အပျော်ဆုံး နေ့ရက်များ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ ဆေးလိပ်လည်း မလိပ်ရတော့၊ ကောက်လည်း မစိုက်ရတော့။ ကြီးကြီးမေက ကျွန်မကို ဘာမျှ အလုပ်မခိုင်းပေ။ လှကြင်နှင့်အတူ အိမ်မှုကိစ္စများကိုသာ ဝိုင်းကူလုပ်ရသည်။ တစ်ခါတရံ ကြီးကြီးမေက ကျွန်မကို ပို၍ အရေးပေးတတ်သည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

'ရော့ မိရင်မြိုင်၊ အဲဒီပိတ်စလေး ချုပ်ဝတ်၊ ဖြီးဖြီးလိမ်းလိမ်း နေစမ်းပါအေ၊ ညည်းမလဲ'

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် လှကြင်ကို များစွာ အားနာလှပါသည်။ လှကြင်ခမျာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စတွေကိုသာ ဖိလုပ်နေရသည်။ ကြီးကြီးမေက ဆယ်ခါတစ်ခါ မျက်နှာသာ မပေးတတ်ချေ။ လှကြင်သည် ကျွန်မနှင့်စာလျှင် ကြီးကြီးမေနှင့် ဆွေမျိုးပိုရင်း၏။ သို့ကြောင့်ပင် ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်လေသလား မပြောတတ်ပါပေ။

လှကြင်ကာ ရုပ်ဆိုးသလောက် သဘောအလွန်ကောင်း၏။

'မမမြိုင်နဲ့ အဲဒီအစလေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ၊ မမက ဖြူလဲဖြူ၊ ဝလဲဝတော့ သိပ်ခန့်တာ၊ သူဌေးကတော်ရုပ်၊ သူဌေးကတော်ဖြစ်ရင် လှကြင်ကို မမေ့နဲ့နော်'

'မြှောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လှကြင်ရယ်၊ လှကြင်ကလဲ ဘာမှ မပြုမပြင်ဘဲ နေတာကိုး၊ တကယ်တော့ အသားညိုချောပါ'

ကျွန်မကလည်း ပြန်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ညီအစ်မအရင်းသဖွယ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခဲ့ကြပေသည်။ လှကြင်သည် အစစ အရာရာ ကျွန်မကို ညှာပေသည်။ ကျွန်မသည် ကြီးကြီးမေ၊ လှကြင်တို့နှင့်အတူ တစ်သက်လုံးမခွဲမခွာ နေသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် အချိန်ကာလကလေးသည် ကျွန်မဘဝအတွက် အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေရန် အားယူနေသော နေ့များဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ သတိမထားမိခဲ့ပါပေ။

ကြီးကြီးမေသည် သနပွင်ဈေးထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အနီးအနားကျေးရွာများမှ လူများသည်လည်းကောင်း၊ သနပွင်မြို့ပေါ်မှ လူများသည်လည်းကောင်း၊ ကြီးကြီးမေ၏ ကြွေးမြီ၊ ကြီးကြီးမေ၏ ကျေးဇူးနှင့် ကင်းသူ နည်းလေသည်။ ကြီးကြီးမေ၏ တင်းမာသော မျက်နှာထား၊ ကြမ်းတမ်းသော အပြောအဆိုတို့ကြောင့်လည်း ကြီးကြီးမေ၏ အကြွေးကို မဆပ်ဘဲ နေဝံ့သူ မရှိပါပေ။ ကြီးကြီးမေကား သနပွင် မြို့တွင်သာမက ပဲခူးမြို့ပေါ်မှ အရာရှိငယ်၊ ကုန်သည် သူကြွယ် စသည်တို့နှင့်လည်း ဝင်ဆုံသူ ဖြစ်၏။ ကြီးကြီးမေ၏ အိမ်သို့လည်း နေ့စဉ် အဝင်အထွက် အပေးအယူ ပြုမှုများသည် များလှချေသည်။ လာသမျှ ဧည့်သည်များကို လက်ဖက်၊ ကွမ်း၊ ဆေး စသည် ထွက်၍ ဧည့်ခံရသည်မှာ ကျွန်မပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ကို ကြီးကြီးမေက ဈေးဆိုင်တွင် မခိုင်းပေ။ ဆွေမျိုးထဲမှ လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် လွှဲထားသည်။ ကြာသော် ကျွန်မသည်

နေ့စဉ်လာသမျှ ဧည့်သည်များကို မျက်မှန်းတန်းမိလာ၏။ သူတို့၏
မျက်လုံးများသည် ကျွန်မချပေးသော စားစရာများထက်၊ ကျွန်မ၏
မျက်နှာလှလှလေးထက် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများဆီသို့သာ
ရောက်သွားတတ်ပေသည်။ သည်အဖြစ်ကို ကျွန်မ အရွံ့မှန်းဆုံး ဖြစ်၏။ ကျွန်မ
အိမ်ရှေ့ထွက်ရန် ငြင်းဆန်တိုင်း ...

'ငါက လူတောတိုးအောင် ထုတ်ပေးတာ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့
ဝင်ဆံ့အောင်လို့ဟဲ့၊ မိဘကလဲ မရှိလို့ ညည်းကို ငါ စိတ်မချဆုံး၊ ပြီး တော်ရုံလူတွေနဲ့
ဆက်ဆံတာလဲ ငါ မကြိုက်ဘူး'

သည်သို့လျှင် ကြီးကြီးမေက ကျွန်မကို ဆုံးမသလိုလိုနှင့် ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်မှု
နယ်ပယ်ကိုပါ ကန့်သတ်ပေးခဲ့လေသည်။ အောက်တန်းစာရေးကလေး
ကိုမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေသည်ကိုလည်း ကြိုက်ဟန်မတူပေ။
ကြီးကြီးမေ အရေးပေးဆုံး လူတစ်ယောက်သည်ကား ပဲခူးမြို့ပေါ်မှ
အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးလှမောင်ပင်တည်း။

'မောင်လှမောင်ဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ'

'ဟဲ့ မိရင်မြိုင်၊ ညနေ မောင်လှမောင်လာလို့ ငါမရှိရင် သူ ကြိုက်တတ်တဲ့
လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းလေး ချပေးလိုက်နော်'

စသည်ဖြင့် ဦးလှမောင်အကြောင်းကို ပါးစပ်မှ မချွတ်တတ်ပေ။ ဦးလှမောင်သည်
အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသူသာ ဖြစ်၏။
အထူးသဖြင့် ဦးလှမောင်သည် အပြောကောင်းသည်။ တစ်ဖက်သားကို
နားဝင်ချိုအောင် ပြောတတ်သည်။ စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းပုံရ၏။ သို့သော်
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်သည်။ သူ့အကြည့်သည် စူးစူးရှရှ
နိုင်လှသည်။ သူ့အတွက် အစားအသောက်တစ်ခုခုကို သွားချပေးတိုင်း သူသည်
ကျွန်မကို တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်း စကားစရာရှိ ပြောတတ်ပေသည်။

'မြိုင် မနေ့ကဖျော်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်လေးက သိပ်ကောင်းတာကွယ်၊ အဲဒီလို
ခပ်ကျကျလေးမှ ကိုကြီးက ကြိုက်တာ၊ မြိုင် ကြီးကြီးမေကော ဘယ်သွားလဲ'

'ချောင်းဖျားကို ကြွေးတောင်းရအောင် သွားပါတယ်'

'အင်း၊ မြိုင် ကြီးကြီးမေကတော့ စီးပွားရေးကို တကယ်ကြိုးစားတာပဲ၊
မြိုင်တို့ကိုလည်း ချစ်ရှာပါတယ်၊ ဒါထက် မြိုင်ဖေဖေနဲ့ မေမေက

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ်ဆို'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ကြီးကြီးမေကလဲ မြိုင်အပေါ် စေတနာ ကောင်းရှာတယ်နော်၊ ဒါထက် မြိုင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား'

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သော သူ့အမေးကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။

'ဟို ဟို မြိုင် လုပ်စရာရှိသေးလို့၊ ခဏ ခဏနော်'

အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ကျွန်မ၏ ရင်သည် လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။ ချစ်ပါသည်၊ ကြိုက်ပါသည်၊ လက်ထပ်ပါရစေဟူသော စကားမျိုးလည်း မကြားရပါဘဲလျက် အရိပ်အယောင်မျှသော စကားသည်ပင် ကျွန်မရင်ကို အတိုင်းမသိ ခုန်စေပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဘဝဝယ် မည်သည့်အချစ်မျိုးကိုမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးသေး၍သာ ဖြစ်ပေမည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တောင့်တခဲ့မိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် အချစ်ကို လုယူသည့် အပြုအမူမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝ မလိုလားပါ။

ကျွန်မ တစ်သက်တာဝယ် မမေ့နိုင်သောနေ့ သုံးနေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ချစ်လှစွာသော အဘိုး သေဆုံးသည့်နေ့၊ ကျွန်မကို ကြီးကြီးမေက သူနှင့်အတူနေရန် လာခေါ်သောနေ့၊ နောက်တစ်နေ့သည်ကား။

ထိုနေ့က အိမ်တွင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ကြီးကြီးမေသည် လှကြင်ကို အပြင်မခေါ်စဖူး ခေါ်သွားပေသည်။ လှကြင်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အပြင်ထွက်ရမည်ဖြစ်၍ အားရဝမ်းသာဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်သွားရှာသည်။

'ကြီးကြီးမေက လှကြင်ကို ပဲခူးဈေးထဲ ခေါ်သွားမယ်တဲ့၊ အင်္ကျီစ ဝယ်ပေးမလို့တဲ့၊ လှကြင် ညနေ ထမင်းချက်အမိ ပြန်လာမယ် သိလား'

'သွားသာ သွားစမ်းပါ လှကြင်ရယ်၊ မြိုင် ချက်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့'

လှကြင်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။

ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက် လာရင်လည်း ကောင်းသား။
တစ်ယောက်ယောက်ဆိုမှ တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တွေးလိုက်မိ၏။ ဦးလှမောင်
မလာသည်မှာ ကြာပြီတည်း။ နေများ မကောင်း၍လား၊ ဘာများဖြစ်နေသလဲ၊ ကျွန်မ
တွေးနေမိ၏။ တစ်နေ့ကပင် သူ့အကြောင်းကို ကြီးကြီးမေက ပြောနေသေးသည်။
သူမိန်းမဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း မြေသလုံးအိမ်တိုင်နေသည်။ ပစ္စည်း
စုပြီးဆောင်းပြီး ရှိသည်။ နောက်ထပ် လက်ထပ်ရန် စိတ်တိုင်းကျမိန်းမ မတွေ့သေး
စသည်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ကြီးကြီးမေက ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသည် မသိရသော်လည်း
ကျွန်မကမူ မလုံမလဲ ဖြစ်လိုက်မိသေးသည်။

အတွေးထဲမှ လူကို အပြင်တွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မ
လန့်ဖျတ်၍ပင် သွားမိသည်။

'ဘာတွေများ ဒီလောက် တွေးနေ ငေးနေတာလဲ မြိုင်၊ ကိုကြီး ဝင်လာတာတောင်
မသိရအောင်'

ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်မိ၏။

'အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား'

သူမေးခွန်းသည် အဖြေကို သိပြီးမှ မေးသည်နှင့် တူလှသည်။ အခါတိုင်း လှကြင်
နောက်ဖေးမှာ ရှိတတ်သည်ကို သူ သိပေသည်။ ကျွန်မသည် ခုမှပင် တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးမိပြီး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား၏။ ကျွန်မက ရုတ်တရက် နေရာမှထသည်။
အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ရန် အားယူသည်။

'ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ မြိုင်၊ ကိုကြီး မြိုင်ကို စကားပြောချင်လို့'

သူ၏ သန်မာသော လက်များအတွင်းမှ ကျွန်မ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။
မလှုပ်ရှားတတ်သော အရုပ်တစ်ခုပမာ သူစေစားရာ ကျွန်မ လိုက်ပါခဲ့မိသည်။
သူသည် ကျွန်မ၏ ဘဝကို တစ်ခဏအတွင်း ပြောင်းလဲပေးလိုက်လေသည်။

အကြင်နာ၊ အယုယ၊ အချစ်။ ထိုအရာများသည် ကျွန်မ အလိုလားဆုံး အရာများ
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် မိဘ၏ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးသည့်နောက်တွင်
ငတ်မွတ်တောင့်တခဲ့ရသော အရာများဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မ
လိုချင်သည့်အရာများ ရပါပြီ။ ကျွန်မချစ်သော အစ်ကိုကြီးဆီက ရပါသည်။ သို့တိုင်
ကြီးကြီးမေက ကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်ရန် နားချသောအခါ ကျွန်မ ငိုမိသေးသည်။
ကိုကြီးကို ကျွန်မချစ်သော်လည်း မယုံပါ။ တစ်နေ့ကျလျှင် ကျွန်မကို

ပစ်ထားခဲ့မည်ဟုပင် ထင်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် လူ့ဘဝ၏ အကွေ့အကောက်၊ အနိမ့်အမြင့် ရှိတတ်သော သဘောကို ရိပ်စားမိတတ်လာပါပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ကြီးကြီးမေ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် အကျဉ်းရုံး လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုကြီးသည်လည်း ပဲခူးနှင့် သနပွင် ကူးကာသန်းကာနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ သူ့ခမျာ ကျွန်မကို ခေါ်ရန် ပဲခူးတွင် အိမ်ရှာရ၊ အစီအစဉ်လုပ်ရနှင့် မအားရပါပေ။ တစ်ခါတရံ သနောဘက်မှ ကသောကမျော ရောက်လာတတ်ပြီး မနက်စောစော ကပျာကယာ ပြန်သွားတတ်ပြန်လေသည်။

'ကိုကြီးကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းသလိုပဲ၊ မြိုင် ဖြစ်သလို နေတတ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ သိပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိမှရယ် မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲမြိုင်၊ မြိုင်အတွက် ကိုကြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတယ်၊ မြိုင်ကို ကိုကြီး သနားတယ်'

'ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေရင် မြိုင်လဲ လိုက်ကူမယ်လေ'

'အို နေပါစေ မြိုင်ရယ်၊ မြိုင် ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦး၊ နောက်တော့ ကိုကြီး ခေါ်ပါ့မယ်ကွယ် နော်'

တကယ်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှ 'ကိုကြီးကိုလဲ မခွဲနိုင်တော့ဘူး မြိုင်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပါနော်၊ မခေါ်နိုင်ရင်လဲ ကိုကြီးပါ ဒီမှာ အတူနေပါတော့၊ မြိုင်ကို ပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်' ဟု ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးသည်မှာ ၅ လမျှ တိုင်ခဲ့သည်။ ကိုကြီးသည်လည်း သနပွင်နှင့် ပဲခူးကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ပမာ ကူးနေတော့သည်။ ကျွန်မသာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်မောလာရ၏။ ကိုကြီးကိုလည်း ဘာမှ မပြောတော့။ ကြီးကြီးမေကလည်း ကျွန်မကို ကိုကြီးနှင့် လိုက်သွားစေချင်ပုံမရပေ။ တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ မျက်နှာငယ်နေမည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်တော့ ကြီးကြီးမေကိုယ်တိုင်လည်း ပဲခူးမြို့ပေါ် မကြာခဏ သွားနေသည်ဖြစ်၍ မကြာခဏ တွေ့နိုင်သည်။ ပြီး ကျွန်မ ဘဝဝယ် ကိုယ်ပိုင်အိုးအိမ်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေချင်လှပြီ၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝပင် ခံယူလိုက်ချင်ပါပြီ။

လှကြင်ကမူ ကျွန်မ ထိုသို့ အထုပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

'မမမြိုင်က လှကြင်ကို မချစ်ဘူး'

ထိုသို့ပြောရင်း လှကြင် မျက်ရည်ဝဲတတ်သည်။ ကျွန်မမှာတော့ မရေရာလှသော ကျွန်မဘဝအတွက် တိတ်တခိုး ငိုရပေါင်း များပေပြီ။

ယခုတလော ကျွန်မ အိပ်ရာမှထတိုင်း ခေါင်းမူးနေတတ်သည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ပျို့ချင်အန်ချင် ဖြစ်လာသည်။ အစားအသောက်ပျက်လာသည်။ ကျွန်မက ကြားဖူးနားဝအသိဖြင့် ပေါင်းစပ်လျက် ဝမ်းအသာကြီး သာမိသည်။ ဒီတစ်ခါ ကိုကြီးလာလျှင် ပြောပြရဦးမည်။ ကိုကြီး ပြန်မလာသည်မှာ ၄ ရက်ခန့်ရှိရော့မည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲပြောပြော ပုဆိုးစကို ဆွဲ၍ လိုက်သွားမည်။ ကျွန်မက အတွေးဖြင့် ပီတိဖြစ်နေစဉ် လှကြင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို အပြေးအလွှား တက်လာသည်။

'ဟင် လှကြင်၊ ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူက ရည်းစားစာ လိုက်ပေးလို့လဲ'

'တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာဖြင့် ဒီမှာဖြင့်'

သူ့အမူအရာက ပျက်နေသည်။ ကျွန်မ မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ငိုတော့မလို၊ မှဲတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

'ကဲ ပြောစမ်းပါ လှကြင်ရယ်၊ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ၊ ဒါကြောင့် ညည်းကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ကြီးကြီးမေသိရင် ငါ့ကို ဆူတော့မယ်'

ကျွန်မက ပခုံးကိုင်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်မှမသွားလို့ ဘာမှ မသိတာပေါ့'

'အလို၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ခုဘာတွေ သိလာလို့လဲ'

'ကိုကြီးလေ၊ မမမြိုင် ကိုကြီး ဦးလှမောင်'

'ဟင် ကိုကြီး ဟုတ်လား၊ ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါ မြန်မြန်'

ကျွန်မက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ထူပူသွားသည်။

'လှကြင် ဟိုဘက်အိမ်မှာ သခွားခြစ်သွားငှားတော့ အဲဒီအိမ်က မခင်ရွှေက ပြောလိုက်တယ်၊ ဦးလှမောင်မှာလေ မယားကြီးရှိတယ်တဲ့၊ ပဲခူးမြို့ပေါ်မှာပဲတဲ့၊ ကလေးက ငါးယောက်တဲ့၊ သမီးအကြီးဆုံးက မမမြိုင်လောက်တောင် ရှိ'

'ဟင်၊ ဘာပြောတယ် လှကြင်၊ ကိုကြီးမှာ မယားကြီးရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ကြီးကြီးမေက ပြောတော့ မုဆိုးဖိုဆို၊ မိန်းမသေသွားတာ ကြာပြီဆို'

'အဲ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ကြီးကြီးမေက သိရက်နဲ့လုပ်တာ၊ အဲဒီအတွက် ဦးလှမောင်က ကြီးကြီးမေကို ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးမေ လိုချင်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပဲခူးမှာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဝယ်လို့ရအောင် သနပွင်ကို သယ်လို့ရအောင် ဦးလှမောင်က အမြဲ ကူညီပေးနေတာတဲ့'

'ငါ သိပြီ လှကြင်'

ကျွန်မရင်သည် တလုပ်လုပ် ခုန်လာပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင် ယိုင်နဲ့လာပါသည်။ ကိုကြီးတစ်ယောက် ဗျာများနေရုံမျှား၊ ကြီးကြီးမေက တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မကောင်းခဲ့ပါပဲလျက် ကျွန်မအပေါ် အရေးတယူ ပြုခဲ့ပုံများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သနားပါသည်ဆိုသော ကိုကြီး၏ စကား၊ ထိုအဖြစ်များကို ကျွန်မ တရေးရေး မြင်လာပါသည်။ အချစ်ကို ငတ်မွတ်ခဲ့သော ကျွန်မ၊ အချစ်ကို ရယူတတ်သော ကိုကြီး၊ အချစ်ကို ရောင်းစားလေသော ကြီးကြီးမေ၊ ပြီး ကျွန်မ ဝမ်းကြာင့်အတွင်းမှ လူလောကအတွင်း ဝင်ရောက်ရန် သန္ဓေတည်စ ပြုနေသော ရင်သွေးငယ်။

'မမမြိုင် မမမြိုင်၊ အို မမမြိုင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ'

လှကြင်၏ အထိတ်တလန့်အော်သံသည် ကျွန်မနားထဲတွင် မသဲကွဲတော့ပါ။ ဘာကိုမျှလည်း ကျွန်မ မမြင်တော့၊ မမြင်ရတော့။ ကျွန်မရှေ့တွင် တစ်လောကလုံးသည် မှောင်အတိကျ၍ သွားပါတော့သည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁-၅-၇၃

<https://t.me/mmebooks>

ဂျင်ဂျာအေး သောက်ချင်တယ်

ပူအိုက်ဆူညံပြီး ကွာစေ့ခွံတွေ၊ ဖရုံစေ့ခွံတွေ၊ အမှိုက်သရိုက်တွေ ခြေချ မလွတ်သော ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြစဉ် မောင်က မြ လက်ကလေးကို ကိုင်ထားဆံပင် ဖြစ်သည်။ ကလပ်စ်ပြီးချိန် အခန်းဝမှာ မောင်ကို တွေ့ရတော့ မတိုင်ပင်ဘဲ နာရီကို ကြည့်မိကြသည်။ ရုပ်ရှင် မိသားတယ်ဟု နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပြောကာ မာလာဆောင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဘက် အသော့နှင့်ခဲ့ကြလေ၏။ မြို့ထဲထိ သွားရင် မိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုကာ နှစ်ဦးသဘောတူ မြေနီကုန်း ရုပ်ရှင်ရုံမှာဆင်းပြီး မြ အလွန် ကြည့်ချင်နေသော ဒေါက်တာဇီဗားဂိုး ရုပ်ရှင်ကို ဆန်းသီရုံမှာ မောင်က ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြည့်သည်။ ဘာမဆို တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက် လိုက်ဖို့ အဆင်သင့် နေတတ်သော ပျိုမျစ်နုနယ်သည့် ချစ်သူတွေရဲ့ ဘဝပေပဲ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ မြက တစ်ချိန်လုံး ကွာစေ့လှော်ကို ကိုက်နေပြီး မောင်က ဖရုံစေ့ကို ခွာနေသည်။ ဖရုံစေ့က စားကောင်းသော်လည်း မြက အသားမကျေအောင် မခွာတတ်။ အခွံရော အသားပါ အားလုံး လုံးထွေး ဝါးပစ်ပြီးမှ အခွံကို မှုတ်ထုတ်ပစ်ရတတ်သည်။ မောင်ကတော့ ကွာစေ့ကို သွားနှင့်ကိုက်ပြီး မခွာတတ်ဘူးတဲ့။ မြက ဒိုက်ဦးသူ ဆိုတော့ ကွာစေ့ကို ကောင်းကောင်း ခွာတတ်သည်။ အပေါ်သွား အောက်သွား သုံးပြီး အခွံကို မကျိုးမကြေစေဘဲ အတွင်းသားကို လျှာဖြင့် ထုတ်ယူတတ်သည်။ ပြီးတော့ ခွာပြီးသား အသားလေးတွေကို မောင့်လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ မောင်က ဖရုံစေ့တွေ ခွာပြီး မြ လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်က ကွာစေ့ကို စားရပြီး မြကလည်း ငန်ငြိ ချိုဆိမ့်သော ဖရုံစေ့ကို စားရလေသည်။

ရုပ်ရှင်တစ်ဝက်မှာတော့ ဘာမျှ မစားတော့ဘဲ လက် မအားရဘူးကွာ ဆိုကာ ဖရုံစေ့လက်ကျန်တွေကို လွှင့်ပစ်ပြီး မြ လက်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်တော့သည်။ မြက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ နှစ်မြောအရသာခံဆဲ မောင်က မြ ပခုံးကိုမှီကာ ဆံပင်စတွေကို ရွရွနမ်းလေသည်။

“ရေ သိပ်ငတ်တယ် မောင်ရယ်”

ရုပ်ရှင်ရုံ အပြင်ဘက် ရောက်ရောက်ချင်း မြက မောင့်လက်ကို ခေတ္တ ဖြတ်ချ ဖယ်ရှားကာ ပြောတော့ “အအေး သွားသောက်မယ်လေ” ဟု မောင်က ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကားလမ်းကူးရသည်ကို အကြောင်းပြကာ လမ်းဟိုဘက် ရောက်အောင် မြလက်ကို ဆွဲကူးလေသည်။ မြေနီကုန်း ဈေးထဲထိ လျှောက်သွားပြီး အအေးဆိုင် ရှာတော့ စားသောက်ခန်းထဲက လူတွေက မြတို့အတွက် အတွတ်တစ်တွဲအဖြစ် ကြည့်ကြလေသည်။ မြက ရှက်သလိုလိုရှိသား။ သို့သော် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသား အတွဲတွေက

မြေနီကုန်းဈေးကိုလည်း မကြာမကြာ လာတတ်ကြသည်ပဲ။ သည်တုန်းက ကန်တော်ကြီးတို့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ သွားဖို့ စိတ်မကူးမိခဲ့ကြ။ အလွန်ရိုးသားစွာ လှူမြင်သူမြင် လျှောက်လည်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရ၊ အစား စားရ၊ လက်ကလေး ကိုင်ရုံနှင့် ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့သည်ပင်။

“မြ ဘာသောက်မလဲ”

အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်စဉ် မောင်က မေးတော့ “ဖာလူဒါ သောက်မယ်” ဟု နောက်လိုက်သည်။ မောင်က တောသူမမို့ ဖာလူဒါကြိုက်တယ်ဟု စတတ်သဖြင့် တမင်ပြောခြင်း ဖြစ်ပြီး တကယ်တော့ ဖာလူဒါ မသောက်ချင်။ ရင်ထဲမှာ အေးမြလန်းဆန်း သွားစေမည့် အရည်အေးအေးလေး တစ်ခုကိုသာ တောင့်တနေမိ၏။

“တကယ်လား”

မောင်က မေးတော့ ခေါင်းခါပြပြီး ...

“ဟင့်အင်း၊ အေးအေးလေးတစ်ခု သောက်ချင်တယ်၊ လိမ္မော်ရည် ဖြစ်ဖြစ်၊ ကရင်ဆိုဒါ ဖြစ်ဖြစ်”

“ကရင်ဆိုဒါက လူမမာစော် နံပါတယ် မြရယ်၊ လိမ္မော်သောက်”

“ဒါပေမယ့် မြက အမြှုပ်လေးတွေ ဆူထနေတာကို ကြိုက်လို့”

“ဒါဆို ဂျင်ဂျာအေး သောက်ပါလား”

“ဂျင်ဂျာအေး ဟုတ်လား၊ ဂျင်ဂျာဘီယာကို ပြောတာလားဟင်၊ ဂျင်ဂျာဘီယာ မြ ကြိုက်တယ်”

“ဂျင်ဂျာဘီယာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျင်ဂျာအေး၊ တောသူမ ဘာမှလည်း မသိဘူး၊ မြ သောက်ကြည့်၊ ကြိုက်သွား လိမ့်မယ်”

စားပွဲနားမှာ စိတ်ရှည်စွာ လာရပ်စောင့်နေသော စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို မောင်က ဂျင်ဂျာအေး နှစ် ပုလင်းဟု မှာလိုက်သည်။ မကြာခင် ပိုက်တံကလေးတွေ တပ်ထားသော အမြှုပ်လေးတွေ ဆူဝေနေသည့် ဂျင်ဂျာအေးပုလင်းတွေ ရောက်လာပြီး မြက အငမ်းမရသောက်သည်။

“ဟား သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီလိုဆူပြီး ရှုတတ ဖြစ်နေတာလေးကို ကြိုက်တာ၊ လိမ္မော်ရည်လိုလည်း မစပ်ဘူးနော်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ နောက် မသိရင် ဘာမဆို မောင့်ကို မေးနော်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

သေးငယ်သော အကြောင်းလေးကိုပင် အကြီးအကျယ် ရယ်မောကြပြီး မောင်က မြကို အဆောင်သို့ ပြန်လိုက်ပို့သည်။ မောင် သူ့အိမ်ရှိရာ မြို့ထဲ ပြန်သွားတော့ အဆောင်ပိတ်ချိန်လည်း ရောက်ပြီနို့ ရေချိုးပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ယူထားပေးသော ထမင်းကို စားရသည်။ စားပြီး စာကျက်ချိန် ရောက်သော်လည်း နေ့လယ်က မောင်နှင့် ကြည့်ခဲ့ရသည့် ရုပ်ရှင်အကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြပြီး ညကျတော့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာလည်း ရေးမှတ်ထားသည်။

မောင်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။

ဂျင်ဂျာအေး သောက်တယ်။

* * *

ဒေါက်တာဒေါ်ခင်ညွန့်၏ ဆေးခန်းမှ ထွက်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်ပူလောင်ပြီး ရေလည်း ငတ်နေသည်။ မောင်က ဆေးခန်း အပြင်ဘက်မှာ ဟိုသည် လျှောက်ရင်း စောင့်နေသည်။

“ရေငတ်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ လူနာတွေကလည်း များလိုက်တာနော်၊ စောင့်ရတာ ညောင်းနေတာပဲ၊ အိုက်လည်း သိပ်အိုက်တာပဲ”

မြက ရှေ့ကို ချွန်စုထွက်နေသော မိုက်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ညည်းညည်းညူညူ ပြောကာ လက်ထဲမှ ဆေး မှတ်တမ်းတွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေကို မောင့်လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာမျှ ကိုင်ထားလိုစိတ် မရှိ။ အရည်အေးအေး

တစ်ခွက်သာ သောက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။

“ဒါဆို လာလေ၊ မြေနီကုန်းဈေးမှာ အအေး သွားသောက်မယ်”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဆေးခန်းနှင့် မြေနီကုန်းဈေးက အနီးကလေး။ လမ်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးတော့ ကားတွေ များပြားလွန်းသဖြင့် မောင့်လက်ကို လှမ်းချိတ်မိအောင် မနည်းလိုက်ကာ လျှောက်ရသည်။

“မြန်မြန်ကူးပါ မဗိုက်ရယ်၊ ကားတွေက သိပ်မြန်တာ”

လမ်းဟိုဘက် ရောက်တော့ မောင်က မြလက်ကို မသိမသာ ဖယ်ချပြီး နောက်ထပ် လမ်းမကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးဖို့ ကားရှင်းအောင် စောင့်သည်။ မီးပွိုင့်မှာ ကားတွေရပ်မှ ‘လာ’ ဟု ဆိုကာ လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် တရုတ်ဆွဲ ပါသွားသည်။ မြေနီကုန်းဈေးထဲ ဝင်မိတော့ အဝင်စပ်က အအေးဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ မောင်က ထိုင်မည်ပြုစဉ်မှာပင် မြက ဟိုထဲအထိ သွားမည်ဟု ပြောမိသည်။ အတွင်းကျကျ အအေးဆိုင်လေးကို မြ မှတ်မိနေသည်။ မောင်ကတော့ ဘာမျှထူးခြားဟန် မပြဘဲ “မြ ဘာသောက်မလဲ” ဟု မေးပြီး ခုံတစ်ခုဆွဲကာ မြကို အလျှင်ထိုင်စေသည်။ ပြီးမှ အလွန်ပူအိုက်သည့် ဒဏ်ကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် အင်္ကျီလည်ပင်းကို ဟကာ လေမှုတ်သွင်းနေသည်။

“ဂျင်ဂျာအေး ရှိလား”

မြက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းမေးတော့ ကောင်လေးက ကြောင်ကြည့်နေပြီး-

“လိမ္မော်၊ ဇီး၊ သစ်ခွရည်၊ လီမွန်၊ ဘာလီ ရှိတယ် အစ်မ” ဟု ပြောသည်။

“ဂျင်ဂျာအေး မရှိဘူးလားဟယ်”

“မရှိဘူး အစ်မ”

သည်တစ်ခါ ကောင်လေးက သွက်လက်စွာဖြေသည်။

“ဂျင်ဂျာအေးက ရှားသွားပြီလေ မြရဲ့၊ လီမွန်ဘာလီ သောက်ပါလား၊ သူလည်း ဂျင်ဂျာအေးလိုပဲ သောက်လို့ ကောင်းပါတယ်”

ပြော ... မောင် သတိရသားပဲဟု တွေးမိပြီး မြဲပြုံးမိသည်။

“လိမ္မန်ဘာလီပဲ ပေးပါ” ဟု ပြောပြီး အနည်းငယ် ကျေနပ်စွာဖြင့် မောင့်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မြို့တို့ တစ်ခါက ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဒီဆိုင်လေးမှာ ဂျင်ဂျာအေး လာသောက်တာ မောင် မှတ်မိလားဟု ပြောချင် လှသော်လည်း ဒုတိယ ကလေးပင် မွေးတော့မည့် အိမ်ထောင်သက်ကို ချင့်တွက်ကာ ရင့်ကျက် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

“လိမ္မန်ဘာလီ ကြိုက်ရဲ့လား”

မောင်က ဂရုတစိုက် မေးပြန်တော့ အားရဝမ်းသာဖြင့် “ကောင်းတယ်၊ သူလည်း ဂျင်ဂျာအေးလိုပဲနော်၊ ဂျင်ဂျာအေးလောက်တော့ ရှုတတ သိပ်မဖြစ်ဘူး” ဟု အလွန် မှတ်မှတ်သားသားရှိစွာ ဖွင့်ပြောရလေသည်။

ဆေးလက်မှတ်တွေ ကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြတော့ မြို့လယ် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကလေး အကြီး တစ်ကောင်နှင့် အမေက စောင့်နေသည်။

ပူလောင်အိုက်စပ်ပြီး ဗိုက်နှင့် လှူနှင့် ကျဉ်းကျပ်လှသဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မောင့်ဘေးမှာ အိပ်ရင်း မြေနီကုန်းဈေးက အအေးဆိုင်လေးအကြောင်း မောင် ဘာကြောင့် အမှတ်တရ မပြောတာလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။ အေးလေ ... ဘဝမှာ ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ ရုန်းကန်နေရတာ အရာရာကို အသေးစိတ် ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။ မြကိုက အစွဲအလမ်းကြီးတာပါ။ သို့သော် မြ အစွဲအလမ်းကြီးတာ ဘယ်သူမျှ မသိ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများကြားမှာ ရယ်ရယ်မောမော ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် နေတတ်ပြီး အိမ်မှကိစ္စတွေကို အားတက်သရော လုပ်ကိုင်ကာ ရုံးနှင့် အိမ် ပြေးလွှားနေတတ်သော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲ ရောက်ရှိနေဖို့ အချိန်ရမည်ဟု မည်သူက ထင်မှာလဲ။ သို့သော် Married woman needs romance ဆိုသည့် စကားလေးကို သတိရနေသည်။ ဘာသာတော့ မပြန်တတ်ပေ။

ခွင့်ယူထားပြီး အိမ်မှာ နားနေခိုက်မို့ ရုံးခိုင်ယာရီလေး အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ယခင်ကလို ခံစားမှုခိုင်ယာရီလည်း မရေးတာ ကြာပြီပဲ။ ရုံးကိစ္စတွေ ရေးမှတ်ရသော ခိုင်ယာရီထဲမှာ ဈေးဖိုးစာရင်းတွေ ရောထွေး ပါသွားတတ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆေးခန်းပြမည့်ရက်ကို ရေးမှတ်ရင်း အောက်နားစက စာလုံးသေးသေးဖြင့် တစ်ကြောင်းရေးမိသည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့် ဆေးခန်းပြ။

နောက်တစ်ပတ် ချိန်း။

အပြန် မြေနီကုန်းဈေး ဝင်။

ဂျင်ဂျာအေး သောက်။

* * *

သားသမီး သုံးယောက် လူလားမြောက်စ အချိန်မှာတော့ ဒေါ်မြမြခင် တစ်ယောက်လည်း နားနားနေနေ နေနိုင်ပြီ။

“အမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ပင်စင်ယူပါ” ဟု သားကြီးက ပြောသဖြင့် အိမ်မှာ နားနေခဲ့ရတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီပဲ။ မြမြခင် ယခင်က စကားများသလောက် ယခု စကားအလွန်နည်းသော မြမြခင် ဖြစ်နေသည်။ စကား နည်းသည်ထက် နည်းလာပြီး မပြောဘဲ နေသလောက် ရှိသည်မှာ ဘယ်နှနှစ်တောင် ရှိပြီလဲမသိ။ ကလေးတွေအဖေ အလုပ်အကြောင်းပြကာ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ခွာသွားကတည်းက ဖြစ်မည်။ သားသမီးတွေက အဖေ နိုင်ငံခြားသွားတော့ ပျော်ကြသည်။ ပုခိုပေးသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူး ဝမ်းသာကြသည်။

အဖေက လုပ်ငန်း အဆင်ပြေသည်ဆိုကာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်တိုးတိုးပြီး နေလိုက်သည်မှာ ပြန်လာမည့် အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့သလောက်ပါပဲ။ ဘာလိုလို သတင်းစကားတွေကြောင့် လိုက်လည်းမသွားချင်ဘဲ ပေတေတေနေရင်း သားသမီးတွေ၏ ပညာရေးမှာပဲ စိတ်ကို နှစ်မြုပ်ထား လိုက်တော့သည်။

မြမြခင် စကားနည်းသည်ထက် နည်းလာပြီး အလုပ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှုကြောင့် အရာရှိမကြီး ဖြစ်လာပေမယ့် ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာမရတော့။ ဟန်မပျက် ဆက်လက် ရှင်သန်နေရခြင်းတည်းဟူသော ဝဋ်ဒုက္ခကြားမှာ မလူးသာ မလွန့်သာ အေးချမ်းရာကို ရှာဖွေပြီး အရာရာ ပြည့်စုံနေသည့် ဘဝကိုပဲ အိုဇာတာ ကောင်းတယ် ဟု ဖြေသိမ့်ရသည်။

ကလေးတွေကတော့ အမေ့ရင်ထဲက သောကကို မမြင်။

“အဖေ ပြန်မလာလည်း သားတို့ရှိသားပဲ အမေရာ၊ အမေ့မှာ ဘာများလိုအပ်သလဲ၊ အားလုံး ပြည့်စုံတာပဲ” ဟု ရှင်လန်းတက်ကြွနေသော သားက ဖြေသိမ့်သည်။ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ ဘာလဲဟု မြမြခင် မေးချင်သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခြင်းနှင့် ဘဝ၏ ဖူလုံပြည့်ဝခြင်းမှာ အချစ်ဆိုတာ မလိုတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား။

အမေ၏ ညင်သာအေးချမ်းသော လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်ပြီး သားသမီးတွေက အမေက စိတ်မာတယ်၊ မာနကြီးတယ်ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားကြသည်။ အမေ၏ မျက်ရည်တစ်စက်ကိုပင် သူတို့ မမြင်ဖူးချေတကား။ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေတာလည်း မတွေ့ဖူး။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့် စကားပြောနေ ရသည့်အခါ အမေက တဟဲဟဲ တဟက်ဟက် ရယ်နေတတ်သည်။

ညတိုင်ကျလျှင် အဖေ ဝယ်ပေးသော တယ်လီဗေးရှင်းရှေ့မှာ ဒရင်းဘက်ပေါ် အခန့်သားထိုင်ပြီး ရွှေကိုင် မျက်မှန်နှင့် အမေ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်။ အင်္ဂလိပ် ကားဟောင်းတွေ ပြန်ကြည့်ရတော့ “ကားဟောင်းတွေ ကြည့်ရတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒေါက်တာဇီဗားဂိုး ပြန်ပြရင် ကောင်းမယ်” ဟု အမေက ပြောသည်။ သားသမီးတွေက ဘယ်လိုကားမျိုးလဲဟု မေးဖို့ သတိမရကြ။ သူတို့က လှုပ်ရှားတက်ကြွသော တီဗီဇာတ်လမ်းတွဲတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။

စနေနေ့ည အစီအစဉ်ကိုပဲ ကြိုက်ကြသည်။ ကိုတင်လှိုင် သီချင်းတွေ ပြန်နားထောင်ရတော့ အမေက “ကျောင်းနေစဉ် အင်းလျားဆောင်ကို သတိရတယ်” ဟု ပြောသည်။ “အဖေ့ကိုကော သတိရလား” ဟု မည်သူမျှ မမေးကြ။

ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ စီးကရက် သောက်နေတတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ ပို့သောကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားတတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါင်းအသင်းများ ဖိတ်ကာ အိမ်မှာ ပိုင်းဖွဲ့တတ်သော အမေ့ကို “အမေဟာ လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတတ်တယ်” ဟု သမီးလတ်က မှတ်ချက်ချသည်။

သားကြီးကတော့ အဖေ့ဆီလိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေပြီး “ငါ နိုင်ငံခြားရောက်မှ မိန်းမယူမယ်” ဟု ပြောသည်ကို သမီးက မျက်စောင်းထိုးသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ နေရာက ဆတ်ခန့် ထသွားတတ်သော အမေ့ကို ကြည့်ပြီး သမီးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

မနေ့ကတော့ အမေ အထူးငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေပြီး ညနေစောင်းမှာ “မူးလိုက်တာ” ဟု ပြောသဖြင့် အမေ့ကို ဆရာဝန် ခေါ်ပြရသည်။

နောက်နေ့မှာ အမေ့ကို ဆေးရုံတင်ရလေသည်။

“သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ သွေးအားနည်းပြီး အသည်းလည်း ရောင်နေတယ်” ဆို၍ ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ နားနားနေနေ နားလိုက်သည်။ သားသမီးများက ဆေးရုံကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နေတော့သည်။ သမီးကလည်း အိမ်အတွက် ဘာမျှစိတ်မပူဖို့ ပြောသည်။ သိတတ်သည့် သားသမီးများပါပဲလေ။ အဖေ့ဘက်က

ဆွေမျိုးများကလည်း အမေဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေပြီး အရေးအကြောင်းရှိတော့ ဝိုင်းဝန်း
ဖေးကူကြပါရဲ့။

မြမြခင် ဘဝမှာ ဘာမျှမလိုတော့ပါဘူး။ အားလုံး ပြည့်စုံသလောက်ပါပဲ။

“မေမေ ဘာစားချင်သလဲ” ဟု သားက တဖွဖွမေးပြီး သမီးက “မေမေ
အရည်များများ သောက်ပေးဖို့ လိုတယ်တဲ့” ဟု ဆိုကာ ဘာလီရည်ပုလင်းတွေ၊
ဟောလစ်တွေ ဝယ်လာပေးသည်။ အထူးဆရာမက အပူတစ်မျိုး၊ အအေးတစ်လှည့်
ဖျော်ကာ တိုက်သော်လည်း မြမြခင် ဗိုက်ထဲ အရည်သိပ်မရောက်။
လက်မောင်းသွေးကြောက သွင်းသော ဆေးရည်စက်တွေကြောင့်သာ
ပြန်လည်လန်းဆန်းလာခဲ့ရသည်။

“အမေ့ရောဂါ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိပါဘူး အမေရော၊ အသည်း နည်းနည်း
ရောင်တာပါ။ ခု ပျောက်နေပါပြီ၊ မကြာခင် ဆေးရုံက ဆင်းရမှာ” ဟု သားက
ပြောပြီး “မနေ့ကပဲ အဖေက အိမ်အတွက် ဗီဒီယိုစက်တစ်လုံး ပို့လိုက်တာ
သွားရွေးရတယ်၊ အမေကြည့်ချင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကားဟောင်းတွေ ကြည့်လို့ရပြီ” ဟု
ပြောလေသည်။ မြမြခင် ယုံယုံပြီး “ဟုတ်လား” ဟု ပထမဆုံး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း
ပြန်ပြောသည်။

“ဒေါ်မြမြခင်တို့ကတော့ ကုသိုလ်ထူးပါတယ်နော်၊ သားသမီးတွေလည်း လိမ္မာ၊
ယောက်ျားကလည်း နိုင်ငံခြားက လိုသလောက် ပို့ပေးနေတာ၊ ကျွန်မတို့ဖြင့်
တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြေးလွှားနေရတာ အသက်တောင် မှန်မှန်မရှူနိုင်ဘူး” ဟု ကရင်
ဆရာမလေးက ရယ်မောအားကျစွာ ပြောပြီး သူ့တာဝန်အရ အရည်
အေးအေးတစ်ခွက် တိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“မင်းတို့အမေကို အရည်များများ သောက်ခိုင်းစမ်းပါဦးကွာ” ဟု သား
သမီးတွေဘက် လှည့်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ အမေကလည်း၊ အမေ အအေးကြိုက်သား မဟုတ်လား၊
ဘာသောက်ချင်လည်း ပြောလေ၊ ဘာလီ မကြိုက်လည်း တခြားဟာ ဝယ်ပေးပါ့မယ်
အမေရယ်”

ဟု သားကြီးက ဂရုစိုက်စွာ ပြောလေသည်။ ဒေါ်မြမြခင်က ပြုံးပြန်သည်။

တစ်သက်လုံး တပြုံးပြုံးနှင့် အသည်းမာစွာ နေနိုင်ခဲ့တဲ့ မြမြခင်ပဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ
ဖရုံစေ့နှင့် ကွာစေ့လှော် လဲစားခဲ့သော မောင့်ကို မှတ်မှတ်ရရ သတိရလာပြီး “မြ

ဘာကြိုက်သလဲဆိုတာ သားက မေးနေတယ်” ဟု အဝေးရောက် ခင်ပွန်းကို စိတ်ထဲက တမ်းတနေမိ၏။

မြကို အစွဲအလမ်းကြီးသည်ဟု မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ မြကလည်း မသိအောင် နေတတ်ခဲ့သည်။ “မောင် မရှိလည်း မြ နေလို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ မြက အစစအရာရာ စီမံ ခန့်ခွဲတတ်သူပဲ” ဟု ပြောစဉ်က နိုင်ငံခြားကို လိုက်ဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့၍ စကားနာထိုးသော စကားလားဆိုတာ မတွေးမိခဲ့။ သားသမီးတွေကို ဆွေမျိုးတွေနှင့် ထားရမှာ စိတ်မချနိုင်သည် တစ်ကြောင်း၊ မိမိအလုပ်မှာ တွယ်တာသံယောဇဉ် ကြီးမိတာလည်း တစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

သည်ကနေတော့ နှစ်အတန်ကြာ ရင်မှာ အောင့်အည်းထားရသော အလိုဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သားဘက် လှည့်ကာ တိုးတိုးပြောပြသည်။ သားမျက်နှာကလည်း သူ့အဖေနှင့် တူလိုက်တာ။

“ဂျင်ဂျာအေး သောက်ချင်တယ်”

သားက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ဆရာမက ကြည့်သည်။ သမီးက မျက်လုံးဝိုင်းနေသည်။

“ဂျင်ဂျာအေး ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“သောက်လိုက်ရင် ရှုတတလေး နေတယ်”

“ဂျင်ဂျာအေးက အခုမရှိတော့ဘူး ဒေါ်မြမြခင်ရဲ့၊ စပတ်ကလင်ပဲ ခေတ်စားနေတာ”

ဆရာမက ဝင်ရှင်းပြသည်။ မြမြခင် သိသားပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာသောက်ချင်သလဲဆိုလို့ သောက်ချင်တာ ပြောပြကြည့်ခြင်းသာပါပဲ။

“ဟုတ်သားပဲ အမေကလည်း သားဖြင့် ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး၊ စပတ်ကလင်ကလည်း အမေပြောသလို ရှုတတလေးပါပဲ၊ စပတ်ကလင် သောက်ပါလား၊ သားဝယ်ခဲ့ပေးမယ်၊ အအေးစိမ်ပြီးမှ ယူခဲ့မယ်”

မြမြခင် ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြန်သည်။

“နေပါစေ သားရယ်၊ ယူမလာပါနဲ့တော့၊ အမေက ဂျင်ဂျာအေးပဲ သောက်ချင်တာ”

သားက နားမလည်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

မြမြခင် ဆေးရုံက ဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒိုင်ယာရီဟောင်းလေးမှာ
စာတစ်ကြောင်း ရေးရဦးမည်။

“ဂျင်ဂျာအေး သောက်ချင်တယ်” လို့။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

ရှုမဝ၊ မတ်၊ ၁၉၈၇

<https://t.me/mmebooks>

ဖြတ်စား လျှပ်စား

ဒေါ်ခင်မမစိန်အကြောင်းတော့ သိပ်နားမလည်ပေ။အစကတော့ မိုးကုတ်
အဆက်အသွယ်ဖြင့် အနီလေး အပြာလေး နည်းနည်း ကိုင်ဖူးသည်။ ဒါကလည်း
မှန်ဖိုးပဲဖိုးလောက်ပါပဲ။ ခင်ပွန်းသည်က လခ ငါးရာကျော်ဘားဆုံးရထားသော
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မျှသာ။ သည်လခနှင့် ကလေးငါးယောက်နှင့် ဘယ်လို
စားသောက်နိုင်ပါမလဲ။ သူ့ဆေးလိပ်ဖိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကပင် လခ
လေးပုံတစ်ပုံခန့် ကုန်သွားသည်။သည်တော့ ဒေါ်ခင်မမလည်း ဟိုအလုပ်လေး၊
သည်အလုပ်လေး စမ်းလုံးကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရတော့သည်။

ဘွဲ့တွေ ဒီကရီတွေ ရမထားတော့ လခစား မလုပ်နိုင်။
ရလည်းလုပ်ချင်စိတ်မရှိတာအမှန်ပင်။ အစပထမ အထည်ဆိုင်ဖွင့်မည်စိတ်ကူးပြီး
စိန်ဂျွန်းဈေး အပေါ်ပိုင်းမဖျက်ခင်က ဆိုင်ခန်းငှား၍ထိုင်ဖူးသေးသည်။
ရှိသမျှလက်ဝတ်လက်စားလေးရောင်း အတိုးနှင့် ချေးသင့်သလောက်ချေးပြီး
ပေါ်ပင်အထည်စတွေ မော်လမြိုင်ဖောက်သည်တွေဆီကယူရသည်။
သို့သော်အင်နှင့်အားနှင့်မလုပ်နိုင်၍ ထင်သလောက်တွက်ချေမကိုက်။ တစ်ကိုက်
နှစ်ကိုက်စ လက်လီ ရောင်းရတော့ ကိုယ်ကလည်းမဖြတ်တတ် မညှပ်တတ်တာနှင့်
တစ်တောင်စ တစ်ထွာစတွေ အကျန်များပြီး အရင်းပါပြုတ်လုလု ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်

နောက်တော့ထိုဆိုင်မှာပင် မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေတင်ကြည့်သေးသည်။
အလှကုန်ဆိုတာကလည်း ခေတ်မီ ဆန်းပြားတာကိုသာလိုက်သုံးတတ်ကြ၍
ဝယ်ထားသမျှသည် သွေ့ခြောက်၍ လက်ကျန်ပစ္စည်းသာ များလာလေသည်။
တကယ်တော့ ဒေါ်ခင်မမ မလုပ်တတ်။ ပစ္စည်းတစ်မျိုး အသစ်အဆန်းပေါ်လာလျှင်
ရှိထားပြီး ပစ္စည်းကိုရသမျှဈေးနှင့် မြန်မြန်ကုန်အောင် ထုတ်ပစ်ရသည်။ သူက
ဝယ်ရင်းဈေးထက် ပိုရဖို့သာတွက်ပစ်နေ၍ ကြာလေ နစ်လေ
ဖြစ်နေတော့လေသည်။

'တော့ပါတော့ကွာ မင်းဆိုင်ထွက်တဲ့အလုပ် ၊ တစ်နေကုန်လဲသွားနေရတယ် ၊
ရပြန်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်'

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကတော့အေးဆေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲရုံးအလုပ်အပြင်
ဘာမှမလုပ်တတ်။လုပ်ဖို့လည်းစိတ်မကူး။ ဒေါ်ခင်မမ ကတော့
ကလေးငါးယောက်တာဝန်အပြင် မိမိကိုယ်တိုင် ကလည်းပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး
နေချင်သေးသည်။

နောက်ဆုံး စိတ်ဂျွန်းဈေး အပေါ်ဘက်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်မှ ဒေါ်ခင်မမ
စခန်းသိမ်းတော့သည်။ ရှိသမျှလက်ကျန်ပစ္စည်းလေးတွေကို ရုံးတကာလှည့်၍
ရုံးစာရေးမလေးတွေဆီ အကြွေးစနစ်ဖြင့်လိုက်ရောင်းသည်။ လခ ထုပ်ရက်မှာ
ခင်ပွန်းမျက်နှာဖြင့်ရအောင် ပြန်စုရသည်။အင်း ဒီအလုပ်ကမှ
တွက်ခြေကိုက်သေးတယ်ဟု ဒေါ်ခင်မမ တွေးစပြုသည်။
အလုပ်ကသင်တာပါပဲလေ။ အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်အပင်ပန်းခံတာထက်
သက်သက်သာသာနှင့် အမြတ်အစွန်းရဖို့အရေးကြီးသည်ပဲ။

သည်လိုနှင့်ပဲ ကုန်သည်လောကကို တစ်စတစ်စ တိုးဝင်မိပြီး
အကွက်လေးတွေမြင်လာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ထိုင်မိရာကအစ ပစ္စည်းသေးသေးလေးတွေကို လူမမြင် သူမမြင်
ကိုင်တွယ်ပြီး ငွေမြက်မြက်လေး ရတတ်တာကိုသိလာသည်။
လူအဝင်အထွက်နည်းသော ချောင်ကျသည့် ဆိုင်ခန်းတွေမှာ နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေ ၊
လပ်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းလေးတွေ ဗန်းပြတင်ကြပြီး အလုပ်ဖြစ်နေကြသည်။
ရောင်းချင်သည့်သူတွေကဒီနေရာကိုရောက်လာ ၊ ကိုယ်ကဝယ်နိုင်သူဆီ ခေါ်သွား
အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် ကိုယ့်အတွက်အလိုလို ပါပြီးသားပင်။ တစ်နေ့
လေးငါးဆယ်ရသည့်အခါရ၊ တစ်ရာနှစ်ရာ ရသည့်အခါရ။အဲ
အိတ်စိုက်ရသည့်နေ့လည်းရှိပေသပေါ့။ သို့သော် တစ်နေ့ကုန်
အိပ်ငိုက်အောင်ထိုင်ရောင်းပြီးမှ အရင်းပင် မကျေသည့် ဆိုင်အလုပ်ထက်တော့
ဟန်ကျတာကိုတွေ့ရလေသည်။

ကလေးတွေကလည်း အမေစောစော အပန်လာပြီး ဟန်ကျလျှင်ကျသလို
မှန့်ပဲသားရေစာ ဝယ်လာတတ်တာ၊ အိမ်မှာချောင်ချောင်လည်လည် ရှိလာတာ၊
ပြီးတော့ အမေ၏ ဆူဆူပူပူ အသံကို အိမ်မှာ မကြားရတာတော့နှင့်ပင်
ဝမ်းသာကျေနပ်နေကြသည်။ အမေ အလုပ်မဖြစ်သည့်နေ့တော့
အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ငြိမ့်ငြိမ့်သက်သက်နေရသည်ပေါ့။

ခင်ပွန်းသည်ကတော့ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမပြော။ ပြောပြန်လျှင်လည်း 'ရှင့်လခက'
အစချပြီး နောက်ဆက်တွဲဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ကြောက်လှပေသည်။
နောက်ဆုံး ယခင်ထက်ပိုပြီး စကားပြောကြမ်းလာတာ ၊
အနေအထိုင်သူကလက်လာတာ ၊ အပြင်အဆင် ဆန်းပြားလာတာကိုပင်
မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါ်ခင်မမ ကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူ့လုပ်ငန်းတိုးတက်ရေးကိုသာ
ကြံစည်ကြိုးစား နေရလေ၏။ ရတော့ ရရဲ့။ သည်လောက်ရတာ ဘာမှ
မဟုတ်သေးပါလား။ တစ်နေ့က မတင်ကြည် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း
အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာ ပွဲအပြင် အကြံအဖန် ကုလားဖမ်ထိုးပြီး သူ့အတွက်
ငါးရာလောက်ကျန်တယ်ပြောတယ်။ ရောင်းချင်သူကလည်း ခေါင်းကိုက် ဗိုက်နာ။
ငွေလိုနေခိုက် နေ့ချင်းညချင်း ရောင်းရမှဖြစ်မည့် အခြေ။ သူ့လက်ထဲ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတော့ 'အနည်းဆုံး ဘယ်လောက်ရရင်
လွှတ်မလဲ' ဟု မေးထားလိုက်သည်။ နောက်နှစ်နာရီလောက်နေရင် ပြန်လှည့်ခဲ့ဟု
ပြောလိုက်သည်။ သည်ကြားထဲပြေးရလွှားရပေါ့။ ပစ္စည်းကလည်း ကောင်းတော့
မှန်းတာထက်ပိုရသည်။ရောင်းသူ ပြန်လာတော့ 'အဲ့လောက်တော့ရမယ် ၊
အဲ့ဒါတောင်ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်းတွေ မို့ပါဆိုပြီး မနည်းပြောထားရတာ ၊ရောင်းချင်ရင်
တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ ရှေ့တင်ပြောကြည့်ဆိုပြီး မင်သေသေ
စေတနာပါဟန်ဖြင့်ပြောရလေသည်။ ရောင်းချင်သည့်သူကလည်း
သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် သူ့အလိုလို အားငယ်နေချိန် ၊ အနည်းဆုံးဈေးထက်
နှစ်ရာလောက်ပိုရသည်ဆိုတော့ 'မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ယုံပါတယ် ၊ အဲ့ဒီလောက် ရရင်
ရောင်းလိုက်ပါတော့' ဟုပြောရှာ၏ ။ ဤတွင် မတင်ကြည်တို့အလုပ်ဖြစ်ပြီပေါ့။

သည်တော့ ဒေါ်ခင်မမလည်း စားကျက်ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးရလေသည်။ အင်း စိန် ၊
စိန်၊ နားတစ်ဘက်မှာ ငွေ လေးငါးသောင်း တင်ထားနိုင်လောက်အောင်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေ ရှိနေဆဲပါကလား။ အဲလေ သူတို့ဆီက
ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ဖြစ်လာအောင်
လုပ်တတ်ဖို့တော့ကြိုးစားရမှာပဲလေ။ ဒါမှကမ္ဘာကြီးကတစ်ဘက်စောင်းနင်းမဖြစ်ဘဲ
ရှိတော့မပေါ့။

သည်နေ့ အိပ်ရာက စောစောထ၊ ဘုရားရှိခိုး၊အန်းကုန်း ဘိုးဘိုးကြီးကို
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကပ်၊ မယ်တော်ကြီးကိုစံပါယ်ပန်းကုံးတင် ၊
ကျန်သုံးဆယ်ခုနှစ်မင်း နတ်အားလုံးကို ပူဇော်ပသပြီးနောက်
အိမ်အတွက်စီမံသင့်တာကို အိမ်ဖော်မရွှေ အကူအညီဖြင့် စီမံကွပ်ကဲရသည်။

' မနက်စောစောမဂ်လာမရှိတဲ့ကားမပြောကြနဲ့။လာဘ်တိတ်တယ် ။ ဟဲ့
အငယ်နှစ်ကောင် ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ ၊ နင်တို့လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်အကျဉ်းပွပွ
ငါဒီနေ့အလုပ်ဖြစ်ရင် ဝယ်ခဲ့မယ်။သမီးအကြီးက အဖေအတွက်ထမင်းဘူး
ဘာညာပြင်လေးလိုက်အုံး။ကျောင်းဖယ်ရှိကားခ ညကငါပေးထားပြီးပြီနော် ၊
ကူရှင်ခကတော့နေဦး။ မရွှေ ငါ့ကို ဟိုပါတိတ်လိုချင်အပြာ မီးပုတိုက်ပေးစမ်း၊
သူနဲ့တွဲဝတ်တဲ့ ပုလရန်အကျဉ်း နင်သိတယ် မဟုတ်လား၊ အေး အဲ့ဒါပါတိုက်လိုက် ၊
အဲ့ဒီလိုချင်က လာဘ်ကောင်းတယ်။

ပါးစပ်ကလဲပြော ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရင်း ဒေါ်ခင်မမ
တက်ကြနေသည်။ ဒီနေ့ အခုပဲဖြစ်ပါစေ ၊ သူ့စိန်ကလည်း သိပ်ဆိုးပုံ မရပါဘူး။ ငါလဲ
စိန်အကြောင်း သိပ်မသိသေးတာခက်တယ်။ အင်း ဒါပေမယ့် မသိဘူး ပြောလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် အဝါလေးနည်းနည်း ဖောက်တာနော်
၊ ဘာညာပြောတာပေါ့ ။ သူကလဲ လိုချင်တာ နှစ်သောင်းတဲ့ ရုပ်မလား။ ဒါပေမယ့်
ကြည့်ရုံက သောင်းငါးထောင်လောက် ရလဲရောင်းမယ့်ပဲပြာ ။ သူက
အိမ်ခန်းဝယ်ဖို့ငွေလိုနေတာမလား။

မှာကြား ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်မမ သားရေအိတ်ကြီးကိုလျက် အိမ်က
ထွက်ခဲ့၏ ။ သူ့အိမ်ကတာမွေမှာ၊ စိန်နားကပ်ရောင်းချင်သူက
လမ်းသုံးဆယ်မှာဆိုတော့ ဒတ်ဆန်း တစ်ကျပ်ခွဲကားစီးပြီး လမ်းသုံးဆယ်ကို
အရင်သွားရသည်။ အင်း ကားလေးတစ်စီးလောက်ဝယ်နိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ။
အိမ်ကလူကြီးကလဲ နိုင်ငံခြားသွားရမဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး။ သူ့လခ တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့
ဘာမျှော်ကိုးပြီး လုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊ လုပ်ပါလား သူများတွေလို အိမ်ပွဲစား
ကားပွဲစား

လမ်းသုံးဆယ်ရောက်တော့ လေးထပ်တိုက်တက်ရတာ အတော်လေး
မောသွားသည်။

'အဲ့ဒါလေးတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ မမခင်ရယ်၊ ရွှေကတော့ရောင်းလို့လွယ်တယ်
၊ စိန်ကတော့ ဝယ်ရင်တစ်မျိုး ရောင်းရင်တစ်မျိုးမဟုတ်လား
ဘာပဲဖစ်ဖြစ်မမခင်ကိုပဲ ယုံကြည်လို့'

နားကပ်ရောင်းချင်သူ မအေးအေးမြင့်ကလဲ ဒေါ်ခင်မမရဲ့
မိတ်ဟောင်းကျွမ်းဟောင်းပါပဲ။ မိမိကို အားကိုးအားထားပြုသည်ဆိုတော့
ကူညီဖို့ဝတ္တရားလည်း ရှိပါရဲ့။ အဲဘဒါပေမယ့်ပေါ့။

'စိတ်ချ အေးအေးရေ မမခင် အတွက်ပွဲခမယူပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
တစ်ဆင့်ပြဦးမှာဆိုတော့ ကြားထဲကရှိသေးတယ်လေ သူတို့ကိုသာ
ထုံးစံအတိုင်းပေးရမှာ'

'ရမှာပေါ့ မမခင်ရယ်'

'အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် တစ်ရာကိုသုံးကျပ်နော်'

'ဟုတ်လား ပေးရမှာပေါ့လေ အေးလိုချင်တဲ့ဈေးသာရအောင်လုပ်ပေးပါတော်
အေးကလဲ ကလေးသုံးယောက်နဲ့မို့ အမေတို့အိမ်က ခွဲဆင်းရမှာ
အိမ်စပေါ်ဖတွေကလဲ များလိုက်တာ မမခင်ရယ်'

အေးပါကွယ် နောက်တစ်ခါ အိမ်ငှားချင်တဲ့သူရှိရင်ပြောနေင်
တာမွေဘက်မှာလဲရှိတယ်။

အင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လဲအိမ်ရှာနေတာ ပြောလိုက်အုံးမယ်

သည်လိုနှင့် စိန်နားကပ်ကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်လျက် သားဂေအိပ်ထဲ ထည့်ကာ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး စခန်းချနေကျ ဆိုင်ကိုလာရသည် ။ ပြီးတော့ဆိုင်တွေ လိုက်ပြီး
ဈေးတင်ကြည့်ရသည်။ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း
သောင်းခြောပဲထောင်ပဲပေးကြသည်။

ဒေါ်ခင်မမ လမ်းသုံးဆယ်ကို ပြေးရပြန်သည်။

'မမခင်လဲ အစွမ်းကုန် လုပ်တာပဲအေးအေးရေ တစ်ငါးထက်ကိုပိုမရဘူး
တခြားပြကြည့်ပါအုံးလား အေးရယ် မမခင်လဲ အားနာတယ်'

ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီစကားကို ပြောထွက်နိုင်ဖို့ ဒေါ်ခင်မမ အခါတစ်ရာမက
လွေကျင့်ခဲ့ရလေသည်။ ပြောတော့လည်း ချောလို့ပါပဲ ။မျက်နှာလည်း မပျက်တော့။
ပူအိုက်မောပန်းဟန် စတ္တူ ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေတော့ အေးအေးမြင့်က
အအေးတစ်ခွက်ဖျော်တိုက်ရပြန်သည်။

'မရောင်းဖြစ်လဲ မမခင် ဈေးကိုပြန်ပြီးပြောရအုံးမှာ၊
သူတို့ကဈေးကွက်မှာတင်လိုက်လို့ ဈေးပေးပြီးမှ ပစ္စည်းမရရင်
တခြားလူဖောက်ယူသွားရင် သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး ။ပစ္စည်းရှင်က
မရောင်းဖြစ်လို့ဆိုတာပြောပြရမှာ'

အေးအေးမြင့်မှာ နဂိုကလည်းဇေဝဇေဝ။ စဉ်းစားချိန်ကလည်းသိပ်မရ။

'မထူးပါဘူး မမခင်ရယ် ရောင်းလိုက်ပါတော့ အေးလဲဟိုဘက်မှာငွေချေ ရတော့မှာ'

ဒေါ်ခင်မမ စိတ်ထဲက ဝမ်းသာသွားသည်ကို မျက်နှာမှာမပေါ်အောင် မနည်းကြီး
ဖုံးကွယ်လိုက်ရသည်

'ဒီလိုဆိုလဲ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လိုက်ပါလား အေးရယ်'

ဟာ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး မမခင်၊ ဒီကိစ္စ မေမေ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ဒါ အေး ငယ်ငယ်က
ဝတ်တဲ့ပစ္စည်း ၊ အိမ်ငှားတာတောင် ယောက္ခမတွေဘက်က
ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတာလို့ပြောထားတာ'

အေးအေးမြင့်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ဒီလိုဆို ငွေကိုကော မမခင် ဘယ်လာပေးရမလဲ

တကယ့်စေတနာဖြင့် ကူညီဟန် ပြောရပြန်သည်။အေးအေးမြင့်
လိုက်လာလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မနက်ကတည်းက ဈေးမှာ စည်းဝါး
ရှိက်ပြီးသားပါ။

'မမခင်ကိုလဲ အားနာလှပြီ အမေက မမခင် ဘာလာလုပ်တာလဲ မေးလို့ အထည်စ

လာပြတာလို့ပြောထားတာ'

'ဒီလိုဆို ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် မမခင် လာခဲ့မယ် အောက်ကဆင်းစောင့်နေပါလား'

အင်းကောင်းသားပဲ ကျေးဇူးပါ မမခင်ရယ်

အင်း ပွဲခက လေးရံရှစ်ဆယ် ပွဲစား မသိတ်းတင်နဲ့ တဝက်စီ ဝေယူရမှာ သူ့ကိုနှစ်ရံလေးဆယ် ပေးရမယ် အေးအေးမြင့် ဆီက တကယ်ရမှာ လေးရံငါးဆယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ငါးကျပ်စိုက်ရမယ် ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ကိုယ်က တစ်ထောင်တောင် ကြားထဲက ရလိုက်တာပဲ

ဒီနေ့တော့ အိမ်စောစောပြန်ရမည်။ အိမ်အတွက်လိုအပ်တာတွေလည်း ဝယ်သွားရမည်။ နောက်သုံးလေးရက်လောက် အလုပ်မလုပ်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး။

နောက်တစ်ခေါက် ဈေးနှင့် လမ်းသုံးဆယ် ကူးရုံနှင့် ဒေါ်ခင်မမအဖို့ အလုပ်စခန်း သိမ်းလေပြီ။ ဒီလောက်လွယ်တာ မရှိတော့ပါဘူး ။ သို့သော် ဒီလိုတော့လည်းအမြဲ အဆင်ပြေတာမဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံး သားရေအိတ်ထဲတွင် ငွေပြည့်လျက် ဒေါ်ခင်မမ အိမ်ပြန်သည်။

ဈေးရှေ့က ဒတ်ဆန်းကားတွေအတွက် လူခေါ်ပေးသည့် ကောင်လေးတွေက လာအန်တီ ရှေ့ခန်းကနေရာရှိတယ် ဟု အလှအယက်ခေါ်ကြသည်။

'ကားခလေး အန်တီ'

ဒေါ်ခင်မမက တစ်ကျပ်ခွဲ ထုပ်ပေးသည်။

'ဟဲ့ တစ်ကျပ်ခွဲ မဟုတ်ဘူးလား'

'ရှေ့ခန်းကနှစ်ကျပ် အန်တီရဲ့'

ကားထွက်လာတော့ ဒရိုက်ဘာက စကားစမြည်ပြောသည်။

'တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေ လူလည်ကျတာဗျ။ ကားတစ်စီးကို ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲ သူတို့ပေးတာ။ဆယ့်တစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ကျပ်ခွဲရတယ်။ အဲ ရှေ့ခန်းက နှစ်ကျပ်ဘာညာလုပ်လိုက်တော့ နှစ်ကျပ်ရတာပေါ့ဗျာ'

'ဟယ် ဒါဆို သူတို့က ငါးမူးပိုရအောင် သက်သက် လုပ်တာပေါ့။ အခုခေတ် ကလေးတွေများ တော်တော်လည်တယ်။ တကတည်းတော် ဖြတ်စား လျှပ်စား'

အဖြူရောင်နှလုံးသား

သည်နေ့တစ်ရက်ပဲ နားမည်ကြံကာရှိသေးသည် လူနာအသစ်က
ရောက်လာပြန်သည်။ပြောမည့်သာပြောရသည် အပြင်သွားသည်ကိုပင်
စိတ်ကမဖြောင့် ။ဆေးရုံက လာခေါ်လျင်သေသေချာချာ မေးထားလိုက်ဖို့
လူနာနာမည် အဆောင်အမှတ် စသည် သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို
မှာရသည်။စာရွက်လွတ်နှင့် ခဲတံကိုလည်း စားပွဲပေါ် အသင့်တင်ထားခဲ့ရသည်။
ဒေါ်ဒေါ်က နားလေးသည်မို့ လာသည့်လူကို ရေးခိုင်းရန်ပြောရသေးသည်။
သို့တိုင်အောင် စိတ်ကမဖြောင့်။

ပြီးခဲ့သည့်လူနာကို ဆယ်ရက်တိတိ စောင့်ပေးလိုက်ရသည်။လူနာက အဖွားကြီး
အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။လူကတော့ ၀၀ဖြိုးဖြိုး ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ပြည့်စုံသည်။
ဖြစ်သည့်ရောဂါက ထုံးစံအတိုင်း သွေးတိုးရောဂါ။ဈေးများလိုက်သည်မှာလည်း
မပြောနှင့် ။သူတို့မိသားစုကလည်း အဖြစ်သည်းလိုက်သည်မှာ ဆိုစရာမရှိ။ဆရာဝန်
ညွှန်ကြားသည်က တစ်မျိုး သူတို့လုပ်ချင်သည်က တစ်မျိုး။သဘောပေါက်အောင်
ပြောပြလို့လည်းမရ။မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် စိတ်ညစ်ညူးရသည်။
သည်လိုလူနာမျိုး ဆယ်ရက်စောင့်ရပေလို့သာ။တစ်လလောက်များ စောင့်ရလျင်
ကိုယ်ပါ လိသွားမည်လား မသိ။

မနေ့ကပင် လူနာကို အိမ်အထိလိုက်ပို့လိုက်ရသည်။လူနာရှင်တွေကလည်း
အိမ်အထိပြန်လိုက်ပို့ပေးသွားသည်။လက်ဆောင် စားစရာတွေလည်း
ပေးသေးသည်။ဖြူကလည်း အတန်တန်ငြင်း၏။ပေးသူကလည်း အတင်းပေးသည်။
ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါဟု ဆိုသည်။ကျေးဇူးတင်ဖော်ရသည့်အတွက်
ပြန်၍ကျေးဇူးတင်မိရ၏။သူတို့ပြန်သွားတော့ စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါး လွတ်လပ်သွားကာ
ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်လိုက်မိသည်။သူ ပင်ပန်းနေသည်မို့ လူနာလာလျင် သူနာမည်ကို
မပေးဘဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်ချန်ထားရန် ဆေးရုံမှာ မှာခဲ့သည်။စိတ်ရောလူပါ
အနားယူပစ်လိုက်သည်။

သည်နေ့မနက် အိပ်ယာမှ လန်းဆန်းစွာ နိုးလာ၏။နေမြင့်အောင်
အိပ်လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ကျေနပ်မှုတစ်မျိုးရရှိကာ အားပြန်ပြည့်လာသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ပြီးတော့ တွင်းရေကို တဝကြီးချိုးပစ်သည်။ဖြူတို့ဘက်မှာ
တွင်းရေကိုသာ အားထားရသည်။ဆေးရုံက ပိုးသတ်ဆေးနဲ့သင်းသော
ရေကိုထိတွေ့ရဖန်များသဖြင့် တွင်းရေအေးအေးလေးကို ဖြူပိုနှစ်သက်သည်။
မိုးတွင်းဆိုလျှင် မိုးရေချိုးရသဖြင့် တစ်မျိုးလန်းဆန်းပြန်၏။ဖြူတို့အိမ်လေးကလည်း
နှစ်သက်စဖွယ် ။ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်မှာ သစ်ပင်တွေစုံအောင်စိုက်ထားသည်။
အိမ်ကတော့ တဲသာသာလေး။အပါးရှိတုန်းက စိုက်ထားသည့် အပင်တွေ
ဆိုပါတော့။အပါးဆုံးတာ ငါးနှစ်ပြည့်တော့မည်။အပါးမရှိကတည်းက
အမိုးသည်အိမ်မှာ သိပ်မနေ။နယ်လှည့်အမှုထမ်းနေသော အစ်ကိုနောက်ကိုသာ
တကောက်ကောက်လိုက်နေ၏။ဖြူကိုတော့ အပါး၏ညီမ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် စိတ်ချစွာ

ထားရစ်ခဲ့သည်။အမိုးက ကရင်အမျိုးသမီးဖြစ်သော်လည်း အပါးက မြန်မာလူမျိုးဖြစ်သည်။သို့သော်လည်း အမိုးနှင့်လိုက်အောင် အပါးကို အပါးဟုပဲ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ယခုအပါးမရှိတော့သော်လည်း အပျိုကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဒေါ်သည် အမိုးနှင့် အတူ ဆိုးတူကောင်းဖတ်နေလာခဲ့သည်။အမိုးသည် စိတ်ထက်သော်လည်း စေတနာကောင်း၏။ဒေါ်ဒေါ်သည် အေးဆေးပြီး ရိုး အ လှသည်။ သည်သမီးယောက်မကြား မည်သည့်ပြဿနာမှ မရှိခဲ့။သူတို့မိသားစုမှာ ဆိုးချင်ပေချင်သည်က အစ်ကိုသာပဲ ဖြစ်သည်။ဘာမဆို စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တတ်၏။ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် မနေချင်။ သူ့မှန်သည်ထင်ရာကို သူစွပ်လုပ်တတ်၏။ထို့ကြောင့် အမိုးက သူ့သားကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချ။နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ထိန်းနေတက်သည်။ လိုက်ထိန်းသည် ဆိုသည့်တိုင် သားဘက်ကမှန်သည်ထင်လျင် အမိုးကပါ သားဘက်က ရပ်တည်လေ၏။လိုက်လည်းလိုက်သည့် သားအမိ။

ဖြူသည် အစ်ကိုနှင့် အမိုးအကြောင်းစဉ်းစားမိရာမှ မောင့်ကိုလည်း သတိရမိပြန်သည်။မောင့်ကို အမိုးကရော အစ်ကိုကပါ သဘောကျသည် မဟုတ်ချေ။မောင်နှင့်ဖြူတို့မိသားစုက အခြေခံချင်းမတူ။ပေါင်းစည်း၍ မဖြစ်ဟု အမိုးတို့က ယူဆ၏။ဘာသာချင်းမတူတာကို ထားဦး။ မောင်၏နူးညံ့ပျော့ပျောင်းဟန်နှင့် ပြည့်ဝချမ်းသာခြင်းကပင် ဖြူတို့ဘဝနှင့် ကွာခြားနေ၏။ဖြူတို့မိသားစုက ဘဝကိုကျရာမှနေ၍ မတုန်မလှုပ်ရင်ဆိုင်တက်သည့် နေရာတွင် အသွင်တူကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနှစ်နေ့လုံး လူနာစောင့်ခဲ့ရသဖြင့် မောင်နှင့်မတွေ့ခဲ့ရချေ။ သည်တနင်္ဂနွေမှာ နားခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း မနားရပြန်။ မနက်ကတော့ မောင်နှင့်တွေ့စဉ်ကတော့ မတင်မကျ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းခလေးသိက္ခာကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးနိုင်ဘဲ မောင့်ရုံးကို သွားတွေ့ခဲ့ရသည်။ အားပြည့်လန်းဆန်းသော အပြုံးမျက်နှာဖြင့် မောင့်ဆီရောက်ခဲ့၏။ဆေးရုံနှင့်ကင်း၍ စက္ကူနံ့လှိုင်နေသော မောင့်ရှေ့ကစားပွဲမှာ ထိုင်ရသည်က ကြောင်စီစီတော့နိုင်သား။ စာရေးမလေးတွေက သိပြီးသားဖြစ်နေသော်လည်း မသိမသာ ချောင်းကြည့်ကြသေးသည်။မောင်က ခဏကလေးစောင့်နေနော် ဖြူဟုဆိုကာ သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို ဖတ်မကြည့်ဘဲ လက်မှတ်ထိုးနေ၏။ ကောင်လေးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လာချပေးသည်။ဖြူ သောက်နော်ဟု မောင်က ပြော၏။ဖြူ မသောက်ချင်တော့ဘူး ပြီးတော့မှ မောင်နဲ့အောက်ဆင်းပြီး တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ဖြူ ကြွေးပါ့မယ်ဟု ပြောလိုက်၏။ ဖြူက ဝင်ငွေကောင်းနေတာကိုး ဟု မောင်ကပြောပြီး သူ့အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေလေသည်။

ရုံးနှင့်နီးသော နန်းယုစားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။လုံချည်ပြာပြာ အကျီ ဖြူဖြူနှင့် မဟုတ်ဘဲ ပန်းရောင်အကျီ ဝီဖျော့ဖျော့ အနက်ရောင်စပ်ထားသော ကရင်လုံချည်စင်းလေးနှင့် ဖြူကိုမောင်က ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်၏။ခေါင်းပေါ်မှာ ကက်ပ်အဖြူကလေး ဆောင်းမထားသဖြင့် ဖြူမျက်နှာက ရှင်းနေသည်။ ကက်ပ်လေးဆောင်းထားမှ ဖြူကပိုလှတာဟု မောင်ကပြောဖူးလေသည်။

“ စားလေ ဖြူ ၊ မောင်ကစောစောလေးတင်ပဲ ထမင်းစားထားလို့ ၊ ဖြူ လာမယ်မှန်းမှ မသိတာ ”

“ အစောကြီး ရှိသေးတယ် ထမင်းစားပြီးနေပြီလား ”

“ မဆာသေးပါဘူး သူများတွေ စားနေတာတွေ့တာနဲ့ ဝင်စားလိုက်တာ ”

“ စာရေးမလေးတွေက အတင်းခေါ်ကြွေးလို့ ဆိုပါတော့ ”

မောင်က ရယ်မော၏။

“ ဖြူက သဝန်တို့တက်သားပဲ ၊ သဝန်တို့တက်ရင် စာလည်း စာနာတက်ရမယ် ”

ဖြူ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိလေသည်။

“ သဝန်တို့လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ၊ ဖြူက မောင့်ကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား ၊ အဲ့ဒါ စိတ်မကောင်းလို့ပါ ”

“ ဟော ကြည့် ၊ ဖြူ စကားလွဲပစ်လိုက်ပြီ ”

“ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ် ၊ ဖြူဘဝကို မောင်နားလည်အောင်လို့ပါ ”

“ ကဲပါ ဖြူရယ် နှစ်ယောက်အတူတူ စားကြမယ် ”

ဖြူနှင့် မောင်တို့ကြားတွင် ပြဿနာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိဘူးဆိုသည့်တိုင် ရင်တွင်းခံစားချက်လေးတွေကတော့ အသီးသီးရှိခဲ့ကြသည်သာ။ မောင်ကဖြူအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သဘောမကျနိုင်သည်ကို ဖြူ နားမလည်။ ဖြူတို့အလုပ်ကို စေတနာဟု မောင်မမြင်ဘဲ စိတ်မချစရာ အဖြစ်သာ မောင်မြင်သည်။ လူနာကို သွားကြည့်ဖြူစွာ ဆက်ဆံခြင်းသည် မိန်းကလေးတို့၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိခိုက်စေပါသလား။ မောင်နှင့်ဖြူတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အဖြစ်ကပင် ဖြူအပေါ် အထင်သေးစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသေးလား မသိ။

“ စားလေ ဖြူ ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ”

မောင်နှင့်တွေ့မှ အားရပါးရစားမည့်ဟု တွေးကာ ဘာမျှမစားဘဲ နေခဲ့သော ဝမ်းသည် အလိုလိုပြည့်သွားလေသည်။

“ ဒီ တနင်္ဂနွေတော့ မောင်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်မှာပါနော် ”

ဖြူသည် မောင့်ကိုသာ မဝံ့မရဲ မော်ကြည့်မိလေသည်။

“ဖြူ မနေ့က အော့ဖ်ရတယ်မောင် ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ နားဦးမယ်လို့ မှာခဲ့တာပဲ ၊ ဒီနေ့မှ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ ပြောတော့မပြောနိုင်ဘူး မောင် ”

မောင်က သက်ပြင်းကို မသိမသာချ၏။ဖြူကလည်း ခိုး၍ရှိက်လိုက်မိသည်။ ဖြူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်လာတော့ မှာထားသော အစားအစာတွေ သည်အတိုင်းကျန်ရစ်လေသည်။

“ ဖြူ ကို မောင် ဘယ်အထိ လိုက်ပို့ရမလဲ ဟင် ”

“ နေပါစေ မောင် လိုက်မပို့နဲ့တော့ ဖြူ ဈေးဝင်ဦးမှာ”

“ စနေနေ့အထိ ဖြူအားနေမယ် ဆိုရင်တော့ ရုံးဆင်းရင် မောင် ဖြူတို့အိမ် လာခဲ့မယ် ”

ဖြူက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးကာမှ မောင့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်မိလေသည်။

“ နေဦး မောင် ”

မောင်က ရုပ်စောင့်နေ၏။

“တကယ်လို့များ ဖြူ ဂျူတီပြန်ဝင်နေရရင် မောင့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

မောင်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

ဈေးထဲမှာ လှည့်၍မိန်းမအသုံးအဆောင်လေးတွေ လိုက်ဝယ်နေမိသော်လည်း စိတ်မပြောင့် ၊ မောင့်ဆီကိုလည်း အတွေးကရောက်သည်။ အိမ်ကိုလည်း စိတ်မချ။ လူနာရှင်တစ်ဦးဦးများ ရောက်နေလေမလား။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့စကားပြောလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား ။ဖြူ ဘယ်လောက်ပင် နားချင်သည်ဆိုဆို အရေးကြီးသည့် လူနာတစ်ဦးရောက်လာလို့ ဆရာမငှားချင်သည်ဆိုလျှင် ဝါဒီထဲက ဆရာမတွေက ဖြူ အား မအား အရင်ကြည့်ကြသည်။ဖြူ အားနေလျှင် ဖြူ ဆီသို့ပင် လွှတ်လိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ဖြူနှင့်ဆိုလျှင် လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေသည်တဲ့။ ဖြူက လူလွတ်ဆိုတော့ အချိန်ကိုလည်း လေးစားသည်။လူနာကိုလည်း ဂရုစိုက်နိုင်သည်။သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တွေ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်းလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်သည်။ဖြူ စေတနာကို အားလုံးနားလည်ကြသည်။သို့သော် မောင်ကတော့ ဖြူသည် ငွေကြေးအတွက် မနားမနေ ရှာဖွေလုပ်ကိုင် နေသည်ဟုသာ ထင်နေဆဲတည်း။အင်းလေ ဖြူဘဝကိုမှ မောင်နားမလည်ဘဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖြူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ဒေါ်ဒေါ်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ဖြူ ရင်မောသွားသည်။သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သည်တနင်္ဂနွေလည်း မောင်နှင့်လွဲရပေဦးမည်။

“ဘယ်နေ့လာရမယ်လို့ ပြောသွားလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲ့ဒီစာရွက်ထဲမှာ ရေးခိုင်းထားတယ်လေ၊နာမည်ရော အခန်းရော”

“ဘယ်နေ့လဲလို့မေးတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ၊ ဒီနေ့လား နက်ဖြန်လား”

ဖြူက အသံမြင့်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်မည့် လူနာတွေက နေ့ချင်းလာခေါ်တက်သည်။

“ အော် အေးအေး စောစောပြန်ရောက်ရင်လည်း ဒီနေ့ လာခဲ့ပါတဲ့ ၊ နောက်ကျရင်တော့ နက်ဖြန်မှ လာပါတဲ့၊ မနက်ဖြန်ပဲ သွားတော့ပေါ့”

ဖြူသည် မောမောနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘာဟင်းချက်ထားလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟေ ဆီးချိုရောဂါ ဆိုလားပဲကွယ်’

ဖြူသည် စိတ်မောလွန်းသဖြင့် ဘာမှ ထပ်မမေးဖြစ်တော့ပေ။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်လေးကိုသာ ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစာရွက်ကလေးတစ်ခုသည် တစ်ချိန်က ဖြူနှင့်မောင့်ကို တွေ့ဆုံစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဆရာမလေးက အငယ်လေး ရှိသေးတာကိုး”

သည်တုန်းက မောင့်ကို မမြင်ဖူးသေး။ မောင့်မိခင်ကို မြင်မြင်ချင်း တော်တော် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သည့် မိန်းမကြီးပဲဟု စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးလိုက်မိ၏။ အဝတ်အစားကလည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။ မျက်နှာကလည်း ချိုသည်။ စိတ်ကတော့ အမှိုးတို့လိုပင် ထက်မြတ်ပုံရ၏။ ဖြူသည် ပထမဆုံး လူနာအမျိုးသမီးကြီး၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်နာမည် ဒေါ်မေအောင်နော်”

ဖြူက မိတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လူနာအမည် ရောဂါအမျိုးအစား စသည်တို့ကို လူနာမှတ်တမ်းထဲတွင် တွေ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဖြူက သင်တန်းပြီးစ အလုပ်ခန့်စာမရမီ ဝင်လုပ်ရသည်မို့ စိတ်က အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့နေသေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မိမိကိုယ်ကို အားပေးလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည့်အနေဖြင့်ပါ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ဘုရား သင်္ကြား မ တာပါပဲကွယ် ၊ အန်တီကလေး သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာမလေး ရပါစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေတာ ၊ ဆရာမလေးက စိတ်ထားဖြူစင်ပုံရပါရဲ့၊ အင်း စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ဆရာမလေး ကျန်းမာပါစေ ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဒါထက်နေပါဦး ၊ သမီးနာမည်က ဘယ်သူကွယ့်”

“နော်လေးဖြူပါ အန်တီ”

“အော် ဆရာမလေးက ကရင်လား ၊ ရုပ်ကတော့ မြန်မာရုပ်ကလေးနော် ၊ မြန်မာလိုဆိုရင် မလေးဖြူပေါ့နာမည်လေးက လှလိုက်တာ”

“ဖြူ အဖေက မြန်မာပါပဲဖြူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး မြန်မာဆန်ကြပါတယ်၊အိမ်မှာ မြန်မာဘုရားလည်း ရှိတယ်၊ဖြူ ဒေါ်ဒေါ်က ဘုရားတရား သိပ်ကြည်ညိုတာ”

“ဪ ဪ ကောင်းတာပေါ့ကွယ် ၊ အင်း ကျွတ် ကျွတ် ဗိုက်ထဲက အောင့်လိုက်တာကွယ်၊အန်တီလေ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘာရောဂါမှ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ခုမှ ဟိုနားကအောင့် ဒီနားကအောင့်နဲ့ မြန်မာလိုတော့ လေပေါ့ကွယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ ဪ အင်း ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ၊ ခဏနေဦးနော် ၊ဖြူ ရုံးခန်းထဲမှာ လက်မှတ်သွားထိုးလိုက်ဦးမယ်”

ဖြူသည် လူနာကို အလိုက်အထိုက် စကားပြောတက်ရန် အတော်ကြိုးစားရဦးမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သင်တန်းကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင် လူအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုလို နဖူးတွေ ခူးတွေ အလုပ်ခွင် ဝင်သောအခါ စိတ်က ပူပန်ကြောင့်ကြမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။တကယ်တော့ ဖြူသည် ယခုလို စပါယ်ရှယ်နပ်စ် ဝင်မလုပ်ဘဲ တာဝန်ကျမည့် အလုပ်ကို စောင့်ဆိုင်းပြီး အနားယူနေမည်ဆိုရင်တော့ ရပါ၏။သို့သော် ဖြူ အလကား မနေချင်။ သင်တန်းကာလ တစ်လျှောက်လုံး ချို့ချို့တဲ့တဲ့ဖြင့် ခြိုးခြံချွေတာနေခဲ့ရသော အမိုးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို အေးဆေးသက်သာ အနားယူစေချင်ပြီ။အမိုးသည် ခြံထဲတွင် မြေကြီးနှင့် လက် မပြတ်အောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ယခု ခြံကို ပစ်ကာ သူ့သားကြီးနောက်ကို လိုက်နေနိုင်ပြီ ဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာ၏။ဖြူ အလှည့်ပေပဲ။

“ဆရာမရယ် ဆီးတွေ ဝမ်းတွေ စစ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ အင်း ၊ အန်တီကလည်း ရွံတက်တာနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲကွယ် ၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာလည်း ဆီး ဝမ်း မသွားတက်ဘူးကွယ့်”

“ဒီလိုဆိုလည်း အိမ်သာထဲထိ ကျွန်မတွဲခေါ် သွားပါ့မယ်”

“အို ဆေးရုံက အိမ်သာတွေက ရွံလှသကွယ်”

အင်း သဘောကောင်းသလိုလိုနှင့် အတော်ကြေးများသည့် မိန်းမကြီးပါလားဟု အောက်မေ့လိုက်မိလေ၏။ ထူထူထောင်ထောင် ရှိပါသေးလျက် ချေးကိစ္စ သေးကိစ္စပါ ကရိုကထ ခံရဦးမည်ဆိုတော့ မလွယ်။ သို့သော် တက်နိုင်ပါဘူးကွယ်။

“ကုတင်ဘေးမှာ လိုက်ကာ ကာထားမှာပဲ အန်တီ ၊ ရှက်စရာတော့ မရှိပါဘူး ဟင်း ဟင်း”

“အင်းလေ ဆေးရုံရောက်မှပဲ ဖြစ်သလိုပေါ့ ၊ အန်တီက ဆေးရုံမတက်ချင်ပါဘူးကွယ် ၊ သားက အတင်းတက်ခိုင်းလို့ ၊ မြန်မာဆေးနဲ့ ကုလည်းရတာကိုး”

“ဆေးရုံမှာဆိုတော့ လူလည်းအနားရတာပေါ့ အန်တီ”

“အင်း အင်း ၊ အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ၊ အိမ်မှာဆိုတော့ စိတ်ကနားတောင် လူကမနားရပါဘူးကွယ် ၊ အိမ်က ကောင်မလေးတွေကလည်း အန်တီက စိတ်တိုင်းကျတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီး သား အတွက်လည်း တာဝန်က အကြီးသားကွယ် ၊ သားကလေ လူကသာ ရုံးမှာ အရာရှိကြီးဖြစ်နေပေမယ့် မအေကိုတော့ ဆိုးချင် နဲ့ချင်တုန်းကွဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လားကွယ် ၊ ဖအေကလည်း မရှိ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီ”

သည်တုန်းကတော့ ယခုပြောနေသည့် သူ့အကြောင်းသည် ဖြူချစ်သူဖြစ်လာမည့် မောင့်အကြောင်းဟူ၍ မထင်မှတ်ခဲ့သေး။ လူနာကို အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောရင်း ၊ အဖျားတိုင်းရင်း ၊ ရေပတ်တိုက်ရင်း ၊ နားထောင်ရသော လူနာအလိုကို လိုက်၍ စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ရသော အကြောင်းအရာတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“လာရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ် မအေကို အရမ်းဂရုစိုက်တဲ့ကောင် ၊ အင်းလေ သူကလေး သုံးနှစ်သားအရွယ် ကတည်းက ဖအေဆုံးသွားတာကိုး”

“အို ဟုတ်လား”

ဖြူသည် ဖခင်မဲ့သူချင်းမို့ စာနာလိုက်မိ၏။ ဖြူကတော့ အရွယ်ရောက်မှ ဖခင်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် သူ့ထက်စာလျင် ကံကောင်းသေးသည်ဟုလည်း အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

“အန်တီကတော့လေ သားလေးမျက်နှာမငယ်ရအောင် ထားခဲ့ပါတယ်။အန်တီတို့ မိဘတွေက နည်းနည်းပါးပါးရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ၊အဲဒါလေးနဲ့တင် ရင်းနှီးပြီး အတိုးအရင်း ချစားလာခဲ့တာ၊အန်တီမိဘတွေက မန္တလေးကလေ ၊ ဟိုမှာလဲ ပွဲရုံတွေ ကျန်ခဲ့တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သွားပြီး ကြပ်မတ်ပေးရသေးတယ်၊ခရီး ခဏ ခဏ ထွက်ရတော့လည်း အအိပ်မမှန် အစားမမှန်ပေါ့ကွယ်၊အင်း လောဘ လောဘ”

အဒေါ်ကြီးက ညည်းညူလိုက်သော်လည်း ဖြူသည် မြေကြီးထဲတွင် ကြက်ယက်သလို ယက်၍ အစာရှာခဲ့ရသော အမိုးဘဝကို တွေးမိကာ စာနာလိုက်မိ၏။အပါးဆုံးတော့ အမိုးတွင် အင်းစိန်မှ အိမ်လေးတစ်လုံးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ပညာဆုံးခန်း မတိုင်သေးသော သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ၊ ရိုးအလှသော ယောက်မတစ်ယောက်နှင့် အမိုးသည် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ အပင်ပန်းခံခဲ့ရသည်။

“ဒါထက် ဆရာမလေးရယ် အိမ်က ထမင်းလာပို့ရင် ငါးသလောက်လေး ပေါင်းလာခဲ့ဖို့ အန်တီမှာထားခဲ့တယ်၊အဲဒါ စားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ၊ သားမသိအောင် မှာခဲ့ရတာလေ၊ အန်တီကလည်း ငါးသလောက်ပေါင်းက ကြိုက်ပါဘိသနဲ့”

“ဪ အင်း ၊ စားပေါ့ အန်တီ ၊နည်းနည်းပါးပါး စားပေါ့”

ဖြူသည် သူတစ်ပါးအကြောင်းကို နားထောင်ရမှာ ငြီးငွေ့လှသော်လည်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ကာ နားထောင်ရင်း ဆရာဝန်ကြီးလှည့်လာမည့် အချိန်ကို မျှော်နေမိလေသည်။

လူနာ အဒေါ်ကြီး၏ ‘သားကလေး’ ဟူသော အသံကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်၍လာလေသည်။

“မေမေက ဆရာမချောချောလေး ရထားလို့ ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟောကြည့် ဆရာမရေ သားကို မုန့်သာဝယ်ကြွေးလိုက်ပေတော့”

ဖြူသည် အလိုက်သင့်လေးပြီးကာ သူ့မျက်နှာကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိ၏။ သူ့အမေ အပြောအရ မအေကို ကပ်ခွဲတတ်သည့် ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ဖော်ရွေလေးနက်သော မျက်နှာမျိုးကိုမြင်ရသဖြင့် မဆိုးပါဘူးဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဆရာမလေးက သဘောလည်းကောင်းတယ် သားရဲ့ ၊ အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ၊ ဆေးရုံရောက်တော့ အနားယူရတာနဲ့တင် အားရှိလာသလိုပါပဲ၊ မနက်ကလည်း ထမင်းစားကောင်းလိုက်တာ ၊ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ အဲ့”

“ဟော ကြည့် အမေတို့တော့ လုပ်ပြီ ၊ ဆရာမ မေ့မေ့ကို အလိုမလိုက်ပါနဲ့၊ မေမေကတော့ အစားအသောက် မဆင်ခြင်ဘူး၊ သူကြိုက်တာဆို အတိုင်းအဆမရှိ အရမ်းစားပစ်တာ”

ဖြူသည် အလိုက်သင့်ပင် ပြုံး၍နေလိုက်ရ၏။ ဪ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများကျတော့လည်း ရောဂါကို ရှုဖွေမွေးမြူကြသည်ပဲ ။ အမိုးတို့လို အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး ငါးပိရည်နှင့် တင်းတိမ်ရသူများမှာတော့ ကျန်းမာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း ၊ ဖြူသည် လူနာနှင့် ဧည့်သည်တွေကို ထားခွဲကာ နေရာမှ ခေတ္တရှောင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဧည့်သည်ချိန်ကုန်မှ ပြန်လာသည်။ လူနာ၏ သားဖြစ်သူသည် နေရာမှထရန် ဟန်ပြင်ဆင် ရှိသေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာမ မလေးဖြူ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာမ မနက်ဘက်လာရတာ အဝေးကြီးပဲနော် ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်”

“ဘက်စံကားစီးရတာ ခရီးထောက်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လာကြိုပေးပါမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင် ကျွန်မအိမ်ကို သိလို့လား”

“ဟိုနေ့က ကျွန်တော်လာခေါ်တာလေ ဆရာမ မရှိဘူး”

“ဪ ဪ ဪ ၊ အိမ်ဝေးပေမယ့် ကျွန်မအချိန်မီရောက်အောင် လာနိုင်ပါတယ်”

ဖြူအသံတွင် မာနသံ ပါသွားလေသလားမသိ။

“ကျွန်တော်က ဆရာမ ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ပါ ခင်ဗျာ”

သားဖြစ်သူ၏ စေတနာပိုမိုအတွက် မိခင်ဖြစ်သူကပင် မျက်နှာထား အနည်းငယ်ပြောင်းသွားသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင် ဒါ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

“သားကတော့ ဒီလိုပဲကွဲ့ ၊ ဘယ်သူမဆို စေတနာက အင်မတန်ကောင်းတာ ၊ ကူညီချင်တယ်လေ ၊ ဟင်း ဟင်း ဘယ်သူမဆိုပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဪ လူတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေကိုပါ သိနိုင်အောင် ဖြူ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာပါလားဟု အောက်မေ့ခဲ့မိလေ၏။

နောက်တော့လည်း မောင်သည် သူ့မိခင်ဆီကို ညနေတိုင်း မှန်မှန်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မောင့်မေမေ ရောဂါကလည်း အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်ကာစမို့ မခွဲမစိတ်ရဘဲ ဆေးရုံမှ ဆင်းရသည်။ ဖြူသည် ပထမဆုံးစောင့်ရသည့်လူနာ ကျန်းမာစွာဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားသဖြင့် ပျော်သွားခဲ့သည်။

“အိမ်ရောက်ရင်တော့ အစားအသောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်နော် အန်တီ”

“အေးပါ ဆရာမလေးရယ် ၊ ခုလို ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဖြူသည် လူနာအတွက် ပစ္စည်း ပစ္စယများကို သေသေချာချာ သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးပေး၏။

အိမ်မှ အကြိုရောက်လာသောအခါ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာမပါ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော်အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လာပါဗျာ”

“လာပါ ဆရာမရယ် အန်တီတို့အိမ်လည်း ဝင်လည်ပါဦး၊ လိုက်ခဲ့ပါ ဆရာမရဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ အားနာသဖြင့် လိုက်ခဲ့မိသည်။ နောက်တော့လည်း သည်လူတွေနှင့်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါပဲ။ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ရောက်လျှင် နားလည်းနားချင်သေးသည်။ သို့သော် မောင်တို့အိမ်ရောက်တော့ အတင်းဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဆင်းရဲသေးသည်။ ပြည်လမ်းမှ ကြီးကျယ်ခန်းနားသော အိမ်ကြီးက ဖြူ့ကို အံ့ညူစေသည်။ ဪ ဘဝကို ရုန်းကန်ကြသည့် မုဆိုးမချင်းတူသော်လည်း အခြေခံချင်းကမူ မတူတာပဲ။ ဒါနဲ့များတောင် အအိပ်ပျက် အစားပျက်ပြီးတောင် စီးပွားရှာခဲ့ရသေးသည်တဲ့။

ခါးသက်ချိုဆိမ့်သော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုသောက်ရင်း စိတ်ကအမိုးဆီ ရောက်နေသည်။ ပထမဆုံးလုပ်အားခကို အမိုးဆီအပ်ချင်လှပြီ။ သင်တန်းကာလတစ်လျှောက်လုံး စတိုင်ပင်ရသည့်ငွေနှင့် မလောက်တိုင်း အမိုးလက်ထဲမှသာ တောင်းသုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“နောက်လည်း လာလည်ပေါ့ ဆရာမလေးရယ် ၊ ကဲ မောင်သောင်းရေ ဆရာမလေးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်”

“အို မေမေကလည်း သားလိုက်ပို့မှာပေါ့”

ဖြူ့ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သူများကားကို ကပ်စီးရခြင်းသည် ကျေးဇူးတင်ခြင်း၏ အကျိုးခံစားရခြင်းပေပဲလား။ ရှိစေတော့ ဖြူက လိုက်ခဲ့မိပြီ။

“လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့ ဖြူ့ဘာသာ ပြန်ပါတော့မယ်”

လေသံကို ပျော့ပျောင်းစွာထိန်း၍ပြောသောလည်း စကားလုံးတွေက မချောမွေ့။

“အို မဟုတ်တာ ဆရာမလေးရယ် ၊ အိမ်တိုင်ရာရောက်ပို့ပေးမှာပေါ့ ၊ ကဲ သားရေ

သားကိုယ်တိုင်ပဲ ပို့လိုက်ပါနော်”

သည်ကတည်းက ဖြူတို့ဘဝပုံစံနှင့် မောင်တို့ဘဝ အသွင်မတူပုံကို သိခဲ့ဖူးကောင်းသား။မောင်လိုက်ပို့တာကို ဖြူကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလားခဲ့လေသလား။မောင့်အကြည့်နှင့် မောင့်အပြောအဆိုတွေကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည့်ကြားကပင် သာယာခွဲမိလေသလား။ ဖြူကိုယ်တိုင်ကလည်း လူ့ဘဝနှင့်ယှဉ်လျှင် အတွေ့အကြုံများစွာ နှုန့်ယှဉ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာမြင့်မီသော ကာလမှာ မောင်၏ချစ်ရေးဆိုမှုကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“သုံးနှစ်သုံးမိုး စဉ်းစားရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူးအေ ၊ ညည်းဟာက အလုပ်မှ လုပ်မယ်မကြံသေးဘူး ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ရိုးသားလှသော အပျိုကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဒေါ်က အံ့သြစွာရေရွတ်ခဲ့သည်။

“မိဖြူဟာ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိလှပြီ အောက်မေ့တာ ၊ ဘဝအခြေခံချင်းမတူတဲ့သူကို ရွေးတာသိပ်မှားတယ်”

အမိုးက အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ပြောသည်။ဖြူသည် မောင့်ကိုချစ်မိတာ မှားတယ်ဟု ဆင်ခြင်မိသော အချိန်သည် မိန်းခလေးတစ်ယောက်၏ ကတိစကားကို ပြန်လည်နှုတ်ပယ်ရန် များစွာနောက်ကျခဲ့လေပြီ။

နှင်းစက်တို့ သိပ်သည်းစွာကျရောက်နေ၏။ဆောင်းဝင်စဖြစ်သော်လည်း လူနေအိမ်ခြေကျဲပါးရာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် သဘာဝက ပိုင်နိုင်စွာ လွှမ်းခြုံထား၏။ နံပါတ် (၈) ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရသောဖြူသည် အနွေးထည် မဝတ်ဘဲ အလျင်စလို ထွက်လာခဲ့မိသော အဖြစ်ကို နောင်တရနေမိ၏။ညက မောင့်အကြောင်း စဉ်းစားပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့သဖြင့် ယခုမနက်အိပ်ယာမှ မနည်းကြိုးစား၍ ထခဲ့ရသည်။ ဖြူအလုပ်တာဝန်ကို အချိန်နောက်ကျမှ ရောက်မည်ကို ဖြူမလိုလားချေ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် အလုပ်ကို မထိခိုက်စေချင်ပေ။သည်တစ်ပတ် အမိုး အစ်ကိုနောက် လိုက်သွားသည်မှာ ကြာသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် လွမ်းသလို ဖြစ်နေမိသည်။အမိုး၏ စကားများကိုလည်း ကြားယောက်၍ နေမိ၏။

“အမိုးတို့တုန်းကလည်း မိဘသဘောမတူဘဲ ယူခဲ့ကြတာပါပဲ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ မှန်တယ်ထင်ခဲ့ကြတာပါပဲ ၊ ဒါပေမယ့် အမိုးတို့ အပါးတို့က လူမျိုးချင်းဘာသာချင်း မတူပေမယ့် ဘဝချင်းတူတယ် ၊ ဒါကြောင့် မြဲတာပေါ့”

အမိုးက သူနားလည်သလို ရှင်းပြခဲ့၏။ဖြူကတော့ အမိုး၏ စကားအနက်ကို ကျယ်ဝန်းစွာ တွေးတောခဲ့မိသည်။သို့သော် ယခုအချိန်မှာ ဖြူဘက်က ဘာကိုအကြောင်းပြမည်နည်း။

“မေမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြူကထင်တယ် မဟုတ်လား ၊ ဒါတော့ ဖြူမှားသွားပြီ ၊ မေမေက သားသဘောပဲတဲ့ ၊ မယုံရင်မေးကြည့်”

မယုံနိုင်စရာပေပဲ ။ သို့သော်လည်း မောင်ပြောသလိုတော့ မေးမကြည့်ဖြစ် ။ မောင်တို့အိမ်ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ရန်ပင် စိတ်မကူးမိ။အမိုးက ဘဝချင်းမတူဘူးလို့ ပြောတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့။

ဂိတ်ဆုံးမှ စစီးရသော်လည်း ဘက်စုံကားပေါ်မှာ လူတွေပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ ဖြူသည် မတ်တတ်ရပ် စီးမြဲအကျင့်အတိုင်း ထိုင်ခုံလက်ရမ်းတစ်ခုကို မှီ၍ရပ်လိုက်သည်။

“မဖြူ ဒီမှာ လာထိုင်ပါလား”

ဪ ဖြူသည် စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်လိုက်၏။သူ့ကို သည်ကားပေါ်မှာ တွေ့နေကျ ။ သူလည်း ရုံးတစ်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသည်။အလုပ်ခွင်ဝင်ရန် အိပ်ယာမှ စောစီးစွာ ထရသူများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ဖြူက ဘာဘာညာညာ ပြောမနေတော့ဘဲ သူထပေးသောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။သူက ဖြူကို ရိုးသားစွာပင် ကြည့်နေသည်။ ‘ဆေးရုံကြီးကို’ ဟုပြောကာ ဖြူအတွက် လက်မှတ်တစ်စောင်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ဝယ်လိုက်သည်။ဖြူက ကားခပေးရန် အသင့်ထုတ်ထားသော အကြွေများကို လှမ်းပေးလိုက်သောအခါတွင်လည်း မငြင်းဆန်ဘဲ ယူလိုက်လေသည်။သူက ဖြူဆင်းသည့် လမ်းမတော်တွင် မဆင်းဘဲ ဆက်စီးသွားတက်သည်ကို ဖြူ သတိထားမိ၏။သည့်ထက်ပို၍တော့ သူ့ကို စိတ်မဝင်စား။ဖြူတို့လို မိန်းကလေးတွေမှာ သွားရင်းလာရင်း တွေ့တတ်သော ယောက်ျားတွေက အများသား မဟုတ်လား။

ဆေးရုံရောက်တော့ ရုံးခန်းထဲ မသွားမီ လူနာကို အရင်ဦးစွာ သွားကြည့်မိသည်။ မည်သည့်လူနာမဆို ဆရာမအလာကို စိတ်စောစွာ မျှော်တက်သည်ကို သိသောကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

လူနာသည် အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးသည်။အသားဖြူ၍ ရုပ်ရည်ချောမောပုံရသည်။ကပိုကရီ အိပ်နေသဖြင့် အသေအချာ မမြင်ရပေ။ ဖြူလှုပ်ရှားသံကြောင့် နို့းသွားကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လေသည်။

“ခင်မြရီတဲ့လား”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ‘ဆရာမရောက်လာပြီနော်’ ဟုပြောလေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် အားငယ်နေပုံ ရသည်။ အသားအရေသည် ဖြူမျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ဖြူဖျော့၍ နေ၏။ နှလုံးရောဂါသည်ပေပဲ။

“ဒီမနက် ဘာမှ မစားရသေးဘူးနော်”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါပြ၏။

“ဒါပေမယ့် သူ့ဘာမှ လာပို့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရုတ်တရက်တော့ ဖြူ နားမလည်ပေ။ ပြီးတော့မှ အိမ်သားတစ်ယောက်ကို ဆိုလိုမှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။ သူ့ခင်ပွန်းကို ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ၊ ဒီမှာ ဟောလစ်တွေ မုန့်တွေရှိသားပဲ ၊ ကျွန်မဖျော်တိုက်ပါ့မယ် ခဏလေးစောင့်နော်”

ဖြူစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျိနေ၏။ သို့သော် လူနာအမျိုးသမီးကို ကြည့်ရသည်မှာ လောကကြီးကို စိတ်ပျက်နေပုံရသဖြင့် သူကပင် သူတစ်ပါးကို အားပေးရဦးမှာပါလားဟု တွေးကာ စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။

ဖြူ ပြန်လှည့်လာတော့ အမျိုးသမီးသည် အိပ်ယာမှ ထထိုင်နေလေသည်။ ကိုယ်ဟန်က သွယ်လျသော်လည်း လှပဟန်ရှိသည်။ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံပုံရ၏။ သို့သော် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရသည်။

“ဆရာမရယ် ကျွန်မဒီရောဂါ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီသိလား ၊ ဒီတစ်ခါ အခံရဆုံးပဲ ၊ ဒီတစ်ချိန်တော့ ကျွန်မသေမှာပဲ ထင်ပါတယ်”

“အို မဟုတ်တာရှင်”

ဖြူသည် လူနာက အားလျှော့စကားဆိုလေသဖြင့် များစွာတုန်လှုပ်သွားမိသည်။ဖြူလက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဖိတ်စင်ခြင်း မရှိသေးပေ။သေခြင်းတရားကို မကြာခဏတွေ့ရသော်လည်း မျက်စိအောက်တွင် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးပေ။။ ကြုံလည်း မကြုံပါရစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိလေ၏။

“ကျွန်မ သိပါတယ် ဆရာမရယ် ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အရှုံးပေးရမှာပါ ၊ အင်းလေ ကျွန်မ အစစ အရာရာ ရှုံးခဲ့ပါတယ်”

ဖြူသည် ဝမ်းနည်းအားငယ်ဖွယ် စကားတွေချည်း ကြားနေရသဖြင့် သူပါရော၍ အားငယ်သွားမိလေသည်။သို့သော် ပြန်၍ အားတင်းလိုက်ရလေသည်။

“ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူးရှင် ၊ ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြရမှာပေါ့ ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့”

ဖြူသည် သူ့ကိုယ်တိုင် မရေရာသော အားပေးစကားကို ကြိုးစား၍ပြောလိုက်ရသည်။ဟောလစ်နုဌိမုန့်ကို အသင့်ပြင်ကာ လူနာကို တိုက်ကြွေးဖို့ အနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ အတော်ပင် လှပကြောင်း သတိထားမိသည်။မြင်ဖူးသလိုလည်း အောက်မေ့မိသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှတောင် မစားချင်တော့ဘူး ဆရာမရယ်”

“အို ဘယ်ဟုတ်မလဲ အားရှိအောင် စားမှပေါ့ရှင့်”

“အားရှိအောင်လား ဆရာမရယ်”

ဖြူသည် လူနာအမျိုးသမီးကိုကြည့်ကာ သနားလည်း သနားသွားမိသည်။ငါ့နှယ် ဘယ်လိုဝေဒနာရှင်နှင့်များ လာတွေ့နေရပါလိမ့်ဟုလည်း အောက်မေ့မိ၏။ နှလုံးရောဂါရှင်လား ၊ စိတ္တဇတော့ ဒီကိုရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သူ့နှလုံးရောဂါကတော့ အတော်ပင် ဖိစီးနှိပ်စက်နေပြီ။ဖြူသည် သည်လူနာကို အတက်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ ပြုစုယုယမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်မိသည်။ အင်းလေ ဖြူတို့အလုပ်ကတော့ အမြဲတမ်း စေတနာနှင့် ယှဉ်တွဲထားရသည်ပဲ။

လူနာအမျိုးသမီးသည် ဖြူတိုက်ကြွေးသော ဟောလစ်တစ်ခွက်ကို ကြိုးစား၍ သောက်၏။မုန့်ကိုတော့ မစားပေ။

“ကျွန်မအတွက် ဆရာမငှားပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာတယ် ဆရာမ ၊ ဆရာမကို တွေ့တော့လည်း ပိုပြီးဝမ်းသာတယ် ၊ ကျွန်မစကားပြောဖို့ အဖော်ရပြီ ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ၊ ဆရာမက ကျွန်မပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း နားလည်မှာပဲပေါ့”

ဪ လောကမှာ ကိုယ့်ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားစေချင်တဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးလား။အင်းလေ ဒါမှလည်း ရင်ထဲမှာခံစားနေရတာတွေ ပေါ်သွားမှာပေါ့ ။ ဖြူကတော့ သူရင်ထဲက ဝေဒနာကို မည်သူ့ကို မျှဝေရပါမည်နည်း။လူနာကိုတော့ ပြန်ဝေမျှ၍ မဖြစ်ချေ။

“ကျွန်မကို ဘာမဆို ပြောနိုင်ပါတယ်ရှင်”

လူနာသည် အိပ်ယာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်၏။

“သူတို့က ကျွန်မကို ဆရာမတစ်ယောက် ခေါ်ပေးထားတာ ကျွန်မကို စိုးရိမ်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်က သိပ်ဂရုမစိုက်အားဘူးလေ ၊ ပြီးတော့ ငွေကြေးကလည်း တက်နိုင်တယ်ဆိုတော့”

ဖြူသည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောပြီး လူနာဘေးမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မယောက်ျားရော သူမိဘတွေရော အားလုံးပေါ့ ဆရာမရယ် ၊ ကျွန်မကို သဘောမကျကြဘူးလေ ၊ ဒီလိုပါ ၊ သူက ကျွန်မကိုတော့ချစ်တယ် ၊ ကျွန်မ အလုပ်ကို အ ၊ ကျွန်မ အနုပညာ အလုပ်ကို သဘောမကျတာ”

ဖြူသည် အမျိုးသမီးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပြန်၏။

“ရှင်က ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလားဟင်”

“အို မဟုတ်ပါဘူးရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသာဆို သာဆိုမှ ၊ ကျွန်မက အဆိုတော်ပါ”

“ဪ အဆိုတော်ကိုး ဒါကြောင့် မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ထင်သား”

“ကျွန်မ သိချင်းဆိုတာကို သူတို့အားလုံးက အထင်မကြီးကြဘူးလေ ၊ အင်းလေ အထင်သေးတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က ဝါသနာချင်း စိတ်သဘောထားချင်း မတူတက်ကြဘူး မဟုတ်လားရှင်”

“တကယ်တော့ ဘဝချင်းကိုက မတူတာ ဆရာမရဲ့”

ဖြူသည် တွေဝေသွားမိပြန်လေသည်။လာပြန်ပြီ ဘဝချင်း မတူသည့်အကြောင်း ၊ ဒါတွေပဲ ကြားနေရပါလား။

“ဒီလိုလေ ဆရာမရယ်”

အမျိုးသမီးက ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်မတို့အိမ်ကတော့ မိသားစုအားလုံး အနုပညာဘက်မှာ စိတ်ထက်သန်ကြတယ် ၊ ဝါသနာပါကြတယ် ၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်ထွန်းကြတယ်ပေါ့လေ ၊ ကျွန်မောင်လေးတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ဝေလင်းလေ ၊ ညီမလေးကတော့ ကျွန်မလိုပဲ သိချင်းဆိုတယ် ၊ ကျွန်မတို့ဖေဖေက တစ်ချိန်က စောင်းဦးမြဖေဆိုပြီး နာမည်ကြီးခဲ့တာ”

“ ဪ ဪ ”

ဖြူသည် သူမပြောသော နာမည်တွေနှင့် ကျွမ်းဝင်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း အကြောင်းအရာကိုတော့ စိတ်ဝင်စား၍ နေလေပြီ။ဖြူ ခဏ ခဏ တွေးနေရသည့် ဘဝချင်းမတူသည့် အကြောင်းမို့ပဲ ထင်သည်။

“သူတို့ဘက်ကတော့ ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ၊ ဂီတဆိုတာလည်း အပျင်းပြေနှားထောင်ဖို့လောက် ၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖွင့်ရမယ်ဆိုတာလောက်သာ ထင်ထားကြတာ ၊ အနုပညာစိတ်နည်းနည်းရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာက သူတစ်ယောက်တည်း”

လူနာသည် ဆေးကုသမှုခံယူရန်အတွက် ဖြူဖျော့နေသည်။

“ဒီမနက်အတွက် ဆေးလေးသောက်လိုက်ရအောင်နော်”

ဖြူသည် လူနာ၏ အိမ်မှယူလာဟန်တူသော လှပသန့်စင်သော ရေပုလင်းထဲမှ ရေကိုသွန်း၍ ဆေးတိုက်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း အိပ်ယာများ၊ စောင်များကို စနစ်တကျ ပြုပြင်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာနီးပြီ။ ဖြူ ပြန်ထိုင်သည်နှင့် အမျိုးသမီးက စကားပြောဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သူမ မည်မျှကြာကြာကတည်းက စကားတွေ ပြောချင်နေခဲ့သည်မသိ။

“သူက ဆရာမရယ် အနုပညာကို ဝါသနာပါတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း မြတ်နိုးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်းလေ ဘဝအခြေခံချင်းကမှ မတူတာ ၊ သူတို့က အစဉ်အဆက် အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်လာကြတဲ့သူတွေ ၊ ငွေကို အရေးတကြီးရှာဖွေတက်တဲ့သူမျှချိုးတွေ ၊ သူတို့ အထင်ကြီးတာက ငွေရှိရင်ရှိ မရှိရင် ရာထူးကြီးကြီးရှိမှ ဒါမှ လူရာဝင်မှာတဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမထဲမှာ ဘွဲ့ရအောင် စာသင်တာဆိုလို့ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ၊ သူ့အလုပ်ကလည်း စာရေးအဆင့်လောက်ပါပဲ”

“ရှင်တို့ယူတော့ အိမ်က သဘောမတူဘူးလား”

“တကယ်တော့ သဘောမတူဘူးပေါ့ ဒါပေမယ့် ခေတ်လူကြီးတွေဆိုတော့ အတင်းမခွဲဘူးပေါ့လေ”

ဖြူသည် ဖျတ်ခနဲ မောင့်ကိုသတိရလိုက်မိပြန်သည်။ မောင့်မေမေကလည်း ဖြူနှင့်မောင့်ကို သဘောတူပါတယ်ဆိုပဲ။

“ဒါပေမယ့် ဆရာမရယ် ကျွန်မသူ့ကို လက်ထက်ပြီးကတည်းက ကျွန်မမှားပြီဆိုတာ သိတာပါပဲ ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားမဆိုရဘဲနဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲရန်ဖြစ်နေကြတယ် ၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ ကျွန်မကို နှိပ်စက်နေကြတယ် ၊ အရင်တုန်းကလို ဖက်ခွက်စားတို့ ဘာတို့တော့ မပြောဘူးပေါ့ ဆရာမရယ် ၊ ဒါပေမယ့် သိချင်ဆိုတဲ့ အလုပ်ဟာ အပျော်တမ်းအလုပ်လို့ သူတို့ထင်ကြတယ် ၊ အင်းလေ ဂီတဆိုတာ သူတို့မှ နားမလည်ဘဲ ၊ အနုပညာဆိုတာ သူတို့မှ မခံစားတက်ဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ယောက်ျားက ရှင့်ကိုချစ်တယ်မို့လား”

“အင်း သူ ကျွန်မကိုတော့ ချစ်ပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ လင်နဲ့မယားသံယောဇဉ်ကလွဲလို့ မြတ်နိုးတွယ်တာမူဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ် ၊ အင်းလေ ခုတော့လည်း မလိုတော့ပါဘူး ၊ ကျွန်မလည်း နေရတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူနာပြုဆရာမကြီးများ လှည့်လည်လာ၍ သူတို့ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဖြူ၏ လူနာကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြ၏။ မှာကြားစရာရှိသည်ကို မှာကြား၏။ သူ့လူနာသည် သုံးကြိမ်မြောက် ဆေးရုံတက်ခြင်း ။

ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် လူနာ၏အိမ်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက် ထမင်းလာပို့လေသည်။

“မင်းအကိုကို ပြောလိုက်သိလား ၊ ညနေလည်း မအားရင် မလာခဲ့နဲ့လို့”

လူနာ၏ အပြောကို တစ်ဖက်ကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဖြူသည် စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချမိလေသည်။

ထမင်းအနည်းငယ်အား လူနာအားချော့မော့ကြွေးမွေးပြီးနောက် ဖြူသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ မောင့်ရုံးကို အဆက်အသွယ်ရပြီး စာရေးမလေးတစ်ယောက်၏ ထူးသံကို ကြားရသည်။ မောင်သည် သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်းရှိသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ကိုယ်တိုင်ကောက်ကိုင်လေ့မရှိ။

“ဖြူပါ မောင်”

“ဪ ဖြူ ပြောလေ”

မောင့်အသံသည် လှိုက်လှဲခြင်းကင်းသည်ဟု ဖြူထင်သည်။ စိတ်ပျက်သံပင် နှောနေသေးလားမသိ။ အင်းလေ ဖြူ ဖုန်းဆက်ပြီဆိုမှတော့ ဆေးရုံမှဆက်ပြီ သိပြီလေပေါ့။

“ဆောရီးပဲ မောင် ၊ ဖြူလည်း ဒီတစ်ပတ်မောင်နဲ့ လည်ရပြီလို့ မျှော်လင့်ထားတာ”

“ဖြူ လူနာဆီက တစ်ရက်လောက် ခွင့်တောင်းရင် မရဘူးလား ဖြူ ၊ တခြားဆရာမတစ်ယောက် ခဏအစားဝင်ခိုင်း ပြီးတော့ပေါ့”

ဖြူသည် တစ်ဘက်မှ မကြားနိုင်အောင် သက်ပြင်းကို ခိုးရိုက်လိုက်မိ၏။

“ဖြူ လူနာက သနားစရာကောင်းတယ်မောင်ရယ် ၊ သိပ်အားငယ်နေရှာတာ ဖြူကိုလေ့”

“တော်ပါတော့ ဖြူရာ ၊ လူနာတိုင်းဟာ ဖြူကို အနားမှာမရှိရင် မနေနိုင်လောက်အောင် တမ်းတနေတယ်လို့ ဖြူက အမြဲပဲထင်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးမောင်ရယ် တကယ်ပြောတာပါ ၊ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ လူနာက”

လူနာက အခြေအနေမကောင်းဘူး ပြောလိုက်မိမည်ပြုပြီးမှ မပြောအပ်သည်ကို သတိရ၍ မပြောဘဲနေလိုက်ရသည်။

“အင်းလေဖြူသဘောပါပဲ ၊ ဒီတစ်ပတ်လည်း မောင်တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမှာပေါ့ ၊ ဒါပဲနော် မောင်တို့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဖြူ အလုပ်ကထွက်ရမယ် ၊ မေမေကလည်းပြောတယ် အိမ်မှာပဲနေပြီး မောင်နဲ့ မေမေကိုပြုစုစေချင်တယ်တဲ့ ၊ ဖြူက အပြုအစုကောင်းတယ် မဟုတ်လား ၊ ဟဲဟဲ ဖြူ ယောက္ခမကြီးကလည်း ရောဂါက ထူတာနဲ့လေ”

“အို မောင်ရယ်”

မောင့်စကားက ဖြူနဲ့လုံးသားကို မည်မျှနာကျင်သည်ဆိုသည်ကို မောင်သိမည်မဟုတ်ချေ။ ဖြူသင်ထားတဲ့ သူနာပြု အတက်ပညာတွေက မောင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်းကို ပြုစုဖို့အတွက်လား။

“ဘာလဲဖြူ၊ ဖြူအတွက် မောင်က ဘယ်လောက်လျော်ရလျော်ရ၊ လျော်နိုင်ပါတယ် ဖြူရဲ့”

“အို မဟုတ်ဘူးနဲ့၊ မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ ဖြူစဉ်းစားဦးပေါ့၊ မောင်ကတော့ ဖြူ ဒီလောက် ပင်ပန်းပန်း သူတကာကို ပြုစုယူယနေတာ မကြည့်ရင်နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲလေ ဖြူ၊ ရက်အားရရင် မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဦး”

ဖြူသည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းကိုသာ လေးကန်စွာ ပြန်ချလိုက်မိလေသည်။

ချက်ချင်းပင်ဖြူသည် အားလုံးကို မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားကာ နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ လူနာကို နေ့လည် ဆေးတိုက်ရဦးမည်။ ဖြူ အတွက်တော့ တစ်လောကလုံးတွင် လူနာသည်သာ အရေးကြီးဆုံးပေတည်း။

“မလေးဖြူ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ဪ”

ဖြူသည် ရောယောင်၍ ပြုံးပြလိုက်ရ၏။ ဘက်စုံကားပေါ်မှာတွေ့နေကျလူ ။ ဒီနေ့ ဖြူဆင်းသည့် ဆေးရုံမှတ်တိုင်မှာ လိုက်ဆင်း၍ ဖြူစိတ်က သံသယမကင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ ဖြူနောက်ကို တမင်လိုက်လာတာလား။

“ကျွန်တော် စောအောင်ထူး သူငယ်ချင်းလေ”

“အို ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ။ ကျွန်မလုံးဝ မမှတ်မိဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

အစ်ကိုသူငယ်ချင်းပေပဲ ၊ ဒါကြောင့် ဖြူနာမည်ကို သိနေတာကိုးဟု

နားလည်လိုက်ရသည်။

“မလေးဖြူ ဆေးရုံဆင်းနေပြီနော်”

“အားလို့ ခဏဝင်လုပ်နေတာပါ။ ကျွန်မလေ ဘက်စုံကားပေါ်မှာ တွေ့တွေ့နေတာ လုံးဝမမှတ်မိဘူး ၊ အခု ဘယ်မှာလုပ်လဲဟင် ၊ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦး ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ ဝမ်းသာမှာ ၊ အမိုးတော့ မရှိဘူးလေ ထုံးစံအတိုင်း အစ်ကိုနောက်ကို လိုက်သွားလေရဲ့”

“မမှတ်မိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရှိပ်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော်နယ်က ပြန်ပြောင်းလာတာမှ မကြာသေးပဲ ၊ ခု ဒီဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ကျတယ်လေ”

ဖြူသည် သူ့နောက်လိုက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်ကို ရှက်သွားသည်။ သူသည် အစ်ကိုလိုပင် ဂျီတီအိုင်မှဆင်းပြီး ပလကမှာ လုပ်နေသူပင်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ဖြူကို သဘောတူဖူးသည်ကိုလည်း သတိရ၏။ ဖြူ အဆောင်မှာ သွားနေစဉ် သူသည် အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိခဲ့ရာ အမိုးတို့ အဒေါ်တို့က သူ့ကို သဘောကျခဲ့တာကိုလည်း ဖြူသိခဲ့သည်။ သို့သော် ဖြူသည် မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

“ကျွန်တော်သွားမယ် မဖြူ၊ နောက်နေ့တွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြဦးမှာပဲ၊ အိမ်ကိုလည်း လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဆောက်လက်စ ဆေးရုံအဆောက်အဦးများဆီမှ ကွေ့ပတ်ကာ ဆေးရုံအပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ဖြူသည် လူနာအမျိုးသမီးဆီသို့ ချက်ချင်းစိတ်ရောက်သွားပြီး ခြေလှမ်းများကို သွက်သွက်လေး လှမ်းတက်ခဲ့မိလေသည်။

ညစောင့် ဆရာမသည် စိုးရိမ်စိတ်လွှမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ဖြူကို စောင့်နေ၏။ ဖြူကို မြင်တော့ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါပြသည်။

“ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်းပဲ နော်လေးဖြူ၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့

မမျှော်လင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ညက ကျွန်မတို့ တော်တော်လေး ပင်ပန်းသွားတယ် ၊ အဲ
တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ
နားချင်တယ်”

ဖြူသည် မောလှစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ညဘက်စောင့်သော ဆရာမသည်
အတွေ့အကြုံများပြီဖြစ်၍ အထူးတုန်လှုပ်နေဟန် မတူတော့ချေ။ အကယ်၍
ဒီနေ့လည်မှာ လူနာတိမ်းပါးသွားလျင် သူ့ညဘက်မှာ မလာရအောင်
ကြိုတင်မှာထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူနာနားတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ သူသည် ဖြူလာသည်ကို
တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့ချထား၏။ လူနာ အမျိုးသမီးသည် မနေ့ကလို
စကားမကြွယ်နိုင်တော့ပေ။ မျက်စိကိုပင် ဖွင့်မကြည့်တော့ ။ ရောဂါ၏
နောက်ဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံထားရပုံပေါ်သည်။

ဖြူသည် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ ဖြူ
စိုးရိမ်သည့်ကြားကပင် လူနာသည် ရောဂါ၏ ထိုးစစ်ဆင်မှုကို
ရင်ဆိုင်ရပြန်လေသည်။ ဆရာဝန်ဆရာမများ အပြေးအလွှား
ရောက်လာကြပြန်သည်။

အို လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုဟာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပါတကား။ လုံးဝအရှုံးပေးလိုက်ရသည့် အဖြစ်သည်
ကြေကွဲဖွယ်ပင် ။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မနားတမ်း ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်ရင်ဆိုင်ရင်း
ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားရသူလို ပျော့ခွေ၍ ကျသွားလေသည်။ အို ဘုရားသခင်။

ဖြူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဖြူသည် နှလုံးသားကို ခိုင်ခိုင်ထားကာ သူ့လက်ထဲတွင်
အသက်ပျောက်သွားသော လူနာကို သူ့ဝတ္ထရားအတိုင်း
သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးရလေသည်။ ဂွမ်းများဖြင့် ပိတ်ဆို့သင့်သည့် နေရာကို
ပိတ်ဆို့ပြီး အဝတ်ဖြူဖြူဖြင့် ထုပ်ပိုးပေးရလေသည်။ ပိတ်ဖြူကန့်လန့်ကာ
အတွင်းမှာ ဖြူ ကျင်လည်စွာ လှုပ်ရှားနေပုံကို လူနာရှင် အမျိုးသားသည်
အပြင်မှရပ်ကာ မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေလေသည်။ အားလုံးကိစ္စပြီးသော် ဖြူသည်
ထိုယောက်ျားကို ရင်ဆိုင်ကာ အသံကို ထိန်း၍ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ရေခဲတိုက်ထဲ ပို့ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်”

ဖြူ့ အကြည့်တွေ တင်းမာနေရောသလားမသိ။အမျိုးသားသည် ခေါင်းကိုင့်ကာ ခပ်လေးလေး ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရက်အားရခွဲသော်လည်း မောင့်ဆီ
အကြောင်းမကြားဖြစ်။ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်နေ၍ မောင့်အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းမဆက်ချင်။
နောက်သုံးရက် ဆက်တိုက်နားရသော်လည်း မောင့်ဆီမသွားဖြစ်ပြန်။
ဖြူ့စိတ်များသည် ထွေပြား၍နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အမိုးနှင့်အစ်ကိုတို့ အလည်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဖြူ့
အားတက်ရှင်လန်း၍ သွားလေသည်။ထိုနေ့မှာပင် ဖြူ့အတွက်
အလုပ်ခန့်စာရသည်။အံ့သြစရာတော့ကောင်းသား။ထိုနေ့မှာပင် မောင်ကလည်း
ဖြူ့တို့အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာ၏။

မောင်ရောက်လာသည့် အချိန်မှာ ဖြူ့တို့မိသားစုသည် ဖြူ့
ပြောင်းရွှေ့ရမည့်အကြောင်းကို ပြောနေကြလေသည်။အစ်ကို သူငယ်ချင်း
ကိုစိုးမြင့်လည်း ရောက်နေသည်။မောင့်ကို အားလုံးကပင် ခင်မင်ပျူငှာစွာ
ကြိုဆိုကြ၏။မောင့်မျက်နှာကတော့ ဟန်ဆောင်ထားသည့်ကြားက
အမူအယာပျက်နေသည်။ကိုစိုးမြင့်နှင့် မောင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးတော့
နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြီးတွေဖြကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဖြူ့ ဆေးရုံမဆင်းရတာလဲ သုံးရက်ရှိပြီဆိုလို့
နေမကောင်းလို့များလားလို့လိုက်လာတာ”

မောင်က ပြော၏။ဖြူ့သည် သူ့မိသားစုရှေ့မှာ မောင်နှင့်စကားပြောရမှာ
ခက်နေလေသည်။

“ကိစ္စအထူးအထွေ မရှိပါဘူး ၊ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် ရုံးကဆင်းဆင်းချင်း
ထွက်လာခဲ့တာ”

အားလုံးကလည်း မောင့်ကို တားဆီးရန် ခက်နေကြသည်။အစ်ကိုကတော့
သူ့ဘာသာ တစ်ဘက်လှည့်နေသည်။အမိုးသည် အခြေအနေကို နားလည်စွာ
ဝင်ပြော၏။

“ကားလည်းမပါဘူးထင်တယ် ၊ မိဖြူ လိုက်ပို့လိုက်ဦးလေ”

ဖြူသည် မောင့်နောက်က တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့မိ၏။လမ်းထိပ်ရောက်တော့
မောင်က မအောင့်နိုင်သော စကားဆိုသည်။

“မောင်ကတော့ စိုးရိမ်လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့ရတာ ၊ ဖြူက ဆွေတော် မျိုးတော်တွေ
စုံနေတာကိုး ၊ မောင့်ဆီဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ ၊ ဘာလဲမောင်လာလည်မှာ
စိုးလို့လား ၊ အင်းပေါ့လေ့”

“ဖြူ့ကို အပြစ်တွေ တင်လှချည်လားမောင်ရယ် ၊ ဖြူပြောတာလည်း နားထောင်ပါဦး
၊ ဖြူ ဘယ်လောက် စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်ဆိုတာ မောင်မသိဘူး၊ ဖြူ စောင့်ရတဲ့
လူနာတစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ၊ အင်းလေ ၊ ဒါ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ကြုံရမှာပေါ့ ၊ ဒါကြောင့်
မောင်ပြောတာ ၊ ဖြူ့ကို ဒီအလုပ် မလုပ်စေချင်ပါဘူးလို့”

“မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးမောင် ၊ လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မယ်၊ ဖြူ အလုပ်ခန့်စာ ရပြီ”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

“ဘားအံမှာ”

ဖြူတို့ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။အင်းစိန်ဈေးနားကို
ရောက်လာကြ၏။

“ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ”

“တစ်ပတ်အတွင်း သွားရမယ်မောင်”

“ဖြူ တစ်ယောက်တည်းလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဖြူ တစ်ယောက်တည်း ၊ စောစောက

မောင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းက သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် ဘားအံမှာ ရှိတယ်တဲ့၊နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါလေ၊ဒေါ်ဒေါ်ကို ခေါ်ရမှာပေါ့”

မောင့်မျက်နှာ ညိုမှိုင်းနေ၏။

“အင်းလေ ၊ ဖြူက ဖြူအလုပ်ကို အင်မတန် မြတ်နိုးတာကို မောင်သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဖြူမှာ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့်သူတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ဖြူအစ်ကိုက နဂိုကမှ မောင့်ကိုသဘောမကျတဲ့သူဆိုတော့”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ မောင်ရယ် ၊ မောင်ပြောတာတွေ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဖြူက ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက် ဖြူဘဝကို ဖြူဘာသာရင်ဆိုင်မှာပါ”

“အင်းလေ ၊ ဖြူသတ္တိရှိတာ မောင်သိပါတယ်”

မီးရထားနှင့်ကားလမ်းဆုံရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ရထားလာကားနီး၍ ကားလမ်းဘက်မှ တံခါးကို ပိတ်ထားသည်။ကားတွေ စီတန်းပြီး ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ဖြူတို့ ခေတ္တရပ်မိကြသည်။

“ဖြူ မနက်ဖြန်ခါ ဆယ်နာရီလောက် မောင့်ရုံးအောက်က စောင့်နေမယ်၊ မောင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ၊ မောင်စောင့်နေပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်မှာမဟုတ်လား၊ဖြူက မောင့်အလိုကို လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုဆို ဖြူကို မောင် မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား ဟင်”

“မောင် တွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ ဖြူရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ၊ ဖြူ လာခဲ့ပါမယ်”

“သွားမယ် ဖြူ”

မောင်သည် မီးရထားသံလမ်းကို ကူးသွား၏။မောင်သည် လမ်းခုလတ်မှာပင် ဖြူကို
နှုတ်ဆက်သွားလေပြီ။ဖြူကလည်း လိုက်မသွားမိ။မီးရထားတစ်စင်း
ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ရထားတွဲများဆုံးသော် မောင့်ကျောပြင်ကိုပင်
မမြင်ရတော့ပြီ။

မနက်ဖြန်မှာတော့ မောင့်ကို သွားတွေဖြစ်အောင် တွေ့ရဦးမည်။ဖြူ ပြောချင်သည့်
စကားတွေ ပြောပြရဦးမည်။ဖြူသည် မောင်သံသယဝင်သလို
မောင်အပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်မေတ္တာကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ
လွှဲပြောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း ၊ ပြီးတော့ ဖြူသည်
သူ့ဘဝလမ်ကြောင်းကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ ပြောင်းပစ်လိုက်မည်
မဟုတ်သည့်အကြောင်း ၊နောက်ဆုံး ဘဝချင်း မတူလို့ လမ်းခွဲကြစို့ ဆိုလျှင်လည်း
ဖြူနှလုံးသားက မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်တော့မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း။

သို့သော် နောက်ဆုံး အချက်ကိုတော့ ပြောရန်လိုအပ်သည့် အခြေအနေသို့
ရောက်မလာပါစေနင့်ဟ ဖြူ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိလေသည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

(ရွှေဘိုမြို့ ၊ အမှတ် -၁ ၊ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း ၊ကျောက်စိမ်းရတု မဂ္ဂဇင်း။ ။
ဇန်နဝါရီ -၁၉၈၀)

သော့တွဲအပ်ချင်တယ်

နွယ်နွယ်ခင်ဘဝတွင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ယုံကြည်ကိုးစားချင်သည်။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိတာလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ဟပြောပြလို့ရသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ သူက မိမိခံစားရတာလေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်မည့်၊ တကယ်တမ်း စိတ်မဝင်စားတောင်မှ စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ပေးမည့်၊ ပြီးတော့ စာနာ ထောက်ထားစွာ မျှဝေခံစားမည့်၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပဲ နွယ်နွယ်ခင် လောကကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အတော်အတန် အင်အား ပြည့်ဖြိုးလာနိုင်သည်။

ယခုတော့ မိမိတစ်ယောက်တည်း အရပ်ကြိုးပြတ် ခံစားနေရလည်း ရင်ထဲက သောကကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှ နားလည် စာနာမည့်သူမရှိ။ လောကကြီးက သည်လောက်တောင် တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်လိမ့် မည်ဟု နွယ်နွယ်ခင် မထင်ခဲ့။ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်သည်ဟူသည့် စကားကို ဥပမာတစ်ရပ် အဖြစ်သာ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တမ်း လူတွေဟာ သည်လောက်တော့ မရက်စက်တတ်ပါဘူးဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် လူတွေက ထင်တာထက်ပင် ပိုပြီး ရက်စက်တတ်ခဲ့သည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ ရှိခဲ့ရလေ၏။

နွယ်နွယ်ခင် အလိုချင်ဆုံးအရာက ယုံကြည်ကိုးစားမှုပါပဲ။ ဒုတိယ အချစ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း အချစ်က ပထမ၊ ယုံကြည်ကိုးစားမှုက ဒုတိယပေါ့။ ဘယ်အရာပဲ ရှေ့ကလာလာ မဆိုးပါဘူးဟု ဖြေသာနိုင်လောက်သည်။ သို့သော် နွယ်နွယ်ခင် ဘဝမှာ အချစ်လည်း ရေရေရာရာ မရှိ။ ယုံကြည်ကိုးစားရမည့်သူကတော့ လုံးပဲ မရှိတော့ဘူး ထင်သည်။ ဘဝ၏ အစပထမမှာတော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူပီပီ စိတ်ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် တလောကလုံး သာသာယာယာ ရှိခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ရှိသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ သူတစ်ပါး ကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ယခုတော့ ထိုအရာအားလုံး ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီ။ အားလုံး ပျက်စီးသွားပြီဟု ဆိုပါတော့။

ဘဝ၏ မျှော်မှန်းချက်တွေက ဘာကြောင့်များ သည်လောက် စောစောစီးစီး ပျက်စီးသွားရသလဲ။ ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ အချိန်က စောလွန်းပါသေးသည်။ ဆုံးဖြတ်ရမှာ စောလွန်းသေးသည် ထင်သည်။ ပြန်လည်းအားယူ မတ်တုဖို့ အချိန်ကာလတွေ အများကြီးရနိုင် သေးတာပဲ။ အားတင်းဦးမှ ဖြစ်မည်ထင်ရဲ့။ ယုံကြည်ရမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်း လုံးဝ မမှန်ဘူးထင်သည်။ နွယ်နွယ်ခင် အမေကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ အမေက နွယ်နွယ်ခင်အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တာတော့ မှန်သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်တော့ အားပေးဖော်ရသေးသည်။ အနည်းဆုံး အမေရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ငိုညည်းလို့ ရသေးသည်ပဲလေ။

စစ်ချင်းတော့ အမေက နွယ်နွယ်ခင်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ငိုညည်းခြင်းဖြင့် နွယ်နွယ်ခင်ဘဝ ဝေဒနာတွေကို အစပျိုးစေခဲ့သည်။ အမေ ဘာကြောင့် သည်လောက်သည်ထန်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသလဲ။ နွယ်နွယ်ခင် နားမလည်ခဲ့။ အမေ ဆောက်တည်ရာမှ ဖြစ်နေခြင်းကို ကြည့်ပြီး သနားလည်း သနားသည်။ အားလည်း အားငယ်မိသည်။ အကြောင်းရင်း ဇာစ်မြစ်ကို မသိသော်လည်း ရေးတေးတေးနှင့် သိသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုမျှ သိရန်နှင့်ပင် နွယ်နွယ်ခင် လူတွေကို စကင်နာကြည်း မှန်းတီးမိသည်။ လူဆိုတာ ယုံရတဲ့ အမျိုး မဟုတ်ပါတကားဟု နုနယ်သော စိတ်ဖြင့်ပင် မှတ်ချက်ချခဲ့မိဖူးသည်။

အမေသည် နွယ်နွယ်နှင့်ကို အချစ်တွေ အကြင်နာတွေတော့ ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ဘဝ ဖူလုံရေးအတွက်တော့ အမေ့စွမ်းအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းငှာ မတတ်သာ။ အမေသည် အလွန်ရိုးစင်းလွန်းသူတည်း။ ပြီးတော့ အမေမှာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားနည်းပါးသည်။ ပညာမရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ၊ ကာယစွမ်းအားလည်း မရှိ။

“နင်လို အနေအထိုင်ထိုင်းတဲ့ မိန်းမများလဲ တွေ့ မတွေ့ဘူးပေါင် ဟယ်” ဟု ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် ကင်းသူများက ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောသော အခါ အမေ ပြုံးသယောင်ယောင်နှင့် မျက်ရည်ဝဲနေတတ်၏။

“ဒီမိန်းမ ဒီလောက်တောင် နှင့် အိမ်ပေါ် ဝင်ထွက်သွားတာ၊ သူ့လက် သူ့ခြေ လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတာ၊ တို့တောင် မျက်စိနောက်တယ်၊ နင် မရိပ်မိဘူးလား၊ နင့်လင် အပါတောင်နည်းသေးတယ်” ဟု သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းများက ပြောသောအခါလည်း အမေ ပြုံးမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတတ်၏ ။

"ငါက မကျန်းမာဘူး မဟုတ်လားဟယ်။ သူကပဲ အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတာ၊ သူ့ကျေးဇူးလဲရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကိုလှသော်ကလဲ သိပ်ဖြောင့်မတ်တာ နင်တို့ အသိပါ၊ သမီးလေးကိုလဲ သူ သိပ်ချစ်တာပါအေ”

“အမယ်လေး သေပါတော့ အေးရင်ရယ်၊ လူဆိုတာ ရိုးဖြောင့်တယ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူးမှတ်ထား၊ ကိုယ့်အပေါ် လာကူညီတိုင်းလဲ စေတနာရှိလို့ မထင်ပါနဲ့။ အဲဒီ စေတနာနောက်မှာ သူတို့လိုချင်တာ တစ်ခုခုရှိလို့ပဲ”

ထိုစဉ်က ဝိုင်းဝန်းပြစ်တင်သည်လား၊ အားပေးသည်လား၊ ဝေဖန် သည်လား ခွဲခြားနားလည်ခြင်းငှာ မတတ်သာသော ထိုစကားလုံးများသည် နွယ်နွယ်ခင် နားထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း အမှန်တရားပဲဟုတော့ လက်မခံခဲ့။ ယနေ့ထိပင် လက်ခံချင်စိတ် မရှိသေး။ သို့သော် နွယ်နွယ်ခင်ဘဝ လက်တွေ့ ကြုံရသမျှမှာတော့ ထိုအရာကို အမှန်တရားဟု သတ်မှတ်ရတော့မလိုပင်။

နွယ်နွယ်ခင်ကို အလွန်ချစ်ခင်ယုယ အလိုလိုက်သောအဖေနှင့် တစ်စတစ်စဝေးခဲ့ရပြီး လူလားမြောက်စအချိန်မှာ နွယ်နွယ်ခင်သည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်အားကိုးခြင်းကိုသာ လက်ကိုင်ပြုခဲ့ပါ၏။ သမီး ဖြစ်သူကို အဝေးမှ ကူညီထောက်ပံ့သော အဖေသည် အလွန်ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်မှာ နှင်းစက်မှုန်လေးများ တစ်စတစ်စ ကွယ်ပျောက်သွားသလို တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နွယ်နွယ်ခင်သည် သူ့ဘဝအတွက်သာမက အမေ့အတွက်ပါ ရပ်တည်ရမည်ကို အလိုလို သိမြင်လာ၏။ သူတို့သားအမိအတွက် အင်အားလေးတစ်ခုတော့ လိုချင်မိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ စိတ်ဓာတ်အင်အားလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ခဲ့မိပါရဲ့။ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုသည်မှာလည်း အဖေ၏ အရှိန်အဝါ အောက်မှာတုန်းကလို လှိုက်လှဲခြင်း မရှိတော့။ ပါးစပ်မှ အားပေးစကားပြောရင်း လူခန္ဓာကိုယ်တွေက တဖြည်းဖြည်း နောက်ကို ရှုမှန်းမသိ ရှုသွားကြတာ သိသာလှသည်။ မဆိုချင်ဘဲဆိုရသော ပွဲလမ်းတချို့မှာတော့ နွယ်နွယ်ခင်ကို သူတို့ ဂုဏ်အတွက် နည်းနည်းပါးပါး အသုံးချတတ်သည်။

"ဒါ ကျွန်မ တူမလေးလေ၊ ရတနာမြိုင် ဦးလှသော်ရဲ့ သမီးလေးပေါ့"

"အို ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အချောအလှလေး ဖြစ်နေတာကိုး"

ရတနာမြိုင်ဆိုတာ တစ်ချိန်တစ်ခါက ပျဉ်းမနားမြို့မှာ အလွန်ထင်ရှား သော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သလို ဦးလှသော်သည်လည်း ရုပ်ရည်ခန့်ညား ခြင်း၊ ကြီးကျယ်သော သစ်လုပ်ငန်းတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ခြင်းဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။ ကြီးကျယ်သော ရတနာမြိုင်အတွက် ဂုဏ်ယူခံကြားလို၍ မိမိကို အသုံးချလိုက်မှန်း နွယ်နွယ်ခင် ခံစားနားလည်တတ်ခဲ့ပြီ။ တကယ်သာ စေတနာမှန်ခဲ့လျှင် ရတနာမြိုင်မှာ အလွန်ရိက္ခါးစွာ အမှုတော် ထမ်းခဲ့သော အမေကဏ္ဍာကိုလည်း မဖော်ပြသင့်ပြီလော။ အဖေက အမေ့ကို ဆွေမျိုးများ တားသည့်ကြားမှ ဇွတ်လက်ထပ်ယူခဲ့သည်မှာ အမေ၏ ရိုးစင်းသော အလှကြောင့်ချည်းသာမဟုတ်၊ ဖြူစင်လွန်းသော စေတနာကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ အမေသည် ဆွေမျိုးအစွန်အဖျားသာ တော်စပ်သော ကျေးလက်တောသူ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပညာမရှိသော်လည်း အသိအလိမ္မာရှိသည်။ ရတနာမြိုင်၏ မိခင်ကြီး ဘွားဘွားမြိုင်၏ လက်ကတုံး တောင်ဝေးဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားမြိုင်က ကျန်ဆွေမျိုးများကို ဆန့်ကျင်၍ အဖေနှင့် အမေ့ကို လက်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ခုမှ ရေးရေးပြန်စဉ်းစားတော့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်၏ ကောက်ကျစ် မှုကို သိမြင်လာသည်။ အလွန်သူက်လက်ချက်ချာသော အန်တီဝေကို ရတနာမြိုင်သို့ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သူမှာ မည်သူတွေနည်း။ အမေ့ကို အ နှ ထုံထိုင်းရန်ကောဟု ပြောခဲ့သူတွေပင်။ အမေ၏ ရိုးသားမှုကို အခွင့်ကောင်း ယူခဲ့ကြသည်။

နွယ်နွယ်ခင် လူတွေအကြောင်း သိလာလေလေ ကြောက်လေလေ၊ မည်သူကို ယုံကြည်ကိုးစားသင့်ပါသလဲ။ ရတနာမြိုင်သည် အန်တီဝေ၏ လက်အောက်သို့ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံရောက်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူတွေ ဝင်ခြယ်လှယ် သွားသည်ကို မသိရသောကံအောင် အမေ အရိုးလွန်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး အဖေကပါ အန်တီဝေ၏ အလှကွန်ရက်နောက် တကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အနေနှင့် ဆုံခဲ့ရသည့်နေ့ကိုတော့ နွယ်နွယ်ခင် မမေ့။

"အဖေ့မှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားတစ်ခုကြောင့် ဘဝလဲပျက်၊ ကျန်းမာရေးကော စီးပွားရေးပါ ယိုယွင်းခဲ့ရပြီ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ ပညာရေးကို အဖေ အတတ်နိုင်ဆုံးထောက်ပံ့ခဲ့တာ သမီး အသိပါ၊ အခုတော့

အဖေမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ တော်တော်ဖိစီးနေပြီ"

နွယ်နွယ်ခင် နာကြည်းစွာ နားလည်လိုက်ပါသည်။ အဖေသည် နွယ်နွယ်ခင်ကို ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ယခု ရှေ့ ဆက်ပြီး တာဝန်မယူနိုင်တော့သည့် သဘော။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဧရာဖိစီးလျက်ရှိသော အဖေအသွင်ကို မြင်ရုံနှင့်လည်း ဘဝရဲ့ အမှားဒဏ်ကို လူးလိမ့်ခံနေရကြောင်း သိသာလောက်သည်။ ပြီးတော့ အံ့ဩစရာကောင်း သည်မှာ အဖေတွင် နွယ်နွယ်ခင်လိုပင် သံယောဇဉ်တွယ်စရာ နောက်ထပ် သားသမီးသုံးယောက်တောင် ရှိနေပါပကော။ ယခုအချိန်အထိ အလှမပျက် စီးစီးနင်းနင်း ဝံ့ဝံ့စားစားရှိလှသော အန်တီဝေကိုလည်း အံ့ဩ ရွံ့မှန်းဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။ တစ်ချိန်က မမအေးရေ သမီးလေးရေနှင့် အိမ်ကို ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့သော အန်တီဝေကို သည်လောက် ယုတ်မာ ပက်စက်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ လူတွေကို ယုံကြည်ခြင်းကင်းမဲ့အောင် လုပ်သည့် အထဲတွင် အန်တီဝေက ရှေ့ဆုံးက ပါမည်ထင်သည်။

ရတနာမြိုင်၏ အမွေ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်ကို မဆိုသလောက် ရခဲ့ပြီး နွယ်နွယ်ခင်တို့ သားအမိသည် သီးခြားကမ္ဘာသို့ လွင့်စဉ်ခဲ့သည်။ သည်တော့ နွယ်နွယ်ခင်မှာ ဘာမျှ အားကိုးစရာမရှိ။ အမေ၏ ယုယကြင်နာ မှုသာ မရှိခဲ့လျှင် နွယ်နွယ်ခင်ပါ သည်ကမ္ဘာလောကထဲက လွင့်စဉ်သွားနိုင် လောက်သည်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရုန်းကန်ရတော့မည် ဟူသော အသိဖြင့် နွယ်နွယ်ခင် ဘာကို ခြေလှမ်း၏။ အားငယ်ခြင်းရှိခဲ့သော်လည်း ယခု လောက်တော့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်း မဖြစ်မိသေး။ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပဲထင်သည်။ လူမှာ မျှော်လင့်ချက်က သိပ်အရေးကြီးပါကလားဟု နွယ်နွယ်ခင် ယခုအခါ ပိုနားလည်လာရသည်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိလျှင် ဘာမျှ အင်အားမရှိ။ ပြီးတော့ အချစ်။

မူလတန်းပြ ဆရာမကလေးအဖြစ် အလုပ်စတင်ဝင်သည့်နေ့မှာပင် ကိုကိုဇော်ကို စတင်တွေ့ ရလေသည်။

အနည်းငယ်ကွာလှမ်းသော ကျေးရွာလေးမှာ နွယ်နွယ်ခင် အလုပ်ရသည်မို့ အမေ့ကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့ရလေသည်။ ယခုအချိန်မှာ အမေသည် နွယ်နွယ်ခင်ကြောင့်သာ ရပ်တည်နေရှာသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက ဖိုးသူတော်၊ ဘယ်သူက တောင်ဇေးလဲ ခွဲခြား ပြောဆိုလိုပင် မရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအမိနှစ်ယောက်ဆိုတော့လည်း တင့်တယ်သည် ဆိုရမည်။ ကျရာဘဝမှာ နွယ်နွယ်ခင် ပျော်ရွှင်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့၏။ လူ့ဘဝကြီးက ထင်သလောက်မဆိုးပါဘူးဟု ယုံမှတ်ပြုသည်။

ကိုကိုဇော်ကို တွေ့ ရှိ ကျွမ်းဝင်ပြန်တော့ သာယာနေပျော်ဖွယ်ပင် ဖြစ်လာလေသည်။

“ဆရာမက ဘယ်အထိ ပြန်ရမှာလဲ”

နွယ်နွယ်ဝင်းဘေးမှာ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာစဉ် နွယ်နွယ်ခင် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ

ကြည့်နေမိ၏။ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ ကားဆိုတာက ရှာမှ ရှားပဲ။ ပြီးတော့မှ
ဌာနဆိုင်ရာ ကားတစ်စီးဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်
ရခိုင်လုံချည်ကွက်နှင့် သားနားသပ်ရပ်ပြီး ဝင့်ထည် ရည်မွန်သော လူတစ်ယောက်ကို
မြင်ရပြန်တော့ ပညာတတ် အရာရှိ တစ်ယောက်ပဲဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။
အားတက်သည့်စိတ်လား အားကိုးသည့် စိတ်လား ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို
ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ပြီး ယဉ်ကျေးစွာ တုံ့ပြန်ဖို့ သတိရသည်။

“ကျွန်မ ရှေ့နားက ရွာတန်းရှည်ကပါ”

“လမ်းကြုံနေသားပဲ လိုက်ခဲ့ပါ”

သူ့အသံက အမိန့်သံလိုလိုနှင့် ဩဇာ အပြည့် ရှိနေပြန်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။
သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်တော့ အဖေ့ကို သတိရမိသည်။ အဖေသည်လည်း
ခန့်ညားသားနားသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ပင်။

ကားတံခါးကို သူကပင် ဖွင့်ပေးလျက် နွယ်နွယ်ခင်က ကျိုးနံ့စွာ ထိုင်ပြီး
ကြိမ်ခြင်းလေးကို နေရာချနေခိုက် သူက နွယ်နွယ်ခင် ပခုံးကိုကျော်လျက်
ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
လမ်းက ကြမ်းတမ်းလေတော့ နွယ်နွယ်ခင်မှာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းမတ် နေရလျက်
စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း စတင်ပြောဖို့ ကြိုးစားနေမိသော်လည်း အရာမရောက်။
မနက်က ရွာမှနေပြီး နာရီဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရ တာကို သတိရသည်။
ခမ်းနားထည်ဝါမှု ကင်းမဲ့ သော်လည်း ကလေးငယ် တို့၏ အပြစ်ကင်းစင်သော
ရိုးသားအားကိုးသော မျက်နှာလေးကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးခဲ့ရသည်။
တစ်ယောက် တည်းသာရှိသော ဆရာကြီးကလည်း ဝမ်းသာနွေးထွေးစွာ
ကြိုဆိုခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် တစ်ချိန်က ခေတ်စားခဲ့သော
နွဲ့ယဉ်ဝင်း၏ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ကလေးတွေကို ဆိုပြခဲ့မိ၏။ “ဆရာမက
အသံကောင်း”ဟု ကလေးတွေက ချီးကျူး သည်ကို ကိုယ့်ဘာသာကျေနပ် လျက်
အစက အဖေသာ တကူသိုလ်အထိ ဆက်ထားပေးလျှင် ဘွဲ့ ရအောင် စာသင်ရင်း
အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာကို သတိရလေသည်။

“ဆရာမက အမှ အသစ်ရောက်တာထင်တယ်။ အစက အဲဒီကျောင်း မှာ
ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲတွေ့ တယ်”

မိမိ၏အတွေးလွင့်များကို သတိရ အပြစ်တင်မိပြီး ကားကြိုတင်ခေါ် လာသောသူကို
ကျေးဇူးတင်စကားတောင် ဆိုဖော်မရသေးတာ အားနာမိ လေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျွန်မ ဒီကနေမှ အလုပ်စတင်ရတာပါ”

“ဪ ဒါကြောင့်ကို ကျွန်တော်က ဒီဘက်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက် လာရတာ၊
နေရာကတော့ မြို့ပေါ်မှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်က ခုလိုပဲ
လျှောက်သွားနေရတာပဲလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို ကျွန်မကို ကားကြိုခေါ်လာတာလဲ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ကျွန်မအိမ်က ရှေ့နားမှာပဲ ခဏလောက် ဝင်လည်ပါဦးလား။ ဦး...”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်ဝင်းပါဗျာ၊ မဝင်တော့ပါဘူး။ နောက်လဲ ကြိုရင် ဆရာမကို
ကူညီပါရစေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အလုပ်လာလုပ်တာ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊

ကျွန်တော်တော့ တာဝန်အရသာ နေရတာ မပျော်ဘူးဗျာ"

ပွင့်လင်းသော သူ အမူအရာနှင့် အပြောကို သဘောကျရင်း ကားပေါ် ကဆင်း၏။

"အင်းလေ။ မြို့ကြီးသားတွေအဖို့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာဘယ်ပျော်နိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ မိသားစုနဲ့လဲခွဲနေရမှာ" စိတ်ထဲကသာ ပြန်ပြောမိ၏။ ကြိမ်ခြင်းကို ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့မှာ ခပ်ယိုယိုကိုင်ရင်း ကျေးဇူးတင်စကားကို နှစ်ခါပြန်ပြောမိ သည်။ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်နေသော အမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သတိရသော်လည်း သူ့အလုပ် ဖင်နွေးနေမည်စိုး၍ ကားထွက်သွားသည်ကို ရပ်ကြည့် နေလိုက်မိသည်။

"အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့ လား သမီးရယ်"

အမေ၏ အမေးကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူ အကြောင်းလည်း ပြောပြမိသည်။

"အေးလေ၊ ကျောင်းဆရာမဆိုတာ လူရိုသေပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်သူမဆို ကူညီချင်ကြတာပဲ"

အမေက အရိုးသားဆုံး ပြောလေသည်။

တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ တာဝန်အရ လာရတယ်ဟုပြောခဲ့သော ကိုကိုဇော်တစ်ယောက် ရွာတန်းရှည်ကို တစ်ရက်ခြားလို ရောက်လာတတ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုဇော်ကို ဆည်မြောင်းအရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် ရွာက မိန်းကလေးတွေကသာမက မြို့ပေါ်က အပျိုကြီးမမတွေကပါ စိတ်ဝင်တစားရှိတာ သိလာရပြီး ကိုကိုဇော်နှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးရတာကို ဂုဏ်ယူရမလို အားငယ်ရမလို ဖြစ်မိပြန်လေသည်။

အမေကတော့ ရိုးအသူပီပီ ကိုကိုဇော်က ကြမ်းခုနစ်ချောင်းသာ ရှိသော သူတို့အိမ်လေးကိုလာပြီး အမေချက်သော ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ဟင်းတွေကို အားပါးတရစားကာ မြင်ရတော့ သူ့မှာ သမီးအပြင် သားတစ်ယောက် ကောက်ရသလိုပဲတဲ့။ ပြီးတော့ ကိုကိုဇော် ရုပ်သွင်က အဖေနှင့် ဆင်ဆင်တူတာကိုလည်း ကရုဏာထားမိပုံရသည်။ ကိုကိုဇော်မို့ အိမ်လာလျှင် အမေ ပျာယာခတ်နေတတ်သည်။

ရွာက မိန်းကလေးတွေ ကာလသားတွေ မေးငေါ့စပြုသော်လည်း အမေပြောသလို ဆရာဟူသော ဂုဏ်ကြောင့်ပဲလားမသိ၊ သိပ်ပြီးတော့ နှောင့်ယှက်သမှု မပြုကြ။ မလွဲမကင်းသာ နွယ်နွယ်ခင် မြို့ပေါ်ရောက်လျှင်သာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ စကားသတင်းတွေကို ကြားရလေသည်။

"မအေက အ ပေမဲ့ တို့တူမက မခေပါလား၊ ကျောင်းဆရာမ လုပ်ရင်း အရာရှိကတော် ဖြစ်တော့မှာနော်"

ယခုချိန်ထိလည်း နွယ်နွယ်ခင်သည် လူတွေကို နားလည်နိုင်သေး။ မိမိနှင့် သွေးသားတော်စပ်သူကိုပင် စိတ်ထားမွန်မြတ်စွာ မဆက်ဆံနိုင်ကြဘူးလား။ လူတွေ

ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ကြာတော့လည်း နွယ်နွယ်ခင်သည် မြို့ပြကိုပင် မုန်းတီးလာသည်။

သည်တုန်းကတည်းက နွယ်နွယ်ခင် သိဖို့ကောင်းသည်။ လူတွေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကင်းဝေးသော နေရာမှာ အေးချမ်းစွာ ဘဝကို ထူထောင် သင့်သည်။ သို့သော် နွယ်နွယ်ခင်၏ရင်မှာ ခိုအောင်းငုပ်လျှိုးနေခဲ့သည့် အနုပညာစိတ်ကလေးက နွယ်နွယ်ခင်ဘဝ အနှစ်သာရတွေကို များစွာ ဆုံးရှုံးနစ်နာစေခဲ့လေသည်။ သည်စိတ်ကလေးသာ မရှိခဲ့လျှင် နွယ်နွယ်ခင်သည် မာနတရားဖြင့် လောကမှာ ရပ်တည်ပျော်မွေ့ နေနိုင်မည်။

သည်အနုပညာစိတ်ကလေးကို ကိုကိုဇော် သိရှိနားလည်သွားခြင်း သည်လည်း နွယ်နွယ်ခင်ဘဝကို ပြောင်းလဲစေဖို့ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ သည်။

“နွယ်၊ နေ့လယ်က ကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို သီချင်းဆိုပြနေတာ ကြားတယ်၊ ရွယ်က အသံကောင်းတာပဲ။ အဆိုတော်လုပ်ရင်တောင် ရတယ်၊ ဝါသနာမပါဘူးလား။”

“ဟာ ဝါသနာပါတာတော့ မပြောနဲ့၊ နွယ်က အစက ကျောင်းဆက်တက်ပြီး အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ စိတ်ကူးတာ၊ ခုတော့ ကျောင်းဆရာမပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ၊ ကံတရားပေါ့ ကိုကိုဇော်ရယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွယ်စအချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရတာ အနှစ်သာရ ရှိလာသည်။ တကယ်လည်း နွယ်နွယ်ခင်ဘဝမှာ နှိမ့်ချတင်စီးလိုသူတွေနှင့်သာ တွေ့ကြုံဆက်ဆံခဲ့ ရသည်မို့ ကိုကိုဇော်လို ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောလို့ရသော အဖော်တစ်ယောက်ကို လိုလားခဲ့မိတာ အမှန်ပင်။ ကိုကိုဇော်၏ ကြင်နာရိပ်သန်းသော အမူအရာ အပြောအဆိုတွေကြားမှာလည်း သာယာနေတတ်ခဲ့ပြီး၊

“ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ် နွယ်ရဲ့၊ နွယ် အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ကိုကိုဇော်က အားပေးစကားဆိုတော့ နွယ်ပြုံးရုံသာပြုံးနေခဲ့မိသည်။ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာတစ်ခုကို အပျင်းပြေ ပြောနေကြသည်ဟုပဲသဘောထား သည်။

“ကိုကိုဇော်ပြောတာ အားရှိစရာပဲ၊ နွယ်တော့ ကလေးတွေ ကျောင်းမှာပဲ အဆိုတော်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ကလေးတွေက စာသင်ရတာပျင်းရင် သီချင်းပဲ ဆိုပြခိုင်းနေတာ၊ နွယ်ကလဲ ဝါသနာပါလို့သာ ဆိုပြနေမိတာ၊ စာမသင်ဘဲ သီချင်းချည်းဆိုနေတယ်လို့ အပြောခံရမှာလဲ စိုးရသေးတယ်”

နွယ်နွယ်ခင်က ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြောနေခဲ့မိ၏။

“မဟုတ်ဘူး နွယ်၊ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ကိုယ့် မိတ်ဆွေ ဂီတဘက်ကလူတွေ ရှိပါတယ်။ နွယ် တကယ်ဆိုချင်ရင် ကိုယ် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်”

နွယ်နွယ်ခင် နည်းနည်းအံ့သြမိသည်။ ကိုကိုဇော်သည် နွယ်နွယ်ခင် အပေါ်

မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ စေတနာထားလေသနည်း။ ဖုထစ်
ချိုင့်ဝှမ်းတွေများလှသော လမ်းပေါ်မှာ ကိုကိုဇော်မောင်းသော ကားကိုစီးရင်း
နွယ်နွယ်ခင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သာယာကျေနပ်နေမိတာ ဝန်ခံရမည်။ သို့သော်
သည့်ထက်ပိုပြီး ကိုကိုဇော်ကို မမျှော်လင့်ရတာလည်း အမှန်ပင်။ ပြီးတော့
ကိုကိုဇော်သည် နွယ်နွယ်ခင်ကို နမရင်းချာတစ်ယောက်လို ဖြူစင်စွာ
သဘောထားလေသလား နားလည်ရခက်၏။ သည့်ထက်ပိုပြီး နားလည်
ကျွမ်းဝင်ဖို့လည်း နွယ်နွယ်ခင် မကြိုးစားချင်။ နွယ်နွယ်ခင်မှာ အားကိုး
ယုံကြည်ရသော လူသားတစ်ယောက် အနီးအနားမှာရှိနေသည်ကိုပင် ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်နေသည့် သဘောမျှသာပင်။

“ကိုကိုဇော်က လူတစ်ဖက်သား ကျေနပ်အောင် ပြောဘတ်တယ်နော် “ကိုယ်
တကယ်ပြောတာပါ နွယ်ရယ်၊ ကိုယ် နွယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ညီမလေး
အရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တယ်၊ နွယ် အခြေအနေဟာ ဒီလို နေရာမျိုးလေးမှာ
ကိုယ့်ဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားရမဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

ကိုကိုဇော်ဟာ နွယ်နွယ်ခင်ဘဝကို သိရှိနားလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါလားရယ်ဟု
ဝမ်းမြောက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ ညီမလေး အရင်း တစ်ယောက်လို ချစ်သည်တဲ့။
နွယ်နွယ်ခင်ကကော ကိုကိုဇော်အပေါ် အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ
တွယ်တာမိလေသလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှောင်ပြောင်ကွဲမှုကို နွယ်နွယ်ခင်
ဘာကြောင့် ခါးစည်းခံနေသလဲ။ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရုံတင်ပဲလား၊
နွယ်နွယ်ခင် မတွေးချင်း နွယ်နွယ်ခင် ဘဝမှာ ရှေ့နောက် တွေးတော
ဆင်ခြင်ရတာတွေ များပြီ။

“ကိုကိုဖော် နွယ်ကို တကယ် အဆိုတော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာလား”

အပြစ်ကင်းစွာဖြင့် အားကိုးတကြီး မေးနေသော နွယ်နွယ်ခင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုဖော်
ပြုံးရယ်နေသည်မှာ ကြည့်နူးအားတက်စရာ။ သည် အကြောင်းကို
အမေ့ကိုပြောပြတော့ “လူတစ်ယောက်အပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး
မယူပါနဲ့ သမီးရယ်” ဟု ဘဝတွင် သည်တစ်ခါသာ အလေးနက် ဆုံးစကားကို
ပြောလေသည်။

ကျောင်းနေစဉ်က တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျောင်းဆုပေးပွဲစင်မြင့်မှာ ဝံ့ဝံ့စားစား
သီချင်းဆိုဖူးတာ၊ မြို့ပေါ်ရှိ အခါကြီး ရက်ကြီးတွေမှာ ရပ်ကွက် စင်ပေါ် တစ်ခါ နှစ်ခါ
တက်ဖူးတာ နွယ်နွယ်ခင်ဘဝမှာ အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ အလား အလာကောင်းဟု
မထင်ကောင်း မထင်ပုံစရာပေ။ ကိုကိုဇော် ရန်ကုန်က ယူလာပေးသော
ကက်ဆက်အသေးလေးတစ်လုံးနှင့် တစ်ချိန်က ခေတ်စား သော
အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဟောင်းသီချင်းခွေတွေကို ကြည့်ပြီး ကလေးငယ် တစ် ယောက်လို
ဝမ်းသာအမြူးနေမိပြန်သည်။ သီချင်းတွေကို လိုက်ဆိုဖန်များရင် သံစဉ်ကော
စာသားပါ အလွတ်နီးပါးရလာသည်။ နွယ်နွယ်ခင်တို့ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
ထည်ထည်ဝါဝါရှိစဉ်ကတည်းက အဖေက အိမ်မှာ အနောက်တိုင်း ဂီတနှင့်

ယဉ်ပါးစေခဲ့သည်။ နွယ်နွယ်ခင် ကလေးဘဝ သီချင်းဆိုဝါသနာပါခဲ့သည်ကို အဖေကလည်း သဘောကျ ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။

အမေက နွယ်နွယ်ခင် ကိုကိုဇော်ထံမှ ရယူသည့် အခွင့်အရေးတွေ များနေပြီဟု ယူဆသည်။

“သူက သမီးကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောလို့လား”ဟု ပြောင်ဖွင့်မေးတော့ နွယ်နွယ်ခင် မဖြေနိုင်။ ကိုကိုဇော်ကို ရှောင်နေသင့်သလား။

ဘာတစ်ခုမျှတောင်းဆိုခြင်း အခွင့်အရေးယူခြင်း မပြုသော လူတစ်ယောက်၏ စေတနာကို စော်ကားမော်ကားပြုသလိုများ ဖြစ်နေမှာလား။ နွယ်နွယ်ခင် မဝေခွဲတတ်။ နွယ်နွယ်ခင်အပေါ် ဝေဖန် အပြစ်တင်မည့်သူများကိုသာ အဝေးမှရှောင်ကြဉ်ရင်း ကိုကိုဇော်၏ အကြင်နာရိပ်မှာ ပျော်နေလိုက်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကိုကိုဇော်နှင့် ရန်ကုန်လိုက်သွားမည်ဆိုတော့ အမေ ခါးခါးသီးသီး တားသေးသည်။ နောက်ဆုံး သည်လောကမှာ သမီး တစ်ယောက်၏ အလိုဆန္ဒကလွဲ၍ ဘာမျှ လိုက်လျောစရာ မရှိတော့သော အမေသည် သူ ယုံကြည်စိတ်ချသော သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို နွယ်နွယ်ခင်နောက်သို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

အေးချမ်းသောဘဝမှ ရုန်းထွက်မိခြင်းဟု နောင်သောအခါ နွယ် နွယ်ခင် နားလည်လာရလေ၏။

မိန်းကလေးတွေ အလွန်များပြားစွာ စုဝေးနေသော ဘော်ဒါဆောင်ကြီးတစ်ခု မှာ နွယ်နွယ်ခင်နှင့် ဒေါ်လေးကြည်တို့နှစ်ယောက်နေရင်း တစ်ရက်ခြား ဆိုသလို စန္ဒရားဆရာ ကိုထင်ကျော်ဆီမှာ နွယ်နွယ်ခင် သီချင်းသွားတိုက်ရလေသည်။ အလွန်နာမည်ကြီးသော သီချင်းရေးဆရာ ကိုကြည်သာကိုလည်း ထိုအခါမှ စတင် မြင်ရဖူး၏။ အနောက်တိုင်း သီချင်းတွေကို မြန်မာ စာသားအသွင်သို့ လျင်မြန်လွယ်ကူစွာ ပြောင်းလဲပေးသော သူ့အတတ် ပညာကိုလည်း တူဝရီးနှစ်ယောက် အံ့မခန်းဖြစ်မိလေ၏ ။ "ဒီဆရာသိပ်တော် တာပဲနော်"ဟု ဒေါ်လေးကြည်က ရိုးသားစွာ လက်ဖျားခါနေတော့၏ အမေတို့ အမျိုးထံမှာ သည့်ထက်လည်ပယ်သူလည်း ရှိမည်မထင်တော့။ နွယ်နွယ်ခင်ကတော့ လိုအပ်သမျှတွေကို စိုက်ထုတ်ပေးသွားပြီး ပျောက်ချက် သား ကောင်းသွားသော ကိုကိုဇော်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပြန်သည်။ ကိုကိုဖော်သည် နွယ်နွယ်ခင်ကို သူ့မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ဘာကြောင့် တွေ့ဆုံ မပေးသလဲ။ ပြီးတော့ သည်မျှ များပြားသည့်ငွေကို မည်သည့် စေတနာဖြင့် ပေးသွားသလဲ။

သံသယပေါင်းများစွာ၊ နောင်တတရားများစွာဖြင့် နွယ်နွယ်ခင် မဆုတ်သာ မတက်သာ ဖြစ်နေသည်။ နွယ်နွယ်ခင်မှာ အမေက သူ့မှာရှိသမျှ ငွေကလေးအချို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်တာလည်း ရှိနေသည်။ “သမီးဖြစ်ချင်တာ

ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ"ဟုလည်း အတန်တန်မှာသည်။ နွယ်နွယ်ခင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်မည်။ နောက်တော့လည်း သည်နေရာ အစုအဝေးကြီးမှာ နွယ် နွယ်ခင်လိုပင် မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်လှေကြီးဖြင့် လာရောက်စုဝေးနေသော မိန်းကလေးများစွာကို တွေ့မြင်ရပြီး အများနှင့်ရောရောင်၍ အားတက်ရမလို အားငယ်ရမလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ရက်တွေကြာလေ နောက်ဆုတ်၍ မရလေဖြစ်လာရပြီး သီချင်းရေးဆရာက သူ အစစ တာဝန်ယူမည် ဆိုပြီးငွေကို လက်ပြောင်းယူသွားသည်။

သည်ရက်အတွင်းမှာ နွယ်နွယ်ခင် ကိုကိုဇော်ကို ရှာသည် မတွေ့ ။ ကိုကိုဇော်ပေးသော လိပ်စာကလည်း မရေရာလှ။ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်၏ အိမ်မှသာဖြစ်နေပြီး ကိုကိုဇော် စစ်တွေဘက်ပြောင်းသွားပြီဟု အေးစက်စက် ပြောသည်။ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ ကိုကိုဇော်ရယ်။

သောကနှင့် သံသယယှဉ်သော နွယ်နွယ်ခင်၏ အနုပညာခရီးလမ်း အစသည် မည်သို့လျှင် ဖြောင့်ဖြူးနိုင်ပါမည်လဲ။ သည်ကြားထဲ သီချင်းရေး ဆရာက ပျောက်ပျောက်နေပြန်တော့ သူ့နောက်လိုက်ရင်း ရက်တွေ ကုန်လွန်လာ၏။ စန္ဒရားဆရာက သီချင်းစာသားမရှိဘဲ မတိုက်ပေးနိုင်တော့။ နွယ်နွယ်ခင် အရှုံးနှင့် ပြန်ပြေးရတော့မည်လား။ ဘဝတူ မိန်းကလေးတချို့ အတွေ့ အကြုံရှိသူတချို့က နွယ်နွယ်ခင်ကို အကြင်နာဖြင့် အားပေးစကား ဆိုကြသည်။ ဖြစ်အောင်သာလုပ်ပေတော့ မိန်းကလေးရေတွဲ။

အို သည်ရက်တွေမှာ နွယ်နွယ်ခင် လောကကြီးကို နာကြည်း မုန်းတီးလိုက်သည်မှာ မပြောပါ နှင့်တော့။ အမေပေးလိုက်သည့်ငွေကုန်လျှင် နွယ်နွယ်ခင်တို့ တူဝရီး ဘယ်ပုံရေ့ဆက်နေကြမလဲ။ သည်ပုံဖြင့် ပြည်တော်ပြန်ရင် နွယ်နွယ်ခင်ကို ငြိစုလက်စ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေ ပြောကြမလဲ။ မြို့ပေါ်က အသိုက်အဝန်းကလည်း ဒါတွေကို ကြားသိပြီးလောက်ရောမည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဇော်။ ကိုကိုဇော် တကယ်ပဲ မြို့ပေါ်က ပျောက်သွားပြီလား။ ကိုကိုဇော်နှင့် နွယ်နွယ်ခင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို မည်သူက စင်ကြယ်သည်ဟု ယုံကြည်မည်လဲ။

နောက်ဆုံးတော့ နွယ်နွယ်ခင်လိုပင် ဘဝတူ မိန်းကလေး တစ် ယောက်၏ လမ်းညွှန်ကူညီမှုဖြင့် သီချင်းရေးဆရာ ကိုကြည်သာကို အမိအရ ရင်ဆိုင်ပြီး မရေရာသော နွယ်နွယ်ခင်၏ အနုပညာခရီးကို စတင် ရလေသည်။

နွယ်နွယ်ခင် သီချင်း စ သွင်းရသည့် နေ့မှာပင် ကိုကိုဇော်ဆီက စာကို ရသည်။

ညီမလေးနွယ်

ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ပါ။ ညီမလေး နောက်မှာ

ကိုယ်အမြဲရှိနေမယ်။

ကိုကိုဇော် တဲ့။

စာကတိုတောင်းလှပြီး နားလည်ရလည်း ခက်လှသည်။ ကိုကိုဇော် နွယ်နွယ်ကို ဘာကြောင့် တိမ်းရှောင်နေသနည်း။ နွယ်နွယ်ခင်နှင့် ကိုကိုဇော်တို့၏ သံယောဇဉ် အတိုင်းအတာသည် လိုတာထက် ပိုနေကြတာကို မပြောဘဲနှင့် သိနိုင်လောက်ပါသည်။ တော်ရုံစေတနာဖြင့်လည်း ကိုကိုဇော်က နွယ်နွယ်ခင် ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ပုံအောပေးအပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ နွယ်နွယ်ခင်ဆီက ပြန်လည်မျှော်လင့်စရာလည်း ဘာမှမရှိ။ တစ်ခုပဲရှိသည်လေ။ နွယ်နွယ်ခင်ရဲ့ အချစ်ပေါ့။ ဒါကလည်း ကိုကိုဇော်က တောင်းခံလာလျှင် နွယ်နွယ်ခင်က အသင့်ပေးအပ်ဖို့ ရှိနေသည်ကို ကိုကိုဇော် နားလည်ပြီးသား ပါပဲ။ ကိုကိုဇော် ဘာကြောင့် မတောင်းခံခဲ့သလဲ။

စတူဒီယိုခန်းမထဲကိုရောက်တော့ နွယ်နွယ်ခင် အားငယ်လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ စ မိသည့်အလုပ်မို့သာ လုပ်နေရသည်။ နွယ်နွယ်ခင်မှာ အင်အားလည်း မရှိတော့။

အဆောင်မှာ ခဏတာ လာရောက်ဆုံဆည်းမိသော မိန်းကလေးများ ကတော့ နွယ်နွယ်ခင်ဘက်က အားပေးကူညီကြသည်။ ဘဝတူချင်း ယိုင်းပင်းသည့်စိတ်ဓာတ်နှင့် သည်ကနေ့ မိန်းမငယ်တို့၏ ဇွဲသတ္တိကိုတော့ နွယ်နွယ်ခင် အံ့ဩချီးကျူးရသည်။ အို နွယ်နွယ်ခင်လောက်တောင် မဖြစ် မြောက်ဘဲ အရုံးနှင့် လက်ချည်းပြန်သွားရသူတွေ မနည်းတော့ဘူးတဲ့။ တချို့လည်း မိမိဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရမချင်း ဖြစ်သလို စခန်းသွားနေကြရတော့သည်တဲ့။ နွယ်နွယ်ခင်မှာတော့ ဘာကိုမျှ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ပေ။

စတူဒီယိုခန်းမထဲ ခြေချခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက် ရတော့မလိုလို့။ ပထမဆုံးသီချင်းကို လေးကြိမ်ပြန်သွင်းရတော့ နွယ်နွယ်ခင် ယိုင်နွဲ့ပြီး ငိုချင်လာသည်။ သည်ကနေ့တော့ သီချင်းရေးဆရာက နွယ်နွယ်ခင် အနားမှာ အားပေးကူညီဖော် ရပါ၏။ စန္ဒရားဆရာနှင့် အဖွဲ့သားများကလည်း တတ်အားသမျှ ကူညီကြပါ၏။ သို့သော် နွယ်နွယ်ခင်ကိုယ်တိုင်က အင်အား ဖျော့တော့နေသည်။ ခမ်းနားထည်ဝါသော အသံလှိုင်း၏ မွေးပွဲ ကော်ဇော တွေပေါ်သီချင်းဆိုရင်း မျက်ရည်ပေါက်မကျမိအောင် သတိထားနေရလေသည်။

ကိုကိုဇော်ကို အနားမှာ ရှိစေချင်လိုက်တာ။ လူတစ်ယောက်အတွက် အင်အားဆိုတာ အချစ်ပဲထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိပြန်၏။ ကိုကိုဇော် အချစ်ကို ပေးရမှာခက်လို့ ရှောင်ပုန်းနေတာလား။ အချစ်ကို မပေးချင်လို့ အချစ်ကို မတောင်းခဲ့တာလား ကိုကိုဇော်ရယ်။ ငွေကြေးနှင့် အောင်မြင်မှုဆိုတာ အချစ်ထက်ပိုပြီး လိုအပ်လို့လား။

ဒုတိယသီချင်း နေ့ညအလွမ်းမှာ နွယ်နွယ်ခင်၏ ခံစားချက်နှင့် ကိုက်ညီလို့ပဲလား။ မူရင်းသီချင်းကိုက နွယ်နွယ်ခင် ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလမ်းစွာ သီဆိုခဲ့ဖူးသော သီချင်းမို့ပဲလား မသိ။ အမှားအယွင်း နည်းစွာဖြင့် သီဆိုအောင်မြင်သွား၏။

သည်တော့ အားလုံးက တက်တက်ကြွကြွရှိလာကြ သည်။ စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့ တောင့်ထားဟု အပေါင်းအသင်းများက အားပေး ကြသည်။ သွင်းပြီးသား သီချင်းကို ပြန်ဖွင့်နားထောင်တော့လည်း မိမိဘာသာ ကျေနပ်သွားသည်။ သည်လိုနှင့် နောက်တစ်ပုဒ်။ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်။ လေးငါးကြိမ်ပြန်သွင်းရသည့် သီချင်းတွေ၊ နှစ်ကြိမ်လောက်နှင့် အောင်မြင် သွားသည့် သီချင်း၊ စိတ်ထဲ မကျေမလည်နှင့် လက်လွှတ်လိုက်ရသည့်သီချင်း။ တစ်နေ့တာကုန်တော့ နွယ်နွယ်ခင်လည်း နှမ်းလှပြီ။ အားလုံးလည်း အလုပ် ခွင်သိမ်းပြီး နောက်တစ်နေ့ ဆက်ရဦးမည်။

စမိသည့်အလုပ်ကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်ရမှာပဲလေ။ နွယ်နွယ်ခင် သည်လိုပဲ သဘောထားလိုက်တော့သည်။ သီချင်းရေးဆရာက ကုန်ကျစရိတ် စာရင်းတွေ ထပ်တင်လာတော့ နွယ်နွယ်ခင် ရင်မောသွားသည်။ ကိုကိုဇော်ပေးထားသည့် ငွေလည်း ကုန်လုနီးပြီ။ ပြီးတော့ နွယ်နွယ်ခင် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီး။ အစပထမမှာ မအောင်မြင်လျှင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို စခန်းသွားမှာလဲ။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် တန်ရပ်လိုက်လျှင်လည်း အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ သည်တော့ ရေဆုံးရေဖျားလိုက်ပေတော့။

ကိုကိုဇော် စာတိုလေးကိုဖက်ပြီး တစ်ညလုံး ငိုမိတော့သည်။ ကိုကိုဇော်၏ အဒေါ်ဆိုသော မိန်းမကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။ မည်မည်ရရ အမည်မတတ်သဘောသော်လည်း မိမိကို အထင်သေးရှုတ်ချသော အကြည့်ဟု တဖြည်းဖြည်း ကောက်ချက်ချ၍လာသည်။

အင်အားပျော့တော့စွာပင် နောက်တစ်နေ့ ခရီးကို ဆက်ရ၏။ သည်တော့လည်း ပိုပြီး ရင်နာရသည်။ အစပထမနေ့ကလောက် တက်တက်ကြွကြွ မရှိတော့သော အသွင်သဏ္ဌာန်များကို မြင်ရသည်။ ပွဲပြီးမီးသေလုပ်ဖို့ အသင့် ရှိနေကြသည်။ နွယ်နွယ်ခင် နားလည်လိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ ထိရသော မြို့ပြ၏အတွေ့ အကြုံအရပင် နွယ်နွယ်ခင်ဆိုသော မလည် မဝယ် ကောင်းမလေးတစ်ယောက်သည် အချဉ်မခံနေရပြီ ဆိုသည့်အကြောင်း၊ အင်းလေ၊ နွယ်နွယ်ခင် ကိုယ်တိုင်ကိုက မိမိကိုယ်ကိုပင် ဘာမှန်း မသိတော့သည့် ဘဝပဲ။

ရန်ကုန်မြေမှာ တစ်ရက်စာမျှပင် ထပ်မနေချင်တော့။ အမေ့ရင်ခွင်ကို အမြန်ဆုံး ပြေးချင်ပြီ။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသည့်ဘဝက ထလာခဲ့သည့် အဖြစ်ပဲ။

အတွေ့ အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီးသူ အပေါင်းအသင်းများကတော့ နွယ်နွယ်ခင်ကို အရှုံးနှင့် မပြန်စေချင်။ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းစေချင်သည်။ ကြော်ငြာ ကိစ္စ၊ သီချင်းခွေဖြန့်ဖို့ကိစ္စတွေကို လက်လွှတ်စပယ် မထားခဲ့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ဖို့၊ သူတစ်ပါးကို မယူဖို့၊ သူတို့ပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီမည့် အကြောင်း တောင်းပန်ခဲ့ကြသေးသည်။ သို့သော် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ၊ နွယ်နွယ်ခင် မနေချင်ပြီ။

ကိုကိုဇော် အကြောင်းကိုလည်း သိချင်လှပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုကိုဇော် နောက်သို့၊ သူရှိရာအရပ်သို့သာ ပြေးလိုက်သွားချင်နေမိလေသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါလားတဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်ငွေကို ဘယ်ယောက်ျားက ရက်ရက်ရောရော ထုတ်ပေးမှာလဲတဲ့။ အို၊ ပြောလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ အမေ ဒီရွာမှာလဲ မနေချင် တော့ဘူး၊ ဒီမြို့ ဒီအသိုက်အဝန်းနဲ့ ဝေးရာကိုပဲသွားချင်ပြီ၊ ငါ့သမီးအတွက် သာပြီးတော့ မနေသင့်သေးတယ်”

ကြားရသည့်သတင်းစကားများကြောင့် နွယ်နွယ်ခင် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားမိလေ၏။ အစကတည်းက ပြောပါလား ကိုကိုဇော်ရယ်၊ ကိုကိုဇော် ဟာ မပန်ထိုက်တဲ့ပန်းဆိုတာ ခုတော့ နွယ်နွယ်ခင်ကို ဘာကြောင့် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေ ပေးခဲ့ရသလဲ။ နွယ်နွယ်ခင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အနုပညာ ဘဝကို ရယူပိုင်ဆိုင်စေချင်တဲ့ ကိုကိုဇော်ရဲ့ စေတနာကိုတော့ တန်ဖိုးထား ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ နွယ်နွယ်ခင်ရဲ့ ဘဝကတော့ မနွမ်းခင်ဘဲ ကြွေရပြီ။

နွယ်နွယ်ခင် မြို့ပေါ်ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကိုကိုဇော် အလုပ် ပြောင်းရမည့်အကြောင်း အမေ့ကို လာပြောသည်တဲ့။ နွယ်နွယ်ခင်အတွက် အစစ တာဝန်ယူမည့်အကြောင်းလည်း ပြောသည်တဲ့။ ရိုးသားလှသော၊ အမေက မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေဟု အကြိမ်တစ်ရာမက ဆုတွေပေးလိုက်သေးသည်။

များမကြာမီမှာပင် ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် သူတစ်ပါး၏ အပြစ် အနာအဆာကို ဖော်ထုတ်ချင်သူတွေက အမေ့ဆီ ရောက်လာကြပြီး ညည်း သမီးတော့ ဟိုလူကိုယ့်စားပြီး လိုက်သွားလိုက်တာ ခုတော့ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး ဆိုက်ရောက်နေပါပေါ့ဟု လာရောက်သတင်းပေးကြသည်တဲ့။ အမေ့မှာ သမီးစိတ်နှင့် ဗုန်းဗုန်းလဲနေရသည်။

ကိုကိုဇော်က သူ့ဇာတ်ကို သူ မနိုင်၍ နွယ်နွယ်ခင်ကို ရှောင်ပုန်း သွားသော်လည်း နွယ်နွယ်ခင် အပြစ်မတင်ရက်။ နွယ်နွယ်ခင်အပေါ် ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့တာ တလောကလုံးက မယုံလည်း နွယ်နွယ်ခင် မတတ်နိုင်ပြီ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မျက်လုံးဒဏ်ကိုတော့ နွယ်နွယ်ခင် ခံနိုင်ရည် မရှိတာ အမှန်ပင်။ ပြီးတော့လည်း မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးမှ မာနတရားတွေ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးရမှန်း သိလာပြီး ဘဝကို အန်တုချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

အေးချမ်းသောရွာနှင့် ကလေးတွေကိုစွန့်ပြီး လောကသစ်ကိုရင်ဆိုင် ရန် နွယ်နွယ်ခင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘဝသည် ငြိမ်သက်ခြင်းကို မလိုလား။ ရုန်းကန်ခြင်းကို လိုလားဟန်ရှိ၏ ။ အမေနှင့် ဒေါ်လေးသည် နွယ်နွယ်ခင် နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။ ဘာမျှနားမလည်သော မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို ဘာမျှမသိသေး သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဦးဆောင်ကာ ကမ္ဘာသစ်ကို ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

အမေ့လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ရတနာမြိုင်၏ အကြွင်းအကျန် အမွေအနှစ်လေးများသည် လွင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်ကုန်လေသည်။

အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ဘေးမှ ကျဉ်းမြောင်းသော အဝီအဆွယ်လေး တစ်ခုမှာ မိန်းမသားသုံးယောက် မှီခိုခွင့်ရသည်။ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းသော ရတနာမြိုင်ကို ပထမဆုံး ပြန်သတိရပြီး အမေ ငို၏ ။ ရက်စက်သော လူ တစ်ယောက်၏ ဒဏ်ကို ကျန်လူသားတွေ အစဉ်အဆက် ခံရတော့မည်။ ရှိစေတော့။ နွယ်နွယ်ဝင် ဘာကိုမျှ မတွေးလိုပြီ။ ပထမဆုံး အလုပ်တစ်ခု ရရေးကို လုံးပန်းရသည်။ သည်အချိန်မှာ အဖေကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ရင့်ရော်နေသော အဖေကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ ရလေသည်။

“အဖေ။ တစ်ခုပဲ သမီးအတွက် လုပ်ပေးပါ။ သမီး အလုပ်တစ်ခု ရချင် တယ်”

နွယ်နွယ်ခင်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အဖေ သည်မျှတော့ လုပ်ပေးသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

“အဖေ့ရဲ့ ပျက်ကွက်မှုတွေအတွက် အဖေတောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးအမေကော နေကောင်းရဲ့လား

နွယ်နွယ်ခင် အဖေ စိတ်ချမ်းသာမည့်အကြောင်းကိုသာ ရွေးပြောသည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းလည်း လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြောလိုစိတ်မရှိတော့။ အဖေ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပြန် အားပေးရမည့်အခြေအနေ သို့ ဆိုက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် အစေ့၏ တစ်ချိန်တစ်ခါက ရှိခဲ့ သော အရှိန်အဝါ အဆက်အသွယ်လေးဖြင့် အလုပ်တစ်ခုတော့ ရဖို့အခွင့် အလမ်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၍ နွယ်နွယ်ခင် လာခဲ့ရခြင်းပင်။

နွယ်နွယ်နှင့် ထင်မြင်ချက် သိပ်တော့ မဆိုးလှပါ။ အဖေက သူ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်၏ အထည်ဆိုင်မှာ အကူအရောင်းစာရေး မလေးအဖြစ် အလုပ်သွင်းပေးသည်။ နွယ်နွယ်ခင် ဖြစ်ချင်တာက အဆိုတော် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်။ ဖြစ်လာရတာက ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသော အရောင်းစာရေးမတဲ့။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ လောလောဆယ် ဘဝရပ်တည်မှုက အရေးကြီးလှသည်။

နွယ်နွယ်ခင်၏ အနုပညာအတွက် ပထမဆုံးကြိုးပမ်းမှုကတော့ အရိပ်အယောင်လေးတောင်မှ အောင်မြင်မှု မရခဲ့ပါ။ လူသူအဖတ်နည်းသော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် နှစ်စောင်မှာ မထင်မရှား ကြော်ငြာလေး တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သာ ပါခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးရှင်တစ်ယောက်၏ တို့တို့တိတိလေး ရေးသား သတင်းပေးခြင်းခံရသည်။ ကြော်ငြာ ပိုစတာလေးကို တေးသံသွင်းဆိုင်လေး တစ်ခုဘေးမှာ ပြက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးမှာတောင်မှ နွယ်နွယ်ခင် သီချင်းသံကို မကြားရ။ သည်တစ်ပွဲမှာ နွယ်နွယ်ခင် ကောင်းကောင်းကြီးခံလိုက်ရတာ ဘဝသင်ခန်းစာ တစ်ရပ် ပါပဲ။ သို့သော် နွယ်နွယ်ခင် အံ့ကိုခဲထားသည်။ ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးပမ်းရ ဦးမည်။

တစ်ခုပဲလိုချင်ပါသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ဘဝမှာ ယုံကြည်အားကိုး ရမည့်သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ မျဉ်းကျားမှာ နွယ်ကိုမြင်လိုက်လို့ လိုက်လာတာပါနွယ်။ နွယ်နွယ်ခင် ဒီဆိုင်မှာ လုပ်နေတာလား။ ဘယ်သူ ဆိုင်လဲ၊ ကိုယ်က နွယ် ကို ကျောင်းဆရာမ ဘဝနဲ့ပဲ ရှိနေဦးမယ်ထင်နေတာ”

ကိုကိုဇော်ကို ဆိုင်ရှေ့ ကောင်တာစားပွဲမှာ ရပ်လျက်သား တွေ့ရတော့ နွယ်နွယ်ခင် လက်တွေ ခြေတွေပင် တုန်ချင်လာသည်။ ကိုကိုဇော်ဟာ သူ ပေးထားတဲ့ ကူညီမှုအတွက် တစ်စုံတစ်ခုတောင်းဆိုဖို့ လာတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးဟု ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီးမှ ရဲရင့်ဆိုင်ခဲ့သည်။

“အခြေအနေတွေက တော်တော်ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ် ကိုကိုဇော်”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်နွယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန် စရာတွေလဲ ရှိနေလို့ပါ”

နွယ်နွယ်ခင်ကလဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်တာပါပဲ။ ဆိုင်ကလည်း သိမ်းချိန်နီးပြီမို့ ဆိုင်ရှင်ထံ ငွေနှင့် စာရင်းကိုအပ်ပြီး ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ ကိုကိုဇော်က သူကားပေါ်တက်ခိုင်းတော့ တုံ့နှေးနေမိသေးသည်။ အို ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေစေလေ၊ နွယ်နွယ်ခင်က ကိုကိုဇော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မရိုးမသား ဘာလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ။

ကိုကိုဇော်ကို နွယ်နွယ်ခင်တို့၏ အိမ်ဂေဟာကလေးသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ သည်နေရာသာ နွယ်နွယ်ခင်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာလေး။ ပြည်လမ်းမ ကြီးမှ ပဲ့ထွက်ပြီး ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခု၏ ကြီးမားသော အိမ်တစ်လုံး ဘေးမှ သေးငယ်လှသော အိမ်အဆွယ်လေးကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုဇော် မျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ အမေသည် ကိုကိုဇော်ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဝမ်းသာ နေသည်။ ပြီးတော့ နွယ်နွယ်ခင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး အကျီအဝတ်အစားလဲနေသည့် အခိုက်မှာပင် သူတို့သားအမိ ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ပြေးလာခဲ့ရ ကြောင်း တဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။ ကိုကိုဇော် မျက်နှာပျက်နေသည်။

နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရတော့ ကိုကိုဇော်က သူ ရင်ထဲရှိတာကို ဖွင့်ဟစပြုသည်။

“တကယ်ကျတော့ ကိုကိုဇော်အမှန်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိနည်းခဲ့တာပါ။ နွယ်ကို မြင်မြင်ချင်းကို ကိုဇော် လေးစားတယ်၊ သနားတယ်၊ နောက်တော့ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဇော်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှေ့လဲမတိုးရဲခဲ့ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဇော်ရယ် မဖြစ်နိုင်မယ့်အတူတူ နွယ်အပေါ်မှာ ဘာကြောင့်များ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ရတာလဲ”

“ကိုကိုဇော် အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ပြောပါ ကိုကိုဇော်ရယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားလိုတဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး

နွယ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နွယ်ကိုချစ်လို့ မရိုးမသားကြံစည်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး နွယ်ရယ်။ နွယ် ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တာကလဲ အမှန်ပါပဲ။ အခွင့်အရေး ယူချင်တဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နွယ် ရန်ကုန်ရောက်လို့ သီချင်းသွင်း ပြီးရင် ကိုယ် နွယ်ကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းမယ်၊ ဒီကြားထဲ မှာ ကိုယ် ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းမယ်ပေါ့။"

သည်စကားကိုကြားလိုက်တော့ နွယ်နွယ်ခင် ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိ သည်။ နွယ်ခမ်းကိုလည်း တင်းတင်းစေ့လိုက်မိသည်။ ကိုကိုဇော် စေတနာကိုလည်း ထမဆုံးအကြိမ် သံသယဖြစ်တော့၏။ ဒါကြောင့် လူတွေက ပြောကြတာပဲလေ။ လူဆိုတာ အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာ မျှော်ကိုးစရာ မရှိပါပဲနဲ့ များပြားလှတဲ့အကူအညီကို ပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး တဲ့။ သည်တုန်းက နွယ်နွယ်ခင်က သန့်စင်သော စေတနာဆိုတာ လောကမှာ တကယ်တည်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ဆဲရှိခဲ့၏။ အခုတော့ လူတွေပြောတာ မှန်နေပါပေါ့လား။ အိုလောကမှာ ဘာမျှ ယုံကြည်စရာ မရှိတော့ပါကလား။

"ဪ ကိုကိုဇော်က နွယ်ကို အနုညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီး၊ ဘဝထဲမှာ နှစ်တော့မယ်ပေါ့။"

ကြေကွဲခြင်းနှင့်အတူ နှမြောတသခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ နှမြော တယ်ဆိုတာ နွယ်နွယ်ခင် ယုံစားမိတဲ့ ကိုကိုဇော်ရဲ့ အချစ်ကိုပါ။ နွယ်နွယ်ခင် အားငယ်ရသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မငိုခဲ့ပါ။ ယခုမှ ချုံးချ၍ ငိုမိတော့သည်။

"ကိုယ့်ကို အထင်မမှားပါနဲ့ နွယ်၊ ကိုယ် နွယ်ကိုချစ်မိတာ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ နွယ် ယုံချင်မှ ယုံ၊ ကိုကိုဇော်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့ခဲ့ရတာ"

"တော်တော့ ကိုကိုဇော်၊ ဒါဟာ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူချင်တဲ့ သာမန်ယောက်ျားတိုင်း ပြောတတ်တဲ့ စကားပါ။ ဒီလိုမှန်းသာ သိရင် နွယ် ကိုကိုဇော်ကို ဒီနေရာကို ခေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ နွယ် အင်မတန် တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ ကိုကိုဇော်ဆိုတာ နွယ်ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကိုဇော်ကို မတွေ့ရဘဲ ရင်ထဲက တသပြုံး ချစ်ခဲ့ရတာမှ ခွန်အားရှိခဲ့ပါသေးတယ် ကိုကိုဇော်ရယ်၊ ခုတော့ အားလုံးသွားပါပြီ"

တကယ်ပင် နွယ်နွယ်ခင် ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရပါသည်။ ကိုကိုဇော်လည်း ငိုငဲ့ကျသွားသည်။

"ကိုယ်ပြောနေတာတွေဟာ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ သဘောချင်း မတူပါဘူး နွယ်ရယ်၊ ယုံပါ။ နွယ် ယုံအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ နွယ်ကို အကူအညီပေးခဲ့တာလဲ ဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ခုထိလဲ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်မျိုး မရှိပါဘူး၊ နွယ် ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ အယုံအကြည်ကင်းခဲ့သည်ဖြစ်စေ ကိုယ်ကတော့ နွယ် ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပဲ"

"တော်ပါတော့ ကိုကိုဇော်ရယ်တော်ပါတော့၊ နွယ်တို့မှာ ခုလဲ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝကနေ လွင့်ခဲ့ကြရပြီ။ နောက်ထပ် မလွင့်ပါရစေနဲ့တော့"

နွယ်နွယ်ခင် ငိုရှိုက်ပြီး အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အမေနှင့် ကိုကိုဇော်

အချိန်အတန်ကြာ စကားပြောနေကြသည်။ နွယ်နွယ်ခင် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားချင်။ ဘာကိုမျှ မသိချင်။ အခုတော့ သွားပြီ။ အားလုံးသွားပြီ။ ဒုက္ခမှန်သမျှ ခါးစည်းခံခဲ့ရစဉ်က တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက် အလင်းတန်းလေး ရှိခဲ့သည်။ ယုံကြည် ကိုးစားခြင်း အင်အားလေး ရှိခဲ့သည်။ ယခု ဘာမျှမရှိတော့။

ပထမသီချင်းခွေက အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း နွယ်နွယ်ခင်၏ ကုသိုလ်ကံလေးက တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သေး၏။ နွယ်နွယ်ခင် ခေတ္တခိုနှားခဲ့ရာ အဆောင်က ဘဝတူအပေါင်းအဖော်တွေနှင့် ပြန်ဆုံမိတော့ နွယ်နွယ်ခင်လိုပင် အနုပညာနယ်မှာခြေချဖို့ ကြိုးစားနေသူ မူမူက ရှေ့ခရီးအတွက် တိုင်ပင်လာသည်။ ပထမဆုံးအဆင့်က ရုပ်မြင်သံကြားမှာ သီချင်းလွှင့်နိုင်ဖို့ ကိစ္စ။

“မူ သီချင်းတစ်ပုဒ်လွှင့်လိုက်ရတာ အမြတ်ရလိုက်တယ် နွယ်၊ နောက်ထပ် သီချင်းမထွက်နိုင်ပေမဲ့ တီဗွီအဆိုတော်အဆင့်တော့ ရနိုင်လာပြီ။ ခုဆို ကိုယ် သီချင်းလွှင့်ရတာ သုံးခါရှိပြီ”

နွယ်နွယ်ခင်ကတော့ တီဗွီနှင့် အလှမ်းဝေး၍ ဒါတွေကို မသိ။

“အစကတော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ကုန်မှာပဲကွ”

ပိုက်ဆံဟူသော အသံကိုကြားတော့ နွယ်နွယ်ခင် လန့်သွားသည်။ ပိုက်ဆံတဲ့၊ ပိုက်ဆံတဲ့။

“ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

နွယ်နွယ်ခင်က တိုးတိုး ညည်းသည်။ မူမူက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် နွယ်၊ နွယ်ကို ပထမသီချင်း စီးစီးထုတ်တုန်းက ငွေထုတ်ပေးတဲ့သူ ရှိတယ်ဆို”

နွယ်နွယ်ခင် ဒုတိယအကြိမ် ထိတ်လန့်ရပြန်သည်။ လူတွေက မိမိအကြောင်းကို မိမိထက်ပိုပြီး သိနေကြပြီလား။

“ဒါပေမဲ့ အခု မရှိဘူး”

နွယ်နွယ်ခင်က တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောသည်။ မူမူကတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရယ်မောနေသည်။

“မူကတော့ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို ရောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လို လှေကားမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တက်မှာပဲ”

နွယ်နွယ်ခင် တွေဝေသွားပြန်သည်။

တီဗွီမှာ သီချင်းလွှင့်လျှင်တော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့လိုသည်။ ဒါမှ တဖြည်းဖြည်း လူစိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာမည်။ ပရိသတ်တိုးလာမည်။ သည်တော့ နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ပိုပြီးလွယ်ကူမည်။ သို့သော် တီဗွီထဲမှာ လှလှပ ဖြစ်ဖို့က

အကုန်အကျခံနိုင်ဖို့ လိုသည်။ အကုန်အကျခံနိုင်ဖို့ဆိုသည်က...

မူမူက တွေ့ ဝေငေးမောနေသော နွယ်နွယ်ခင်၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ကာ ရယ်မော၍ ပြောသည်။

"ဒီလောက်လဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်မနေစမ်းပါ နဲ့ကွာ၊ မင်း စွန့်စားခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းအတာကိုလဲကြည့်လေ၊ ခုမှ နောက်ဆုတ် လိုက်ရင် အလျင်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့"

နွယ်နွယ်ခင် စဉ်းစားသည်။ မူမူ ပြောသလိုပါပဲ။ နွယ်နွယ်ခင် ဘဝကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ သည်ပြောင်းလဲခဲ့ရသည့် အခြေအနေသည် ယခု လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်တန့်လျက်ရှိသည်။ ရှေ့ဆက်ဖို့တော့ လိုအပ်သည်။

သို့သော် ကိုကိုဇော်ကို ထည့်မစဉ်းစားချင်။ ကိုကိုဇော်ကို ယုံကြည် ကိုးစားမှုက အလွန်နည်းပါးနေပြီ။

"တစ်နည်းတစ်ဖုံတော့ ကိုယ်ကြိုးစားမယ် မူမူရယ်"

မူမူကတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ၏ ဆွဲဆောင်မှုရှိသောအလှ က တိဗ္ဗိမှန်သားပေါ်မှတစ်ဆင့် ပရိသတ်၏ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ သည်နောက်တော့ နောက်ထပ်သီချင်းခွေထွက်နိုင်ဖို့ ငွေထုတ်ပေးသူတစ်ဦးကို ဆက်မိသည်။ သီချင်းဘက်မှာ အကောင်းဆုံး မလုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နာမည် အရတော့ လူသိများလာသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ နေရာရလာသည်။ သည်တော့ လည်း ကျော်ကြားမှုအရှိန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်စာတော့ နေရာရလာသည်။ ကျော်ကြားမှုအစအတွက် ငွေဖြင့်နောက်ကလိုက်ရပြီး သည်နောက်မှာတော့ ငွေက နောက်က လိုက်လာရတော့သည်။

နွယ်နွယ်ခင်ကတော့ လမ်းအစကိုပင် ဘယ်လိုလျှောက်ရမည် ဝေခွဲ မရနိုင်။ ကိုကိုဇော်က အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း နွယ်နွယ်ခင် တိမ်းရှောင်ပြီ။ ထို့နောက် နွယ်နွယ်ခင် လုပ်ဆောင်မည့်အရာကို ပုံငိုးပေး မည့်သူက တစ်နေရာက ပေါ်လာပြန်သည်။ နွယ်နွယ်ခင်၏ အလုပ်ရှင်က နွယ်နွယ်ခင်ကို သီချင်းဆက်ဆိုပါလားတဲ့။ အဖေ့ မိတ်ဆွေမို့ နွယ်နွယ်ခင် ဝမ်းမြောက်အားတက်မိရပြန်၏။ အမေ့ကို တိုင်ပင်ပြန်တော့ သမီးဝါသနာ အတွက် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆက်လုပ်ပေါ့ဟု ဆိုလေသည်။

များမကြာမီပင် နွယ်နွယ်ခင် ၏ ရပ်သွင်သည် တိဗ္ဗိမှန်သားပေါ်မှာ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ နောက်တော့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ၊ နောက်တော့ ငွေရှိသူတို့၏ မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲတွေမှာ၊ လူတွေမှာ အောင်မြင်မှုအချိန်တန်လာတော့လည်း အားမရနိုင်အောင် ပါပဲကလား။

ယနေ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော် နွယ်နွယ်ခင်၏ အသွင်သည် ယခင်ကနှင့် များစွာခြားနားခဲ့ပြီး နွယ်နွယ်ခင်၏ နှုတ်ဖျား၊ သီကြွေးလိုက်သမျှ အသံလှိုင်း တို့သည် ငွေကြေးကို ဆောင်ယူလာကြသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ကတော့ အနုပညာ ဘဝကိုပဲ မြတ်နိုးခဲ့မင်း၏။ သို့သော် ထိုအနုပညာဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ နွယ်နွယ်ခင် လျှောက်ခဲ့ရသည့်လမ်းကို ဘယ်သူသိနိုင်သလဲ။

ရှေ့မှာတော့ လူတွေက နွယ်နွယ်ခင် နွယ်နွယ်ခင်နှင့်တသသ ခေါ်ငင် ကြသော်လည်း ကွယ်ရာက အတင်းစကားတွေက ခါးသီးလှပေ၏။

“ပထမတော့ အရာရှိတစ်ယောက်က ငွေထုတ်ပေးတယ်လေ။ သူ့ အလိုလဲပြည့်ရော ကန်ထုတ်လိုက်တာ၊ ဟိုလူတော့ မောရောပဲ၊ မိန်းမနဲ့လဲ ကွဲသွားတယ်တဲ့၊ ဟော ခုတော့ သူဌေးတစ်ယောက်ကိုချုံ့ပြီး သူ့အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားဘော့တာပဲ”

အမနာပ အတင်းစကားတွေက နားမှာ မဆံ့အောင် ပြန်ကြားရသည်။ နွယ်နွယ်ခင် မမူတော့ပြီ။ ခုတော့ နွယ်နွယ်ခင်ဟာ အနုပညာကမ္ဘာမှာ မော်ကြားနေနိုင်ပြီပဲ။ ဖခင်ရဲ့ ဥပေက္ခာပြခြင်းကို ခံရတဲ့ နွယ်နွယ်ခင်၊ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းရဲ့ ဖယ်ထုတ်ခြင်းကို ခံရတဲ့ နွယ်နွယ်ခင်၊ ယုံကြည် ကိုးစားမိတဲ့ အချစ်ရဲ့ အညစ်အကြေးကို အစွန်းအထင်းခံရတဲ့ နွယ်နွယ်ခင်။ သို့သော်လည်း နွယ်နွယ်ခင်ကို ချစ်သော ပရိသတ်အရေအတွက်က သူတို့နှင့် နှိုင်းစာလျှင် မြောက်မြားစွာ ဝန်းရံထားသည်ပဲ။ နွယ်နွယ်ခင် ကျေနပ်နိုင်ပါ၏။

တစ်ခုပဲရှိသည် ကိုကိုဇော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြားရသည့်သတင်းစကား တွေကြောင့် နွယ်နွယ်ခင် တုန်လှုပ်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ကိုကိုဇော်ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသွားခြင်းသည် နွယ်နွယ်ခင်ကြောင့်လား။ သည်အတွက် နွယ်နွယ်ခင်မှာ တာဝန်ရှိသလား၊ ကိုကိုဇော်က အမှန်တကယ်ပဲ ပြည့်စုံမှုမရှိသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့မိပြီး နွယ်နွယ်ခင်အပေါ် သန့်စင်စွာ ချစ်ခဲ့လေသလား။

သည်အချိန်မှာ အောင်မြင်မှုနှင့် ငွေကြေးကို နွယ်နွယ်ခင် မလိုချင် တော့။

အမှန်တကယ် ယုံကြည်ကိုးစားရသော လူတစ်ယောက်၊ ဘဝကို ယုံကြည်စိုက်ချရော ပေးအပ်နိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်၊ ရင်ထဲက ခံစားမှ မှန်သမျှကို မျှဝေနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။

အဲဒီ လူသားတစ်ယောက်ဟာ လောကမှာ တကယ်တည်ရှိနေလေ သလား၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေ့ ဦးမှာလား၊ အဲဒီလူဟာ ကိုကိုဇော် ဖြစ်နေမလား။

အောင်မြင်မှု အပြုံးပန်းတွေကြားမှ နွယ်နွယ်ခင် နှလုံးသားက တောင့်တနေမိတာ အမှန်ပင်။

ဤသို့ကြံကြရပေဦးမည်

"သမီးအစ်ကိုကြီးဆီကလဲ စာမလာတာ ကြာပြီနော်"

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို ငေးမောရင်း တစ်ယောက်တည်း အမေက ညည်းညူသလို ပြောလိုက်လေသည်။

သစ်သစ်ကတော့ နားလည်လိုက်သည်။ အမေသည် နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရောက်ရှိနေသော သူသားသမီးများ ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြရဲ့လားဆိုတာ အမြဲသိချင်နေတတ်သည်။ မသိရလျှင် စာရေး၍ မေးစေသည်။ ထိုသို့ စာရေးသော အလုပ်ကို ဒိုင်ခံလုပ်ပေးရသူမှာ သစ်သစ်ဖြစ်၏။

သည်လထဲမှာ သစ်သစ် အလုပ်ဝင်နေရသည်။ ယခင်လို အားမနေတော့။ ရုံးမှပြန်ရောက်လျှင်လည်း ဘာမျှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ရုံးမှာ သက်သက်သာသာ အလုပ်ထိုင်လုပ်နေရသည် ဆိုသော်လည်း မနက် ရုံးတက် ၊ ညနေ ရုံးဆင်း ဘတ်စ်ကားကို တိုးဝှေ့စီးရသည်နှင့်ပင် မောဟိုက်နွမ်းလျပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတတ်သည်။

"နေကောင်းရဲ့လား မသိ"

အမေက နောက်ဆက်တွဲစကားကို ဆက်လိုက်၏။ နေရောင်လဲ့လဲ့သည် အမေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အရိပ်ထိုးကျလျက်ရှိ၏။ အမေမျက်နှာတွေ ကျနေပြီ။

"သူလဲ ဆရာဝန်ကြီးပဲ အမေရော၊ သူ့ကျန်းမာရေး သူ ဂရုစိုက်လိမ့်မပေါ့"

အမေက သစ်သစ်ဘက်ကို လှည့်လာသည်။

"သမီးအစ်ကိုကြီးအကြောင်းလဲ သမီး သိသားပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူကျတော့ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့၊ အင်မတန်ပေတာ"

"သမီး အားတော့ စာရေးလိုက်ဦးမယ်။ အမေ ထမင်းစားရအောင် အမေရယ်၊ ကိုထွေးကော"

"သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ခဏသွားမယ် ပြောတာပဲ။ သမီး ဆာရင် စားနှင့်လေ၊ အမေ စောင့်လိုက်ဦးမယ်"

အမေသည် သူ့သားသမီးခုနစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာရှိစဉ်ကပင် လူမစုံဘဲနှင့် မည်သည့်အခါမျှ ထမင်းမစား။ အားလုံးကို စုစည်း၍မရလျှင်လည်း အားလုံးစားပြီးတော့မှပဲ နောက်ဆုံးမှ စိတ်ချလက်ချ စားတော့သည်။

အမေ့ကို ခေါ်၍ရမည်မဟုတ်မှန်း သိသည်နှင့် ထမင်းကို တစ်ယောက်တည်း စားလိုက်ရ၏။

ငယ်စဉ်က မိသားစုတစ်တွေ စုစုဝေးဝေး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ကြရသည့်ဘဝကို အောက်မေ့မိပြန်သည်။ အဖေ၏စည်းကမ်းအောက်မှာ အားလုံး တိုင်တိုင်ပင်ပင် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိခဲ့ကြသည်သာ။ ယခုတော့ အဖေသည် မရှိပြီ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလည်း ဝါးအစည်းပြေသလို တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ လွင့်ပါးကုန်ကြသည်။

အမေသည်လည်း သူ့သားသမီးများ တစ်စုတစ်ဝေး ပြန်လည်ဆုံစည်းရမည့်နေ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း တတိယအရွယ်၏အချိန်ကာလများကို ဖြတ်သန်းနေရလေပြီ။ အမေနှင့်အတူ သစ်သစ်နှင့် ကိုထွေးသာလျှင် မကွေမကွာ ရှိနေကြသည်။ သည်သားနှင့် သည်သမီးတွေကိုတော့ အထွေးဆုံးလေးတွေမို့ မခွဲလိုတော့ကြောင်း အမေက မကြာမကြာပြောသည်။ တတ်နိုင်လျှင် အမေ့ဆန္ဒက သားသမီးတွေအားလုံးကို သူ့မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေစေချင်သည်သာ။

"မမသစ်က စားနေပြီလား၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မစောင့်ဘူး"

ကိုထွေးက ဝင်လာရင်း လှမ်းပြောသည်။ သူ့နောက်မှ အမေ ကပ်လျက်သား ပါလာလေသည်။ ကိုထွေးက ထမင်းပိုင်းကို ကသောကမျော ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အမေကလည်း ထမင်းပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ကိုင်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

"နင်က လျှောက်လည်နေတာကိုး၊ ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ၊ နင့်စောင့်နေရတာနဲ့ အမေတောင် ဆာနေပြီ"

"အမေကလဲ စားနှင့်ရောပေါ့၊ ဘာလို့ စောင့်နေရတာလဲ"

"အမေ မဆာသေးလို့ပါကွယ်"

အမေက ခပ်အေးအေး ဝင်ပြောသည်။

"နင်က ဘယ်သွားနေရတာလဲ"

"သူငယ်ချင်းနဲ့ စာသွားကျက်တာ"

"ဟင်း ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီနော်"

သစ်သစ်က ပြောတော့ ကိုထွေးက တဟဲဟဲရယ်ကာ အမေပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ အမေက သား၏ကလေးဆန်ဆန် ကျီစယ်မှုကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သော်လည်း အမေအပြုံးက မချိပြုံး။ အဝေးမှ သားသမီးများကို မျှော်လင့်နေဆဲ အနီးမှ သားသမီးများ ထွက်ခွာသွားမှာ စိုးရိမ်နေဟန် တူလေသည်။

"ကိုနိုင်ကြီးဆီက စာလာတယ် သမီးရေ၊ ဒီနေ့တော့ သူတို့ လာဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်တဲ့၊ ကလေးတွေရော အားလုံး ခေါ်လာမယ်တဲ့"

အမေ၏တက်ကြွသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သစ်သစ်ပါ စိတ်ချမ်းမြေ့သွားသည်။ ကိုနိုင်က အမေ၏ တတ်ယမြောက်သား ဖြစ်သည်။ သမဝါယမအရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် မော်လမြိုင်မှာ ရောက်နေသည်။ အမေက ရန်ကုန်က မပြောင်းမရွှေ့ ရအောင် မည်မျှပင် ဆုတောင်းသော်လည်း ကိုနိုင်သည် ရန်ကုန်တွင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာနေရပြီး နယ်ကို ပြောင်းသွားရသည်မှာ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမျှ ပြန်မရောက်တော့ပေ။ ကိုနိုင်ကလည်း ရန်ကုန်ကို ပြန်မလာချင်။ နယ်မှာ စရိတ်စက သက်သာသဖြင့် ရန်ကုန်ကို ကြောက်နေကြသည်။ အမေကတော့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေပေစေ သူ့မျက်စိအောက်မှာ နေစေချင်တာကိုသာ သိသည်။

"မသိတာကြီးတော့ တော်တော်ကြီးရောပေါ့နော် အမေ "

"အေးဟဲ့၊ နောက်မွေးတဲ့ အငယ်လေးတောင် မတွေ့ရသေးဘူးနော်၊ ဟုတ်ပါရဲ့"

ယခုဆိုလျှင် အမေမှာ မြေးစုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက်တောင် ရှိပြီ။ အမေသည် သူ့မြေးတွေ၏နာမည်တွေကို အစုံအစေ့ မသိပေ။

“မသိတာကြီးက ရန်ကုန်မှာ မွေးသွားတာလေ၊ အလတ်ကောင်လေး နာမည်က ဘယ်သူ”

“အိမ်မှာတော့ တူးတူးလို့ ခေါ်တာပဲ”

“အေး.. တူးတူးက စစ်ကိုင်းမှာ မွေးတာ၊ မော်လမြိုင်ရောက်မှ တစ်ယောက်”

စောစောက ရွှင်လန်းနေသော အမေ့အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်သွားပြန်၏။

“ချစ်ချစ်တစ်ယောက်လဲ တလောက ဗိုက်အောင့်အောင့်နေတယ်ဆိုတာ သက်သာရဲ့လားမသိ”

အမေသည် အကျိုးအကြောင်းမသိရသော တခြားသားသမီးတစ်ယောက်အတွက် လှည့်၍ပြန်လေသည်။ မောင်နှမတစ်တွေ စုစုရုံးရုံး နေခဲ့ကြရာမှ ချစ်ချစ်က ပထမဆုံး ဗွေဖောက်သွားသူ ဖြစ်သည်။ အားလုံးထဲမှာ ချစ်ချစ်သည် အစောဆုံး အိမ်ထောင်ပြုသူဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းမှ မအောင်သေးခင် ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားသည်ဆိုတော့ အဖေရော အမေပါ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သားသမီးဒုက္ခရောက်တော့ မကြည့်ရက်သဖြင့် အမေတို့ကပင် ထောက်ပံ့ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို ပညာဆက်သင်စေရသည်။ ယခုတော့ ချစ်ချစ်ယောက်ျားက ငွေစာရင်း အရာရှိတစ်ဦး၊ ချစ်ချစ်ကလည်း ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပြီမို့ နေသားတကျ ရှိသွားကြပြီဟု ဆိုရမည်။ ငယ်စဉ်က မိုက်မဲခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ချစ်ချစ်သည် အလိမ္မာဆုံးသမီး ဖြစ်နေသည်။ ကလေး သုံးယောက်နှင့် မည်သို့ စားသုံးနေထိုင်သည် မသိရသော်လည်း အမေ့ဆီကို လစဉ် ငွေတစ်ရာ မှန်မှန်ပို့ပေးလေသည်။

ချစ်ချစ်ရဲ့အောက်မှာ မြမြ ရှိသည်။ မြမြအကြောင်းကိုတော့ သိပ်မတွေးချင်။ အမေကလည်း အခြားသားသမီးတွေရဲ့မှာ မြမြအကြောင်းကို သိပ်မပြော။ မြမြနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတို့စိတ်မှာ အမြဲညစ်ညူးရတတ်သည်။ တကယ် တော့ မြမြသည် ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။

အစ်ကိုကြီးက ဆရာဝန်ဆိုသော်လည်း ပေးတတ် ကမ်းတတ် သုံးစွဲတတ်သဖြင့် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေ မမြဲပေ။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမကလည်း ရက်ရောသူဆိုတော့ သူတို့မှာ စိန်ရယ် ရွှေရယ်ဟုလည်း မရှိ။ နယ်တကာလှည့်ရင်း ခင်မင်သူ မိတ်သက်ဟပေါ်သည်။ လူချစ်လှခင် များသည်။ ချစ်ချစ်လို အမေ့ဆီ ငွေမှန်မှန်မပို့သော်လည်း ပေးပြီဆိုလျှင်လည်း အမှတ်တရရှိလှသည်။

မြမြ၏ခင်ပွန်းသည်လည်း ဝင်ငွေကောင်းသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ပင်။ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှာ အခြေစိုက်ပြီး လုပ်ကိုင် စားသောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့် ကားနှင့်လည်း ဖြစ်၍နေပြီ။ သားသမီးကလည်း နည်းပါးလှသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည်။ မြမြကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိန်နှင့် ရွှေနှင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက်။ သို့သော် မြမြကိုမို့ တွေ့ လိုက်လျှင် ညည်းညူသံကို ဦးစွာကြားရသည်။

"လုပ်စားရတာလဲ မကောင်းပါဘူး၊ အရင်လကလဲ ပါလာသမျှ ကုန်တွေ အကုန်ရုံးတယ်၊ ဘာမှ မရှိဘူး။ လူတွေကသာ အထင်ကြီးတာ၊ လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။"

မြမြသည် သူ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနှင့် တစ်လတစ်ခါ ရန်ကုန်ကို မှန်မှန်ရောက်သည်။ သူလာလျှင် လက်ဖက်ခြောက်လေး၊ ကြက်သွန်ဖြူလေးကို အနိုင်နိုင် သယ်လာတတ်သော်လည်း အမေ့အတွက် မောင်ညီမတွေအတွက် ဘာမျှ မှတ်မှတ်ရရ ပေးမသွားတတ်။ အိမ်မှာတော့ အပျိုတုန်းကလိုပင် ဟင်းကြေးများသည်။ အမေက သမီးကြိုက်တတ်သော ငါးရုံအလေးအစ၊ ဆိတ်ကလီစာ အစ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ကျွေးမြဲ။ အစ်မဖြစ်သူကို မသဒ္ဓါသည့်သဘော မဟုတ်သော်လည်း အိမ်ရှင်မနေရာယူထားရသော သစ်သစ်မှာ ထိုရက်များတွင် ဈေးဖိုးမလောက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ မြမြကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“နင်တို့ဝယ်တဲ့ ကော်ဖီမှုန့်ကလဲ ညံ့လိုက်တာ၊ နက်စ်လေး ဘာလေး လုပ်စမ်းပါဟာ”

သည်မျှ အလိုက်မသိတတ်သော မြမြ။

“မမမြလို သူဌေးမှမဟုတ်တာ၊ နက်စ် ဘယ်သောက်နိုင်မလဲ”

သည်လိုပြောတော့ နောက်နေ့ နက်စ်ကော်ဖီဘူးကြီးတစ်ဘူး ဝယ်လာသည်။ သည်လိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟု ထင်မှတ်ဆဲ သူ ပြန်သွားတော့ သူ့ကော်ဖီမှုန့်ဘူးကို ကောက်ထည့်သွားသည်။ ကော်ဖီကြိုက်သော အမေ့မျက်နှာကိုပင် မထောက်။ မောင် ညီမတွေ၏ကျောင်းစရိတ်ကို အခြားအစ်ကို အစ်မတွေက တတ်အားသမျှ ထောက်ပံ့သော်လည်း မြမြဆီက သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘယ်တော့မျှ မရချေ။ တောင်ကြီးမှ မှောင်ခိုထည်အင်္ကျီစလေး တစ်စုံစနစ်စမျှနှင့်ပင် ကျေနပ်ကြရသည်ချည်း။

ကိုလတ်တစ်ယောက်ကတော့ တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုသလိုပင်။ မည်သူကမျှ အားပေးအားမြှောက်မပြုပါဘဲလျက် သူ့သဘောနှင့်သူ

စစ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဒဗ္ဗိလ်အဆင့်မှာပင် အိမ်ထောင်ကျလေသည်။ သူမိန်းမကိုလည်း တစ်ခါသာ မြင်ဖူးလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုကြီးတို့ ချစ်ချစ်တို့ဆိုလျှင် မကြုံကြုံကံသဖြင့် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြသေး။ အရပ်တကာ နယ်တကာလှည့်နေရသဖြင့် အိမ်ကိုလည်း သိပ်မရောက်။ ရောက်လျှင်လည်း ခဏသာ။ သို့သော် ကိုလတ်က အိမ်ကို လုံးလုံးမေ့ထားသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်လတစ်ခါ ငွေမှန်မှန်မပို့နိုင်သော်လည်း လေးငါးလစာ စုစုပြီး ပို့ပေးလေသည်။ ကိုလတ်ဆီမှ ငွေရောက်လျှင် အကြွေးအမြီများ ဆပ်နိုင်သည့်အပြင် အမေအိမ်သည်လည်း ပြောင်လက် လှပလာမြဲပင်။

အမေသည် အဖေရှိစဉ်တုန်းကလိုပင် သူ့အိမ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် အမြဲထားသည်။ ဘုရားပန်းတွေ လန်းလန်းဝေဝေနှင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ အမေ့လက်ထဲမှာ ငွေအပိုရှိလျှင် ဧည့်ခန်းသည် ပို၍လှပ၏။ ခန်းဆီးလွင်လွင်လေးများနှင့် နှင်းဆီပန်း လှလှလေးများသည် အမေ၏အဆင်တန်ဆာများဖြစ်သည်။ သို့သော် နှင်းဆီပန်းလေးများသာ အသစ်အသစ် လဲလှယ် ထိုးစိုက်နေရသော်လည်း အမေ အမြဲမျှော်လင့်စောင့်စားနေသော အမေ့သားသမီး ရတနာများကတော့ တစ်ခါမျှ စုစုစည်းစည်း ရောက်မလာကြတော့ပေ။

ယနေ့ အမေ့အသက်သည် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်သည်။ မနက်က ဘုန်းကြီးဆယ်ပါး ဆွမ်းကပ်အပြီးမှာ အမေ မောမောနှင့် အိပ်ရာထက်မှာ လှနေသည်။ အမေ လူပင်ပန်းသည်ထက် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

အမေ့မွေးနေ့မှာလည်း အမေ့မျှော်လင့်သော သားသမီးများသည် ရောက်မလာကြချေ။ အနောက်တိုင်းဆန်ချင်သော အစ်ကိုကြီးက ပို့စကတ်နှင့် မွေးနေ့လက်ဆောင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို အရောက် ပို့ပေးသည်။ ကိုနိုင်ကတော့ သူတို့မလာနိုင်သေး၍ အမေ့မြေးတစ်ယောက်ကို လူကြုံဖြင့် ပို့လွှတ်လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်ဆီက ထုံးစံအတိုင်း ငွေတစ်ရာနှင့် မွေးနေ့အတွက် လှူချည်တစ်ထည် ပို့လိုက်သည်။ မြမြက ယခင်တစ်ပတ်က အိမ်ရောက်လာပြီး အမေ့မွေးနေ့ အတွက်ဆိုကာ ငွေသုံးရာ ကြိုတင်ကန်တော့သွားလေသည်။ မြမြ၏အကြီးမားဆုံးသော သဒ္ဓါတရားပင် ဖြစ်တော့၏။ ကိုလတ်ဆီကတော့ ဘာမျှ ရောက်မလာခဲ့။

အမေ ... လိုလားသည်ကတော့ သားတွေ သမီးတွေဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်။ ငွေကြေးလည်းမဟုတ်။ သားသမီးတွေ၏မျက်နှာကို အစုံအစုံ မြင်လိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမေ့ဝေဒနာကိုသိသော သစ်သစ်တို့မောင်နှမက အမေ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ အမေ့ကို အားပေးကြသည်။

“ဒီနေ့မှာ အားလုံးဆိုကြမှာပဲ၊ အမေကလဲ စိတ်ထောင်းပြီး

နေမကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“အမေနေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ သူတို့မလဲ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်
မအားကြဘူးဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ မမျှော်တော့ပါဘူး၊’

မမျှော်တော့ပါဘူး ဟူသည့် အမေ့စကားထဲမှာပင် အဓိပ္ပာယ်တွေ
များစွာပါရှိနေသည်ကို သစ်သစ် သိသည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အမေသည်
သိပ်လည်း နေကောင်းလှသည် မရှိတော့ပေ။ သစ်သစ်က ရုံးတက်၊ ကိုထွေးက
ကျောင်းတက်ရသည်မို့ အမေ့ကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရသည်။
ကိုနှင့်သမီး မသီတာကို ပြန်မသွားရန် တောင်းပန်ထားရသည်။ အမေကား
စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့်အတူ အိပ်ရာပေါ် လဲခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့ သစ်သစ် စိတ်လေးလေးနှင့် ရုံးမှာအလုပ်လုပ်နေဆဲ မသီတာက
ဖုန်းဆက်သည်။

“ဘွားဘွားဘာဖြစ်လို့လဲ မသီဘူး၊ ပြန်လာပါဦး အန်တီ”

ထိုနေ့မှာပင် အမေ့ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ အမေ့မှာ နှလုံး၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို
အားလုံး ရောထွေးနေသည်။

ကိုလတ်ဆီမှ သုံးလစာစုပို့လိုက်သော ငွေများ ရောက်လာသည့်နေ့မှာပင် အမေ
ဆုံးလေသည်။

ချစ်ချစ်က ပထမဦးဆုံးရောက်လာသည်။

“နှင်တို့ဆီက စာရောက်ရောက်ချင်း ငါလာမလို့ပါပဲ သစ်သစ်ရဲ့ ၊ ခွင့်ရက်တွေကလဲ
မရှိ၊ ကလေးကလဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့ ဘယ်လိုမှ လာလို့မရဘူး၊
အမေ့မျက်နှာလေးတောင် မမြင်လိုက်ရဘူး ဟီး ဟီး”

သံကြိုးရှိက်၊ သတင်းစာထဲထည့်၊ လူကြုံနှင့် မှာ၊ စစ်ရုံးကနေတစ်ဆင့် သတင်းပို့
စသည်ဖြင့် အမေ့သားသမီးများဆီ နည်းမျိုးစုံနှင့် အကြောင်းကြားပြီးသည့်နောက်
သူတို့အလားကို မျှော်ရာ၊ ဘူတာဆင်းကြုံရသည်မှာလည်း
သစ်သစ်တို့မောင်နှမအတွက် အလုပ်တစ်ခု။

ချစ်ချစ်နှင့်အတူ သူကလေးသုံးယောက် ပါလာလေတော့ ရောက်ရောက်ချင်း တစ်အိမ်လုံး ငိုကြွယိုကြ၊ ဧည့်သည်တွေက သတင်းမေးကြနှင့် နေစရာနေရာပင် မရှိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ မောင်နှမသုံးယောက် အမေ့ရုပ်ကလာပ်ကို ငါးရက်ထားရန် တိုင်ပင်နေကြဆဲ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာလေ၏။

“အမယ်လေး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အမေ့ကိုကျတော့ မသေအောင် ဆေးကုမပေးနိုင်တော့ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သားက ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီးမှ အမေ့ကျတော့ ပြုန်းစားကြီး သေရတယ်၊ ဟီး ဟီး”

ယခုမှပဲ ပြောပြောဆိုဆို ငိုတတ်သူ ရောက်လာသဖြင့် သစ်သစ်မှာ ရင်ထဲပေါ့သလိုလို ရှိသွားရသည်။ သစ်သစ်က ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ပြောမပြတတ်။ ပြောပြီးတော့သာ ငိုတတ်မည် ဆိုလျှင် တစ်ယောက်လာတိုင်း “အမေ့မျှော်နေတဲ့ အမေ့သားသမီးတွေ ရောက်လာပြီလေ၊ ထကြည့်စမ်းပါဦး အမေ့ရဲ့”ဟု အော်အော်ငိုရမည် ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့ အမေလည်း ထမကြည့်နိုင်တော့။ ဆေးရုံကြီးက ရေခဲတိုက်ထဲမှာ ရှိနေရှာမည်။ သားသမီးတွေနှင့် နီးရာမှာပင် အမေ မရှိ။

“အမေက ပြုန်းစားကြီးသေတာ မဟုတ်ပါဘူး ချစ်ချစ်ရာ၊ အမေ သွေးတိုးရှိနေတာ ကြာပြီပဲ၊ ငါပဲ ဆေးတွေ ပို့ပေးနေခဲ့တာ၊ ဆေးရုံကလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ငါရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ့ဆရာဝန်နဲ့လဲ တွေ့ခဲ့တယ်”

အစ်ကိုကြီးက ဆရာဝန်ပီပီ အေးဆေးစွာ ရှင်းပြလိုက်၏။ သည်လိုမှ မရှင်းလျှင်လည်း ချစ်ချစ်က ပြောပြောပြီး ငိုနေမှာကို ကြောက်ဟန်တူသည်။

ထိုနေ့က ပွဲဦးထွက် ချစ်ချစ်၊ အစ်ကိုကြီးနှင့် ကလေးသုံးယောက် တိုးလာသဖြင့် ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းသည် စည်စည်ကားကားဖြစ်လာလေသည်။ အစ်ကိုကြီး၏မိန်းမနှင့် ကလေးများက သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့မှ လိုက်လာကြမည်ဟုဆိုသည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း အမေ့ကို ငါးရက်ထားရန် သဘောတူသည်။

မောင်နှစ်မတွေစုပြီး အမေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန်ကိစ္စ တိုင်ပင်ကြ၊ ကျန်မောင်နှမများ ရောက်လာမည့်ရက်ကို တွက်ကြချက်ကြနှင့် ညဉ့် နက်မှ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ အမေ နေမကောင်းသည့်ရက်များက ပြုစုရသဖြင့် အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး စိတ်ပင်ပန်း လှပင်ပန်းဖြစ်ခဲ့ရသော သစ်သစ်သည် အမေသေသည့်နောက် ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“အမေရေ မြမြရောက်လာပြီ အမေရဲ့၊ အမေအားကိုးတဲ့ အမေ့သမီး မြမြ လာပြီလေ”

ချစ်ချစ် အော်ငိုသံ ကြားရသဖြင့် သစ်သစ် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလိုက်ရသည်။
“ငါတို့အိမ်ဟာ အသုဘအိမ်ပဲ” ဟု သတိဝင်လာ၏။

အမေအလောင်းက အိမ်မှာ မရှိသော်လည်း ညက ကိုထွေးသူငယ်ချင်းများလာ၍
စောင့်ရှောက်ပေးကြသဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာ မီးတထိန်ထိန် ရှိနေခဲ့သည်။ သစ်သစ်သည်
အပြေးအလွှား မျက်နှာသစ်ရင်း အစ်မ နှစ်ယောက် အချီအချ ငိုနေသည်ကို
နားစွင့်မိ၏။ မြမြနှင့် ချစ်ချစ်သည် သင့်မြတ်လှသည် မဟုတ်ရကား ချစ်ချစ်က
စစချင်း မြမြကို ထွေလိုက်ပြီးပေပြီ။ မြမြကလည်း အညံ့မခံ။

“အမယ်လေး အမေမွေးနေ့မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငွေသုံးရာ
ကန်တော့ခဲ့တာလေ၊ ခုတော့ သေခါနီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ဖို့ ပေးလိုက်သလို
ဖြစ်နေပါပကော ဟီး ဟီး”

ချစ်ချစ်က ဂုဏ်မဖော်နိုင်မီ မြမြက ဦးအောင် ကြွားလိုက်၏။ အမေအလောင်းသာ
အိမ်မှာရှိနေရင်တော့ အမေအလောင်း ဖက်ဖက်ပြီးငိုကြလျှင် အမေခမျာ သေခါမှ
သားသမီးများ စကားနိုင်လှစရာကြီး ဖြစ်ရရှာမည်ဟု သစ်သစ်က
တွေးလိုက်မိသေး၏။ မြမြက ယောက်ျားရော သားပါ ပါလာသည်။
သူယောက်ျားကလည်း ပိုက်ဆံရှိသူပီပီ ခပ်ထည့်ထည့်။ အစ်ကိုကြီးကိုတော့
ဆရာဝန်ကြီးမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။ ကျန်လူများကိုတော့ ခပ်အေးအေး။
ချစ်ချစ်ယောက်ျားက ကိုထွေးနှင့်သာ သွားရောနေတော့သည်။

နံနက်စာ စီစဉ်တော့ မြမြက ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာ။

“ဟင်းက ဒါပဲလား သစ်သစ်ရဲ့”

သစ်သစ်က အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြရသည်။ အမေ နေမကောင်းတော့ သစ်သစ်မှာ
ရုံးက ငွေချေးပြီး ဆေးဝယ်ခဲ့ရသေးသည်။ ကိုလတ်ဆီက ပို့လိုက်သည့်ငွေနှင့် ယခု
အမေ့စာပနလာကြသည့်သူတွေကို ကျွေးမွေးနေရသည်။ ရောက်လာသည့်
မောင်နှမတွေက လူမစုံသေး၍ မည်သူမျှ ငွေမထုတ်ကြသေး။

“အေးလေ ကိုထွေးနဲ့ သစ်သစ်ကလွဲပြီး အားလုံး အချိုးကျ ထည့်ကြတာပေါ့”

အချိုးကျဆိုသည့် စကား ကြားရ၍ ချစ်ချစ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူက မြမြကို
မည်သို့လျှင် ပြိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူ့မှာ အမေ မသေခင် တစ်လတစ်ရာ

မှန်မှန်ပို့ခဲ့သည်ကပင် မဟာစွန့်စားခန်းကြီး ဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့ ချစ်ချစ်တာဝန် ကျေပါသည်။ သည်ကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးမှတစ်ဆင့် ဆုံးဖြတ်ခိုင်းရန် သစ်သစ်က စိတ်ကူး၏။

“ကဲပါလေ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဟင်းချက်စရာဖိုးလေး ဘာလေး ထုတ်ကြပါဦး။”

သစ်သစ်က စိတ်မရှည်သဖြင့် ရှင်းရှင်း ဖွင့်ပြောရသည်။

“အစ်ကိုက ဝက်သား အမဲသား မစားဘူး သစ်သစ်၊ သူ့အတွက် ကြက်သားကြော်လေး သတ်သတ် လုပ်ပေးပါ”

မြမြက သူ့ယောက်ျားအတွက် တသီးတသန့် မှာကြားပြီး ငွေငါးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်ကလည်း မနေသာ၊ ငွေအစိတ် ထုတ်ပေးသည်။

“မမတို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကျွန်မ စာရင်းလုပ်ထားမယ်”

သစ်သစ်က ရှင်းအောင် ပြောထားရ၏။

ထိုနေ့က အတန်ကြာအောင် ပစ်ထားခဲ့သော အမေ့ဘုရားစင်နှင့် ဧည့်ခန်းကို ပန်းတွေဝေအောင် ထိုးပစ်လိုက်လေသည်။

ညနေဘက်မှာ ကိုနိုင်ရောက်လာသည်။ ထုံစံအတိုင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဆီး၍ငိုကြပြန်သည်။ ကိုနိုင်နှင့်အတူ အမေမမြင့်ဖူးသေးသော အငယ်ဆုံးလေးပါ ပါလာတော့ သစ်သစ်ပင် အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ရှိလိုက်မိသည်။ အမေ့အိမ်ကလည်း အမေ့မြေးတွေနှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားတော့သည်။ ထမင်းစားကြသောအခါ ကလေးတွေကတစ်သုတ်၊ လူကြီးတွေကတစ်သုတ် နှစ်သုတ်ခွဲစားရသည်။ သူစိမ်းဧည့်သည် မပါဘဲနှင့်ကို အလှူအိမ်တမျှ စည်ကား၍နေလေသည်။ ညဘက်မှာ အမေ့သတင်းလာမေးသူတွေကော၊ အစ်ကိုကြီး ကိုနိုင်တို့နှင့်လည်း မတွေ့ တာကြာ၍ လာရောက်နှုတ်ဆက် အားပေးသူတွေနှင့်ပါ စည်စည်ကားကားဖြစ်နေလေသည်။ ကလေးတွေကလည်း ယခုမှ တစ်နေရာတည်း လာရောက်ဆုံစည်းရသဖြင့် ဆော့ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့် သောသောညံ့၍နေတော့သည်။

အမေ့ကိုသင်္ဂြိုဟ်မည့်ရက် ရောက်လာသည်အထိ ကိုလတ်က ရောက်မလာသေး။ သို့သော် သားသမီးတွေ မြေးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် အမေ့အသုဘသည်

စည်ကားလှ၏။ ရေခဲတိုက်မှ အေးစက်သော ကျောက်ခုံတင်ပေါ်ဝယ် အမေသည်
ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းရင်း သူ့သားသမီးတွေ ဝိုင်းဝန်းပွေ့ ဖက် ငိုကြွေးကြသည်ကို
နှစ်သိမ့်စွာ ခံယူနေသကဲ့သို့ရှိ၏။

အမေ့ရုပ်ကလာပ်ပေါ်မှာ ဌာနဆိုင်ရာအသီးသီးမှ ပေးပို့ကြသော
ပန်းခွေပန်းခက်တွေနှင့် ဝေဆာနေ၏။ မြမြက တောင်ကြီးမှ တကူးတက
မှာယူလိုက်သော သစ်ခွပန်းခွေကြီးသည် အဝင့်ထည်ဆုံး။

အမေ့ကို အဖေ၏အုတ်ဂူနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။
အမေ့အလောင်းကို မြေဖို့တော့ ချစ်ချစ်နှင့်မြမြက အပြိုင်အဆိုင်ငိုကြွေးရင်း
တက်သွားကြသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းနာနပ်ပေးကြရသည်။ သည်ကြားထဲ ကိုနိုင်၏ဇနီးက
ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြွေးခြင်းမရှိဟု ဆိုကာ မြမြက သိပ်မကျေနပ်။

နောက်ဆုံးတော့ အမေ့အုတ်ဂူကို စွန့်ခွာကာ အားလုံး အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။
မြမြ၏သစ်ခွပန်းခွေကြီးလည်း ကလေးတွေ ဝိုင်းဆွဲကြ လှကြသည်နှင့်
တစ်စစကြွေကျ၍ ကျန်ရစ်လေပြီ။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည့်နေ့မှာ ကိုလတ်တို့မိသားစု ရောက်လာသည်။
တိတ်ဆိတ်နေသော အသုဘအိမ်သည် ငိုသံတွေဖြင့် ဆူညံသွားပြန်သည်။

“တပ်ကတော့ အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့တန်းကို
ရောက်နေတော့...”

ကိုလတ်၏ခံစားမှုကို နားလည်သဖြင့် သစ်သစ်က နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ကိုလတ် တာဝန်ကျေပါတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ အမေသေတဲ့အချိန်မှာ ကိုလတ်
မမြင်လိုက်ရပေမယ့် ကိုလတ်ဟာ အမေ့အပေါ်မှာ အများကြီးတာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုလတ် မရွှင်ပျနိုင်။ အမေ့အတွက် ရေစက်ချတော့ ကိုလတ်သည်
စစ်သားကြီးတန်မယ့် ငိုကြွေးလေသည်။ ထိုအခါမှ တစ်ချိန်လုံး ကျိတ်မှိတ်
မျိုသိပ်နေခဲ့သော သစ်သစ်လည်း မျက်ရည်တွေ သွန်ချမိသည်။ အို ယခုတော့
အမေ့အိမ်မှာ သားသမီးတွေအားလုံး စုံပါပကော။

လူတွေအားလုံး စားသောက်ပြီး ပြန်သွားကြသောအခါ
သစ်သစ်တို့မောင်နှမတစ်တွေချည်း ကျန်ရစ်သည်။ အမေ့ဈာပနကိစ္စ ကုန်ကျငွေကို

တွက်ကြချက်ကြ၊ ကျန်ရစ်သည့် အိမ်ကိစ္စ မြေကိစ္စတွေကို ပြောကြဆိုကြနှင့် ဆူညံ၍နေကြပြန်သည်။ ယခုမှ ကလေးတွေကလည်း စုရုံးကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးကြ ဆော့ကြသည်။ မျက်ရည်တွေစဲစဲပြုပြီး တစ်အိမ်လုံး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီး ဖြစ်၍လာလေသည်။

အားလုံးစားဖို့အတွက် ဆန်နှစ်ပြည် ချက်ရသည်။ ကလေးတွေကို တန်းစီကျွေးပြီး လူကြီးတွေလည်း တစ်စုတစ်ဝေးတည်း စားမည်ဆိုကာ စားပွဲရှည်ကြီးနှစ်လုံး ဆက်၍ ခင်းရသည်။ မောင်နှမခုနစ်ယောက် သူစိမ်းငါးယောက်နှင့်ဆိုတော့ အားလုံး ဆယ့်နှစ်ယောက်။ စကားတပြောပြောနှင့် စားလိုက်ကြသည်မှာ လိုက်ပွဲပင် ပြင်၍မနိုင်တော့။

ယခုတော့လည်း အမေ့ကိုပင် သတိမှရကြသေးရဲ့လားဟု အောက်မေ့ရတော့သည်။ မတွေ့ ဆုံရသည်မှာ ကြာပြီဆိုတော့ ရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေ ပြော၍မကုန်တော့။

ကိုထွေးသည် ထမင်း သုံးပန်းကန်ကုန်မှ နေရာက ထသည်။

"နှင်ကလဲဟယ် အမေသေမှ စားလိုက်တဲ့ထမင်း၊ နှင် ဒီလောက် စားကောင်းတာ ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

သစ်သစ်က ပြောတော့ ကိုထွေးက ဟန်မဆောင်ဘဲ သူ့ စိတ်ထဲရှိတာကို ပြောချလိုက်တော့သည်။

"အေးဟယ် ငါလဲ ဒီလို မောင်နှမတွေအားလုံး ဆုံတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတော့ ပျော်လွန်းလို့တဲ့။"

မိုးမိုး(အင်းလျား)

ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၁။

အမေဆုတောင်းလိုက်ပါသည်

အရင်ရောက်နှင့် သူသည် အရင်ပြန်သွားရရိုး ထုံးစံမရှိ။

လူ့ဘဝတွင် ဧည့်သည်အဖြစ် လာရောက်နေရပြီး မိမိပြန်ချင်သည့် အချိန်တွင် ထပြန်၍ မရစေကောင်းသည်ကို အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်လှသော အမေသည် သဘောပေါက် နားလည်ပြီးသားပင်။ မနှင်ဘဲနှင့်လည်း ပြန်ရတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း အနှစ်လေးဆယ်နှီးပါး ဘဝကို မာနနှင့်ယှဉ်ကာ အနိုင်ယူခဲ့သော အမေသည် ယခုလို သားဖြစ်သူ၏ လူ့ဘဝမှ စောစီးစွာ နုတ်ထွက်သွားသည့်အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်း ခံပြင်းမိတာ အမှန်ပင်။ မာန၏ အခိုးအငွေ့အောက်မှာ လွင့်ပါး ကွယ်ပျောက်ရမြဲဖြစ်ခဲ့သော အမေ မှန်းတီးရုံရှာသည့် မျက်ရည်တို့သည် အမေ့ကို အနိုင်ယူကာ မထိမဲ့မြင် စီးဆင်းလာကြလေ၏။ အမေ့ဘဝတွင် ဒုတိယမြောက် ကျရသည့်မျက်ရည်တည်း။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်၊ သင်းရိုးအဖေ ဆုံးပါးစဉ်က မျက်ရည်တစ်ခါကျူးသည်ကော။ သည့်နောက်မှာ လူ့ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ အပြုံး လှလှဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင်။ ဪ... ယခုတော့ သင်းအတွက်ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် မျက်ရည်ကျရသည်။ လောကကိုအနိုင်ယူမည်ဟု အံခံထားသူကို အရှက်ခွဲလေတဲ့သား။

အမေသည် သားကို မွေးဖွားသူသာ ဖြစ်၏။ သား၏ ဘဝကိုမူ အမေ မွေးဖွား၍မရ။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ဖန်တီးကြရစမြဲ မဟုတ်လား။ သို့သော် သားတို့အဖေ မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်အောင်တော့ အမေ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သည်ပင်။ အညာဒေသ၏ ပူလောင်လှသော နေရောင်အောက်မှာ ကြက်မကြီးတစ်ကောင် အစာရှာသလို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေခဲ့ရသည့်တိုင် အမေ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တဝေဝေဖြင့် ကျေနပ်အားရခဲ့သည်ပင်။ နောက်တော့လည်း အမေ မျှော်မှန်းသည်ထက်ပင် သား၏ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရတာ အားလုံး အသိ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးအသိပင်။ သားဟူသော ဆန္ဒစွဲဖြင့် အမေ ကွာသည်မဟုတ်။ ထိုသူသည် သားကို မသိဟု ဆိုငြားအံ့၊ စာအုပ်ကိုမသိဟု အမေ ဆိုချင်၏။ ထိုသူသည် စာအုပ်ကို မသိဟုဆိုငြားအံ့၊ စာကိုမသိဟု အမေက စွပ်စွဲချင်၏။ စာကိုမသိသောသူသည် သားကို မသိလျှင်မူ အမေ မအံ့သြပြီ။ အမေ့သားသည် ထိုသို့သောသား။ အမေ့သား အနုပညာသမား။ သို့မဟုတ် အနုပညာကို ဖန်တီးမွေးဖွားသူ။ ပန်းများကို ပွင့်စေသူ ဥယျာဉ်မှူး။

ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် မည်သို့လျှင် လှပနိုင်ပါနည်း။ ပန်းတို့သည်သာ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်ရိုးထုံးစံရှိ၏။ ပန်းအလှသည်သာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်ပေါ်မြဲဖြစ်၏။ ပန်းတို့သည်သာ အရောင်းဈေးကွက်မှာ မျက်နှာပွင့်စမြဲ ဖြစ်၏။

သဘာဝဝန်းကျင်မှာ ပန်းများဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ သာယာလှပနေချိန်ဝယ် ဥယျာဉ်မှူးသည် ခြေကုန် လက်ပန်းကျလေပြီ။

နေဝင်ချိန်ဝယ် ဥယျာဉ်မှူးသည် ပေါက်ပြားနှင့် တူရှင်းကိုသိမ်းလျက် အိပ်စက်အနားယူလေ၏။ ပန်းတို့သည် လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ ဝေဝေ ပျော်ပါးကာ နေကြလေ၏။ ပန်းပေါင်းစုံသော ဥယျာဉ်နန်းမှ ဖွဲ့ခွာခဲ့ချိန်ဝယ် ဥယျာဉ်မှူးတွင်ပိုင်ဆိုင်သော ဓနဥစ္စာဟူ၍ ပေါက်ပြားနှင့် တူရှင်းသာ ကျန်ရစ်လေသတည်း။

သားသည် သူ့အဖေလိုပင် အမေ့ထံပါးမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပလာနတ္တိ နှင့် ရေရေရာရာ မရှိလှသေးသော သားသမီးရတနာများကို ထားရစ်ခဲ့ လေသည်။

‘ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ သား၊ အဲဒီစာတွေက မောင်သန်း ကြည့်ပြီးသားတွေ မဟုတ်လားဟင်’

အမေက သား၏အလုပ်ကို လေးစားသည့်တိုင် သား အပင်ပန်းခံလွန်းသည်ကို မကြည့်ရက်။ သားသည် သူ၏ အိပ်စက်အနားယူရမည့် အချိန်များစွာကို အလုပ်ခွင်မှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်ချသွ်၍နေ၏။ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ တကုပ်ကုပ် ရေးမှတ်နေသောသား။ မိမိလက်ဝယ် ရောက်လာသော အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ အရောင်သွေးသလို တစ်မ့်စိမ့်သွေးနေသည့် ကျောက်သွေးသမားကြီးအဖြစ် အမေက မြင်၏။

“သူတို့ ဖတ်ရုံနဲ့ အမှားတွေ ဘယ်စင်မှလဲ အမေ၊ စာလုံးပေါင်း အမှားပြင်ရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ စာကြောင်း အဖြတ်အတောက် အကျအစိပ်ကအစ မှန်မှ စာက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတာ၊ စာအုပ်ဖြစ်ရင် ပြီးရော ဆိုတာက တစ်မျိုးပေါ့ အမေရာ”

သည်စကားတွေကလည်း အမေ ကြားရဖန်များပြီ။ သားသည် သူ့ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် များစွာ ဂရုစိုက်သည်။ များစွာလည်း ဂုဏ်ယူသည်။

“တချို့က ထုတ်ဝေသူဆိုတာ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားလို့ပဲ မြင်နေကြတယ်၊ အနုပညာသမားလို့ အသိအမှတ်မပြုချင်ကြဘူး၊ အနုပညာစိတ်၊ တီထွင်ဖန်တီးချင်တဲ့စိတ်၊ တိုးတက်ချင်တဲ့စေတနာ၊ စာဖတ်ပရိသတ် ကို ပေးချင်တဲ့စေတနာမရှိဘဲ ထုတ်ဝေသူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နိုင်ငံတကာမှာ ထုတ်ဝေသူဆိုတာ အဆင့်အတန်းရှိပါတယ်။ အင်းလေ ဒီမှာတော့”

သား၏ နှုတ်ဖျားမှ နာကျည်းစွာပွင့်ထွက်လာသော သား၏ စကား အချို့ကိုလည်း အမေ မှတ်မိနေပါသည်။ သားသည် သူ့လုပ်ငန်းကို စေတနာမပါဘဲ လုပ်နေခြင်း မဟုတ်သည်ကိုတော့ အမေ ကောင်းစွာ ယုံကြည်၏။ သားသည် သူ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်းများစွာကို မေ့လျော့ ထားနိုင်သည်ကိုပင်ကြည့်။ အမေ သားကို စကားပြောချင်သည်။ သား မေ့လျော့ဟန်ဆောင်နေသော၊ တကယ်တမ်းလည်း မေ့လျော့နေမည်မဟုတ်သော အကြောင်းအရာတချို့ကို တိုင်ပင်ချင်သည်။ အိမ်၏ စီးပွားရေး၊ အိပ်မကပ်သော ညီညီ၊ ပြီးတော့ မလေးနွယ်။

ညည့်နက်ချေပြီ။ ကလေးတွေလည်း အိပ်ရာဝင်ကုန်ပြီ။ အမေသည် သားကိုစောင့်နေ၏။

သားသည် သူ့အလုပ်ကို အာရုံစူးစိုက်နေရာမှ အမေ့ကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ဖော်ရလာသည်။ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်၏။ အမေသည် ပျံ့ဝနေသော ခြင်္သေ့ကို ယပ်တောင်ဖြင့် ခါယမ်းပစ်ရင်း သားကို လှမ်းကြည့်၏။

“အမေ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မင့်မလဲ ဒီနှစ်ထဲ ကျန်းမာရေးက အတော် ချို့ယွင်းနေပုံရတယ်နော်” သားသည် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ကောက်ကိုင်၏။

“ဒါ အဆန်းလား အမေရာ၊ အမေ ပြောချင်တာ ဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ပတ် အမေ ဒီမှာနေတာ အတော်လေး ကြာသွားပြီ၊ နောက်ပိုင်းကအလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့ရတာလဲ မင်းအသိပဲ”

“အမေ အညာပြန်ဦးမယ် ဆိုပါတော့”

'အေး'

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်လေသည်။ အမေသည် စကားကို ပဏာမပျိုးနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောဖွယ်ရာမလိုချေ။ သားသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေလေ၏။

“အမေ့ မြေးတွေကို အမေ စိတ်မချဘူးဆိုပါတော့၊ သူ့ဟာနဲ့သူ အတိုက်အလျောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့ အမေရာ၊ ဒီလောက်လဲ ပူမနေပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် အမေ ကြာကြာတော့ မနေနဲ့ပေါ့”

သားသည် ပြောစရာစကား မရှိတော့ဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ စာရွက်တွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်လေသည်။

“အမေပြောချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူးသား၊ မင်း မလေးနွယ်ကို ပြန်ခေါ်သင့်တယ်၊ သားသမီးဆိုတာ မိခင်အုပ်ထိန်းမှုလဲ လိုအပ်တယ်” သား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား၏။

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိပါတယ် အမေ၊ သူ့သဘောနဲ့ သူ သွားတာကို ကျွန်တော့်မှာ တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး” အမေသည် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချမိလေ၏။

သူ၏အလုပ်မှာ ဘဝကို မြှုပ်နှံထားသောသား၊ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်မလေးသောသား။ သို့သော် သူ့အခြေအနေသည် အစစ အရာရာ ယိုင်နဲ့လျက်ရှိသည်ကို မည်သို့လျှင် လျစ်လျူရှု၍ ဖြစ်ပါမည်နည်း။

တစ်ချိန်ကတော့ သား၏ အသိုက်အမြုံဥယျာဉ်နန်းမှာ လန်းဆန်းဝေစာစွာ ရှိခဲ့သည်မို့ ကျေးငှက်သာရကာတို့သည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ခိုလှုံခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ သား၏ဘဝသည် အထီးကျန် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးဘဝ။ သို့သော် သားသည် ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းကို ကြုံကြုံခံကာ ဝတ္တရားမပျက် ဆက်လက်ရုန်းကန်နေလေ၏။ အမေသည် သား၏ဘဝကို ကြည့်ကာ ရင်မောလှ၏။ သားကတော့ မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်ဟန်တကား။

“အမေ ပြန်ချင်ရင် စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်ပါ အမေ၊ ကလေးတွေ အတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

သားသည် သူ့ အလုပ်စားပွဲမှထ၏။ သား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိုင်နဲ့လျက်။ သို့သော် သား၏ စိတ်ဓာတ်များသည်ကား တစ်စုံတစ်ခုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည့်နှယ်။ အင်းလေ၊ အမေတို့ သားတို့ဘဝမှာ လက်ချည်းပလာနှင့် စခဲ့ကြသည်ပဲ။ အရူးဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူးဟု အမေက ဖြေသိမ့်လိုက်၏။ သားရဲ့ဘဝမှာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေထက်တောင် ကျော်လွန်ပြီးတော့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သည်လိုပဲ တရွေ့ရွေ့ တကုပ်ကုပ် လုပ်ဆောင်ရင်းနှင့် လူ့ဘဝမှာ ရှေ့ဆုံးတစ်နေရာ ရခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငွေကြေးအရတွက်လျှင်တော့

သားတွင် ဘာမျှ မည်မည်ရရ လက်ညှိုးထိုးပြစရာမရှိ။

သို့သော် စာပေနယ်မှာ သားတီထွင်ဖန်တီးခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းသည် သမိုင်းတွင်ရစ်လေပြီ။ သည်လမ်းပေါ်မှာ အနုပညာသမားများစွာ လျှောက်လှမ်းနေကြလေပြီ။ သည့်ထက် ကျေနပ်စရာကောင်းတာ ရှိဦးမည်လော။

တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိ၏။ စာအုပ်များ စက္ကူစများ၊ စာစီခုံများ၊ မင်စွန်းကာ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကြမ်းခင်းများ၊ သည်အဆောင်အယောင်တွေ ကြားမှာ သားတစ်ယောက်သာ ပျော်မွေ့နိုင်သော်လည်း သား၏ အဆွယ်အပွား သမီးသားများသည် ပျော်မွေ့နိုင်ပါမည်လား။ သူတကာတွေ ငွေကို မရမနေ ရှာဖွေကာ လူ့ဘဝရဲ့အထက်လွှာမှာ ဝင်ကြွားနေချိန်ဝယ် သားသည် စာအုပ်ပုံကြားမှာ နစ်မြုပ်နေ၏။ ထို့အတူ သူ့သားသမီးများသည်လည်း သားအထင်မကြီးသော အသိုက်အဝန်း၏ အပြင်ဘက်မှာ လွင့်စဉ်စ ပြုနေကြ၏။

ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်နေကြသော မြေးများကိုကြည့်ကာ အမေရင်မှာ မောလာ၏။ အမေတို့ဘဝမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း ထမင်းစာဖို့အတွက်၊ ငွေရဖို့အတွက် ရှာဖွေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ စားဝတ်နေရေး အတွက် ကြိုးပမ်းရခြင်းဖြစ်၏။ စားနိုင် နေနိုင် ဝတ်နိုင်လျှင်ပင် အောင်မြင်ခြင်း။ သားတို့၏ ရုန်းကန်မှုသည် ထိုသို့မဟုတ်။ ယုံကြည်မှုအတွက်၊ အနုပညာအတွက် စားမှု နေမှု ဝတ်မှုကို စတေးခံ၍ ရုန်းကန်ခြင်း။ အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ်ပင်။

“ငွေအတွက်နဲ့တော့ မင်း ငါ့ရဲ့ စာအုပ်တွေကို မပုတ်ခတ်ပါနဲ့ မလေးနွယ်”

သားက သူ့ဇနီးကို ပြောလေ့ရှိသော စကား။ သို့သော် အဘယ်အိမ်ရှင်မသည် မီးဖိုချောင်အတွက် မပူမပင်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။ သူတကာ မိန်းမတွေ ဝတ်ကာ စားကာ၊ မော်ကာ ကြွားကာ သွားလာနေကြသည်ကို အားမကျသည်ပဲထား။ လက်ထဲမှာ ငွေစရွင်ရွင်နှင့် သုံးချင်စွဲချင် စီမံခန့်ခွဲ ချင်မည်သာ။ ငွေဆိုသည်မှာ အရာရာကို ပြေလည် ပြီးမြောက်စေသည် မဟုတ်ပါလား။ ငွေကို မကိုးကွယ်သော်လည်း ငွေကိုပစ်ပယ်၍ ရမည်လား။ ငွေကို ဂရုမစိုက်တော့ ငွေကလည်း သားကို ဂရုမစိုက်။ သို့သော် သားသည် သူ့မာနကို ဘယ်တော့မျှ မချ။

“ငါ ရွှေမရှာနိုင်လို့ ငါ့ကိုငါ ကျဆုံးပြီလို့ ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး၊ လောကမှာ ငွေရှာတာ လွယ်ပါတယ်၊ ငွေရဖို့သာအဓိက ဆိုရင်ပေါ့၊ ဒီနေ့ နာမည်အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ စာမူကိုဝယ်၊ မျက်နှာဖုံးကို နာမည်အကြီးဆုံး ပန်းချီဆရာဆီအပ်ပြီး အရုပ်လုလှဆွ၊ ဈေးကွက်မှာ စွဲအောင် ရောင်းတာမျိုးလောက်တော့ ငွေအရင်းအနှီးရှိရင် လုပ်လို့ဖြစ်တာပဲ၊ စာပေအကြောင်းမသိတဲ့လူလဲ လုပ်လို့ရတယ်။ စာကောင်းကောင်း မဖတ်တတ်တဲ့လူတောင် လုပ်လို့ရသေးတယ်၊ ငါ ဒါမျိုး တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ လုပ်ရမှာလဲ ရှက်တယ်”

အမြီးကျက် အမြီးစား ခေါင်းကိုက် ခေါင်းစား လုပ်နေကြတဲ့ ကာလမျိုးမှာ သားက ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ။ သို့သော် သားသည် သူ့ဘဝ အတွက် သူ့ ယုံကြည်ချက်ကို အစတေးမခံခဲ့။ သည်အတွက် သူ့ကို စကားတင်း ဆိုခဲ့သူများကိုပင် သားက အပြုံးမပျက်သည့်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ အင်းလေ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သားဟာငွေကိုလည်းရအောင် ရှာခဲ့ဖူး ပြီပဲ။ ငွေကို ဘယ်လိုရှာရမည်ဆိုတာ မသိတာလည်းမဟုတ်။ တစ်ကျပ် ဖိုးယူလျှင် တစ်ကျပ်ဖိုးပြန်ပေးရမှ တာဝန်ကျသည်ဟု ယူဆခဲ့သောသား။ လူသိကွာကို မည်သည့်အရာနှင့် တိုင်းတာမည်နည်း။ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားခြင်းသည်သာ လူဂုဏ်သိကွာ။ တစ်ကျပ်ဖိုးပေးပြီး နှစ်ကျပ်ဖိုး စားသည့်လူတွေ ကောင်းစားနေချိန်မှာ အရာမရောက်တာ သား၏ အပြစ်မဟုတ်၊ ဗူးတောင်းနစ်၍ စောင်းခြမ်းပေါသည့် အခိုက်အတန့်မျိုးမှာ ကျောက်ခဲကိုရေညှစ်၍လည်း အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်မည်ပင်။

အမေကတော့ အတွေးများ ပျံ့လွင့်နေဆဲ။ သားသည် စိတ်ရောလူပါ ပုံကျကာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

“ကျွန်တော် မလေးနွယ်ကို လက်ထပ်မယ် အမေ”

သားရဲ့ဘဝမှာ အမေ ဘာများ ပါဝင်စွက်ဖက်ခဲ့လို့လဲကွယ်၊ သားက သူဝါသနာပါရာ စာပေနယ်မှာ ခြေချမည်ဟု အညာကို စွန့်ခွာ သွားစဉ်ကလည်း အမေ မတားခဲ့။ အမေသည် သား၏ ပညာရေးအတွက် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ဖန် သား၏ ဘဝအဖော်ကို ရွေးချယ်ပြီဆိုတော့လည်း အမေ ဆိုးသည် ကောင်းသည် မဝေဖန်ခဲ့။ အရေးကြီးသည်က သားအတွက်ပင်။ တစ်ခုတော့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းရဲ့ မိန်းကလေးက မင်းကို နားလည်မှဖြစ်မှာနော်”

“ကျွန်တော့ဘဝကို နားလည်ပါတယ် အမေ”

“ဒါဆိုရင်လဲ ကောင်းပါလေကွယ်”

ထိုစဉ်က သား၏ ဘဝသည် မရေရာသေးသော ယောင်သုံးဆယ် ဘဝ။ စာရေးဆရာလိုလို ကဗျာဆရာလိုလိုနှင့် အနုပညာနယ်မှာ ခြေချကာစ။ ဘဝအဖော်စောစီးစွာ ရွေးချယ်သည့်အတွက် အမေ မတားဆီးလို။ အမေတို့တုန်းက ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ သတ္တိရှိခဲ့သလို ယခုလူငယ်တွေ လည်း သူတို့ဘဝကို သူတို့

ရင်ဆိုင်ရာတွင် သတ္တိရှိကြသည်ပင်။

သား၏ ဘဝအစသည် ကြမ်းတမ်းသယောင်ရှိသော်လည်း ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ သားက သူမြတ်နိုးရာ အနုပညာနယ်မှာ ခြေလှမ်းကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် လှမ်းတက်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သား၏ ခြေလှမ်းသည် သူတကာလို အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့အတွက်ချည်း မဟုတ်။ သားက သူ့လုပ်ငန်းကို စေတနာဖြင့် အရင်းတည်၏။

“မင်းအလုပ်က ပင်ပန်းလှချည်လားကွယ်”

“အစတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ အမေရာ၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်မယ်အမေ” နေ့ရောညပါ အလုပ်မှာ နစ်မြုပ်စပြုပြီ ဆိုတော့ အမေသည်ပင် ရင်မောလာ၏။ သားကတော့ သူ၏ ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက် လက်ရာကိုပင် ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကြည့်စမ်း အမေ၊ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့စာအုပ် မလှဘူးလား”

အမေကတော့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို အမြီးကလှန်ကြည့် ခေါင်းကလှန်ကြည့်နှင့် တသသဖြစ်နေသော လူမျိုးကို မမြင်ဖူး၍ အနည်းငယ် အံ့သြမိလေသည်။ အမေ့အဖို့တော့ စာအုပ်ဟာ စာအုပ်ပါပဲ။ ဘာမျှ ထူးခြားတာမတွေ့။ အဖိုးလူရင်စာအုပ်လှသည်ဟုပဲ အမေတို့က နားလည်ခဲ့သည်။ စာဆိုတာလဲ ဖတ်လိုကောင်းရင် စာကောင်းပေကောင်းပဲဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူများတကာတွေက သား၏လုပ်ရပ်ကိုအားပေး ချီးကျူးကြတော့ အမေ အံ့သြသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းလည်းသာ၏။ သူများတကာတွေ ထုတ်ဖော်ပြောမှပင် သား၏စေတနာနှင့် ကြိုးစားမှုကိုလည်း နားလည်လာရ၏။ သား၏ စာကိုရွေးချယ်ပုံ၊ စာကို သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ဖော်ထုတ်ပေးပုံ၊ စာအုပ်ကို လှပခံညားအောင် လုပ်ပေးပုံ၊ ချိုသာသော တန်ဖိုးကို သတ်မှတ်ပုံ။

သားသည် သူ၏အလုပ်တွင် အားတက်လာသည်မှာ ယုံမှားစရာမရှိ။ သူနေထိုင်ရာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် စာအုပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်လာ၏။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်မျိုးစုံ ပြန့်ကျဲနေ၏။

‘များလှချည်လား သားရယ်၊ ဒီစာအုပ်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက် အများကြီးဝယ်တာလဲ’

“စာအုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ စာအုပ်အကြောင်း အများကြီးသိဖို့လိုတယ် အမေရ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ စာအုပ်တွေချည်းပဲ”

သည်တော့မှလည်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ဖို့အတွက် စာအုပ်များစွာ ဖတ်ရပါလားဟု အမေ နားလည်လာရ၏။

“သူတော့ မပြောပါနဲ့တော့ အမေရယ်၊ တွေ့သမျှစာအုပ် သိမ်းကျုံး ဝယ်တာပဲ၊ အဖူးလေးကြိုက်လို့ ဝယ်ရတာနဲ့၊ အပြင်အဆင်လေးကြိုက်လို့ ဝယ်ရတာနဲ့ တစ်ခါတလေများ သူသဘောကျတဲ့စာအုပ်ရရင် အိပ်ရာဝင် ခါနီးကြည့်နေ ဖတ်နေလိုက်တာ မိန်းမကိုတောင် မေ့တယ်”

အမေက ချွေးမ၏ စကားကိုလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရ၏။ သားသည် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝမှာ အချိန်များစွာကို ဖွဲ့ယူလျက်ရှိသည်ကိုလည်း အမေ ရိပ်စားမိလာ၏။ အင်းလေ၊ ဒါကြောင့် လ သားဟာ သူ့ဘဝကို နားလည်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ နေမှာပေါ့။ ထိုအချိန်အထိ သား၏ဘဝသည်လည်း အဆင်ပြေနေ၏။

သူမြတ်နိုးရာအလုပ်မှာ ပျော်မွေ့နေခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝသည် သူ့အတွက်တော့ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေသည်သာ။

“ကို စာရေးဆရာဖြစ်အောင် မကြိုးစားတော့ဘူး မလေးနွယ်၊ ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ကြိုးစားနေရင် ကိုတစ်ယောက်ပဲ စာရေးဆရာဖြစ်မယ်။ တခြား စာကောင်းပေကောင်းတွေကို စာအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရင် စာရေးဆရာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာမယ်”

“ခုလဲ ကို စာရေးဆရာမဟုတ်ဖူးသာဆိုတယ် စာတွေပဲ ရေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါရဲ့။ သားလက်ထဲက ကလောင်ဟာ ချတယ်လို့ မရှိဘူး၊ စာတစ်အုပ်ရဲ့ ရှေ့ပိုင်း စာမျက်နှာလေးတွေမှာပါတဲ့ အမှာစာလေးတွေ ရေးဖို့အတွက်တောင် သားဟာ စာတွေအများကြီးဖတ်ပြီး အများကြီးရေးကြည့်ရသတဲ့။ နောက်ကျောဖုံးက စာတစ်မျက်နှာလေး ရဖို့အတွက် နှစ်ရက် သုံးရက် စဉ်းစားခန်း ဝင်သတဲ့။ အင်းလေ၊ သားရဲ့အနားမှာ သားရဲ့ အလုပ်ကို ဂုဏ်ယူတတ်တဲ့ အဖော်မွန် ရှိသေးလို့ တော်တော့တာပေါ့”

အမေကတော့ သားနှင့်ချွေးမဆီမှာ အစဉ်မနေနိုင်ပေ။ အညာနှင့် ရန်ကုန်ကို ကူးသန်းရင်း သားတို့၏ ဘဝကို တစ်စေ့တစ်စောင်း လေ့လာရသည်။ အမေသည် သူ့သားသမီးအားလုံးကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာနေရမှ ကျေနပ်သူ။ သားလေသူ ဖခင် လိုချင်သည့်ပုံစံအတိုင်း သားသမီးတွေကို ရည်မှန်းချက် ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့်

လောကမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေစေချင်သူ။ အမေတို့ကတော့ သားသမီးတွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့သာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သား၏အဖေသာ ရှိမည်ဆိုလျှင်တော့ မည်မျှ အားရလိုက်မည်နည်း။ သား၏ အဖေဟာလဲ သားလိုဘဝကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တတ်တဲ့ သူပါပဲ။ တို့ဗမာတွေ စာများများဖတ်မှ တိုးတက်မည်ဆိုပြီး ငွေကြေးကို အဓိကထားဘဲ ပိုက်ဆံရမည့်အလုပ်တွေကို ပစ်ကာ နဂါးနီအသင်းထုတ် စာအုပ်တွေကို အိမ်ပေါက်စေ့ တရားဟောပြီး လျှောက်ရောင်းသူ။ ခုတော့လဲ သူ့သားက လာပြန်ပြီ။ ငွေက အဓိက မဟုတ်တဲ့ သားရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေ ဘယ်အထိ မြဲမြံမှာလဲ။ အမေကတော့ လောကဓံ၏ အလှည့်အပြောင်းကို သတိချပ်မိသူပီပီ စိုးရိမ်ခဲ့သေး သည်။ သို့သော် အစပထမမှာတော့ သား၏ ခြေလှမ်းများသည် အောင်မြင်မှုရလျက်ပင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

မြေးဦးလေးတွေမျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ အမေရင်တွင် ချမ်းမြေ့လှ၏။ သားတို့၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်စုလေးအတွက်လည်း အမေ စိတ်ချမ်းသာရ၏။ သားသည် သူလျှောက်သော လမ်းပေါ်မှာ အခြေခိုင်စွာ ရပ်မိချိန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သားတို့ဆီ အမေ မရောက်သော်လည်း သားနှင့်အမေ အဆက် အသွယ်မပြတ်ပေ။ သား၏ကိုယ်စား သား မွေးဖွားပေးလိုက်သော စာအုပ်လေးတွေသည် နေရာအနှံ့ ရောက်နေကြသည်မဟုတ်ပါလား။ စာမြတ်နိုးသော လူငယ်တွေကြားမှာ၊ စာကိုတန်ဖိုးထားသော လူကြီးတွေကြားမှာ သား၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ဖြန့်ဝေလိုက်သော စာအုပ်များစွာသည် နေရာယူလျက်ရှိပေပြီ။ ယခုတော့ စာအုပ်ကို မြင်ရရုံနှင့် သား၏စာအုပ် ဟူ၍ အမေ ခွဲခြားသိပြီ။ ရသမြောက်တဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ကို နားဆင်လိုက်ရသလို၊ လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရှုမြင်လိုက်ရသလို၊ အချိုးကျလှပတဲ့ ပန်းပုရုပ်တစ်ခုကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသလို စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြင်ရုံနှင့် သား၏လက်ရာဆိုတာ အမေ သိလိုက်ပြီ။ သား၏ စေတနာဆိုတာကိုလည်း အမေ သဘောပေါက်လာရပြီ။ သူတကာတွေ မလုပ်သေးတဲ့ အရာတွေကို သားက တီထွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“ဒီစာအုပ်တိုက်က စာအုပ်တွေကတော့ ထူးခြားသဗျာ၊ သေသေသပ်သပ်လဲရှိတယ်၊ ရှေ့ပိုင်းက စာအုပ်အမှတ်စဉ်တွေ၊ ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့ နောက်ကလဲ အက္ခရာဝလံလိုဟာတွေအစ ပါသင့်ပါထိုက်တာမှန်သမျှ စနစ်တကျပဲ၊ ဈေးနှုန်းကလဲ သူများထက် ချိုတယ်”

အမေသားကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးကြတော့ အမေ ဝမ်းမမြောက်ဘဲ နေပါမည်လား။ သားရဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့လည်း ကျေနပ်အားရဖွယ်ပင်။ ကြည့်စမ်း။ တစ်ချိန်က သားတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ သားမှာ အပေါင်းအသင်းနဲ့ အသိုင်းအဝန်းနဲ့။ ပြီးတော့ သားရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက အနုပညာသမားတွေ၊ တိုင်းပြည်က အထင်ကြီး လေးစားရတဲ့သူတွေ၊ အနုပညာနဲ့ ယုံကြည်ချက်အတွက် ဘဝကိုရင်ဆိုင် ရုန်းကန်နေသူတွေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သားရဲ့အနုပညာ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ။ အမေ ကျေနပ်မဆုံးခဲ့။ သစ်ရိပ်သာမှ

လူ့လာတယ်။ မဟုတ်လားလေ။

“သူ့ အလုပ်မှာ အောင်မြင်မှု ရလာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် အမေ။ ဒါပေမယ့် အမေ့သားက အပေါင်းအသင်းများလာတော့ သောက်တတ် စားတတ်လာပြီ အမေရဲ့”

“ကွယ် အမေ ကြည့်ပြောပါဦးမယ်”

သား၏ အဖေသည် အရက်နှင့်ဆေးလိပ်ကို လုံးဝ သောက်သူမဟုတ်။ သို့သော် သားကိုနေရာတကာ ချုပ်ချယ်၍ ဖြစ်ပါမည်လား။ သတိပေးရုံမျှသာ အမေတတ်နိုင်လေသည်။ သားဘက်ကတော့ အကြောင်းပြချက် ရှိနေသည်သာ။

“ကျွန်တော့အလုပ်က မသောက်လို့မဖြစ်ဘူး အမေ၊ အလုပ် အကြောင်း ပြောကြပြီဆိုရင် သောက်ရင်းစားရင်းပြောကြတာပဲ၊ ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့ ပေါင်းနိုင်အောင် သောက်မှဖြစ်မယ်”

အရက်ဆိုတာ အပေါင်းအသင်းဆုံအောင်၊ အလုပ်တွင်ကျယ်အောင် စုပေါင်း သောက်စားကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ကြာလျှင် အရက်ကို လူက ကြိုက်ပြီး အရက်က လူကို နိုင်သွားတတ်တယ် မဟုတ်လားကွယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ အနုပညာသမားတွေရဲ့ ပေတတ် တေတတ် လေတတ်တဲ့ စိတ်ကို အမေ ဘယ်လိုထိန်းကွပ်လို့ ရမလဲ။ သူတို့ဟာ သိရက်နဲ့ မိုက်တတ်တယ်၊ နားလည်ရက်နဲ့လဲ ဇွတ်တီးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်သား လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်နိုင်ဖို့ အသက်ကိုရှည်အောင်မွေးရတယ်။ ငါ့သားက အသက်ကိုရှည်အောင် မမွေးခဲ့လေဘူး။

သားသည် သူ့ဇနီးကို အဖော်မှန်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့လုပ်ငန်းကို အမြဲရှင်းပြခဲ့သည်။ သည်တုန်းကတော့ ပြဿနာဟူ၍လည်း ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မရှိခဲ့ကြ။ မှန်တိုင်းမရောက်မီ လေပြည်လေညင်းလေးတွေ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်နေသည့်အချိန်။

“အေးကွယ်၊ ငါ့သားရဲ့ အလုပ်ကို အမေ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဂုဏ်လဲယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားရယ် အရာရာမှာ သတိတော့ရှိပေ စေပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့လဲ အဆင်ပြေသခိုက် အိမ်လေးယာလေး အခြေတကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ပါဦးလား၊ ကြာရှည်ဆိုတော့ ကလေးတွေက ကြီးလာမှာနဲ့ ဒီမှာနေလို့ လုံလောက်ပါဦးမလား”

အမေကတော့ လူကြီးပီပီ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကိုစလုပ်ကတည်းက တိုက်ဆောက် ကားစီးဖို့မှ မဟုတ်တာ အမေရာ၊ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာလေးတွေ လုပ်ရဖို့သာ အဓိကပဲ၊ ကျွန်တော်အခု စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်လို့ ငွေရရင် နောက်ထပ် စာအုပ်နှစ်အုပ်ထုတ်မယ် အမေ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဒါပဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုတာ ဘာလုပ်မှလဲ အမေရာ”

“အမေလဲ ဘဝအမျိုးမျိုး ကျင်လည်ခဲ့တာပဲ သားရယ်၊ သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အတွက် ပူလို့ ပြောတာကွယ့်”

“သူတော့ ပြောလို့မရဘူး အမေ၊ ခုထိ အဝတ်အစားတောင် ကောင်းကောင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ရသမျှပိုက်ဆံလဲ စာအုပ်တွေထဲပဲ ပြန်မြုပ်သွားတာပဲ”

“တို့များ လက်ထပ်တုန်းကလဲ ဘာများရှိခဲ့လို့လဲ မလေးနွယ်ရာ၊ တို့ မကြောင့်မကြ စားသောက်နေရတယ်မဟုတ်လား။ ဒါအမြတ်ပေါ့”

သည်လိုတော့လည်း မိန်းကလေးက ဘာမျှမပြော။ သည်တုန်းကတော့ သားတို့၏ ဘဝသည် နေရိပ်မှာရှိနေဆဲမို့ အမေ စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရပါ၏။

ခုဆိုရင် ကလေးတွေကလဲ အရွယ်ရောက်လာကြပြီ အမေ၊ သူတို့ စရိတ်က မသေးတော့ဘူး၊ သူ ဒီလို လုပ်နေပုံနဲ့တော့ နောင်ရေးအတွက် ခက်တယ် အမေရဲ့”

သားကတော့ သူ၏ ယုံကြည်ချက်အရှိန်အဟုန်ကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းဆဲပင်။ သားသည် သူ့ဘဝအတွက် အာမခံချက် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း အခိုင်အမာထားရှိရန် စိတ်ကူးမရှိ။ သားသမီးကိစ္စလည်း သူ ခေါင်းထဲမဝင်။ ဇနီး၏ ငြိုငြင်လာမှုကိုလည်း သူ ဂရုမပြုနိုင်တော့။ သူ့မှာ တံငါသည်သည် ကမ်းနှင့်ဝေးပြီကို သတိမထားနိုင်တော့သည်သို့ ရှိတော့၏။ တံငါသည်သည် ငါးရဖို့ကလွဲ၍ ပင်လယ်လှိုင်းကိုလည်း မမှု။ ဝဂယက်ကိုလည်း မမြင်။ သူ့တွင် အားအင် လျော့ပါးလာမည်ကိုလည်း တွေးမပူနိုင်။ မည်သည့်အရာမဆို ဇောကပ်လာပြီဆိုလျှင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ခံယဉ်း၏။ သားတွင်ကပ်သော ဇောသည် အနုပညာဇောဆိုတော့ ပိုဆိုးချေပြီ။

'သား မင်း မလေးနွယ်ကိုလဲ ဂရုစိုက်ဦး၊ မင်းအလုပ်ကလဲ နေ့ရော ညပါ မအားရတဲ့အထဲ သူ့မှာ ကလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လုံးပန်းနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ခုဆို ငွေရေးကြေးရေးကအစ နောက်ပိုင်းကို ငဲ့ဦးကွယ်”

အမေက သားကို မသိမသာ သတိပေးရသည်။ သားက သူလုပ်ငန်းကို ထိခိုက်ပြောဆိုလျှင် ကြိုက်မည်မဟုတ်မှန်း အမေသိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင် သားကတော့ သူ့အလုပ်ကို ခိုင်မာသော တံတိုင်းဖြင့် ကာရံထားဆဲပင် ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ် အမေရာ၊ ငွေဆိုတာ လက်ထဲမှာထားရင် ကုန်သွားတာပဲ၊ ခုလဲ ဘာများပူစရာရှိလို့လဲ၊ အချိန်တန်တော့ ရတာပါပဲ”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲသားရယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ပညာရေး ကျန်းမာရေးကအစ အရှည်သဖြင့် မျှော်မှန်းပြီး ခြေစောင့်လက်စောင့် ရှိထားဖို့လိုသကွယ်”

“အလုပ်လုပ်နေသမျှ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေမရှားပါဘူး အမေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ မသေမချင်း အလုပ်လုပ်နေမှာပဲ၊ ငွေထုပ်ပေးပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေရတဲ့ဘဝမျိုးတော့ ကျွန်တော်မနေချင်ဘူး”

“မင်းလုပ်ခဲ့သမျှ အမေတို့က ဘာများတားလို့လဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေပြောတာက လူဆိုတာ နေသာတုန်းမှာ အဝတ်လှမ်းရတယ်တဲ့”

“ဟာ ဟုတ်တယ်အမေ၊ အမေပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေတာလဲ အဲဒီသဘောပဲ၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာလေးတွေ လုပ်လို့ရတုန်း ကျွန်တော် ဖိလုပ်နေတာပဲ၊ နောင်ကို အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားရင် လုပ်ချင် လုပ်နိုင်တော့မှာ”

သားသည်အရာရာကို သူ့အလုပ်နှင့်သာ ချိန်ထိုး တိုင်းတာခဲ့လေ၏။ သို့သော် သား၏ အိမ်ပေါ်မှာ ကလေးငယ်တွေ ကြီးပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ စာအုပ်ပုံကြီးတွေကလည်း မြင့်မားလာလေသည်။ သားသည် သူ့စာအုပ်တွေကို စိန်ရွှေရတနာကဲ့သို့ပင် တန်ဖိုးထားလေ၏။

“ဒီစာအုပ်တွေက တစ်ခါတည်း ကုန်မသွားပေမယ့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရောင်းနေရတာ”

ငွေကို မြဲလုံထားသလို ဖြစ်ရသည့်အတွက်မူ သားသည် ပူ တောင့်ပန်းပင် ဖြစ်မနေပေ။ အခြားကုန်ပစ္စည်းကို သိုလှောင်ထားလျှင် သာ တက်ဈေး ကျဈေးရှိ၏။ စာအုပ်တွင်မူ သတ်မှတ်ထားသော ဈေးထက် ကာလကြာ၍ တန်ဖိုးတက်လာသည်မရှိ။ စာ၏တန်ဖိုးသည်သာ တက်ကောင်းတက်မည်။

ငွေနှင့်ချိန်စက်သောအခါ အဟောင်းဈေးဟုပင် မည်တွင်လေတော့၏။

ထိုအချိန်ထိ သားသည် သူ့အနုပညာလုပ်ငန်းမှာ ယုံကြည်ကိုးစားစွာ ရပ်တည်ဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

တံငါသည်သည် ရေမှာ ပျော်ဘိသကဲ့သို့ မုဆိုးသည် တောမှာ ပျော်ဘိသကဲ့သို့ အနုပညာသည်သည်လည်း အနုပညာနယ်မှာသာ မွေ့ ပျော်ပေ၏။

“ကြည့် အမေ၊ ခုဆို သူ့မှာ ငွေကလည်း မလည်တော့ဘူး၊ လူ ကလဲ အိမ်ကိုကပ်တယ်လို့မရှိ၊ ကျွန်မသူ့အတွက် စိတ်မောတယ် အမေရဲ့”

အမေရောက်လာသည့် တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ် သားတို့အိမ်သည် ဆုတ်ယုတ်စ ပြုလာသည်ကို အမေ သတိပြုမိလာ၏။ ဆန်နှင့်ဆီကို လက်လီဝယ်စားသည့်အဖြစ်ကို အမေရိပ်မိလာ၏။ ကလေးတွေ ကျောင်းသွားခါနီး မအေဖြစ်သူ၏ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဆူပူမာန်မဲသံကို အမေ ကြားနေရ၏။ ဈေးသွားခါနီး အကြွေရေတွက်သံကို ကြားရသည့်အခါ အမေ မနေသာတော့။

“ဘယ်လိုတွေများ ဖြစ်နေကြသလဲအေ၊ စုစုဆောင်းဆောင်းမရှိတာထားဦး၊ အိမ်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ရတဲ့အထိ”

သူပြောတော့ ခုတလော စက္ကူကမရ၊ ငွေတွေက မြုပ်နေတော့ ခေတ္တခဏ သည်းခံပါလို့ ပြောတာပဲ အမေရဲ့”

သည့်တော့မှ ချွေးမ၏ လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးလေး ပျောက်နေသည်ကို အမေ သတိထားမိပြန်၏။

“အေးလေ အလုပ်ဆိုတာကလဲ အဆင်မပြေတဲ့အခိုက် ဒီလိုပေါ့၊ ရတုန်းကလဲ ရခဲ့သားကို”

‘ရတာကလဲ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပြန်ပြီး သောက်တာစားတာနဲ့၊ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထုတ်ရတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာချည်းပါပဲ အမေရယ်”

‘အင်းလေ သူ့ပြောရင်လဲ သူ့ အလုပ် အလုပ်ဆိုတာချည်းနဲ့ပဲ ပြန်ကိုင်ပေါက်ဦးမှာပဲ”

‘အမလေး ဟုတ်လိုက်တာမှ အမေရယ်၊ ခုတော့လဲ သူ့အလုပ်တွေကြားမှာ သူ့ဟာသူ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး အမေရဲ့၊ ကလေးတွေကလဲ ကြီးလာတော့ စရိတ်ကလဲကြီးလာပြီ၊ သူပြောသလို အခိုက်အတန့်ပဲဆို တော်သေးရဲ့’ ‘ငါ့သားဟာ ငွေကိုရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ရက်သားနဲ့ စီးပွားမရှာတတ်ခဲ့ဘူး’

‘သူပြောရင်မကြိုက်ဘူးအမေ၊ ကျွန်မက ငွေမက်တဲ့ မိန်းမတဲ့။ သူ့အလုပ်ကို အထင်ကြီးတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

“ခက်ပါလား”

အမေသည် သားကို မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖို့ပင် ခဲယဉ်းနေရပြန်လေသည်။ သားသည် အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်သည့်ရက်တွေ နည်းပါးလာကာ ပြင်ပကမ္ဘာမှာ ကျက်စားသည်က များလာ၏။ စက်သံ လူသံတွေဖြင့် ဆူညံနေခဲ့သော အခန်းတွင်းဝယ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတတ်၏။ စာအုပ်ပုံကြီးများသည် အယူအသိမ်းနည်းပါး၍ ပိုးအိမ် ပင့်ကူအိမ်တို့ တွယ်ကပ်စပြုလာ၏။ သား၏ စားပွဲပေါ်တွင် အကြွေးတောင်းသည့် စာရွက်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေထံမှ စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာ စာမူခ တောင်းခံလွှာတွေ နေရာယူနေကြလေ၏။

အလုပ်အတွက် အရက်သောက်ခဲ့သော သားသည် အလုပ်မရှိသည့်အတွက် အရက်သောက်လေပြီ။ သူတစ်ပါးအတွက် သောက်ရာမှ သူ့ အတွက် သူ သောက်လေပြီ။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့ မဟုတ်လားအမေ၊ ကျွန်တော့အလုပ်ကို လုပ်လို့ရတုန်း လုပ်တာလို့၊ ခု ကျွန်တော် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ မရတော့ဘူး” သားက သူ့မိသားစုအတက် မပူ။ သူ့အတွက်သာ သူပူလေသည်။

သို့သော် သားသည် လုံးဝဥသံ စိတ်လျှော့သည်တော့မဟုတ်သေး။ အခြေအနေသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသော်လည်း တစ်ချိန်မှာ ပြန်လည် မတ်တူနိုင်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ဆဲတည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ လူလောကကြီးက ကမောက်ကမ ဖြစ်တတ်သည်ကို သားက အတွေ့အကြုံ မရှိသေး၍ မသိ။ ဗူးတောင်းနစ်၍ စောင်းခြိမ်းပေါ် သည့်အဖြစ်မျိုး ရောကလာလိမ့်မည်ဟု မည်သူက ထင်ပါမည်နည်း။ အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲတတ်စမြဲ။ ဖြောင့်တန်းစွာစီးဆင်းနေသော မြစ်ရေသည်ပင်.....

ဖြောင့်တန်းစွာစီးဆင်းနေသော မြစ်ရေသည်ပင် ရာသီဥတုနှင့် သဘာဝပြောင်းလဲသောအခါ အလိုလို ကွေ့ကောက် သွားရစမြဲ ဖြစ်လေ၏။

“ငွေအတွက်နဲ့တော့ မင်း ငါ့ရဲ့စာအုပ်တွေကို မပုတ်ခတ်ပါနဲ့ မလေးနွယ်”

“ရှင့် စာအုပ်တွေအတွက် အိမ်ထောင်သက်တမ်းစေ့ ရှင်လုပ်ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ အိမ်ကိုလဲ ရှင် ဘာတစ်ခုမျှား လှည့်ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ကျွန်မ ငွေကို ဟိုလှည့်သုံး ဒီလှည့်သုံးနဲ့ လှည့်သုံးခဲ့ရတာ၊ လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ဆယ် ပြည့်အောင် မကိုင်နိုင်တဲ့အခါတွေ ရှိခဲ့တာ ရှင်ဘာမှ မသိဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီစကားတွေ သူများပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး၊ ရှင်ကတော့ ရှင့်စာအုပ်ကြီးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူနေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်မှာ ဆန်ပြတ်နေပြီရှင့်”

“ဟေ့ မင်းတော်တော့ကွာ၊ ဘာမှ အကြီးအကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဆန်ပြတ်ရင် ဆန်ဝယ်ပေါ့ကွာ၊ ဘာဆန်းသလဲ၊ မင်းဘယ်တုန်းက ငတ်ဖူးလို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းက ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် သူများအောက်ကျိုးရဘူးလို့လဲ၊ အေး အိမ်မှာ ဆန်အိတ်လိုက်၊ ဆီပိုးလိုက်တော့ သုံးချင်လို့မရဘူး၊ ဒါအနုပညာနဲ့ လုပ်စားတာကွ၊ ငွေများများရချင်ရင် တခြားအလုပ်လုပ် စားမှာပေါ့”

‘ငတ်တာတော့ မငတ်ဘူးပေါ့ရှင့်၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ မငတ်ရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ လူနဲ့သူနဲ့တူအောင် နေရတယ်၊ ဝတ်ရတယ်ရှင့် ကိုယ့်သားသမီးကိုလဲ လူနဲ့သူနဲ့တူအောင် ထားရမယ်ရှင့်”

“ဟေ့ အနုပညာသမားစစ်စစ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်မှ ဝတ်နိုင်မယ်၊ စားချင်မှ စားနိုင်မယ်ကွာ၊ အရေးကြီးတာ သူဖန်တီးတဲ့ အနုပညာကောင်းနေဖို့ပဲ၊ တချို့ အနုပညာအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင် အသေခံကြရတယ်”

“အိုး ရှင်က အနုပညာအတွက် အနစ်နာခံမယ်ဆိုရင် ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ အနစ်နာခံပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်သားမယားပါ အနစ်နာခံစေရသလဲ။ ဟုတ်ကဲ့ရှင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဖို့ ရှင်လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မနဲ့ ကလေးတွေကပါ အငတ်ခံရဦးမလား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အသေခံရမလား ပြောစမ်းပါဦးရှင့်”

ငွေဆိုတာ အရာရာမှာ အဆင်ပြေစေတယ်မဟုတ်လား သားရယ်။ မင်းတို့ ငွေကျပ်တည်းနေပြီလေ၊ မင်းမျှော်လင့်သလို အခြေအနေက ကောင်းမလားလဲ ပိုဆိုးလာတယ် မဟုတ်လား။ ငွေရခဲ့စဉ်က ငွေကို သိမီးထားခဲ့တဲ့ မင်းတို့မိသားစုမှာ ခုတော့ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်ရပြီ။ မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတောင် ထိခိုက်လာပြီ။

တကယ်တော့ သားရှာခဲ့တဲ့ ငွေတွေသည် စာအုပ်အဖြစ် ရှိနေကြပေသည်။ သားသည် သူ့ အလွန်တန်ဖိုးထားသော စာအုပ်များကို လမ်းဘေးချရောင်းဖို့အရေးပင် အလွန် နှမြောသူဖြစ်လာသည်။ သားပြောသလို သား၏ စာအုပ်တွေသည် တကယ့် စာပေရိသတ်က တစ်စုံစီမို့ တအိမ်အိမ် ဖတ်နေမည့် စာအုပ်မျိုးတွေ။ ယခု အသုံးမဝင်သော်လည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ အသုံးဝင်မည့် စာအုပ်မျိုးတွေ။ သို့သော် အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ အကောင်းဘက်သို့ ပြောင်းလဲခြင်း မဟုတ်။ အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းလဲခြင်း။ သားက ယခင်ကလို သူတန်ဖိုးထားသည့် အနုပညာရသစာပေ ကို စုစည်းနေချိန်ဝယ် မျက်နှာဖုံးများ မိန်းမလှလေးနှင့် ခေတ်မီ လူရွယ်လေးတစ်ယောက် သေနတ်တစ်လက်ပါသော စာအုပ်တွေ မင်းမူလာကြပြီ။ နိုင်ငံခြားသူကို ထာဝဝတ်ပေးထားသော ကောင်မလေးနှင့် ဓားကိုင်ထားသော အမျိုးအမည် မသိနိုင်သည့် ကောင်လေးတွေက သား၏ အနှစ်နှစ်အလလက ရှာဖွေသိုမှီးထားရသော ဂန္ထဝင်မြောက် မျက်နှာဖုံးကြီးတွေကို လှောင်ပြောင်နေကြပြီ။ ယနေ့စာပေမှာ ဆရာတစ်ဆူဟု အတင်း နေရာယူလာသူတွေက အတွေးအခေါ်ဟောင်းသမားကြီး သားကို ကဲ့ရဲ့ စကားတင်းဆိုကြပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့သားက မာနကို မလျှော့ခဲ့လေဘူး။

“မင်းအတွက် ငါ ငွေရှာပေးချင်ပါတယ် မလေးနွယ်၊ မင်းပြောသလို ငါဟာ ငါ့အလုပ်တစ်ခုတည်းအတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ချင် ဆန်ခွဲမိမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ တခြားအလုပ်ပြောင်းလုပ်ဆို လုပ်ပါ့မယ်၊ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေတော့ မထုတ်ပါရစေနဲ့ ရှက်လွန်းလို့”

ဪ သား၊ မင်းဟာ ရေစုန်ကိုမလိုက်ဘဲ ဆန်တက်ချင်သူပဲ။ ပြီးတော့မင်းက မျှော်လင့်နေသေးတယ်။

“ဒီလို အပေါစားစာတွေ ထွန်းကားတယ်ဆိုတာ ခဏပါ။ တစ်ချိန်ကျရင် သမိုင်းတစ်ပတ် ပြန်လည်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှက်ရမယ့်အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်ဘူး၊ ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေကြားကပဲ တောင့်ခံထားမယ် ပိုးစုန်းကြူးထွန်းရုံနဲ့ တစ်မိုးလုံးလင်းနိုင်ပါ့မလား သား။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကားကိုတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့မှာသာငွေရှိရင် အဲဒီလိုကားမျိုး တစ်ကားလောက် ရိုက်လိုက်ချင်သေးရဲ့’

“စာအုပ်ထုတ်ရုံနဲ့ မကျေနပ်သေးဘူးလားဗျာ”

“အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲဗျ”

“ငွေရတာနဲ့ မရတာ တစ်ခုပဲ ကွာတာပေါ့”

“ငွေရအောင်တော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် ယုံကြည်ချက်
ဘောင်အတွင်းကပဲ လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရောဆိုပြီး
ရတဲ့ငွေမျိုးကိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့လိုချင်ရမလဲဗျာ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားလဲ ခက်သေးတာပဲ၊ ငွေဆိုတာ ဘယ်ကပဲရရ အဓိကက
သုံးရတယ်လေဗျာ၊ ကားဝယ်လို့ရတယ်၊ တိုက်ဆောက်လို့ရတယ်၊ မိန်းမကို
စိန်နားကပ် ဆင်ပေးလို့ရတယ်”

“အေးဗျာ၊ လောကမှာ ငွေမရှိလို့ အရှုံးပေးရတာ အသည်းအနာဆုံးပဲ၊ အများကြိုက်
ပေါ်ပင်လိုက်နေတဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ အနုပညာနယ်မှာ
အောင်မြင်တယ်လို့ ခံယူနေတာကို အခံရအခက်ဆုံးပဲ”

“ဒါပေမယ့်လူတွေကလဲ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို အထင်ကြီးတယ်ဗျ”

“အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငွေမျက်နှာကြောင့်မြှောက်ပေး နေကြတာပါ”

“အဲဒါကိုကပဲ သူတို့အဖို့ အရသာပေါ့ဗျာ”

“အရသာတော့ မလိုချင်ပါဘူးကွာ”

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအင်္ကျီကုတ်ပိုးကပြနေတာပေါ့”

‘ခင်ဗျားစီးထားတဲ့ ရာဘာဖိနပ်လဲ အမြီးပြတ်နေပြီဗျ၊ ဟား ဟား”

သားနှင့် သားအထင်ကြီးလေးစားသော လူငယ် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်
စကားပြောနေချိန်ဝယ် အိမ်ရှေ့မှ ယနေ့ စာပေလောကမှာ နာမည်အကြီးဆုံး
စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးစံချိန်ကို တင်သွားသည့်
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ထုတ်လုပ်လိုက်သူတစ်ယောက် ကိုရိုလာ ကားဝါဝါလေးကို
မောင်းကာ ဖြတ်သွားကြလေသည်။

“အများ မိုးခါးရေသောက်ရင် သောက်ရသတဲ့ သားရယ်၊ အမေဟာ မင်းတို့လောက် ပညာမတတ်ပါဘူး၊ မင်းလိုပဲ အနုပညာတန်ဖိုးကို နားမလည်ပါဘူး၊ အမေ့အသိနဲ့ပဲ အမေပြောပါရစေ၊ လူဆိုတာ တစ်ခါတလေတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ဘေးချိတ်ပြီး သူများအတွက် လုပ်ပေးရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အမေ၊ မလေးနွယ်နဲ့ ကလေးတွေအတွက် ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့အတွက် ငွေရှာပေးပါ့မယ်”

သားက မာနကို တစ်ထစ်လျှော့ပြီး သူ့အလုပ်ကို အသစ်ပြန်စရန် ကြိုးစားလေသည်။ အသစ်ပြန်စရသည်ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်ရခြင်းသာ။ ပန်းတိမ်သည်လက်က ငါးပိချိန်၍ မည်သို့လျှင် အဆင်ပြေပါမည်နည်း။ သားအတွက် အရာရာသည် အံ့ဖွယ်ဘန်နီး ဖြစ်၍နေပြီ။

“ခင်ဗျားလဲ အဆင်မပြေတဲ့ အခိုက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကူညီချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့မှာလဲ ငွေကြိုယူထားတာလေးတွေက များတော့ သူတို့ကို ကျေအောင် ရေးပေးပြီးမှ ခင်ဗျားကို ပေးပါမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော့ကို ငွေနည်းနည်းကြိုပေးထား”

မိုးခါးရေသောက်တော့မည် ဆိုကလည်းက အဘယ်သို့လျှင် ချို့နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ပထမ သူ့အထင်မကြီးသော စာကို သူဝယ်ရမည်။ ဒုတိယ ထိုစာကို သူထုတ်ရမည်။ သို့မှသာ သူသားမယားလိုချင်သော ယခုအခါ သူလည်းလိုချင်လာပြီဖြစ်သော ငွေကို ရရှိမည်။ သို့သော် ငါးပွက်ရာ ငါးစာချရမည့် အခြေအနေမှာ သားတွင် ငါးစာမရှိ။

သားတို့အနုပညာနယ်ကို ဝင်ရောက်ခါစက အခြေအနေသည် တစ်မျိုး။ စာရေးဆရာဟူသည် သူရေးချင်သောစာကို ရေးနေရလျှင် ကျေနပ်သူ။ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လျှင် အငတ်ခံရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသူတွေ။ သူတို့တစ်တွေနှင့် လက်တွဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သားက မည်သည့် စာရေးဆရာကိုမျှ ငွေနှင့်မပေါင်း။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို သူ အနုပညာကို အထင်ကြီးလေးစားခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်းဖြင့်သာ ပေါင်းသည်။ ယခုခေတ်စာပေနယ်မှာ တွင်ကျယ်နေသူတွေက စာရေးဆရာကို ငွေနှင့်ပေါင်းသည်။ သူ ဘာတွေ ရေးသလဲ သိစရာမလို။ သူဘယ်လောက်တတ်သလဲ သိစရာမလို။ သူဘယ်လောက် တော်သလဲ သိစရာမလို။ တစ်ခုပဲလိုသည်။ ထိုစာရေးဆရာသည် ရေပန်းစားနေသော၊ အများကျကျိက်နှစ်သက်သော၊ အငှားစာအုပ်ဆိုင်တွေက တဖွဖွမေးနေသော နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ ဖြစ်ရမည်။ သား၏ အယူအဆတွေက များစွာ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ။

ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် မည်သည့် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာက ငွေသာ ပဓာနမဟုတ်၊ အနုပညာသည်သာ ပဓာနပါဟူ၍ သူ့စာမူကို ထိုးအပ်လာပါမည်နည်း။

စာအုပ် လှလှပပလေးတစ်အုပ် ထွက်လိုက်ရလျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါး တစ်ခါလောက်
ဝိုင်းလိုက်ရန်နှင့် ကျေနပ်တတ်သော အနုပညာသမားဆိုသူတွေက
ဟိုးခေတ်ဟောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သားသည် ငွေကို ငွေနှင့်လိုက်ရမည့်အဖြစ်မှာ
ငွေမရှိ၍ သူ့အထင်ကြီးလေးစား ခဲ့သော အနုပညာသမားတွေနှင့်
လမ်းခွဲရလေသည်။ သူနှင့် လက်တွဲခဲ့သောသူလိုပင် ငွေကို အလေးမထားသော
အနုပညာသမားတွေလည်း သူနယ်ပင် မျက်မှောက်ကာလမှ လွင့်စဉ်ကျကုန်ကြပြီ။
အနှစ်မရှိသည့် တောမှာ ကြက်ဆူပင် မင်းမူနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့အနေနဲ့ကတော့ ငွေကြိုမရလို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ စာမူကတော့
အလှည့်ကျပေးသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ဝေသူတွေအဖို့တော့
မနှစ်နာပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အမြတ်ရမှ လုပ်ကြတဲ့ သူချည်းပါပဲ” သားက
တစ်ထစ်လျှော့ပြီဆိုကာမှ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးလာရောသည့် အဖြစ်ကို သားက
မခံနိုင်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထုတ်ဝေသူဆိုတာက ထုတ်ဝေသူအစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စက္ကူနဲ့
ပုံနှိပ်စက်ရှိရင် စာအုပ်ဖြစ်အောင်ရှိက်ပြီး စာအုပ်ရောင်းစားတဲ့ သူတွေပဲ၊
တကယ်စာအကြောင်း စာအုပ်အကြောင်း နားလည်ပြီး စာကို တန်ဖိုးထားတဲ့
ထုတ်ဝေသူစစ်စစ်က ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိလို့လဲ။ လက်ချိုးရေပြစမ်းပါဗျ”

“ဒါကတော့ဗျာ စာအုပ်ထုတ်တယ်၊ အမြတ်အစွမ်းရတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပေါ့ဗျ၊
လူတိုင်းမြတ်အောင် လုပ်ကြရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြတ်အောင်လုပ်တယ်၊ ငွေလိုချင်တယ်၊ ကျုပ်လဲ လိုချင်တာပဲ
မလိုချင်ဘူးလို့ မညာဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လိုချင်တာက ကျုပ်
ယုံကြည်တန်ဖိုးထားတဲ့ ဘောင်အတွင်းကပဲ ငွေကို ရအောင်လုပ်ချင်တာ၊
လိုချင်တာ၊ ပြီးပြီးရောဆိုပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ကို နားလည် ပါးရိုက်ပြီးမှ ရတဲ့ငွေကို
လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်စားတဲ့ သူတွေကိုလဲ ကျုပ်က ထုတ်ဝေသူလို့
မသတ်မှတ်ဘူး”

ထိုစာရေးဆရာက သားကို ကျောမခိုင်းမီ မဲ့ပြီး ပြုံးပြသွားလေသည်။ ဒီလိုဆို
ခင်ဗျား ကျုပ်စာအုပ်ကို ဘာလို့ထုတ်ချင်သလဲဟူသည့် သဘော။
သား၏အကြောင်းကို သဘောပေါက်နားလည်နေပြီဖြစ်သော အမေပင် လျှင်
မခံချင်။ တစ်ချိန်က သားနှင့်သား၏ အနုပညာသမား အပေါင်းအသင်းများကြားတွင်
သည်လို ခံပြင်းစရာတွေ မရှိခဲ့။ သည်လို လူစားမျိုးတွေကိုလည်း သားက
အပေါင်းအသင်း သိပ်မလုပ်ခဲ့။ ယခုတော့ မာနကို လျှော့ချလိုက်သည်နှင့်
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးခံရလေပြီ။

သားကတော့ သူ့စိတ်ကို ဆုံးမကာ မျက်မှောက်ကာလတွင် ဝင်ဆံ့နိုင်ရန်

ကြိုးစားပါသေး၏။ အခြေအနေက သားထင်တာထက် ဆိုးဝါးလျက်ရှိ၏။

“စာရေးဆရာက သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ ရေးချင်တာရေး ကိုယ်နဲ့ သဘောချင်းမတူဘဲ ငွေရအောင် ထုတ်တဲ့အထိဆို တော်သေးတယ်။ ခုတော့ မိန်းမနာမည်ခံပြီး ရေးတာကို ထုတ်လိုထုတ်ကြ၊ ကိုယ်တိုင်မရေးဘဲ စာမူဝယ်ပြီး အမည်ခံထုတ်လို ထုတ်ကြနဲ့၊ အဲဒီအထိတော့ ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျာ၊ တစ်သက်လုံးလုပ်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို နှစ်ပြားမှ မတန်အောင် လုပ်ပစ်ရတာနဲ့ အတူတူဘဲ”

“ရှင်ပဲ ငွေရအောင်ရှာမယ်ဆို၊ အများတကာ ဒီလိုပဲ လုပ်နေတာ မလုပ်လို့ဖြစ်မလား”

သားသည် သူ့ဇနီးကို အထူးတလည် ပြန်လည်ဖြေရှင်းခြင်း မပြုလိုတော့သည့်တိုင် တစ်ဖက်သားအပေါ် မပြရသည့်ဒေါသတွေ အန်ကျလာ၏။

“အင်းလေ၊ မင်းက ခုချိန်မှာ ငါငွေရအောင် မရှာနိုင်တော့ ငါ့ကိုရော ငါ့စာအုပ်တွေကိုပါ အထင်သေးတာပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို ငွေချည်း သက်သက်ရအောင်ရှာတာ ရှာလို့လွယ်ပါတယ်။ ဈေးရောင်းမလား၊ ကူလီထမ်းမလား၊ ဓားပြတိုက်စားမလား၊ နောက်ဆုံး လွယ်လွယ်ပြောရရင် မိန်းမရွှင်ထောင်စားမလား၊ ဒါပေမယ့် ငွေရအောင်ရှာကြပုံချင်း မတူဘူး၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

အမေက လှုပ်ရှားနေသော သား၏ စိတ်များကို သက်သာရာရစေရန် ဖြေသိမ့်လိုသော်လည်း စကားလုံး ရှာမတွေ့။

“ဒါပေမယ့် သား မင်းရဲ့ စိတ်ကို လျှော့မှ ဖြစ်မယ်”

“လျှော့ပါတယ် အမေရယ်၊ လျှော့လို့ပဲ ကျွန်တော် ဘာစာအုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထုတ်မယ်လို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် ခံပြင်းစရာတွေ များလွန်းလို့ ပြောနေမိတာ”

သားသည် သူ့မျှောမလိုက်ချင်သော ရေစီးကြောင်းကြီးများအတိုင်း လိုက်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အရင်းအနှီးကို ရှာရလေသည်။ ထို အရင်းအနှီးကလည်း သားပြောခဲ့သလို အရည်အချင်းမဟုတ်၊ အတွေးအခေါ် မဟုတ်၊ အနုပညာမဟုတ်၊ ငွေ။

သားတို့၏ သံယောဇဉ်ကြောင့် သားတို့အနားမှာ လာလာနေရသော

အမေသည်လည်း စိတ်မော လူမောလှသဖြင့် သည်တစ်ခေါက် အညာမှာ ကြာကြာနေရန် စိတ်ကူးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

သားဘဝ အစစ အဆင်ပြေပါစေဟုသာ အမေဆုတောင်းခဲ့ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲကွယ်၊ ငါ့မြေး နေမကောင်းတာ ငါ့ကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားသလဲ၊ သူ့အမေကော၊ မလေးနွယ် ဘယ်သွားသလဲ”

အမေ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဗန်းဗန်းလဲနေသော မြေးမလေး နွေးနွေးကို တွေ့ရသည်။ သားသည် အမေ့ကို ရီဝေ မှုန်မှုင်း မျက်လုံးများဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လေသည်။ သား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ချိုးကျ၍ နေပါပြီကော။ သား၏ စိတ်များကို လောကဓံတရားက ထုထောင်း၍ သား၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အရက်က လှိုက်စားလောင်ကျွမ်း စေခဲ့လေပြီ။

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးအမေ၊ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တာတွေ အားလုံး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ”

အမေ့မှာ ဘဝကိုရင်ဆိုင်နိုင်သည့်သတ္တိ ရှိပြီးသားမို့ မတုန်လှုပ်သော်လည်း မြေးငယ်တွေအတွက် ပူပင်သောက ရောက်မိ၏။

“မလေးနွယ်၊ မလေးနွယ် ဘယ်သွားသလဲ၊ အမေ့ကို ပြောစမ်းပါ”

“သူ့လမ်းကို သူပြန်သွားပြီ အမေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ် အမေ လိုက်ခေါ်မယ်” သားက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်း၏။

“လူတိုင်းဟာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ် အမေ”

‘ကွယ် မင်းတို့ဟာတွေ ငါ နားမလည်ဘူး၊ ငါ့မြေးတွေ ဒုက္ခ ရောက်ကုန်မယ်”

ခေါင်းမာလှသော သားကတော့ အမေ့ကို ခါးသီးစွာ တားဆီးလေသည်။ အမေ သိပါသည်။ သားဟာလဲ အမေ့လိုပဲ မာနကြီးသူပဲ။ သားက အနုပညာသမားဆိုတော့ ပိုမာနကြီးသည်။ အင်းလေ လောကမှာ လူတွေဟာ မာနနဲ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်ကြတယ်။

မာနကို ရိုက်ချိုးခံရတဲ့နေ့ဟာ အဲဒီလူအဖို့ သူတစ်ပါးထက် အခံရခက်တာ၊ အထိနာတာ အမေ အသိဆုံးပါ။

သားသည် သူ၏ ဆုံးရှုံးမှု၊ နာကျည်းမှုများကို ကြိုးစားမေ့ပျောက်ပြီး အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်စီးဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သော သူ့အနုပညာ ပစ္စည်းများကို တစ်စစီလိုက်လံ စုစည်းကာ ဘဝကို အစက ပြန်လျှောက်ရန် ကြိုးစားနေလေတော့၏။

အမေက သားကို အားပေးခဲ့သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ နေမဝင်မချင်း အလင်းရောင်ရှိသမျှ ရုန်းကန်လှုပ် ရှားကြရမှာပါပဲ သား။ သားရဲ့ဘဝဟာ နေမွန်းတည့်ချိန်မျှပဲ ရှိပါသေးတယ် သားရယ်။

သား၏ ဘဝတွင် နေဝင်ချိန်ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ များစွာ လိုပါသေးသည်။ နေပူသည့်ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ၍ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရမည့် အခိုက်အတန့်သာ ဖြစ်လေ၏။ ညနေဆည်းဆာ၏ သဘာဝအလှကို ကျကျနနကြီး ခံစားဖို့ ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝတွင် မိမိလုပ်ချင်ရာကို လုပ်နိုင်ဖို့ အချိန်ကောင်း အရွယ်ကောင်းမှာ ရောက်နေသည့် အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ လောကကြီး၏ အမြီးအမောက်မတည့်သည့် သဘာဝကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်ကာ မိမိလိုရာခရီးကို ဆက်လက် ဦးတည်ရစမြဲပင် မဟုတ်ပါလား။

သားသည် သူ့အလုပ်ခွင်မှာ ပြန်လည် မြှုပ်နှံစပြုလာ၏။ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ မရသော်လည်း ဒေါ်မနုဿပွားမနေတော့ဘဲ လုပ်လို့ရသည့် ဘောင်အတွင်းမှ ပြန်လည်မတ်ထူနိုင်ရန် ကြိုးစားနေလေ၏။ အလုပ်ခွင်မှာ ဝင်ပြီဆိုသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း အချိန်များစွာကို စတေးရပြန်လေသည်။ သား၏ ပင်ကိုယ်ကမကောင်းသော ကျန်းမာရေးက ယိုင်နဲ့လာသည်။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ အမေသည် မည်သို့လျှင် သားကို ပစ်ထားခဲ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ မြေးငယ်လေးတွေ။

နွေးနွေးသည် ကျန်းမာရေးကော စိတ်ဓာတ်ပါကျဆင်းကာ အားနည်းသော ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၍နေပြီ။ ညီညီသည် မတည်ငြိမ်သော အိမ်ထောင်စု၏ အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လေလွင့်စပြုလာသည်။ ပြီးတော့ အထွေးဆုံး တူးတူးသည် ပြုစုယူယမည့်သူကင်းမဲ့ကာ သနားစဖွယ်ဖြစ်၍နေသည်။ သားပြောခဲ့သလို လောကမှာ ငွေရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးကို နားလှည့် ပါးရိုက်စားသည်ဆိုသော လူတွေ၏ သားသမီးတွေက ကားတဝီဝီစီးကာ ဘဝ၏ အပေါ်ယံလွှာမှာ နေရာယူလျက် ရှိကြသည်။ လူ့ဘဝတွင် မည်သို့နေ၍

မည်သို့ကျင့်ကြံပါမှ မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည်ဟူ၍ မပြောနိုင်တော့။
ကိုယ့်ကျင့်တရားဟူသည် အထင်အရှား ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲသူကို လူဆိုးဟု
အလွယ်တကူ သတ်မှတ်ကာ လူဝန်းကျင်မှဖယ်ရှား၍ ဖြစ်သော်လည်း လူတွေကို
လှည့်စားကာ အကျင့်ပျက် ဆိုးသွမ်းနေသူတွေကို ဖယ်ရှားရန် ခက်လှ၏။
သူတို့ကပင် အပေါ်စီးက နေရာယူတတ်ကြပြန်လေသည်။ ထမင်းကြမ်းက
အငွေ့ထွက်နေကြပြီ။

ယခုတော့ သားသည် အခြေအနေကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် မနေတော့ဘဲ သူ့အတွက်
ကွက်ကွက်ကလေး ကျန်နေသော အစိတ်အပိုင်းကြားကပင် သူ့အလုပ်ကို
အားကြိုးမာန်တက် ပြန်စနေလေပြီ။ သားသည် အားလုံးကို အလွယ်တကူ
အရှုံးပေးတတ်သော လူပျော့လူညံ့မဟုတ်။ သည်အတွက် အမေ ဝမ်းသာ၏။ အဖေ
အမေ၏ သတ္တိမျိုးတွေ သားမှာ ရှိသည်။ သည်အတွက် အမေ ဂုဏ်ယူ၏။
အမေသည်လည်း တစ်ချိန်က ဘဝကို လက်ချည်းပလာဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။
အောင်မြင်မှုကို ရခဲ့သည်သာ။ ပြီးတော့လည်း လောကဓံ၏ အလှည့်အပြောင်းဖြင့်
ဘာတစ်ခုမျှ မကျန်အောင် ဆိုးရှုံးခဲ့စဉ်ကလည်း စိတ်မပျက်ခဲ့။ လက်ရင်းကိုပြန်
ရောက်သည်ဟုပင် သဘောထားကာ အစကပြန်၍ ရုန်းကန်ခဲ့သည်သာ။
သည်သို့သော သတ္တိတွေ သားဆီမှာ ရှိနေသည်မှာ မဆန်း။

အမေသည် သား၏ထံပါးမှ အစဉ်အမြဲ ရပ်တည်နေချင်သည်။ သို့သော် အမေမှာ
အချိန်အတန်ကြာ ပစ်ထားခဲ့သော လယ်ယာကံစွဲများ၊ ရှိနေသေးသည်။
သားကသူ့အလုပ်မှာ ယခင်ကလိုပင် စူးစိုက်လုပ်ကိုင်ရင်း အမေ့ကိုပြော၏။

“အမေ ပြန်ချင်ရင် စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်ပါ အမေ၊ ကလေးတွေ အတွက် ဘာမှ
မပူနဲ့။”

ပြန်သာလာခဲ့ရသည် အမေ့စိတ်ကတော့ လေးပါရဲ့။ လူ့ဘဝ မတည်မြဲပုံကို
သိသော်လည်း သည်မျှ ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မထင်။

ဘဝကိုပြန်စရန် အားယူနေဆဲမှာ အလဲထိုးခံရလိမ့်မည်ဟုလည်း မအောက်မေ့။

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ဖြင့် အားကြိုးမာန်ဆက် ခရီးဆက်နေသူ တစ်ယောက်ကို
လူလောကအပြင်ဘက် ရုတ်တရက် လွင့်စဉ်သွားစေလိမ့်မည်ဟုလည်း မသိခဲ့ပါ။
တော်တည့်မှန်ကန်သော အလားအလာကောင်းတွေ ရောက်မလာမီ လှေလှော်ရင်း
တက်ကျိုးရသည့်အဖြစ်မျိုးကို မတွေးခဲ့မိရိုးအမှန်။ အချိန်တန်၍သာ
ဖြစ်ကြပျက်ကြမြဲ မှန်သော်လည်း စောလွန်းပါသည်ဟု နာကျည်းစွာ
ထင်မှတ်မိလေ၏။

အမေ၏ အပြန်ခရီးကို သား မစောင့်ခဲ့လေတကား။

+ + +

အရင်ရောက်နှင့်နေသူက အရင်ပြန်သွားရရိုး ထုံးစံသာ ရှိမယ်ဆိုင်တော့ အမေကသာ သားရဲ့အရင် ဘဝကို စွန့်ခွာရမှာပါ။ ယခုတော့ သားသည် အမေ့ကို နှုတ်မဆက် ဦးမချဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

သားသည် သူ့အဖေလိုပင် အမေ့ထံပါးမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဗလာနုတ္တိနှင့် ရေရေရာရာ မရှိလှသေးသော သားသမီးရတနာများကို ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

ဥယျာဉ်မှူး၏ နေဝင်ချိန်ဝယ် သူ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်သည်ကပွင့် ငုံ့သည်ကငုံ့၍ ကြွေသည်က ကြွေကုန်ပြီ။ သို့သော် ပန်းပေါင်းစုံသော ဥယျာဉ်နန်းသည်ကား လှပဝေဆာနေမြဲပင်။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန်တွင် ပန်းတို့သည် ပြန်လည်လန်းဆန်းသော သဘာဝရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ဝင့်ထည်ကြဦးမည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဥယျာဉ်မှူးသည် နေမင်းတစ်ဖန် ထွက်ပြုလာမည့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့ပြီ။

သား၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းအတွက် အမေ ပူဆွေးသော်လည်း သား၏ နောက်ဆုံးခရီး ထွက်ခွာပုံကိုကြည့်ကာ အမေ ကျေနပ်မိ၏။

တစ်ချိန်က သားနှင့်အတူ လက်တွဲခဲ့ကြသော၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် ဘဝကို အတူရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော၊ အနုပညာနယ်ပယ်မှာ လည်ပင်းဖက် တေခဲ့ပေခဲ့ကြသော သား၏ ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေများသည် တစုတဝေး တပျော်တပါး သားကို လိုက်လံပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

သား၏ နောက်ဆုံးခရီးမှာ ယနေ့ထိပ်သီးနာမည်ကြီး ရေပန်းစားနေသော အနုပညာကို ခုတိုးလုပ်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး အနုပညာသမား ဟု မရက်မကြောက် ခံယူနေကြသောသူများ ပါဝင်ခြင်းမရှိ။ သားကို လေးစားသော၊ သား၏ အနုပညာယုံကြည်ချက်ကို တန်ဖိုးထားသော သားကဲ့သို့ပင် ကျရာ အခြေအနေမှ အနုပညာဘဝခရီးကို ဆက်ဖို့ကြိုးစားနေကြသော သူတို့ကိုသာ ကျေနပ်အားရဖွယ် တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် သားအတွက် နှမြောတသကောင်း

နှမြောသတကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ပူဆွေးဟန်မပြ။ မျက်ရည်မကျ။ အပိုအမို
လောကဝတ်စကားကို ဟန်လုပ်၍မဆိုဘဲ စိတ်ပါလက်ပါလိုက်ပါ
ပို့ဆောင်ကြကုန်၏။

လောကဓံတရားကို သိနားလည်ပြီးသားသူတွေ၊ လူ့ဘဝကို ကျရာနေရာမှ သတ္တိရှိရှိ
ရင်ဆိုင် နေကြသူတွေ၊ ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးကို မညည်းမညူ
လျှောက်နေကြသူတွေ။ သူတို့က သားကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်
ပေါင်းစုံစုဝေးကာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး
လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေသည်။

သည်မြင်ကွင်းကို သားက မြင်နိုင်သေးသည်ဆိုလျှင် သားကိုယ်တိုင်ကပင်
ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးလိမ့်မည်မှာမလွဲဟု အမေယုံကြည်မိလေ၏။

အမေသည် သားမျှော်မှန်းထားခဲ့သော ဘဝရည်မှန်းချက် ရောက်အောင်တော့
ခရီးဆက်ပေးရန် မတတ်နိုင်။ သို့သော် သား၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် စုစည်းထားခဲ့သော
အနုပညာပစ္စည်းများနှင့် သားသမီးရတနာများကို ထိန်းသိမ်းကာ
သား၏တစ်ပိုင်းတစ်စ ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို ဆက်ပေးရအံ့။

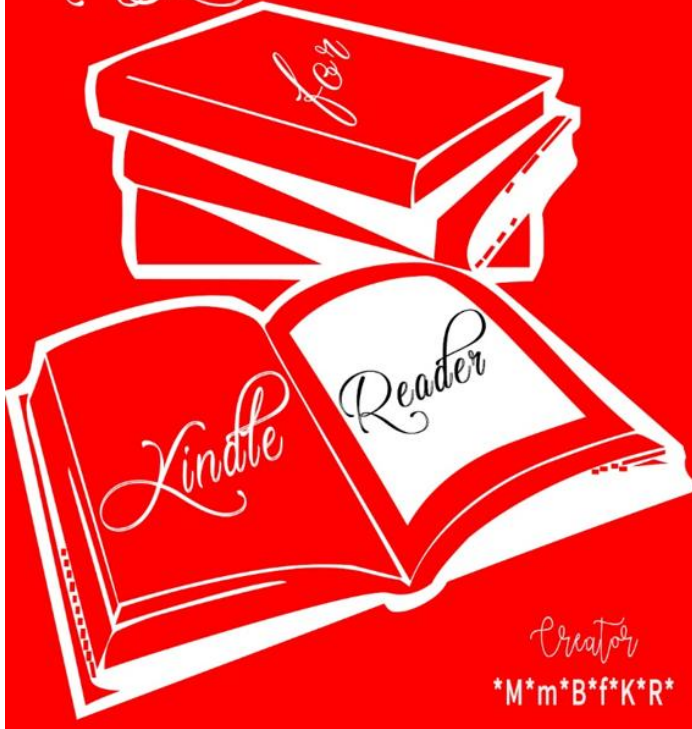
မနက်ဖြန် မိုးသောက်၍ ပန်းများ ပြန်လည်ဖူးပွင့်လာချိန်ဝယ် သား၏ဝိညာဉ်သည်
ထိုပန်းတို့၏ မွှေးရနံ့တို့ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းသို့
ရောက်ရှိနိုင်ပါစေသတည်းဟု အမေဆုတောင်းမိလေသည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

[စစ်ပြန်။ ။ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၈၀]

Myanmar Books

Creator

*M*m*B*f*K*R*